

Dòng
Cung
Chi
Châu

Nguyen Lan Hany

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Định danh

Cái chết bất ngờ ập đến khiến người ta sợ hãi kinh hoàng, nhưng tôi tin chắc rằng nó không sánh bằng sự chấn động khi bạn biết rõ mình vừa chết xong lại trọng sinh dưới hình hài của một đứa bé sơ sinh. Đối với Mẫn Hoa mà nói, trọng sinh hay tử vong đều khiến cho nàng không biết làm thế nào như nhau, trọng sinh có nghĩa là mọi thứ lại bắt đầu lại từ đầu, không biết là nên cảm thấy may mắn hay than thở rằng mình thật không biết phải làm sao.

Nếu cứ một mực sa vào kí ức của kiếp trước, ngoài việc để cho lòng người thống khổ thì chẳng có tác dụng gì khác, mà việc khiến bản thân mình sống không thoải mái đối với mình hay đối với người đều chẳng có ích lợi gì. Vì thế đối với quá khứ, mà nên gọi là kiếp trước thì thỏa đáng hơn, Mẫn Hoa lựa chọn buông tay.

Phật gia có nói, có buông tay mới có giác ngộ. Có lẽ nàng cũng có chút chờ mong, hoặc có lẽ vì nàng tâm tính thoải mái, sau khi trọng sinh ba ngày, Mẫn Hoa muốn khóc đều đã khóc, muốn gào thét đều đã gào thét, biểu hiện hết như đứa nhỏ đòi bú sữa, thoát nhìn, nàng có thể bình tĩnh, thản nhiên bắt đầu hưởng thụ nhân sinh phù hoa.

Trước một tuổi, vừa bú sữa xong lăn ra ngủ thì cả nôi liền bị người ôm đi nghe tam cô lục bà ganh đua so sánh... Ba thứ tào lao này, Mẫn Hoa đều cắn răng nhẫn nhịn, đến lúc không muốn bị người lớn coi là con chó nhỏ để trêu đùa nữa, quay đầu một cái là ngủ.

Có một chuyện khiến cho Mẫn Hoa nghiêng rặng nghiêng lợi cũng không thể nhẫn nhịn, đó là khao khát được bước ra ngoài hậu viện sâu thẳm này, cùng với mong muốn được đọc sách.

Hậu viện phủ Thượng Thư vô cùng trống trải, thỉnh thoảng có con chim yến bay qua cũng sẽ bị đám người hầu tận trách đuổi đi. Quán gia, bà vú, nha hoàn bận rộn như chân không đặt chạm đất, mọi người cũng không buôn chuyện, không thì thầm bàn tán, mỹ nhân mẫu thân không vẽ tranh thì thêu khăn tay, cả một tòa nhà mà bình thường đều lặng yên không một tiếng động.

Trong vòng ba tháng đầu còn có thể chịu đựng được bầu không khí yên lặng như vậy, như cứ thế mãi, không làm bất cứ chuyện gì chẳng phải là tự bức bản thân phát điên sao? Cho nên cho đến khi Mẫn Hoa học bò xong, nàng liền biểu hiện ra hứng thú khác người.

Nàng thích bò, không cho nàng bò liền khóc rống, khóc đến trời long đất nổ. Mỗi lần thấy tiểu nữ nhi khó chịu, mặt đỏ thở không nổi, mẫu thân chỉ có thể khoát tay thả Mẫn Hoa ra cho nàng bò đi.

Phạm vi nàng bò xa đến tận đại môn của viện thứ hai của phủ đệ Thượng Thư, gần thì đến gốc cây thứ ba trước cửa hầm rượu. Chỗ mà nàng hay tới nhất là thư phòng của lão cha râu dê, vừa vào liền túm lấy giấy bút, đánh văng nghiên mực, thỉnh thoảng cũng xé mất vài trang giấy, dọa cho người tai mắt quanh đó một trận, như vậy nàng mới thả lỏng trong lòng, ghé vào một quyển sách cổ nào đó, vừa chảy nước miếng vừa xem sách.

Một lúc lâu sau, một lực lớn bế bổng nàng lên, ngẩng lên liền thấy chòm râu dê kì quái kia, Mẫn Hoa biết đó chính là Thượng Thư lão cha của nàng, họ Thượng Quan, tên Thành, tự Tín Chi.

Bút sách trên bàn bừa bộn một mảnh, lão cha râu dê không giận mà cười, nhìn Chương sư gia cùng mỹ nhân mẫu thân ở phía sau cười ha ha,

nói: "Lão phu đang thắc mắc vì sao tiểu nhân tinh này hôm nay không khóc không nháo, hóa ra là đang giày vò những quyển sách này. Theo lão phu, ha ha.."

Chương sư gia cùng mỹ nhân mẫu thân không thể không nói một tràng những lời dễ nghe, khuôn mặt của lão cha râu dê nhìn về phía Mẫn Hoa cười không ngừng, mặt mũi tràn đầy vẻ vui mừng khiến cho một lão già ngoài năm mươi là hẳn trông trẻ hơn rất nhiều. Mẫn Hoa cũng cười cùng hẳn, vui vẻ cười khanh khách mãi, mừng đến nỗi lão cha lại cười to lần nữa, nói với mỹ nhân mẫu thân và sư gia: "Triều Sinh, Cầm Nương, đứa nhỏ này xếp vào Hoa tự bối* được không?"

"Lão gia (đại nhân), thật sao?" Mỹ nhân mẫu thân cùng Chương sư gia đều mang bộ dạng vừa mừng vừa sợ, thấy vậy Mẫn Hoa rất hoang mang, Hoa tự bối rất đặc biệt sao?"

Lão cha râu dê không nói, vượt vượt râu, cười đến mặt mũi nhăn nhúm lại, vẫn nhìn Mẫn Hoa, muốn chọc nàng cười. Mẫn Hoa mới không cho đâu, bàn tay nhỏ túm lấy chòm râu rậm chọc nàng muốn hắt xì kia, kéo đến khi lão cha nàng đau tới vặn vẹo mặt, mẫu thân sợ hãi, sư gia khiếp đảm, sau đó cái miệng nhỏ nhắn ngáp ngáp, hai mắt vừa nhắm, ngủ thiếp đi.

Sau đó một tháng, phủ Thượng Thư cử hành yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai cho Thất tiểu thư.

Yến hội rất long trọng, Mẫn Hoa có thể thấy được trong đám người mấy vị lão đầu tử trong Thượng Quan gia. Mỹ nhân mẫu thân ôm nàng, mặc một chiếc áo choàng lông cáo thêu chỉ vàng chỉ đỏ, chải búi tóc cao, cài sáu cây trâm phượng, dùng một tư thái còn kính cẩn hơn thường ngày đi bái lạy từng người một, trong miệng luôn miệng xưng ông chú, ông cậu, điều này đã chứng thực những gì Mẫn Hoa phỏng đoán.

Sau khi bái lễ xong, Mẫn Hoa được thả xuống một cái bàn dài, Chung quanh hào khí thân thiết hữu hảo, mọi người đều tỏ vẻ hiền lành, thân có đại gia khí độ, cả gian phòng vắng lặng như tờ.

Mẫn Hoa thở dài trong lòng một tiếng, ngoan ngoãn bò qua, cầm một quyển sách lên xé tung tóe, mọi người đứng ngoài vẫn giữ phong phạm quân tử, im lặng không nói, mặc kệ đứa nhỏ chơi đùa. Xé thành bảy tám mảnh xong, Mẫn Hoa lại bò tiếp về phía trước, có chương ngại vật liền ném mất, thuận tiện lại hừ hừ ha ha kêu lên, cầm bút nghiên lên, lăn qua lăn lại, đến khi toàn thân dính đầy mực rồi bắt đầu vẽ vẽ lên những trang sách đã bị xé, vẽ tới vẽ lui, vừa đùa nghịch vừa cười khanh khách.

Mẫn Hoa cảm thấy mình giống như con ngốc, đợi đến khi lão cha râu dê đến ôm nàng, để xả nỗi bức tức này liền vươn tay túm lấy chòm râu dê khó coi kia, làm thế nào cũng không chịu buông.

Sợ đến mức mỹ nhân mẫu thân lập tức nước mắt ngấn nước mắt dài: "Lão gia, thiếp thân..."

Đâu đến mức lão cha râu dê ôm râu kêu toáng lên: "Ôi, tiểu tử tông, buông tay, buông tay ra nào..."

Chương sư gia có vẻ như không bị trò khôi hài này làm ảnh hưởng, đi một vòng đến từng lão đầu tử một, thu hồi giấy điệp, đi đến giữa phòng, lão cha lật xem hết một lần, lấy ra một trang trong đó, nhin đau nói: "Mẫn."

Hợp lại chính là tên của mình? Cái miệng nhỏ nhắn của Mẫn Hoa chẹp chẹp hai cái, bàn tay nhỏ bé buông ra, rốt cục cũng bỏ qua cho lão cha râu dê, mỹ nhân mẫu thân vội vàng đi tới ôm lấy nàng, lui về vị trí.

Sau đó, lão cha râu dê cùng với một đám lão đầu bắt đầu dâng hương lễ bái về hướng Bắc, tụng niệm một hồi xong xuôi, hẳn nhận lấy một chiếc chìa khóa từ chỗ một lão đầu, giao cho người quản lý gia phả, trịnh trọng

lấy một quyển sách bì xanh đậm ra trước mặt mọi người, viết vào đó bốn chữ: "Thượng Quan Mẫn Hoa"

Đến lúc đêm vào sâu, Mẫn Hoa ngủ trong chăn, bị cảm giác lạnh lẽo ướt sũng dưới mông đánh thức, híp mắt vừa muốn khóc to, đã thấy bóng mỹ nhân mẫu thân lơ mờ ở đầu giường, cẩn thận nhìn lại, mới biết đó là vú nuôi với mỹ nhân mẫu thân đang lau nước mắt.

Giọng của vú nuôi rất nhỏ, nàng nói: "Tiểu thư, chúng ta cuối cùng cũng khổ tận cam lai, đừng khóc, chú ý giữ gìn sức khỏe."

Giọng mỹ nhân mẫu thân rõ ràng là đang khóc, nàng nói một chữ thì khóc ba tiếng, tiếng khóc bị đè nén đến mức khiến lòng người đau xót. Nàng nói: "Tiểu Thất tất nhiên không còn cần ta quan tâm nữa, nhưng còn hai đứa kia, năm tuổi còn không có tên, người nói hăn sao có thể nhẫn tâm như vậy, đều là cốt nhục của hăn, nhưng lại là một trời một vực, ta nghĩ tới tiểu Ngũ, tiểu Lục số khổ... ta... ta.. sao có thể yên lòng được đây?"

Vú nuôi cũng khóc với nàng, chốc sau lại nói: "Tiểu thư, nô tỳ biết rõ nỗi khổ trong lòng người. Nhưng chuyện này không thể nghĩ lại nữa, chúng ta không thể hại tiểu thư Mẫn Hoa."

"Chuyện này... ta tất nhiên sẽ cẩn thận." Mỹ nhân mẫu thân lại bắt đầu nức nở, Mẫn Hoa không kiên nhẫn được nữa, há miệng oa oa khóc lớn, một bé trai khác cũng khóc ré lên theo.

"Thiến Nương..."

"không có chuyện gì, chắc là đái dầm rồi. Tiểu thư, người cứ ngủ trước đi, ta sẽ thay ta cho tiểu tiểu thư."

Vú nuôi động tác gọn gàng, xử lý hết những thứ vật vãnh này xong liền rời khỏi phòng.

Tiếng khóc của mỹ nhân mẫu thân cũng dần dần như có như không, lúc này Mẫn Hoa mới mở to mắt, nghĩ đến chuyện trong thế giới xa lạ này chuyện nhập gia phả không phải chỉ được coi trọng ở mức bình thường nữa. Nữ tử thời cổ đại địa vị thấp, có những người đến khi chôn cất vất chỉ có một chữ "Thị" điều này đại biểu cho cuộc đời vô danh của nữ nhân này, phạm vi chuyện được đặt tên hay vô danh còn lan đến cả thiên kim của danh môn thế gia.

Hoa tự bối, đại trưởng lão của tộc quyết định chữ Mẫn, dâng hương lễ bái... vân vân, những chuyện này chính là báo hiệu, hôn sự tương lai của Thượng Quan Mẫn Hoa chắc chắn sẽ dính dáng đến Hoàng gia, Mẫn Hoa tự giễu mà nghĩ không biết trước đến lúc đó sẽ gả mình cho một phiên vương hay hoàng tử vương tôn nào nữa.

Nhìn tới tương lai đen tối, thật giống hệt như thế giới xa lạ mới mẻ này, Mẫn Hoa vẫn niệm rất lâu: "Phật gia có nói, có buông tay mới có giác ngộ..", rồi ngủ thật say.

=====

*Hoa tự bối: Tên kết thúc bằng chữ Hoa. Ở đây là Mẫn Hoa, Cẩm Hoa, Tuyết Hoa....

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nhà mới

Ngày hôm sau, Mẫn Hoa vừa tỉnh dậy đã phát hiện mình đang ở trên xe ngựa, mỹ nhân mẫu thân bảo: "Mẫn Nhi, chúng ta phải về Thượng Quan gia chính thức rồi, con có vui không?"

Mẫn Hoa tất nhiên không thể trả lời nàng, có không ít sách được để sẵn trên xe ngựa cho nàng xé chơi trên đường. . .

Nửa tháng sau, hơn mười cỗ xe ngựa đã đến đích.

Mỹ nhân mẫu thân dắt theo vú nuôi, vú nuôi ôm Mẫn Hoa, đằng sau có mười mấy nha hoàn, bà tử lạ mặt đứng ở hai bên đứng trước đại môn bằng gỗ dày bọc sắt, chờ quản sự của nhà này đến bá kiến.

"Trương Quý Điền bá kiến cửu phu nhân." Quản sự cúi người chào xong thì một hàng dài tôi tớ nha hoàn phía sau hẳn cũng cúi đầu hành lễ với đoàn người của mỹ nhân mẫu thân.

Từ ngày hôm nay trở đi, mỹ nhân mẫu thân đã chính thức trở thành một trong những chủ mẫu của gia tộc Thượng Quan. Lão cha râu dê xếp thứ chín, nàng được gọi là cửu phu nhân, là cách gọi kỳ quái cỡ nào cơ chứ?

Phàm là thế gia vọng tộc cao cấp tất có một căn cơ, chính là tổ trạch. Vào ở tổ trạch là thân phận vô cùng tôn quý vinh hạnh, biểu thị cho gia thế. Thượng Quan gia cũng không phải ngoại lệ. Tổ trạch ở thành X trấn XX, từ lúc Mẫn Hoa bước vào đã nghĩ đến một từ: "thâm tường đại viện" .

Nàng hi vọng mình là thanh niên mang trong mình tinh thần cách mạng thời Ngũ Tứ, vung chùy sắt phá vỡ đại môn, nàng lại tưởng tượng mình là siêu nhân có siêu năng lực, vung cánh tay giậm chân liên bay ra khỏi tường vôi cao cao kia. Nàng càng chờ mong vào một đêm nguyệt hắc phong cao nào đó, có một đại hiệp đẹp trai mặc hắc y, võ nghệ cao cường nào đó, truyền lại cho nàng một thân Lăng ba vi bộ hoặc là Cân đầu vân, từ nay có thể lưu lạc giang hồ.

Nhưng trên thực tế, những chuyện này chỉ là nằm mơ giữa ban ngày mà thôi.

Những cánh cửa trùng trùng điệp điệp này không phải là bày lớp hay chín lớp bình thường mà còn gấp bao nhiêu lần. Trong sử sách nói, đất đai cổ đại vô cùng rộng lớn, một tòa nhà của đại tướng ở biên cương phải rộng tương đương lãnh thổ của một nửa cái tỉnh. Lúc ấy có muốn tưởng tượng cũng tưởng tượng không ra một khu nhà rộng bằng nửa cái tỉnh lớn đến mức nào, hôm nay nó đã hiện ra trước mặt Mẫn Hoa rồi, mà việc duy nhất nàng có thể làm, chỉ có thể là thán phục.

Dù có hùng tâm ngàn vạn thì nàng cũng không có sức mà đi ra ngoài.

Mẫn Hoa ngửa mặt lên trời, im lặng.

"Mẫn Hoa tiểu thư, người đang nhìn cái gì thế?" thằng bé họ Liễu mặt mũi đen sì, kéo ống quần dài lê thê lại gần, sụt sịt nước mũi chảy thề lè, hỏi bé gái cùng tuổi đang ngửa cổ nhìn lên trời cả ngày.

"Xem tường!"

"Người vì cái gì lại xem tường?"

Mẫn Hoa cầm sách, tay vắt chéo sau lưng, có ba phân công cuồng của thư sinh: "Một ngày nào đó, ta muốn đánh vỡ cái bức tường này."

Thằng bé họ Liễu cầm cái rìu đốn củi chạy đi, mấy ngày về sau, nó- mặt đầy nước mũi lại một lần nữa ghé vào bên cạnh thiếu nữ đang nhìn trời, thần thần bí bí hỏi thăm: "Mẫn Hoa tiểu thư, ta muốn giúp người chém cái tường kia, nhưng mà cái tường kia chỗ nào, sao ta không tìm được?"

Mẫn Hoa quay đầu nhìn thằng bé mặt mũi bần lấm lem này, trầm mặc không nói, nàng như thế nào lại suy sụp đến nỗi ngồi chơi với cả một thằng nhóc ba tuổi chảy mũi chảy dãi thế này? Tiếp tục đọc sách, dốc lòng đọc sách, tranh thủ sớm ngày rời đi chỗ đáng sợ này.

Bởi vì ở tổ trạch, ngoài một đám lão đầu, lão thái thái đầu đầy lễ giáo nên Mẫn Hoa ngay cả một quyển tạp văn cũng mò không được, ngôi nhà xí còn có người coi chừng thế này, nàng không dám phạm bất cứ lầm lỗi gì, kể cả chuyện cầm bút, mài mực, viết chữ, đi đường ăn cơm, nói chuyện, ăn mặc ngủ.

Phản kháng? Đòi nhân quyền? Luận chuyện vị thành niên không thể bị ngược đãi? Bị đánh gậy là chuyện nhỏ, nếu một ngày nào đó bị quăng xuống giếng rồi hãy cùng người dưới giếng bàn chuyện này nghe còn thuyết phục hơn.

Mẫn Hoa rất thức thời, đây không phải thiên tính, là thuận theo cách sinh tồn của công việc quanh năm suốt tháng sống trong rừng trước kia.

Đến tổ trạch hai năm, chuyện duy nhất đáng ăn mừng đó chính là Mẫn Hoa bị sự thực cực khổ bức bách chán, kết quả cuối cùng đã học được âm phổ cổ đại. Mỹ nhân mẫu thân xoa xoa cái đầu nhỏ của Mẫn Hoa, vui sướng nở nụ cười. Nàng lập tức viết thư cho lão cha nói cho hẳn biết tiểu nữ nhi có tiềm chất thành tài, có thể phái người đến đây đưa hai mẹ con nàng trở lại kinh thành rồi.

Biết được việc này, Mẫn Hoa ném cầm phổ trong tay đi, thở dài một hơi, cảm giác mãn hạn tù được phóng thích thật là sáng khoái.

Vú nuôi kích động rơi nước mắt, thì thào tự nói: "Hết khổ rồi, Mẫn Hoa tiểu thư, người thật không chịu thua kém người ta."

Mỹ nhân mẫu thân liền kéo tay vú nuôi, thân thiết nói: "Thiến Nương, về lại kinh thành rồi ta sẽ nói với lão gia, đưa Tử Hậu nhà các người an bài đến bên người Mẫn nhi, những người khác ta không yên tâm được."

Chính vì câu này, vú nuôi càng cảm động đến khóc không thành tiếng, nàng nói: "Tiểu thư, người bảo nô tì biết làm gì để báo đáp đại ân đại đức của người?"

"Thiến Nương, trước ta cứ nói với người thế đã, Trương quản gia kia cũng đã nhờ Thập tam thúc công đến nói chuyện này, người bảo Tử Hậu cố gắng thêm chút nữa, chờ ngày hăn có thành tích nổi bật sẽ đón người đến cùng hưởng phúc."

Trong lòng Mẫn Hoa nhe răng nhếch miệng một phen. Đây là cách sống sau này của nàng, không chỗ nào là không có áp bách, không chỗ nào là không liên quan đến lợi ích, một cuộc sống vì thân phận, vì quyền thế mà tranh đấu.

Sau đó, người ở tổ trạch bắt đầu an bài việc trở lại kinh thành, bao lớn bao nhỏ lễ vật đều chất hết trên xe. Tự đáy lòng Mẫn Hoa lại được mở rộng tầm mắt với sự giàu có và sung túc của gia tộc Thượng Quan.

Sau khi được đón về lại kinh thành, Mẫn Hoa phát hiện chỗ ở lại thay đổi.

Nàng không đi phủ Thượng Thư quạnh quẽ kia nữa mà đi đến nhà ông nội, bà nội, chính là nơi ở của những con cái cháu chắt còn chưa ra ở riêng. Bữa tiệc mời khách từ phương xa, một nhà lớn đến nỗi mà phải mời từ tứ bá bá đến thập tam thâm thâm, từ đại đường ca, đến thập ngũ biểu tử, xoay đến nếu Mẫn Hoa thấy vầng đầu nhức óc.

Trong buổi tiệc, nàng còn được gặp Thượng Quan Cẩm Hoa cùng Thượng Quan Tuyết Hoa trong truyền thuyết. Người đầu tiên là trưởng tử của lão cha râu dê, tự Tử Du, người đời khen hần tài giỏi thông minh, khúc nghệ tung hoành, văn như cấm tú sơn hà, võ như giang sơn hùng vĩ, nhân vật toàn tài vô song này năm nay vừa đầy mười lăm tuổi đã hoàn mỹ đến mức khiến người tự ti đến nỗi muốn mổ bụng cũng không đủ.

Thượng Quan Tuyết Hoa là đích nữ của lão cha râu dê, đứng hàng thứ ba, thân là muội muội được Thượng Quan Cẩm Hoa yêu thương nhất, nàng ta cũng tài hoa hơn người như vậy. Ba tuổi ngâm thơ, bốn tuổi viết văn, chín tuổi dùng một khúc Phượng Tường Cửu Thiên gây chấn động cả trong ngoài kinh thành, trước mắt chính là một trong những lựa chọn hàng đầu cho vị trí thái tử phi tương lai. Thiếu nữ từ nhỏ đã khiến người ta cực kì hâm mộ thán phục yêu thương này, bây giờ mới đầy mười hai tuổi.

"Bái kiến cửu nương." Đại công tử nhàn nhàn gật đầu với mỹ nhân mẫu thân, một thân cảm y thanh quý tự nhiên, mang theo một thứ khí thế nghiêm nghị không giống một thiếu niên mười lăm tuổi nên có.

Một câu nói toạc thiên cơ, Mẫn Hoa hiểu, mỹ nhân mẫu thân nhà ta chính là mẹ kế của người ta. Mình thì là con ghẻ kí sinh không được chào đón, nếu như không có chuyện được ghi vào gia phả, thì hai vị tuyệt thế thiên tài này chỉ sợ cũng sẽ không thêm nhận thức tiểu muội cùng cha khác mẹ là ta này.

Tam tiểu thư xiêm áo trắng tinh, châu ngọc đầy tay, quý khí bức người. Nàng nhìn Mẫn Hoa, quay đầu nũng nịu nói: "Vị này là Mẫn Hoa tiểu muội sao? Cặp mắt thật xinh đẹp, ca ca người nói có đúng không?"

Thượng Quan Cẩm Hoa nhìn Thượng Quan Tuyết Hoa ngây thơ, lộ ra vẻ tươi cười sùng nịch. Chỉ thấy hần gờ từ trên người xuống một miếng ngọc bội, đưa cho Mẫn Hoa nói: "Mẫn Hoa muội muội, từ giờ sẽ là người một nhà rồi, đây là lễ gặp mặt của đại ca."

Thì ra còn có cả thủ tục này nữa, Mẫn Hoa híp mắt, nhẹ giọng nói cảm ơn, hành lễ xong mới nhận. Chỉ chốc lát sau, các vị đường huynh đường tỷ gió chiều nào xoay chiều ấy của ta cũng nhao nhao đưa lên bảo bối bọn chúng thích nhất, chạy đến chỗ Mẫn Hoa làm quen thân mật.

Mẫn Hoa chỉ cười, bất luận là ai đến nàng cũng cười tí mắt với người ta, cũng hợp thời đưa ra những đặc sản địa phương mà mỹ nhân mẫu thân mang về tiểu viện, chiếm được cảm tình của ông nội, bà nội, thúc thúc bá bá, luôn miệng ngợi khen, cảnh sắc vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Tiệc tàn, hai người một lớn một nhỏ Thượng Quan Tuyết Hoa xinh đẹp động lòng người cũng với Mẫn Hoa mắt cười nhẹ nhàng, hết tam tử tở thế này, thất muội muội thế kia, cùng mấy vị đường tỷ tặng khăn tay, ước định mọi thứ xong xuôi, bữa tiệc không hề giống với tiệc đón gió tây trần này rất cục cũng chấm dứt vào giờ Tý.

Mẫn Hoa sờ sờ khuôn mặt cười đã hơi cứng lại, trước lúc đi ngủ, trong lòng nàng chỉ có một ý nghĩ: Có diễn quá mức hay không?"

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trường học

Giao lưu với các đường huynh đường tử được vài ngày, Mẫn Hoa dần dần biết rõ thân phận và địa vị của bọn chúng trong nhà, kẻ nào hữu dụng với mình, kẻ nào không cần tươi cười lấy lòng nàng đều nhớ hết.

Trực giác của nàng không sai, trong nhà mới này, chỉ cần Đại công tử gật đầu thì cửa thứ nhất – nhận người thân này xem như đã qua. Thế nhưng, nếu muốn cầu cạnh thêm nữa thì tựa như đi nịnh nọt thẳng bé thiên tài còn chưa bằng tuổi mình này, hoặc là chơi mấy trò trẻ con giả dối với Tuyết Hoa. . . Mẫn Hoa nghĩ mình thật sự không làm nổi. Không phải là không thể mà là vì nàng đã từng trưởng thành một lần rồi.

Mấy ngày sau, sau khi chuyện nhận người thân cũng dần dần lắng xuống, Mẫn Hoa ở trong tiểu viện của mình, cầm sách lên nghĩ ngợi lung tung: Tiền lì xì tất nhiên là tốt, nhưng nàng hi vọng có mặt bằng để nàng đầu tư, đợi lâu mẹ đẻ lâu con rồi. . . cuộc sống của một phú bà này đáng mong đợi biết chừng nào chứ?

"Mẫn Nhi, lại đây, bá kiến Tân phu tử đại nhân nào!"

Mẫn Hoa buông sách, bỏ khỏi bàn sách nhỏ, đi đến bên cạnh lão cha râu dê mà hành lễ, còn đối với nam tử mặc y phục màu lam lạ lẫm kia nàng tò mò nhìn qua hai lần chứ không nói nhiều, cảm thấy thật kì quái, người này cùng lắm cũng chỉ trên dưới ba mươi tuổi, mặt mày sáng láng, khí vũ hiên ngang, khí độ phi phàm, đây sẽ là thầy giáo mới của nàng sao?

"Tiểu nữ nhi này đã bị lão phu làm hư mất rồi. ." Thượng Quan Thanh quay đầu nói với vị phu tử kia: "Ngọc Sơn huynh, người coi xem, thế nào?"

Ngọc Sơn phu tử? Không phải là Đế Sư Tần phu tử thanh danh mẫu mực, khuyh quốc khuyh thành đó chứ? Mẫn Hoa khẽ thán phục một tiếng. Khi trao đổi với đám con cháu Thượng Quan, người được đề cập nhiều nhất, được ngưỡng mộ nhất chính là Đế Sư Tần Quan Nguyệt, tự là Ngọc Sơn, là vị quân sư mà đương kim hoàng đế sau khi tự mình chấp chính đã ba quỳ chín lạy mà mời về. Mà ngay cả vô song công tử Thượng Quan Cẩm Hoa kia cũng là đệ tử của hắn.

Cặp mắt của Mẫn Hoa bắt giác xoay tròn, vẻ tán thưởng trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia khó mà che giấu được, chọc cho hai người lớn đứng đó cười không thôi. Ánh mắt Tần Quan Nguyệt đảo qua Mẫn Hoa, thân thiết mà không mất chân thành, gật đầu nói: "Tín Chi huynh, đứa nhỏ linh động đáng yêu như vậy thực hiếm có."

A, thì ra Tuyệt nha đầu chính là bắt chước cách nói chuyện của người này.

Mắt thấy nhân vật siêu cấp thần tượng này đang định bước ra khỏi phòng sách nhỏ, Mẫn Hoa không khỏi hỏi theo: "Mẫn Hoa không cần trả lời câu hỏi mà vẫn có thể làm đệ tử của Ngọc Sơn phu tử ạ?"

Tần Quan Nguyệt buông vạt áo trong tay, mặt vui vẻ, ngừng lại trả lời: "Mẫn Hoa tiểu thư không muốn làm đệ tử của tại hạ sao?"

"Mẫn Hoa dĩ nhiên là muốn." Mẫn Hoa lập tức lắc đầu quày quật, nàng nói: "Thế nhưng mà tất cả mọi người đều nói, chỉ có trả lời đúng câu hỏi của Ngọc Sơn phu tử mới có thể được sư phụ thu làm đệ tử nha. Giống như nước trong thủy đường là ở đâu tới, bút nghiên của Thanh Phương Trai giá bao nhiêu tiền. . ."

Tần Quan Nguyệt nhìn bé gái ba tuổi trước mặt đầy vẻ tán thưởng, nói đùa với Thượng Quan Thành: "Tín Chi huynh, nữ nhi nhà huynh có lẽ sẽ khiến cho các quán trà trong kinh thành phải náo nhiệt một phen rồi!"

Thượng Quan Thành đắc ý vuốt vuốt chòm râu dê khó coi mà không nói gì. Tần Quan Nguyệt không trả lời Mẫn Hoa mà nói: "Đứng từ xa trông lại, người chuyên chú tự chế, đến gần nhìn, người mặt mũi sáng láng, ăn nói rõ ràng, có trật tự, tiến thoái có độ, rất có phong thái của con cháu đại gia tộc, hơn nữa, tư chất thượng thừa, sau khi định xong danh phận thầy trò lại không kiêu ngạo, không sợ hãi, thận trọng cẩn thận, điều này chứng minh vi sư không chọn sai."

Mẫn Hoa: "Ah" một tiếng, lại hỏi: "Ngày mai là có thể đi học rồi ạ?"

Tần Quan Nguyệt mỉm cười gật đầu, hỏi qua Mẫn Hoa vài câu như bình thường đọc sách gì, không lâu sau vội vàng cùng Thượng Quan Thành rời đi. Chốc lát sau, mỹ nhân mẫu thân hay tin chạy vội đến, vẻ mặt tràn đầy vẻ cảm động cùng nước mắt hạnh phúc, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Mẫn Hoa, hỏi: "Mẫn Nhi, Mẫn Nhi, Ngọc Sơn phu tử nhận con làm đồ đệ thật sao?"

Mẫn Hoa trả lời đến vài lần rồi, nữ nhân cổ điển truyền thống này mới òa lên: "Thật tốt quá rồi, hai mẹ con mình rốt cuộc không cần nhìn sắc mặt người khác nữa."

Vú nuôi đứng đằng sau cũng cầm khăn tay thấm nước mắt: "Tiểu thư Mẫn Hoa, người nhất định không được chịu thua kém, người không biết đâu, những người kia. . ."

"Thiến Nương! Còn không đi chuẩn bị cho tiểu thư mai đến trường."
Mỹ nhân mẫu thân nghiêm nghị quát ngừng vú nuôi lái nhái. Thượng Quan Thành trị gia cực nghiêm, một trong số những mục của gia huấn là không

cho phép nô bộc nói này nói nọ trước mặt gia quyến ở hậu viện, một khi bị phát hiện sẽ bị xử phạt vô cùng nghiêm khắc.

Mẫn Hoa làm như không biết, dụi dụi mắt: "Me, Mẫn Hoa ngủ trưa đây!"

Đến bữa tối thì đoán chừng cả kinh thành đều biết tin tức giạt gân này rồi. Lời chúc mừng cùng với quà mừng ùn ùn kéo đến, Mẫn Hoa không khách khí nhận hết, thuần thực nói cảm ơn trong tiệc tối, không một ai biểu hiện ra chút đố kỵ nào.

Thượng Quan Tuyết vẫn một bộ người lớn, nhẹ nhàng nói: "Ca ca, ba huynh muội chúng ta cùng làm đệ tử của Ngọc Sơn phu tử, đây nhất định sẽ trở thành một đoạn giai thoại rồi, phải không?"

"Mẫn Hoa muội muội, ngày mai cùng đi xe ngựa với ca ca và tam tỷ tỷ đến trường nhé!" Thượng Quan Cẩm Hoa vui vẻ nói, ngữ khí bình thản ấm áp, cặp mắt đen như mực lấp lánh dưới ánh đèn, đẹp đến nỗi làm người ta hoa mắt.

Cái miệng nhỏ của Mẫn Hoa nhả vỏ tôm ra, vội vã đứng dậy đáp lễ: "Cảm ơn ca ca, tam tỷ tỷ!"

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng thì Mẫn Hoa đã bị mỹ nhân mẫu thân "nhấn tâm" lôi khỏi chăn ấm, rửa mặt xong liền bị ném vào trong xe ngựa riêng của Thượng Quan Cẩm Hoa. Đợi gần một canh giờ mới thấy hai vị huynh muội ruột thịt này khoan thai đến.

"Mẫn Hoa muội muội, muội tới trước rồi sao. Có muốn dựa lên vai ta ngủ tiếp một lát không, ca ca nghĩ muội còn nhỏ có thể sẽ ngủ nướng mới nói thời gian sớm lên một chút, có sao không?"

Thượng Quan Tuyết Hoa giải thích rõ là thấu tình đạt lý, Mẫn Hoa mỉm cười nói không cần, ngọt ngào nói là tối qua nàng ngủ rất sớm nên dậy sớm

cũng không vất vả lắm. Nụ cười với độ cong hoàn mỹ của Thượng Quan Cẩm Hoa có hơi cứng đờ ra trong chớp mắt.

Suốt đường đi không nói chuyện, sau khi Thượng Quan Cẩm Hoa đưa lệnh bài ra, ba người dưới sự dẫn đường của cung nhân, đi xuyên qua đại viện Quảng Hồng của Hoàng cung, đi thêm gần nửa canh giờ, đến trước Không Nhiên Viện, đại công tử ra hiệu cho muội muội buông bàn tay nhỏ bé của Mẫn Hoa ra, nói: "Mẫn Hoa muội muội, sau khi tan học thì tới viện này cùng ta hồi phủ nhé. Vị công công này, nhờ người đưa nó đến "Tùng Nhạc Viện" !"

Nghe đại công tử của Thượng Quan gia sắp xếp như thế, Mẫn Hoa không phản bác. Nàng quay người cùng với cung nhân lạ mặt rời đi, thẳng lưng, ương ngạnh bước từng bước nhỏ đi, cho dù bắp chân dưới làn váy nhỏ đã tê rần muốn rút gân. Năm tay nhỏ dưới ống tay áo siết càng chặt, trong lòng đã lôi mườì tám đại cực hình chà đạp tên vô song công tử kia đến nỗi ngay cả cha hãnh cũng nhận không ra.

"Lão gia gia này, ngài tên là gì vậy?"

"Ôi, Thượng Quan tiểu thư, thật sự là chiết sát* nô tài, gọi ta là tiểu Đức tử là được rồi!"

"Ha ha, Đức công công lão gia gia, ngài nói buồn cười quá, chiết sát là cái gì?"

"Chiết sát, chiết sát."

"Ha ha, Đức công công lão gia gia, ngài thật là lợi hại, mặt đen thành như vậy còn rút gân nữa, dạy Mẫn Hoa được không?"

"Cái này. . cái này. . . Thượng Quan tiểu thư, người đi mệt chưa, để nô tài bế người đến Tùng Nhạc Viện đi."

Mẫn Hoa nhẹ nhàng thở hắt ra, đợi đến lúc nàng được đưa đến Tùng Nhạc Viện thì chuông vào lớp đã vang lên. Tiểu Đức tử có chút sốt ruột, giục Mẫn Hoa chạy nhanh vào, Mẫn Hoa được thả xuống đất xong, lấy từ trên người xuống một món đồ, đưa cho tiểu Đức tử nói: "Cảm ơn Đức công công lão gia gia nhé!"

"Không được, cái này tuyệt đối không được. . ." Tiểu Đức tử vội vã chối từ.

Chính ngay giữa cổng, có một người dẫn theo năm tên nô tai, đi nhanh tới gần hai người, kẻ dẫn đầu đập mạnh vào lưng tiểu Đức tử một cái, quát to: "Hay cho tên cầu nô tài nhà ngươi, dám không đếm xỉa đến mệnh lệnh của bốn hoàng tử!"

"Thất diện hạ tha mạng, Thất diện hạ tha mạng. . ." Tiểu Đức tử lăn ba vòng, lúc đứng dậy thì mặt mày đã trắng bệch, ngay cả vết máu bên khóe môi cũng không dám lau, bịch một tiếng quỳ trước mặt người nọ, trán hấn dùng sức đập xuống nền đá xanh, tiếng cộp cộp ấy khiến lòng người rung động.

"Ai cho ngươi ôm cái thứ tiện chủng** kia đến đây hả?" Người kia không hề thấy cảm động, một cước rồi lại một cước, càng ngày càng mạnh đập lên người vị công công già yếu kia, đập đến khi mặt tiểu Đức tử chẳng còn giọt máu nào.

Những âm thanh này quả thực khiến lòng Mẫn Hoa thắt lại, Mẫn Hoa trừng mắt nhìn thẳng bé choai choai kia, thiếu niên đứng đầu này không phải chỉ cao hơn nàng có một cái đầu, không có vẻ tự cho mình là cao siêu như Thượng Quan Cẩm Hoa, cũng không ôn hòa, ấm áp như Tần Quan Nguyệt, mà trong mắt nó tràn đầy vẻ hung thần ác sát, như lưu manh, mà một từ lưu manh chưa đủ để diễn tả hết được.

"Nhìn cái gì hả đồ đê tiện, lập tức cút khỏi Nam đại môn của Hoàng Cung!"

Mẫn Hoa cười cười yếu ớt, hơi phức thân với vị Thất điện hạ này, sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trong tiếng cầu xin tha thứ của tiểu Đức tử, bình tĩnh đi vào Tùng Nhạc Viện.

Sau khi biến mất khỏi tầm mắt mọi người, Mẫn Hoa rảo bước chạy vào học đường, kéo Tần Quan Nguyệt đang giảng bài ra ngoài, suốt chặng đường chỉ kêu: "Phu tử, ngài nhất định phải cứu lão gia gia, hãn sắp bị đánh chết rồi!"

Chỉ chốc lát sau, hai bước bước nhanh ra bên ngoài viện, tay nàng chỉ Thất điện hạ đang hành hung cùng với đám nô tài, chỉ vào tiểu Đức tử bị đá đến hấp hối, nói: "Phu tử, chính là vị Đức công công lão gia gia này đưa con đến học đường!"

Tần Quan Nguyệt xoa cái đầu nhỏ của Mẫn Hoa, trầm giọng quát ngừng: "Diên Khánh, còn không dừng tay?"

"Phu tử, cầu nô tài kia làm sai, bốn hoàng tử đang giáo huấn hãn!"

Tần Quan Nguyệt "À" một tiếng, gật gật đầu, sắc mặt hơi nguội đi, Mẫn Hoa nhìn liền biết tên lưu manh du côn Diên Khánh này không dễ chọc, Tần Quan Nguyệt phải dàn xếp cho thật ổn thỏa. Nàng vội vã kéo tay áo hãn, nói: "Phu tử, lão gia gia đưa Mẫn Hoa đến học đường cũng sai sao? Đường xa như vậy Mẫn Hoa đi không nổi. . ."

"Người hầu của con đâu?" Tần Quan Nguyệt cúi xuống, ân cần hỏi han.

Nội tâm Mẫn Hoa lộ bộ một tiếng, nghĩ là hỏng bét rồi. Con cháu thế gia ra ngoài đi học, bên cạnh nhất định phải có hơn hai người hầu hạ, chính là thể hiện cho thân phận. Nhưng nàng không biểu lộ ra mặt, nhanh trí đáp: "Hãn ở chỗ ca ca và tam tỷ tỷ."

Mấy kẻ đi phía sau Thất điện hạ hỉ mũi coi thường, hét lên: "Người làm gì có người hầu!" "Muốn cứu tên cầu nô tài này thì cũng phải xem mình thế nào chứ?"

Tần Quan Nguyệt cũng thấy có gì đó không ổn, Mẫn Hoa giậm chân nói: "Mới không phải đâu, người kia tên là Trương Giản." Trong lòng thầm hi vọng ở chỗ này thực sự có người mà tổng quản ở tổ trạch đề cử thật.

"Được rồi, Diên Khánh, trước tiên cứ về nội đường luyện chữ đi, tên nô tài phạm lỗi này giao cho Kính Sự Phòng xử lý đi!"

Mẫn Hoa trong lòng đang thầm đánh cược một lần, hôm nay lại được Tần Quan Nguyệt tin tưởng, khẽ than một tiếng nguy hiểm thật. Lại thấy một tên tùy tùng của Thất điện hạ lại kiểm tra hơi thở của tiểu Đức tử, nghe hẳn báo lại: "Bẩm chủ tử, chết rồi!"

Thất điện hạ nhíu nhíu cặp mi dày rậm, nhe hàm răng trắng cười: "Thật ngại quá, phu tử đại nhân, tiếc là tên nô tài kia không có mạng để nhận chút tình mọn này của người rồi! Ha ha, chúng ta đi!"

Mẫn Hoa đi đến trước mặt lão công công già yếu bị đánh chết tươi kia, nước mắt trong vành mắt không nhìn được mà rớt xuống. Một mạng người, cứ như thế mà tiêu tan. Trong lòng nàng có ngàn vạn suy nghĩ không ngừng xoay chuyển, cũng không biết lúc này là oán hận hay là hối hận, hay lại là tiếc nuối, hay là buồn khổ. . . vì bản thân đã cố gắng mà vẫn không cứu vãn được kết cục này.

Tần Quan Nguyệt ngồi xồm xuống, vừa nhìn thấy cặp mắt vừa đau xót vừa phẫn hận của nàng thì mất tự nhiên mà lảng tránh, bàn tay muốn lau đi những vệt nước mắt trên mặt cô bé lại sượng sùng khựng lại giữa không trung, chậm chạp không buông.

Bàn tay nhỏ bé của Mẫn Hoa vội vàng gạt đi những vệt nước mắt đó, cười một tiếng, nói: "Phu tử, Mẫn Hoa không trách ngài, thật sự không

trách ngài."

"Con. . ."

Mẫn Hoa ép mình nuốt lại những giọt nước mắt vô bổ, đi trước về phía học đường, Tần Quan Nguyệt thở dài một tiếng, đi phía sau nàng, cẩn thận chú ý để nàng không bị ngã. Mẫn Hoa nhỏ giọng hỏi thăm: "Trương Giản là ai vậy?"

Tần Quan Nguyệt đặt khăn tay vào tay Mẫn Hoa, nghĩ một lát rồi nói: "Võ Thám Hoa của ba năm trước, có thể đã lên đến chức tiểu đội trưởng cấm vệ quân trong hoàng cung."

Nhân sự trong cấm vệ quân chỉ một thay đổi nhỏ cũng được thiên hạ chú ý, Trương Giản nếu đã được rèn giũa ở Thượng Quan gia mấy năm, thì cũng đã có xuất thân từ Thượng Quan gia, chức đội trưởng Cấm vệ quân tất nhiên không phải chuyện khó khăn. Khó trách nàng nói ra một cái tên Trương Giản này thì Tần Quan Nguyệt cùng đám người thất diện hạ tin ngay. Mẫn Hoa khắc ghi trong lòng, đây là vương triều phong kiến, mạng kẻ nô tài là vô cùng ti tiện.

Hai người đi vào trong nội đường, Tần Quan Nguyệt xếp cho Mẫn Hoa tuổi nhỏ nhất ngồi vào hàng đầu tiên, nói: "Thanh Sơn, đây là Mẫn Hoa tiểu thư của Thượng Quan gia, tuổi còn nhỏ, con phải chú ý giúp đỡ nàng nhiều hơn!"

Mẫn Hoa ngẩng đầu, nhẹ nhàng đảo qua, học sinh trong Tùng Nhạc Viện chỉ khoảng chừng mười tuổi, ít nữ. Tên thất diện hạ kia ngồi ở hàng cuối cùng, điệu bộ ngang tàng càn quấy. Về phần bạn ngồi cùng bàn Thanh Sơn mà Tần Quan Nguyệt chỉ mới khoảng bảy tám tuổi, da trắng môi hồng, cặp mắt vô cùng sáng, là một bé trai khiến người ta yêu mến.

"Mẫn Hoa, con luyện chữ trước đi!" Mẫn Hoa gật đầu ngồi xuống, Tần Quan Nguyệt cầm sách, đi đến ba hàng sau, giảng bài cho những đệ tử lớn

hơn.

Mẫn Hoa cầm bảng chữ của mình lên, đang định tự mình lấy nghiên mực ra mài thì thấy có người kéo kéo tay áo của nàng, nhìn lại thì ra là thằng bé tên Thanh Sơn kia.

"Mẫn Hoa muội muội, ta mài cho muội!"

Mẫn Hoa sửng sờ, gật đầu nói cảm ơn, cầm bút lên vừa chấm mực lại nghe bé trai kia nói: "Ca ca tên là Tư Không Tiêu, tự là Thanh Sơn, Mẫn Hoa muội muội nhớ cho kĩ nhé!"

"Thượng Quan Mẫn Hoa. Không có tên tự!" Nói xong, Mẫn Hoa không để ý đến nó nữa, chăm chú luyện chữ.

Chỉ chốc lát sau, Mẫn Hoa cảm thấy bầu không khí trong học đường có chút kì quái, hình như một lúc lâu rồi không nghe thấy giọng giảng bài trầm bổng du dương của Tần Quan Nguyệt, lúc ngẩng đầu nhìn quanh liền cảm thấy da đầu mình đau nhức, vừa định quay đầu thì đã nghe tiếng của Tư Không Tiêu ở sau lưng vội vàng nói: "Mẫn Hoa muội muội, đừng cử động, ta sẽ cởi ra giúp muội bây giờ đây. Nhậm Phục Thu, bắt nạt con gái có đáng mặt nam tử Hán không?"

"Tư Không Tiêu, lại muốn làm người tốt à, người có bản lĩnh này không?"

Lời của thằng bé còn chưa dứt thì đã nghe thấy tiếng khóc thút thít của những bé gái khác trong học đường, lẫn trong đó còn có tiếng cười khoái chí của mấy thằng bé xung quanh, còn có giọng nói chế nhạo của Thất điện hạ ở phía sau. Tư Không Tiêu giúp đỡ này thì không bảo vệ được đứa khác, cứ thế xoay vòng vòng trong học đường.

Mẫn Hoa nghiêng người ngã xuống đất, tay vòng qua sau lưng, lần theo bím tóc một lúc lâu mới gỡ được đầu dây ra khỏi bàn chân phía sau. Lúc

đứng dậy, thấy không ít những thằng bé trong học đường đang trợn mắt nhìn mình, mà ngay cả những bé gái đang khóc cũng sừng sờ không lau nước mắt nữa, ngừng khóc. Nàng không có hứng thú đi so đo với chúng, vớ vớ quần áo, lại ngồi vào chỗ tiếp tục luyện chữ.

Lại nghe thấy mấy tiếng bước chân, Mẫn Hoa vừa định tránh ra đã thấy tên thất điện hạ kia chạy tới chỗ nàng, một chân đạp bay cái bàn nhỏ của nàng, mực nước trên bàn bay ra, Mẫn Hoa vội vàng đứng dậy nhưng không tránh được bị mực giội hết lên một thân váy. Sau đó, mấy thằng bé phía sau nhao nhao lấy nghiên mực trên bàn giội về phía nàng.

Mẫn Hoa tránh phải né trái, Tư Không Tiêu có chút thân thù, đẩy mấy tên kia ra liền chạy đến bên cạnh Mẫn Hoa, giang tay ra chắn trước mắt nàng, ngăn lại hầu hết mực nước, hô: "Các người có biết xấu hổ hay không? Bao nhiêu người tập trung lại bắt nạt một đứa con gái à?"

"Bắt nạt đấy, người có thể làm gì?" Mấy thằng bé kia cũng chẳng thèm để ý, hết hắt mực lại đến xé sách vở, cả học đường ầm ầm, mấy bé gái bị bắt nạt thâm dưới sự trợ giúp của Tư Không Tiêu, tụ hết lại bên cạnh Mẫn Hoa, hình thành thế trận đối lập mãnh liệt với bọn nghịch ngợm gây sự do Thất điện hạ cầm đầu.

"Lạc Sinh, Giang Nhất Lưu. . . Các người đang làm cái gì thế hả?"

Đúng lúc mấu chốt thì Tần Quan Nguyệt tiến vào ngăn cản. Hắn chỉ nhàn nhạt trách cứ hai câu, đối với đám nô tài vào dọn dẹp cũng chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở hai câu sau đó bắt đầu giảng bài cho nhóm học sinh thứ hai – bọn Tư Không Tiêu. Trên khuôn mặt vân đạm phong khinh của hắn, hoàn toàn nhìn không ra ý nghĩ trong đầu hắn. Mẫn Hoa mới đến, Tần Quan Nguyệt xếp nàng cuối cùng, chỉ ra một vài điểm yếu trong chữ viết của nàng xong thì chương trình học ngày đầu tiên của nàng đã chấm dứt.

Hết giờ, Tần Quan Nguyệt đặc biệt sai thư đồng của hãn hộ tổng Mãn Hoa đến Không Nhiên Viện để lên xe ngựa của Thượng Quan gia, ba người trong xe ngựa đều hiểu rõ trong lòng những chuyện mà hôm nay Mãn Hoa gặp phải, đều không muốn diễn kịch nữa. Xuống xe rồi, lại tiếp tục cười cười nói nói, ca ca muội muội ngọt ngào khiến cho những vị trưởng bối thích nghe trong nhà đến rãng cũng thấy ghê.

Lão cha râu dê mừng rỡ vuốt râu, vui mừng nói: "Tử Du, nhất định phải chăm sóc Mãn Nhi cho tốt!"

"Vâng, phụ thân đại nhân!"

Ăn tối xong, Mãn Hoa được gọi đến thư phòng chọn người hầu. Nàng gặp được Trương Giản, nhìn qua thấy đó là một người rất trẻ, dáng người bình thường, trên cằm có một vết sẹo do mũi tên gây ra vô cùng bắt mắt, nói không nhiều lắm.

Lão cha râu dê thì đang khiển trách mỹ nhân mẫu thân, nói: "Cầm Nương, việc chọn tùy tùng này sao ngươi không thương lượng với lão phu? Hôm nay thiếu chút nữa đã gây ra chuyện cười, nói con gái của Thượng Quan Thành ta không có cha sinh không có mẹ dưỡng! ! !

"Lão gia. . ." Mỹ nhân mẫu thân ngoài hai chữ này ra cũng không biết nói thế nào để giải thích, càng không dám nói ra suy nghĩ thật trong lòng mình.

Chương sư gia hòa giải: "Đại nhân, phu nhân vừa hồi kinh, chắc chắn có rất nhiều việc nên mới quên, bây giờ cứ để Thất tiểu thư chọn tùy tùng cho nàng ấy trước đã."

Lão cha râu dê chuyển qua Mãn Hoa, hòa ái mà cười hỏi: "Mãn Nhi, người này được chứ?"

Mãn Hoa gật gù đầu, một chuyện chọn tùy tùng cứ thế là xong.

Sau khi hai mẹ con trở về phòng, trên mặt mỹ nhân mẫu thân có chút mất hứng, dặn dò con gái: "Mẫn Nhi, chuyện tuyển thị vệ rất quan trọng, việc này con không hiểu, về sau cứ để mẹ sắp xếp cho con, được không?"

Chẳng lẽ nữ nhân này còn muốn chọn thằng nhãi mũi dài dầm dề kia sao? Nếu còn để cho vị phu nhân quanh năm ru rú trong khuê phòng này sắp xếp thì mạng của mình chắc cũng mất tiêu rồi! Mẫn Hoa đáp: "Vâng, mẹ cứ nói với phụ thân là được!"

=====

*chiết sát: nôm na là được hưởng thụ quá nhiều, quá những gì mình đáng được nhận mà sợ bị giảm phúc thọ, hay tổn thọ (theo nghĩa mê tín). Cũng có thể biểu thị nghĩa là chịu không nổi. Tùy văn cảnh mà chọn nghĩa nào, trong truyện, tiểu Đức tử dùng với nghĩa thứ nhất.

* tiện chủng: 贱种

tiện trong ti tiện, tiện nhân, nghĩa là hèn hạ, bị ối, đáng khinh rẻ...

chủng là giống, loài

tiện chủng nghĩa là giống dòng ti tiện, đáng khinh, trong truyện, mẹ của Mẫn Hoa có thân phận thấp kém, Thất hoàng tử lấy đó làm lí do miệt thị Mẫn Hoa.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phản kích

Cả một đêm trôi qua yên ổn, chuyện này cứ thế là qua rồi sao?

Không xảy ra chuyện gì, Mẫn Hoa tin là Thượng Quan Cẩm Hoa sẽ không chỉ gõ một hồi làm chuyện giết gà dọa khỉ như vậy. Thượng Quan Cẩm Hoa chĩa mũi nhọn về phía mình, không có gì khác là vì quyền lực, chỉ hận bản thân còn nhỏ, nếu không tất sẽ cho hấn ném mùi y như vậy.

Nàng còn chưa kịp nghĩ ra cách gì thì từ trong học viện truyền ra tin đồn: "Thất tiểu thư Thượng Quan gia thực không giống đứa trẻ ba tuổi, cặp mắt trừng trừng nhìn thẳng kia thật làm cho người ta sợ hãi!"

Mỗi lần trở lại học đường Mẫn Hoa đều cảm thấy những cung nữ người hầu nhìn mình rất kỳ lạ, có người còn kín đáo chỉ chỉ trỏ trỏ, lần nào Tư Không Tiêu cũng tự cho mình là người bảo hộ bèn thay nàng tới đuổi những mục đàn bà lăm điều kia đi.

Sau đó, trong tất cả quán trà lớn, các tửu lâu trong kinh thành đều xôn xao với tin đồn truyền miệng: "Lần này Thượng Quan gia vướng tội rồi, vốn đang may mắn lại sinh ra đứa con gái mệnh quý phi, ai ngờ chỉ cần là nơi nàng từng đi qua thì cung nữ người hầu ở đó liền biến mất không rõ nguyên nhân. . . Hôm sau lại phát hiện ra thi thể không toàn vẹn ở giếng cạn trong lãnh cung, thật không biết đã trong nhà kia đã nuôi được thứ gì vậy, thật ghê người."

Những lời đồn đại làm cho chàng nam tử hán nho nhỏ là Tư Không Tiêu kia, cùng với những bé gái, bé trai trong Tùng Nhạc Viện choáng váng.

Có người nhát gan còn tin vào lời đồn kia, muốn phân rõ giới hạn với Mẫn Hoa.

Nhờ có Tư Không Tiêu liên tục hô hào nên những liên minh đoàn kết thống nhất của những kẻ yếu trong Tùng Nhạc Viện này mới không tan rã.

Hắn bảo: "Các người đã quên buổi sáng lần trước Mẫn Hoa muội muội còn đi cầu phu tử cứu người sao? Không thể nào là nàng làm hại! Là cái tên thất diện hạ kia ý thế hiệp người kia làm ra đấy!"

Thất hoàng tử tên Chu Thừa Hi, tự là Diên Khánh, là con yêu của hoàng hậu đương triều, rất được hoàng đế yêu thương, trong hoàng cung còn có thêm cái danh hào là Tiểu Bá Vương.

Cuối cùng, tiếng vọng vào tai chương sự Thượng Quan gia lại biến thành Thượng Quan gia "sinh ra yêu nghiệt, bị ác quỷ nhập vào người", "nghiệp chướng kiếp trước, kiếp sau đền tội. . ."

Tuy bảo lời nói là vật chết không có quái lực làm loạn tâm thần nhưng sức mạnh dư luận cực kỳ mạnh mẽ đó, sự khủng bố của quần chúng không thể dự tính nổi.

Là phụ thân của người trong cuộc, Thượng Quan Thành chỉ có thể gọi Chương sư gia và mỹ nhân mẫu thân vào thư phòng răn dạy một hồi, sau đó nô bộc trong phủ bị đối hết, đa phần trông chất phác hơn so với đám trước, không biết cười lại không biết nói chuyện, trước mặt Mẫn Hoa ngay cả ngáp cũng không dám.

Hôm đó, Mẫn Hoa được mời vào thư phòng để hỏi han. Sau khi hành lễ, lược đi mấy lời khách sáo, cha già râu dê hỏi thẳng luôn: "Mẫn nhi, những gì mà Tần phu tử dạy con đã hiểu hết chưa?"

Mẫn Hoa gật gật đầu, viện dẫn hai thiên đoạn văn để chứng tỏ mình không lười biếng mà vẫn dụng công học tập.

Thượng Quan Thành vui mừng gật gù, sau khi khen ngợi xong lại hỏi: "Trường học mới có tốt không?"

Tâm niệm Mẫn Hoa xoay chuyển như điện, không trả lời. Lại nghe thấy Thượng Quan Thành hỏi: "Ở học đường có ai kéo tóc con không, vấy mực lên váy con, bắt rắn dọa con. . ."

Những trò này đều là do thất điện hạ Chu Thừa Hi bày trò hành hạ nàng, xem ra lão cha râu dê của nàng đã điều tra đâu đó mới hỏi mình rồi. Phải cẩn thận thôi, Mẫn Hoa cúi thấp đầu, không nói lời nào. Có đôi khi cứ im lặng là câu trả lời tốt nhất.

"Người đâu, kéo Trương Giản ra ngoài đánh năm mươi trượng."

Từ bên ngoài viện vọng vào tiếng gậy đánh lên thân người, Mẫn Hoa cúi gằm mặt xuống, hàng lông mi nhấc lên nhấc xuống, cắn chặt môi không rên lên một tiếng nào. Nàng cảm thấy cái nhìn chăm chú lẫn sự nghi ngờ của Thượng Quan Thành vào mình. Nàng biết là mình phải thỏa hiệp, phải sắm vai cho đúng với một nữ đồng hợp cách.

Đây hình như là thời kỳ văn minh phong kiến cổ đại Trung Hoa, nếu như mình bị khắc dấu mượn xác hoàn hồn thì cách cái chết cũng không xa.

"Đi đọc sách đi."

"Vâng, phụ thân." Sau khi Mẫn Hoa trở về phòng, nàng nằm trên giường rất lâu rồi chìm vào giấc ngủ với câu hỏi quanh quẩn trong đầu "nên làm thế nào đây?" Mình tuyệt đối không thể thua trong tay một thằng nhãi tóc còn chưa được mấy cọng như nó.

Nhiều ngày sau, hoàng cung tổ chức đại yến thết đãi quần thần, cho phép các quan viên dẫn theo cả gia quyến. Đối với Thất điện hạ Chu Thừa Hi mà nói, ngự hoa viên chính là một trong những nơi để ăn hiếp người khác làm vui.

Đám người Mẫn Hoa bị quân đoàn của "tiểu bá vương" đẩy ngã xuống một vũng bùn đã đào sẵn, mấy bé gái bị ngã vừa đứng lên lại bị người ta đẩy mạnh xuống. Bảy tám đứa bé bị trêu chọc ăn hiếp đã quen không dám phản kháng lại rơi vào cảnh khốn cùng. Bọn họ lăn lộn trong vũng bùn, bên cạnh còn có người cầm bùn ném lên lưng, những cô bé vẫn xinh xắn trắng trẻo trước đó, giờ đã triệt để biến thành con khỉ lấm lem.

"Ôi. . . huhu. ." Mấy đứa bé lấm lem nhỏ giọng khóc thút thít.

Mấy thằng bé do Chu Thừa Hi cầm đầu đứng vây quanh hố bùn cười ha ha, Tư Không Tiêu bận rồi rít, người hăn cũng lấm lem rồi tinh rồi mì, vừa muốn giữ chặt tay Mẫn Hoa, vừa muốn trèo ra khỏi cái vũng bùn do người khác cố ý đào, cố gắng mãi mà không xoay sở được.

"Hu huh u. . . oa oa. . ."

Mẫn Hoa không cảm thấy mình đáng thương chút nào, mà ngược lại, nàng cảm thấy đây là cơ hội trời ban, nước mắt của phụ nữ chính là vũ khí trời ban khiến đàn ông chịu thua, nên nàng không thể không dùng được, nếu không sẽ hối tiếc.

Như những cô bé bị bắt nạt kia, nàng ngã ngồi trong vũng bùn, ngửa mặt lên trời gào khóc tu tu.

Không chỉ Tư Không Tiêu bị giật mình, mà đám người Chu Thừa Hi cũng bị dọa đến, nhao nhao nói: "Mất hứng, sao lại đã khóc rồi?"

"Không phải là làm thế nào cũng không chịu khóc à?"

"Chám chán hết như mấy đứa kia. . ."

Chu Thừa Hi ném vốc bùn cuối cùng trong tay xuống, nói: "Ha ha, cuối cùng cũng bắt đờ đê tiện này khóc rồi! Thoải mái! Đi uống rượu đi!"

Mẫn Hoa lại không cho bọn chúng rời đi, lấy một vốc bùn trên người Tư Không Tiêu xuống, ném về chỗ Chu Thừa Hi. Đương nhiên không ném trúng, nhưng cũng đã làm dậy lên lòng phản kháng của Tư Không Tiêu. Hãn buông bàn tay của Mẫn Hoa ra, bắt đầu đại chiến ném bùn với bọn Chu Thừa Hi.

Tiếng khóc trong ngự hoa viên cuối cùng cũng dẫn một vị quý nhân tới. Mẫn Hoa chờ đợi vị lãnh đạo siêu cấp vô địch kia đi ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chủ nhân của bộ triều phục màu vàng sáng lấp lánh quát hỏi, giọng nói dễ nghe như trên trời, Mẫn Hoa cảm thấy mọi thứ hi sinh đều đáng giá hết!

Mới vừa đụng đầu phải lưng Tư Không Tiêu, một cục bùn to ùng ùng đập thẳng vào mặt. Mẫn Hoa chỉ cảm thấy trước mắt đen kịt một mảnh, mũi nghẹt thở, miệng cũng bị bùn chặn lấy, không thở nổi.

Đúng lúc sắp ngộp thở thì có một bàn tay người lớn lau đi những vết bùn trên mặt của nàng, động tác rất nhanh mà không mất cẩn thận, tay kia ôm lấy nàng, xoay người một cái đã kéo nàng ra khỏi vũng bùn sâu bằng nửa người.

"Lau đi." Người đó đưa cho một mảnh khăn tay ướt màu trắng, mang theo mùi rượu nhàn nhạt. Khăn tay đưa cho Mẫn Hoa xong, hãn lại nhả vào trong vũng bùn, túm hết mấy con khi lấm lem bùn đất ra ngoài, rất nhanh, áo bào màu trắng đã bị bắn một tầng nước bùn đen ngòm.

Người đó rất nghiêm túc, nhìn qua là biết đó là một đại nhân vật tích tụ như kim, cặp môi mím chặt, vẻ mặt cứng cõi nghiêm khắc, ẩn giấu trong đó là trí tuệ, uy nghiêm. Chỉ có cặp mắt hồ sáng như sao kia khi nhìn về những người khác đang xảy ra chuyện mới có chút độ ấm, không còn lãnh khốc nữa.

Mẫn Hoa cầm lấy khăn tay, hơi há hốc mồm, xuyên qua hàng mi dính đầy nước bùn, nàng chỉ nhìn thấy duy nhất một người, chủ nhân của cặp mắt đầy tình cảm nội liễm kia mà thôi.

Không biết vị kỳ nam tử này là ai?

Túm người lần cuối cùng lên, hăn cho Tư Không Tiêu một cái cốc đầu, Tư Không Tiêu ôm lấy đầu oan ức kêu lên: "Đại ca."

Huynh trưởng của Tư Không Tiêu, tên Tư Không Cao, tự là Tây Sơn, được người gọi là Tây Nam Đại tướng quân, trấn thủ ở biên cảnh phía Tây Nam của vương triều Đại Chu, để chế ngự những kẻ man di lăm le xâm lược những thành trấn cùng biên cảnh của Đại Chu.

Trong đầu Mẫn Hoa liên tiếp hiện lên những sự tích về vị đại tướng quân anh hùng này, phá trận giết địch cứu chủ, xông vào giữa vạn quân địch như vào chỗ không người. Nếu nói vai mà Tần Quan Nguyệt sắm ở kinh thành chính là Quân Ngọc Đế Sư tài khuynh quốc thì Tư Không Cao sắm vai thiết huyết tướng quân anh dũng tái thế ở biên giới Tây Nam.

Có thể không ngoa khi nói rằng, hơn mười năm trước thì toàn bộ những sinh vật giống cái của vương triều Đại Chu này đều là fan trung thành của hai người này.

Mẫn Hoa cảm thấy mình cũng giống hệt những nữ nhân kia, trước mặt nhân vật trong truyền thuyết này thì tim cũng đập thành thịch. Vị Tây Nam tướng quân này thân hình cao lớn, vẻ tao nhã hơn người vốn đã lẳng đọng thành một vẻ thản nhiên, đứng giữa đám người lại chói mắt như thế, khí khái bức người.

Chỉ là, người này đối xử vô cùng bình đẳng với những cô bé bị bắt nạt, ngoại trừ mình – đưa được cứu ra đầu tiên, có thêm một cái khăn tay bằng vải bông.

Trong lòng Mẫn Hoa có chút thất vọng, đúng lúc ấy, Chu Thừa Hi lớn tiếng trả lời đã gọi được hồn nàng về. . .

"Hi Nhi, người muốn nhận lỗi hay nhận phạt?" Hoàng đế trông như giận mà không phải giận, trông như vui mà chẳng phải vui, ném ra một cái lựa chọn cho thẳng quý tử của ông.

Tiểu bá vương kia vẫn cứng cố, kiên quyết không chịu cúi đầu nhận lỗi với đám không có tiền đồ kia, hăn nói: "Nhi thần nhận phạt!"

Hoàng đế cũng không tức giận, có lẽ là vì việc này xảy ra thường xuyên quá rồi, hăn đề nghị rất có kinh nghiệm: "Đi đi!"

Chu Thừa Hi đứng dậy, đi đến chỗ người nhà của đứa bé gái đầu tiên bị bắt nạt, đầy mặt ngang ngược kiêu ngạo, không biết xấu hổ mà hất hàm hỏi: "Muốn ta làm cái gì?"

Đứa bé kia bị hăn làm giật mình, nào dám nhắc nữa, núp trong ngực mẫu thân không dám ngẩng đầu, phụ thân của khổ chủ cũng là thần tử của Chu gia, chỉ có thể nghĩ cách dàn xếp ổn thỏa. Có ai không biết chuyện hoàng tử nhận phạt này cũng chỉ là một vở diễn hình thức, ai lại hăm hở đi phạt một hoàng tử chứ?

Đi tiếp nữa thì tình hình cũng chẳng khác là bao, mắt thấy việc này có lẽ nếu cứ để như thế cũng chẳng thể giải quyết được gì, chỉ thấy Tư Không Cao đứng lên, nói: "Bệ hạ, các nàng bị sợ hãi quá, vẫn là cho thần đệ làm thay đi!"

Hoàng đế gật đầu, Tư Không Tiêu đứng bên trái, đề nghị: "Vậy thì chép bài mới trong vòng một tháng đi, Mẫn Hoa muội muội, muội nói có được không?"

Mẫn Hoa tất nhiên là không đồng ý rồi, vênh khuôn mặt đầy bùn đất lấm lem, nói: "Thanh Sơn ca ca, chép sách thì cũng được, nhưng phải tuân

theo một quy tắc cơ."

Thượng Quan Thành đang ôm nàng vội vã lấy tay che miệng Mẫn Hoa, kinh sợ nói: "Bệ hạ thứ tội, thần dạy con gái không nghiêm."

Mẫn Hoa nghĩ thầm, không phải các người muốn ta phải sắm vai trẻ con cho giống sao, ta đây sắm thật cho các người xem.

Mặc kệ mọi việc, nàng túm một cái đợc cả chòm râu dê của Thượng Quan Thành, oa oa kêu lên, càn quấy giãy dụa, tay đấm chân đá. . . Rất có tư thế ngang ngược theo kiểu nếu phụ thân không cho nàng nói tiếp nàng sẽ đại nào cho xem!

"Ồi, ối, tiểu tử tông của ta, con nhẹ tay một chút nào. . ."

"Oa oa. . . phụ thân xấu. . . oa oa. . ."

Thấy Thượng Quan Thành phải chịu một phen chật vật xấu hổ ngay trước mặt hoàng đế, đám đại thần chung quanh nén cười, xem kịch vui, hoàng đế cũng bị một màn này chọc cười, nói: "Thượng Quan ái khanh, đây chính là đứa con gái tinh quái đợc cả kinh thành bàn tán đây sao, thì ra là thế. . . Ha ha, ái khanh quả là có phúc! ! !"

Thượng Quan Thành đau đến vắn vẹo mặt mũi vẫn phải cúi người hành lễ, nói: "Thần hổ thẹn, lại để bệ hạ chê cười rồi! Ồi, nhẹ một chút, nhẹ một chút. . ."

Hoàng đế cười nói: "Tín Chi, cứ để nàng nói xem quy tắc chép sách thế nào đi, nếu không, chòm râu bảo bối của người có lẽ không giữ đợc đâu! ! !"

"Thần sợ hãi."

Hoàng đế khoát khoát tay, lại để hãn buông Mẫn Hoa ra, chờ nghe nàng nói xem quy tắc chép sách là thế nào.

Chu Thừa Hi gầm lên: "Nhanh lên, đừng có mà lè mề!"

Mẫn Hoa vẫn là bộ dáng vui vẻ như cũ, nói: "Quy tắc chính là ngày thứ hai chép gấp đôi ngày thứ nhất, ngày đầu tiên chép một phần, ngày thứ hai chép hai phần, ngày thứ ba chép bốn phần. . . Thanh Sơn ca ca, người xem như vậy được chứ?"

Tư Không Tiêu nghi hoặc nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, hãn không phát hiện ra huyền cơ trong đó, chỉ là khê gật đầu đồng ý đề nghị của Mẫn Hoa, người lại Tư Không Cao bên cạnh hãn lại như có điều suy nghĩ, ánh mắt đặt trên người Mẫn Hoa hồi lâu rồi chỉ cười yếu ớt không nói.

Vừa dứt lời, Chu Thừa Hi nghe xong yêu cầu như vậy, đồng ý ngay lập tức, nói: "Đơn giản, chỉ là chép ba mươi ngày, không còn yêu cầu khác nữa à?"

Mẫn Hoa gật gật đầu, Chu Thừa Hi lầm bầm: "Hừ, cũng chỉ thế này thôi à, còn tưởng người có tài cán gì chứ?"

"Nếu người chép không xong thì sao?"

"Chu Thừa Hi xông tới trước mặt Mẫn Hoa tung năm đấm, quát lên: "Ta sao lại chép không hết! Nha đầu thối, đừng có mặt dày không biết xấu hổ!"

Mẫn Hoa quệt miệng, nói: "Không chơi trò nói miệng không có chứng cứ, phải lập một cái giấy đảm bảo. Theo quy tắc này, nếu người làm được, từ nay về sau Mẫn Hoa sẽ mặc kệ người đánh giết mà không kêu ca, nếu người làm không được. . ."

Chu Thừa Hi gầm lên: "Bốn hoàng tử ta chép không xong sẽ không chạy ra khỏi Thái Miếu, hài lòng chưa?"

Mẫn Hoa gật gật đầu, nói: "Bây giờ người vẫn còn có thể đổi ý đấy, chỉ cần nhận lỗi trước mặt tất cả những người bị người bắt nạt trước kia thì không cần phải chịu phạt nữa."

"Đừng có nói nhảm nữa, người đâu, lập kế ước!" Chu Thừa Hi nóng nảy quát lên, quay người nói: "Phụ hoàng, người đã nghe được rồi đấy, sau này khi ta giáo huấn mấy tên hèn nhát không có tiền đồ này người không được phạt con nữa, đây chính là do nàng ta đề nghị!"

Cho dù trong lòng đám người bao gồm cả Hoàng đế đều hiểu kì thì đây cũng chỉ là chuyện của lũ trẻ con, cứ tùy ý cho bọn chúng chơi đi thôi.

Văn tự viết xong, Chu Thừa Hi lấy con dấu hoàng tử xuống, nhanh chóng ấn một cái lên đó, sau đó tiện tay ném cho Mẫn Hoa nói: "Nha đầu thối, đến lượt người đấy!"

Mẫn Hoa gỡ con dấu trên cổ xuống, đóng dấu xong, liền lạch bạch chạy về phía Tư Không Cao, nói: "Tướng quân ca ca, ngài làm nhân chúng cho bọn muội được chứ?"

Tư Không Cao cười cười, đưa văn tự này cho Tư Không Tiêu, nói: "Đế Thanh Sơn ca ca của muội làm thay được không?"

"Không được, không được, Thanh Sơn ca ca cũng sợ tên kia, ngài không sợ hấn! Tướng quân ca ca, đồng ý đi mà. . ."

Hoàng đế cau mày nói: "Tây Sơn, đồng ý với nó đi!"

Tư Không Cao không còn cách nào, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ phải đồng ý. Mẫn Hoa thấy thế, lại lạch bạch chạy về phía Hoàng đế, nói: "Hoàng đế ca ca, cái này để cho ngài giữ nhé!"

Mọi người lớn tiếng kinh hô, Thượng Quan Thành đã bị dọa cho xanh mặt, cơ hồ muốn rống lên một câu đây không phải con gái ta!

Cha già râu dê hấp tấp quát: "Mẫn Hoa! Sao có thể nói lời đại bất kính như thế, mẹ con dạy con thế nào?"

Mẫn Hoa quay đầu chĩa chĩa Tư Không Cao nói: "Mẫn Hoa gọi hẳn là Tướng quân ca ca, vậy thì gọi Hoàng đế ca ca có gì là sai chứ?"

Tư Không Cao vội vàng uốn nắn: "Gọi thúc thúc!"

"" Ngài không có râu mà, có râu mới gọi là thúc thúc bá bá, không có tóc phải gọi là gia gia, không có râu mà có tóc thì gọi là ca ca. . ."

"Ha ha, đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky(*). . ." Hoàng đế cười to, lại sai cung nhân nhận lấy văn tự trong tay Mẫn Hoa cất kỹ, cho Mẫn Hoa lui.

Nàng cười cười, nhảy chân sáo về chỗ, lúc đi qua Chu Thừa Hi, nhỏ giọng bỏ thêm một câu: "Nếu người tìm cung nhân tới giúp người chép thì người lập tức thua đấy, Thất điện hạ!"

"Buồn cười! Ta thua? Đừng có nằm mơ." Chu Thừa Hi cầm lấy một bản văn tự, ngông nghênh như con gà trống choai mà đi. . ."

(*) đồng ngôn vô ky: lời nói của trẻ con thì không cố ky, không bắt bẻ.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sóng gió nổi lên

Chuyện trẻ con cứ thế qua đi, còn người lớn thì lại bắt đầu một trận khẩu chiến ồn ào.

Có lẽ là vì hành động vật râu phụ thân mình quá vĩ đại, quá chấn động, quá mức ấn tượng, khắc sâu vào ký ức người ta nên bọn họ luôn nhớ kỹ, còn lòi ra miệng mà châm chọc. Ánh mắt quở trách của các quan viên và gia quyến đã khiến cho đầu Thượng Quan phu nhân ép tới mức càng ngày càng thấp, trong khi sắc mặt Thượng Quan Thành lại vẫn như cũ.

"Lâm đại nhân, nghe nói ngài lại nạp thêm một tiểu thiếp xinh đẹp nữa rồi phải không, quả là càng già càng dẻo dai mà. . ."

"Đâu có đâu có, ta đây đâu có thể so sánh với Thượng Quan thượng thư chứ, sắp sáu mươi rồi mà còn có thể sản xuất được một cục vàng như thế. . . haha. . ."

"Ta thấy có mà là cục sắt í. Một đứa bé như thế sao có thể so sánh với con rồng cháu phượng chứ?"

"Vâng, nhưng mà tính tình thế này cũng thật hiếm thấy, nghe nói đại gia tộc căn cơ hơn trăm năm như Thượng Quan gia này có gia giáo nghiêm khắc lắm mà. . ."

"Thật là đã sủng ái con gái đến tận xương tủy rồi, trước mặt bề hạ cũng dám làm càn cơ mà. . ."

"Nhưng lời nói kia đúng là vô căn cứ, rõ ràng là một tiểu nha đầu nũng nịu, thích nói thích cười, đủ mắt đủ mũi, các người xem, nó còn khó hầu hạ hơn cả tiểu quý, râu của phụ thân mà cũng dám nhổ cơ!"

Mẫn Hoa ước gì bọn họ đồn thổi luôn thành nàng là kẻ điêu ngoa tùy hứng, vẫn hơn là chụp cho nàng cái danh yêu ma quỷ quái thành tinh mà túm đi thiêu sống. Nàng cùng với Tư Không Tiêu, hai đứa suốt ngày quẩn quít bên cạnh Tư Không Cao, đòi vị tướng quân này kể chuyện đánh trận năm nào. . .

Trong khi yến hội đang diễn ra thì Thượng Quan Cẩm Hoa dẫn theo Chu Thừa Hi mặt mũi đen lại vội vàng chạy đến.

Thượng Quan Cẩm Hoa hành lễ quỳ xuống, trình lên một trang giấy, nói: "Bệ hạ, phần khế ước này cực kì không công bằng với thất điện hạ, nếu cứ theo quy tắc như vậy, thất điện hạ đến tận lúc qua tuổi nhượng quán cũng không thể rời khỏi Thái Miếu. Tiểu thần cho rằng thất điện hạ tuổi còn nhỏ, tội không đến mức này, thỉnh cầu bệ hạ khoan dung."

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức vút vút bay về phía Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn đang mặc một bộ quần áo dính bùn chơi đùa, thầm nghĩ, kì quái, một chuyện phạt chép sách đơn giản kia qua miệng Thượng Quan thần đồng này lại phức tạp như vậy chứ?

Hoàng Đế lại sai người lấy chứng từ ra, nhìn một lần, không phát hiện ra vấn đề, hỏi lại: "Người thử giải thích xem nào!"

Thượng Quan Cẩm Hoa dâng kết quả mà hần tính được lên cho Hoàng Đế, nói: "Mặc dù con số sau ngày thứ mười lăm chưa tính ra được, nhưng lượng trừng phạt như thế đã vượt quá mức rồi, xin bệ hạ ân chuẩn mà lượng thứ cho Thất điện hạ lần này."

Hoàng Đế rốt cục hiểu ra vấn đề trong quy tắc của tờ khế ước, sắc mặt khó lường, cười mà không cười, giận mà không giận, hai ngón tay kẹp lấy

chứng từ, trầm ngâm nói: "Tử Du, người có biết tờ khế ước này là do ai kí với Hi Nhi không?"

Thượng Quan Cẩm Hoa lắc đầu: "Tiểu thần không biết!"

Hoàng Đế trầm thấp hừ lạnh một tiếng, nói: "Thượng Quan Mẫn Hoa, người cũng dám khi quân?"

"Mẫn Hoa không có gạt người!" Mẫn Hoa nắm chặt lấy ve áo của Tư Không Cao, trong lòng thực sự có hơi sợ, nàng đột nhiên nhớ tới đây là xã hội phong kiến không có nhân quyền, không có pháp trị, nói không chừng Hoàng Đế không nói đạo lý này sẽ nghĩ là một kẻ anh minh thần võ như mình lại bị một đứa bé lừa gạt, thẹn quá hóa giận sẽ lôi nàng ra chém bay đầu.

Đúng lúc ấy, Tư Không Cao nhẹ nhàng nắm chặt tay của Mẫn Hoa, an ủi bé gái xong thì đứng lên nói với Hoàng Đế: "Bệ hạ, xin bớt giận. Hạ quan cho rằng Thượng Quan tiểu thư không có phạm tội khi quân, đại thần toàn triều cũng có thể làm chứng, ước định giữa nàng với thất điện hạ, chỉ cần điện hạ đổi ý thì ước định này có thể lập tức hủy, điều cuối của khế ước cũng đã viết rõ rồi, có lẽ là Thượng Quan thư đồng quá lo lắng sợ thất điện hạ bị người lừa gạt mà không nhìn kỹ các điều khoản, mới dẫn đến chuyện hiểu lầm này!"

"Hoàng đế ừm một tiếng, hỏi: "Hi Nhi, quyết định của người thế nào?"

"Nhi thần thà chép sách, cũng tuyệt đối không xin lỗi kẻ lừa gạt này."

Hoàng đế tán thưởng nhìn Chu Thừa Hi, quay đầu lạnh lùng nhìn khắp các bá quan văn võ, ánh mắt lạnh như băng, sắc bén, lại hỏi: "Thượng Quan Mẫn Hoa, biện pháp này là ai dạy người?"

Cha mẹ khắp thiên hạ đều bao che khuyết điểm, hoàng đế muốn tìm người khai đao trút giận hộ con trai lão đây mà, Mẫn Hoa âm thầm kêu

nguy hiểm. Nàng cúi đầu nói: "Là tự con nghĩ ra."

"À, xem ra triều đình ta lại có thêm một nữ thần đồng rồi, hừ!" hoàng đế đập mạnh bàn một cái, quát: "Còn không khai thật, thuật hại người kì quái thế này, một đứa bé ba tuổi học từ đâu được hả? Hay người thực sự là yêu quái trên núi biến thành?"

Câu hỏi này thực đã khiến Mẫn Hoa hãi hùng khiếp vía, hoàng đế không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là đao trảm cùng án thiêu sống sau lưng lão. Nàng oa oa khóc lớn: "Mẫn Hoa không phải yêu quái, không phải yêu quái!"

Tư Không Cao vỗ về lưng nàng, mềm giọng hỏi:

"Không khóc, không khóc, Mẫn Hoa là bé ngoan, mau nói cho thúc thúc, người học phép tính này ở đâu?"

Mẫn Hoa thút thít đáp: "Hôm qua phu tử dạy bảng cửu chương, phu tử còn nói, con số càng nhân lên thì càng lớn, Mẫn Hoa, Mẫn Hoa chỉ muốn thất điện hạ phải chép nhiều hơn một ít mới nghĩ đến cách này. . . oa oa, Mẫn Hoa không phải yêu quái, Mẫn Hoa không dám nữa. . . oa oa. . ."

"Xin bệ hạ nghĩ lại!" Toàn trường chỉ có một mình Tư Không Cao dám làm trái ý Hoàng Đế, Tư Không Tiêu sợ đến mức "phịch" một tiếng quỳ gối xuống đất, cầu xin cho Thượng Quan Mẫn Hoa. Mẫn Hoa thấy lòng mình lạnh đi, chẳng lẽ lần đầu tiên bộc lộ tài năng liền nhận được kết cục thế này sao?"

Hoàng Đế không đổi sắc mặt, sai: "Mời quốc sư đại nhân đến đây!"

Kỳ thực không cần Tần Quan Nguyệt ra mặt, tất cả các học sinh của Tùng Nhạc Viện đều có thể làm chứng, Mẫn Hoa mấy hôm nay đúng là được học bảng cửu chương. Nhưng mà hoàng đế muốn giáo huấn người, kẻ dưới ai lại không thức thời như thế?

Tần Quan Nguyệt đến xong, nhận lấy chứng từ thì chỉ nhìn rồi lầm bầm tính toán vài điều, tay phải không ngừng run lên, bước vài bước thong thả trước mặt hoàng đế, bỗng nhiên vẻ mặt kích động nói: "Xin hỏi bệ hạ, không biết là vị cao nhân nào nghĩ ra cách tính này, người này cực kỳ thông minh, thì ra bảng cửu chương với phép nhân đơn giản của trẻ nhỏ cũng có thể giải quyết được vấn đề khó khăn của quốc khố hiện nay. Thần thực sự đã được mở rộng tầm mắt, đề nghị bệ hạ dùng hết tài lực quốc gia, giữ bậc kỳ tài này ở lại trong triều, dốc sức cho hoàng triều."

Nếu không phải sắc mặt hoàng đế quá mức khó coi, mặt mũi vài vị đại thần quá mức vắn vẹo thì Mẫn Hoa thật muốn cười ra tiếng. Chuyện này không phải diễn biến càng ngày càng "kịch" sao?

Hoàng Đế nghi ngờ hỏi lại: "Xin chỉ giáo cho?"

"Bệ hạ, chiếu theo phương pháp này, chuyện mượn lương của Nam Lương nhất định thành công. Thần đề nghị ngay lập tức viết thư cho Vạn Lý tướng quân, bảo hãn phái người đến Nam Lương dựa theo kế này mà mượn lương, không sợ tên Đại Giác Hoàng không giữ chữ tín kia không trúng kế."

Hai mươi người đủ để thể hiện sự khoan hậu nhân đức của bệ hạ. Một người hai túi, hai người bốn túi, ba người tám túi. . . Một túi tương đương hai gánh gạo. Hai mươi người có thể mang về cho quốc gia của ta hai trăm linh chín vạn bảy ngàn một trăm năm mươi hai gánh gạo, bệ hạ, ngài xem chúc ta có cần chịu chơi một chút xóa tí số lẻ cho Nam Lương không?"

Hộ Bộ Thượng Thư tròn mắt, chẳng quản lễ nghi nhảy bổ ra hỏi: "Quốc sư đại nhân, ngài có tính toán sai không? Hai mươi người mà có thể lấy về hai trăm vạn gánh gạo thì quốc khố chúng ta có thể miễn ba năm thuế má, quân lương Tây Bắc, lương thực cứu nạn cho vùng Trung hà Hạ du. . . tất cả đều có thể giải quyết hết!"

Tần Quan Nguyệt không vui, nói: "Nhậm Thượng Thư đang nghi ngờ khả năng tính toán của bốn quốc sư hay sao?"

"Không phải vậy, không phải vậy. . ." Hộ Bộ Thượng Thư cười híp mắt mà trở về chỗ cũ, hai mắt lóe lên ánh sáng của vàng. . .

Bấy giờ, trên mặt Hoàng Đế chẳng còn chút giận dữ nào, lão cười nói: "Khả năng tính toán của khanh gia càng ngày càng tinh tiến rồi, vậy cứ theo ý của ai khanh, trước phái Thượng Thư Tỉnh gửi thư hỏa tốc cho Vạn Lý tướng quân đi!"

Mấy đại thần không đợi hoàng đế thúc giục, vội vàng rời đi bố trí văn bản tài liệu, khó có được cơ hội lừa gạt lại cái tên Huệ An Đế vô sỉ của Nam Lương, chẳng bao giờ lại có thể không cần chút sức lực nào mà có thể nâng không được hai trăm vạn gánh gạo. . ."

Tần Quan Nguyệt vẫn giữ biểu cảm đăm đăm, không kiêu ngạo, không tranh công, lại khom người với hoàng đế, hỏi: "Đúng rồi, bệ hạ, ngài tìm vi thần có chuyện gì vậy ạ?"

Hoàng Đế hình như đến giờ mới nhớ tới Thượng Quan Cẩm Hoa và Thượng Quan Mẫn Hoa đang quỳ, nói: "Đứng dậy đi, Thượng Quan Mẫn Hoa lập công lớn thế này, trăm tha thứ cho người chuyện trêu đùa hoàng tử, cho phép Thượng Quan Cẩm Hoa từ ngày mai có thể thêm một tùy tùng vào thư phòng!"

"Tạ chủ long ân!"

Tư Không Tiêu lập tức tiến lên đỡ Mẫn Hoa dậy, thầm than nguy hiểm thật, cái đầu nhỏ suýt chút nữa thì bay rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa thì nắm chặt lấy bàn tay to dày đặc những vết chai của Tư Không Cao, hành động của người này hôm nay sao có thể không khiến nàng cảm kích?

Mẫn Hoa không khách khí, duỗi bàn tay nhỏ ra, làm nũng: "Tướng quân ca ca, ôm một cái nào!"

Tần Quan Nguyệt cùng Tư Không Cao nhìn nhau, cười khổ: "Đúng là trẻ nhỏ, vừa rồi bị dọa đến oa oa khóc lớn, giờ đã có thể cười to, hồn nhiên không hề biết mình đã đánh một vòng ở Quý Môn Quan rồi. . ."

Tư Không Cao ôm Mẫn Hoa lên đầu vai, nói khẽ: "Thiên uy khó dò, đứa nhỏ được huynh dạy dỗ luôn can đảm hơn người như thế!"

"Đứa bé này nhất định sẽ bất phàm!" Tần Quan Nguyệt bỏ lại một câu, lại vội vàng rời đi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nhân duyên

Đợi đến lúc Tư Không Cao đưa Thượng Quan Mẫn Hoa về Thượng Thư phủ, xe ngựa của nàng lập tức bị đưa đến nhà ông bà nội.

Trong đêm không ngủ này, tất cả già trẻ của Thượng Quan gia lại một lần nữa tê tụ. Địa điểm không phải là phòng khách để ăn cơm, mà là từ đường rộng lớn đầy âm khí đáng sợ của Thượng Quan gia.

Bà nội, ông nội, các trưởng lão đứng trước tầng tầng lớp lớp bài vị, mặt ai nấy đều cứng nhắc và nghiêm khắc, lại cộng thêm làn khói nhang phảng phất, trông như cương thi khiến người sợ hãi. Sắc mặt Thượng Quan Thành tràn đầy vẻ giận dữ, cầm roi da, đứng trước tất cả mọi người, quát: "Quy xuống!"

Mẫn Hoa quệt miệng thầm nghĩ: "Đáng đời!"

Sợi roi của Thượng Quan Thành cứ thế quất mạnh lên tấm vai gầy của Thượng Quan Cẩm Hoa, rất nhanh đã thấm ra vết máu đỏ sẫm. Thượng Quan Cẩm Hoa một thân kiêu ngạo đang gắng gượng mà quỳ thẳng giữa đám người, tròn mắt nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Thành, chết cũng không chịu cúi đầu.

Không một ai dám lên tiếng cầu xin cho Thượng Quan Cẩm Hoa, ngay cả Thượng Quan Tuyết Hoa mà hẳn thương yêu nhất cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn huynh trưởng của mình bị phụ thân trách phạt ngay trước mặt tất cả mọi người.

"Nghịch tử, cho người học những thứ kia là để cho người lấy đối phó với người nhà hay sao? Vững nước đục tranh giành ngôi thái tử mà người cũng dám xông vào, người chỉ biết dùng lời lẽ yêu tà để trừ khử muội muội ruột của người, đã từng nghĩ đến nó sẽ mang đến tai họa cho cả Thượng Quan gia chưa?"

"Nghịch tử, vi phụ cảnh cáo người bao nhiêu lần, cách thất hoàng tử xa một chút, người ngàn lần không nghe, hôm nay nếu không có Tây Nam đại tướng quân cũng quốc sư cùng nhau trợ giúp thì căn cơ hơn trăm năm của Thượng Quan gia này đã phải chôn vùi trên tay người rồi! Sao người lại không hiểu chuyện như vậy hả?"

Đáng thương là sự trách cứ của từ phụ cũng không đánh tỉnh được lý trí của Thượng Quan Cẩm Hoa, vị vô song công tử lúc này chính thức biểu hiện ra bản tính của một thiếu niên, gào lên với nghiêm phụ: "Con còn chưa đủ hiểu chuyện à? Từ lúc Tuyết Nhi sinh ra, ngài ngay cả ôm cũng chưa từng ôm lấy một cái liền đi châu khác nhậm chức, một lần đi là ba năm không về, con với mẹ thủ giữ ở chỗ này, không một ai dám làm loạn!"

"Chờ ngài về thì lại dẫn thêm một phu nhân mới, con với Tuyết Nhi không nháo; mẹ vừa qua đời, ngài liền muốn đưa người mới lên ghế chính thất, con không nháo; đến bây giờ, ngài đem cả con tiện chủng kia vào gia phổ, vào tổ trạch, ngài không thấy đã phụ lòng mẫu thân đã quá cố à? Con mà còn tiếp tục hiểu chuyện nữa thì cái nhà này còn có chỗ yên ổn cho con với Tuyết Nhi không?"

Thượng Quan Thành bị chọc cho tức giận đến toàn thân run rẩy, nắm chặt cây roi, lại là một trận mưa roi giáng lên thân Thượng Quan Cẩm Hoa, vừa đánh vừa mắng: "Nghịch tử! Nghịch tử! Chỉ vì chút tư tâm vợ vẫn này mà người muốn hủy toàn Thượng Quan gia à? Hành vi cử chỉ của người bây giờ mới thực sự là phụ công nhin nhục nuôi lớn của mẫu thân người!"

Một tiếng gầm cuối cùng rớt cục đã đánh tỉnh Thượng Quan Cẩm Hoa, chỉ thấy thiếu niên này đập mạnh đầu một cái xuống nền nhà: "Hôm nay Tử Du đã lỗ mãng, xin đập đầu nhận sai với liệt tổ liệt tông, nhưng Tử Du tuyệt đối không thừa nhận hai mẹ con kia."

Thượng Quan Thành mắng: "Người tưởng là chỉ có mỗi sự lỗ mãng của người à? Xem ra lão phu đánh không chết cái thứ không có đầu óc này thì không được, bị người khác tính kế còn thay đổi phương chịu tiếng xấu? Đương kim thánh thượng, quốc sư, với Tây Nam đại tướng quân cùng bái một thầy, năm xưa được xưng tụng là Tề Chu Tam Anh Kiệt, chỉ có một phép toán lũy tiến mà có thể làm khó được bệ hạ à?"

"Lời của thánh thượng hôm nay chữ nào chữ nấy giấu diếm sát cơ, người rõ ràng một chút cũng không xem xét cho kỹ, người có phải muốn lão phu tức chết hay không? Nghịch tử, đến bây giờ người còn chưa tỉnh ra sao?"

"Người cũng không thèm nghĩ xem, thất hoàng tử vì sao lại phát hiện ra chứng tử có vấn đề, rồi hấn vì sao không đi tìm quốc sư mà lại đi tìm cái thứ trẻ trâu như người? Nghịch tử, nói cho người nghe nhé! Thất hoàng tử là tuân theo thánh ý mới dẫn người đi làm sát chiêu! Người hết lòng đối đãi với hấn, nhưng người không được quên, hấn lớn lên trong nhà đế vương, thứ hấn học là cái gì! Người quỳ cho ta, quỳ đến khi tỉnh lại mới thôi!"

Mẫn Hoa âm thầm nhíu mày, Thượng Quan gia này không ngờ đã phát tới trình độ khiến Hoàng đế lúc nào cũng có thể nổi sát tâm rồi cơ à? Vốn có vài chuyện đang nghĩ không ra, nghe một hồi giải thích của lão cha râu dê nàng liền hiểu thấu đáo, chỉ sợ đồng chí vô song công tử Thượng Quan Cẩm Hoa này ngay từ đầu đã bị người tính kế rồi, giờ hấn mới là đáng thương. Tình bạn tiêu tan, ám ảnh về sự phản bội, đế vương tuyệt tình. . . Quả thực là báo ứng.

"Tuyệt Hoa, quỳ xuống!"

Thượng Quan Tuyết Hoa mặt cắt không còn một giọt máu, bịch một tiếng quỳ xuống bên cạnh Thượng Quan Cẩm Hoa, dáng vẻ mềm mại nhu mì, cùng với nước mắt đảo quanh hốc mắt càng tăng thêm sức mạnh làm người ta thương tiếc. Thượng Quan Thành lại không mềm lòng, bắt nàng xòe tay ra, rút thước, đánh đủ hai mươi cái mới tha cho Thượng Quan Tuyết Hoa.

Giọng Thượng Quan Thành rất lạnh lùng: "Còn tái phạm hồ đồ nữa, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ như thế!"

Thượng Quan Tuyết Hoa càng khóc nức nở không thôi, cùng huynh trưởng quỳ một chỗ, giống như chỉ còn lại đối phương để dựa vào vậy. Mẫn Hoa ngấm lại, những kẻ đáng giận này cũng đáng thương, từ bé đã không còn mẫu thân, lại còn lo lắng mẹ kế rồi em cùng cha khác mẹ cướp đi chút tình thương còn lại của cha. . . Nàng cũng chẳng muốn so đo thêm với hai đứa bé không có mẹ làm gì, chỉ mong hai người này tốt nhất nhớ cho kỹ, đừng có lại chọc đến mình nữa là được!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe lão cha râu dê gọi: "Mẫn Nhi, tới đây!"

Vẫn là đến lượt mình rồi.

Mẫn Hoa bước liền ba bước về trước, nhìn thước trong tay lão cha râu dê, muốn chạy cực kì nhanh mà biết kết cục của việc không nghe lời còn bết bát hơn.

Lại gần rồi, sợ hãi vươn tay ra. "Đét!" một tiếng, lòng bàn tay trái bồng rập lên, Mẫn Hoa không bao giờ muốn chịu thêm cái thứ hai, liều mạng rút tay lại, nhưng lão cha râu dê tóm được rất nhanh, cứng rắn cho nàng năm đòn để khiển trách xong mới buông tay.

Thượng Quan Thành đánh xong, cười tùm tùm hỏi: "Mẫn Nhi, biết sai chỗ nào không?"

Mẫn Hoa nước mắt giàn dụa gắt lên: "Không biết!"

Thượng Quan Thanh lại chẳng tức giận, vuốt vuốt chòm râu dê chường mắt, cười gian như hồ ly: "Không trách con, con còn nhỏ quá. Từ giờ Mẫn Nhi phải nhớ thật kĩ vào, từ nay về sau không được làm sai chuyện gì nữa. Nếu không làm sai, thì phụ thân sẽ không đánh con. Vì phụ không biết con dùng cách gì lại khiến quốc sư hôm nay trong cung giúp đỡ con, nhưng mà con phải nhớ cho kĩ, mọi chuyện đều phải có giới hạn, đừng có cố thử những chuyện mà bây giờ mình còn chưa có sức làm!"

Tần Quan Nguyệt ư? Mẫn Hoa ngoài miệng thì thút thít kêu đau, trong lòng lại nhớ đến bị Đế Sư phu tử mặt ngoài thì vinh quang chói lọi, thực tế là bị quản chế khắp nơi này, chỉ tiếc đầu óc rất nhanh chuyển hướng sang người bạn tốt chí giao của Tần Quan Nguyệt – Tây Nam đại tướng quân.

Nàng nghĩ, uống nước phải nhớ nguồn, ân cứu mạng hôm nay, mặc dù không cần lấy thân báo đáp thì mình cũng phải lấy ân báo ân. Nghĩ, nghĩ lại nghĩ, ngay cả mình rời tổ trạch về phủ Thượng Thư thế nào cũng không biết.

"Mẫn Hoa tiểu thư, mặt người thật là đỏ, có phải tay còn đau không? Ta bôi cao lạnh cho người!"

Mẫn Hoa bị dọa đến giật thót, vội vàng dừng lại mạch suy nghĩ, nghe ra đó là giọng của thằng bé họ Liễu, mình cũng đã trở về phòng. Nàng nhẹ nhàng ừ một tiếng, cảm thấy thả lỏng, cầm chén trà trong tay, trong đầu tiếp tục nghĩ đến vị Đại tướng quân uy vũ bất phàm kia, với một nhân vật xuất chúng như thần là hẳn thì nên báo ân như thế nào đây?

Thằng nhóc nhà họ Liễu tiếp tục lượn lờ bên người nàng căn nhắc: "Mẫn Hoa tiểu thư, ta ném hết quần áo của tên người xấu Trương Giản kia vào hầm cầu rồi, người có vui không?"

Hầm cầu? Mệt tiểu tử này nghĩ ra. Mẫn Hoa thu hồi suy nghĩ, nói: "Hắn lại đánh người à?"

"Không phải, hắn không bảo vệ tốt tiểu thư, để người ngã xuống vũng bùn, lại bị lão gia đánh, cho nên xấu!"

Ặc, không biết vú nuôi dạy con thế nào vậy? Mẫn Hoa nói với hắn hai câu liền bảo hắn rời đi, để mình nghỉ ngơi. Lại nghĩ, tự nhiên lại giật mình, vì sao cứ phải nghĩ đến nam tử kia không ngừng chứ? Ngẫm lại thì kế hoạch hôm nay của mình đã toàn thắng, ngày mai không cần lại phải chịu sự bắt nạt của đám trẻ con kia, nên vui vẻ mới phải chứ!

Đấu trí suốt một ngày, đến lúc này đã chẳng còn chút sức lực nào, mơ mơ màng màng, Mẫn Hoa cứ thế là ngủ thiếp đi. . .

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mây khói

Ngày hôm sau, tiểu bá vương cầm đầu đám trẻ con phá phách chọc ghẹo không đi học, các nữ nam sinh trong liên minh kẻ yếu rốt cục cũng có thể tươi cười. Cả đám như ong vỡ tổ vây quanh Tư Không Tiêu, đòi hẳn kể chuyện về Tây Nam đại tướng quân võ nghệ siêu quần, võ công hiển hách.

"Năm Chính Đức đầu tiên, khi Thánh chủ mới đăng cơ, Nam Man xâm phạm bờ cõi Đại Chu, lúc ấy đại cục trong triều có Tân phu tử, Hoàng Đế bệ hạ mệnh cho đại ca suất lĩnh đại quân đi Lạc Châu kháng địch. Tên Huệ An Đế của Nam Man kia thấy đại ca còn trẻ, nửa đêm tập kích doanh trại, đại ca không kịp đề phòng, không thể không suốt đêm rút quân, Huệ An Đế Nam Lương thấy thế đuổi đến cùng không bỏ.

Trên đường, những binh lính các thành trong biển giới đều sợ quân địch, không dám kháng cự mà lập tức mở thành đầu hàng. Quân Nam Man kia vượt qua ba ải thành lớn, nhanh chóng vượt sông, An Thành ở phía Nam kinh thành bị đe dọa, Hoàng Đế bệ hạ phát ra mười lăm đạo kim bài mệnh cho đại ca đốc toàn lực lui địch, nếu còn lui thêm một bước sẽ tru di cửu tộc Tư Không gia."

Nghe thế, Mẫn Hoa không khỏi động tai lắng nghe, thầm nghĩ, người kia tuyệt đối không vô dụng như vậy, trong đấy tất có gì uẩn khúc.

Đã nghe Tư Không Tiêu tiếp tục kể: "Đúng lúc ấy, đại ca lệnh cho quân Tây Nam đóng tại Yên Thành phía trước núi Lạc hà, không lui nữa, trước ba quân lập xong huyết thệ, lại sai người đốt hết toàn bộ thuyền bè cùng

cầu vượt sông dưới hạ du, triển khai đại chiến liều chết với quân Nam Man ngay trong núi Lạc Hà.

Một trận chiến này giết được hơn mười vạn địch, bắt được năm vạn tù binh, quân ta chỉ hao tổn vền vẹn năm ngàn binh mã, đoạt lại được toàn bộ mười tòa thành trì từ tay quân địch, không chỉ như thế, trong vòng năm năm sau đó, Huệ An Đế của Nam Lương không dám khởi binh phạm vào Lạc Châu nửa bước, các người có biết vì sao không?"

Những đứa trẻ khác tất nhiên đoán không được, Mẫn Hoa cũng đoán không ra nguyên nhân, chỉ dựa vào một ngọn núi Lạc Hà, vì sao có thể giết hơn mười vạn địch chứ?

Tư Không Tiêu thấy Mẫn Hoa cũng bị sự anh dũng của đại ca hấp dẫn thì càng thêm đặc ý kể tiếp: "Thì ra đại ca đã sớm thông báo các nơi đóng quân khác, ẩn giấu thực lực, để mặc cho quân Nam Man chiếm thành, tên Huệ An Đế của Nam Lương kia tham công háo thắng, một mình xâm nhập vào nội địa Tấn Hà.

Đại ca ra lệnh một tiếng, quân tiên phong liền phối hợp đóng quân, lạng lẽ chặt đứt đội vận lương thảo của quân đội Nam Lương, sau đó hợp với bốn đạo quân Tây Nam nữa bao vây kín quân Nam Lương lại, cùng đạo quân đóng ở Yên Thành, cách bờ Tấn Hà dùng hỏa tiễn tiêu diệt quân Nam Lương.

Nhưng tên Nam Man kia không có thuyền cũng chẳng có cầu, không vượt được sông Tấn Hà, chỉ có thể đào tẩu theo đường núi Lạc Hà, liền bị đại ca mai phục, trong núi bày thiên la địa võng, lại để cho lũ Nam Lương có đến mà không có về, không bao giờ dám khinh thường vương triều Đại Chu ta nữa."

Thì ra là thế, lấy một nửa vương triều Đại Chu ra làm mồi dụ, xé lẻ đại quân Tây Nam ra thành tốp nhỏ, đóng cửa đánh chó. Đây là quyết đoán và

thông minh cỡ nào chứ? Không thực sự trải qua thì không thể nào hiểu hết được, chiến sự những năm đầu Chính Đức này rất cổ quái. Đúng rồi, lúc ấy Hoàng Đế kia cũng mới mười sáu, vẫn có Tần Quan Nguyệt, võ có Tư Không Cao, quân thần một lòng mới có thể định ra kế sách trong hiểm có nguy này.

Chỉ tiếc, tình bạn có sâu hơn nữa trước mặt hoàng quyền cũng đến lúc tận, nhìn Tần Quan Nguyệt hôm nay bị giam lỏng trong hoàng cung, lại nghĩ đến Tư Không Cao mười năm mới được một chuyến về lại đế đô kia, hết thảy như hoa trong gương, trăng trong nước, mãi mãi không thể lấy lại được.

"Mẫn Hoa muội muội, muội đang nghĩ gì vậy?"

Mẫn Hoa chống cằm, vô thức đáp: "Nghĩ đến ba người hoàng đế, phu tử và tướng quân. Năm đó phong nhã hào hoa, chỉ điểm giang sơn là hào hùng cỡ nào chứ, hôm nay chỉ còn lại thờ dài tiếc hận."

Tư Không Tiêu không hiểu, tới gần cái bàn nhỏ của nàng hỏi: "Mẫn Hoa muội muội, muội đang nói gì vậy? Ai thờ dài cho ai?"

Đúng lúc ấy, Tần Quan Nguyệt ở cửa ra vào ho nhẹ một tiếng, cầm một quyển sách đi vào. Mẫn Hoa rung mình một cái, thầm nghĩ mình đúng là không cẩn thận. Khẽ liếc phía trước một cái, chỉ hi vọng người này không nghe được gì thì tốt!

Tần Quan Nguyệt cũng không nhiều lời, liếc cũng không liếc Mẫn Hoa một cái, hần tiếp tục dạy đám học trò bảng cửu chương. Học xong, Mẫn Hoa đang định thu dọn sách vở rồi gọi hộ vệ của mình để về thì đã thấy một cô bé trong liên minh kẻ yếu tới, nhiệt tình mời nàng đi chơi.

Vị tiểu băng hữu này tên là Thanh Mi, túm chặt lấy tay áo Mẫn Hoa không buông, không đồng ý là không được. Mẫn Hoa thầm nghĩ, mình với con gái nhà Trung Sơn Quận Vương hình như không quen mà nhỉ?

Vẫn đang không hiểu gì thì đã thấy nàng ta kéo kéo Tư Không Tiêu, hai tai hơi ửng đỏ, xấu hổ nói: "Thanh Sơn ca ca, hôm nay chúng ta đến nhà huynh luyện chữ nhé, được không?"

Mẫn Hoa cười thầm, hay cho một đôi thanh mai trúc mã. Tên ác bá kia không có ở đây một cái là tư thế tiểu nữ nhi đã bày ra rồi.

Tư Không Tiêu mặt như gặp đại nạn, nhìn Mẫn Hoa, lại nhìn cô con gái rượu nhà Quận Vương, do dự mãi không quyết được. Thấy Mẫn Hoa nhìn mình nghi hoặc, Tư Không Tiêu vội vàng nói: "Thanh Mi muội muội, người không phải không biết lệnh cấm nhà ta."

Hắn còn chưa nói xong, Thanh Mi đã nói luôn: "Không sợ, đến tối bọn ta về luôn, khi đó đại ca huynh còn chưa hồi phủ đâu."

"Quý phủ cũng không có điểm tâm ngon chiêu đãi các muội đâu."

"Thanh Mi bảo thị nữ chuẩn bị rồi."

Mẫn Hoa nhin cười rất vất vả, một kẻ hoàn toàn không muốn, một kẻ quẩn quít không buông, thú vị.

Tư Không Tiêu khó xử lắm, đột nhiên hỏi: "Mẫn Hoa muội muội có đi không?"

Đâu có chuyện gì liên quan đến ta chứ? Mẫn Hoa đang định cự tuyệt, nào người Thanh Mi còn vội hơn cả nàng, vội đáp: "Mẫn Hoa muội muội tất nhiên là có đi rồi, muội ấy vừa đồng ý với ta rồi. Còn có tất cả bọn họ cũng đi nữa." Một hô là đã có bảy tám đứa trẻ khác làm thành một đoàn thẳng tiến về phủ Tướng quân.

Phủ Tư Không tướng quân do hoàng đế ngự ban chiếm một diện tích vô cùng lớn cuối phố đông, hai con sư tử đá cao tới hai mét đặt trước đại môn

sơn son, đủ vẻ phô trương long trọng cần có của một tòa phủ Đại tướng quân trấn quốc.

Bước qua đại môn, cảnh sắc tiêu điều, nào thấy hoa thơm cỏ lạ? Tiểu viện, bàn ghế đơn sơ không nói, sơn trên cột còn bong tróc hết trơn, phủ đầy tro bụi.

Ngay cả hộ vệ cũng là những ông già thiếu cánh tay, lưng còng, tay cầm cái chổi quét sân còn lộ ra một bên mặt bị lửa chiến hủy hoại, người hầu bưng trà rót nước vốn là thể diện của một phủ, vậy mà ở đây cũng toàn những lão binh thiếu một con mắt, hốc mắt đen sì, nhưng vết sẹo đao thương, bỏng lửa dày đặc đã dọa cho đám cận ấm cô chiêu quen sống an nhàn một trận hết hồn.

Toàn bộ phủ tướng quân quả thực đã suy tàn đến mức sơn cùng thủy tận, chỉ còn lại một cái xác không.

Không may hơn, hôm nay Tư Không Cao hạ triều sớm, ở trong quý phủ suốt một ngày không ra ngoài, lúc các thể tử quận nữ hét toáng lên dọa chạy các lão binh tàn tật cũng đã đánh động vị tướng quân đại nhân ít nói này.

Hắn đi từ ngoài cửa vào, cao lớn, uy vũ như thế, Mẫn Hoa vừa thấy thì trái tim nhỏ cũng bắt đầu đập thành thạch, hết như lần đầu gặp.

Người này trên mặt không hiện ra vui giận, trên cái cằm vuông vức kiên nghị còn vết râu nhàn nhạt, cặp mắt tinh anh nhìn mọi người mỉm cười, thẳng thắn hạ lệnh đuổi khách: "Hàn xá không tiện chiêu đãi các vị, mời về đi. Thanh Sơn, tiễn các bạn của đệ về đi."

Những người kia như được nhận lệnh đại xá, lập tức được người hầu dìu đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi phủ Tướng quân. Chỉ còn lại Mẫn Hoa không mang theo thị nữ, liền được Tư Không Tiêu tiễn về, chậm rãi

rời khỏi đại sảnh, chỉ cần có thể đứng trong tầm mắt của người kia lâu thêm một lát cũng tốt.

Đi qua cái vườn nhỏ có hòn non bộ, Mẫn Hoa chỉ vào người áo xám đang ngồi dưới cây liễu cách đó không xa, hỏi Tư Không Tiêu: "Người kia đang làm gì vậy?"

Tư Không Tiêu nắm tay Mẫn Hoa, nhìn nam tử đang bận rộn, trong mắt đầy vẻ khâm phục, hỏi: "Đấy là Bạch thúc thúc, đang đan sọt. Mẫn Hoa muội muội, muội đừng nhìn Bạch thúc thúc bây giờ không có chân, trước đây, ông ấy là dũng sĩ hăng hái quả cảm nhất dưới trướng đại ca, từng giúp đại quân Tây Nam lập đại công, trong chiến sự ở núi Lạc Hà ta kể hôm nay, Bạch thúc thúc chính là quân tiên phong đi cắt đứt nguồn lương thảo của quân địch đấy!"

Mẫn Hoa khẽ gật đầu, lại chỉ vào người còn lại: "Người kia thì sao?"

"Đấy là Hàn thúc thúc, là quân truyền lệnh của đại ca, giỏi cưỡi ngựa nhất, đã đỡ tên cho đại ca hai lần, mất đi đôi mắt, thế nhưng mũi của ông ấy rất tinh, hương hoa cách đây mười dặm ông ấy cũng có thể ngửi thấy được."

Không còn ai ngoài hai người không tiện di chuyển này để cho Mẫn Hoa nhìn thấy, những người làm trong quý phủ này vốn đã bỏ hết việc lại tránh trong bóng tối. Trong đầu Mẫn Hoa hiện lên vô số suy nghĩ, cảm thấy đã có chủ ý với chuyện báo ân rồi. Sau khi từ biệt Tư Không Tiêu hồi phủ, suốt một đêm không có chuyện gì xảy ra cả.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bẻ tâm

Hôm sau, cô con gái nhà Trung Sơn Quận Vương quả đã xin lỗi Tư Không Tiêu. Thanh Mi nói: "Thanh Sơn ca ca, ta nói việc này với phụ thân rồi, ông nói có thể giúp những thúc thúc đáng thương kia tìm việc làm, còn có thể kiếm mỗi hôn nhân hoặc tìm người chăm sóc bọn họ, Thanh Sơn ca ca, huynh nói như thế được chứ?"

Tư Không Tiêu vui vẻ gật đầu, nói: "Như thế thay ta cảm ơn Quận Vương đại nhân nhé!" Quay đầu lại nói với Mẫn Hoa: "Mẫn Hoa muội muội, các thúc thúc không phải sống khổ nữa rồi."

Mẫn Hoa thả bút lông trong tay xuống, đẩy bản tay đang vô cùng kích động của Tư Không Tiêu ra, sóng mắt không đổi. nói: "Không hay đâu."

Thanh Mi mất hứng, trừng mắt nhìn Mẫn Hoa, nói: "Sao mà không hay? Hừ, ai dám không nghe lời cha ta?"

Mẫn Hoa rũ mắt, nhìn những dòng chữ mà mình mới viết, đáp: "Hỏi phu tử là rõ ngay."

Đợi đến khi Tần Quan Nguyệt đến giảng bài, đám học sinh rồi rít chạy lại kể về cuộc tranh luận giữa Thanh Mi với Mẫn Hoa. Tần Quan Nguyệt ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: "Mấy năm trước, Tây Nam tướng quân đã từng nhờ đồng liêu tìm việc giúp bọn họ. Bọn họ rất tận tâm, còn làm việc tốt hơn người khác rất nhiều. Nhưng sau đó bọn họ tự động cách chức, cho đến bây giờ vẫn ở trong phủ Tướng quân cũng coi như an độ tàn thân."

"Vì sao bọn họ không đi? Quán gia nói không làm việc thì không có cơm ăn mà." Tiểu quận chúa Thanh Mi lớn tiếng hỏi lại, trong giọng nói đầy ý ám chỉ những người kia không chịu phấn đấu.

Tần Quan Nguyệt lặng lẽ quét mắt qua tất cả đám học sinh, nói: "Các con bây giờ còn nhỏ, một số việc còn chưa hiểu. Phụ tử biết các con là những đứa bé ngoan, chuyện này Tây Nam tướng quân ắt có sắp xếp, nào, đọc sách đi."

Đám trẻ Tư Không Tiêu, Thanh Mi ôm một bụng khó hiểu trở về chỗ ngồi, đám thế tử quận nữ chịu đả kích quá nặng, sau khi tan học liền tùm tùm một chỗ tiếp tục thảo luận đề tài này: Nhất định phải tìm được một việc gì đó để giúp những binh sĩ tàn tật của phủ tướng quân.

"Thanh Sơn ca ca, Thanh Mi mời mọi người cùng đến quý phủ chơi một lát, huynh cũng tới nhé. Thanh Mi sẽ mời mưu sĩ lợi hại nhất của phụ thân nghĩ kế giúp chúng ta."

Mẫn Hoa cười thầm, nàng Thanh Mi quận chúa kia để lấy lòng Tư Không Tiêu mà nhiệt tình có thừa, tiếc là đầu óc còn chưa sáng đến mức độ ấy, lại đẩy nàng ra.

Đám học sinh ra khỏi hoàng cung, lúc xe ngựa chạy qua phố, tiếng hàng rong bán mút quả khiến Mẫn Hoa nảy ra một ý.

Nàng nói: "Mẫn Hoa muốn ăn cái kia, các người ai muốn ăn không? Mẫn Hoa bảo Trương Giản đi mua?"

Tư Không Tiêu vội vã ngăn cản: "Mẫn Hoa muội muội, không thể ăn đồ ăn ngoài đường."

"Vì sao?"

Thanh Mi chen miệng: "Những thứ do người nghèo làm kia bán chết đi được, tất nhiên là không ăn được rồi. Thanh Sơn ca ca, đầu bếp của Quận Vương phủ ta cũng biết làm mứt quả, đợi lát nữa Thanh Mi mời mọi người ăn!"

Tư Không Tiêu gật đầu, Mẫn Hoa cũng không để ý lắm, chỉ nói; "Đó là do bọn họ tự làm để bán lấy tiền mà? Hồng hồng đỏ đỏ thật là đẹp nha, trên đường có rất nhiều người ăn mà."

Tư Không Tiêu theo lời Mẫn Hoa nhìn ra ngoài xe ngựa, đột nhiên đề nghị: "Chi bằng ta đi giúp các thúc thúc bá bá làm sọt, rổ, bán đi là có bạc rồi!"

Thanh Mi lập tức phụ họa: "Thanh Mi cũng đi giúp Thanh Sơn ca ca."

Hai mắt Mẫn Hoa sáng lên: "Hay lắm, lại bảo các thúc thúc làm xong thì sơn màu đỏ lên trên mặt, nhất định sẽ có rất nhiều người mua nha. Kiểu như cái rổ nhỏ đựng trái cây chẳng hạn, trong nhà toàn dùng khay sứ thôi, Mẫn Hoa đựng một cái là vỡ tan tành rồi. . ."

"Đúng rồi, còn có thể làm rất nhiều thứ khác nữa nha. Tỉ dụ như hộp may vá của bà bà, không cứ phải là mấy cái sọt xấu xí kia, Bạch thúc thúc khéo tay lắm. Bây giờ chúng ta đi nói với các thúc thúc ấy đi!" Tư Không Tiêu càng nói càng hăng, bất luận hăn nói cái gì, Thanh Mi đều gật, không hề nói thêm câu nào đại loại như những người bán đồ ăn bên ngoài là tiện dân hạ đẳng nữa.

Mẫn Hoa thở dài một hơi, nhìn lên trần xe ngựa, đóng giả trẻ con đứng là quá vất vả mà.

Dưới sự dẫn dắt của Tư Không Tiêu và Thanh Mi, lại mượn lời nhắc nhở bóng gió như có như không của Mẫn Hoa, đám thế tử quận chúa này chạy qua chạy lại chán cũng đã thu được thành quả. Nửa tháng sau, các vị

lão binh can đảm cần trọng khéo tay đã nhanh chóng chế tạo ra rất nhiều đồ dùng, đồ chơi bằng tre trúc vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

Nàng muốn dùng nghệ thuật gói quà của hiện đại nữa để làm chấn động cả kinh thành Đại Chu. Hi, sau đó chỉ cần đợi tiền bạc như mưa đá rơi xuống đầu nàng không ngừng đi, để nàng còn đi báo đáp vị Đại tướng quân lạnh lùng kiêu hãnh kia chứ.

"Thế nhưng mai còn phải đi học mà." Mẫn Hoa cầm bút, hai tay chống cằm, nhìn về phía Hoàng cung, vô cùng buồn rầu than thở.

Tư Không Tiêu vỗ ngực khẳng khái: "Không sợ, chúng ta trốn đi!"

"Vậy đám người hầu kia thì phải làm sao?"

Thanh Mi trừng mắt, lại mềm mại quát: "Bọn họ đều phải nghe lệnh bản quận chúa!"

Được, có cả lao động miễn phí đứng đường rao hàng nữa kìa. Mẫn Hoa nghĩ nghĩ, tất cả mọi thứ cần cân nhắc cũng đã nghĩ xong, ngày mai, ngày mai nhất định phải làm ăn lớn.

Hôm sau, bảy người đến chỗ phu tử trình diện xong, thừa dịp người ta không chú ý liền dẫn theo người hầu chạy khỏi hoàng cung, đi vào trong con phố phần hoa nhất. Đuổi người hầu đã đổi y phục ra khỏi xe, mỗi người khoác một cái bao lớn, bắt đầu rao hàng: "Các vị đại ca đại tỷ, muốn con mình thông minh như công tử tiểu thư của Thượng Quan gia không? Vậy thì mua cái con giáp thần bảo hộ này đi, nghe nói. . ."

"Lại đây xem đi, hay lắm nha, con giáp thần bảo hộ có thể phù hộ cho trẻ nhà mình xinh đẹp thông minh như tam tiểu thư Thượng Quan gia chỉ có mười văn tiền thôi. . ."

Người ta xúm lại thành một vòng lớn, cũng có rất nhiều người muốn mua, nhưng lại không có một ai chịu khai trương.

Thanh Mi với Tư Không Tiêu ở trên xe không ngừng thì thầm, vì sao còn chưa có người mua?

Mấy đứa đầu gỗ không biết mua bán kia. . . Mẫn Hoa lắc đầu, nhảy khỏi xe ngựa, Tư Không Tiêu vội vã dặn Thanh Mi không được xuống ngựa rồi lao xuống định kéo Mẫn Hoa quay lại. Mẫn Hoa chen vào giữa đám đông, ôm một con hổ nhỏ vọt tới trước mặt hai cha con béo giàu có, cười ngọt ngào, nói: "Thúc thúc này, thúc đừng có không tin, linh lắm đấy, để cháu thử cho thúc xem." Nói xong, liền lấy ra hai đồng xu, hỏi thằng bé béo ú kia là bao nhiêu.

Thằng bé béo ú kia trả lời chính xác, Mẫn Hoa lại nhét luôn hai đồng tiền qua cái khe trên lưng con hổ nhỏ, sau đó lại móc ra hai đồng nữa, lại hỏi thằng bé kia, sau khi nó trả lời xong, Mẫn Hoa lại hỏi: "Thế giờ trong này có mấy đồng?"

Thằng bé béo kia nói: "Bốn đồng."

Mẫn Hoa bỏ thêm hai đồng nữa, thằng bé đáp: "Sáu đồng."

Mẫn Hoa nói: "Ô ô, hai nhân một là hai, hai nhân hai là bốn, hai nhân ba là sáu. . . Đại thúc xem đi, có con giáp này phù hộ, con trai của thúc đã thông minh như vậy rồi đó, còn nhỏ như thế đã hiểu được bảng cửu chương rồi."

Tư Không Tiêu chớp thời cơ đáp: "Ngọc Sơn phu tử dạy bảng cửu chương cũng là như vậy đấy. hơn nữa con hổ nhỏ này còn có thể dùng để bỏ tiền tiết kiệm, dạy trẻ nhỏ không được lãng phí một đồng tiền."

Bảng cửu chương, đấy chẳng phải là thứ mà người thông minh nhất mới có tư cách học hay sao? Con của ta sau này phải làm đại quan rồi, ha ha."

Đại thúc béo kích động đến mặt mũi đỏ bừng: "Con trai, cha lập tức sẽ cho con vào học đường quan phủ. Con hổ nhỏ này, bản lão gia ta mua."

Một thỏi bạc rơi vào tay Mẫn Hoa, như sợ có người đoạt của hắn, đại thúc béo lập tức ôm lấy con hổ nhỏ bằng trúc, một tay ôm lấy con mình vui vẻ rời đi. Những người vây xung quanh nhìn cũng đỏ cả mắt: "Cho ta con thỏ, cho ta con khỉ, ai dám giành với ta hả? Trâu, ta muốn con trâu. . ."

Đúng là đắt hàng mà, Mẫn Hoa với Tư Không Tiêu vui vẻ cực kì, đứng phía sau hai tên tùy tùng đang bán hàng bận đến sứt đầu mẻ trán mà cười trộm. Đúng lúc buôn bán náo nhiệt thì phía bên ngoài có tiếng hét to: "Tránh ra, tránh ra. . . Nhốt đám người này lại, nhốt vào nha môn. Những thứ này, tịch thu hết lại cho ta."

Tư Không Tiêu bảo vệ Mẫn Hoa với những món đồ chơi bằng tre trúc kia, chống lại những quan binh kinh thành, nói: "Các người vì sao bắt bọn ta?"

Tên quan binh dẫn đầu ôm quyền hướng về phía Nam một cái, nghiêng đầu hung ác nói: "Vì các người sản xuất hàng hóa không có xin giấy phép của nha môn, còn ở đây dùng tà thuyết mê hoặc người khác, trị các người tội nhiều loạn trị an đã là nhẹ rồi, dẫn tất cả đi!"

Vị con gái của Trung Sơn Quận Vương kia toan nhảy ra khỏi xe ngựa liền bị người hầu chặn lại, Tư Không Tiêu làm một cái thủ thế an tâm xong liền che chở Mẫn Hoa vào nha môn, kết quả là tất cả thu hoạch hôm nay đều phải nộp lên nha môn, còn bị đánh gậy nữa.

Mẫn Hoa ôm lấy lòng bàn tay sưng đỏ, thâm than đáng tiếc. Trong chuyện này nhất định có vấn đề, trước đó cũng có người đến đòi thu phí bảo kê nhưng vừa nhìn đến xe ngựa nhà Trung Sơn Quận Vương đã bị dọa sợ chạy mất dép rồi, không lí nào đám quan binh kinh thành lại không biết thân phận của bọn họ. Xem ra có kẻ cố tình gây chuyện, không biết là ai?

Tư Không Tiêu cặp mông nở hoa, hấn dựa vào trên người người hầu, khập khiễng đi bên cạnh Mẫn Hoa, thì thầm: "Mẫn Hoa muội muội, ta nhìn thấy Giang Nhất Lưu, phủ doãn kinh thành là cậu của hấn, có lẽ là hấn mặt báo."

Mẫn Hoa tức giận bùng bùng, cái lỗ súc sinh phía thất hoàng tử kia, đúng là âm hồn bất tán! Còn làm nàng bị đánh nữa.

Sau khi hồi phủ vẫn còn có một trận đòn nữa chờ bọn họ nữa cơ.

Lão cha râu dê tức giận đến râu tóc vênh ngược, cây thước trong tay cũng vung rất khí thế: "Ai cho người ra ngoài xuất đầu lộ diện hả?" "Đét!" "Gan càng ngày càng to rồi!" "Đét" "Không đi học" "Đét" "Dám ngang nhiên công khai thân phận. . Nếu không phải Trần Phủ doãn kia nể mặt lão cha người, người còn tí khuê dự nào không, hả?" "Đét!" "Về phòng suy nghĩ lại cho tỉnh ra đi! ! !!"

Tay Mẫn Hoa sưng đến nỗi không còn cảm giác đau đớn, nàng lê bước chân, đi theo sau mỹ nhân mẫu thân, bước ra khỏi thư phòng, chợt nghe thấy tiếng khoe khoang vô cùng khoa trương vui vẻ của lão cha nàng: "Triều Sinh, đứa con gái út này càng ngày càng hợp tâm ý của lão phu rồi. Đầu óc thông minh, có mắt nhìn, nhanh nhạy, lại hiểu được đạo lí làm ăn, haha. . ."

Chương sư gia nói: "Chúc mừng đại nhân, thất tiểu thư thiện tâm mẫn tuệ, tương lai nhất định có thể giúp đại nhân phân ưu giải lo. Đại nhân, ngài xem, chuyện kinh doanh "con giáp bảo hộ" này không biết nên giao cho phòng nào làm?"

Thượng Quan Thanh bực dọc mắng một câu: "Thằng nghịch tử không có tiền đồ kia. . ." Sau lại nói: "Giao cho bên kia đi, chiếu cố phủ tướng quân nhiều hơn một chút."

Mẫn Hoa im lặng, nhìn bàn tay trái đau đến phát khóc, thầm nghĩ nhất định phải tìm cơ hội vật trụi râu lão hồ ly kia.

Sau khi trở về phòng, mỹ nhân mẩu thân một tay cầm khăn tay, một tay cầm lọ thuốc trị thương đến, vừa bôi thuốc cho nàng, vừa nói: "Vẫn là Tư Không tướng quân chu đáo, hi vọng thuốc này tốt như ngài ấy nói."

"Thuốc này là do Tướng quân ca ca đưa tới ạ?" Mẫn Hoa lập tức cảm thấy toàn thân bay bổng, không hề cảm giác được chút đau đớn nào nữa, có vẻ lần này cũng không lỗ vốn.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Hồng nhan

Đánh một giấc ngon lành, Mẫn Hoa tỉnh lại, tinh thần vô cùng sáng khoái mà đến trường học trong hoàng cung, Tư Không Tiêu đang ôm mộng nói chuyện với đám người Thanh Mi về chuyện hôm qua. Thấy nàng đến, cậu chàng vội vã chạy lại hỏi han tình trạng vết thương thế nào. Liếc cô quận chúa đang nhìn chăm chăm mình, Mẫn Hoa chỉ khẽ lắc đầu, ngồi xuống chỗ của mình rồi bắt đầu luyện chữ.

"Tối qua đại ca ngồi cả buổi trong thư phòng uống rượu."

Thanh Mi hỏi vì sao Tư Không Tiêu lại vui vẻ như vậy, cậu nói: "Nghe Bạch thúc thúc nói đại ca đã mười lăm năm rồi không uống rượu, Bạch thúc nói chỉ khi đại ca vui vẻ lắm mới uống. Đại ca khen ta đã hiểu chuyện, còn nói sau này ta sẽ trở thành một trang nam tử hán."

Mẫn Hoa thầm xùy một tiếng, chuyên tâm luyện chữ, cũng không biết là vì tâm trạng tốt hay không mà cảm thấy viết chữ đẹp hơn hẳn.

Các thành viên của liên minh kẻ yếu còn đang vui mừng vì thành tựu nho nhỏ này thì Giang Nhất Lưu đã từ phía sau đi tới, châm chọc: "Haha, Tư Không Tiêu, cảm giác mộng nở hoa thế nào?"

"Xú nha đầu, có khóc nhè không đấy? Ha ha, chắc chắn là tay đau lắm nhỉ, vừa mang tội trốn học lại còn bị ăn đòn. . ." Kẻ nói lời này chính là Lạc Sinh, Cửu công tử nhà Thượng Thư Tỉnh - Lạc Trường.

Tư Không Tiêu đứng lên, vừa định đến giáo huấn bọn chúng một trận, đã thấy Nhậm Phục Thu nhanh như sóc giật lấy cái nệm mà cô quận chúa kia tặng, thì thầm: "Quà cho tiểu tướng quân Thanh Sơn ca ca đừng cảm, uầy, chua lòm. . ."

"Trả lại!" Tư Không Tiêu tức giận quát lên.

Giang Nhất Lưu lập tức kêu cho hăn xem. Nhậm Phục Thu ném cái nệm qua đó, Tư Không Tiêu nhìn đầu đuôi theo, Lạc Sinh lại ném lại cho Nhậm Phục Thu, dần dần, trận chiến tranh giành cái nệm của bốn nam sinh đã biến thành trận quần ấu của toàn bộ học sinh trong học đường. Thanh Mi nước mắt lưng tròng, sợ đến độ xoay mòng mòng, Mẫn Hoa nhìn lớp học loạn âm âm, đứng ngoài cửa ra vào của học đường mà ngáp một cái nhàm chán.

Xoẹt một tiếng, cái nệm dày bị tranh tới tranh lui đã bị rách, Nhậm Phục Thu với Tư Không Tiêu mỗi đứa một tay nắm lấy một đầu, đám người Nhậm Phục Thu, Giang Nhất Lưu ngăn người, ném tấm vải, xoay người rời đi. Đang định đình chiến, thì lại bị người từ phía sau bổ nhào vào đầu, Tư Không Tiêu giận đỏ mắt cười lên người hăn, giống như phát điên mà liên tục đấm Nhậm Phục Thu.

Giang Nhất Lưu với Lạc Sinh thấy đồng bọn bị đánh, cũng nổi điên ôm lấy cái bàn định đập vào Tư Không Tiêu, Mẫn Hoa sợ vội vã tiến lên, định kéo Giang Nhất Lưu với Lạc Sinh lại, bị hai đứa đẩy mạnh một cái, vừa vịn đập vào góc bàn, Mẫn Hoa cảm thấy có một luồng nhiệt chảy xuống trán, đưa tay sờ một cái, rách da rồi.

"Á, Mẫn Hoa muội muội chảy máu rồi." Thanh Mi hét toáng lên, lập tức đám người lộn xộn trong lớp đều đổ dồn ánh mắt về phía Mẫn Hoa, Tư Không Tiêu vốn đã bị đánh cho tím bầm tím dập lại càng hung hãn, ôm lấy Giang Nhất Lưu hùng hổ đẩy vào góc tường, Mẫn Hoa vội vàng kêu to: "Buông tay, người sẽ làm hăn bị thương đấy!"

"Mẫn Hoa muội muội, muội không sao chứ?" Tư Không Tiêu dừng lại, Mẫn Hoa tiến lên, lấy khăn tay rịt vào trên trán máu chảy ròng ròng của cậu, giận dữ quát lên: "Gọi ngự y! Mau nằm xuống, mũi cũng chảy máu rồi. Vì sao người có thể ra tay hung ác như thế?"

Tư Không Tiêu lâu bầu: "Bọn nó làm rách cái nệm rồi!"

Một đám trẻ trâu! Mẫn Hoa chán nản đáp: "Giỏi rồi, được, tự bịt lấy miệng vết thương đi, ta đi xem mấy đứa kia, tốt nhất đừng có bị người đánh gãy xương!"

Nàng vội chạy đến chỗ đám người Giang Nhất Lưu, nói: "Hai tên đàn các người, muốn để máu chảy đến chết à? Ngửa đầu lên." Nhanh chóng rút khăn tay trên người bọn chúng ra, leo lên mặt ghế, nhét vào trong mũi bọn chúng. Sau đó, nàng ngồi xổm xuống lấy tay dò thử dưới mũi Nhậm Phục Thu, quay đầu lại quát: "Ngự y sao còn chưa tới? Trương Giản, người còn chưa đi gọi cho ta à?"

Tư Không Tiêu, phải nói là toàn bộ học sinh đều trợn mắt há mồm nhìn Mẫn Hoa chẳng phân biệt địch ta, uy phong chỉ huy mấy người không bị thương thu dọn lớp học đâu vào đấy, tất cả đều nghe nàng sắp xếp để tiêu hủy chứng cứ phạm tội.

Thanh Mi ở bên cạnh Tư Không Tiêu thút tha thút thít, thấy Mẫn Hoa muốn giúp kẻ thù thì vội vàng kêu lên: "Mẫn Hoa muội muội, là bọn họ đánh Thanh Sơn ca ca mà? Người vì sao còn giúp bọn họ? Ô ô. . . Ta phải gọi phụ thân bắt hết bọn họ lại. . ."

Mẫn Hoa mặc kệ nàng ta, quát to mấy người khác một tiếng: "Còn nhìn cái gì? Không nhanh lên, muốn bị phu tử phạt chép sách à?"

Còn chưa thấy những người khác hành động thì đã cảm thấy trước mắt chao đảo choáng váng, chính nàng té xỉu trước.

Sau khi Mẫn Hoa tỉnh lại, trước mắt chính là hai hốc mắt đỏ hoe của mỹ nhân mẫu thân, vẻ cười gian bỉ ổi của lão cha râu dê cùng với tiếng đại phu khẽ dặn dò mấy câu rồi để lại đơn thuốc, rời đi.

"Người tỉnh là tốt rồi, Cầm Nương, lão phu có việc nói với nàng!"

Sau khi phu thê họ rời đi, một bóng đen nho nhỏ lén vào phòng của Mẫn Hoa, nó ghé vào đầu giường, nói: "Mẫn Hoa tiểu thư, hoàng cung quá nguy hiểm, chúng ta hay là cứ về quê thì hơn!"

Mẫn Hoa nhìn nhìn thẳng bé nhà họ Liễu kì quái này, không đáp. Lại nghe nó nói: "Được rồi, Mẫn Hoa tiểu thư không muốn về nông thôn thì chúng ta ở lại trong thành vậy. Tên Trương Giản kia, đúng là vô dụng! Ta sẽ cố gắng luyện kiếm, sau này sẽ đến lượt ta bảo vệ cô!"

Sau đó, bịch bịch, lập tức đã quay đầu chạy mất. Mẫn Hoa cái gì cũng nghe không hiểu, nàng thấy khó xử: Có phải đợi lớn thêm nữa sẽ báo ân không? Cơ mà món nợ nhân tình này không phải càng để lâu trong lòng càng khó chịu sao? Sớm trả vẫn hơn.

Nghỉ ngơi năm ngày, Mẫn Hoa lại phải đến trường, còn chưa ngồi ấm chỗ đã nghe tin Tư Không Tiêu đi rồi. Nhận lấy thư từ tay người hầu, Mẫn Hoa nhìn nhìn, lại thấy Thanh Mi quận chúa hai mắt đỏ hoe, xác nhận thẳng bé kia thực đã bị đại ca nó xách đi biên quan thật.

Ngay sáng nay, Tây Nam tướng quân đã lên đường trở về biên quan phía Nam kinh thành.

Không từ mà biệt? Mẫn Hoa tâm tình xấu cực điểm, tiện tay quăng luôn lá thư kia đi, lấy giấy bút ra bắt đầu luyện chữ.

"Mẫn Hoa, con đang viết gì vậy?"

Tần Quan Nguyệt lên tiếng gọi Mẫn Hoa, nàng cúi đầu nhìn, trên mặt giấy Tuyên Thành đầy những vòng tròn loăng ngoăng. Mẫn Hoa kinh hãi: không thể nào? Nghiêm túc mà nói, mình mới chỉ gặp người kia có hai lần, hẳn là người thế nào, nhân phẩm ra sao còn hoàn toàn chưa biết gì cả, sao có thể vô duyên vô cớ thích người ta chứ? Mình lại chẳng phải kẻ ham nam sắc, giả, nhất định là giả.

"Mẫn Hoa, phải chăng con có chuyện gì?"

Mẫn Hoa chậm rãi lấy lại tinh thần, nhìn vào cặp mắt đầy lo lắng của Tần Quan Nguyệt. trong lòng buồn bã than: Phật tổ trên cao, tén nữ thành kính như thế, tại sao lại để con gặp chuyện đáng sợ như vậy chứ?

"Mẫn Hoa, mọi sự cứ tùy tâm đi, không cần suy nghĩ nhiều quá. Tâm trạng của con quá bất an là không tốt đâu, phu tử cho tùy tùng đưa con về phủ nghỉ ngơi."

Nghe đến vẻ ôn hòa và kiên trì trong lời nói của Tần Quan Nguyệt, Mẫn Hoa nhẹ gật đầu, ôm sách, rời khỏi Tùng Nhạc Viện đi về phía Nam Đại Môn.

Thích người kia, cũng có nghĩa là có ngàn vạn khó khăn trước mặt, đương nhiên là phải giải quyết dứt khoát.

Không nói gì khác, riêng nói đến tuổi tác của người kia so với tuổi của cái thân thể này chênh lệch bao nhiêu, nếu mình quyết tâm theo đuổi, thì miệng lưỡi thế gian phi nhổ, roi mây của từ đường gia tộc, rồi lồng heo, tất cả sẽ hủy diệt mình. Huống chi, vị lão cha hồ ly kia vì sao lại cho mình vào học đường Hoàng cung, điều này chẳng phải quá rõ ràng rồi hay sao?

Báo ân xong phải lập tức rời xa người này, xa thật xa. Mẫn Hoa có chút không yên lòng, cũng không biết tính sao, bịch một tiếng, nàng đã va vào người khác.

"Cầu nô tài nào đi đường không có mắt, còn không quỳ xuống cho bốn hoàng tử?"

Lấy lại tinh thần, Mẫn Hoa không hiểu tên Trương Giản chết tiết kia đã chết chỗ nào rồi, nghe được cái giọng nói quen thuộc này, nàng nâng mắt, đúng là tên thủ lĩnh lưu manh đã từng thề không ra khỏi thái miếu: Chu Thừa Hi.

Nhậm Phục Thu đầu còn đang băng vải trắng hung hăng đẩy nàng một cái, Mẫn Hoa lảo đảo hai bước, tên Giang Nhất Lưu cùng Lạc Sinh một đứa túm tóc nàng, một đứa giơ chân ngáng ngã nàng, mấy tên cười toé toét, chỉ một loáng đã đẩy Mẫn Hoa ngã dúi dụi trên mặt đất.

"Ha ha, nha đầu chết tiết kia, còn mong có người đến cứu người sao?"

"Sao còn chưa khóc? Lại đi cáo trạng chứ? Haha. ."

"Tiểu tướng quân của người đi mất rồi, xem ai còn dám che chở cho xá nha đầu nhà người? Dám hãm hại bốn hoàng tử à? Ta cho người biết tay!" Chu Thừa Hi nói xong liền đá tới một cước.

Cú đá này, khiến cái ót vừa mới kết vảy của Mẫn Hoa lập tức đập vào bàn đá xanh gần đó, muốn đau bao nhiêu thì đau bấy nhiêu. Thầm nghĩ đám nhóc con này đúng là ra tay ác độc, nhất là tên ác đồ kia, hôm nay có lẽ khó tránh khỏi một kiếp rồi.

Đang định mở miệng trào phúng để tự cứu, đã thấy mũ nhân mẫu thân kia vốn chờ chực ở cửa cung mãi không thấy mình về được thủ vệ hoàng cung dẫn đến. Thấy mình bị bắt nạt, vội vã đẩy vú nuôi ra, vội vội vàng vàng chạy tới, bịch một tiếng quỳ xuống, lấp bắp: "Thất diện hạ, Mẫn Nhi tuổi còn nhỏ, nếu có gì mạo phạm, vạn lần xin ngài thứ tội!"

Mẫn Hoa vừa tức vừa giận, lau đi hai dòng máu cam chảy trước mũi, ngăn lại Thượng Quan phu nhân đang muốn đập đầu, nói: "Mẹ, đứng dậy

đi. . . Hấn không thể làm gì mẹ được."

Chu Thừa Hi đột nhiên vọt tới trước mặt Mẫn Hoa, túm lấy cổ áo của nàng, hung ác nói: "Thượng Quan Mẫn Hoa, bốn hoàng tử muốn trị nàng tội bất kính với hoàng tử, sẽ không kẻ nào dám ho he nửa lời! Người đâu, đánh Thượng Quan phu nhân hai mươi trượng!"

Thượng Quan phu nhân bị dọa đến toàn thân run rẩy, Mẫn Hoa điên tiết đến cực điểm, đáp: "Hay cho một đứa không biết xấu hổ! Ngày đó người trước mặt hoàng đế rồi bá quan văn võ, thề không chép hết bài tập thì không ra khỏi thái miếu, hôm nay nhân chứng không còn ở đại đô nữa liền tự động phá vỡ khế ước. Giờ thì xin hỏi thất hoàng tử điện hạ tôn quý một chút, hành vi này của ngài định để mặt mũi hoàng gia chỗ nào? Việc này nếu đưa đến trước mặt hoàng đế, ngài định bao biện ra sao?"

Đám người Nhậm Phục Thu thấy thế, kéo Chu Thừa Hi tức giận đến mặt đỏ phừng phừng lại, thì thầm một phen, sắc mặt khó coi của Chu Thừa Hi dần chuyển biến tốt, tiến lại trước mặt Mẫn Hoa, lạnh lùng nhìn thẳng nàng, nói: "Đồ đệ tiện, thế chuyện người đụng phải bốn hoàng tử thì tính thế nào đây?"

Mẫn Hoa lại để cho vú nuôi kia nâng Thượng Quan phu nhân dậy, còn mình đi quay trở lại trước mặt Chu Thừa Hi, nhanh chóng quỳ xuống, tặng cho vị Thất Hoàng tử này một cái hành lễ tất cung tất kính, giống hệt như các học sinh khác, cung kính tôn hô: "Mẫn Hoa thỉnh an thất điện hạ!"

Dập đầu một lúc lâu, mới nghe thấy Chu Thừa Hi hừ mạnh một tiếng, dẫn người rời đi mất. Mẫn Hoa thở ra một hơi, nhìn nhìn rồi nghĩ, cúi đầu một chút cũng không khó, cứ coi hấn như tảng đá là xong.

Thượng Quan phu nhân run rẩy trước nâng nàng dậy, vừa muốn lên tiếng, Mẫn Hoa đã lạnh giọng ngăn cản: "Mẹ tới đây làm gì?"

"Mẫn nhi, mẫu thân. . ."

"Từ mai đừng đến nữa. . ."

Đầu choáng váng quá, Mẫn Hoa chớp chớp hai mắt mơ hồ, chỉ nghe bên cạnh có người không ngừng kêu khóc, chốc lát sau đã mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, nàng đang được lão cha râu dê ôm trong lòng, nghe hẳn trút giận lên đầu đại phu mà quát: "Còn không tỉnh, lão phu hủy luôn y quán nhà ngươi!"

Đại phu khúm núm đáp vâng, mỹ nhân mẫu thân đứng một bên sục sịt, lão cha râu dê cũng giận lấy: "Xui, muốn khóc thì ra ngoài mà khóc!"

Mẫn Hoa túm lấy chòm râu dê của cha mình, ra hiệu mình đã tỉnh lại. Lão cha râu dê cười, bày ra khuôn mặt già nhăn nheo, nói: "Con ngoan, con ngoan. . ."

"Mẫn Nhi, con có chỗ nào không khỏe không?"

Mẫn Hoa lắc đầu, đại phu chớp thời cơ nói người bị thương cần phải nghỉ ngơi thật tốt, hai phu thê nhà Thượng Quan dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt xong liền ra khỏi phòng.

Vết thương trên người cũng không có gì đáng ngại, ngủ hai ngày, Mẫn Hoa tự cảm thấy mình đã có thể xuống giường, lại bị thị nữ mới tới ngăn cản, nàng ta cười nói: "Tiểu thư ngoan, uống xong chén thuốc này hãy đọc sách!"

Mẫn Hoa thả khăn tay xuống, nâng mắt đánh giá nàng thị nữ xinh đẹp trước mặt này, khí sắc rất tốt, dung mạo cũng rất xinh đẹp, hình như cũng được đọc sách, làm việc nói chuyện cũng có đầu óc, biết chừng mực. Nghe lão cha râu dê nói là do tổ trạch cử đến, nàng giật mình, hỏi: "Tên người là gì?"

"Cửu phu nhân mới đặt một cái tên mới, là Linh Lung!"

Mẫn Hoa gật gật đầu, lại hỏi: "Người biết chứ không?"

Thị nữ Linh Lung kia cười đáp có. Mẫn Hoa hỏi lại: "Trương Giản đâu rồi?"

Cũng không thấy nàng ta có gì bối rối, vén màn lên xong, vẫn là khuôn mặt tươi cười như trăng rằm, trả lời: "Lão gia phạt xong đã đuổi đi rồi, tiểu thư ngoan, thuốc này nguội thì không hiệu nghiệm nữa, uống xong rồi hỏi nô tỳ cũng được!"

Mẫn Hoa có phần ưa thích nàng thị nữ biết chuyện này hơn, so với vú nuôi không dùng được hay tên Trương Giản không nghe lời có vẻ thuận mắt hơn rất nhiều. Uống xong thuốc, nàng bảo Linh Lung: "Người đi sắp xếp đi, ta muốn đến phủ Tướng quân."

Linh Lung đi rồi, thằng bé nhà họ Liễu lại lén nhảy vào, nói: "Mẫn Hoa tiểu thư, ta đi với cô."

Mẫn Hoa đang cởi quần áo, quét qua Liễu Tử Hậu một thân tro bụi lem luốc, hơi sững sờ, nói: "Người vừa rơi vào bếp sao?"

"Ta đang học võ với võ đầu, Mẫn Hoa tiểu thư, bây giờ ta sẽ đi thay quần áo, cô chờ ta một lát nhé!"

Mẫn Hoa gọi lại hắn, nhìn vào gương đồng thuận miệng hỏi: "Trương Giản bị phạt thế nào?"

Liễu Tử Hậu thở hỗn hển đáp: "Cũng chỉ là phế bỏ võ công, đánh cho một trận rồi ném ra khỏi thành thôi, quá may cho tên đó. Nếu là ta, đã là rút hết gân chân gân tay của hắn rồi. Một thân công phu mà không che chở được cho Mẫn Hoa tiểu thư thì còn dùng làm gì?"

Mẫn Hoa âm thầm kinh hãi, câu sau kia chắc là lúc Thượng Quan Thành giáo huấn người đã bị thằng bé này học lỏm rồi. Thượng Quan

Thành trị gia quả là nghiêm, nghiêm khắc đến đáng sợ, ngay trước mặt toàn bộ tôi tớ mà một nhân tài võ học như Trương Giản cứ như vậy nói phế là phế.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trúc nghệ

Khi Linh Lung trở về thì trên mặt Mẫn Hoa đã không còn tia kinh hãi nào. Đến lúc lên xe ngựa, Mẫn Hoa mới vỡ lẽ thì ra thị nữ này sắp xếp mọi chuyện lại ổn thỏa chu đáo như thế, trong xe là đệm tơ tằm dày, không nóng mà mềm mại, vô cùng thích hợp cho trẻ nhỏ, ngoài ra còn có bàn nhỏ đựng trái cây, đồ ăn vặt cho trẻ con. . .

Ngoài ra có có một đại nương ngồi cạnh xa phu, điều này khiến Mẫn Hoa cảm thấy rất thoải mái, Linh Lung nói đó là đầu bếp nữ trong phủ, vì lo lắng cho thân thể của Thất tiểu thư mà an bài nàng đi cùng, Mẫn Hoa cười rất vui vẻ hài lòng khen: "Người chu đáo thế này thật là tốt, lát nữa trở về ta phải bảo phụ thân thưởng cho người!"

Linh Lung nở nụ cười, cặp mắt tròn to híp lại như vàng trắng. Liễu Tử Hậu kẹp giữa xa phu với đầu bếp nữ, quay đầu lại nói to: "Linh Lung tỷ tỷ, tỷ làm Mẫn Hoa tiểu thư vui vẻ, ta cũng thích tỷ!"

Mẫn Hoa khẽ lắc đầu, thằng bé này toàn học mấy thứ linh tinh gì không. Sau khi ngồi xuống chỗ của mình, Liễu Tử Hậu còn quay đầu lại nhìn mấy lần, ân cần hỏi nàng có thấy xóc nảy không, Mẫn Hoa chẳng thèm để ý đến tiểu tử ngốc này, tiện tay lấy miếng mít táo thông thả ăn, quan sát bà đầu bếp có khuôn mặt khá phúc hậu, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Đến phủ Tây Nam tướng quân, Mẫn Hoa được Linh Lung dìu đi, đi chào hỏi những nhân vật đặc biệt của phủ này. May là trước đó đã từng giúp đỡ họ trong vụ làm con giáp bằng trúc, vị lão binh mặc áo xám bị cụt hai chân lần trước đã ra mặt tiếp đón nàng. Mẫn Hoa nói: "Bạch thúc thúc,

thức có biết làm ngựa tre không? Tử Hậu không có phụ thân, nó rất muốn có món đồ chơi như thế."

"Mẫn Hoa tiểu thư, cô đối xử với ta thật tốt." Liễu Tử Hậu ghen ngào, điều này khiến khóe miệng Mẫn Hoa khẽ cong lên. Ý của nàng vốn không phải như thế, tiếc rằng người trong phủ tướng quân này không ăn cứng chẳng ăn mềm, nên đành chỉ có thể đi theo con đường đánh động lòng trắc ẩn.

Người áo xám kia do dự trong chốc lát, đến khi nhìn Liễu Tử Hậu rơm rớm nước mắt, trong mắt ánh lên sự khát vọng tình thương của cha thì gạt đầu. Mấy người Mẫn Hoa cũng thuận lợi hợp lý hợp tình lưu lại, đợi xem đồ chơi của Liễu Tử Hậu.

Đến gần buổi trưa, Linh Lung lanh lợi hỏi dò: "Mẫn Hoa tiểu thư, hồi phủ dùng cơm nhé?"

Mẫn Hoa lắc đầu, chỉ vào ngựa tre đã sắp hoàn thành nói: "Linh Lung, người đi mua một ít đồ ăn sẵn về đây đi, chúng ta ăn ở đây."

Linh Lung nhận lệnh rời đi, mà đầu bếp nữ đã sắp xếp ngay từ đầu kia cũng có đất dụng võ. Mượn phòng bếp của phủ tướng quân, làm một bàn đồ ăn lớn. Làm xong xuôi rồi mới quay ra xin lỗi chủ nhà, rằng thì là đã quen ở phủ Thượng Thư làm mỗi món mười hai phần, làm nhiều lại ăn không hết, ăn không hết mà đổ đi thì thật là phí, vậy nên, mọi người cùng ăn thôi!

Nhưng lão binh kia sợ bộ dạng của bản thân mình sẽ dọa chết Mẫn Hoa, nói thế nào cũng không chịu ngồi cùng bàn, Mẫn Hoa cũng không ép buộc, bảo Linh Lung với đầu bếp nữ bố trí một chút, thế là bữa cơm trưa lao tâm khổ tứ mới mới được đã được giải quyết như thế.

Thời gian sau đó, Mẫn Hoa cũng không đến trường, hàng ngày đốc thúc thẳng bé nhà họ Liễu kia mau chơi đến hóng con ngựa tre kia đi. Bảy tám

ngày sau, Liễu Tử Hậu mặt nhăn mày nhíu khố sờ tìm Mẫn Hoa tiểu thư, đưa cái tai con ngựa tre ra hỏi: "Đây này, Mẫn Hoa tiểu thư, cô muốn tai con ngựa này làm gì vậy?"

Mẫn Hoa mím môi cười cười, ngăn không được sự vui sướng trong lòng, cầm cái giá trúc kia lên, tung lên trời, trông hệt như một cái chong chóng tre to béo mà lão đảo rơi xuống, hỏi: "Như thế có hay không?"

Liễu Tử Hậu lắc đầu, Mẫn Hoa cũng không giải thích, nói: "Đợi đến khi làm xong, người liền biết nó hay ho đến mức nào."

Mẫn Hoa dẫn cả đám người đi tìm người mặc áo xám kia. Bước vào phủ tướng quân, thấy chỗ nào cũng sạch sẽ, hoa cỏ tươi tốt, các lão binh đều đã đổi quần áo mới, phòng bếp có có khói bốc lên. Linh Lung tủm tỉm cười: "Tiểu thư tốt của nô, quận nữ kia quả là có ý chí kiên cường."

Mẫn Hoa liếc nàng một cái, nói: "Cười cái gì? Trung Sơn Quận Vương với phủ Tây Nam tướng quân không được qua lại à?"

Linh Lung khẽ dạ một tiếng, rồi quần lấy người áo xám kia hỏi về món đồ chơi mới của Liễu Tử Hậu.

Liễu Tử Hậu lầm bầm: "Ta chỉ muốn ngựa tre thôi, lỗ tai của con này còn có hai cái thanh chéo, để làm cái gì? Còn không hay bằng cung của Hàn thúc thúc đâu."

Mẫn Hoa mừng thầm, không cần mình lên tiếng thật tốt. Nàng nói: "Tử Hậu, sao lại nói thế? Bạch thúc thúc lợi hại như vậy chẳng lẽ lại không thể làm được cung à?"

Liễu Tử Hậu cũng không phải đồ ngốc, mở to mắt nhìn về phía người áo xám hỏi: "Bạch thúc thúc có thể làm một cái cung nhỏ bằng tay không ạ? Con muốn một tay cầm kiếm, một tay bắn cung để bảo vệ tiểu thư Mẫn Hoa!"

Mẫn Hoa sững sờ một chút, tiếp tục hỏi: "Bạch thúc thúc, có thể làm một cái thủ nỏ như trong sách nói không?"

Nàng không biết nguyên lý chế tạo súng bắn nước, nhưng người ở đây đã từng trong quân đội, chắc chắn phải biết được cách chế tạo tên nỏ, đơn giản hóa một chút là có thể làm ra súng bắn nước rồi.

"Tiểu thư tốt của nô, như thế quá nguy hiểm, người không thể chơi được!" Linh Lung nhíu mày ngăn cản.

Tròng mắt Mẫn Hoa đảo một vòng, nói: "Không thể dùng mũi tên thì dùng nước là được rồi. Nếu có thể khẽ bóp một cái là phun nước ra thì chắc chắn sẽ rất thú vị nha!"

Trong lòng người áo xám kia nghĩ thế nào thì Mẫn Hoa không biết, ánh mắt người đó khi nhìn Mẫn Hoa cũng không lộ vẻ gì khác biệt, có thể thấy được đó cũng không phải thứ kinh thế hãi tục gì. Trước mắt không cần gì cao xa, chỉ cần có thể qua loa vượt qua kiểm tra là được.

"Vậy kia nó sẽ thành thứ gì?" Liễu Tử Hậu đầu óc thiếu sức tưởng tượng nghĩ nửa ngày cũng không biết là ống trúc có thể phun nước là cái vật gì.

Mẫn Hoa khẽ cười nói: "Đội Bạch thúc thúc làm ra chẳng phải sẽ biết ngay hay sao?"

Vài ngày sau, phủ tướng quân cuối cùng cũng truyền tin tốt tới. Món đồ chơi mới này đơn giản chỉ là hai cái ống trúc ghép lại với nhau, cái cần phụt nước vừa thô vừa to, nước phun ào ào, trông có hơi thô một chút. Liễu Tử Hậu với Linh Lung đều không biết đây là vật gì, chỉ có hai mắt của Mẫn Hoa là sáng lên.

Nhìn thấy món đồ người áo xám vừa làm xong, Mẫn Hoa vô cùng vui sướng nhận lấy khẩu súng bắn nước đầu tiên ở cổ đại, nhắm thẳng vào Liễu

Tử Hậu bắn một phát, một cột nước tóe ra, phun đầy mặt nó. Mẫn Hoa nhìn vẻ mặt mờ mịt của Liễu Tử Hậu, chợt nghĩ chẳng lẽ lại có thằng con trai không thích chơi súng nước, tức thì vui vẻ bắn loạn xạ khắp hoa viên của phủ tướng quân.

Không có nam nhân không mê súng ống, câu này rõ là chuẩn. Chỉ chốc lát sau, Liễu Tử Hậu đã không thể rời nổi cái súng bắn nước ấy rồi, cùng Mẫn Hoa với Linh Lung, ba người chơi đùa vui vẻ quên trời đất, hò hét om xòm cả hoa viên. Trên khuôn mặt già nua của người áo xám cũng hiện lên ý cười đã tắt lâu nay.

Linh Lung liên tục tấm tắc khen: "Bạch tiên sinh, ngài khéo tay quá, có thể làm ra được thứ như thế này."

"Cho trẻ con chơi mà thôi." Người áo xám không nói nhiều lắm, hẳn không biết thân phận của Linh Lung, Mẫn Hoa đang chơi với Liễu Tử Hậu lại âm thầm đặc ý, chuyện hôm nay Linh Lung chắc chắn sẽ báo cáo cho Thượng Quan Thành, đến lúc đó ông cứ chờ kiếm bọn tiền đi, vị tiên phong họ Bạch này ạ!

Một khi đã giải quyết được chuyện cơm áo của những binh lính tàn tật này thì cũng coi như nàng đã báo được đại ân cho người nợ. Về sau, từ nay về sau không ai thiếu nợ ai, cũng như chút vẩn vương hại người kia nữa. Mẫn Hoa âm thầm đặc ý, một lần hành động này, tính ra đầu óc của mình chưa đến nỗi thoái hóa.

Buổi tối, Mẫn Hoa lại bị gọi đến thư phòng, mỹ nhân mẫu thân, Chương sư gia, Liễu Tử Hậu, Thượng Quan Cẩm Hoa cùng dồn mắt nhìn mấy món đồ chơi bằng trúc trên bàn mà ngẩn người. Lão cha râu dê tất nhiên không nghi ngờ gì cả, có binh lính nhà ai không thích chơi cái này đâu?

Chong chóng tre hình thù có chút kì quái, hẳn hỏi: "Đây là cái gì?"

Liễu Tử Hậu nhìn Mẫn Hoa, thấy nàng không đáp, tiện miệng nói: "Đó là tai ngựa gỗ biến ra, nhờ Bạch thúc thúc gọt mỏng đi, khế vuốt trong lòng bàn tay một cái là có thể bay lên trời!"

"Thế à? ? ? Vậy cái này gọi là gì?"

Thượng Quan Thành chỉ vào khẩu súng nước mới làm chiều này, Mẫn Hoa với Liễu Tử Hậu đều lắc đầu không biết, là Bạch thúc thúc khéo tay vô cùng của phủ tướng quân làm tặng hai đứa chơi mà.

Lão cha râu dê ra hiệu cho Liễu Tử Hậu chơi thử cho Thượng Quan Cẩm Hoa xem, lại hỏi: "Con nghĩ thế nào?"

Thượng Quan Cẩm Hoa nhận lấy khẩu súng nước, vuốt ve mấy cái, nói: "Cũng chỉ là chút đồ chơi kì quái hại người, mê muội ý chí!"

Thượng Quan Thành vuốt vuốt râu, nhìn thẳng con quý tử dưới ánh nến mà thở dài một hơi: "Thật không biết người chừng nào mới có thể thay cha phân ưu đây? Được rồi, mang Mẫn Nhi đi ngủ đi, đừng quên ngày mai đưa nó đi học. Chơi mấy ngày thế là đủ rồi!"

Mẫn Hoa dậm dậm chân, kêu lên: "Không đi, Mẫn Hoa không đi!"

Thượng Quan Thành lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, Mẫn Hoa rụt rụt bả vai, đi theo sau Thượng Quan Cẩm Hoa, bước khỏi thư phòng.

Bên ngoài, ánh trăng vắng vặc dát bạc lên vạn vật, cảnh vật vốn nhìn quen nay lại mang chút cảm giác lạnh lùng ảo diệu. Thượng Quan Cẩm Hoa trước mặt người khác là một huynh trưởng tốt, nhưng sau lưng thì không cần giả bộ, nàng cũng không có hứng diễn kịch với hắn.

Mẫn Hoa đã định vùng khỏi ba ngón tay hơi lạnh của đối phương, lại bị thiếu niên choai choai này nắm chặt trong lòng bàn tay. Mẫn Hoa ngẩn người, nhìn bóng đen dưới hành lang, chậm rãi bước từng bước nhỏ, đi

theo người này. Đi đến bên ao nhỏ, lắng tai có thể nghe được tiếng ếch kêu ồm ộp.

Người phía trước bỗng nhiên dừng lại, bóng cây nhàn nhạt lồng vào bóng lưng kia mơ hồ không rõ, lại nghe được vị đại công tử dưới ánh trăng bên gốc liễu khẽ nói: "Kia là chủ ý của người đi!"

Mẫn Hoa quay mặt ra ngoài, mĩa mai: "Người đứng là để mắt đến ta quá, cũng hay, dù sao ta cũng là yêu quái biến thành, làm phiền đại công tử để bụng rồi."

Thượng Quan Cẩm Hoa bị nàng mĩa mai, tức giận đến quay đầu lại, hạ giọng vội vàng nói: "Ta chưa từng nói như vậy. . ."

Mẫn Hoa mới không có hứng thú đấu khẩu với hắn đâu, ngắt lời: "Đại công tử nếu nhàn hạ như vậy, không bằng bỏ sức ra để tâm vào mấy chuyện mà phụ thân giao cho, đừng để đến lúc nào đó vô duyên vô cớ đánh mất ngôi vị gia chủ, mai một tên tuổi Vô Song công tử!"

Ai thèm quản hắn có tức chết hay không, Mẫn Hoa vung tay hắn ra, tự đi về phòng. Nằm lên giường, nghĩ đến chuyện khúc mắc đã giải quyết được phân nửa, ngọt ngào đánh một giấc thật sâu.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chuyển viện

Hôm sau, Mẫn Hoa bị Thượng Quan Cẩm Hoa kéo vào lớp học của hẳn, cũng xếp cho ngồi ở chỗ của hẳn. Nàng dụi đi dụi lại mắt mình, chắc, không phải là Tùng Nhạc Viện mà là Không Nhiên Viện, là nơi các hoàng tử hơn mười tuổi học văn võ.

Lúc này Mẫn Hoa thực sự tức giận đến không nói được câu nào rồi.

Để đỡ phải chịu thẳng nhóc khốn kiếp họ Chu kia bắt nạt, nàng mới hao hết tâm tư đi chế ra súng nước chỉ mong dời đi sự chú ý của đám nam sinh ăn no rửng mỡ này, không ngờ, không ngờ cha già của nàng lại có khả năng lớn như vậy – cho nàng chuyển viện. Sớm biết hẳn có quyền lực như vậy, nàng còn hao cái tâm tư khi gì? Thật bị tức chết mà.

Một ngày nào đó nhất định phải vật trụi chòm râu dê của lão mới được.

Nghiến răng nghiến lợi xong, Mẫn Hoa vững vàng ngồi bên cạnh Thượng Quan Tuyết Hoa, nhìn bốn chung quanh, thân nhiên đánh giá Không Nhiên Viện nhìn thì như rất bình thường, rất yên ả thực ra bên trong đang đấu tranh ngầm cực kì kịch liệt này.

Bây giờ còn chưa rõ ràng tình hình trước mắt lắm, ít nhất cũng phải quan sát thêm một thời gian nữa, thế nào cũng sẽ ra vấn đề. Mẫn Hoa từ sớm đã ngồi im lặng tại chỗ để luyện chữ, nhìn không chớp mắt, sắm vai một tiểu nữ sinh ngoan ngoãn giữ bốn phận hết sức.

Đợi đến buổi trưa, các học sinh đi tìm chỗ ăn trưa, Linh Lung lấy hộp cơm ra đi đến bên cạnh nàng, lấy ra một tô mì đặt trước mặt này, nhẹ giọng nói: “Hôm nay là sinh nhật tiểu thư, đây là mì trường thọ mà Cửu phu nhân tự mình xuống bếp làm đấy ạ.”

Mẫn Hoa lấy cố răng đau, ăn hai gắp là buông đũa. Linh Lung khuyên thế nào nàng cũng không chịu ăn thêm, chọc cho nàng cũng thấy phiền, nói luôn: “Ta không thích ăn mì, người cứ về nói với mẫu thân như thế là được.”

“Tuyết Hoa, đây là muội muội mới của cô sao? Cô nói không sai chút nào, cặp chân mày này chính là động lòng người, muội tên gì vậy?”

Mẫn Hoa buông khăn tay, quay đầu nhìn về phía thiếu nữ vừa thân thiện đặt câu hỏi kia, đáp: “Thượng Quan Mẫn Hoa ạ. Người có quan hệ tốt với Tam tỷ tỷ không nhiều, tỷ là ai?”

Đối phương nở nụ cười: “Quả là một đứa bé gan dạ, muội gọi ta Linh tỷ tỷ là được.”

Ngồi ở chỗ Thượng Quan Tuyết Hoa mà không bị chú ý, ấy là không có khả năng. Lại nói vị này chính là con gái thứ của Tấn Sơn Vương: Chu Linh, từ nhỏ đã lớn lên trong hoàng cung, cực kì được các Thái phi trong cung sủng ái, quan hệ với các hoàng tử, công chúa, hoàng quý phi cũng không phải bình thường, phụ thân nàng là huynh trưởng của hoàng đế, là phượng nữ chính tông, lại còn là một nữ tử cực kì biết thời biết thế.

“Đang ăn mì trường thọ sao? Cái này mới là có duyên này, ta với Mẫn Hoa muội muội có cùng sinh nhật đấy.” Chu Linh tươi cười đầy mặt, lấy hà bao trong tay ra, nhặt ra một đôi vòng bạch ngọc cực kỳ tinh xảo đưa cho nàng nói: “Đây là quà mà bà nội thái phi thưởng cho ta, hôm nay nhân dịp này tặng cho muội coi như quà gặp mặt, không được từ chối đâu đấy!”

Mẫn Hoa mặc dù cảm thấy nữ tử này quá mức nhiệt tình, nhưng mình vừa mới tới đây, nhất thời cũng không suy nghĩ được rõ ràng, cúi đầu nói tiếng cảm ơn rồi nhận lấy. Linh Lung khuyên không được chủ tự, dọn dẹp đồ xong liền lui ra. Mẫn Hoa đang định nghỉ trưa, lại nghe Chu Linh cao giọng reo lên: “Ở bên trong mãi cũng chán, đi, chúng ta đi chơi đá cầu.”

Nàng kéo Văn Tú, Tuyết Hoa, còn muốn dẫn Mẫn Hoa đi. So với đá cầu, Mẫn Hoa thà ngồi tập tô còn hơn, liền từ chối: “Không biết đá.”

“Không sao, Linh tử tử dạy muội là được.” Chu Linh lập tức an ủi, kéo tay nàng hấp tấp đi ra khỏi phòng.

Trong sân viện, bảy tám nữ sinh túm lại một chỗ, xếp thứ tự một hai ba bốn thi đá cầu, nữ sinh thay phiên đánh. Đến lượt Chu Linh, nàng đá đẳng trước lại vòng đẳng sau, rõ ràng là một cao thủ, chiêu thức cực kì đa dạng, làm đám nữ sinh vỗ tay rào rào. Mẫn Hoa đứng ở một bên, nhàm chán ngáp dài, hiện tại với nàng trên đầu có quyển sách mới là nhất.*

(*) Tác giả chơi chữ, học trò ngày xưa thường đội sách lên đầu năm ngủ. Mẫn Hoa buồn ngủ nên chỉ muốn bây giờ trên đầu có quyển sách là đi gặp Chu Công chơi cờ luôn.

“Mẫn Hoa muội muội, muội cũng lại thử xem đi!”

Chu Linh bắt đầu dạy Mẫn Hoa mấy động tác bình thường nhất, chờ nàng có thể đá được hai cái. Sau đó, dạy nàng một động tác khó hơn là chuyển trái chuyển phải. Động tác này cũng đã là cực kỳ khó rồi, bằng thần kinh vận động yếu kém như vị học giả của chúng ta đây thì không ngã lăn quay là chuyện không thể nào.

“Oạch!” một tiếng, Mẫn Hoa nghiêng người ngã sấp xuống,, tay nhỏ bé sượt trên mặt sân có cát, lập tức thấy hồng lên rồi. Mẫn Hoa xuýt xoa kêu đau, Linh Lung đi theo nàng vội lấy bình thuốc trong áo ra, nhanh chóng

bôi thuốc giảo đầu, vừa bôi thuốc vừa dỗ dành: “Phù, không đau, không đau.”

“Sao vậy?” Thượng Quan Cẩm Hoa nhanh chóng xuất hiện, đi cùng với hần còn có không ít người. Mẫn Hoa còn chưa trả lời, Chu Linh kia hấp tấp đáp: “Tử Du, ta thấy Mẫn Hoa muội muội ở học đường một mình quá cô đơn, mới rủ muội ấy cùng đi đá cầu, không ngờ đang đá thì lại bị ngã, thực sự là lỗi của ta.”

“Ca ca, Linh tỷ tỷ cũng là có ý tốt, ca đừng trách cô ấy.” Thượng Quan Tuyết Hoa ngay lập tức tiếp lời nói đỡ cho Chu Linh: “Cũng phải ngã vài lần mới học được đá cầu chứ.”

Thượng Quan Cẩm Hoa tặng cho Chu Linh một nụ cười yếu ớt, cả một rừng mỹ nhân như hoa như ngọc đều mất hết nhan sắc, bị hần làm cho mê mẩn. Hần cúi đầu nói cảm ơn sau, lại nói: “Mẫn Hoa muội muội còn nhỏ, sau này còn phải nhờ Linh muội muội chiếu cố nhiều hơn.”

Chu Linh nhận được nụ cười này của người mình ái mộ, e lệ đến mức lấp bắp một hồi, đáp: “Tất nhiên rồi, ta hứa.”

Mẫn Hoa không nói gì ngửa mặt lên trời, thì ra đám nữ sinh này có ý khác, để ý tuấn nam soái ca ở viện ngoài cũng không nói rõ. Nàng vừa không hi vọng ngày sau còn phải chịu khổ thế này, lại vừa không muốn trở mặt với đám nữ sinh kia, khẽ cắn môi, ép mình chảy ra ít nước mắt, nói: “Muội cũng không muốn đá cầu nữa, rất đau.”

Mái tóc đen dài như mực của Thượng Quan Cẩm Hoa dùng ngọc quan buộc lên, lúc xoay người, ba quang liễm diễm trong mắt, thân cao như ngọc, khí phái phong thần tuấn lãng, lại làm điên đảo tâm hồn các nữ sinh. Hần khuyên nhủ: “Mẫn Hoa muội muội, đứng mãi trong phòng cũng không tốt, đá cầu cũng có thể rèn luyện sức khỏe.”

“Ta thích viết chữ, Linh Lung, lấy cho ta thêm vài bộ thiệp chữ mẫu nữa mang đến chỗ ta.” Mẫn Hoa không muốn nhiều lời với hẳn, trực tiếp cự tuyệt. Đối đáp qua loa vài câu, nàng liền trở về trong lớp, thu liễm tâm thần luyện chữ.

Sau bữa trưa là đến giờ học cưỡi ngựa bắn cung, Mẫn Hoa tuổi nhỏ đứng ở ngay hàng đầu, hai bên là Thượng Quan Tuyết Hoa và Chu Linh. Nàng tinh tế quan sát, cuối cùng cũng phát hiện ra nguyên nhân khiến cho Thượng Quan Tuyết Hoa lại thân thiết với Chu Linh như vậy.

Huynh trưởng của Chu Linh ở trên giáo trường, đi trước tiên phong, cho đại hoàng tử tâm cao khí ngạo kia ngồi khổi sau gót ngựa, phóng ngựa về trước bản liền mười tên, mũi nào cũng trúng chính giữa hồng tâm, một thân khí thế oai hùng ngạo nghễ, chỉ nhìn thôi Mẫn Hoa đã có ảo giác người này chính là lãnh tụ của đám học sinh này.

Thượng Quan Tuyết Hoa chính là chung tình với vị thế tử tao nhã đang lại đang đặc thể này – Chu Xương, tự Thịnh Trinh, con trai thứ tư của Tấn Sơn Vương. Nhìn gần, một thân nam nhi khí khái, mũi cao mắt sâu, dáng người hào sảng phóng khoáng, thực sự phải khen một câu quả là một thiếu niên không tồi.

Đợi đến khi Thượng Quan Cẩm Hoa cưỡi bạch mã qua giáo trường, hai mắt của các danh môn thực nữ không khỏi tỏa sáng, mặt cũng sáng bừng lên, khắp nơi truyền đến tiếng xì xào bàn tán, thậm chí còn đỏ mặt. Mẫn Hoa nhìn trái lại nhìn phải, cảm thấy rất thú vị. Chỉ có vị thái tử phi tương lại là Chu Thanh Ca kia, trước hành động cố ý khoe tài của các hoàng tử công tử vẫn ngồi tại chỗ như lão tăng, trên mặt cũng là vẻ lạnh lùng nhàn nhạt, không có tí biểu cảm nào.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Rối rắm

Đúng lúc này, tên thất hoàng tử kia cười một con hắc mã lao tới. Nhìn cảnh hấn lấy hết sức bú sữa mẹ ra để giương cung bắn tên, Mẫn Hoa không khỏi cười rộ lên, cũng chỉ là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch thôi.

“Vút” một tiếng, mũi tên trong tay Chu Thừa Hi kia lại trật phương hướng, bay về phía nàng. Đám nữ sinh kinh hô, Thượng Quan Tuyết Hoa cũng Chu Linh cả kinh, vội vã lùi xuống. Rất nhanh Thượng Quan Cẩm Hoa chạy tới làm anh hùng cứu thế kia giành trước ôm lấy Mẫn Hoa từ trong tay hai nàng, vẻ mặt sầu lo, động tác ôn nhu, sắm vai một huynh trưởng yêu thương muội muội nhỏ tuổi vô cùng hoàn hảo và thuần thực. Vì vương bận lễ nghi, Thượng Quan Cẩm Hoa lệnh thị nữ của Chu Linh với Thượng Quan Tuyết Hoa đưa chủ tử của mình về trong viện nghỉ, còn mình thì ôm Mẫn Hoa nhẹ nhàng bước theo sau.

May mà không có ai bị thương, chỉ có tên Chu Thừa Hi kia bị thầy dạy cười ngựa bắn tên phạt kéo cung năm trăm lần. Ngày đầu tiên ở Không Nhiên Viện nói chung là có kinh mà không có hiểm.

Ngày thứ hai, Mẫn Hoa đến Không Nhiên Viện một cái là các nữ sinh lập tức vây đến bốn phía, nói đủ loại lời lẽ thân thiết muốn thân cận với nàng: “Mẫn Hoa muội muội, thiếp chữ mẫu có đủ dùng không?” “Muội thạo viết thiếp chữ mẫu của Hà gia tự, Linh tỷ tỷ giúp muội mang hết đến rồi đây.” “Mẫn Hoa muội muội, thể chữ Nhan rất khó, không bằng luyện tập thể Âu Dương Tuần trước đi.”

Nhìn trên mặt bàn chõng chất các thể loại thiếp chữ mẫu của danh gia, hương thơm của nữ tử tràn ngập trong mũi, Mẫn Hoa không khỏi cúi đầu mím môi cười yếu ớt, cái khuôn mặt kia của Thượng Quan Cẩm Hoa thật ra cũng có chút có tác dụng.

Một tay vung ra đã thu hút được bao nhiêu đầu cá tham ăn, Mẫn Hoa mượn cơ hội này rất nhanh đã phân tích được chỗ đứng của bản thân công với cái lợi cái hại của các mối quan hệ.

Tình hình trong Không Nhiên Viện hơi phức tạp, viện này chia thành hai nửa cho nam và nữ, mỗi bên đều có phu tử dạy lục nghệ, Tần Quan Nguyệt là viện trưởng chủ quản, chủ yếu dạy thuật đọc sách.

Thân phận của học sinh cũng chẳng hề đơn giản, lấy vị trí của Mẫn Hoa đang ngồi mà phân ra, trước có tam công chúa – nằm trong phe của đại hoàng tử Chu Thừa An – con trai của Giang thị - sủng phi của Hoàng đế - kẻ có cơ hội trở thành hoàng trữ (người thừa kế hoàng gia) nhất. Sau có Chu Linh – là đích nữ của Tấn Sơn Vương nuôi trong thâm cung. Bên trái có thần nữ Lạc Khả Ngôn – thuộc phe của tam hoàng tử Chu Thừa Đạo – kẻ có năng lực cạnh tranh ngôi vị thái tử. Bên phải có Chu Thanh Ca – tỷ tỷ của Chu Thanh My – trưởng nữ nhà Trung Sơn Quận Vương, vị này là người được chính hoàng đế chỉ định ngôi vị thái tử phi, là kẻ địch chính thống của Thượng Quan Tuyết Hoa.

Hiện giờ không nên vội làm quen hay đi lại, về sau có khi lại là cơ hội.

Viện của nam sinh ở ngay bên cạnh, đến giờ học cưỡi ngựa bắn cung, tốp năm tốp ba chia phe phái đứng cạnh nhau cực kỳ chói mắt. Phái hoàng tử chủ yếu chia thành hai phe của đại hoàng tử và tam hoàng tử, còn hai phái khác khiến Mẫn Hoa chú ý: Thứ nhất là đám người do thất hoàng tử mới chuyển vào Không Nhiên Viện – cũng chính là tổ hợp của đám tiểu nhân có thù oán với mình, thứ hai là phe của Chu Xương – huynh trưởng của Chu Linh.

Phụ thân của hắn – Tấn Sơn Vương vẫn có tin đồn là có ý đồ tạo phản, đây là chuyện mọi người đều biết. Nếu thân phận của Chu Linh mãi cảm như thế, tất nhiên phải cách ly. Trong lòng Mẫn Hoa coi nàng ta càng thêm xa lạ, ngoài những lần bắt buộc phải nói chuyện với nhau thì về cơ bản không bao giờ nhận lời mời đến Vinh Phúc Cung. Hơn nữa vì để các nàng không nhìn ra sơ hở, Mẫn Hoa liền ngày ngày vùi đầu vào tập tô luyện chữ.

Nàng hi vọng chính mình cũng có thể viết ra một tay trâm hoa tự nhỏ nhắn xinh đẹp.

Luyện mấy tháng mới lấy ra một bộ chữ mà nàng hài lòng nhất hỏi phu tử thấy thế nào. Tàn Quan Nguyệt: “Dáng chữ rối loạn, không có ý, mềm mại không xương, chữ của Mẫn Hoa còn phải luyện nhiều.”

Vẫn còn chưa được, Mẫn Hoa hơi ủ rũ, chào tạm biệt phu tử mà xuất cung. Đang đi dọc theo tường cung, đột nhiên thấy phía trước có một nữ tử đang trở nàng, Mẫn Hoa rảo bước chạy tới, còn chưa hết thở dốc đã hỏi: “Thư tới?”

“Ừ, cầm lấy!” Thanh Mi tức giận đưa lá thư ra, miệng còn lải nhải không ngừng: “Có cái gì mà bản thân mi không tự đi viết thư mà hỏi, không biết viết thì bảo đại ca mi viết, đừng có cứ tranh đọc thư của Thanh Sơn ca ca gửi cho ta chứ, mi có biết xấu hổ không hả?”

Mẫn Hoa cười khố, trong chuyện này, nàng nghĩ thực sự xấu hổ phải là khi đối phương biết được lí do thật cơ. May là Thanh Mi nội tâm đơn giản, mỗi khi có thư của Tư Không Tiêu gửi đến đều đưa cho nàng đọc cùng. Nội dung thư rất đơn giản và vụn vặt, gần đây hầu hết là về phong cảnh biên quan phía nam, tập tục của người Nam Man* cũng khiến nàng tìm đập thành thích, bởi vì Tư Không Tiêu lại biết những điều này, chắc chắn là do đại ca hắn dạy rồi.

(* Nam Man là cách gọi miệt thị của bọn Tàu khựa dành cho những bộ tộc vùng Vân Nam ngày nay)

Thanh Mi không kiên nhẫn hỏi: “Xong chưa?”

Trong lòng Mẫn Hoa vừa vui mừng lại vừa chua xót, biết bản thân mình không thể tiếp tục dây dưa, trả lá thư lại cúi đầu nói: “Xong rồi, đa tạ!”

Thanh Mi cẩn thận gấp thư lại cất vào trong người như bảo bối, trước khi rời đi lại còn hỏi một lần nữa: “Chữ của mi luyện đến bao giờ mới xong? Ta nghe nói Linh tiểu biểu tỷ tìm cho người cả trăm bản thiếp.”

Mẫn Hoa cảm thấy có vấn đề, đầu cúi càng thấp, nhẹ giọng nói: “Phu tử nói còn phải luyện thêm nhiều nữa.”

“Thật là, chưa từng thấy ai ngốc như mi bao giờ...” Thanh Mi nhắc đi nhắc lại vài câu mới rời đi. Để Mẫn Hoa lại dưới tường cung tự mắng mình bất tài, nếu thực sự có thể tự nhủ không nhớ đến thì sẽ không nhớ, vậy thì sao trên đời còn có nhiều nam nữ si tình như thế? Chỉ có điều, nàng vạn vạn không thể tưởng tượng được, sống đến từng này tuổi rồi, còn làm trò thương thầm nhớ trộm như tiểu nữ sinh, không thể không phải nhờ bản thân cho được.

Sắc trời bắt đầu tối, Mẫn Hoa ngồi bên cạnh tường gạt hết mấy suy nghĩ hỗn độn đó đi, đứng lên phui phui váy, mới vừa bước được hai bước thì từ góc tường đã gặp một đoàn người.

Nương theo ánh sáng yếu ớt mà nhìn tình hình trước mắt, Mẫn Hoa thầm mắng một câu, lại là bọn chúng.

Từ khi nàng chuyển tới Không Nhiên Viện, đội lưu manh này cũng chuyển viện tập thể. Sau giờ học bọn chúng mỗi một đứa cầm một cái súng nước, chơi bất diệc nhạc hồ. Mỗi khi nhìn đến cảnh này, Mẫn Hoa lại muốn vật trụi chòm râu dê khiến người ta cực kì cảm hận kia.

“Tham kiến thất điện hạ.” Hành lễ là chuyện mà Mẫn Hoa đã làm nhiều thành quen, thậm chí còn tập thành phản xạ có điều kiện. Thế nhưng lần nào hành lễ với tên tiểu quý Chu Thừa Hi này đều có thể chọc cho hấn tức giận đến mặt mũi khó coi. Ngoài âm thầm khinh bỉ tâm lý vụn vụn không bình thường của tên này ra, Mẫn Hoa không có nghĩ thêm gì khác.

Lần này Mẫn Hoa cũng tin là sẽ không có ngoại lệ, Chu Thừa Hi kia đứng ở trước chỗ nàng quỳ chùng một khắc mới có tiếng rời đi. Mẫn Hoa vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền nghe thấy trên đầu có một giọng nói đáng giận truyền đến: “Tư thông với quan viên trong cung cấm là tử tội đấy.”

Con mẹ nó còn nhẫn nại cúi đầu gì nữa, Mẫn Hoa ngẩng đầu mắng: “Hoàng tử như người đây còn kết bè kết cánh, sao không thấy ai chém đầu của người đi?”

Dưới ráng chiều đỏ rực, đám người Giang Nhất Lưu cùng hít một ngụm khí lạnh, Chu Thừa Hi kia vừa cau mặt lại, trong mắt lóe lên tia sáng, hừ hừ hai tiếng, nổi giận đùng đùng dẫn đám lâu la tránh ra.

Tia sáng kia trong mắt hấn là có ý gì? Trong lòng Mẫn Hoa thầm nghi ngờ mắt mình nhìn lầm, lại sờ sờ đầu gối đã phát đau, lão đảo đứng lên, lại “Oạch” một cái tự quăng tự ngã. Nàng càng thêm khẳng định kiếp trước nàng và tên ác bá này có thù oán, đi đến chỗ nào cũng bị đâm bị đánh.

Nàng một mình tìm đường lên xe ngựa hồi phủ. Nàng trước sau vẫn không quên nhắc nhở bản thân mình nay mới có ba tuổi, lại đang ở địa bàn của tên thất hoàng tử vốn không ưa mình, quan trọng hơn là cố gắng để càng ít bị thương càng tốt, thời gian sau này, làm gì nói gì lại càng phải cẩn thận, không cho tiểu nhân kia có cơ hội tóm được sai lầm.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Dương mưu

Năm Mẫn Hoa lên bốn tuổi, bắt đầu học một thứ mới: Thêu hoa. Bản thân nàng tính tình trầm tĩnh nên thêu hoa cũng ra tấm ra món. Đặc biệt là dưới sự kích thích liên tục của Chu Thanh Mi, để bớt nhớ cái người không nên nhớ kia, Mẫn Hoa nghiêng rặng dùm tất cả thời gian dành vào ba việc: thêu hoa, luyện chữ, đánh đàn.

Đã trả giá lớn, Mẫn Hoa liền nghĩ đến cách kiếm thù lao. Mỗi tuần lúc đến nhà tổ phụ gặp mặt, nàng liền mang khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, nhu thuận vô cùng dâng lên cho lão phu nhân, lão thái thái của từng phòng sản phẩm thêu đặc ý của mình. Hành động này không chỉ nhận được sự tán thưởng của mọi người còn có thể khiến mẫu thân nàng thêm nở mày nở mặt, còn có thể đổi lấy vô số thứ quý giá: vòng ngọc, vòng vàng, vòng mã não, ngọc bội phi thúy các loại.

Cái này đúng là một vốn bốn lời. Để thu được càng nhiều quà tặng, Mẫn Hoa càng chú tâm chăm chút đến thiết kế mẫu thêu. Mượn danh thêu hoa, cực kì tích cực lui tới với các nữ sinh trong trường, tâm sự đủ loại bí mật khuê phòng, bọn họ cũng cho nàng không biết bao nhiêu túi thơm cùng khăn tay tinh xảo. Cũng ngược ngùng nhờ nàng bày tỏ giúp cho, vì thế Mẫn Hoa không khách khí nhận hết bỏ hầu bao. Sau khi hồi phủ chấp vá lung tung biến thành những sản phẩm thêu khiến cho các vị lão thái thái trong nhà không nở buông tay, khen nàng tri kỷ, phần thưởng lại càng phong phú tinh xảo và quý giá không kém.

Nhìn ba cái rương gỗ nhỏ dùng làm hộp đựng đồ trang sức, Mẫn Hoa mừng thầm, hôm nay nàng cũng coi như là một tiểu phú bà rồi. Làm thế nào mới có thể khiến chúng lão mẹ đẻ lão con đây? Mẫn Hoa lại bắt đầu tính toán suy nghĩ.

Còn chưa đợi Mẫn Hoa nghĩ ra biện pháp chuyển tài sản riêng của nàng đi, ngày hôm sau, cha già râu dê đã dẫn ba huynh muội nàng đi thăm một góc nhà kho của Thượng Quan gia. Vừa mở cửa ánh vàng rực rỡ tỏa ra, lấp lánh đến mức Mẫn Hoa phải dùng tay che mắt. Những cây san hô cao mấy trượng, Dạ Minh Châu to như quả trứng chim, lẳng la lơ lửng từng rương từng rương xếp cao như tường thành, thi họa xuất từ tay danh gia, ngọc ngà đá quý bị vứt tùy ý, phú quý bức người làm Mẫn Hoa không thở nổi.

"Mẫn Nhi, hiểu chưa?"

Nghe vậy, Mẫn Hoa giật mình thu hồi tâm thần, thấy hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa dùng khước mắt xem thường quét qua mình, trong lòng hiểu được đoạn thời gian vừa rồi mình làm tiểu nhân đắc chí đã khiến bọn chúng xem nhẹ. Phí công mình còn đắc chí vì mấy cái rương vàng nhỏ, thì ra phòng nào cũng đang nhìn mình làm trò cười! Thật đáng giận!

Mẫn Hoa gật gật đầu, cha già râu dê vuốt vuốt râu, nói: "Từ giờ về sau phải ngoan ngoãn đi theo Ngọc Sơn phu tử học hành, mấy chuyện may vá thêu thùa này cũng ít chơi thôi!"

Chịu giáo huấn lớn như vậy, Mẫn Hoa có thể không ngoan ngoãn sao? Đi theo sau cha già râu dê vừa ra nhà kho thì đã thấy dăm ba người hầu bê mấy cái rương bảo bối của mình đi vào trong nhà kho. Mẫn Hoa vội vã kéo tay áo tơ tằm của Thượng Quan Thành lay lay, khẩn cầu: "Cha, cha~!"

Thượng Quan Thành cười tùm tùm nói: "Đợi Mẫn Nhi cập kê phụ thân chắc chắn sẽ cho con hồi môn nhiều nhất đại đô này, nghe lời, đi đọc sách đi!"

Dứt lời, cha già râu dê cười híp mắt cùng Chương sư gia rời đi.

Mẫn Hoa đứng lại phía sau nghe tiếng cười gian của lão hồ ly kia, nàng đau lòng. mắt vẫn còn lưu luyến ở ba cái rương bảo bối mà nàng trả giá không ít tâm sức mới đổi được, nàng oán! ! !

Thượng Quan Cẩm Hoa đi đến phía trước nàng, nói: "Mẫn Hoa muội muội, những thứ này. . . chẳng qua chỉ là vật ngoài thân, muội thông minh như vậy, hẳn là nên dụng tâm trên con đường học vấn thì hơn!"

Thượng Quan Tuyết Hoa dịu dàng nói: "Mẫn Hoa muội muội, phụ thân cũng là vì tốt cho muội, những khăn tay hầu bao kia muội trả lại đi, tỷ tỷ sẽ về phòng chọn mấy thứ đồ chơi khác vừa ý đền cho muội được không?"

Mẫn Hoa hừ hừ cười lạnh, quay đầu nói với Thượng Quan Tuyết Hoa: "Xem ra vẫn là Mẫn Hoa nhiều chuyện rồi, ngày khác Mẫn Hoa sẽ mang mấy cái đồng tâm kết, khăn lụa thêu thơ tình đưa cho Thịnh Trinh ca vậy, tránh cho để ở đằng kia lại khiến người ta phiền lòng."

"Ai?" Thượng Quan Tuyết Hoa vừa kích động, lại phải chú ý dáng vẻ, siết chặt khăn tay ôn nhu nói: "Mẫn Hoa muội muội, còn có người nhờ muội tặng đồ cho Thịnh Trinh ca sao?"

Mẫn Hoa trả lời ngọt ngào: "Tất nhiên rồi, Thịnh Trinh ca với Thượng Quan ca ca giao hảo mà, không nhờ Mẫn Hoa thì nhờ ai được? Hì hì, Thịnh Trinh ca cũng được hoan nghênh lắm nha, so ra số lượng cũng không kém hơn đồ tặng cho Thượng Quan ca ca là bao đâu."

Dứt lời, Mẫn Hoa xoay người rời đi luôn. Trước khi đi khóe mắt còn thoáng liếc thấy Thượng Quan Tuyết Hoa quẳng cho huynh trưởng của nàng ta một ánh mắt hàm oán, thầm nghĩ đây mới chỉ là bắt đầu thôi, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn cô nương à.

Đêm đó lại là cuộc họp mặt một lần một tuần, Mẫn Hoa đi một vòng gặp hết đường huynh muội, bà con biểu dì, biểu cô. Các vị thân thích nữ quyến càng thêm chào đón khen ngợi những mẫu thêu phong phú tinh xảo của Mẫn Hoa, tổ nãi nãi trước mặt mọi người lại bắt đầu khen: " Phũ của Tử Tín đúng là lanh lợi, Mẫn Nhi nói cho nãi nãi nghe, là sư phụ thêu của phòng nào lại có bản lĩnh như vậy, tháng nào cũng có bao nhiêu mẫu thêu mà không có cái nào giống cái nào?"

Lúc trước Mẫn Hoa đều đáp qua loa mấy câu là xong, hôm nay Mẫn Hoa che miệng vụng trộm đáp: "Tổ nãi nãi, Mẫn Hoa đành phải nói thật rồi, là nữ sinh trong thư viện cho đấy ạ, mẫu thêu sửa lại rồi cho Mẫn Hoa thêu lại mới thành ạ."

Hai mắt tổ mẫu sáng ngời, hỏi: "Các tiểu thư kia vì sao lại đưa khăn tay cho Mẫn Nhi?"

Mẫn Hoa nháy mắt với tổ nãi nãi mấy cái, tổ nãi nãi lập tức bưng tỉnh đại ngộ, vuốt tấm khăn hoa lệ mềm óng trên tay, nói: "Khi nãi nãi còn là cô nương cũng có cùng tâm tư với các nàng, tâm tâm niệm niệm muốn gả cho lang quân tốt. Nói đi cũng phải nói lại, Tử Du cũng đã đến lúc lấy cháu dâu cho ta rồi. Mẫn Nhi, con nói cho nãi nãi nghe, cô nương nhà ai tốt nhất?"

Thượng Quan Tuyết Hoa đứng ở một bên ruột gan xoắn hết cả lên, làm Mẫn Hoa cũng không đành lòng bắt nạt vị thiếu nữ hoài xuân nay. Mẫn Hoa cho Thượng Quan Tuyết Hoa một nụ cười mà không phải cười đầy vẻ cảnh cáo, sau lại trả lời: "Thưa tổ nãi nãi, Mẫn Hoa mới chỉ gặp được Tam tú của đại đô là Thanh Ca tỷ tỷ, Khả Ngôn tỷ tỷ, Tuyết Hoa tỷ tỷ, sao có thể chọn cô dâu cho Thượng Quan ca ca được chứ, chỉ có lão tổ tông mới có pháp nhãn ấy, có thể nhìn từ trong đồng khăn tay chọn ra chị dâu tốt nhất thôi!"

Tổ mẫu mừng rỡ, ôm Mẫn Hoa cười nói với tất cả nữ quyến trong phòng: "Nghe xem này, trẻ con nhà ai có được cái miệng ngọt như nó chứ,

đúng là đứa bé thông minh. Thiển Nương, khó có được con thân là mẹ kế - tiết kiệm, lại có thể lúc nào cũng canh cánh trong lòng việc này, quả là hiểu chuyện. Một hôm nào đó con đến quý phủ của lão Tứ, bảo hẳn tìm mấy cái danh thiếp của các nhà, cẩn thận lựa chọn."

Mỹ nhân mẫn thân lập tức cúi rạp hành lễ: "Con dâu nhớ kỹ." Lúc đứng dậy, ánh mắt cùng khẩu khí của tất cả mọi người trong phòng đều khác xa so với trước, mỹ nhân mẫn thân vẫn vâng lời ngoan ngoãn như trước, ôn nhu yếu ớt, không hề có vẻ gì là được sủng mà kiêu.

Mẫn Hoa ghé vào trong ngực tổ mẫu, ánh mắt liếc qua hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa, trong lòng sáng khoái vô cùng. Con người ta, càng có nhiều chuyện thì càng không có thời gian và sức lực đi suy nghĩ. Mẫn Hoa cảm thấy bóng dáng của người kia càng lúc càng mờ nhạt, chỉ nhớ kỹ tuổi mình hiện tại lại chờ đến khi báo ân xong liền coi như chấm hết.

Nàng mừng thầm, quả nhiên nhất kiến chung tình là không chịu nổi thử thách về thời gian và khoảng cách. Phật tổ phù hộ, tín nữ cuối cùng cũng được giải thoát.

Đợi đến khi tin tức về hôn phối của Thượng Quan phủ truyền ra bên ngoài, Chu Linh kia với Thượng Quan Tuyết Hoa chỉ vừa nói hai câu đã đỏ mặt, nữ sinh khác càng thấm thía nhớ kỹ phải nịnh nọt vị nhân tiểu quý đại là Mẫn Hoa này.

Khoảng thời gian này trôi qua thật là vui vẻ hòa thuận.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mưu sát

Ngày hôm đó Mẫn Hoa đi vào Không Nhiên Viện, phát hiện mọi người trông rất hưng phấn, tiếng rì rầm xì xèo bán tán không ngớt bên tai. Nàng làm ngơ không để ý đến, lấy thiệp chữ mẫu ra chăm chú ngồi tô, đợi đến khi nàng buông bút lông thì trong phòng học chỉ còn hai ba người.

Mặc dù thấy khác thường nhưng Mẫn Hoa cũng chỉ bảo Linh Lung lấy ít điểm tâm ra ăn rồi tiếp tục luyện chữ. Không lâu sau từng lớp học sinh túm năm tụm ba trở về, từ xa đã nghe thấy tiếng bọn chúng trầm trồ hâm mộ thán phục, loáng thoáng nghe thấy mấy tiếng tướng quân, Nam Man rơi vào trong tai nàng. Mẫn Hoa vừa nghĩ đến một chuyện, gác bút nghiêng đầu định đi tìm hiểu thì đã thấy Thanh Mi vội vã chạy về như sẻ non về tổ.

Chỉ thấy Chu Thanh Mi mặt mày hớn hở, nửa giận nửa không sáng giọng hỏi: “Đồ ngọc nhà mi, vì sao giờ này rồi còn ngồi đây luyện tự?”

Mẫn Hoa buông bút, cất xong thiệp chữ mẫu rồi mới chậm rãi hỏi: “Có chuyện thú vị gì vậy?”

“Tây Nam đại quân khải hoàn trở về, tất cả mọi người đều đã chạy ra cửa thành xem rồi. Mi không thấy được đâu, Thanh Sơn ca ca lúc mặc áo giáp uy vũ cực kì, hẳn còn cười với ta đấy.”

Tây Nam đại quân đại thắng, người ấy chắc chắn cũng sẽ trở về. Mẫn Hoa rốt cuộc không nghe được giọng nói thánh thót của Chu Thanh Mi kia nữa, trong lòng kích động đến mức tim đập thành thịch, càng đập càng

nhanh, càng kích động. Mẫn Hoa tưởng mình đã buông tay được rồi, ngờ đầu tình cảm ấy vẫn giấu sâu trong lòng chỉ chờ một ngày có thể nói ra...

Mùa đông năm Chính Đức thứ mười bốn, sau hai năm chiến sự ở Tây Nam cũng đã kết thúc, đại quân khái hoàn được hoàng thất và bách quan nhiệt liệt hoan nghênh, long nhan đại duyệt lệnh cho tướng soái các lộ Tây Nam về kinh nhận sắc phong. Một viên đá ném vào kính thành nhìn có vẻ bình tĩnh như mặt hồ thu này làm dậy lên vô số làn sóng khiến lòng người nhộn nhạo hồi lâu.

“Giờ đã thấy hối hận chưa, cả ngày chỉ biết luyện tự, thế mà chẳng thấy chữ của mi có tiến triển gì, mi á, không biết chừng Thanh Sơn ca ca đã quên mất mi là ai rồi ấy!”

Quên rồi? Quên mới tốt! Mẫn Hoa ổn định tâm thần, thu hồi vẻ mặt kính ngạc, một lần nữa mở thiếp chữ ra, cầm bút lên nói: “Ta muốn luyện tự.”

“Mi! Cái đồ ngốc nhà mi!” Thanh Mi dậm chân một cái, hậm hực tìm người khác chia sẻ niềm vui sướng của nàng. Mẫn Hoa cầm bút lông tơ vàng, sững sờ nhìn giọt mực rơi xuống trên mặt thiếp càng ngày càng to dần, lại không tài nào hạ xuống nổi một nét bút.

Nàng cũng không biết ngày hôm đó trải qua như thế nào, hồi phủ xong, trong phủ trước sau vẫn lặng lẽ im ắng như vậy, đám nô tài không nói một chữ nào không nên nói, lúc đi qua hành lang, Mẫn Hoa bỗng nhiên đứng khựng lại, trong lòng có một vạn lý do để nàng lập tức xuất phủ đi gặp người ấy, nhưng cũng có một vạn linh một lý do ngăn cản nàng rời phủ.

“Tiểu thư tốt của tôi, cô làm sao vậy? CƠM trưa không ăn, nói chuyện cũng không, cô có muốn ra ngoài giải sầu tí không, Linh Lung lập tức đi sắp xếp xe ngựa.”

Mẫn Hoa ngấm lại, ở trong phòng cũng lại suy nghĩ miên man thôi, chẳng bằng ra ngoài đi dạo. Nàng nổi gót Linh Lung ra tiền viện, ngồi trong xe ngựa, Mẫn Hoa vừa định mở miệng ra lệnh đến phủ Tướng Quân, lại định thần lại mím môi cắn răng chặt đứt dòng tư tưởng phập phà phập phồng sắp bùng lên của mình. Người nọ là anh hùng trong thiên hạ, hồng nhan tri kỷ không biết có bao nhiêu, sao có thể nhớ thương một đứa bé gái ba tuổi được chứ?

Muốn trách, chỉ có thể trách “chàng sinh thì thiệp chưa sinh, thiệp sinh chàng đã hết ngày xanh” mà thôi.

“Linh Lung, quay về.” Thừa dịp bản thân còn chưa đổi ý, Mẫn Hoa vội vã ra lệnh.

Linh Lung lên tiếng vâng, tiếng vó ngựa nhẹ nhàng lên xuống dần dần dẫn Mẫn Hoa vào mộng đẹp. Đột nhiên, xe ngựa bất động, chỉ chốc lát sau, từ bên ngoài truyền đến tiếng động ồn ào: “Thằng trộm khốn kiếp kia, ông đây chặt tay mày!”

“Đại gia tha mạng, con tôi bảy tuổi, cái gì cũng không hiểu, ngài muốn giết muốn chém thì cứ tìm bà già này, đừng chặt tay con trai tôi. Các vị đại gia hảo tâm, cầu các vị nói một câu thôi, tôi có bạc, cái gì tôi cũng đền.”

“Nghiệp chướng!” “Thì ra là tạp chủng Bắc Mạc, xùy, xui xẻo!” “Đi nhanh, nghiệp chủng này không thương hại nổi đâu!”

Đợi đã lâu xe vẫn chưa di chuyển. Mẫn Hoa đang muốn gọi người đổi đường đi thì bà lão kia đã dập đầu đụng đến thùng xe ngựa, người đánh xe dùng roi quất vun vút: “Cút ngay! Không nhìn xem đây là xe ngựa nhà ai, loại trộm cướp như nhà ngươi cũng dám chạm vào à!”

“Linh Lung, ra xem đi.” Mẫn Hoa không muốn dây vào, nhưng nàng không có lòng dạ sắt đá đến như vậy. Linh Lung xốc màn xe đi xuống, chốc lát sau, nàng ta quay lại báo: “Mẫn Hoa tiểu thư, thằng bé kia là nghiệp

chúng Bắc Mạc, màu mắt còn là một xanh một vàng. Người trong thành không bán đồ ăn cho bọn nó, nó vào cửa hàng trộm đồ.”

“Thế à, vậy lấy bạc bồi thường là xong, xong việc thì quay về đi.”

“Thế nhưng, mắt của đứa bé kia... Tiểu thư, chuyện này không dễ giải quyết.”

Mẫn Hoa vốn đã là tâm trạng khó chịu, nghe xong thì tức giận không nén được, mắng: “Một tí việc nhỏ đấy cũng muốn hỏi ta à? Tìm cái xe ngựa cho bọn chúng về nhà đi, không chịu đi thì dùng bạc ném, nghe rõ chưa?”

Linh Lung cúi đầu thưa vâng, đợi một hồi lâu, Linh Lung trở về, theo sau còn có hai mẹ con số khổ kia. Nói là dưới quê không có người hoan nghênh bọn họ trở về, bọn họ nguyện bán mình vì nô hời báo ân cứu mạng của nàng.

Lửa giận trong lòng Mẫn Hoa càng lúc nàng lớn, Linh Lung này hôm nay không biết bị làm sao, không thấy có tí thông minh nhanh trí nào ngày xưa. Nàng không thể không xốc mạnh, vừa nhìn đã phải hít một ngụm khí lạnh.

Nào phải Linh Lung không làm theo lời nàng, rõ ràng nàng ta bị người bắt cóc. Kẻ ra tay còn là thằng bé bảy tuổi vẫn bị cho là rất đáng thương kia. Một bà lão tóc hoa râm giờ đại đao sáng loáng nhìn chăm chăm vào rèm xe như hổ rình mồi.

Lúc nhìn đến Mẫn Hoa đi ra, đối phương cũng cả kinh. Sau khi trấn định lại thì hô to một tiếng: “Mau nộp mạng!”

Linh Lung bất chấp lưỡi đao sau lưng, quát to: “Lão tặc! Người mà dám thương tổn một cọng tóc của tiểu thư nhà ta, ta cho người chết không toàn thây!”

“Ta nhờ vào, nghịch thần tặc tử ai cũng có trách nhiệm diệt trừ, vì chúng sinh thiên hạ, bà già này nghĩa bất dung từ!”

Khi lưỡi đao chém tới, tay của Mẫn Hoa còn đặt trên rèm, đao phong sắc bén chém đứt một lọn tóc. Linh Lung kia hét lên một tiếng, không để ý cổ của thằng bé kia cắt qua cổ mình, nghiêng răng dùng chưởng phong công kích bà lão.

Cách tấn công như không muốn sống của Linh Lung làm bà lão kia luống cuống tay chân, thân thủ của nàng ta tất nhiên là rất tốt, từng tia máu đen vẩy ra, rất nhanh Linh Lung đã điểm trụ huyết vị của hai kẻ kia, Mẫn Hoa lúc này mới định thần lại, thả lỏng trái tim đã đang co rút lại, tay chân run run đi xuống xe ngựa.

Thừa dịp Linh Lung chịu đựng thương tích và chất độc gửi tín hiệu gọi người trong phủ đến, Mẫn Hoa đi đến chỗ thằng bé kia, phần nộ quát: “Thuốc giải!”

“Không có!” Thằng bé dị quốc rất có khí phách ngang nhiên lăm liết muốn thuốc giải thì không, muốn mạng thì có một cái.

Mẫn Hoa giận dữ cười, nói: “Không cho hả. Tốt lắm. Linh Lung, lột quần áo của bà già kia ra, treo lên cửa thành đi. Làm cho người của cả Đại Chu này đến xem kết cục của kẻ có gan mưu sát là gì!”

Thằng bé kia sợ hãi đang định thỏa hiệp, bà già kia gầm lên một tiếng ngăn cản, thằng bé chớp chớp mắt, lại rút về.

Mắt thấy độc khí chậm rãi hiện lên trên mặt linh lung, Mẫn Hoa xoay người, lạnh lùng trừng bà lão kia, nói: “Các người trung can nghĩa đảm, không sợ chết phải không? Còn không đưa ra, trẻ ném vào tiểu quan quán, nữ quăng vào thanh lâu, ta cho các người ghi tên vào sử xanh, vạn thế lưu danh!”

Có lẽ chưa từng nghe đến uy hiếp nào ác độc hơn thế này, bà lão kia tức giận đến sùi bọt mép, khi Mẫn Hoa nhìn thẳng bé kia lần nữa thì thuốc giải đã vào tay Linh Lung.

Mẫn Hoa đi qua, đoạt lấy thuốc không cho Linh Lung bôi. Nàng lấy chủy thủ trên tay thẳng bé ra, cứa một cái lên người bà lão kia, lại bôi ít thuốc giải nên, đợi đến khi xác định được thuốc giải này là thật mới đưa cho Linh Lung.

Thấy Linh Lung cảm động muốn rơi lệ, Mẫn Hoa nhú mày nói: “Không cần cô liều mạng như vậy, bọn chúng muốn bắt ta làm con tin, lần tới trực tiếp về thẳng phủ gọi người tới cứu là được.”

“Ôi, tiểu thư.” Linh Lung cúi rạp người, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nàng ta nức nở.

Mẫn Hoa lắc đầu, lúc toan bước lên xe ngựa thì nghe được phía sau truyền đến một hồi vỗ tay ca ngợi lộp bộp, quay đầu lại, thấy một người đi tộc dẫn theo sau hai người hầu, hấn nói: “Thượng Quan tiểu thư có dũng có mưu, có tình có nghĩa, thật là kỳ nữ đương thời!”

Nghĩ lại một chút, cái tên nam nhân quấn khăn cao trên đầu này vào lúc nàng bị người tấn công thì đang ngồi trên tửu lâu, hai tên thuộc hạ của hấn muốn ra tay cứu người đều bị hấn ngăn cản.

Một kẻ không rõ ý đồ tiếp cận, Mẫn Hoa hoàn toàn không có hứng thú giao tiếp. Đúng vào lúc này, Chương sư gia dẫn người chạy đến nơi, Mẫn Hoa trực tiếp vào thẳng xe ngựa, lấy đệm trụ đầu, chẳng thèm nghĩ thêm cái gì mà ngủ một mạch.

Sau khi hồi phủ, Linh Lung bãm lại việc này với cha già râu dê, phu xe ngựa trong phủ đều thay đổi hết toàn bộ. Hơn nữa còn bỏ thêm một cái nghiêm lệnh, nếu chưa báo cáo thì nô bộc trong nhà không được phép tiến vào hậu viện.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đầu giác

Mẫn Hoa tự ngầm thấy chuyện mưu sát cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì, nếu là do hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa xuống tay vậy cũng quá giống trống khua chiêng đi. Hơn nữa trong phủ cũng không có động tĩnh gì, vì vậy nàng cũng chẳng thèm để trong lòng.

Bởi vì mấy ngày này, nàng bị chuyện nói không nên lời kia giày vò đến sứt đầu mẻ trán, làm tâm trạng càng ngày càng xấu, càng ngăn cản bản thân đừng nghĩ đến, kết quả lại càng nghĩ nhiều thêm, thật sự không biết làm thế nào cho phải. Mẫn Hoa hô to: “Phật tổ, chẳng lẽ ngài vứt bỏ tín nữ trung trinh này?”

Đột nhiên có một đêm, cha già râu dê của nàng từ trong cùng trở về, gọi người nhà tập trung lại, vui vẻ uống hai bình rượu, trong tiệc còn nói: “Ha ha, không nể mặt lão phu, nay gặp báo ứng rồi, Tử Du, Tuyết Nhi, các con cứ nhìn cho kỹ, ngày mai thánh thượng nhất định sẽ hạ chỉ giáng tội, phế tước vị của hẳn...”

Câu nói này khiến Mẫn Hoa cực kỳ khó hiểu, dạo này trong triều tiệc lớn tiệc nhỏ tương bưng liên miên, đáng lẽ phải để ca công tụng đức chứ nhỉ, làm sao có chuyện hoàng đế tức giận được, chẳng lẽ người ấy trên điện cự tuyệt tứ hôn? Mẫn Hoa giật thót, nỗi lo lắng dần lan ra trong lòng, lời nói ra miệng lại là đang tính toán xem ngày mai thế nào cũng phải đi xem nào nhiệt.

Ngày hôm sau, bọn học sinh cùng nhau chuồn êm ra ngoài, châu đầu ghé tai bên cạnh tường viện, trên mặt là vẻ buồn giận bất bình, trông rất kì

quái. Đảo mắt lại thấy mấy người Chu Linh cùng Thượng Quan Tuyết Hoa túm tụm nhau cùng đi, vội lên tiếng kêu: “Ta, ta cũng đi.”

Chu Thanh Mi quay đầu, giễu cợt: “Mi không phải chỉ quan tâm đến chuyện luyện tự của mi thôi sao?”

Chu Linh giật giật biểu muội, vẫy tay với Mẫn Hoa nói: “Mẫn Hoa muội muội đi xem cũng tốt, thêm một người là thêm một phần sức lực.”

Chu Thanh Mi lầm bầm nói: “Cái đầu ngọc của nó thì có thể nghĩ ra biện pháp gì chứ?”

Chu Linh trừng mắt liếc nàng ta một cái, nhiệt tình nắm tay Mẫn Hoa đi về phía tường viện. Nữ nhi nhà người ta mà trèo tường tất nhiên là khó coi, nhưng Chu Linh từ nhỏ đã lớn lên trong cung, chỗ nào có đường tắt, chỗ nào có cửa ngấm sao nàng ta không biết được chứ. Nàng ta dắt mấy nữ sinh đi lòng vòng vài chỗ, mất khoảng hai tuần hương, các nàng đã đi đến một góc trong ngự hoa viên, trốn vào trong lòng núi giả.

Các đại thần còn chưa có đến, Mẫn Hoa nhìn ra ngoài âm thầm đánh giá một lượt, bất ngờ lại nhìn thấy mấy cái đầu đen trong một cái lương đình phía trước, đám lưu manh kia hóa thành tro nàng cũng nhận ra, không phải mấy tiểu tử theo phe Chu Thừa Hi hay sao?

Những tia nắng ấm áp hiếm hoi của mùa đông chậm rãi chiếu lên đầu cành hoa, hoàng đế bước vào trong ngự hoa viên trong tiếng tung hô của các đại thần, ngồi trong yến tiệc đã được chuẩn bị trước kỹ càng, từ xa nhìn lại, sắc mặt bá quan khó coi không phải ở mức bình thường. Nhiều lần, đại biểu hòa đàm của Nam Lương đứng lên kính rượu, còn nói mấy câu, hoàng đế giận tím mặt, đập bay cả chén rượu đặt trên bàn.

Mẫn Hoa không thấy được người nàng muốn gặp, toàn bộ lực chú ý đều bị bóng hồng trong phái đoàn đến hòa đàm kia hút hết rồi. Chu Thanh Mi

mắng: “Đúng là đồ Nam Man không biết xấu hổ, đánh thua mới đòi hòa thân, Thanh Sơn ca ca mới không thèm cưới loại người như thế!”

“Ca ca của ta cũng sẽ không cưới.” Chu Linh khẳng định với Thượng Quan Tuyết Hoa đang sụt sùi chực khóc, một cặp mắt như làn thu thủy lướt qua bụi hoa, nhìn về thiếu niên phía xa xa, lại nói: “Tử Du ca ca tất nhiên cũng sẽ không cưới nàng ta!”

Mấy nữ tử trong lòng đã có ý trung nhân còn đang thầm oán đang lo lắng vì người trong lòng của mình, Mẫn Hoa nghĩ một lát, hỏi: “Nàng ta không thể vào cung sao?”

Chu Thanh Mi nhìn về phía Chu Linh và Thượng Quan Tuyết Hoa bày ra một vẻ mặt hết thuốc chữa, thẳng thắn nói: “Ta nói cho người biết một câu, một công chúa Nam Man căn bản không có tư cách bước chân vào hoàng thất!”

Mẫn Hoa lại nói: “Vậy thì trực tiếp cự tuyệt đuổi nàng ta về là được, không lý nào chúng ta thẳng trận còn phải chịu để bọn họ ra điều kiện.”

“Muội đã nói nó luyện tự nhiên đến choáng váng đầu óc rồi, các tỷ còn khẳng khẳng dặt nó đến, nếu có thể cự tuyệt, hoàng đế cừu cừu đã sớm quăng bọn chúng ra ngoài rồi!”

Không đợi Mẫn Hoa hỏi, Thượng Quan Tuyết Hoa giải thích: “Hòa thân là điều kiện trao đổi, nếu chúng ta có thể chấp nhận một mảnh đất bằng con dê kia thì chuyện hòa thân này cũng không cần bàn nữa.”

Một mảnh đất to bằng con dê? Mẫn Hoa lại hỏi một lúc mới hiểu được. Thì ra nơi mà Tây Nam đại quân đánh hạ được là Dương Thành tiếng tăm lừng lẫy của Nam Lương, buôn bán phát đạt, vận tải đường thủy đường bộ đều tiện lợi, một thành trấn trọng yếu như vậy Nam Lương không chịu cắt nhượng, liền giở trò bắt chẹt trên văn tự khế ước đưa cho Đại Chu một con

dê, nói đó là một con dê nuôi trong Ngự cung của Hoàng đế, nó đại diện cho một tòa Dương Thành rồi!”

“Nam Man khí thế bức nhân, thật đáng giận!”

“Tộc trưởng Bắc Mạc tộc kia cũng đến xem trò hay!”

“Nếu hôm nay lại nghĩ không ra biện pháp, đành phải tứ hôn thôi.”

“Nói không chừng, cuối cùng người xui xẻo lại là Tây Nam đại tướng quân.”

“Còn có cách gì nữa chứ, điều kiện hòa đàm là do Tây Nam đại tướng quân kí. Chẳng lẽ người đành lòng để đại hoàng tử đi cưới nàng ta?”

Mấy nữ tử xấu hổ đỏ mặt, đứng trong hòn non bộ trách mắng đùn đẩy nhau, trong lòng Mẫn Hoa đã có tính toán nói: “Chỉ cần phá được gian kế của Nam Man thì hôn sự này cũng bị hủy bỏ phải không?”

“Mi có biện pháp sao?”

Mẫn Hoa tự tin đáp: “Này có khó khăn gì, đừng nói chỉ là một tòa Dương Thành, cắt một nửa đất Nam Lương về cũng không phải vấn đề gì.” Nàng vừa định giải thích biện pháp này cho các nàng nghe, ai ngờ Chu Linh kia vội vàng đẩy nàng đi ra ngoài, hét lớn một tiếng: “Hoàng thúc, bọn cháu có biện pháp!”

Nhất thời, toàn bộ đại thần cung nhân trong Ngự hoa viên đều đổ dồn mắt về phía này, Tư Không Cao thân mặc giáp bạc cũng thất thố đứng lên, trên mặt mừng lo lẫn lộn. Mẫn Hoa bị đẩy đến ngã sấp trong bụi hoa nhìn thấy mà bối rối, cảm thấy tim đập loạn xạ, vui mừng vì sao lại chỉ có một mình nàng biết. Không lẽ người ấy cũng không muốn cưới nàng kia? Thế thì hôm nay cho dù thế nào cũng phải phá tung cái hôn sự này!

“Kẻ nào gây ồn ào dưới đó?” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, làm bừng tỉnh Mẫn Hoa đang sững sờ.

Chu Linh kia nhảy ra khỏi hòn non bộ, đỡ Mẫn Hoa dậy, kéo thẳng nàng đến trước đế tòa, vô cùng tin tưởng trả lời: “Hoàng thúc, Mẫn Hoa muội muội nói chỉ cần điều kiện hiệp nghị này của Nam Man không thay đổi đừng nói một tòa Dương Thành nho nhỏ, kể cả Ngự cung của Nam Lương cũng có thể cắt về.”

Mẫn Hoa vẫn đứng sững ở đó, nhận thấy những luồng ánh mắt kinh ngạc xung quanh đảo qua đảo lại, trong lòng cười khỗ, những lời khiêu khích như thế này sao có thể nói lung tung cho được?

Thượng Quan Thành run rẩy, phịch một tiếng quỳ xuống bên cạnh Mẫn Hoa ôm nàng nói: “Khuyển nữ bất kính, xin bệ hạ khoan thứ!”

Hoàng đế không nói, Chu Linh lại sắm vai một đại tỷ ngọc ngà thơ vô tội chẳng biết gì, dọa cho Mẫn Hoa tim đập thành thịch, cũng đã hiểu ra. Nàng sợ nhất bộ dạng không nói gì này của hoàng đế, cực kỳ giống với ngày lão muốn chém đầu nàng rồi giáng tội cho toàn bộ gia tộc Thượng Quan vậy. Nếu biết sớm thì... nếu biết sớm thì đã...

Câu “sớm biết thì đã...” kia của nàng còn chưa nghĩ xong trong đầu thì lời cầu khẩn tiếp theo đã chặn đứt hoàn toàn tất cả mọi ý nghĩ của nàng lúc đó. Tư Không Cao kia vốn tưởng là người hiền muộn xui xẻo nhất cũng quỳ xuống giải vây cho Mẫn Hoa, nói: “Bệ hạ, những tiểu thư của Không Nhiên Viện cũng chỉ là quá lo lắng cho quốc gia, vô tình đã quấy rầy đến quốc yển, xin bệ hạ lượng thứ!”

Dũng khí lại nhen lên trong lòng Mẫn Hoa, nàng dịu dàng nói: “Tướng Quân ca ca, ngài chờ đi, Mẫn Hoa đi dạy cho đám Nam Man kia một trận, làm gì có lý nào mà đánh thắng còn bị người chạy đến tận cửa khi dễ đâu?”

Nàng thản nhiên quăng tay Chu Linh ra đi đến chỗ ngồi của phái đoàn hòa đàm của Nam Man, chậm rãi nói, tất cả những chuyện lo lắng khác đều bỏ ra sau đầu.

“Này! Dương Thành của bọn ta ở đâu?” Lớn tiếng dọa người khiến cho người dẫn đầu kia cũng bị khí thế của Mẫn Hoa dù dọa, sừng sốt, chỉ tay một cái, Mẫn Hoa nhìn qua, thì ra con dê kia còn đang đứng cạnh một cái lương đình gần đó cần phá hoa cỏ quý giá của Ngự hoa viên đâu.

Mẫn Hoa chạy tới túm chặt chòm râu dê, nói:”Dương Thành này về tay Đại Chu ta, các người đừng có hối hận đấy!”

Nhân vật dẫn đầu kia cũng là một người hài hước, trêu đùa: “Đừng nói là Dương Thành, Ngự cung kia của nước ta nếu người có thể cầm về được ta cũng cho người luôn.”

Mẫn Hoa mỉm cười, thối đám râu dê bị bứt xuống trong tay đi, sau đó cười vui vẻ quay đầu nói: “Dám coi thường Đại Chu ta không có người thật hả? Hôm nay ta dạy cho người biết đạo lý họa là ở miệng mà ra!”

“Xin mời!”

Mẫn Hoa kéo dê đi vào trước mặt Hoàng đế nói: “Bệ hạ, sai thợ dệt vải giỏi nhất của Đại Chu đến, bứt từng cọng lông trên người con dê này xuống bện thành một sợi dây thừng mỏng, quấn vòng quanh Nam Lương, chúng ta vòng bao nhiêu vòng thì là bấy nhiêu thành trì, nếu bệ hạ cao hứng, giết con dê này đi, lột da dê cắt nhỏ vòng quanh Ngự cung kia cũng được. Đúng rồi, có có thịt dê, máu dê, đuôi, các loại đều có thể đổi lấy đất đai Nam Lương hết!”

Văn võ bá quan phản ứng thế nào Mẫn Hoa không để ý, nàng chỉ nghe thấy Hoàng đế hỉ nộ vô thường kia bật cười ha ha, vẫy tay bảo nàng đi lên đế tòa, xoa xoa đầu nàng, cười vô cùng hiền hòa, hỏi: “Sao không gọi Hoàng đế ca ca nữa?”

Đối mặt với sự hỉ nộ vô thường của người này, sau lưng Mẫn Hoa đã sớm đổ một tầng mồ hôi, nàng càng không có hứng thú nhìn thẳng vào mắt Hoàng đế, cúi đầu nói: “Phụ thân nói sẽ bị rơi đầu!”

“Trẫm cho phép người kêu, cha người không dám đánh đòn tiểu Mẫn Nhi đâu.”

“Cảm ơn Hoàng đế ca ca!” Mẫn Hoa cảm thấy rằng ghê muốn chết, vừa định lùi xuống, Hoàng đế lại cao hứng, trực tiếp bế nàng ngồi trên đùi rồng. Đối với kẻ thống trị tối cao của một đế quốc phong kiến, nàng không thể nề hà, đành phải kiên trì ngồi một lần.

Thượng Quan Thành vội dập đầu ở bên dưới luôn miệng: “Thần sợ hãi”, Hoàng đế đang vui trực tiếp vẩy lui lão xuống, trêu chọc đám khách khứa vênh váo kia: “Sầm Lăng Nam, Dương Thành này liền làm theo ý của nàng, ý người thế nào?”

“Bệ hạ nhân từ, xin cho chúng hạ thần bàn bạc lại đã ạ.” Sắc mặt của đám đại biểu hòa đàm của Nam Lương hiển nhiên là khó coi, tụ lại một chỗ, chỉ chốc lát sau, vẻ vui mừng đã nhảy lên cả đuôi lông mày, nhìn Mẫn Hoa nói: “Đầu dê này là do Huệ An Đế của Nam Lương bọn ta tự mình nuôi trong Ngự cung, là Ngự vật, cung phụng còn không kịp, sao có thể động dao kéo với nó? Chẳng lẽ đây là thành ý hòa đàm của Đại Chu các người?”

Này đã tính cái gì? Chẳng lẽ định lấy chiến tranh ra uy hiếp? Thật sự là không biết sống chết. Mẫn Hoa khinh thường khoát tay, nói: “Thế thì cũng dễ thôi, không cần Mẫn Hoa đến đáp, Thanh Sơn ca ca, huynh cho hãn xem tí màu mè nào!”

Tư Không Tiêu đi lên, nhưng không làm giống với ám hiệu của Mẫn Hoa, gấp đến độ Mẫn Hoa khoa chân múa tay trước mặt Hoàng đế, thật vất vả mới làm cho hãn hiểu được, ngay cả văn võ bá quan dưới đài đều đã

nhìn ra. Hần nhức đầu, quay sang nói với người dẫn đầu phái đoàn Nam Lương nói: “Chúng ta cứ dắt con dê này đi một vòng quanh địa giới của Nam Lương, phân dê rơi xuống chỗ nào, chỗ đó liền về tay Đại Chu ta, người có gì dị nghị không?”

Đương nhiên là có, người dẫn đầu kia im lặng, lại cúi đầu xin Hoàng đế cho thư thả, quay đầu lại cùng người mình thương lượng. Sau đó bọn họ đưa ra lí lẽ là con dê này nếu đã dâng vào hoàng cung Đại Chu vậy tất nhiên không thể làm cho Ngự vật đi lại nhiều cho xóc nảy khổ cực.

Mẫn Hoa nhếch miệng, hết sức khinh thường cái phái đoàn hòa đàm thiếu trình độ kia. Người dẫn đầu kia cho là làm khó được nàng, tiện miệng nói: “Nếu không thể, cưới công chúa Nam Lương của nước ta cũng được.”

“Xùy, người không nhìn ra sao? Ta là đang khinh cái đám vô sỉ các người!!!”

Mẫn Hoa hàm hừ mắng trả, tâm bệnh của nàng còn đang ở trên người hồng y nữ tử kia kia, đến gần mới biết đó là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương, xinh đẹp động lòng người, thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh, bách quan ở đây chưa có ai tỏ vẻ thèm rở dãi sắc mặt của nàng ta đã là khó khăn lắm rồi, muốn thực sự để nàng ta vào được phủ Tây Nam tướng quân, vậy thì đảm bảo sẽ hại người ấy chín đời đều tuyệt tự.

Người dẫn đầu kia lại không thể đấu võ mồm với một đứa bé, tức giận đến quay thẳng sang chỉ trích quan viên Đại Chu

(*) Đầu giác: Từ này nằm trong "Đầu giác tranh vanh" . Tên chương này và tên chương 16 gộp lại với nhau. Có nghĩa là Tài hoa kiệt xuất. Tác giả tách ra chơi chữ, dịch giả không nỡ dịch hẳn ra, sợ cô lậu quả văn không lột tả được thâm ý của tác giả. Aigoo...

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tranh vanh

Đúng lúc này, Thượng Quan Cẩm Hoa bước lên trước, mỉm cười nói: “Chuyện này nào có khó gì, lấy bàn đồ của nước ngài trải ra đây, cho dê đá xuống, đừng nói là một tòa Dương Thành, dù cho là toàn bộ lãnh địa Nam Lương cũng sẽ về tay Đại Chu ta. Lãng Nam đại nhân, ngài khẳng định ngài có thể chịu trách nhiệm sao?”

Hoàng đế mừng rỡ nói: “Tử Du, không thể tưởng một công tử tao nhã như khanh cũng có thể nghĩ ra được ý nghĩ bất nhã như thế, ha ha ha~”

Thượng Quan Cẩm Hoa khom người một cái, cười nói: “Đây đâu phải chủ ý của thần ạ. Ngày trước Mẫn Hoa muội muội làm hỏng một bộ danh họa của phụ thân cũng là dùng cách này đấy ạ. Phụ thân trách nàng, nàng còn nói năng hùng hồn rằng bộ họa kia có mùi của nàng thì chỉ có thể là của một mình nàng.”

“Thượng Quan ái khanh, tiểu Mẫn Nhi lớn như vậy còn đá dầm sao?” cực kì hiếu kỳ, Thượng Quan Thành đứng ở một bên cười khổ, xem như là công nhận.”

Mẫn Hoa còn chưa kịp phản ứng đã nghe văn võ bá quan đều ồn ào: “Nam Lương này không có một ai so được với một đứa nhỏ còn đang tuổi đá dầm của vương triều Đại Chu ta, còn dám nói năng ngông cuồng, thật đáng xấu hổ!”

“Chỉ có chút tài mọn vậy thôi mà cũng...”

“Sầm đại nhân, ngài nhớ về mời Huệ An Đế của Nam Lương sớm ngày chuyển nhà khỏi Ngự cung nhé, giờ nơi đó cũng là của Đại Chu ta rồi!”

“Ha ha, Ngự cung đổi chủ, Sầm đại nhân cũng có ngày nói không được câu nào!”

Chuyện này khiến cho toàn bộ thành viên phái đoàn Nam Man tới hòa đàm đều im bặt, không nói được một lời nào.

Đương nhiên cũng có người giễu cợt Mẫn Hoa, chuyện đái dầm này bị nói trước mặt bao nhiêu người, cũng xấu hổ chẳng khác gì việc một cô gái đang tuổi hoài xuân bị kéo váy lên trước mặt mọi người lại phát hiện nàng không mặc quần chíp!!!

Ngay cả Tư Không Cao kia cũng mỉm cười, Mẫn Hoa nhìn thấy, vừa sợ vừa thẹn, thẹn quá hóa giận tiện tay vơ mấy thứ trên ngự án hung hăng ném về phía Thượng Quan Cẩm Hoa ở phía trước, mắng: “Đã bảo là bình nước bị đổ mới thế, không phải nước tiểu!!!”

Thượng Quan Cẩm Hoa ở bên dưới né tránh né phải, hoàng đế ở trên đài xem náo nhiệt, Mẫn Hoa nhân cơ hội này bước xuống khỏi đài rồng, hùng hổ đuổi theo đánh tên Thượng Quan Cẩm Hoa phong thái chói lọi kia. Mọi người đều chỉ cho là huynh muội trêu đùa, chỉ có Mẫn Hoa trong lòng tức phát điên, hận không thể đánh cho tên Thượng Quan Cẩm Hoa này răng rơi đầy đất.

Cuối cùng, Thượng Quan Thành ngăn trận nhốn nháo này lại. Mẫn Hoa quỳ trước đế tòa, cung kính nghe hoàng đế ban thưởng. hoàng đế mở miệng, thưởng cho một danh hiệu kim quang chói lọi.

“Hoàng đế ca ca, Mẫn Hoa có thể đổi một cái khác được không ạ?”

Hôm nay hoàn cảnh đặc thù, hoàng đế vui vẻ hỏi: “Vậy người muốn được thưởng gì?”

Mẫn Hoa khịt khịt mũi, nói: “Mẫn Hoa muốn bạc, bạc có thể đổi thành thật nhiều thật nhiều đồng tiền, Mẫn Hoa muốn đi mua thật là nhiều kẹo hồ lô, lấy tiền của hoàng đế ca ca đi mua, phụ thân cũng không dám đánh Mẫn Hoa nha.”

Hoàng đế càng vui vẻ, mở miệng vàng sửa phần thưởng cho nàng thành vạn lượng bạc trắng, vạn mẫu ruộng tốt, ba ngàn nô bộc.

Mẫn Hoa sướng điên lĩnh chỉ đi ra ngoài, phía sau có Tư Không Tiêu, Chu Linh, một đường khen nàng gan dạ lại thông minh, chọc cho Mẫn Hoa tâm tình đang không tốt càng thêm phiền chán. Đợi đến khi gặp lại mấy người Chu Thanh Mi, Thượng Quan Tuyết Hoa vẻ tươi cười của bọn họ khiến nàng càng cảm thấy giận sôi.

Mẫn Hoa không muốn để ý tới bọn họ, nói với Linh Lung ở đối diện: “Đi ăn điểm tâm.”

Vừa định đi liền nghe Chu Thanh Mi giận dữ nói: “Chỉ biết có ăn thôi, sao vừa rồi cậu hoàng đế không thưởng mi một cái thùng cơm to cho rồi?”

Mẫn Hoa nhướng mắt liếc nàng ta một cái, trả lời: “Vậy tứ hôn cho ta thì tỷ liền vui vẻ đúng không?”

Chu Thanh Mi liếc Tư Không Tiêu một cái, ngượng ngùng không dám nói. Chu Linh kia cầm tay Thượng Quan Tuyết Hoa, nói: “Mẫn Hoa muội muội có tật xấu... khó nói kia, sao cô không nói với ta, trong viện thái y có rất nhiều phương thuốc hay, uống một chén thuốc là dứt điểm.”

Thượng Quan Tuyết Hoa vỗ vỗ tay nàng, nói: “Cô cũng biết đấy là chuyện khó nói, bọn ta đều giấu, nào biết hôm nay bệ hạ hỏi, ca ca liền ăn ngay nói thật rồi. Đáng thương muội muội sau này biết sống thế nào?”

Chu Linh lập tức đáp: “Ta nói cô lo lắng cái gì, hoàng đế thúc thúc thích muội ấy lắm mà, đến lúc đó đảm bảo sẽ tứ hôn, tìm cho nàng một nhà

chồng tốt.”

Câu này mới thực sự khiến Mẫn Hoa khó chịu, nàng hét lớn một tiếng: “Ta phải gả cho ai, không mượn các người nhiều chuyện!”

Hét lên xong, thấy đám người Chu Linh giật mình, Mẫn Hoa mới phát hiện mình nổi nóng rồi. Giờ phút này lòng nàng đang loạn như ma, làm sao có thể tiếp tục diễn, quay đầu chạy mất. Những người phía sau đều bàn tán, chỉ nghĩ nàng tuổi nhỏ, dễ xấu hổ, cũng không trách cứ nhiều.

Thanh Mi hừ hừ: “Xem đi, bản quận chúa tuyệt đối sẽ không thềm để ý!”

“Mẫn Hoa muội muội có người trong lòng,” Tư Không Tiêu sừng sờ nói: “Trách không được muội ấy không viết thư cho ta, cũng không hồi âm.”

Thanh Mi giận tím mặt, nói: “Huynh viết thư cho nó, nó còn không thềm nói cho ta biết, ta đi tìm nó hỏi cho ra nhẽ.”

Chu Linh và Thượng Quan Tuyết Hoa vội vàng ngăn nàng ta lại, các nàng nói gì nữa thì Mẫn Hoa nghe không thấy. Linh Lung đi theo sau nàng, đi một vòng bên ngoài tường cung, chán đến mức Mẫn Hoa vẫy vẫy tay về phía sau, nói: “Đưa ta trở về.”

Trăng tà bóng ngả về tây, Mẫn Hoa đứng trong phòng, lẳng lặng nhìn vầng trăng sáng đã lên cao, chán đến mức chẳng muốn làm gì, có lẽ có chút cô đơn, có lẽ có chút nhớ nhà nhưng lí trí của nàng ngăn cản nàng tiếp tục suy nghĩ đó là cảm giác gì.

Đúng lúc này, mỹ nhân mẫu thân của nàng đẩy cửa tiến vào, phía sau còn dẫn theo Tư Không Tiêu hơi ngượng ngịu.

“Mẫn Nhi, Thanh Sơn ca ca của con tới thăm này.”

Mỹ nhân mẫu thân nói xong liền đẩy mạnh Tư Không Tiêu vào, Mẫn Hoa vâng một tiếng, mắt lạnh đảo qua, cũng không đứng dậy. Thấy Tư Không Tiêu cầm một gói thảo dược đặt trên mặt bàn học của nàng, cúi đầu nói: “Đây là một phương thuốc dân gian, vô cùng hiệu nghiệm. Mẫn Hoa muội muội đừng sợ, nếu ai dám chê cười muội, ta đánh bọn chúng!”

Trong mắt Mẫn Hoa chỉ có năm gói thảo dược kia thôi, người ấy cũng sẽ quan tâm mình sao? Lòng ngọt ngào, cảm giác chua chát sớm biến đi đâu mất, bất kể Tư Không Tiêu nói cái gì nàng đều gật hết. Chờ khách về rồi, Mẫn Hoa kêu: “Linh Lung, ta đói bụng.”

Linh Lung bưng một khay thức ăn vào, trên đó bày toàn những món nóng hôi hổi, nàng ta cười nói: “Tiểu thư tốt của nô, biết cô chắc chắn sẽ đói, nô tỳ đã chuẩn bị sẵn rồi đây.”

Mấy ngày ăn uống không ra hờn, Mẫn Hoa đói ngẫu nhiên, ăn sạch một mạch ba món đồ ăn cộng một chén cơm đầy. Ăn xong, trong lòng cũng quyết định xong.

Linh Lung hỏi nàng có cần dâng một ít điểm tâm nữa không, Mẫn Hoa lắc đầu nói: “Ta đi vòng quanh viện một chút, cho xuôi bụng.”

Đi vào hãm rượu ở sau viện, Mẫn Hoa cất bước đi tới, Linh Lung vội ngăn cản nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, chỗ đây trước là phòng bếp, khói hun người, mình chỉ nên đi qua thôi.”

Mục đích của Mẫn Hoa chính là chỗ đó, đang muốn tìm biện pháp cho Linh Lung rời đi, thấy dưới tàng cây có người chơi đùa, đi qua đã thấy thằng bé nhà họ Liễu mặt mũi lấm lem, trên tay nó cầm một cục than, mở giấy tuyên thành ra đang viết lung tung gì đó trên nền đất.

“Người đang làm gì thế?”

Liễu Tử Hậu thấy Mẫn Hoa đi đến, vội vàng dứt tờ giấy vào trong lòng, ném cục than đi, cũng lấy chân di di hết những gì viết trên đó, động tác tiến hành lưu loát rất có trình tự đáp: “Chơi linh tinh thôi ạ.”

Trong lòng Mẫn Hoa đều biết, nói thẳng: “Ta biết người đang viết chữ.”

Liễu Tử Hậu quá sợ hãi, quỳ thụp xuống nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, van cầu cô đừng nói cho lão gia, về sau ta không dám nữa.”

Mẫn Hoa nhú mày, thẳng bé họ Liễu này sao lại biến thành bộ dáng này? Nàng bảo Linh Lung đỡ nó dậy, nói: “Biết chữ là chuyện tốt, ta không nói cho phụ thân đâu, người không cần lo lắng.”

“Mẫn Hoa tiểu thư, ta biết ngay là tiểu thư không giống bọn họ.” Thằng bé này tùy tiện quệt ngang hai hàng nước mũi lò thò, làm mặt mũi càng thêm lem luốc, nhe răng cười:”Chờ ta học giỏi công phu, chắc chắn sẽ bảo vệ cô thật tốt!”

Mẫn Hoa nhướng mày, bỏ qua thằng bé thò lò mũi xanh này đi tìm Chương sư gia hỏi hẵn người làm trong phủ muốn biết chữ thì phải an bài thế nào.

Chương sư gia cũng là một người tinh ranh, đáp: “Phải xem tư chất của người này đã, nếu có thể bồi dưỡng thì lập tức đưa đến tổ trạch.”

Mẫn Hoa nhú mày.

Mẫn Hoa cũng là người từng nếm mùi đau khổ ở tổ trạch, chỉ sợ chỗ đó còn có yêu cầu khắt khe hơn nữa đối với tôi tớ, nàng sai Linh Lung đến hỏi thằng bé họ Liễu kia xem nó có chấp nhận đến tổ trạch rèn luyện không?

Linh Lung quay trở về báo thằng bé không muốn, Mẫn Hoa gật đầu tỏ vẻ nàng biết rồi, Linh Lung lại không cam lòng, thầm oán: “Có phúc mà không biết hưởng, đúng là đồ không có đầu óc.”

“Nó không chịu đi mới tốt.” Kế hoạch của mình mới có thể thuận lợi được.

Đợi đến khi nàng đi ngủ rồi thì trước đó đã nghĩ xong toàn bộ mọi chuyện phải làm.

(*) Tranh vanh: Từ này nằm trong "Đầu giấc tranh vanh" . Như đã nói tên chương này và tên chương 15 gộp lại với nhau. Có nghĩa là Tài hoa kiệt xuất. Tác giả tách ra chơi chữ, dịch giả không nỡ dịch hẳn ra, sợ cô lậu quá văn không lột tả được thâm ý của tác giả. Aigoo...

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tranh minh

Một ngày sau sự kiện “Dương Thành” kia, Mẫn Hoa vẫn lên xe ngựa xuất môn đi học. Không ngờ, xe mới ra đến cửa viện đã dừng lại. Thượng Quan Cẩm Hoa đi cùng vén rèm hỏi: “A Phúc, có chuyện gì vậy?”

“Đại thiếu gia, trước cửa có rất nhiều gói thuốc.”

Thượng Quan Tuyết Hoa nhin không được tò mò, giành trước lộ đầu ra ngoài nhìn thoáng một cái rồi lập tức ngồi lại ngay ngắn duy trì phong thái của tiểu thư nhà quan lại, chỉ có ý cười trong mắt nàng ta cùng vẻ trào phúng nơi khóe miệng biểu lộ cách nhìn của nàng. Mẫn Hoa xùy một tiếng, căn bản chẳng thèm để ý đến cái mặt giả nhân giả nghĩa lại khiêm nhường kia của Thượng Quan Cẩm Hoa.

Đợi sau khi đến Không Nhiên Viện, chỉ có một gói thuốc cực kì sang quý đẹp đẽ được đặt trên bàn của nàng. Mẫn Hoa thầm nghĩ, tri danh bất cụ*, người này xem ra còn có tí thưởng thức.

*Tri danh bất cụ: Một người tặng quà, gửi thư nhưng người gửi lại không muốn để cho người khác biết mình là ai, trong khi người nhận lại biết.

Tần Quan Nguyệt giảng bài xong, Mẫn Hoa đang chuẩn bị mở hộp cơm ra chăm lo cho cái bụng thì học sinh trong viện cả người nàng quen lẫn không quen đều xúm đến chỗ nàng.

Chu Linh giành trước nhét gói thuốc vào trong tay nàng, Chu Thanh Mi hừ lạnh một tiếng, ném gói thuốc vào trong lòng nàng, theo sau là người hầu của đại hoàng tử, thị nữ của tam công chúa, người hầu của một vị thế tử, rồi thì tiểu vương gia nào đó. Ai nấy đều dùng một bộ dáng quan tâm tha thiết không cho phép cự tuyệt đối với vị nữ thần đồng làm vẻ vang cho đất nước đồng thời cũng đem mặt mũi quăng đến tận dị quốc là nàng.

“Trong một buổi tiệc kia, tiểu thư đã thành thần đồng nổi tiếng rồi, vẫn còn là một đứa trẻ cực kì đáng yêu. Bởi vì tiểu thư nha, năm tuổi còn đái dầm, lúc cáu giận còn túm râu lão gia, còn lấy đồ ném huynh trưởng, tính nết đáng yêu như trẻ con nhà bình thường. Hiện tại toàn thành đều nói thế đấy, tiểu thư cô cao hứng hay mất hứng?”

Mẫn Hoa liếc mắt nhìn Linh Lung đang cố ý an ủi mình một cái, không đáp lời.

Thượng Quan Tuyết Hoa cười yếu ớt, ôn nhu hòa khí mà bao dung cho tính tình không được tự nhiên của muội muội.

Chu Linh cười hòa giải: “Mẫn Hoa muội muội tất nhiên là đáng yêu rồi, hôm qua nha, bà nội thái phi còn bảo ta mang muội tiến cung cho bà gặp đấy!”

Chu Thanh Mi lạnh lùng nói: “Không cười, không giận, không khóc, không nháo, cái mặt như xác chết của nó cũng gọi là đáng yêu à? Biểu tỷ, tỷ cũng quá giả dối.”

Mẫn Hoa đẩy hết mấy gói thuốc ra, nhanh chóng ăn xong cơm. Ăn no rồi Mẫn Hoa mới dừng lại. Lúc ngẩng đầu thấy những người khác sững sờ nhìn nàng thì hỏi: “Ta có việc tìm phu tử nên ăn nhanh ăn nhiều một chút, có vấn đề gì không?”

“Không có, Mẫn Hoa tiểu thư phải ăn nhiều mới tốt.” Linh Lung nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa, Chu Linh buông khăn ướt trong tay xuống, hỏi:

“Mẫn Hoa muội muội đi tìm phu tử làm gì?”

Mẫn Hoa đáp: “Ta đã đồng ý tìm người về dạy cho con trai bà vú tập viết, quý phủ không có thầy giáo riêng, muốn đi hỏi phu tử xem ở chỗ nào có trường tư thực tốt một chút gửi nó đi học.”

Chu Thanh Mi hừ lạnh một tiếng, không cho Mẫn Hoa mặt mũi, nói: “Một hạ nhân cũng quan tâm, đúng là đồ đại nghịch!”

Thượng Quan Tuyết Hoa nuốt cơm xong hỏi: “Là thằng bé mồ côi từ nhỏ nhà Liễu Tham tướng?”

Có một số việc trong đời chính là khéo như thế, nghĩ cái gì là đến cái ấy.

Mẫn Hoa vội gật đầu, buồn rầu đáp: “Nghe nói Liễu Tham tướng này ở trên chiến trường rất có bản lĩnh, lại hi sinh để lại cô nhi quả phụ sống thật khó khăn, bà vú đành phải bán mình để nuôi con, thằng bé kia lúc nào cũng thò lò mũi xanh, mấy mùa đông cũng không có một cái áo bông để mặc, vẫn ăn ngủ cùng hạ nhân trong phòng bếp, người vừa bán vừa hôi, chuyên đi thu lượm giấy Tuyên Thành ta vớt đi tìm chỗ vắng người tập viết...”

Vẻ mặt kiêu ngạo của Chu Thanh Mi lập tức thu lại, lẩm bẩm nói: “Sao có thể đáng thương như vậy chứ.”

Chu Linh im lặng, đứa nhỏ lớn lên trong cung tất nhiên phải hiểu rõ những chuyện này hơn một tiểu thư khuê các như Thanh Mi này, nàng ta thở dài: “Đứa nhỏ không có cha che chở, muội muội nghĩ nó còn sống tốt được sao?”

Thượng Quan Tuyết Hoa vừa muốn mở miệng đã bị Chu Thanh Mi giành trước cướp lời, nàng ta giật giật tay áo Chu Linh, nói bằng giọng mũi nhõng nhẽo: “Biểu tỳ, chúng ta giúp mấy hạ nhân đáng thương ấy đi.”

Chu Linh gật đầu, đoàn người cùng nhau đi về phía viện xá của Tần Quan Nguyệt. Vừa bước ra khỏi cửa viện Chu Thanh Mi tinh mắt vấy Tư Không Tiêu đang đi từ phía xa xa tới, luôn mồm réo gọi thánh tha thánh thót: “Thanh Sơn ca ca!”

Tư Không Tiêu cùng mấy tiểu tử khác đi lại gần, tùy ý chào hỏi với mấy nữ sinh xong liền hỏi: “Thanh Mi, Mẫn Hoa muội muội, các muội đang đi đâu vậy?”

Chu Thanh Mi khẽ nhú mày, thấy Mẫn Hoa không phản ứng thì trừng mắt nhìn nàng một cái rồi đáp: “Bọn muội đi tìm phu tử bàn ít chuyện đại sự, Thanh Sơn ca ca, chuyện này cũng liên quan đến huynh nha.”

“Hả, là chuyện gì?”

Ánh mắt cầu cứu của Chu Thanh Mi hướng về phía Thượng Quan Tuyết Hoa và Chu Linh trước mặt, Chu Linh sáng khoái giải thích: “Thanh Sơn, chiến sự Tây Nam lần này số thương vong cũng lớn lắm đúng không, những cô nhi quả phụ kia nhất định rất khổ sở, chút trợ cấp hiện giờ cũng không cho họ đủ ăn, mấy đứa bé mồ côi từ trong bụng mẹ ấy cả đời sẽ chỉ có thể làm nô bộc, đừng nói đến chuyện có cơ hội đọc sách, tập viết. Tướng sĩ ở tiền phương đổ máu hăng hái chiến đấu, để lại hậu phương bị đối xử bất bình như vậy quả thực khiến lòng người lạnh ngắt.”

Tư Không Tiêu kích động khẽ run run, nói: “Linh quận chúa, ý cô là muốn tích tiền từ thiện để tiếp tế cho thiện đường?”

Chu Linh nhăn mặt, nói thẳng: “Thiện Đường có người quản lý rồi, hiện tại bọn ta muốn nói đến chuyện trường tư thực. Trước dạy cho những người này biết chữ, lại nghĩ cách giúp cho những người đã hết tuổi đọc sách có tay nghề đi làm việc, chúng ta có thể làm chút gì thì làm cái đó.”

Tư Không Tiêu cảm động đến mức trong hốc mắt ứa ra nước mắt, mấy lần muốn quỳ lạy lại bị Chu Linh ngăn lại, hần nói: “Linh quận chúa,

Thanh Mi, còn có các vị, toàn bộ tướng sĩ Đại Chu đều cảm kích tâm ý này của các người!”

Mấy đứa trẻ lớn nhỏ nghĩ ngợi tính toán một phen, cảm thấy những chuyện cần lo lắng nhiều lắm, Chu Linh gọi huynh trưởng của nàng ta là Chu Xương tới, Chu Xương đến tất nhiên Thượng Quan Cẩm Hoa cũng đến, những người có quan hệ tốt với bọn họ là Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử tất nhiên cũng gia nhập.

Sau đó, tin tức truyền đi, đại hoàng tử cùng đám thân cận của hắn, phải tam hoàng tử cũng gia nhập, những hoàng tử, công chúa, thế tử có đầu óc một chút cũng không ai là không có mặt, ngay cả tên ác đồ như thất hoàng tử kia cũng xoa cằm tỏ vẻ cực kỳ có hứng thú. Đến cuối cùng, kết quả đây đã biến thành chuyện đại sự chấn động toàn bộ Không Nhiên Viện.

Ở trong Không Nhiên Viện, những người lập trường bất đồng túm lại cùng một chỗ, tiếp thu ý kiến số đông, xin thánh chỉ, xây phòng ốc, mời công nhân... Từng mục, từng mục đều dựng kế hoạch cả. Đám thiếu gia, thiên kim dòng dõi quý tộc vốn không biết đến khó khăn chốn nhân gian này giống như là lần đầu tiên phát hiện niềm đam mê, dốc vào đây sự nhiệt tình chưa từng có trong đời.

Mẫn Hoa đứng bên ngoài đám người, nhìn bầu không khí thảo luận sôi nổi kia nhẹ nhàng thở ra một hơi, phải cảm ơn thằng bé họ Liễu kia có cha từng tham gia quân ngũ chứ nếu không chuyện này khó mà khởi ra được.

“Ta cho rằng nên làm...”

“Không đúng, phải làm như này...”

Rốt cuộc ý kiến xây dựng kế hoạch của ai khả thi, mọi người chưa kết luận được, cuối cùng tất cả đều thống nhất chuyện này sẽ do Tần Quan Nguyệt định luận.

Khi đoàn học sinh ôm trong mình một bầu nhiệt huyết tràn đầy đi tìm Tần Quan Nguyệt nói đến chuyện xây trường tư thục cho những con em xuất thân từ gia đình có hoàn cảnh đặc biệt, thì Tần phu tử trước nay luôn bình tĩnh thong dong cũng hơi sững sờ một lát, chỉ thấy hần đảo mắt qua từng khuôn mặt đầy nhiệt huyết, cặp mắt sáng như ngôi sao rực rỡ nhất trên bầu trời đêm, tinh quang chói lọi không ai có thể không chú mục.

Giờ khắc này, trái tim đã từng nóng cháy một thời tuổi trẻ của người này lại bùng lên. Trong lồng ngực hần giống như có một cái khe, như ôm hết lấy muôn dân thiên hạ, vị đế sư yên lặng suốt mười năm này lại đột ngột hiển lộ sự sắc bén và hùng tâm tráng chí ngay trong một buổi chiều đông rất bình thường.

“Chuyện này nói nhỏ thì nhỏ, nói lớn thì lớn, ý của chư vị là thế nào?”

Câu hỏi này quả nhiên ảo diệu đầy thâm ý, thế lực trong Không Nhiên Viện vô cùng rắc rối phức tạp, người người tranh đấu gay gắt với nhau không thua gì đấu đá trong triều đình. Cái kế hoạch có khả năng đem lại cực kì nhiều điểm ưu việt cho nước, cho dân, cho hoàng quyền này, tất nhiên không kẻ nào muốn bỏ qua. Nhưng sẽ không một ai tin tưởng người ở đây sẽ không giơ chân ra ngáng đường mình sau lưng, đây là vấn đề giải quyết hàng đầu.

Người trong Không Nhiên Viện, ai cũng thông minh lanh lợi, cơ hồ ngay sau khi Tần Quan Nguyệt dứt lời, bầu không khí giữa đoàn người đã bắt đầu có biến hóa, mỗi một ánh mắt, một biểu cảm đều có thể từ đó thu được không ít tin tức.

Đúng lúc này, Chu Xương chấp tay, dẫn đầu nói: “Phu tử, trước bọn đệ tử sẽ đề ra phương án, đợi phu tử chọn lựa được phương án tốt nhất, toàn bộ học sinh sẽ phải bỏ qua mọi chướng ngại lợi ích, đều phải tuân thủ chấp hành. Nếu chuyện này thành công, chúng ta lại mở rộng ra các địa khu

khác. Tương lai chiến sĩ nơi tiền phương mới có hi vọng, càng thề sống chết báo đáp bệ hạ.”

Tần Quan Nguyệt cũng khẽ gật đầu nói: “Tốt lắm, Thịnh Trinh, các người liền phát huy hết tài học, mỗi người tự xây dựng một phương án, phụ tử lại chọn trong đó một cái thích hợp nhất dâng lên cho bệ hạ định đoạt!”

Hai phe của đại hoàng tử và tam hoàng tử trong mắt ai cũng đều lộ ra vẻ ảo não, Mẫn Hoa cười khẽ, rốt cuộc hoa sẽ rơi vào tay ai đây?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trận doanh

Mẫn Hoa thực vô tội bị kéo về phe Chu Xương, sau lưng Chu Xương là liên minh nhị hoàng tử, tứ hoàng tử và ngũ hoàng tử.

Hắn ấn đầu ưỡn ngực, ngạo khí vô cùng đáp: “Đại trưởng phu có việc nên làm có việc không, chúng ta phải tự mở ra một đất trời riêng cho chính mình. Tử Du, hết thầy đều phó thác cho huynh!”

Thượng Quan Cẩm Hoa tràn đầy ý chí, tin tưởng mười phần rằng mình sẽ ôm được nhiệm vụ này, vừa mở miệng đã thể hiện một đầu óc bao quát: “Chia ra làm nhiều nhóm để quản. Người già, trẻ nhỏ và tàn binh làm một nhóm, đây là khoản cứu tế hoàn thiện. Thiếu niên từ tám tuổi trở lên tách riêng nam nữ. Nữ vào phường thêu, nam trong độ tuổi từ mười hai đến mười sáu khi học lành nghề thì tùy theo từng trình độ khả năng mà đưa đi tiến cử cho tổng quản các phủ, nha môn, cửa hàng. Về khoản này còn cần Thịnh Trinh thế tử chịu khó đi đả thông quan hệ!”

“Được, chuyện này không có vấn đề gì, trở lại sẽ bàn lại cẩn thận hơn.” Chu Xương vung tay lên, chỉ ra một nơi để bàn bạc việc này.

Hai người họ liệt kê ra mấy yếu điểm, Tư Không Tiêu nhắc: “Làm chuyện này rất khó, mấu chốt chính là bạc. Nó không khác với thiện đường nhiều lắm, hai năm nay triều đình đổ không ít tiền vào nhưng chẳng khác gì một cái thùng không đáy!”

Thượng Quan Tuyết Hoa vẫn bàng quan đứng một bên đột nhiên nói: “Năm nay ta sẽ không may xiêm y mới, ta còn chút tiền tiêu vặt hàng

tháng, khoảng hai ba ngàn lượng gì đó, ta quyên góp trước đã.”

Chu Linh cũng nói chuyện bạc dễ lắm, nàng ta có thể đưa ra năm ngàn lượng bạc. Chu Thanh Mi nhận quyên góp ba ngàn lượng xong, ánh mắt dời đến chỗ Mẫn Hoa, cười nói: “Nếu còn chưa đủ, chỗ Mẫn Hoa muội muội còn nhiều mà, vạn lượng bạc trắng, vạn mẫu ruộng tốt, ba ngàn tô tở, Thanh Sơn ca ca nói có đúng không?”

Đợi đến khi tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kì vọng nhìn nàng, Mẫn Hoa mới nhăn nhó chấp nhận quyên góp: “Được rồi, ta toàn bộ nộp hết. Thanh Mi tỷ tỷ, thế thì tỷ phải nhớ bảo đầu bếp nhà tỷ thường xuyên làm kẹo hồ lô cho ta ăn đấy!”

“Chỉ có biết ăn thôi!” Thanh Mi tức giận mắng, Chu Linh nhìn nàng ta một cái, Chu Thanh Mi mới lườm bầu đáp ứng.

Chu Xương gật đầu, bộ dạng thật vừa lòng, hần vổ vổ bản thảo trong tay, nói: “Ta cũng tiết kiệm chi tiêu một chút, cũng có thể để dành ra chút bạc.”

Chốc lát sau, một tiểu ban chỉ huy kế hoạch kiến thiết thư viện cho con em tướng sĩ Đại Chu có tổ chức, có kỷ luật, có cương lĩnh hoạt động đã được chính thức thành lập vào năm X tháng X ngày X. Người lãnh đạo nòng cốt của tổ chức: đã có, vốn lưu động: đã có, phân khối quản lý: đã xong, công tác kêu gọi lôi kéo quan hệ, ủng hộ: đã có người phụ trách.

Mẫn Hoa tuổi còn nhỏ, giúp đỡ cũng không đến lượt nàng chen chân vào. Nàng nhún nhún vai, rời khỏi trụ sở của “tổ chức”. Nhân vật phúc hắc đề ra sách lược ban đầu này bày ra bộ dạng nhàn nhã vô công rồi nghề, lang thang đi dạo phòng sách trong thư viện, đa số thời gian là ngồi tại chỗ cầm bút lông cừu tập tô.

Ngày hôm sau, Linh Lung mang đồ ăn đến, tò mò hỏi: “Mẫn Hoa tiểu thư, sao cô không đi theo đại thiếu gia, mọi người đều nói là có thể sẽ học

được rất nhiều điều nha!”

Mẫn Hoa khẽ cười một tiếng, nói: “Người không hiểu, trái chưa chín chẳng những khó ăn mà còn ghê răng chua miệng.”

“Tiểu thư tốt của tôi, cô nói cái gì thế?”

Mẫn Hoa buông đũa, nói: “Ừ, buổi chiều ta đi phòng sách, nếu Đại công tử có hỏi đến thì cứ trả lời hần như thế.”

Linh Lung nhu thuận bảo vâng.

Sau khi ăn xong, Mẫn Hoa chấp tay sau lưng, thẳng vai thẳng đầu, nghênh ngang bước ra khỏi thư viện. Lúc đi qua cái viện là trụ sở của phe Thượng Quan Cẩm Hoa, bên trong truyền ta tiếng Chu Xương: “Thư viện này của chúng ta chắc chắn sẽ là nơi được chú ý nhất ở Đại Chu này, đất, bạc ta đến giải quyết, về vấn đề tìm thầy giáo dạy lục nghệ* trong thư viện thì các vị điện hạ đã nói họ sẽ cho chúng ta danh sách”

*Lục nghệ: Sáu tài nghệ dạy học trò thời xưa là lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi ngựa), thủ (học chữ), số (học tính).

Tử Du, huynh lập kế hoạch quy mô thật lớn cho ta, tất cả cơ sở vật chất tuyệt đối không được cắt giảm, không cần tiếc tiền, phải tìm thợ giỏi nhất, tốc độ nhanh nhất, phải tính được cụ thể thời gian hoàn thành. Linh muội, Tuyết Nhi, hai muội cũng không nhàn rồi, phải nghĩ xem phường thôn nên xây dựng như thế nào, mời ai đến dạy, đầu ra tiêu thụ ở đâu...”

Mẫn Hoa lắc đầu, nếu cứ theo ý bọn họ mà làm thì có vết sạch quốc khố của Đại Chu cũng làm không nổi một tòa. Nàng tiếp tục bước về trước, từ thư viện đến phòng sách là một đoạn đường không hề ngăn, thường thì chỗ nào cũng thấy ba bốn học sinh túm năm tụm ba xì xào bàn tán.

Hôm nay trên đường thả bước đến phòng sách, nàng lại chẳng gặp được lấy một người nào!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Mẫn Hoa đang muốn bước vào thì nghe được ở bên trong có người hét to: “Lạc Sinh, tra được chưa? Hết kéo dài lại trì hoãn, cẩn thận ta đánh gãy chân ngươi!”

Giọng của Lạc Sinh từ lầu hai truyền xuống, nghe hơi nhẹ, còn có tiếng khụ khụ như bị sặc bụi: “Sắp xong rồi.”

Giọng nói quen thuộc kia lại quát: “Giang Nhất Lưu, số con do Ngự Sử phê về thiện đường đâu?”

Bên trong lại truyền tên Giang Nhất Lưu nặng nề bước xuống thang lầu, hần nói: “Xong rồi, điện hạ, đại khái có sáu điểm phải chú ý, tất cả đều ở trong này!”

“Ờ, bòn rút của công dùng vào việc tư, giết! Mua bán bé gái của thiện đường, giết! Hành hạ trẻ nhỏ trong thiện đường đến chết, giết!...” Người này đánh giết mắng xong lại hỏi: “Nhâm Phục Thu đâu?”

Giang Nhất Lưu trả lời: “Hần nói buổi chiều phải đi thăm dò giá gạch ngói trên thị trường...”

“Tiểu tặc chết tiệt nghe trộm à! Dám làm thám tử, ta đánh chết ngươi!”

Mẫn Hoa đang nghe rất hăng say thì thành linh hai xấp số con nện xuống đầu làng, từ bên trong có vô số sách vở bay ra, may nàng nhanh trí, lập tức chạy về lớp luyện tự, đã quan sát xong hết động tĩnh các nơi.

Mấy ngày sau, Thượng Quan Cầm Hoa nộp lên một bản phương án đã “dốc hết tâm huyết” mà làm ra. Tần Quan Nguyệt đến liếc cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, thân nhiên hỏi: “Dự toán bao nhiêu bạc?”

Thượng Quan Cẩm Hoa báo một con số, Tần Quan Nguyệt lúc này ngay cả mí mắt cũng không thèm động, cầm sách quăng sang một bên không nói một lời. Đại biểu của phái Đại hoàng tử đi lên, cửa ải bạc này coi như qua.

Tần Quan Nguyệt hỏi câu thứ hai: “Vấn đề thầy giáo của cái thư viện đặc thù này thì các người giải quyết thế nào?”

Phái Đại hoàng tử bị loại ở vòng này, phái liên minh của Tam hoàng tử, Lục hoàng tử, Lạc khả ngôn với mấy công chúa thì tình huống bất đồng, phương án của bọn họ Tần Quan Nguyệt để lại, nhưng lại muốn bọn họ về tự ngẫm lại một vấn đề: Học sinh của thư viện này sẽ đi con đường nào?

Chẳng lẽ chỉ có thể cả đời làm thợ?

Nghe vậy, Mẫn Hoa âm thầm chấn động, ánh mắt cũng nhin không được mà đảo qua Tần Quan Nguyệt vẫn đang ngồi ngay ngắn bất động như gốc tùng, kinh ngạc nói không ra lời.

Trong lòng vị đế sư này có một kế hoạch quân sự để quốc quy mô cực kỳ khổng lồ, tầm nhìn của hắn vô cùng rộng lớn, tài trí của hắn đủ có thể chấn động kim cổ. Chính là vì nếu chỉ nhìn ánh mắt phong đạm vân khinh kia thì người ta có thể sẽ cảm thấy mọi sự sắc bén kia đều đã bị thời gian mài mòn hết góc cạnh.

Thất hoàng tử mà Mẫn Hoa xem trọng nhất lại không tới tham gia vòng đấu loại này.

Thượng Quan Cẩm Hoa đi ra khỏi cửa viện, những người khác đều hỏi kết quả, vị vô song công tử vẫn được tán tụng cực cao lại phải chịu đả kích đến mức này mới đành tổng kết lại một chút kinh nghiệm: “Hạ bạc xuống!”

Thượng Quan Tuyết Hoa cẩn thận, được giao trọng trách tính sổ sách, nàng ta kêu lên: “Đây đã là con số tối thiểu, trừ khi hạ giá vật tư, hạ tiền công thợ.”

“Chúng ta sao có thể làm chuyện cắt xén nguyên vật liệu được?” Chu Xương cầm giận ngăn cản đề nghị này. Thượng Quan Cẩm Hoa cùng Thượng Quan Tuyết Hoa nhìn nhau xong, không hề phản bác lấy một lời.

Tư Không Tiêu thấy mọi người tụt hứng, lớn tiếng khuyến khích: “Chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp!” Vì thế toàn bộ học sinh nhiệt huyết lại bắt đầu về trụ sở đóng cửa vùi đầu hăng hái bàn tính.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hắc mã

Nửa tháng sau, bảy đại biểu cùng trình lên phương án xây dựng thư viện ba lần, hết thầy đều bị Tần Quan Nguyệt bác bỏ. Đến lúc này, một bộ phận thành phần ý chí không kiên định hoặc tỉnh táo nhận ra tài học của bản thân không đủ để đảm nhiệm chuyện này bắt đầu từ bỏ, chủ yếu là các cô gái.

Bọn họ vốn được nuông chiều từ bé, mặc dù biết chuyện này nếu thành công chắc chắn sẽ gây dựng được thanh danh nhưng điều đó cũng là vô ích khi bọn họ trả giá nhiều vất vả cố gắng như vậy còn phải chịu thừa nhận bao nhiêu thất bại và chán nản.

Chuyện đi đến nước này, Mẫn Hoa không cảm thấy bất ngờ tí nào. Người trẻ tuổi mà, nhận nhiều đau khổ mới có thể trưởng thành. Mỗi người đều phải trải qua quá trình này, không một ai là ngoại lệ, phải ngã đau mới có thể nhớ mãi bài học ấy.

Mấy người Tư Không Tiêu, Chu Linh, Thượng Quan Tuyết Hoa là các phần tử kiên cường, ý chí sắt đá đến đâu cũng sẽ cảm thấy mất mát và thất vọng, tính toán, quy hoạch, dự toán tính đi tính lại, giảm nữa giảm mãi vẫn bị cự tuyệt, bọn họ không thể nào làm tiếp, cảm thấy yêu cầu của Tần Quan Nguyệt quá cao, cũng không rõ rốt cuộc phải là con số dự toán ở mức nào mới có thể làm Tần Quan Nguyệt vừa lòng.

“Tử Du huynh, hay trước cứ để đó đã...”

Thượng Quan Cẩm Hoa quả quyết từ chối, nói: “Thanh Sơn, nếu đây là đang ở trên chiến trường, người sẽ nói với binh lính những lời nhụt chí thế

nào sao?”

Tư Không Tiêu lập tức lắc đầu, ánh mắt của Thượng Quan Cẩm Hoa rất chăm chú, trả lời: “Ta cũng sẽ không, nhất định ta sẽ nghĩ ra.”

Chu Xương kiên định duy trì: “Hào huynh đệ, chúng ta nhất định sẽ làm được!”

Mấy nữ tử như Thượng Quan Tuyết Hoa, Chu Linh, Chu Thanh Mi cũng không nhàn rỗi, các nàng thỉnh thoảng lại chạy đi hỏi người thân tìm hiểu về tin tuyển dụng nhân công, nơi nào cần lao động nữ giặt quần áo số lượng lớn hoặc muốn xây dựng một phường thêu thì cần bao nhiêu tiền.

“Cát đá này sao giá đến một lượng bạc?” Tư Không Tiêu vô tình nhìn đến báo giá trên dự toán đặt ở mặt bàn, hần giật mình đứng lên, lật tung đồng tài liệu kiểm tra.

Chu Xương đáp: “Thanh Sơn, hai khối cát đá một lượng bạc, rẻ nhất rồi.”

Tư Không Tiêu hô lớn: “Năm kia ở Lạc Châu năm khối cát đá giá mới có hai văn tiền! Giá này rất cao!”

Nhất thời, mọi người đã phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào. Ngày hôm sau, Thượng Quan Cẩm Hoa dẫn theo một đoàn người cải trang xong bắt đầu thâm nhập vào thị trường tham khảo giá, đi khắp các phố xá, hàng quán hỏi thăm về cuộc sống của dân thường, nghiên cứu về cách tiêu dùng thu chi của bọn họ.

Mấy ngày sau, những người này kẻ nào kẻ nấy mắt thâm quầng như gấu trúc trời còn chưa sáng đã vọt vào viện của Tần Quan Nguyệt, trình lên kết quả dự toán mới nhất.

Tần Quan Nguyệt cuối cùng mới mỉm cười, nói: “Tử Du, con cuối cùng cũng không làm phu tử thất vọng!”

Thượng Quan Cẩm Hoa cúi đầu thật sâu, nói: “Độc vạ quyển sách không bằng đi vạ dặm đường, Tử Du xin ghi nhớ kỹ lời sư phụ dạy bảo.”

Tần Quan Nguyệt mở cuốn sổ ghi chép kế hoạch do Thượng Quan Cẩm Hoa trình lên, đọc lướt qua như gió xong, nói: “Tử Du, ngày mai cùng vi sư đi diện thánh!”

Đám người Thượng Quan Cẩm Hoa mừng rỡ, lại khom người nói: “Vâng, thưa quốc sư đại nhân!”

Mẫn Hoa vụng trộm ngáp một cái, cuối cùng sau một tháng phương án cũng đã được chốt.

Nàng thu dọn giấy bút mực xong, một mình đi dưới tường cung, nghĩ đến nhóm học sinh bông bột mà tinh thần phấn chấn này không khỏi lộ ra tươi cười: Tinh thần hăng hái chiến đấu thế này quả thực khiến người ta hoài niệm.

Một tiếng bộp vang lên, một cái ống đựng bút đập trúng sau vai của nàng. Mẫn Hoa không hiểu gì nhặt nó lên, quay đầu lại không tìm được kẻ mai phục sẵn để trêu chọc nàng.

Xoay người đang chuẩn bị đi tìm Linh Lung thì đột nhiên bị gương mặt phía sau dọa cho ngã ngời trên mặt đất, nàng thực mất mặt mà đặt mông ngã xuống mặt phiến đá, thầm mắng: Đúng là nghiệp chướng!

Kẻ vừa tới túm cổ áo của nàng lên, một tay túm nàng dậy, trên khuôn mặt hung tợn còn có thêm vẻ tàn nhẫn, Mẫn Hoa mất tự nhiên tránh đi, lại thấy kẻ này xách nàng một đường, kéo đến một cái lương đình bỏ không, tiện tay ném nàng xuống ghế đá, quát: “Đồ dê tiện, nhìn xem trong phương án này có vấn đề gì?”

Cái đầu nhỏ của Mẫn Hoa bị kéo đến trên mặt bàn đá, nàng nháy mắt mấy cái, đẩy bàn tay nắm chặt đến lộ cả khớp xương của người này ra, cầm lấy sách hơi đứng dậy bước khỏi cái bàn đá lạnh lẽo kia, cẩn thận xem.

Nhìn nội dung liền thấy, hẳn cân nhắc đến tất cả những vấn đề sẽ gặp phải trong quá trình xây dựng thư viện: bao gồm phí tổn cho xây dựng công trình, mượn một cái từ đường bỏ không của một gia tộc nào đó làm học đường, chỉ cần một điểm này đã tiết kiệm được bảy phần chi phí so với dự toán thấp nhất trong phương án của phe Thượng Quan Cẩm Hoa. Chương trình học cũng thực dụng, chủ yếu phân thành hai khối võ thuật và công nhân kỹ thuật, thầy giáo giảng bài chọn từ những tú tài thi trượt cùng với võ quan do triều đình cắt cử.

Kế đến là chế độ vừa học vừa làm, học sinh lẫn thầy giáo đều phải cày thuê, quán triệt triệt để tinh thần tay làm hàm nhai, Mượn chế tài quản lý giám sát thiện đường của Ngự sử cùng chế tài quản lý việc lưu động tài chính, kết hợp với những người có học vấn như các phú hào dưới nông thôn, những trưởng thôn có danh vọng, những tộc trưởng đức cao vọng trọng trong gia tộc cùng tham gia giám sát hoạt động của thư viện.

Nhìn chung toàn bộ quyển sách, Chu Thừa Hi hoàn toàn là đứng dưới góc độ của một người nắm giữ đại cục mà làm chuyện này. Hẳn cấp cho thư viện trụ sở, phí tổn tiêu dùng, nguồn tài chính, đề ra nguyên tắc sử dụng hợp lý đối với nguồn tài nguyên nhân lực và tài nguyên xã hội, thậm chí còn tham khảo chỉnh sửa các văn bản của Tuần phủ Hình bộ tạo ra vòng kim cô cho các viện trưởng thư viện đội lên.

Đây là một cái quy hoạch dự bị song song đi cùng với kế hoạch mở rộng Đại Chu trong vòng mười năm, hùng tâm bức này chỉ có người ở một vị trí mới có thể làm được.

Xem xong toàn bộ, điều khiến Mẫn Hoa bội phục hơn cả là việc người này nắm chắc đại cục, có thể nói là mưu tính rất sâu xa. Có rất nhiều

chuyện mà ngay cả bản thân Mẫn Hoa cũng không ngờ đến, Chu Thừa Hi lại lần lượt liệt kê ra hết thảy, sao có thể không khiến người ta tán thưởng chứ?

Lại còn một chuyện kinh khủng hơn việc phát hiện ra đối thủ một mất một còn của bản thân mình là một kẻ phẩm đức ác liệt cực kì thấp lại có năng lực siêu quần xuất chúng, đó là phát hiện ra kẻ này chính là nhân vật thích hợp nhất cho ngôi thái tử trong tương lai.

Nội tâm Mẫn Hoa lóe lên một cái ý nghĩ chớp nhoáng, bước tiếp theo phải làm thế nào bây giờ?

Trời dần dần tối, Chu Thừa Hi rất kiên nhẫn, thế nhưng một câu “Quả nhiên người biết!” của người này đã dọa cho Mẫn Hoa hết hồn.

Lúc này có muốn diễn trò cũng không kịp nữa rồi, nàng thấp giọng nói: “Người muốn thế nào?”

Chu Thừa Hi cực kì ngạo mạn đáp: “Cho người sống mà nơm nớp lo sợ đề phòng còn thú vị hơn cho người chết ngay lập tức!”

CMN, biến thái! Mẫn Hoa thiếu chút nữa là chửi bậy, nghe thấy người này lại hỏi: “Xem xong rồi có ý kiến gì không?”

“Tốt lắm!”

Một chữ này kích động Chu Thừa Hi ra tay, tấn công như tia chớp, hấn bóp cái cổ yếu ớt của Mẫn Hoa kéo đến tận ngoài bậc thang bước lên lương đình, bóp cho tới khi nàng đau đến gân xanh giật giật trên mặt mới buông lỏng tay, xách nàng về cái bàn, nhẹ giọng uy hiếp: “Không muốn chết thì ngoan ngoãn nói thật cho ta, có vấn đề gì?”

Kẻ địch như vậy, Mẫn Hoa không muốn chọc giận hấn nhưng cũng không thể trợ giúp hấn. Nếu như hấn thực sự làm thái tử rồi, thì Thượng

Quan gia còn có thể tồn tại sao?

Mẫn Hoa nghĩ nghĩ, trong lòng đã có ý tưởng, nhẹ giọng hỏi: “Có phải người định bãi bỏ thiện đường không?”

Chu Thừa Hi tự phụ trả lời: “Đúng vậy, đám sâu một này bốn hoàng tử chắc chắn sẽ không tha một kẻ nào!”

Mẫn Hoa bất động thanh sắc hỏi lại: “Vậy những người không có cơm ăn lại không có tiền mua thuốc thì phải làm sao bây giờ? Bọn họ chưa chắc là là tướng sĩ.”

Chu Thừa Hi đáp: “Hừ, chơi bởi lâu lỗng không muốn lao động thì kéo hết đi bắt phải lao động! Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

“Tốt nhất đừng để phát hiện ra người lừa ta!”

Chu Thừa Hi hất cằm, phất tay áo, chắp tay sau lưng rời đi một cách vô cùng kiêu ngạo. Mẫn Hoa nhìn bốn phía lặng lẽ không người, sờ sờ cái cổ sưng đau, thà rằng tự mình mò đường về cũng không bao giờ kêu tên đó đưa nàng đi ra ngoài.

Cuối cùng phải nhờ vào một người hình như là phi tử trong lãnh cung chỉ đường, Mẫn Hoa mới tìm được đường ra khỏi cung.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lừa gạt

Đến ngày cuối tháng đó lại là một trận tuyết lớn. Những bông tuyết lất phất lả tả bao trùm hết cả đất trời, mang tới cho Đại Đô một bầu không khí hoàn toàn mới. Cũng vào ngày này, Tần Quan Nguyệt đưa sổ con nói về kế hoạch xây dựng trường học cho con em nhà quan binh tới, các đại thần trong triều thảo luận suốt năm ngày năm đêm không ra kết quả.

Phái đoàn hòa đàm của Nam Lương cuối cùng cũng phải hủy bỏ kế hoạch đưa công chúa tới hòa thân, đồng ý cắt nhượng Dương Thành cho Đại Chu trong khoảng thời gian là mười năm. Tư Không Tiêu cũng nhân đó mà có cơ lưu lại Đại Đô, hẳn nói với đám người quen biết trong trường như Chu Thanh Mi rằng: “Đại ca đợi thêm một thời gian nữa mới rời Đại Đô, huynh ấy đang chờ kết quả, nói là đến khi kế hoạch thành công phải cảm ơn mọi người.”

Mẫn Hoa nghe xong, trong lòng vừa vui lại vừa sầu, vậy cũng có nghĩa là nỗi phiền muộn tra tấn giày vò nàng kia còn phải kéo dài thêm một khoảng thời gian không biết là bao lâu nữa.

Chu Thanh Mi không dám nhận công, nói: “Thanh Sơn ca ca, huynh trăm ngàn lần đừng nói thế. Những đứa nhỏ kia đáng thương như vậy, chúng ta giúp bọn họ là điều tất nhiên. Chỉ là không biết Hoàng Đế cứu cứu bao giờ mới chính thức ban chỉ?”

Thượng Quan Tuyết Hoa nhẹ nhàng nói: “Nghe nói rất nhiều đại thần không tán thành, quốc khố mấy năm nay không có dư ra, tiền mua lương thực từ Nam Man cũng phải thắt lưng buộc bụng mới để ra được.”

“Đừng nói thể thảm như vậy.” Chu Linh an ủi: “Thịnh Trinh ca nói phương án chúng ta đề ra không gặp trở ngại gì, hi vọng còn rất lớn.”

Chu Thanh Mi không phải không có sầu lo, hỏi: “Lại nói muội nghe người nhà muội nói, thất hoàng tử kia cũng trình sỗ con. Hoàng đế cứu cứu sủng hãn như vậy, nếu như cuối cùng lại chọn phương án của hãn thì sao?”

Chu Linh cười to, hạ giọng, bày ra bộ dạng cực kì thần bí: “Ha ha, hoàng thúc nhất định sẽ không chọn của thất điện hạ. Hôm qua nha, hoàng thúc ở ngự thư phòng giận dữ mắng hãn quá thiếu nhân tình, tâm tính ác độc, hoàn toàn thiếu khí độ hoàng gia, thậm chí cầm cả sỗ con ném thẳng xuống đầu hãn cơ mà.”

“Xứng đáng, ai bảo hãn lúc nào cũng bắt nạt chúng ta?” Chu Thanh Mi mừng rỡ, nàng quay sang Mẫn Hoa nói, chứng minh lời nói của nàng không phải là giả. Tư Không Tiêu cùng Thượng Quan Tuyết Hoa cùng kinh hãi, Mẫn Hoa chỉ liếc mắt một cái, tùy ý đáp một câu, nhìn bông tuyết lất phất bay bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ người ấy giờ đang làm gì, có phải cũng đang ngắm tuyết không?

Buổi chiều, tuyết ngừng.

Trên giáo trường truyền đến tiếng gào thét của đám thiếu niên, tiếng quả cầu tuyết bay vun vút va chạm nhau. Đám nữ sinh cũng không ngồi yên nổi, đều mặc áo choàng dày bọc kín người ôm lấy lò sưởi tay ấm áp mà chạy hết về phía giáo trường.

Mẫn Hoa né tránh đám người Chu Linh, đi về phía sau Không Nhiên Viện. Phía đằng kia là viện xá của Tần Quan Nguyệt, đi qua bảy căn nhà gỗ thô sơ thì đằng sau là hồ Minh Nguyệt, bên ngoài bờ tường bên trái là giáo trường dạy cưỡi ngựa, bên phải là một cánh rừng hợp với hồ nước, mùa xuân khi băng tan sẽ có từ đàn chim âu trắng bay ngang qua.

Mỗi mùa đông, trên mặt hồ này lại có một đám thiếu niên chơi đùa trên mặt băng, đa số là chơi trượt băng. Năm nay ít người hơn một chút, cũng có tốp năm tốp ba những cái bóng màu đen hoặc hồng lướt qua lướt lại rất nhanh, tiếng cười vui trên mặt hồ tuyết không ngừng truyền đến, làm run rẩy vô số hạt bông tuyết đọng trên nhánh cây.

Truyện cũ trước kia ùn ùn kéo đến, kí ức giống như một mùi hương kì diệu thoang thoảng trước mũi nàng, giống như có trực giác mách bảo, Mẫn Hoa quay đầu lại.

Bụp một tiếng, ngay giữa trán của nàng bị trúng một cục tuyết trắng, đau nhức, lạnh lẽo, lập tức một loạt cầu tuyết bay qua bay lại, hóa thành một dòng nước đá chảy thẳng vào trong cổ áo ấm áp.

“Vừa ngu vừa ngốc như cái đầu gỗ, vô vị!”

“Không phải bị ném đến ngu người rồi chứ?”

“Ném thêm mấy quả nữa xem nào.”

Càng nhiều quả cầu tuyết ném về phía nàng, cái giá lạnh như băng ập đến khiến Mẫn Hoa run lên cầm cập, lại quay đầu, bóng người kia như ảo ảnh biết mất không thấy tăm hơi. Mẫn Hoa lại phỉ nhổ mình: “Người kia việc nhiều làm không xuể, có đứa nào giống mi suốt ngày ăn no rửng mỡ đi lang thang đâu?”

Trần định vuốt những hạt tuyết và bọt nước đọng lại trên mi mắt, nhìn thấy mấy tiểu tử đáng giận đáng ghét mà lại phải trốn tránh kia, Mẫn Hoa đột nhiên nở nụ cười: “Phật tổ, tín nữ sẽ không phụ lòng mấy vật hi sinh mà ngài ban cho đâu.

Nàng nhanh chóng cởi bao tay ấm ra, ngồi xổm xuống vốc tuyết bằng hai tay rồi bóp chặt lại thành một quả cầu, sau đó hung hăng ném trả.

Kẻ bị ném trúng đúng là tên Chu Thừa Hi kia, hăn ngẩng đầu, nhe răng cười: “Hay cho cái đồ đê tiện nhà ngươi, dám ném bốn hoàng tử à!” Bụp, hai quả cầu làm sẵn trong tay đã bay về phía Mẫn Hoa, cho dù là áo choàng dày thế nào cũng không chịu nổi quả cầu vừa cứng lại ném bằng lực đạo mạnh như thế, người hầu của hăn cũng học theo, thi nhau ném vô cùng vui vẻ.

Quả nhiên là bày tiểu tử thối siêu cấp đáng đánh đòn.

Phản kích, thống khoái mà phản kích, ném cho tan tành hết những suy nghĩ miên man kia.

Một buổi tuyết sớm này, Mẫn Hoa thấy đau nhưng lại không thấy lạnh, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ, không để ý đến những quả cầu tuyết bị những đứa kia nện vào người mình, chỉ muốn chạy tới chạy lui, càng không ngừng vốc tuyết lên ném trả, ném trúng thì vui vẻ cười, ném không trúng thì tiếp tục ném.

“Giang Nhất Lưu, các ngươi lại bắt nạt người khác. Mẫn Hoa muội muội, có đau không? Lạnh hay không lạnh?”

Tư Không Tiêu từ xa xa chạy đến phía trước của Mẫn Hoa, ngăn cản mấy quả cầu tuyết, trừng mắt nhìn đám người Chu Thừa Hi, lại vội vàng gạt những bông tuyết dính trên đầu Mẫn Hoa. Chu Thanh Mi nhìn đám ác đồ này, vội vã tránh đằng sau Chu Linh, sợ hãi rụt rè không dám quở trách Mẫn Hoa.

“Lại gặp phải đám giả vờ đứng đắn này, mất cả hứng!” “Tư Không Tiêu, coi như ngươi gặp may!” “Đi thôi, đi chỗ khác chơi.”

Thượng Quan Tuyết Hoa cầm một tấm khăn lụa, vô cùng ôn nhu lau mồ hôi trên trán cho Mẫn Hoa, đợi đến khi nhìn thấy đỉnh đầu nàng ướt sũng thì khẽ nhăn mày, giống như gặp chuyện gì buồn bã lắm, nàng ta ôn nhu nói: “Nếu để sinh bệnh thương hàn thì sao?”

Tư Không Tiêu càng thêm tức giận, trợn mắt: “Nếu bị bệnh ta đi nói với bộ hạ!”

Mẫn Hoa lắc đầu, né tránh bàn tay ngọc ngà vô cùng dịu dàng kia, cười nói: “Làm gì nghiêm trọng như vậy, chỉ là chơi ném tuyết thôi mà! Hắt xì!”

Chu Linh vươn tay ra đặt lên trán của nàng kiểm tra, kinh hô: “Nóng, sợ là bị cảm lạnh rồi.”

“Không có việc gì, không có việc gì, ta cởi hết quần áo ướt ra là được rồi.” Mẫn Hoa nói câu được câu mất, nước mắt chảy ra không ngừng run lên cầm cập: “Không lạnh một chút nào, ta còn đang thấy nóng đây!”

Thượng Quan Cẩm Hoa vừa chạy tới đè tay nàng lại, tiếng nói trong trẻo hơi hơi đề cao, giống như đang nhìn không ít tức giận, lại nghe hấn quát: “Không được cởi, mẹ người dạy người thế nào vậy hả? Mặc vào! Thanh Sơn, đi mời ngự y!”

“Người dám quản ta!” Mẫn Hoa vung tay hấn ra, cũng không thềm nhìn người vừa tới, nhặt bao tay trên mặt tuyết lên, phúi phúi bông tuyết dính trên đó xong rồi lạnh mặt bước về Không Nhiên Viện.

Lúc gặp Linh Lung, Mẫn Hoa bảo nàng ta đi lấy một bộ quần áo khác. Chu Linh chạy đến nói: “Mẫn Hoa muội muội, ta đi lấy áo lông ngày xưa của ta ra cho muội thay. Đừng tức giận với Tử Du ca ca của muội, hấn cũng chỉ vì sợ muội bị cảm lạnh thôi.”

Mẫn Hoa ậm ừ lên tiếng, có cũng được không có cũng chẳng sao, cầm bút lên tô được hai chữ thì Tư Không Tiêu vốn đi thỉnh ngự y rồi lại chạy đến mang một chén canh gừng đường đỏ đưa cho nàng. Mẫn Hoa nhú mày, mùi gừng tươi không phải là khó người bình thường.

Chu Thanh Mi kỳ quái nói: “Thân thể Mẫn Hoa muội muội vốn rất mảnh mai, biện pháp dân gian này chỉ thích hợp với mấy người thô lỗ như

huynh thôi, vẫn nên mời ngự y thì hơn."

Tư Không Tiêu nói: "Mẫn Hoa muội muội, đừng chê nó khó người, uống xong chén này chắc chắn sẽ không sinh bệnh, hồi trước khi hành quân trong ngày tuyết, đại ca cũng hầm canh gừng cho ta uống để khu hàn khí nha, muội xem ta chưa bao giờ bị phong hàn đâu!"

Mẫn Hoa liếc Chu Thanh Mi một cái, nhận lấy bát canh gừng trong tay Tư Không Tiêu, bóp mũi, một hơi dốc hết.

"Mi, mi, mi!" Chu Thanh Mi tức giận đến giậm chân liên tục, Mẫn Hoa thấy nàng tức giận thật rồi, cười nói: "Đợi đến sáng mai ta bị bệnh thật lại đòi người ta đến ngày ngày đứng bên giường chăm sóc, tỷ có vui không?"

Chu Thanh Mi tay cầm khăn run lên, chỉ vào mũi Mẫn Hoa thở phì phì kêu lên: "Mi, mi dám!!??"

Chu Linh cùng Thượng Quan Tuyết Hoa không hẹn mà cùng cười thất thanh, bộ dạng ghen tuông của tiểu cô nương Chu Thanh Mi kia thật sự đáng yêu quá thể.

Vừa nói xong, thị nữ của Chu Linh đã ôm một tấm áo choàng lông trắng như tuyết còn theo váy đến, vừa nhìn đã biết đây là loại áo choàng cực phẩm làm từ lông hồ ly tuyết trắng, không hề pha tạp lấy một sợi, mượt mà mềm mại lại bóng mượt lấp lánh, chắc chắn không phải loại áo choàng bình thường. Mẫn Hoa thấy quá quý, ngẩng đầu định cự tuyệt lại thấy bản thân Chu Linh cũng mang vẻ mặt kinh dị, thầm nghĩ tấm áo lông này chắc chắn có nội tình gì.

Thị nữ kia khom người nói: "Hồi bẩm chủ tử, trên đường đi nô tỳ gặp Minh công công, kiện áo choàng này là do ông ấy đưa cho ạ."

Chu Linh mặt biến sắc, đến lúc quay đầu lại nói với Mẫn Hoa thì lại là đầy mặt vui mừng, cầm tấm áo choàng không ngừng khua tay múa chân

trên người Mẫn Hoa, cười nói: “Muội muội quả là có phúc khí, Minh công công này là thủ hạ đắc lực nhất bên cạnh hoàng hậu đấy, ông ấy cũng coi trọng muội như vậy, tỷ tỷ đây cũng được thơm lây.”

Hai tiếng “muội muội”, “tỷ tỷ” này Mẫn Hoa nghe vào mà dựng hết cả lông tơ, Chu Linh một là nhắc nhở, hai là ghen tức với hành động mượn sức này của vị nữ chủ nhân đứng đầu cung cấm. Kiện áo choàng lông quý giá xinh đẹp này quả thực đã biến thành củ khoai nóng bỏng tay rồi, Mẫn Hoa còn chưa nghĩ xong kế sách đối ứng, Bạch thái phi kia – tức là bà nội của Chu Linh cũng đã sai thân tín đưa đến một tấm áo choàng da điếu, màu sắc đỏ thắm rực rỡ chói mắt, là trân phẩm trăm năm khó gặp

Trận thế này sợ là có ý tranh giành không chịu thua kém với hoàng hậu kia đi. Có cái gì đáng giá cho hai nữ nhân quyền thế này so đấu đây? Ngoài ngôi vị thái tử kia thì chẳng còn đáp án nào khác.

Mẫn Hoa đến bây giờ cũng bắt đầu cảm thấy đầu mình đau thật rồi, chuyện này còn làm người ta sống không yên đây, nàng chỉ vì nhớ nhà mà buông lỏng cảnh giác đi ném tuyết với một lũ trẻ con mà thôi. Nàng cũng không phải cái chong chóng để đo hướng gió đến ngôi vị hoàng đế! Cho dù muốn lấy lòng mượn sức thì cũng nên nhắm vào vị chuẩn Thái tử phi tương lai là Chu Thanh Ca kia mới đúng!

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ hoàng phi, công chúa, hoàng tử đều sai người đưa đến quý báu lễ vật để hỏi han ân cần, chỉ sợ mình bị cho rớt lại phía sau. Ai cũng nhìn Mẫn Hoa chờ nàng quyết định, Mẫn Hoa nhìn hai tấm áo choàng kia cùng với đầy một bàn nhân sâm dược liệu, nói: “Thật là cảm động, bà nội, nương nương, ca ca, tỷ tỷ trong cung đều có lòng Bồ Tát cả!”

“Người cái đồ tiên giả, suốt ngày lái nhai công đức vô lượng này nọ.” Chu Thanh Mi – thành phần thẳng như ruột ngựa này hung hăng trừng mắt với Mẫn Hoa một cái, khinh thường nàng suốt ngày ra vẻ.

Nàng ta vừa dứt lời, Mẫn Hoa liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Thật là tốt rồi nha, Linh tử tử, Tuyết Hoa tử tử các tử nghe thấy không? Đề nghị của Thanh Mi tử tử là hay nhất, Thượng Quan ca ca không phải đang lo bạc không đủ dùng sao? Chúng ta mang hết những bảo bối này cho những đứa nhỏ nghèo không có cơm ăn áo mặc, không được học hành đi, lại làm một cái bia công đức cho các nương nương, hoàng tử, công chúa trong cung để cho tất cả mọi người đều biết các nương nương trong cung đều có tấm lòng tích thiện thương con dân như Bồ Tát trong miếu vậy.”

Mấy người Tư Không Tiêu đều tập trung lắng nghe cân nhắc, Chu Xương vỗ tay: “Hay lắm, Tử Du, lập tức viết một cái sổ con trình lên, bạc không cần lo nữa, đám bảo thủ kia giờ cũng không có lí do gì để phản bác nữa.”

Thượng Quan Cẩm Hoa nhìn Mẫn Hoa thật sâu một cái, gật gật đầu nhưng lại nghĩ ngợi sâu xa. Lúc này chuẩn thái tử phi tương lai Chu Thanh Ca đột nhiên lại gần bọn họ, đặt xuống một sợi dây chuyền bạch kim, giọng thánh thót: “Tính thêm một phần của Thanh Ca nữa.”

Lạc Khả Ngôn đi theo cũng đưa lên một món đồ trang sức của mình, chỉ chốc lát sau, toàn bộ mọi người trong viện đều quỳên góp mỗi người một món. Máy người Chu Xương mang về một phòng khác thống kê, tiếng hoan hô như sấm dậy. Bên này, thất hoàng tử một cước đá văng đại môn của viện nữ sinh, hùng hổ tìm đến Mẫn Hoa.

Chu Thừa Hi túm tóc Mẫn Hoa, dùng sức một cái lay qua lay lại, Mẫn Hoa bị lôi xềnh xệch ra khỏi chỗ ngồi, đập người vào một cột gỗ trong lớp. Mẫn Hoa nhin đau lau máu chảy trên khóe miệng, nhìn lướt qua, trong phòng bàn ghế hỗn độn, tất cả nữ sinh đều khiếp đảm tránh dưới gầm bàn không dám động đậy.

Mẫn Hoa vừa muốn bò lên, đã thấy Chu Thừa Hi tiện tay lấy một cái nghiên mực trên bàn, mặt mũi vắn vẹo hung ác như đang muốn đánh chết

nàng ngay lập tức. Nàng hoàn toàn bị khí thế kinh khủng của Chu Thừa Hi dọa ngây người, sững sờ nhìn hấn đến gần, không biết trốn tránh.

Chu Thừa Hi nâng tay cầm nghiên mực lên, nổi giận gầm lên một tiếng: “Người dám gạt ta!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Họa khởi

Mẫn Hoa sợ hãi nhắm hai mắt lại, vươn tay ôm đầu.

“Điện hạ! Bình tĩnh!”

“Đừng ngăn cản ta, ta không đánh chết cái thứ đê tiện này, nàng lại còn dám lừa gạt ta, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn hoàng tử à!”

“Điện hạ, ngài buông tay ra đã!”

Mẫn Hoa hơi mở mắt ra, phía trước nàng, Tư Không Tiêu giơ Thanh Phong kiếm ra chỉ thẳng vào Chu Thừa Hi, đối diện hẳn, ba người bọn Nhâm Phục Thu cũng ôm chặt Chu Thừa Hi lại, thỉnh thoảng đẩy đẩy hẳn ra bên ngoài cố gắng ngăn cản ẩu đả.

Chu Thừa Hi mặt mũi lộ vẻ hung ác tàn nhẫn, máu nóng ngập đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Mẫn Hoa, giãy dụa muốn tiếp tục xông lên đánh người, mấy cái bàn trong phòng bị đẩy đến đẩy đi kêu kễo cà kễo kẹt, tiếng đập bàn rầm rầm, tiếng gầm giận dữ, tiếng kêu khóc kéo dài không dứt!

“Hu hu hu...” “Cha, mẹ, cứu con với...” “Hu hu hu...”

“Duyên Khánh, còn không mau dừng tay?” Thời điểm mấu chốt, Tần Quan Nguyệt chạy tới, đám người Thượng Quan Cẩm Hoa chia nhau tiến lên trấn an đám người đang bị chấn kinh, bị thương nghiêm trọng thì đưa đến ngự y.

Tần Quan Nguyệt bước lên, lướt qua đám người Chu Thừa Hi, tay sờ sờ xương sống của Mẫn Hoa, xác định không có chuyện gì rồi, ôm lấy Mẫn Hoa đang im bật, quay đầu nhìn thất hoàng tử, ánh mắt sáng như chớp giật, nói: “Duyên Khánh, chuyện hôm nay con định giải thích thế nào đây?”

Chu Thừa Hi oán giận quay đầu không hé răng, mặt mũi vẫn đỏ phừng phừng như cũ, nắm đấm siết chặt đến mức nổi cả gân xanh, đám người Nhâm Phục Thu cũng không nói một lời.

Mẫn Hoa kéo kéo áo Tần Quan Nguyệt, nói: “Phu tử, Mẫn Hoa nóng, khó chịu.”

Tần Quan Nguyệt lấy tay áp lên trán nàng kiểm tra, lại áp lên hai má nàng đã nóng rực lên, mi mày nhíu chặt nói bằng giọng rất không vui vẻ: “Nóng thế này, Thịnh Trinh, Tử Du, chuyện ở đây các con để ý một chút, phu tử đưa Mẫn Hoa đến Thái Y Viện trước đã.”

Nói xong, hắn cởi áo choàng lông cừu trên người ra bọc lấy nàng, vội vàng ôm nàng đi ra ngoài.

Trên đường, Mẫn Hoa bắt đầu khù khụ ho nhẹ, sau đó bắt đầu ho liên tục, ho đến mức như muốn khạc cả phổi ra ngoài, Tần Quan Nguyệt rảo bước đi đến, người trong thái y viện nhanh chóng sắp xếp y nữ chăm sóc cho Mẫn Hoa.

Thái y và Tần Quan Nguyệt đứng bên ngoài phòng nói nhỏ, Mẫn Hoa bị sốt cao, ho nhiều quá cũng mệt, uống thuốc xong, hiệu lực của thuốc phát huy tác dụng khiến nàng không thể bỏ qua tất cả mọi chuyện mà ngủ thiếp đi.

Thái y mà Tần Quan Nguyệt tìm được đúng là một người có bản lĩnh, chỉ uống vào ba chén thuốc xong, tỉnh lại đã thấy người chảy ra một thân mồ hôi, Mẫn Hoa đầu không đau, cổ không ngứa nữa. Lúc chiều ngã làm trên người xuất hiện ba vết tím bầm cũng được dán cao, nàng tự giác lấy

quần áo trên đầu giường mặc vào, vừa đi ra đến cửa thì bị một lão cung nhân mập mạp ngăn lại.

Lão cầm trong tay một cây phất trần thân bằng vàng, đầu có hình bông hoa sen vàng, hai cung nhân mặc áo màu lam phía sau cầm lồng đèn cung kính theo sát hẵn, hẵn chạy một mạch đến, vẫn còn đang thở hồng hộc, giọng eo éo kì quái vẻ xởi lởi nhiệt tình, nói: “Ôi, Thượng Quan tiểu thư, tiểu tổ tông của tôi, cô muốn đi đâu vậy ạ?”

Mẫn Hoa thấy lão đội mũ nhung đen, mặc áo bào màu đỏ, vạt áo trước thêu hạc, chân đi giày thêu vân đen, thắt lưng còn buộc cấm thạch, trong lòng ghi nhớ, nói: “Đại tổng quản công công, ngài tìm Mẫn Hoa có chuyện gì vậy?”

“Ôi, đúng là một tiểu chủ nhân thông minh. Thượng Quan tiểu thư, ta là Văn công công chạy việc bên cạnh bệ hạ, cũng làm nhọc lòng tiểu thư nhớ đến.” Văn công công này khách khách khí khí trả lời: “Bệ hạ đang mở yến tiệc tiếp khách ở đằng kia, cho cô đến cùng dùng ngự yến.”

Mẫn Hoa gật đầu, đang định cất bước đi, Văn công công kia đột nhiên nói: “Thượng Quan tiểu thư, sợ bệ hạ chờ lâu, bọn ta bế cô đi được không?”

“Làm phiền Văn công công.”

Suốt một đường không nói chuyện gì, Mẫn Hoa đi vào đại điện Kim Loan.

Trong điện ca múa vui vẻ, mùi hương phấn cùng mùi rượu tràn ngập, tiếng hoan hô, cười nói, chuyện trò không dứt vang lên bên tai. Khách khứa và bách quan ngồi đầy trong đại điện, phô trương thật lớn, toàn bộ gia đình trọng thần tam công lục bộ trong triều đều đến đủ, bảy mươi hai phi tần huân hương thơm ngào ngạt ôm lò sưởi tay nói chuyện phiếm, đại biểu hòa đàm của Nam Lương cũng đã có mặt, trên yến tiệc còn có quốc khách của

bốn phương đến yết kiến, hoàn toàn là cảnh tượng mấy triều đại nhỏ bốn phương đến bái kiến thiên triều thịnh thế.

Văn công công thả Mẫn Hoa xuống, khẩu kiến long nhan xong thì đứng dậy, Mẫn Hoa chớp mắt, trong lòng cũng biết lần tụ hội này không hề đơn giản.

Tần Quan Nguyệt ngồi dưới bên tay trái của hoàng đế , thần thái lạnh nhạt nhìn không ra vui buồn, như vầng trăng cô độc trên núi Đán Sơn tỏa ra vầng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người khác không thể nào quên mất sự tồn tại của hắn. Thượng Quan Cẩm Hoa ngẩng đầu ưỡn ngực, cầm bút án trong tay, dưới tay hắn, xuyên thấu qua cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia rất dễ dàng tìm ra được vẻ tự tin thái quá.

Tư Không Cao ngồi ở bên trái vị trí cho võ tướng, vẻ mặt kiên nghị, tự rót tự uống, hoàn toàn không hợp với cảnh tượng ca hát chuyện trò vui vẻ bốn xung quanh, hắn như bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, không cần biết thân ở chỗ nào thì cũng không có kẻ nào dám nhìn gần, lại cũng không dám bỏ qua không nhìn.

Nhóm chín vị hoàng tử lấy đại hoàng tử dẫn đầu ngồi ở bên dưới tay phải của hoàng đế , thần thái của hầu hết tất cả bọn họ đều bình tĩnh, cũng có kẻ kiêu ngạo tự đắc, chỉ có thất hoàng tử vẻ mặt kiêu hoành nghênh ngang, hoàn toàn khác biệt với những người còn lại, một bộ khí thế duy ngã độc tôn. Mấy người Chu Linh, Chu Thanh Mi đứng ở chỗ bàn tiệc của phi tần hậu cùng, mặt mày xinh đẹp yêu kiều, cùng trò chuyện chào hỏi với các phu nhân phía sau rèm lụa mỏng.

Lúc này, Chu Xương đứng ở giữa đại điện – mới rồi vừa bị Văn công công vào phục mệnh cắt lời – lại tiếp tục cầm sổ con đọc: “Ghi công công đức vị trí thứ ba: Cam hoàng hậu, áo choàng lông chồn bạc trăm năm - một kiện; công đức vị trí thứ hai: Bạch thái phi, áo choàng lông chồn nước lông

đỏ, một kiện; khoản công đức đứng ở vị trí đầu tiên: Thượng Quan Mẫn Hoa...”

“Sai, sai rồi...” Mẫn Hoa chưa đợi hẳn đọc xong, buông tay Văn công công đang cầm tay nàng ra, xông lên cắt lời, nhào đến giật cuốn sổ con màu vàng đòi mạng người kia.

Chu Xương nghiêm mặt, lạnh giọng: “Trước đế tòa không thể lớn tiếng náo loạn, mau lui ra!”

Hoàng đế ở phía trước đang trêu đùa mỹ nhân quay ra cười hỏi: “Thịnh Trinh, không cần nghiêm khắc quá, Tiểu Mẫn Nhi, sai ở chỗ nào?”

Mẫn Hoa ngẩng đầu lên, chỉ vào Chu Xương, mắt nhìn hoàng đế lớn tiếng giải thích: “Sai lầm rồi chính là sai lầm rồi, người quyên góp công đức nhiều nhất tất nhiên phải là hoàng đế ca ca, sao có thể là Mẫn Hoa, hẳn nhất định là già quá hóa lẫn! Hồ đồ!”

Hoàng đế vẫn hơi nghiêng người nửa nằm nửa ngồi đột nhiên ngồi thẳng dậy, híp nửa mắt, ánh mắt chột lóe rồi biến mất, hẳn cười mà không phải cười, hỏi: “Hả? Chuyện này giải thích thế nào?”

“Bạc Mẫn Hoa quyên góp không phải là do hoàng đế ca ca thưởng cho ta đi mua kẹo hồ lô ăn sao? Chỗ đó tất nhiên phải là của hoàng đế ca ca rồi, sao có thể là của Mẫn Hoa được, cho nên, hẳn sai rồi! Chính là sai lầm rồi!” Mẫn Hoa nói đến mấy câu sau, dậm chân không ngừng, hoàn toàn là bộ dạng nhõng nhẽo hờn giận của tiểu như thiên kim nhà quan..!”

Thượng Quan Thành tức giận đến râu ria run bần bật, mắng: “Hồ nháo, quá hồ nháo, còn ra thể thống gì nữa! Mẫn Hoa, còn không mau lui ra?”

Mẫn Hoa nói một hồi làm cho Chu Xương đang mẫn nguyện thỏa thuê bịch một cái quỳ thụp xuống, dập đầu không ngừng: “Thần tội đáng chết vạn lần, bệ hạ thứ tội.” Sau đó bắt đầu xin hoàng đế minh giám, người viết

số con là Thượng Quan Cẩm Hoa, công tác thống kê xếp hạng là Thượng Quan Tuyết Hoa, đề nghị quyên góp là Thượng Quan Mẫn Hoa.

Tóm lại một câu, mạo phạm thiên uy là Thượng Quan gia, chẳng liên quan gì đến thế tử Tấn Sơn Vương là hẳn cả.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sơ Thiện

Sắc mặt Thượng Quan Cẩm Hoa cũng tái đi, nhìn thoáng qua Chu Xương đứng giữa điện, cũng suýt nữa thì lão đảo quỳ xuống lại bị Tần Quan Nguyệt ở bên cạnh ngăn lại.

Hoàng Đế vẩy lui mỹ nhân bên cạnh lão, mặt không biểu tình, giọng không cao không thấp, không mặn không nhạt mà hỏi: "Ái khanh thì có tội gì?"

Sáu chữ nhẹ nhàng lại khiến cho Chu Xương đập đầu càng hăng. Mẫn Hoa đi về trước, nghiêng đầu hỏi: "Hoàng Đế ca ca, ngài đã không trách hăn rồi vì sao hăn còn đập đầu không ngừng vậy? Là vì Mẫn Hoa nói hăn đọc sai mất rồi sao? Hoàng Đế ca ca, có phải là vì Mẫn Hoa nói bậy không?"

Hoàng Đế mỉm cười, vẩy vẩy tay với nàng để nàng bước lên gần bảo tọa. Đợi đến khi nàng tới gần, rất tự nhiên ôm nàng lên đặt trên đùi, cười nói: "Tiểu Mẫn Nhi hôm nay nói không sai gì cả, Chu khanh gia, còn không lui xuống."

Chu Xương ôm trán vì đập đầu mà đổ máu, mặt trắng bệch nghiêm túc đứng về vị trí của mình, ai cũng nhìn thấy mồ hôi lạnh toát ra trên trán hăn chảy xuống như xối.

"Nào, nói cho trẫm, ai bảo người làm như thế?"

"Hoàng Đế ca ca, ngài tức giận sao?" Mẫn Hoa hơi cup mắt, nhìn vào đầu rồng tượng trưng cho hoàng quyền tối cao trên người lão, nhỏ giọng giải thích: "Ngài đừng giận Mẫn Hoa nha, Mẫn Hoa biết rõ đây là tiền Hoàng Đế ca ca cho Mẫn Hoa mua mút quả với kẹo hồ lô ăn, nhưng mà những hài tử không cha không mẹ kia đáng thương lắm, không có bạc mua áo bông mùa đông, cũng không có bạc đến trường học chữ. Cho nên Mẫn Hoa lấy bạc Hoàng Đế ca ca đi công đức hết!"

Hoàng Đế chợt cười to, cười đến lồng ngực cũng phập phồng. Hắn tự tay véo mũi Mẫn Hoa, nói: "Người là cái đồ tiểu quỷ ranh ma, nào, nói xem học đường này tên là gì thì hay?"

Mẫn Hoa cắn ngón tay, xoa xoa bụng lép kẹp, tội nghiệp nhìn qua ngự thiện trên long án, nói: "Hoàng Đế ca ca, Mẫn Hoa bây giờ đói bụng, không nghĩ ra được. Hoàng Đế ca ca tự nghĩ đi được không?"

Hoàng Đế trêu chọc nàng: "Không nghĩ ra thì không cho ăn."

Thượng Quan Thành đứng dưới căng thẳng đến mức dựng thẳng râu tròng mắt: "Còn không mau khẩu tạ hoàng ân?"

"Ồ?" Mẫn Hoa buồn rầu quay đầu lại nhìn cha già nhà nàng cầu xin: "Phụ thân, đợi Mẫn Hoa ăn no rồi lại dập đầu cảm ơn Hoàng Đế ca ca được không? Hồi phủ ngài nhớ không được đánh đòn Mẫn Hoa đâu đấy!"

Thượng Quan Thành trợn mắt, tí nữa thì ngất. Lúc này, không chỉ Hoàng Đế cười mà toàn bộ mọi người trong đại điện đều bật cười.

Mẫn Hoa khụ khụ trong chốc lát, tiếng chê cười không ngừng vang lên, nàng xấu hổ đỏ mặt hét lớn lên: "Cười cái gì, Mẫn Hoa đã nghĩ ra được rồi! Trong Tam Tự Kinh viết "Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tính tương cận, cận tương viễn." Hoàng Đế ca ca, từ trong mấy câu này chọn ra tên được không ạ?"

Không ít người bắt đầu nhầm lại mấy câu đơn giản đến không thể quên được trong Tam Tự Kinh này, như có điều suy nghĩ, khéo mắt Mẫn Hoa vụng trộm đảo qua nam tử ngồi phía dưới, trầm mặc, nghiêm nghị mà ngông nghênh như bách như tùng kiam nàng luôn không cách nào hết hi vọng, muốn tiếp tục hấp dẫn ánh mắt của hắn, dù bản thân quá tỏa sáng quá nổi bật cũng đồng nghĩa với việc trầm đao ngày càng tới gần thêm.

Hoàng Đế mở miệng vàng, nói: "Tốt, vậy lấy hai chữ "Sơ Thiện" đi, gọi là Sơ Thiện Đường."

Văn công công kia cũng là một nhân vật nhanh trí hiểu ý, cơ hồ Hoàng Đế vừa nói xong thì giấy Tuyên Thành thiếp vàng cũng đã được trải ra, ngự bút vàng thắm đậm mực cũng đã được chuẩn bị xong. Hoàng Đế không nhận lấy bút mà nói với Mẫn Hoa: "Lại để trẫm xem chữ của tiểu Mẫn Nhi một cái nào."

Mẫn Hoa cười khanh khách, lấy trong hà bao ra một con dấu nhỏ của mình, giảo hoạt nói: "Hoàng Đế ca ca viết giúp Mẫn Hoa đi. Mẫn Hoa đến đóng dấu, như vậy sẽ không có ai dám chê Mẫn Hoa viết chữ khó coi nữa."

Hoàng Đế sửng sờ, lại cười to, lấy bút đã chấm đậm mực lại một lần nữa, viết liền ba chữ rồng bay phượng múa, Văn công công kia tất nhiên cũng không để trên tấm bảng do Hoàng Đế ngự bút chỉ có một cái con dấu cá nhân nhỏ xíu của Mẫn Hoa, lão lấy đại ấn của Hoàng Đế ra, cẩn thận đóng dấu lại một cái.

"Hi Nhi, việc này còn cần người cùng Thượng Quan thị cùng nhau xử lý đi thôi." Hoàng Đế lên tiếng, những người không có được cơ hội biểu hiện, rất khó che dấu nỗi thất vọng trong lòng. Nhưng lại càng nhiều người dùng ánh mắt suy đoán quăng về phía Chu Thừa Hi, Hoàng Đế bỏ qua Đại hoàng tử mà trực tiếp giao cho nhi tử mà lão sủng ái nhất, đây liệu có phải một cái tín hiệu không?

Nhưng là Hoàng Đế lại không cho Văn công công tuyên chỉ. Chỉ để cho quốc sư Tần Quan Nguyệt tuyên đọc chế độ quản lý thiện đường mới của vương triều Đại Chu, đó là phiên bản lấy quan điểm của Thất Hoàng tử làm chủ thể, kết hợp với đề nghị để toàn dân tham gia trợ giúp cứu tế cùng với đẩy mạnh việc bồi dưỡng nhân tài làm hạt nhân, khiến cho người người dao động vì cái bia công đức mới có thể lưu danh ngàn năm kia.

Bia công đức từ trước đến nay đều thay đổi hàng năm, mỗi một học sinh chỉ cần ghi nhớ cái tên ghi trên bia của năm đó, hết năm học tất nhiên không cần mang ơn người khác nữa. Giống như quyên tiền nhang đèn cho chùa miếu thì công đức kia chỉ có hòa thượng với thần phật biết, còn nếu quyên cho Sơ Thiện Đường thì những người được trợ giúp chắc chắn sẽ trọn đời trọn kiếp nhớ kỹ ân huệ của người công đức.

Phương án xây dựng Sơ Thiện Đường mới được đưa ra, hiệu ứng ngắn hạn là có thể trấn an lòng dân sau chiến tranh, hơn cả là có thể ngăn cản nạn dân làm bừa, hiệu ứng lớn nhất là ổn định lại được thế cục bất ổn sau chiến tranh của vương triều Đại Chu, hiệu ứng trực tiếp là thu phục được lòng quân, lòng người, hiệu ứng lâu dài là vương triều Đại Chu có được nguồn thợ giỏi dồi dào không bao giờ hết, nói chung là ích lợi không thể nào đếm xuể.

Sầm Lăng Nam của Nam Lương kia ở trước mặt Hoàng Đế thở dài: "Thưa Hoàng Đế bệ hạ của vương triều Đại Chu, tại hạ đến Đế kinh nhiều ngày như vậy, nói thực cảm giác rất tồi tệ, nhân tình phong mạo của Đế kinh quả thực khác hẳn với cảnh cơm no áo ấm của Nam Lương bọn ta, vẫn cho là nước ta thua trận ở Dương Thành cũng chỉ là vì vận khí của Hoàng Đế bệ hạ ngài tốt hơn so với Ngô Hoàng (Hoàng Đế nước ta) mà thôi. Nhưng hôm nay ngài lại để cho Sơ Trần (tên tự của Sầm Lăng Nam) thấy được một cường quốc nhiều nhân tài, một vương triều Đại Chu thực sự, một vị đế vương cường giả thực sự. Sầm Lăng Nam nguyện ý phục tùng,

nguyện về dâng tấu đề nghị Ngô Hoàng ký kết hiệp nghị hữu hảo vĩnh viễn."

Tiếp theo đó, những sứ thần bốn phương đến yết kiến, quan viên, phi tần kia, chỉ cần không phải kẻ đần thì tất cả đều nhao vào tán tụng Hoàng Đế anh minh thần võ, hùng tài đại lược, nhân đức hiền minh, thiên thu vạn đại...

Một trận khó khăn trắc trở này cuối cùng cũng công đức viên mãn, Hoàng Đế tuyên bố cả nước chúc mừng ba ngày, sau đó tiệc tan người về.

Hoàng Đế vừa mới rời giá, Thượng Quan Thành lập tức dẫn ba người con cả trai cả gái thanh danh quá mức nổi bật này vội vã hồi phủ, Thượng Quan phu nhân đứng cửa đợi Mẫn Hoa, thấy trượng phu sắc mặt âm trầm thì không dám hé răng, đi cùng Chương sư gia thành một đoàn theo vào trong thư phòng.

Đợi cửa được đóng lại, Thượng Quan Thành vẫn trầm mặc bắt đầu lộ vẻ giận dữ tràn ngập trên mặt, tay run run chỉ vào một đôi con trai con gái, mắng cũng không mắng nên lời, quát: "Quy xuống!"

Thượng Quan Cẩm Hoa đứng chắn trước mặt muội muội, trên mặt là vẻ bất mãn và phẫn hận trợn lãn, thấp giọng quát: "Cha! Có phải vô luận hài nhi làm gì cha cũng thấy là sai, chỉ có loại tiện chủng do nữ nhân lăng lờ kia sinh ra mới là con gái ngoan của ngài không?"

Thượng Quan Thành giận tím mặt, giơ tay lên vung về phía Thượng Quan Cẩm Hoa, Thượng Quan phu nhân hốt hải ngăn lại lão, ôn nhu khuyên: "Lão gia, Đại công tử dù gì cũng vẫn còn trẻ, ngài có gì từ từ nói với cậu ấy là được. Thiếp thân trước mang Mẫn Nhi ra ngoài, không quấy rầy mọi người nói chuyện chính sự."

"Cầm Nương, nàng đi xuống trước đi, Mẫn Nhi ở lại."

Mỹ nhân mầu thân giật mình, cánh tay ôm chặt Mẫn Hoa, cầm khăn tay nước nở chực khóc: "Lão gia, Mẫn Nhi có sai thì ngài phạt thiếp thân là được, nó còn nhỏ như vậy..."

Chương sư gia quăng cho vú nuôi một cái ánh mắt ra hiệu, vú nuôi kia lập tức cứng rắn dùi Thượng Quan phu nhân đang không ngừng rơi lệ đi ra khỏi thư phòng.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nội bộ

Sau khi cửa thư phòng đóng lại một lần nữa, Chương sư gia lên tiếng hỏi: "Lão gia, xảy ra chuyện gì mà ngài tức giận như vậy?"

Cha già râu dê nhìn thẳng con trai trưởng chết cũng không chịu hỏi cái kia, hừ một tiếng, nói: "Triều Sinh, người nói xem thằng nghịch tử này hôm nay đứng trước đại điện làm ra thứ chuyện tốt gì? Nó lại cùng thằng con trai của Tấn Sơn Vương (chỉ Chu Xương) kia cùng tiến cùng lui, nó không tức chết lão phu thì nó không biết hỏi cái!"

Tấn Sơn Vương, huynh trưởng của hoàng đế, con ruột của Bạch thái phi, được tiên hoàng cực kì thương yêu, đã từng được lập làm thái tử một lần rồi. Sau khi Nguyên hoàng hậu của tiền triều sinh con trai thì vì chuyện đích thứ mà bị phế. Năm Chính Đức thứ ba, Tấn Sơn Vương để tỏ lòng trung thành đã đưa ba đứa con trai cùng với đích nữ được thương yêu nhất vào trong cung làm thế chấp. Mấy năm gần đây, có tin đồn Tấn Sơn Vương tự chiêu binh mãi mã, cấu kết với mẫu phi là Bạch Thái Phi trong cung, có ý làm phản.

Chương sư gia thu ống tay áo khoác, ánh mắt khôn khéo nhẹ nhàng đảo qua Thượng Quan Cẩm Hoa cùng Thượng Quan Tuyết Hoa, trong mắt lộ vẻ đã hiểu rõ. Lão cung kính chấp tay nói: "Lão gia, việc đã đến nước này, có tức giận nữa cũng vô ích, việc cấp bách là giải quyết hậu quả cho tốt!"

"Triều Sinh, ngày mai người dẫn Mẫn Hoa đến chỗ Tiểu Xuân đi!"

Mẫn Hoa chú ý đến vẻ kinh ngạc chột lóe trên mặt hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa, Tiểu Xuân này có lẽ không phải nhân vật bình thường. Chỉ thấy Chương sư gia mặt lộ vẻ khó xử, cười khổ mà rằng: "Lão gia, Mẫn Hoa tiểu thư còn nhỏ, thật sự không nên đưa nàng vào trong vũng nước đục này."

Thượng Quan Thành khoát tay nhìn lên bức sơn thủy đồ trên tường, chòm râu dê xám trắng giật giật, thông thả cảm thán: "Triều Sinh, vì sao lão phu lại không biết chứ? Chỉ là bây giờ không còn giống ngày xưa nữa rồi. Nó đã bước vào cái vũng nước đục này mất rồi! Hôm nay trên Kim Loan điện, người không biết tiểu nữ nhi này của lão phu đã ngăn cơn sóng dữ cứu toàn bộ Thượng Quan phủ chúng ta như thế nào đâu. Ai cũng biết nữ thần đồng năm tuổi được đương kim thánh thượng khen ngợi đồng thời được các triều đại bốn phương đồn đại là Thất tiểu thư của Thượng Quan phủ. Bạch thái phi, Cam hoàng hậu, Tấn Sơn Vương đều chịu ơn của nó, người bảo cái vũng nước đục tranh giành ngôi thái tử này nó còn có thể tránh được nữa sao?"

Ba chữ Sơ Thiện Đường kia, vừa là vinh quang, vừa là bùa đòi mạng của Thượng Quan phủ, chẳng bằng sớm tính toán cho xong."

Chương sư gia nhìn lướt qua Thượng Quan Cẩm Hoa, lòng nghi ngờ cực mãnh liệt, hỏi: "Lão gia, có quốc sư đề điểm, Đại công tử sao có thể phạm vào sai lầm lớn như vậy được?"

Thượng Quan Thành một bộ không muốn nhắc lại, phát phát tay nói: "Đáng tiếc, lão phu cẩn thận nửa đời người bảo vệ toàn bộ Thượng Quan bộ tộc, kết quả lại sinh ra một nghịch tử như vậy, nhất quyết nhẩy vào cái hố lừa kia."

Lại nghe đến Thượng Quan Tuyết Hoa kia đập đầu thật mạnh, kiêu ngạo cãi lại: "Phụ thân xin nghe Tuyết Nhi một lời. Tử Du ca ca sao có thể không biết Thượng Quan gia là cây to đón gió, chướng mắt bệ hạ; không

trừ bỏ Thượng Quan gia, bệ hạ ăn không ngon ngủ không yên? Tử Du ca ca giao hảo với thế tử của Tấn Sơn Vương cũng chính là vì muốn để Thượng Quan gia được trăm năm phú quý.”

“Đừng nói nữa! Tuyệt Nhi.” Thượng Quan Cẩm Hoa vội vàng cắt lời của muội muội yêu, Thượng Quan Tuyệt Hoa căn bản không nghe, vẻ mặt tràn đầy tin tưởng mà ngạo nghễ nói tiếp: “Tử Du ca ca chịu nhục, đứng sau người ta, là vì huynh ấy chưa từng quên trách nhiệm của con trai trưởng Thượng Quan gia! Thế tử của Tấn Sơn Vương kia cũng đã đáp ứng, đợi đại sự thành công xong sẽ cùng Thượng Quan bộ tộc chia sẻ giang sơn, tộc nhân cũng được hưởng tôn vinh muôn đời!”

Mẫn Hoa hoạt kê, Chương sư gia kinh ngạc, Thượng Quan Thành thì tức giận đến toàn thân phát run, siết chặt tay đập rầm rầm lên mặt bàn.

Thượng Quan Cẩm Hoa bịch một tiếng quỳ rạp xuống, dập đầu không ngừng dập: “Con phạm đại sai, làm cha phải nhọc lòng dạy bảo, ngàn vạn lần xin phụ thân bảo trọng thân thể.”

Thượng Quan Thành chỉ trong chớp mắt đã trông như già đi thêm mười tuổi, ánh mắt nhìn về phía Tuyệt Hoa ẩn chứa sự thất vọng và nổi thống khổ không nói thành lời, xua tay ngăn Thượng Quan Cẩm Hoa lại cầu xin, đã thấy lão chấp tay xoay người sang chỗ khác, giọng nói cũng lạnh đi: “Triều Sinh, bắt đầu chuẩn bị hôn sự cho Tuyệt Nhi đi!”

“Cha!” Hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa trăm miệng một lời cầu xin: “Xin phụ thân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, con không dám tùy ý làm bậy nữa.”

Chương sư gia mang vẻ mặt không đành lòng, trên mặt Thượng Quan Thành lại không hề còn chút từ ái hay do dự nào, lạnh lùng nói: “Không dám? Chỉ trách vi phụ thường ngày dung túng người, sủng ái người đến mức vô pháp vô thiên, ngay cả chuyện phạm thượng tác loạn cũng dám

làm, người còn có cái gì không dám? Triều Sinh, đưa hai huynh muội nó ra ngoài!”

Thượng Quan Tuyết Hoa mặt giàn giụa nước mắt, thần thờ, Thượng Quan Cẩm Hoa ôm muội muội đang yên lặng khóc, hai người trong sự thúc giục của Chương sư gia lặng lẽ bước ra khỏi thư phòng, bỏ lại Mẫn Hoa với Thượng Quan Thành ở trong, hai mặt nhìn nhau. Cha già râu dê của nàng lúc này không còn vẻ mặt nghiêm khắc nữa mà thay bằng vẻ trìu mến, xoa đầu nàng hỏi: “Mẫn Hoa có sợ chịu khổ không?”

Mẫn Hoa khẽ lắc đầu, nói: “Không sợ.”

Thượng Quan Thành ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng nhẹ nhàng dặn dò: “Mẫn Nhi phải dốc lòng học tập đấy, phụ thân cũng không biết còn có thể bảo vệ con được bao lâu nữa.”

Lời nói xúc động dường này cũng nói ra miệng bằng cái vẻ sâu não đầy cơ, Mẫn Hoa chỉ ôm chặt lấy cha già râu dê, tỏ vẻ hiểu ý, lòng lại cảm thấy giận dữ: “Lão hồ ly này lại bắt đầu diễn tiết mục cha già hiền lành, cũng không thấy buồn nôn sao? Lão nếu thực sự sợ chuyện cầu kết với Tấn Sơn Vương mưu phản thành sự thật thì đã sớm đánh gãy chân thẳng con trai lão rồi.

“Con ngoan, con ngoan, vi phụ chỉ mong con có thể bình an trưởng thành.”

Kinh, Mẫn Hoa cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng hết cả lên, nếu không biết bộ mặt thật của lão hồ ly này chắc nàng cũng tin sái cổ mất. Thượng Quan Thành chỉ cần dùng một ánh mắt là có thể đi hơn mười mạng người rồi, sự ngoan tuyệt thà giết nhằm còn hơn bỏ sót của lão chỉ cần là kẻ có đầu óc một tí đều phải nhớ kỹ chặt chẽ trong lòng.

“Con ngoan, con phải nghe lời Tiểu Xuân sư phụ, học cho được bản lĩnh. Không được lười biếng đâu, Thượng Quan gia ta sau này còn phải dựa

vào Mẫn Nhi.”

Tới rồi, quả nhiên là những câu này. Lão hồ ly mặt dày này, dám ôm ý định đưa mình vào hậu cung của hoàng đế sao, thật đáng ghét, xem bốn cô nương hôm nay có vật trụi râu dê của lão không?

“Ồi, tiểu tồ tông của ta, đau quá, buông tay, mau buông tay...”

Mẫn Hoa sao chịu buông tay, Chương sư gia kia tiến lại gần, khẽ điểm một cái vào cổ tay của nàng, nàng chỉ cảm thấy tay phải đột nhiên bủn rủn một cái, không thể không buông ra. Chương sư gia cười tủm tỉm cúi đầu nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, cô nên đi về nghỉ ngơi rồi.”

Sau đó Mẫn Hoa mất đi ý thức, không hay biết gì nữa, sáng hôm sau tỉnh lại Linh Lung hầu hạ nàng thức dậy, không biết là cố ý hay vô tình còn bỏ thêm một câu: “Từ hôm nay, tiểu thư chính là chủ tử của Linh Lung.”

Mẫn Hoa kỳ quái quay đầu, một câu này của cô thị nữ lanh lợi kia chắc hẳn có dụng ý. Đợi đến khi nàng bước vào phòng khách ăn sáng mới biết rõ ý đồ này. Mỹ nhân mẫu thân của nàng đang chia thức ăn cho Mẫn Hoa thì Chương sư gia dẫn theo vài người bước vào. Lão chỉ vào mấy người có vẻ trung hậu thành thật đứng phía sau: “Mẫn Hoa tiểu thư, từ nay về sau mấy người này chính là ảnh tử của cô.”

Nàng gật gật đầu, hỏi: “Ăn điểm tâm chưa? Nếu không có thì ngồi xuống ăn một chút đi.”

Bốn người đồng thanh đáp, cùng một cử chỉ, cùng một động tác cực kỳ đều, mặt mũi không biểu tình. Linh Lung đứng ở phía sau Mẫn Hoa cười trêu: “Đại sư già, ngài tìm cho chủ tử bốn đầu gối về ấy chứ?”

Chương sư gia có chút tự đắc, nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, ảnh tử chỉ nghe theo mệnh lệnh của một chủ tử duy nhất thôi.”

Mẫn Hoa lấy khăn lụa lau miệng, nghiêm trang nói: “VẬY TỐT LẮM, BỐN NGƯỜI CÁC NGƯỜI ĐI ĐÁNH CHO CHƯƠNG SƯ GIA MỘT TRẬN CHO TA.”

“Mẫn Nhi!” Mỹ nhân mẫu thân kinh hô ngăn cản, Mẫn Hoa lại chỉ chăm chú nhìn vào phía trước sảnh. Bốn người kia nghe được mệnh lệnh, lập tức đứng dậy huy chương về phía Chương sư gia, chuyện phát sinh quá đột nhiên, Chương sư gia quả thực bị bốn người này liên thủ tấn công bất ngờ đánh cho luống cuống tay chân.

“ĐƯỢC LẮM, TRỞ VỀ ĂN CƠM TIẾP ĐI.” Mẫn Hoa gọi hộ vệ của nàng về, nhìn một người toàn thân chật vật còn lại bảo: “Chương sư gia, Mẫn Hoa chỉ muốn biết mức độ trung thành của bọn họ thôi.”

Chương sư gia cười khở đáp: “Mẫn Hoa tiểu thư, chuyện hôm qua là đại nhân mệnh lệnh mà...”

Mẫn Hoa chớp chớp mắt mấy cái, ngây thơ trả lời: “Chương sư gia, ngài không tin Mẫn Hoa sao? Vậy ngài cứ ra lệnh mấy ảnh tử của ngài đến đánh trả Mẫn Hoa là được.”

Chương sư gia liên tục cười khở: “Không dám, không dám, Triều Sinh xin cáo lui trước.”

“Mẫn Nhi, thân làm chủ tử phải đặt tên cho nô tài mới.” Mẫn Hoa quay đầu lại thấy mỹ nhân mẫu thân ngồi tại chỗ cầm mảnh khăn tay chấm chấm khóe môi: “Đây là quy củ, đừng làm người khác coi nhẹ!”

Mẫn Hoa tùy ý trả lời: “Tùy theo ý của mẹ đi!”

Thượng Quan phu nhân vui vẻ nói: “Mẫn Nhi, con nếu không muốn làm vậy để mẹ đặt giúp con. Cát Tường, Như Ý, Phúc Nguyên, Bát Bảo được không? Nghe thật có phúc!”

Mẫn Hoa khẽ vâng một tiếng đồng ý, mỹ nhân mẫu thân liền cười như hoa sơn trà nở: “VẬY mẹ đi bảo vú nuôi của con đi báo danh cho mấy người họ nhé.” Nàng nhún nhún vai, người phụ nữ này quả thực dễ dàng thỏa mãn, hạnh phúc.

Giống như mình... Không được tiếp tục nghĩ đến người ấy nữa, báo ân đến nổi tí nữa đều rớt cả tính mạng. Không được, nhất định phải tìm chút việc làm mình phân tâm mới được. Mẫn Hoa dừng lại, nhắc chân đi về phía phòng thu chi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Xao sơn

Linh Lung ở phía sau vệt vàng kêu: “Ôi, tiểu thư tốt của tôi, cô định đi đâu? Bây giờ muộn rồi đấy!”

“Hôm nay không đến học đường!”

Mẫn Hoa quát một câu như đang dỗi, lên xe ngựa đi lòng vòng trong thành, Linh Lung khuyên nhủ: “Tiểu thư tốt của tôi, đi học viện được không? Lão gia mà biết thì không đánh gãy chân Linh Lung mới là lạ ấy!”

“Còn nói nhiều, tự mình đi về chịu phạt đi!” Mẫn Hoa đáp trả một câu, thấy Linh Lung cuối cùng cũng an tĩnh lại, nàng đưa mắt nhìn về phía phố xá, tự hỏi một vấn đề thực nghiêm túc: Làm chuyện mua bán gì thì mới có thể giữ được bạc của mình không bị lão hồ ly kia cướp đoạt đây?”

Sáng sớm chớm đông, trên đường không có nhiều người qua lại. Xe ngựa chạy qua ngã tư không người, bánh xe gỗ lăn trên nền đá lạnh, cảnh phố xá trông lạnh lùng quá mức. Khi mắt Mẫn Hoa đảo qua một bóng dáng có phần quen mắt, lập tức gọi Linh Lung đến hỏi xem có quen người này không?

Linh Lung cười đáp: “Mẫn Hoa tiểu thư không nhớ rõ sao, đây là biểu thiếu gia ở nhờ trong quý phủ của Tứ lão gia đấy ạ.”

Nghe nhắc như vậy Mẫn Hoa nhớ ngay ra rồi.”A, chính là Đại biểu ca có ba gian cửa hàng lớn kia.”

Đại biểu ca trong miệng nàng này, tên là Xá, tự Nhân Mỹ, tự hào là Nhàn Vân, tuổi chưa lớn lắm, cũng là một nhân vật có đầu óc kinh doanh. Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tránh cảnh phân chia gia nghiệp, nhưng từ xưa địa vị thương nhân vẫn luôn thấp, lại nằm ở một chi nhỏ, ở Thượng Quan phủ lại càng không tính là đặc thế. Chính vì như thế mà với cao không được, nhìn thấp không xong, đến nay vẫn chưa lập gia đình.

Y phụng dưỡng mẫu thân ở góa từ nhỏ, là tấm gương chí hiếu, là người có phẩm đức duy nhất mà Thượng Quan Mẫn Hoa nhớ đến. Mẫu thân y là trưởng tử của Thượng Quan Thành, trong Thượng Quan gia nàng phải gọi là Đại bá nương, sau khi để tang trượng phu xong, hai mẹ con y trở về nhà mẹ đẻ sống cho đến tận giờ.

Linh Lung cười ha ha không nói, Mẫn Hoa khẽ nhú mày, trong bụng đã nghĩ ra một kế. Nàng cho xa phu dừng xe ngựa, tự mình nhảy xuống khỏi xe đi tìm Thượng Quan Xá bàn chuyện làm ăn.

Ở bên trong, Thượng Quan Xá quả thực giật mình, hỏi: "Mẫn Hoa biểu muội, hôm nay mới mồng mười, muội sao lại không ở học đường mà chạy đến đây?"

Tướng mạo người này rất bình thường, ánh mắt sáng, cử chỉ văn nhã, ăn mặc giản dị hào phóng, không hề thấy khí chất con buôn, gây cho người ta một cảm giác cực kỳ thoải mái.

Mẫn Hoa vừa lòng gật gật đầu, nói: "Mẫn Hoa muốn mua một cuốn sách mà trong thư viện không có."

Ánh mắt trách cứ của Thượng Quan Xá lướt qua Linh Lung, nắm tay Mẫn Hoa dẫn nàng đi đến cửa hàng Thanh Vân Phường nhà mình, cười nói: "Mẫn Hoa biểu muội, cứ chọn lấy mấy bản ở chỗ này của Đại biểu ca đi!"

Mẫn Hoa vâng một tiếng, buông tay Thượng Quan Xá ra đứng trước gia sách tìm thật lâu, sau nửa canh giờ, Mẫn Hoa thực sự khẳng định ở chỗ người này không có sách mà nàng muốn. Nàng nhẹ nhàng cười rộ lên, đi tìm Thượng Quan Xá, bĩu môi thăm oán, nói: “Đại biểu ca, huynh gạt người. Còn nói Thanh Vân Thường là tốt nhất Đại Chu, thế mà chẳng có sách mà Mẫn Hoa muốn gì cả.”

Thượng Quan Xá kỳ quái hỏi lại: “Mẫn Hoa biểu muội muốn tìm loại sách gì, biểu ca đi bảo hạ nhân nhất định tìm được cho muội.”

Mẫn Hoa nói: “Mẫn Hoa muốn tìm tập sách do Thánh Thượng thân phê.”

Thượng Quan Xá cười rộ lên, nói: “Sách Thánh Thượng phê tập, Mẫn Hoa biểu muội vào thư viện của Không Nhiên Viện mượn là được, trên phố làm gì có bán chứ?”

Mẫn Hoa lôi kéo tay áo y, dùng sức túm, nói như làm nũng: “Mẫn Hoa muốn tìm loại phê tập đã chỉnh lý xong rồi cơ, Đại biểu ca, huynh giúp Mẫn Hoa làm một quyển thôi.”

Thượng Quan Xá nhẹ nhàng gỡ khỏi bàn tay nhỏ của Mẫn Hoa hỏi: “Mẫn Hoa biểu muội, vì sao nhất quyết muốn tìm vậy?”

“Bởi vì hoàng đế ca ca là thông minh nhất, lợi hại nhất nha, câu nào ngài ấy nói cũng cực kì có học vấn, Mẫn Hoa muốn học nha.”

Thượng Quan Xá đột nhiên giật mình, mắt sáng lên, xoay người ôm lấy Mẫn Hoa, hào hứng trả lời: “Nào, biểu ca dẫn Mẫn Hoa biểu muội đi làm sách.”

Vừa rảo bước vào hậu viện của hiệu sách, thị nữ dịu mẫu thân của Thượng Quan Xá ra chào đón: “Xá Nhi, có chuyện gì vậy?”

Thượng Quan Xá thả Mẫn Hoa xuống, cười nói: “Mẹ, con có một ý tưởng.” Nói xong, y đơn giản nói lại ý định của mình ra với mẫu thân: “Con muốn làm lớn luôn một lần, mời những nhân vật nổi tiếng của ngũ đại học viện đến bình về những đại sự mà Thánh Thượng đã làm từ ngày tự mình chấp chính đến nay, giống như trận Yến Hà Sơn, Minh Vương tù oan... Tất cả những sự kiện này không có cái nào không thể hiện sự thánh minh của bệ hạ. Chọn lọc rồi viết thành tập sách truyền đọc trong giới sĩ tử, làm như vậy hơn hẳn những hạng người nịnh nọt kia, cũng có thể làm cho Thánh Thượng tin tưởng Thượng Quan gia là trung quân ái quốc!”

Trên mặt của mẫu thân y vừa có vẻ vui mừng vừa có vẻ nghi hoặc, nhìn Mẫn Hoa một cái, nói: “Chuyện lớn như vậy nên thương lượng trước với cửu thúc của con mới phải!”

Thượng Quan Xá kề sát vào tai mẫu thân y, cúi đầu nói: “Mẹ yên tâm, đây cũng không phải kế của bên kia.”

Mẫn Hoa chạy lại chỗ bàn bát tiên, ghé vào trên bàn, vươn tay đi với đám mứt quả trên bàn, ăn cực kì vui vẻ. Thấy nàng như vậy, mẫu thân của Thượng Quan Xá mới yên lòng, vẻ đề phòng trên mặt cũng nhạt bớt đi, bảo con an tâm đi làm chuyện của y, bà ta sẽ chăm sóc Mẫn Hoa cho tốt.

“Đại bá nương, người dạy Mẫn Hoa viết chữ được không ạ, phu tử lúc nào cũng nói chữ Mẫn Hoa xấu.”

“Được chứ!”

Đợi đến khi Thượng Quan Xá đưa nàng về phủ, thì chuyện tìm cách chọn lọc tổng hợp các lời bình về những đại sự mà Chính Đức thân phê đã trở thành sự kiện lớn nhất trong năm mới của toàn bộ Thượng Quan gia tộc. Nghe nói các nhân vật đứng đầu các phòng đã tụ họp ở tổ trạch mấy ngày liền, bàn luận, tranh cãi sôi nổi chẳng kém gì hội bá quan văn võ họp bàn về chuyện bãi bỏ chế độ thiện đường cũ ngày nào.

Cuối cùng, vẫn là từ Thượng Quan Thành cùng Chương sư gia tự mình quyết định, tất cả những thứ như danh sách các nhân vật sẽ mời tham gia bình giá – những người mà bản thân hoàng đế cũng đánh giá cực kì cao, rồi thì sẽ đề cập đến những bản án nào, sắp xếp theo trình tự nào, bố cục ra sao, từ ngữ thế nào, đều có mục chú ý riêng.

Phàm là những sự kiện dính đến hai chữ “quốc sư”, “đại tướng quân” thì phải bỏ hết.

Sau khi đã định ra phương án, Chương sư gia nhìn bản thảo, nói: “Đại nhân, Triều Sinh nghĩ nếu chỉ truyền đọc trong giới sĩ tử là chưa đủ.”

Thượng Quan Thành hỏi: “Triều Sinh còn có kế gì?”

Ánh mắt Chương sư gia liếc về phía Mẫn Hoa cùng hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa, nói: “Còn có thể tham khảo tin đồn năm Chính Đức thứ mười hai...”

Thượng Quan Thành vuốt vuốt chòm râu dê, ngẫm nghĩ, nói: “Triều Sinh, kế này rất hay, hạ lệnh xuống cho vài người thuyết thư đi. Không cần làm quá lớn, miễn cho Thánh Thượng phản cảm.”

“Triều Sinh đã rõ.”

Đợi lão lui sang đứng một bên, Thượng Quan Thành lại vờ ba đứa con của lão đến xem bản thảo, nhắc lại vài đề nghị. Hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa âm thầm không nói, Mẫn Hoa lật xem vài trang thấy nội dung tập sách khá phong phú, có phân loại mục lục rõ ràng, sản phẩm do nhiều như vậy Trạng Nguyên bảng vàng chính sửa làm ra có khác, quả nhiên không chê trách được gì.

Thượng Quan Thành cho người mời Thượng Quan Xá đến, nói: “Xá Nhi, chuyện muốn làm thành công, nhất định phải để ý cân nhắc cẩn thận.

Toàn bộ phương thức triển khai kế hoạch đều ở trong này, đời này mẫu thân cháu quả đã sinh ra được một đứa con trai ngoan!”

“Cháu đa tạ cứu thúc!” Thượng Quan Xá cầm tập sách và bản phương án kế hoạch, không phải không vui mừng, cúi đầu cảm ơn xong vội vàng rời đi.

Thượng Quan Thành quay lại nhìn mấy người Thượng Quan Cẩm Hoa, nói: “Các con cũng lui ra đi, vi phụ còn có chuyện muốn bàn với Chương sư gia.”

Mẫn Hoa thành thoi thoải mái đi ra ngoài, hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa đi theo sau nàng hồi lâu mà không nói gì, đợi đến khi bước vào trong lương đình, Thượng Quan Cẩm Hoa bảo muội muội hẳn đi trước, ngăn lại Mẫn Hoa nói: “Mẫn Hoa muội muội, khuyú tay muội sao lại có thể trở ra bên ngoài như vậy?” (Vivi: Ý bảo là ăn cây táo rào cây sung, Mẫn Hoa có chuyện làm ăn tốt lại không nói với người trong nhà mà lại đi bàn với anh họ. Điều này làm Thượng Quan Cẩm Hoa cho là nàng trở khuyú tay ra ngoài.)

“Đại công tử, đây cùng lắm cũng chỉ là một cái cảnh cáo nho nhỏ mà thôi.” Mẫn Hoa khẽ quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Ta đã sớm nhắc nhở Vô Song công tử phải cẩn thận trông chừng cái vị trí tông chủ rồi mà.”

Thượng Quan Cẩm Hoa giãy nảy lên, giọng cố nén giận, quát: “Tử Du nếu đánh mất vị trí tông chủ, thì người cũng có ích lợi gì?”

“Mẫn Hoa thì chẳng thu được lợi ích gì cả, nhưng mà, không có lý nào Mẫn Hoa không hay hoa mà đại công tử còn có thể đứng cười, đại công tử nói có đúng không?”

Thượng Quan Cẩm Hoa tức giận đến không nói được câu nào, Mẫn Hoa nhếch môi cười cười, lạnh lùng liếc hẳn một cái, lập tức xoay người đi về

phía tiêu viện của nàng. Trong viện mỹ nhân mẫu thân đang chờ nàng, cũng là vì chuyện nàng mượn sức Thượng Quan Xá lần này.

“Mẫn Nhi, nói như thế nào thì đại công tử cũng là người nhà, sau này, đừng tìm người bên tứ bá phụ kia của con nói những chuyện trọng yếu như vậy, vị trí tông chủ này tuyệt đối không thể rơi vào trong tay những người đó được!”

Mẫn Hoa trực tiếp đánh trống lảng, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi: “Mẹ, mẹ định chọn con gái nhà ai làm chị dâu cho Thượng Quan ca ca thế?”

Mỹ nhân mẫu thân khẽ nhíu mày, nói: “Mẹ vẫn nghĩ một nhân vật như đại công tử đây chỉ có công chúa mới xứng được. Cha con, sư gia cũng nghĩ như vậy, đợi đầu xuân sang năm sau khi các hoàng tử tuyển phi xong, cũng để cha con tìm một mối cầu hôn cho đại công tử luôn!”

Mẫn Hoa cười khanh khách đứng lên, mỹ nhân mẫu thân này cũng không ngốc đâu, cửa nhà Thượng Quan tuyệt đối không cho phép người của phe mưu phản nhà Tấn Sơn Vương bước vào lấy nửa bước!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bắc Mạc

Sau mấy ngày này, Mẫn Hoa vẫn tiếp tục tình cảnh trước đó, dẫn Linh Lung lên xe ngựa đi loanh quanh trong thành. Chỉ bán sách một năm thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ, vừa nghĩ đến bản thân sẽ bị cha già râu dê kia đóng gói đưa vào hoàng cung thì trong lòng Mẫn Hoa lại tràn ngập cảm giác nguy cơ đến gần.

Đến trưa, Mẫn Hoa cũng không phát hiện ra hạng mục nào có thể đầu tư vào. Muốn tìm được chuyện làm ăn kiếm ra tiền dưới mí mắt của lão hồ li này quả thực chẳng dễ dàng gì. Thầm than một tiếng, Mẫn Hoa bảo Linh Lung dừng xe, Linh Lung cầu xin nói: “Tiểu thư tốt của tôi, nào có thiên kim nhà quan nào vào tửu lâu chứ, lão gia phu nhân mà biết được thì Linh Lung chỉ có mất mạng!”

“VẬY TA Ở BÊN NGOÀI ĂN, QUAY VỀ LẠI BẢO CHA TA ĐÁNH CHẾT TA ĐI!”

Mẫn Hoa trong lòng ôm bực tức, hung hăng đi vào Túy Tiên Lâu. Linh Lung vội vàng đuổi theo, nói với chưởng quầy: “Nhã gian!”

Chưởng quầy đẩy bàn tính ra, ngẩng mặt nhìn lên lầu gào to: “ĐƯỢC RỒI, MỘT GIAN MẪU ĐƠN CÁC TRÊN LẦU!!!!”

Mẫn Hoa hùng hổ bước vào trong nhã gian, mở tung cửa sổ, nhìn xuống sảnh chính hình bát diện nổi tiếng nhất Túy Tiên Lâu, trong sảnh đều là khách lẻ ngồi chật kín, dưới bảng hiệu có một vị thuyết thư. Lúc này, một lão giả ăn mặc trường sam màu xám cầm quạt trắng, tay vỗ vỗ cái kính đường mộc, đang nói về sự kiện vây thành Diễm Thủy kia.

Dưới đài có người ồn ào: “Đổi cái khác đi, bọn ta muốn nghe về chuyện Sơ Thiện Đường kia.” “Đúng rồi, đổi một cái, đổi một chuyện có liên quan đến tam tiểu thư của Thượng Quan gia xem nào.” “Bọn ta muốn nghe về chuyện giải quyết vụ Dương Thành nữa.”

Linh Lung ném một thỏi bạc xuống, cao giọng nói: “Tiên sinh, kể một đoạn vây thành Diễm Thủy đi.”

Tiên sinh thuyết thư thấy có người thưởng bạc, lên tiếng đáp ứng, vỗ nhẹ kinh đường mộc, hăng giọng, bắt đầu kể về trận vây thành Diễm Thủy năm Chính Đức thứ mười hai.

“Dương Thành kia vốn chỉ là một cái thôn nhỏ ngoài Cửu Bi Sơn, được sơn thần phù hộ mới biến thành một tòa thành dễ thủ khó công – trở thành nơi giao tranh của quân đội các nước. Nó dựa lưng vào miệng núi Cửu Bi, núi này cực kì hiểm trở, khó leo lên, phía trước lại có sông Diễm Thủy chảy dài, mặt sông rộng, đến mùa đông cũng không đóng băng, gàu gỗ lại sớm bị tướng thủ thành của Nam Man thiêu hủy từ lâu.

Sông Diễm Thủy này ôm lấy hết địa thế của Dương Thành, muốn đánh hạ Dương Thành chỉ có thể thủy chiến, thế nhưng quân Đại Chu ta đánh với Bắc Mạc thì bộ chiến thường dễ thắng trận chứ thủy chiến với Nam Man thì khó mà thắng được.

Đại tướng quân hạ lệnh chia quân làm hai lộ, dọc theo bờ Diễm Thủy vòng qua Cửu Bi Sơn đi tìm cửa sông đánh vào Dương Thành. Nào ngờ Cửu Bi Sơn này thế núi kì dị, dưới chân núi có rất nhiều mạch nước ngầm, nhất là khu vực gần Đại Bi sơn, cửa sông nhỏ hẹp, nước sông lại xiết, giữa sông lại có cọc gỗ bịt đầu sắt nhọn của Nam Man chôn sẵn, thuyền qua chỗ đó chỉ có thể rơi vào kết cục tan xương nát thịt.

Sau khi tổn hại mất ba ngàn chiến thuyền, Đại tướng quân lại đổi kế sách cho đại quân Tây Lộ vượt qua Cửu Bi Sơn, theo đường sơn đạo do

nông dân ở đó chỉ cho, dùng dây thừng kết thành thang dây đi qua Đại Bi Sơn, đường này gian nguy hiểm chớ, chỉ có dựa theo thể núi hơi đổi mà lần xuống dưới mới tìm được mật đạo vào Dương Thành. Có điều, mật đạo này chỉ cho một người một đi lại, đợi cho năm vạn đại quân toàn bộ đi qua thì không biết phải chờ đến khi nào.

Đại quân mở sơn đạo ngay tại chỗ, sau bảy tám tháng đại quân Tây Nam bắt đầu tràn xuống Đại Bi Sơn, xông vào đại môn phía Tây của Dương Thành, tập hợp cùng với đại quân Nam Lộ đóng ở sông Diễm Thủy phía trước, phá tan thành lũy được ca ngợi là vững chắc nhất Nam Man này!

Mẫn Hoa cũng giống mọi người, suy nghĩ cũng miên man bay theo lời của người thuyết thư kia, liên tục kinh hô cảm thán về quá trình vượt mọi khó khăn gian khổ lại hăng hái chiến đấu của đại quân Tây Nam. Có người nói: “Tây Nam Đại tướng quân của chúng ta là lợi hại nhất, ngay cả Cửu Bi Sơn cũng ngăn không được sự dũng mãnh phi thường của đại quân Tây Nam!”

“Thuyết thư, mấy chuyện này đều cũ rích rồi, ông kể chuyện Tây Nam đại tướng quân sau khi vào Dương Thành rồi lại làm gì đi.”

“Đúng đấy, bọn ta muốn nghe chuyện giữa Đại tướng quân với công chúa Nam Man!”

“Giữa bọn họ còn có chuyện gì để kể sao?”

“Chẳng lẽ còn là giả, công chúa Nam Man kia cũng đuổi đến tận đây rồi. Nếu không có tam tiểu thư Thượng Quan gia thông minh lanh lợi thì đại tướng quân của chúng ta đã bị ép cưới ác phụ kia rồi!”

“Sao người biết công chúa Nam Man là ác phụ? Mới hôm kia lão thuyết thư còn nói là công chúa Nam Man cứu đại tướng quân, công chúa kia

ngưỡng mộ tướng quân dũng mãnh phi thường, sau đó chân tình bén rễ mới muốn gả sang Đại Chu nha.

“Sao ta lại nghe được là khi hai quân giao chiến, Đại tướng quân đã cứu công chúa Nam Man kia, một người là anh hùng cái thế, một người ôn nhu đa tình, ngại cho hai nước phân tranh mới lấy Dương Thành làm sính lễ, chỉ chờ bệ hạ tứ hôn là thành một đoạn giai thoại đẹp cơ mà...”

“Ta nhờ vào, công chúa Nam Man thì có gì hay?”

Mẫn Hoa ngồi ở đằng kia, tức giận đến mức quăng cả chén trà ra ngoài cửa sổ. Người ở bên dưới đầu tiên là sững sốt, tiếp sau đó bắt đầu chửi ầm cả lên, Linh Lung thò đầu ra ngoài, giận dữ quát một tiếng: “Đừng có bịa chuyện, thuyết thư, mau đổi chuyện khác đi!”

Nói xong, Linh Lung đóng cửa sổ lại, nói với Mẫn Hoa: “Tiểu thư, thuyết thư là loại cứ phải bịa chuyện như thế này, không bọn họ cũng nói được thành có...”

Đúng lúc này, bên ngoài nhã gian có người gõ cửa, Linh Lung trước đi ra mở cửa, Mẫn Hoa nâng chén trà nghiêng đầu nhìn ra, ngoài cửa có một nam tử cao lớn, đầu quấn khăn lụa, trên khăn trùm đầu còn đính đủ loại vàng bạc châu báu, một thân áo bào trắng rộng thùng thình dài chấm đất, thêu viền vàng, trên đai lưng dệt bằng tơ vàng còn giắt một thanh loan đao, vô hình trung đã để lộ ra một cỗ khí chất cao quý.

Mũi hăn cao lại thẳng, mặt mũi góc cạnh rõ ràng, mắt sâu thâm trầm, môi mỏng không có huyết sắc, hiển nhiên là một kẻ cực kì lãnh khốc vô tình, cặp chân mày lãnh ngạo kia quả thực có phần quen mắt. Nghĩ lại thật lâu sau, Mẫn Hoa mới nhớ ra nam tử quý tộc ăn mặc long trọng này chính là tên chết tiệt khoanh tay đứng nhìn nàng gặp nguy hiểm hôm nào.

Linh Lung chặn ngoài cửa không cho hăn tiến vào, người này lại tự chèo kéo quan hệ: “Đúng là nhân sinh nơi nào cũng có thể tương phùng,

Thượng Quan tiểu thư, chúng ta thật là có duyên.”

Mẫn Hoa buông chén trà, chẳng nói chẳng rằng, Linh Lung thấy nàng không phản đối liền tránh sang một bên để người ta đi vào.

Hắn ta tự động ngồi xuống, tay chân dài ngồi xuống chặn lấy, cứng rắn ngăn lại toàn bộ đường lui của Mẫn Hoa, còn mình thì cầm chén trà nên nâng về phía Mẫn Hoa nói: “Thượng Quan tiểu thư lúc nào cũng có thể khiến người ta ngạc nhiên, chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà ba chữ Sơ Thiện Đường đã có liên hệ mật thiết với Thượng Quan tiểu thư rồi. Ai cũng biết chuyện tam tiểu thư Thượng Quan gia được nhận thánh quyển vinh sủng, lại chẳng ai biết người có ý tưởng lập ra Sơ Thiện Đường là Thượng Quan tiểu thư đây, chỉ là tìm cách để người khác ra mặt thay mà thôi. Thượng Quan tiểu thư, cô nói tại hạ phân tích có đúng không?”

Mẫn Hoa không hề kinh ngạc, nàng cúi đầu thường thức chén trà sứ trắng muốt trong tay, làm như trong tay mình đang cầm là bảo vật bằng cẩm thạch ngàn năm quý giá vậy.

Thượng Quan tiểu thư, chẳng lẽ không thấy lạ tại hạ lại từ đâu mà biết nhiều chuyện cơ mật như vậy ư?”

Mẫn Hoa mạnh mẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn vào hai mắt của đối phương, nói: “Lật bàn!”

Linh Lung tuân lệnh, một chưởng đập tung bàn bát tiên, theo tiếng choang choang chao chát, toàn bộ nước trà ào ạt hắt thẳng lên người đang ngồi bên kia. Lập tức, Linh Lung cùng tên nam tử quý tộc kia bắt đầu triển đấu với nhau. Mẫn Hoa tùy ý quăng chén trà, thanh thoi bước xuống lầu. Chỉ chốc lát sau, Linh Lung cũng thở hồng hộc chạy theo xuống lầu.

“Hồi phủ!” Mẫn Hoa ra lệnh một tiếng, xa phu vung roi trong tay, tiếng roi xé gió quất vào lưng ngựa, xe bắt đầu xuất phát, chờ Linh Lung nghỉ

ngơi thờ dốc xong, nàng ta nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, Như Ý với Bát Bảo báo về là kẻ này có qua lại với bên thế tử, thế nữ của Tấn Sơn Vương kia.

Mẫn Hoa gật gật đầu, hỏi: “Vậy người kia đến từ Bắc Mạc tộc phương Bắc rồi, hẳn đến đây làm gì?”

Chờ Cát Tường, Phúc Nguyên trở về báo lại, tên dị tộc này buôn bán tơ lụa, có một thương hội lớn, nhân số cũng phải trên dưới hai trăm, trú ở ngoài thành.

Mẫn Hoa ngẫm nghĩ, mặc dù cảm thấy thân phận kẻ này có vấn đề nhưng lại không có hứng thú điều tra kỹ, cơ bản là không thoát được liên quan với chuyện mưu phản của Tấn Sơn Vương thôi. Giờ phút này, chuyện nàng quan tâm trong lòng là chuyện khác cơ: Giữa người ấy với công chúa Nam Man thực ra đã từng xảy ra chuyện gì mà nàng không biết đây?

Có điều, chờ đến khi cha già râu dê rồi phủ, nàng cũng không còn sức mà nghĩ đến chuyện đó là có hay không nữa. Sau khi biết được một mình nàng không đến học viện, còn lên tửu lâu lầu lộng, Thượng Quan Thành tức giận đến mức trực tiếp lấy gia pháp ra, không để ý đến mỹ nhân mẫu thân đau khổ cầu xin, dè nghiến Mẫn Hoa nằm ra ghế băng, hung hăng đánh bảy tám cái.

Mẫn Hoa úp mặt vào băng ghế dài, cắn chặt răng, đau đến mức mặt đỏ lên, mồ hôi túa ra cũng không rên lấy một tiếng: “Mỹ nhân mẫu thân khóc nước nở lau mồ hôi cho nàng, vừa lau vừa khuyên nhủ: “Mẫn Nhi, con phải ngoan một chút, đừng chọc cha con tức giận!”

Thượng Quan Thành giáo huấn: “Lần sau cứ chạy ra ngoài đi, xem lão phu có đánh gãy chân người không?” Lúc này, gia phó cũng quay lại báo về, hai mươi đại côn của Linh Lung cũng đã đánh xong.

“Nói cho ả, còn tái phạm thì cẩn thận cái mạng chó của ả!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Gợn sóng

Ngày hôm sau, dưới sự đốc thúc và giám sát của Chương sư gia, hai chủ tớ khập khiễng bước vào Không Nhiên Viện, Linh Lung sau khi đặt đệm mềm xuống chỗ ngồi của Mẫn Hoa xong thì mặt mũi buồn bã đi ra khỏi phòng. Mẫn Hoa nhắm mắt, nghiêng răng đặt mông ngồi xuống, đau đến mức khoe mắt nàng ứa ra nước mắt.

Tư Không Tiêu đi tới, nói: “Mẫn Hoa muội muội, sao mấy ngày nay muội không đi học?”

Chu Thanh Mi cười nhạo: “Thanh Sơn ca ca, huynh còn không biết sao? Mẫn Hoa muội muội ham chơi chạy tới tẩu lâu nghe thuyết thư, hôm kia bị cha nó hung hăng giáo huấn một trận, đến giờ mông còn đau cơ mà.”

Chu Linh mang vẻ xót xa rầu rĩ trong lòng, nói: “Xem Mẫn Hoa muội muội đáng thương như vậy, đủ thấy Thượng Quan gia to, quy củ cũng nhiều.”

“Mẫn Hoa muội muội, còn đau không? Ta có thuốc trị thương tốt nhất, đợi ta đi lấy đến cho muội.”

“Không cần, đại phu nói nghỉ ngơi thêm hai ngày là ổn.” Mẫn Hoa kêu lên: “Thanh Sơn ca ca, huynh kể cho Mẫn Hoa về chuyện vây thành Diễm Thủy đi, tiên sinh thuyết thư ở bên ngoài nói quá giả dối. Nghe kể chuyện là Mẫn Hoa không thấy đau nữa.”

Tư Không Tiêu nhức đầu, kể cho Mẫn Hoa nghe một cái phiên bản không khác với ông già thuyết thư ở tửu lâu kể là bao, Mẫn Hoa muốn nghe chuyện xảy ra sau khi vào được Dương Thành rồi cơ.

Chu Thanh Mi kia ngược nhìn Tư Không Tiêu, nói: “Lúc công thành, Thanh Sơn ca ca nhất định là uy phong cực kỳ.”

Tư Không Tiêu cười khổ, âm đạm không nói.

“Trận này chúng ta đánh thắng rồi, vì sao đại tướng quân lại phải đồng ý điều kiện kì quái kia, triều Đại Chu tí nữa thì phải ăn quả đắng của bọn Nam Man kia rồi.” Chu Linh rất tỉnh táo đề ra nghi vấn, câu hỏi này của nàng ta nói ra được rất nhiều người ở đây tán thành.

Chỉ thấy Tư Không Tiêu cau mày, sắc mặt buồn bã và giận dữ tràn đầy trên khuôn mặt trẻ con kia. Hắn nói: “Linh quận chúa, hiện tại công chúa Nam Lương đi rồi ta cũng không sợ nói cho mọi người.

Cô nói xem đại tướng quân ở tình thế nào mới phải đáp ứng loại điều kiện kỳ quái này chứ? Bởi vì đại quân Tây Nam ở trong núi suốt bảy tháng không nhận được tiếp viện, lui không được, phía trước lại chẳng có đường, các người có biết khi đại quân ở trên núi không có gì ăn đã phải ăn cái gì không?

Bọn ta ở trên sơn đạo, giết hết chiến mã, đào sạch củ mài, không còn thì tìm quả dại, cuối cùng chỉ có thể cắn vỏ cây. Đại ca ngay cả chiến mã làm bạn với mình suốt mười mấy năm cũng đem giết phân cho tướng sĩ dưới trướng ăn, các người có biết đấy là loại tâm tình gì không? Không lên chiến trường thì các người không thể nào biết được

Năm vạn nhân mã sau khi đến Dương Thành chỉ còn lại có gần hai vạn, ai nấy đều đói đỏ mắt. Đừng nói đến đánh trận, ngay cả đi cũng không đi nổi.”

Ở đây không có người nào không giật mình sửng sờ, kẻ thì hoạc mặt mũi ái ngại thương cảm, hoặc phẫn hận, hoặc mãnh liệt. Câu chuyện bi tráng về đại quân Tây Nam trên Cửu Bi Sơn đã tác động vào lòng vô số người. Mẫn Hoa nắm chặt cán bút, trong lòng cũng kích động thật lâu, khó trách người ấy trông gầy đi thật nhiều, hóa ra phải chịu nhiều khổ sở như vậy.

“Quân thủ Dương Thành kia đến đường cùng rồi cơ bản là cố thủ trong thành không ra, là công chúa Lương Ngọc kia động lòng trắc ẩn, không đành lòng để tướng sĩ Tây Nam đói chết bên ngoài tường thành mới lệnh cho huyện chủ Dương Thành lấy ba ngàn đấu gạo cho bọn ta, điều kiện duy nhất chính là Đại Chu lui binh không vây thành nữa. Đại tướng quân bắt đắ dĩ mới đáp ứng, chúng ta chiến đấu cho Đại Chu, lại cần người Nam Man thương hại cho chúng ta cơm ăn, các người nói xem ai mà hạ thủ nổi?”

Nói đến lúc kích động, trong giọng nói của Tư Không Tiêu như có chứa tiếng đao kiếm va chạm leng keng, Mẫn Hoa dĩ nhiên là nói không nên lời, thì ra chân tướng lại đơn giản như thế.

Nếu người ấy thích lòng dạ Bồ Tát của công chúa Nam Man kia, vậy thì nàng cũng có thể làm được tốt hơn nàng ta! Nếu người ấy thích vẻ ngoài xinh đẹp của công chúa Nam Man, thì nàng cũng may mắn được di truyền nhan sắc của mỹ nhân mẫu thân. Nếu người ấy thích sự thông minh của công chúa Nam Man vậy thì nàng càng phải cảm ơn bản thân mình trọng sinh còn mang theo học vấn từ kiếp trước!

“Không cơm ăn, là do các người tự tìm! Có ai bắt buộc các người đi Cửu Bi Sơn không? Hừ, ba vạn tinh binh cứ thế mà mất, căn bản không đáng để đồng tình. Đương kim Thánh Thượng không trị Tư Không Cao một tội không có năng lực lãnh đạo quân đội cộng thêm tội cấu kết với công chúa địch quốc phản quốc là vì bộ hạ còn nể tình cũ! Tư Không Tiêu

người còn dám ở trong này rải lời đồn nhiều loạn lòng người, không cần đầu nữa à?”

Mẫn Hoa áp chế nỗi buồn bực trong lòng, híp mắt nghiêng đầu đánh giá thiếu niên tên là Nhậm Phục Thu kia, phụ thân hắn là Thượng Thư Hộ Bộ, lương thực, tài chính của Đại Chu đều do hắn điều hành. Lại xem đến mẫu chốt cái vòng luẩn quẩn kia: Phụ thân Lạc Sinh làm trong Thượng Thư Tỉnh, giữ quyền to, bác của Giang Nhất Lưu là sủng phi của hoàng đế, cậu là Kinh Triệu, phỏng chừng một nhà gà chó đều đã thăng quan rồi.

Trong cái tiểu đội này kẻ không được xem nhẹ nhất là thất hoàng tử Chu Thừa Hi, tên này đã tỏ rõ dã tâm bưng bưng muốn tranh giành ngôi vị thái tử với Mẫn Hoa; đồng thời hắn lại thuộc vào phái sống chết cũng phải lật đổ Thượng Quan thị, cùng một loại tâm tư với tên hoàng đế kia.

Tay Mẫn Hoa hơi run run, tranh đoạt hoàng quyền, người chết ta sống.

Nhậm Phục Thu kia đổi trắng thay đen trào phúng, làm cho Tư Không Tiêu – người đã từng tự mình trải qua gian khổ này phần nộ dị thường: “Người có cái tư cách gì đi nói xấu đại ca của ta? Lúc mấy tên cậu ấm cô chiêu các người ở kinh thành chơi gà đấu chó ăn chơi đàn điếm có biết tướng sĩ ở tiền phương ăn cái gì uống cái gì?”

“Xùy, không biết là kẻ nào giữ chặt quân quyền không bỏ, giờ còn chạy đến khóc mình mệnh khổ, người thích bị sỉ nhục sao?”

Tư Không Tiêu gầm lên một tiếng, vung nắm đấm xông lên định đánh người. Chu Thanh Mi cùng Chu Linh gắt gao ngăn cản phía trước hắn, Tư Không Tiêu lửa giận bùng bùng, khí thế như vậy cũng khiến cho người đang ngăn cản hắn vội rút lui, ngăn cũng không ngăn nổi.

Mẫn Hoa cầm nghiêng mực Đao Khê ném thẳng về phía Tư Không Tiêu, nghiêng mực kia vỡ thành mấy mảnh dưới chân Tư Không Tiêu, bầu không khí giương căng bật kiếm vừa rồi cũng được giãn ra không ít.

Tư Không Tiêu nghi hoặc, quay đầu lại hỏi: “Mẫn Hoa muội muội?”

Mẫn Hoa phụng phịu nói: “Thanh Sơn ca ca vừa rồi kể chuyện chiến sự Tây Nam có từng nhắc đến một chữ nào về chuyện Thượng Thư Hộ Bộ ăn bớt cắt xén quân lương với làm hỏng chiến xa bao giờ chưa? Chỉ có loại người trong lòng có quỷ mới ở đây thần hồn nát thần tính, nghe gió lại tưởng mưa, như con chó sốt ruột đòi giứt giậu!”

Nhậm Phục Thu giận dữ, nói: “Người mắng ai là chó?”

Mẫn Hoa mồm mép lạnh lợi, cười nói: “Kẻ nào đứng trong này sửa loạn thì kẻ đó chính là chó thối, người thông minh như vậy còn muốn hỏi người khác sao?”

Nhậm Phục Thu tức giận đến nói không ra lời, Lạc Sinh ở phía sau lạnh lùng nói: “Nha đầu thối, nhớ cho kỹ họa là từ miệng mà ra!”

Mẫn Hoa cũng cười lạnh, nói: “Bọn ta chính đại quang minh, không giống kẻ nào đó vừa ăn cướp vừa ra làng, không có bản lĩnh ra trận giết định còn ở nhà lung tung vu oan hãm hại trung lương, làm người mà đến mặt cũng không cần.”

Lời này đã lôi toàn bộ người của đối phương vào mà mắng hết, ngay cả Tư Không Tiêu cũng cảm thấy không ổn, cầm chặt kiếm trong tay che trước mặt Mẫn Hoa, sợ đối phương âm thầm gây khó dễ.

Lúc này, đám người đang vây xem đột ngột tách ra hai bên, một thiếu nữ vẻ mặt kiêu ngạo, khí diễm cực kỳ tôn quý mãnh liệt, nữ tử này là kẻ quen dùng khước mắt nhìn người, có thể nói là kẻ không bao giờ thềm qua lại với đám người Chu Linh – Đại công chúa điện hạ, cười duyên nói: “A, Thượng Quan tiểu thư che chở Tư Không Tiêu tiểu tướng quân cũng không sợ người khác chê cười sao?”

Nghe nói Thượng Quan Thượng Thư của Lễ Bộ từng tự mình cầu thân với Tây Nam Đại tướng quân, còn bị cự tuyệt thẳng mặt nha. A, đây cũng là chuyện của hai năm về trước rồi, Thượng Quan tiểu thư còn không biết sao? Ca ca tử tử tốt của người không nói cho người sao? Khó trách hai người các người vẫn có cảm tình tốt như vậy, thì ra quả là không sợ xấu hổ thật!”

Chu Thanh Mi vẻ mặt thắc thỏm bất an, vụng trộm liếc mắt nhìn Mẫn Hoa, Chu Linh nhíu mày không vui, Thượng Quan Tuyết Hoa nhẹ giọng nói: “Đại công chúa điện hạ, đừng bịa chuyện thị phi.”

Tư Không Tiêu hét lớn một tiếng: “Không thể nào, ta đi hỏi đại ca.”

“Trở về!” Mẫn Hoa giữ chặt Tư Không Tiêu, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: “Hỏi cái gì mà hỏi, người không phải tam cô lục bà, chẳng lẽ còn đi tin mấy chuyện nói láo thiếu căn cứ?”

“Hay cho cái thứ mỏ nhọn mồm mép nhanh nhẹn, bản cung hôm nay phải dạy cho người biết thế nào là quy củ trong cung!” Đại công chúa kia vung tay lên, hai ả cung nữ hung hăng như sói như hổ lập tức nhào tới bắt nàng. Tư Không Tiêu dùng kiếm chặn, hai bên giằng co.

Mẫn Hoa mắt lạnh nhìn qua nói: “Tại sao hôm nay mới thấy đại công chúa điện hạ lợi hại như vậy? Ngày ấy lúc sứ thần Nam Man tới trào phúng cả Đại Chu này không có người, điện hạ nên tự tiến cử lên giúp hoàng đế bệ hạ giải mối ưu lo mới có thể thể hiện ra bản lĩnh chân chính của người. Tìm một thần nữ nho nhỏ trút giận, điện hạ đúng là không sợ phát khí độ hoàng gia.”

“Đưa đại công chúa hồi cung.” Chu Thừa Hi lạnh lùng nhìn Mẫn Hoa, trong mắt lộ hết vẻ ngoan độc, đám người Nhậm Phục Thu cũng nghênh ngang nổi gót rời đi.

Tư Không Tiêu dẫn mạnh thanh kiếm lên mặt bàn, nói: “Yên tâm, Mẫn Hoa muội muội, có ta ở đây!”

Thanh Mi cũng lo lắng, chẳng qua đối tượng quan tâm của nàng ta khác xa so với những người khác: “Hừ, đừng tưởng rằng mi giúp Thanh Sơn ca ca ta sẽ cảm kích mi. Cái đồ ngốc nhà mi cũng không chịu ngấm lại mình mới mấy tuổi mà dám dây vào, giờ thì hay rồi, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho mi! Cho dù mi bị đánh chết ta cũng tuyệt đối không nhường Thanh Sơn ca ca cho mi đâu!”

Chu Linh vỗ tay cười to: “Hôm nay Mẫn Hoa muội muội thật là uy phong, giáo huấn bọn chúng xấu hổ hết mức. Haha, các ca ca không nghe thấy chuyện hôm nay quả là đáng tiếc.”

Mẫn Hoa nửa câu cũng không nghe vào tai, đỡ dẫn lấy nghiên mực trên bàn của Tư Không Tiêu, quay về chỗ ngồi của mình, lại một lần nữa tập tộ. Người vây xung quanh cũng tản đi rồi, nàng mới âm thầm ảo não: Đáng giận, thế mà đã đến mức không cho người khác nói bậy một câu về người kia rồi. Nàng vuốt ngực, lẩm bẩm: “Mi vì sao không nghe lời như vậy. Người ta cũng đã có người trong lòng rồi!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chạm khắc

Sau giữa trưa, Mẫn Hoa một thân một mình lặng lẽ đi đến bên hồ Minh Nguyệt, từng tốp từng tốp dẫm ba học sinh tụ lại trượt băng, ném tuyết, luận võ, vô cùng náo nhiệt.

Dưới tán cây tùng phủ trắng tuyết, có một nam tử thân hình vĩ ngạn, khoanh tay trước ngực tựa vào thân cây, ánh mắt sáng như sao, tóc dài tung bay, cảnh tượng ấy vô cùng hài hòa đẹp đẽ, vừa liếc qua đã khiến nàng không khỏi ngừng thở, đứng trong màn tuyết sững sờ không nói. Nàng không biết vì sao người ấy lại đứng yên nhìn mặt hồ Minh Nguyệt lâu như vậy, cũng không biết chuyện cũ đau thương ẩn chứa đằng sau vẻ mặt nghiêm túc của người ấy, lại càng không biết bản thân mình vì sao lại trầm luân không một lí do.

Nàng về cơ bản không thể nói là hiểu rõ hẳn, những điều này ngoài việc chứng minh nàng bệnh không nhẹ ra thì quả thực chẳng nói lên điều gì.

Nàng tin chắc mình có đủ lí trí, loại tình cảm không có hi vọng, không có đáp lại, lại còn vĩnh viễn không thể sánh đôi này hẳn là nên lập tức chấm dứt, nhưng là, nàng lại không có cách nào với bản thân mình. Mong tưởng của nàng, suy nghĩ của nàng, khát vọng của nàng đều là người này. Có lẽ là bởi vì sự quyết đoán của một tướng quân là hẳn khiến nàng kinh ngạc, nàng coi trọng, cũng có lẽ là bởi vì thần thái kiên nghị của hẳn làm nàng mê muội, mà cũng có thể là vì ánh mắt ấy của hẳn đã mê hoặc nàng.

Trong tầm mắt, bóng dáng Tư Không Tiêu đang tiến lại gần, người ấy đứng thẳng dậy, nói vài câu ngăn ngại với Tư Không Tiêu, đứng ra xa, Mẫn

Hoa không nghe được gì. Chỉ chốc lát sau, người ấy rảo bước rời đi, cầm trong tay hồng anh ngân khô, đầy mặt nghiêm túc mà rời đi.

Đợi bóng dáng người nọ rút cuộc nhìn không thấy nữa, Mẫn Hoa mới sực tỉnh lại, bên tai lại vang lên tiếng các nhóm thiếu niên vui đùa cười nói âm ỉ cùng với tiếng gió vù vù. Tư Không Tiêu vẫn đứng ở đằng kia, cảm giác vui sướng lúc trước đã bay biến đâu mất.

Mẫn Hoa chậm rãi tiến lên hai bước, nhẹ giọng hỏi: “Sao không chơi nữa?”

“Ta phải quay lại Tây Nam.”

Người ấy sắp phải đi rồi, tim Mẫn Hoa thắt lại, nói: “Mới có vài ngày thôi mà, sao lại phải đánh trận nữa rồi?”

Tư Không Tiêu quật cường lắc đầu, nói: “Không phải, Nghi Trượng Binh Bộ mệnh lệnh, phải hộ tống phái đoàn hòa đàm của Nam Lương trở về. Mẫn Hoa muội muội đại ca bảo ta thay tướng sĩ của thiên triều nơi tiền phương cảm ơn muội cùng toàn bộ học sinh của Không Nhiên Viện. Sơ Thiện Đường vừa có thể cho binh lính tàn tật một chốn dung thân, còn giúp bọn họ tìm việc làm, đại ca thật vui sướng. Hiện tại Sơ Thiện Đường đã chính thức khởi công, huynh ấy mới có thể yên tâm mà quay lại Lạc Châu. Mẫn Hoa muội muội, lần chia tay này không biết bao giờ mới có thể gặp lại...”

Trong lòng Mẫn Hoa buồn vui lẫn lộn, nàng khẽ nhú mày, hỏi: “Vấn đề lương thảo đã giải quyết chưa?”

Tư Không Tiêu kì quái nhìn nàng một cái, lắc đầu, nói: “Tây Nam nhiều đồi núi, địa phương lại thiếu lương thực, quân đội đóng ở Lạc Châu vẫn luôn ăn không đủ no, tiếp viện của triều đình chưa bao giờ là đủ cả.”

Mẫn Hoa giật mình sửng sốt, binh lính ăn không đủ no là có ý gì trong lòng nàng hiểu rất rõ, tướng quân có uy vọng đến mấy cũng không ngăn được nỗi đói khát trong lòng. Mãi cho đến khi quay lại Không Nhiên Viện rồi nàng vẫn còn đang nghĩ làm thế nào mới có thể giải quyết vấn đề vận chuyển lương thực.

Sau đó, cuối cùng nàng cũng nghĩ đến một chuyện, vấn đề khó khăn khi người ấy ở Tây Nam kia, thì Gia Cát Khổng Minh nước Thục thời Tam Quốc cũng đã từng gặp phải. Người này đã phát minh ra một loại ngựa gỗ có thể vận lương qua đường nước Thục, một khi có thể giải quyết được chuyện vận chuyển lương thảo trong cuộc hành quân thì chẳng khác nào thắng bại đã định rõ ràng.

Xem ra trước mắt, vấn đề đầu tiên phải giải quyết là vấn đề lương thảo. Chỉ cần tìm được thợ thủ công biết làm ngựa gỗ, giải quyết vấn đề tiếp viện cho tuyến Tây Nam của triều đình. Mẫn Hoa âm thầm nghĩ trong lòng, thế nào cũng phải làm tốt hơn công chúa Nam Lương kia thì mới có thể khiến ánh mắt của người ấy chú ý vào nàng.

Chỉ là ngựa gỗ bình thường tất nhiên là không đủ, Mẫn Hoa buồn rầu kéo kéo tóc, làm cho dân chúng cơm áo ấm cũng là một mục tiêu, chính trị trong sạch giảm bớt tù oan cũng là một mục tiêu, trùng tu xây dựng những công trình công ích nâng cao trình độ dân sinh cũng là một mục tiêu... Phật tổ, vì sao tín nữ yêu đương lại gian khổ như vậy?

Bốp! Mẫn Hoa đột nhiên cảm thấy mình bị người khác đá một cước ngã xuống đất, choáng váng xong mở mắt ra xem xét bốn phía mới phát hiện mình đi nhầm đường, đáng lẽ phải đi đến đại môn phía Nam để ra cung thì nàng lại quẹo vào một cái ngõ cụt, vừa khéo rơi vào bẫy mà đám người thất hoàng tử kia đã giăng sẵn. Ngay sau đó quyền đấm cước đá túi bụi rơi xuống người nàng, đau đến mức Mẫn Hoa không kêu được một câu nào.

“Đồ đê tiện, dám phá hỏng chuyện tốt của bốn hoàng tử! Đánh chết cho ta!”

“Đánh nó, đánh chết nó! Nha đầu thối, dám mắng bốn thiếu gia là chó, thích ăn đánh mà!”

“Xùy! Đồ chết tiệt, dám bắt nạt điện hạ, đánh chết nó!”

Mẫn Hoa hai tay ôm đầu, cuộn mình trên nền đá lạnh dưới mặt đường, cắn chặt môi chịu đựng. Mấy thằng bé này chân cực kì cứng sức, lúc đầu còn thấy đau không chịu được, sau một hồi nàng đã đau đến toàn thân run lên, hoàn toàn không hay biết bọn chúng đá vào chỗ nào nữa.

Không biết đã bao lâu, tên ác đồ thất hoàng tử kia rốt cục mở miệng, nói: “Đi thôi!”

Lạc Sinh nói: “Điện hạ, chính là nó hại ngài bị thánh thượng trách mắng thậm tệ, phải giết mới đúng!”

“Điện hạ, nếu không phải đồ chết tiệt này cố ý lừa gạt khiến ngài bẽ mặt trước mặt bệ hạ thì ý chỉ sắc phong thái tử đã đến Duyên Khánh Cung từ hôm qua rồi. Ngay cả bác ta cũng nói đáng tiếc, điện hạ, đồ chết tiệt này cũng nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, không thể giữ lại được.” Nỗi căm hận của Giang Nhất Lưu dằng dặc không ngớt.

Nhậm Phục Thu nói thẳng: “Điện hạ, đến đến nước này rồi, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đuổi tận giết tuyệt mới tốt, phải cho lão hồ ly kia nếm mùi!”

Một chân của Chu Thừa Hi giẫm lên người Mẫn Hoa, nhe răng cười nói: “Các người nói bốn hoàng tử không muốn giết nó? Hừ hừ, bốn hoàng tử sống đến bây giờ còn chưa từng bẽ mặt như vậy đâu, các người nói có phải gan nó đặc biệt lớn không?”

Ba đứa còn lại kinh nghi hỏi: “Điện hạ, ý của ngài là?”

Chu Thừa Hi cười lạnh nói: “Loại người có lá gan lớn như vậy không nhiều lắm đâu, giữ mạng nó lại có thể xem nhiều chuyện thú vị hơn là chết nhiều, bốn hoàng tử muốn chống mắt xem xem, thứ đê tiện này còn có thể làm ra chuyện gì! Từ từ chậm rãi tra tấn nó, các người thấy thế nào?”

Lạc Sinh mừng rỡ: “Vẫn là điện hạ nghĩ xa, ý này rất hay. Cứ thế mà giết thì quá hời cho đồ chết tiệt này, cho nó sống không bằng chết mới khiến nó biết cái giá của to gan lớn mật!”

Trước khi đi, bốn người bọn cùng mỗi đứa còn đá cho Mẫn Hoa hai cái mới hùng hùng hổ hổ rời đi. Đợi bóng dáng bọn chúng biến mất, hộ vệ của Thượng Quan gia mới vội vã lao tới từ trong chỗ tối, Linh Lung ôm lấy Mẫn Hoa, nước mắt rơi không ngừng: “Tiểu thư tốt của tôi, mở mắt ra nhìn Linh Lung đi, cô không thể xảy ra chuyện gì được.”

Đến lúc này Mẫn Hoa cũng tỉnh lại, đau đến mức ngay cả sức để mở mắt cũng không có, đầu đau như muốn nổ tung, chỉ mơ mơ màng màng biết Linh Lung đã đưa nàng về phủ, đại phu kê đơn, cũng có người bón thuốc cho nàng.. Mỹ nhân mẫu thân cầm khăn tay bôi thuốc cho nàng, đau đến mức Mẫn Hoa hôn mê cũng không yên, hơn nữa, mỹ nhân mẫu thân khóc từ đầu đến cuối, tiếng khóc thút thít sột sột quấy Mẫn Hoa tâm phiền ý loạn.

Cha già râu dê kia đứng ở một bên giận dữ gầm lên: “Các người là người chết à? Để người ta đánh tiểu thư thành thế này?”

Linh Lung khó xử đáp: “Hồi bẩm lão gia, Mẫn Hoa tiểu thư không cho chúng nô tài ra tay. Buổi trưa cô ấy liền nói với nô tỳ, buổi sáng vô ý chọc giận thất hoàng tử, không để bọn họ trút giận thì Không Nhiên Viện kia nàng không ở nổi nữa.”

"Có lão phu ở đây, nó còn sợ cái gì?"

Linh Lung tiếp tục đáp: “Tiểu thư không muốn phá hỏng chuyện lão gia đã an bài. Tiểu thư còn nói, đây là chuyện của trẻ con, bản thân cô ấy có thể tự giải quyết ạ!”

“Đứa ngốc này, bị người ta bắt nạt đến mức này còn ngoan ngoãn như vậy.”

Sau đó Mẫn Hoa không còn nghe được gì nữa. Chờ đến khi nàng khôi phục ý thức, chớp mũi chỉ quanh quẩn mùi thuốc cực kì nhạt cực kì đậm, quanh quẩn không tan.

Nàng vừa khẽ nhúc nhích, mỹ nhân mẫn thân đang ngồi ghé vào đầu giường lập tức tỉnh lại: “Mẫn Nhi, con tỉnh rồi à! Đúng là Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ, con không có việc gì là tốt rồi, lần sau đừng dọa mầu thân nữa. Nằm nghỉ ngơi đi, đừng cử động... Trước uống hết bát thuốc trị nội thương này đã nào, ngoan...”

Ngoan, nương lại bôi thuốc cho con. Đại công tử bình thường trông có vẻ lạnh lùng lại không ngờ lúc này Mẫn Nhi chịu đại thương, hẳn còn lo lắng hơn cả người khác. Thuốc trên tay của nương đây là do hẳn phái người chạy vội tám trăm dặm để xin về, nếu không thương thể trên người Mẫn Nhi không khỏi nhanh như vậy đâu, đợi lát nữa, nương sẽ mang lễ vật đi cảm ơn hẳn...”

“Mẹ, con không muốn bôi thuốc này, kêu Linh Lung đổi thuốc khác đi.”

Mỹ nhân mầu thân sững sốt, nói: “Này, Mẫn Nhi, nương cũng biết không nên chịu ơn Đại công tử kia, nhưng thuốc này hạ sốt giảm đau cực kì hữu hiệu, nghe nói chỉ điều chế từ tuyết liên Thiên Sơn, mua cũng không mua nổi đâu. Nếu không phải do thuốc của Tư Không tướng quân đưa tới dùng hết rồi, mà thuốc đại công tử xin về cũng giống hệt như vậy thì nương cũng không dám để con dùng đâu.”

Mẫn Hoa âm ừ nửa ngày, mắt thấy mỹ nhân mầu thân định rời đi, lập tức không nghĩ ngợi gì nữa, giữ chặt mỹ nhân mầu thân, nói: “Mẹ, nếu thuốc này tốt như vậy thì không cần lãng phí, mẹ cứ bơi cho Mẫn Nhi đi.”

“A, đứa nhỏ này, đổi ý thật là nhanh. Được rồi, được rồi, nghe lời Mẫn Nhi hết, nào, nằm xuống đi, để nương cần thận bơi cho con...”

Mẫn Hoa nằm gối lên tay nàng, khẽ mỉm cười, trong đầu cũng cảm thấy vui vẻ nhẹ nhõm hẳn, khiến nàng quên luôn chuyện không thoải mái hôm nay. Chỉ cần là người ấy, người ấy biết mình tốt là được, những đau khổ này có là cái gì đâu?”

Mẫn Hoa âm thầm thề: Nhất định phải tìm ra cái người biết làm ngựa gỗ kia, giải quyết nguy cơ vận lương!

Tiếng đập cửa cốc cốc truyền đến, Linh Lung bước vào, nói: “Cửu phu nhân, tứ lão gia và tứ phu nhân đến thăm tiểu thư.”

Mỹ nhân mầu thân đứng dậy đi tiếp khách, Mẫn Hoa ổn định tâm tư đang loạn, hỏi Linh Lung: “Đại biểu ca mang gì tới cho ta?”

Linh Lung nhận tiếp việc mỹ nhân mầu thân đang làm, tiếp tục bơi thuốc cho Mẫn Hoa, cười nói: “Người không biết chắc sẽ nghĩ tiểu thư tham ăn mất, biểu thiếu gia bảo Linh Lung đưa cho tiểu thư Mẫn Hoa một tập sách mới xuất bản của Thanh Vân Phường, tên là: “Một trăm vị thợ giỏi nổi tiếng của toàn Đại Chu cùng các tác phẩm tiêu biểu toàn tập!”

Thấy Linh Lung lạng lẽ giơ ba ngón tay lên, Mẫn Hoa vui vẻ cười, nói: “Đại biểu ca đúng là có lòng tốt!”

Linh Lung thu tay về, liếc trái ngó phải rồi mới vui vẻ trả lời: “Mẫn Hoa tiểu thư, vậy Linh Lung cứ để ở chỗ cũ nhé.”

Mẫn Hoa xoa tay nói: “Người lấy ba tấm ngân phiếu này trả lại cho đại biểu ca, nói là để trả tiền công cho các tiểu nhị được phái đến các thị trấn tìm tài liệu, tìm danh thợ. Xong rồi cả cái hòm này cũng từ từ lần lượt đưa cho huynh ấy đi, nhớ kỹ một lần không được đưa quá nhiều, khiến người khác chú ý!”

“Linh Lung biết rồi ạ!” Linh Lung có chút kinh ngạc, vẫn nghe theo lời Mẫn Hoa mang ngân phiếu cũ lại rút thêm mấy tờ nữa đưa ra ngoài phòng, nói vài câu với Thượng Quan Xá, sau khi trở về trên mặt không che giấu nổi vẻ ngạc nhiên: “Mẫn Hoa tiểu thư, biểu thiếu gia nói cô có thể làm thần tiên sống được rồi, chuyện này cũng tính đến được!”

Mẫn Hoa cười nói: “Vậy người đáp thế nào?”

Linh Lung cười ha ha nói: “Linh Lung nói lại với biểu thiếu gia một câu là Như Ý, Bát Bảo nhà ta cũng không phải chỉ làm môn thần canh cửa. Thế nhưng mà Linh Lung vẫn muốn hỏi tiểu thư một câu: Sao tiểu thư biết biểu thiếu gia lại buôn bán cái này? Chuyện Thanh Vân Phường liên thủ với người của Nghi Trượng Công Bộ, ngựa nhanh người thạo, đi đến các nơi thu thập tài liệu bách nghiệp, tìm các lão sư phụ này, biểu thiếu gia nói đây là chuyện cơ mật của triều đình đấy. Chẳng lẽ tiểu thư quả thực đoán được cả chuyện này sao?”

Mẫn Hoa che miệng cười, nói: “Không phải là ta lường được hết, là đại biểu ca lừa người thôi. Cùng lắm chỉ là thủ đoạn đáp lễ của đại công tử cho ta mà thôi, chỉ là vấn đề cơ bản như áp dụng sách vở của Sơ Thiện Đường mà hăn không nghĩ ra được thì đại công tử cũng không xứng làm đệ tử của Ngọc Sơn phu tử.

Linh Lung bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Đại công tử giao chuyện buôn bán này cho biểu thiếu gia, là muốn mượn sức hăn.”

Mãn Hoa chỉ cười không đáp, trò chơi không có đối thủ thì còn gì thú vị nữa đây?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tranh điểm

Sau khi xảy ra chuyện phải hứng chịu đòn hiểm của hoàng tử, Mẫn Hoa lấy cố dưỡng thương ở lại trong phủ không chịu đi Không Nhiên Viện, cha già râu dê cũng mặc kệ nàng, Mẫn Hoa chưa kịp tự chúc mừng mình đã trốn học thành công thì một đoàn người nối đuôi nhau đi vào tiểu viện đã khiến nàng kinh ngạc rung động.

Tú nương của Kim Lũ Phường, thợ may của Ngọc Y Phường, thợ giày của Vân Ý Cư, chưởng quầy của Bảo Thúy Hiên... Mẫn Hoa cứng ngắt cười cười hỏi mỹ nhân mẫu thân: “Mẹ, tháng trước đã may đồ Tết mừng năm mới rồi.”

Mỹ nhân mẫu thân cầm lụa là găm vóc lên so trên người Mẫn Hoa, cười tươi, nói: “Con gái ngoan, lần này là may cho con mặc tiến cung yết kiến thánh nhan.”, nói xong nàng liền xoay người quay đầu dặn dò đoàn người kia: “Các người chú ý cẩn thận, không được làm mất khí phái đích nữ Thượng Quan gia.”

Một loạt người nhao nhao vâng dạ, Mẫn Hoa lạnh mặt không nói, tùy theo ý thợ may mà giơ tay, xoay người, vẫn nghĩ làm thế nào để tránh đừng quá nổi bật, nàng chẳng có tí hứng thú nào với hậu cung của lão hoàng đế kia đâu, lão hồ ly thật đáng giận!

Đến tận một ngày trước giao thừa, Mẫn Hoa vẫn chưa nghĩ ra biện pháp, nàng rầu đến cơm không ngon, ngủ không yên. Giờ Mùi, Linh Lung tự tay dâng bát bánh trôi ướp hoa quế ngó sen vào, khuyên nhủ: “Tiểu thư tốt, trong đầu có chuyện nghĩ ngợi cũng không thể ngược đãi bản thân, ăn

chút bánh trôi nóng hồi này khai vị đi nào, buổi tối còn có khẩu vị ăn uống.”

Mẫn Hoa nhận lấy cái thìa uống mấy ngụm, lại cắn nửa cái bánh trôi xong liền bảo Linh Lung bưng xuống. Bữa tối nàng cũng chối bảo không muốn ăn, không muốn đến phòng khách dùng bữa. Cùng không biết tại sao, đến nửa đêm, Mẫn Hoa đang ngủ chập chờn thì đột nhiên tỉnh lại, cảm thấy bụng đau như ai vò xé, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, toàn thân cuộn lại cũng không ngăn được ruột gan co rút đau đớn.

Như Ý, Bát Bảo trực đêm ở bên ngoài vội thắp đèn lên, nhanh chóng đi mời đại phu, mỹ nhân mẫu thân cũng vội vàng chạy tới, ôm nàng lấy khăn lụa lau mồ hôi lạnh trên trán cho nàng, vừa nói vừa ghen ngào, nói: “Tiểu thư mà có chuyện gì, tất cả các người đừng có nghĩ yên ổn! Mẫn Nhi, không đau không đau, uống thuốc sẽ không đau.”

Mẫn Hoa nhìn đau, ôm bát thuốc mỹ nhân mẫu thân đang cầm trên tay, vừa uống hai ngụm nhỏ, bụng dạ lập tức nhộn nhạo quay cuồng, phun hết ra ngoài. Đại phu vui vẻ nói: “Phải uống hết, nôn ra được mới tốt!”

Mỹ nhân mẫu thân nghe lời đồ thuốc cho nàng, cứ như vậy thượng thổ hạ tả một trận đến tận bình minh, Mẫn Hoa mới thấy đau đớn trong bụng thuyên giảm một chút, vẫn còn cảm giác ần ần đau, nhưng so với tối hôm trước đã tốt hơn rất nhiều rồi. Mẫn Hoa chập chờn ngủ, đợi đến đến khi bị người khác đánh thức, mới biết Linh Lung đang chuẩn bị cho nàng vào hoàng cung tham dự dạ yến.

Mẫn Hoa kéo kéo y phục cảm vận thụ lễ quá mức quý khí trên người, nói:”Khóc cái gì, tiểu thư của người không phải đang sống sờ sờ rất tốt đây sao?”

Linh Lung khóc sưng mắt, đang cúi đầu thắt đai lưng cho nàng, lên tiếng trả lời: “Sao mà tốt được, buổi sáng hôm qua mặt tiểu thư vẫn còn

hồng hào cơ mà, bây giờ... Linh Lung thực giận bản thân vì sao không tự uống thử một ngụm, lại hại tiểu thư chịu khổ thế này. Không biết là thứ xấu xa đê tiện đáng giết vạn lần nào, trong phủ này phải để lão gia thanh lý một lần!”

“Được rồi,” Mẫn Hoa cắt lời nàng ta: “Đánh chết người thì người vui vẻ lắm à?”

Linh Lung vẫn đang ngồi xuống mặc hài cho nàng, không đáp lời. Đợi đến khi chuẩn bị xong hết rồi, nàng ta mới ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt, hung hăng nói: “Những người đó không bảo vệ tiểu thư cho tốt, vốn là đáng chết!”

Mẫn Hoa sừng sốt, lại nhớ thằng tiểu quý thò lò mũi xanh mặt mũi lấm lem ngày trước, cũng là vẻ mặt như vậy, nói một câu như vậy.

“Mẫn Nhi, phải lên kiệu rồi.” Giọng nói dịu dàng của mỹ nhân mẫu thân cắt ngang hai chủ tớ, Mẫn Hoa lên tiếng vâng một cái, xuất môn. Mỹ nhân mẫu thân đưa nàng ra đến trước cửa kiệu, vẫn dặn dò nàng phải cẩn thận mãi, cẩn thận từng bước một, xong xuôi mới buông tay con gái quay về phủ.

Đến hoàng cung, toàn bộ cỗ kiệu tập trung lại một chỗ đi qua đại môn phía Nam, đến trước Quảng Đức Cung, xe ngựa với cỗ kiệu tách ra hai bên, do cung nhân dẫn đường, nữ quyến cùng trẻ con đi về phía Vinh Phúc Cung, quan văn võ tướng lại đi về Việt Dương Điện.

Mẫn Hoa được Linh Lung nâng xuống kiệu, đi vào đại điện lại được cung nhân nghênh đón dẫn vào chỗ ngồi. Chỗ đó có Chu Thanh Mi mặt mũi không thoải mái cùng với Chu Linh – một bộ bất đắc dĩ.

Mẫn Hoa quỳ gối hành lễ, nhẹ giọng nói: “Linh tỷ tỷ, Thanh Mi tỷ tỷ, Mẫn Hoa có lễ.”

Chu Linh vội nói trước, hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, muội bị sao vậy?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là hôm qua ăn phải cái gì đó, hỏng bụng!”

Chu Thanh Mi lại càng không vui, nói: “Cũng chỉ là ăn bậy hỏng bụng cũng làm người ta bất an. Còn quỳ đó làm gì, té xỉu cũng đừng mơ bản quận chúa đến đỡ mi.”

Mẫn Hoa mỉm cười, không nói một lời.

Vừa định ngồi vào chỗ của mình, nàng nào biết bên cạnh đột nhiên xuất hiện một đám người, cầm y hoa phục, vênh váo tự đắc, ngả ngớn cười nói, Chu Thừa Hi dẫn đầu cười nhạo nói: “Ăn bậy hỏng bụng, sao không bị độc chết luôn cho rồi!”

Những người đó ồn ào cười to, dư âm mãi không dứt. Chu Linh lồi đời cùng Chu Thanh Mi khiếp đảm đưa mắt liếc qua liếc lại giữa đám thiếu niên quý tộc ngang ngạnh và Mẫn Hoa, cũng chỉ có thể cho Mẫn Hoa một ánh mắt đồng tình. Mẫn Hoa giương mắt nhẹ nhàng liếc đám thiếu niên quý tộc ngồi bên trái phía hoàng hậu một cái, lại nhẹ nhàng thu ánh mắt về, không sợ hãi, không giận dữ, mắt nhìn phía trước, vẻ mặt bình tĩnh rộng lượng tức thì đè ép toàn bộ khí diễm của đám ranh con đáng đánh đòn kia.

“Đồ đê tiện!” Chu Thừa Hi vừa tiến lên nửa bước, Mẫn Hoa lập tức chộp thời quỳ rạp xuống trước hãn, cung kính hành lễ tôn hô: “Bái kiến thất hoàng tử điện hạ, bái kiến Thần Vương thế tử điện hạ, bái kiến...”

Mẫn Hoa thao thao bất tuyệt một tràng, lật ngược thế cờ, khiến Chu Thừa Hi bị chọc giận đến gờm chân, vọt tới phía trước túm cổ áo nàng lên, mắng to: “Cái đồ đê tiện nhà người!” Mẫn Hoa chuyển mắt qua, đối mặt với ánh mắt hung ác như dã thú kia, dùng một giọng nói mà chỉ có hai người mới nghe được chế giễu hãn: “Chỉ bằng khí lượng cỡ này của người mà cũng đòi làm thái tử, người chờ đầu thai đi!”

Chu Thừa Hi tức giận giơ tay định vung qua, lại bị giọng cao vút của cung nhân ngăn lại: “Hoàng đế bệ hạ giá lâm, Bạch thái phi nương nương giá lâm, hoàng hậu giá lâm...”

Toàn bộ mọi người vội quỳ xuống hành lễ, hô ba lần vạn tuế, đoàn người của hoàng đế lướt qua trước mặt Mẫn Hoa, đợi đến khi các vị đại boss ngồi vào ghế của mình, ban thưởng bình thân rồi, Mẫn Hoa cũng ngồi xuống, vị trí của nàng cũng không ở phía trước.

Ngồi trên tòa cao kia có hoàng đế, Bạch thái phi, Cam hoàng hậu cùng với tam phi (ba vị phi tử): Giang Huệ Phi, Bạch Lệ Phi, Lạc Hoa Phi, còn lại là đám con rồng cháu phượng, các quận vương cùng chính thê, các đích nữ của các đại gia tộc ngồi đầy quanh bàn.

Dưới nữa là lục nghi (sáu vị chiêu nghi), tứ mỹ nhân (bốn vị mỹ nhân), thất tài tử (bảy vị tài tử) của hoàng đế, rồi đến các trọng thần và quan viên được sủng ái khác.

Đợi những người trên đế tòa phượng tòa ổn định chỗ ngồi rồi, người dưới điện lại bắt đầu hành lễ, hoàng đế nói bình thân xong mọi người bắt đầu cùng nhau thưởng thức bánh trôi cùng tiết mục được an bài sắp xếp trong Lê Viên hoàng cung. Ngoài điện, tiếng chiêng trống âm âm, pháo hoa bắn lên trời lập tức rơi xuống, bản thân hoàng đế ở trong điện lại không có hứng thú mấy, khiến bầu không khí trong đêm giao thừa năm nay có chút áp lực.

Hoàng đế nâng chén rượu, cùng Giang Huệ phi của lão người rót ké uống không coi ai ra gì, Cam hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên phượng tòa, phụng phịu không nói gì, chỉ còn Bạch Thái Phi nói chuyện, ý cười trong suốt, nhận sự quý bái của mọi người, còn ban phát vàng bạc châu báu các loại.

Gánh hát trong Lê Viên xướng một đoạn kịch vui vẻ chào năm mới, Bạch thái phi cũng sai người ban thưởng, đến lúc này, các tiết mục trình diễn cũng đã hết, cung nhân ngoài điện vung phất trần trong tay, hô một tiếng dài: “Hoàng tử, công chúa chúc mừng năm mới thái phi, thánh thượng, hoàng hậu...”

Sau khi một đoàn dập đầu chúc phúc một trận, Bạch thái phi lấy trên khay cung nhân bưng theo phát cho chín hoàng tử một người một đỉnh vàng lớn, lại phát vàng lá mừng tuổi cho mười hai công chúa, đám cung nhân cũng đồng loạt bắn pháp hoa. Ngay sau đó là một đoàn các thế tử quận nữ của các nhà, lũ lượt thay nhau bước ra quỳ bái chúc mừng, đứng dậy lại theo thứ tự đi đến nhận vàng lá mừng tuổi từ Bạch thái phi, lúc tạ lễ còn phải luôn mồm nói những lời may mắn.

Tiếp theo, cung nhân bắt đầu báo lên những tiết mục đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước. Chu Thanh Ca tố nhan thanh tú, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, tranh vẽ của nàng cũng giống như người, một bức Hàn Giang Tuyết lay động hết lòng người, chỉ nhìn cũng đã thấy lạnh buốt tâm can, không ai có thể chê được một câu nào. Bóng dáng người trong tranh kia rõ ràng là hoàng đế bệ hạ chí tôn, cầm y khinh long, đứng bên bờ sông Hàn trông ra, đạm mạc mà yên tĩnh lại cao quý bức người.

Chu Linh giới cờ, hạ cờ trắng đen tất nhiên là cực diệu. Nào biết nàng còn gọi một đám cung nhân mặc đồ xanh đỏ đi lên, đứng trên bàn cờ lớn, một mình nàng ta đánh cả hai bên. Cung nhân đi nhầm nước, nàng ta liền lấy bút lông dính mực vẽ trên mặt họ, cung nhân đi đúng, càng bị vẽ xấu thêm. Nói tóm lại tiết mục này là nàng ta cố ý muốn khi dễ người, chọc cho đám người Bạch thái phi cười to liên tục.

Tiếng cười còn chưa ngừng, một giai điệu dài réo rắt từ từ vang lên, làm lòng người xao động, xua đi mây bay chần tằm mắt, đưa mọi người vào cảnh sơn thủy hữu tình. Khúc Lăng Giang này vừa đến đoạn cao trào,

Thượng Quan Tuyết Hoa mặc cẩm sam phiêu phiêu, thanh phong kiếm hòa vào tiếng đàn, vũ đạo tinh tế uyển chuyển, ánh bạc lóng lánh.

Khúc chưa vang, tình đã động, ý đã phát. Thượng Quan Tuyết Hoa vừa giơ tay nhắc chân đã lấy tư thái hoàn mỹ đập lên toàn bộ nữ tử khác. Chu Thanh Ca rất lạnh lùng, Chu Linh ngông cuồng, chỉ có một khúc Lăng Giang này vừa có tiểu nữ tử nhu tình ngàn vạn, lại có thể trợ giúp trợng phu hoàn thành thiên thu đại nghiệp, đã thành công dùng một khúc áp quần phương!

Trong tiếng than kinh ngạc, thán phục và tán dương của mọi người, Thượng Quan Tuyết Hoa cười đến dịu dàng say mê lòng người, lay động làn váy, khẽ thu tay áo đứng dậy, khiêm tốn đi ra. Lạc Khả Ngôn xuất hiện ngay sau nàng, hai tay dâng lên bản “Quân duyệt tân ngữ” do chính nàng ta tự tay chép đệ trình lên cho người trên để tâu ngự lãm. Thấy nàng nàng đứng trước điện tiền, tâm cài hạnh y, trang sức đơn giản thanh nhã, ánh mắt sáng trong, đưa tình không nói, hoàn toàn thi triển hết phong thái tao nhã, đoan trang, tú lệ của tiểu thư khuê các.

Đến tột cùng là ai tốt nhất, mọi người chưa kết luận được. Hoàng đế mới là người quyết định cuối cùng, lật một vài trang “Quân duyệt tân ngữ” do Lạc Khả Ngôn tự tay viết, từ lúc yến tiệc bắt đầu đến giờ, lần đầu tiên hoàng đế buông chén rượu trong tay, lão mở miệng hỏi:”Khanh lấy ở đâu ra?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Chấn hổ

Lạc Khả Ngôn hơi phúc thân, thong dong đáp: "Hồi bẩm bệ hạ, đây là tuyển tập các án lệ oan sai tiêu biểu cùng lời bình giảng về các điều luật trong hình pháp Đại Chu được biên soạn bản mới nhất, tuần trước mới được Thanh Vân Phường bán ra, chỉ trong ba ngày đã bán hết. Khả Ngôn may mắn sao được một bản dâng cho hoàng thượng, mong duyệt quân nhan."

Hoàng đế hơi hơi hòa giãn mặt mày, nói: "Khanh tú ngoại tuệ trung (bên ngoài thanh tú bên trong thông tuệ), hoàn toàn hiển lộ phong thái tiểu thư khuê các, là tấm gương của nữ tử trong thiên hạ, Văn tổng quản, ban thưởng nữ nhi Lạc thị một nghiên mực Việt Khê, một đôi bút lông cừu Lãng Giang, một ngàn tấm lạng la tơ lụa!"

Lạc Khả Ngôn dụi dàng bái tạ, hoàng đế lại lệnh cho tổng quản đại nội tuyên chủ kinh doanh Thanh Vân Phường vào cung. Thượng Quan Xá bước vào đại điện, đầy mặt hoảng loạn, quần áo còn hơi xộc xệch, trên vạt áo còn dính máu bẩn, trên mũi dày còn lấm lem bùn đất. Y hoang mang bối rối mà quỳ xuống, hô vạn tuế.

Thần sắc Hoàng đế lúc này cực kì khó đoán, nhìn không ra vui giận, lão hỏi: "Thượng Quan Xá, người có biết tội?"

"Thảo dân không biết ạ!"

Hoàng đế hừ nhẹ một tiếng, nói: "Dám phê bình triều chính, phải bị tội gì?"

Thượng Quan Xá quỳ rạp trên mặt đất, từng giọt mồ hôi liên tiếp rơi xuống thấm nhung đỏ tươi, y vội vàng trả lời: “Hồi bẩm hoàng thượng, thảo dân từ nhỏ đã đọc thuộc sách thánh hiền, chỉ biết trung quân báo quốc, vạn vạn không dám phê bình triều chính!”

“Vậy bản “Quân duyệt tân ngữ” này người giải thích thế nào?”

Thượng Quan Xá nao nao, lấy tay áo xoa mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, xin nghe thảo dân nói vài lời ạ.” Thượng Quan Xá nói y từ nhỏ mất cha, mẫu thân một thân một mình nuôi y lớn lên, cuộc sống vô cùng vất vả, thường xuyên ăn không đủ no.

“Năm đầu Chính Đức, miền Nam đại chiến, hoàng thượng vẫn liên tục ban chỉ giảm miễn thuế má, thương cho lê dân bá tánh, còn trùng tu thiện đường. Thảo dân vẫn nhớ rõ năm đó vào ngày sinh nhật mười tuổi của mình, gia mẫu từ thiện đường lĩnh về một túi mì trắng, đó là lần đầu tiên trong đời thảo dân được ăn một bát mì trường thọ trắng tinh mà mềm nhuyễn như thế, hương vị kia cả đời này thảo dân đều không thể quên được.”

“Chính Đức năm thứ nhất, Tấn Giang ngập lụt, Yến Hà Sơn bảy lần báo nguy, trăm vạn nạn dân bị vây trong cảnh nước sôi lửa bỏng, là hoàng thượng hạ liên tục mười đạo ý chỉ, quân pháp bất vị thân chém giết đám quan viên tham ô lương thực tiếp tế cho vùng chịu nạn. Khi đó, thảo dân cũng là một trong vô số nạn dân được lĩnh hai lượng bạc cùng hai bộ quần áo, đến nay, hai bộ quần áo kia vẫn được gia mẫu treo trong gian thờ!”

“Năm Chính Đức thứ hai, trường bồi bên nội chiếm đoạt ruộng tốt mà gia mẫu vất vả khai khẩn được, đuổi hai mẹ góa con cô thảo dân ra khỏi từ đường nhà nội. Gia mẫu nói không có mặt mũi về nhà mẹ đẻ gặp huynh trưởng, thảo dân liền thành dân vô gia cư không nhà để về. Khi đó những người đáng thương chịu oan ức giống thảo dân nhiều không kể xiết. Lại là ý chỉ nghiêm cấm việc chiếm đoạt ruộng vườn nhà cửa của cô nhi quả phụ

của hoàng thượng đã cứu mẹ con thảo dân khỏi cảnh cùng cực bán mình nuôi thân.”

Từ năm đầu Chính Đức tới bây giờ, Thượng Quan Xá lần lượt kể ra toàn bộ những ân tình mà hoàng thượng đã ban cho y - do chính y tự mình trải nghiệm, cảm xúc chân thật mà mãnh liệt, lại vô cùng rõ ràng sinh động, một thành viên thuộc chi thứ của Thượng Quan gia đã chứng kiến sự hiền minh nhân đức của hoàng đế từ sau khi ngài tự mình chấp chính, từ một phần tử bị vây dưới tầng đáy bần cùng của xã hội, giờ phút này dùng một bộ mặt hàm ơn đứng trước mặt thánh thượng, dùng bộ dạng cảm động đến rơi nước mắt này hoàn toàn xóa đi ác cảm về sự bất kính của toàn Thượng Quan gia đối với hoàng đế.

Cuối cùng, Thượng Quan Xá lau nước mắt trên mặt, nói: “Hoàng Thượng, nay thảo dân đã dựng được ba gian cửa hàng, mẫu thân vẫn tại đường, cuộc sống an khang giàu có. Nhớ đến gian khổ năm nào, thảo dân có thể có tất cả ngày hôm nay đều là do sách lược trị quốc sáng suốt của thánh thượng tài đức!

Những gì hoàng thượng ban cho thảo dân, chẳng khác nào công ân cha mẹ một lần nữa sinh ra, thảo dân không biết như thế nào báo đáp lại đại ân đại đức của hoàng thượng, lại không có công danh để đền đáp triều đình. Chỉ có thể chọn lọc toàn bộ những lời nói, việc làm, chính sách của hoàng thượng từ lúc chấp chính đến giờ, lưu lại thành sách, truyền cho hậu thế, làm cho người trong thiên hạ này đều biết rõ, dân chúng có thể có ngày lành an cư lạc nghiệp đều là nhờ thánh thượng vất vả lao tâm khổ tứ mỗi ngày, lo cho thần dân, ăn không ngon, ngủ không yên!”

Hoàng đế mặt không chút thay đổi, nhưng khẩu khí lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không muốn đe dọa kẻ đang quỳ dưới điện nữa, lão lật lật bản sách trong tay, tùy ý khen vài câu, nói: “Làm khó người một phen khổ tâm, tập sách này biên soạn không tồi. Có Khố Đẳng đại sư, Thiệp Giang Tử đại sư, Hàn Trúc đại sư, A Sài sư phụ, Chu Lôu đại sư bình luận, chuẩn xác

đúng trong tâm, lại không có một lời ca công tụng đức, thật là tốt. Một thân một mình lại có thể dựng lên ba gian cửa hàng, có thể thấy người là một kẻ có năng lực thật sự. Thượng Quan Xá, người có chí đền đáp triều đình hay không?”

Thượng Quan Xá kích đầu đến đập đầu liên miên, nghẹn ngào đáp: "Tạ ân điển của hoàng thượng!"

“Được, vậy vào Môn Hạ Tinh, làm Bối Y Bình Chương Chấp Sự đi!”

Vivi: Môn Hạ Tinh, là một trong Tam Tinh - ba cơ quan quyền lực trung ương cao nhất thời phong kiến Trung Hoa, bao gồm Thượng Thư Tỉnh, Môn Hạ Tinh và Trung Thư Tỉnh.

Đứng đầu Môn Hạ Tinh là Bình Chương Sự hay Bình Chương Chấp Sự, chức này chẳng khác nào tể tướng đương triều, thêm một chữ bối y, (áo vải) vào với ý nghĩa Thượng Quan Xá xuất thân nghèo khó, không có bối cảnh tư lịch sâu

Một câu nói nhẹ nhàng của hoàng đế đã đưa một Thượng Quan Xá chưa từng có kinh nghiệm quan trường lên ghế Bối Y Tể Tướng? Tin tức này giống như hắt nước sôi vào chảo dầu nóng. Lúc bấy giờ Tỉnh Trưởng của Tam Tinh sắc mặt tối sầm vắn vẹo, quan viên Lục Bộ hai mặt nhìn nhau, trên không dám dò đoán thánh ý, dưới không dám khen chê miệng vàng lời ngọc. Thượng Quan Xá đập đầu xong đang định lui ra thì hoàng đế lại nhìn quyển sách trên tay, hỏi: “Chủ ý này thật sự là do khanh gia nghĩ ra sao?”

Thượng Quan Xá trả lời: “Không dám giấu diếm hoàng thượng, thảng trước biểu muội của vi thần lên phố tìm sách, không cần cả kinh Xuân Thu lẫn đạo Trung Dung, chỉ cần tập sách phê bình chính sách của thánh thượng. Tháo dân hỏi vì sao? Biểu muội lại đáp, bởi vì hoàng đế ca ca thông minh nhất, lợi hại nhất, ngài nói câu nào cũng tràn đầy học vấn, Mẫn

Hoa muốn học theo. Thảo dân nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy lời biểu muội rất có đạo lý, vì vậy mới có chủ ý này ạ!”

Mẫn Hoa âm thầm lo lắng, kêu khổ không ngừng: “Phật Tổ trên cao, tín nữ nếu không xứng với Đại tướng quân kia thì cũng xin đừng cho lão hoàng đế này vợ bầm!”

Hoàng đế buông tập sách trong tay xuống, thản nhiên cười, nói: “Trẫm vẫn nghĩ không thể thoát được liên quan với tiểu Mẫn Nhi mà, quả đúng là như vậy!” Quan viên dưới điện thấy hoàng đế rốt cục nở nụ cười, đều nhao nhao nịnh nọt hoàng thượng thánh minh.

Mẫn Hoa đi ra khỏi chỗ ngồi, vừa định hành lễ, Chu Thừa Hi được sủng ái kia ngồi bên cạnh Cam hoàng hậu, cũng không biết hấn nghĩ gì, cười mẫn: “Mẫu hậu, người xem người này mặt mũi trắng bệch như quỷ, nói không chừng là trúng tà rồi? Cũng không sợ va chạm đến bà nội thái phi.”

Sắc mặt Bạch thái phi lập tức trở nên khó coi, hoàng đế nâng chén rượu, tựa tiểu phi tiểu, rất có ý bao che tính tình ác liệt này của Chu Thừa Hi. Tam phi xấu hổ không biết nên nói gì, Cam hoàng hậu đưa bàn tay đeo vòng tay phỉ thúy khảm tơ vàng lên vỗ nhẹ Chu Thừa Hi một chút, nói: “Chớ có nói bậy, đêm giao thừa không được làm hỏng không khí vui vẻ của toàn gia, Hi Nhi phải biết kiêng kị chứ?”

Mẫn Hoa bất đắc dĩ, từ từ xoay người, quỳ gối trước mặt Bạch Thái Phi, nói: “Bà nội thần tiên từ bi, Mẫn Hoa hôm qua ăn phải gì đó hỏng bụng, đến sáng nay vẫn không thấy hết đau. Người trong phủ sợ bệnh khí kinh động bà nội thần tiên mới báo vào trong cung, trong cung lại trả lời là như thế thì càng phải tham gia yến hội, mượn hồng quang của bà nội thần tiên xua đi điềm xấu năm cũ, xin một chút vận may năm mới ạ.

Ý chỉ này vừa mới đến tộ phủ, Mẫn Hoa đã hết hấn đau đớn, chỉ không quá một nén hương đã có thể xuống giường đi dự yến tiệc. Chắc là vì biết

Mẫn Hoa có bà nội thần tiên quan tâm, yêu ma quỷ quái kia không dám làm càn, lập tức chạy mất rồi!”

Chu Linh kia cũng tát nước theo mưa, cười nói: “Đúng rồi, bà nội thái phi đạo tín, đạo lễ, có Thái Phi che chở, thánh giả tu hành cũng yên tâm để Mẫn Hoa muội muội ở lại thế gian tu hành nha. Bà nội Thái Phi, người xem, người cười là sắc mặt Mẫn Hoa muội muội cũng hồng nhuận hẳn.”

Vài câu chọc cười này rốt cục cũng làm đẹp lòng Bạch Thái Phi, bà ta gật gật đầu cười nói chuyện với mấy Quận Vương Phi ở bên cạnh, Bạch Thái Phi cười nói: “Các người nghe một chút, mở miệng ra là bà nội thần tiên, còn muốn xin vận may đầu năm nữa chứ, đứa bé này miệng thật là ngọt, thật là dẻo, đứng lên đi, trời lạnh quỳ lâu có hại cho thân thể.”

Mẫn Hoa nhỏ giọng thở nhẹ đáp lễ, cũng không nhiều lời. Bạch Thái Phi lại hỏi hai bên: “Đây là khuê nữ nhà Tín Chi sao?”

Hoàng hậu khẽ đáp một tiếng vâng, Bạch Thái Phi hòa ái vươn người ra phía trước, bảo Mẫn Hoa ngẩng đầu, tinh tế đánh giá một phen, trù mến nói: “Thật là đứa nhỏ đáng thương, nhìn xem, hai má đều tím xanh rồi. Trong cung này càng ngày càng vô kỉ luật, Duyên Khánh, người là do cháu đánh đúng không?”

Cũng không đợi Chu Thừa Hi nói chuyện, Bạch Thái Phi dờ mắt nhìn về phía hoàng đế, giọng không cao không thấp mà giáo huấn:”Hoàng hậu nha, phải nhớ, trong cung này mỗi một lời nói mỗi một cử chỉ đều phải làm gương cho thiên hạ, hai mắt con cũng đừng chỉ nhìn chăm chăm vào mấy chuyện bát nháo trong hậu cung, kia là con của chính con, bây giờ đã mặc kệ không dạy thì tương lai làm Hoàng đế thế nào được? Hoàng Thượng, ngài nói có đúng là nên để ý mấy chuyện này hay không?”

Hoàng đế khẽ gật đầu, vẻ mặt khó lường, bưng chén rượu khẽ nhấp một ngụm, một đạo ánh sáng lạnh bắn đến phía Mẫn Hoa đang đứng thẳng lại

hơi hơi run rẩy ở đằng kia. Bạch Thái Phi từ ái vỗ vỗ vào mu bàn tay của Mẫn Hoa: “Bé ngoan, con theo Linh Nhi đến chỗ ai gia ngồi đi.”

Mẫn Hoa phúc thân vừa định cất bước, hoàng đế đột nhiên hỏi: “Hi nhi, trăm mệnh con xin lỗi Thượng Quan tiểu thư, có nghe hay không?”

Chu Thừa Hi không nói, hoàng đế lại nghiền ngẫm nhì Mẫn Hoa đang cúi đầu, nhìn không ra vui giận, nói: “Nếu đánh người ta, lại không chịu xin lỗi, vậy con liền đính ước với nàng đi thôi!”

Toàn thân Mẫn Hoa run lên, vừa nghĩ thì vé kinh hoàng trên mặt cũng không giấu kịp. Bạch Thái Phi kia vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, không vui hừ lạnh: “Hoàng đế, chớ dọa trẻ nhỏ!” Bạch Thái Phi cúi xuống nhẹ giọng nói: “Đúng là đứa bé khiến người ta đau lòng, nói cho ai gia, có phải không thích không?”

“Mẫn Hoa, Mẫn Hoa sợ Thất điện hạ đánh!” Mẫn Hoa thành thành thật thật trả lời, Bạch Thái Phi lại cười một nụ cười đầy ẩn ý với đám quận vương phi.

Đúng vào thời khắc nguy hiểm, Chu Thừa Hi đột nhiên nhảy đến trước mặt nàng, hung tợn giận dữ hét lên: “Cái đồ dê tiện nhà ngươi, còn không quỳ xuống lĩnh chỉ tạ ơn, cẩn thận không bốn hoàng tử đánh ngươi!”

Ma đầu này còn định cưới nàng? Lần này, Mẫn Hoa bị kinh hoàng thật sự rồi, dùng hình ảnh sét đánh giữa trời quang để hình dung cũng không đủ. Cho nên, nàng trực tiếp bị “dọa” đến ngất xỉu.

Việc tứ hôn tạm thời bị bãi bỏ.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Quần phương

Tránh được một kiếp hữu kinh vô hiểm, Mẫn Hoa không khỏi chấp tay khẩn tạ: "Phật Tổ từ bi!" Sau sự kiện tứ hôn không thành kia, mùi khói thuốc súng giữa Bồ Y Khanh Tướng Thượng Quan Xá và Vô Song công tử Thượng Quan Cẩm Hoa bắt đầu tràn ngập Đại Đô.

Thượng Quan Cẩm Hoa dựa vào thế lực lớn mạnh của Tấn Sơn Vương, đầu tư vào cái công trình công ích Sơ Thiện Đường này vô cùng nhiều. Có kế hoạch vĩ mô của đế sư Tần Quan Nguyệt chỉ dẫn, lại nhận được giáo huấn ngay từ những ngày đầu, Thượng Quan Cẩm Hoa bỏ qua cái giá của công tử thế gia, lần theo danh sách trong sử cũ năm nào, đi khắp xá xỉnh, lần ra hết người tàn tật, mẹ góa con côi, người già neo đơn, trẻ em không nơi nương tựa đưa về, sắp xếp vào hệ thống cứu trợ từ thiện của Sơ Thiện Đường, phân cấp quản lý, trọng điểm vẫn là chăm sóc con cái binh sĩ phục viên, hành động này vừa kéo gần quan hệ với đám võ tướng Bộ Binh, vừa làm hài hòa mâu thuẫn giữa quan văn và võ tướng.

Thất hoàng tử Chu Thừa Hi thì phụ trách giám sát công trình xây dựng trụ sở chính của Sơ Thiện Đường ở Đại Đô, hãn tuổi còn nhỏ, nhưng tính nết thì đúng là đứng số một hoàng tộc, tiến trình không vừa lòng hãn, lập tức đánh chửi, chém giết giám sát và thợ thủ công, vật tư có vấn đề, liền quăng người phụ trách thu mua vật tư vào ngục ngay tại chỗ, điều này khiến người dưới trông hãn cảm thấy mâu thuẫn cực kì, vừa thấy liền biết vị thất hoàng tử này chắc chắn sẽ không làm chuyện cắt xén của công cũng như lương thực, thế nhưng, cũng sẽ không có ai nói hay nói tốt cho hãn một câu nào.

Về phía Bồ Y khanh tướng Thượng Quan Xá vừa được sắc phong kia, bề ngoài trông có vẻ thể đơn lực bạc, vị trí chơi vơi lúc nào cũng có thể rớt đài. Nhưng trên thực tế, chỉ cần là thành viên trung thành với Thượng Quan gia, thì chắc chắn sẽ nhận được chỉ thị của Thượng Quan Thành, toàn gia tộc toàn lực hiệp trợ Thượng Quan Xá làm việc. Thượng Quan Xá khí chất thanh cao, đối nhân xử thế khéo léo, biết cách đưa đẩy, mọi chuyện đều biết giấu kín tin tức, sau đó lại xin chỉ thị từ thượng cấp, lại chịu chiếu cố chu đáo những đơn vị liên quan trong gia tộc, vì thế mà toàn thể Thượng Quan gia tộc ôm kỳ vọng cực kì lớn đối với chuyện y được kế nhiệm vị trí tông chủ tương lai.

Mắt trông thấy hướng gió lẫn danh vọng hai bên càng ngày càng cân sức, tần suất ra vào phủ đệ thế tử Tấn Sơn Vương của Thượng Quan Cẩm Hoa với Thượng Quan Tuyết Hoa càng ngày càng tăng lên, không ai biết bọn họ thương lượng chuyện gì. Lúc bọn họ đứng trước đại môn chạm mặt Mẫn Hoa lại càng cười nói ngọt ngào với tiểu muội này, lời lẽ thân mật, ngữ khí quan tâm, khiến cho ai nấy đều động lòng, cảm thấy tình nghĩa huynh muội bọn họ sao mà thăm thiết.

Mẫn Hoa cũng cười ngọt ngào tươi tắn, xoay người một cái liền ra lệnh cho Linh Lung bảo người trong viện kia của mỹ nhân mẫu thân ra ngoài, chộc đến đại công tử, sống chết không cần để ý.

Trong Đại Đô lửa chiến tràn ngập, đủ loại quan hệ đều dính dáng đến cuộc tranh giành ngôi vị thái tử kia. Tình thế náo nhiệt thú vị như vậy, Mẫn Hoa cũng cảm thấy mỹ mãn mà áp chế cảm giác xúc động trong lòng, an phận thủ thường, sống chết mặc bay, ngày nào cũng chỉ nghĩ đến làm cách nào để chỗ tiền nàng đang có lãi mẹ đẻ lãi con. Đợi đến khi nàng quay lại Không Nhiên Viện thì đã là tháng ba mùa xuân năm sau rồi.

Chu Linh kia đợi nàng đến gần, cảm thán: "Nhìn cặp mắt, đôi mày này đi, trông không khác gì một áng mây trong sương sớm. Thanh Sơn, người nói có đúng không?"

Tư Không Tiêu nhìn đến xuất thần, sững sờ ngây ngốc nhìn Mẫn Hoa hồi lâu mới vội khen: "Mẫn Hoa muội muội tất nhiên là lúc nào cũng xinh đẹp rồi!"

Chu Thanh Mi hoán hện giậm giậm chân, nói: "Cái đầu gỗ nhà huynh, nó xinh đẹp, vậy ta đâu?"

"Thanh Mi muội muội, muội tất nhiên cũng xinh đẹp rồi, cái này còn phải hỏi sao?"

Mẫn Hoa mặc kệ đôi oan gia này, khi tiếng chuông sớm reo vang rồi, người trong Không Nhiên Viện còn chưa ngồi quá một nửa lớp. Nàng hỏi: "Trong nội cung có đại sự gì sao?"

Tư Không Tiêu nói: "Hoàng tử đủ mười sáu sẽ không đến Không Nhiên Viện nữa, nữ tử thì tùy."

Chu Thanh Mi cười tươi như hoa tiếp lời: "Đại công chúa xuất giá rồi, haha, đến Đào Tịch làm vợ kế cho Đại Tư Công."

Mẫn Hoa lạnh lùng nhắc nhở: "Nói không chừng người tiếp theo sẽ là cô đấy!"

"Ồ, ờ, cái đồ ngốc nhà mi, cái gì cũng không hiểu, ta mới không thèm nói với mi!"

Mẫn Hoa nhìn về phía Chu Linh, chỉ thấy nàng ta lấy một khối bánh ngọt trong hộp ra, cắn một miếng nho nhỏ liền buông, cười mỉm đáp: "Đầu xuân năm nay thái phi lão tổ tông lên tiếng, các hoàng tử cũng đã đến lúc thành gia lập thất rồi. À mà chưa, trước đó còn phải đưa danh sách những nữ tử đã đủ tuổi dâng vào cung, cho hoàng tử chọn phi."

"Tuyệt tỷ tỷ cũng có tên trong danh sách sao?"

Chu Linh cười dài, nói: "Lo lắng cái gì, ca ca ta sớm đã nói với lão tổ tông sẽ chọn tam tử tử của muội!"

Nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa của Chu Linh, chẳng biết tại sao, Mẫn Hoa cảm thấy lạnh hết cả sống lưng, chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra theo chiều hướng mà Thượng Quan Tuyết Hoa kia mong đợi. Nàng đứng thẳng dậy, vội vã hỏi: "Thượng Quan ca ca đang ở chỗ nào?"

Tư Không Tiêu mặc dù tò mò nhưng cũng trả lời lại ngay: "Bây giờ thì Tử Du đại ca chắc đang ở đại viện Công Bộ bàn chuyện."

Mẫn Hoa vén váy chạy thục mạng trên đường cung vắng người, trên đường chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình nàng, cùng với tiếng tim đập thình thịch, linh cảm xấu ngày càng mãnh liệt, nếu như hết thảy không như ý, thì thiếu niên dám quỳ gối vì hạnh phúc của muội muội kia sẽ biến thành bộ dạng gì đây?

Trong thoáng chốc, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên yêu muội như mạng kia đứng dưới ánh mặt trời, ý cười đậm đậm, ngạo nghễ như ngôi sao cô độc giữa bầu trời đêm, có lẽ bây giờ còn có dấu vết bắt chước, nhưng đợi một thời gian nữa, hẳn sẽ còn chói mắt hơn cả Tần Quan Nguyệt!

Mẫn Hoa rảo bước chạy nhanh thêm vài bước nữa, lôi hẳn ra khỏi đội ngũ quan viên, thở hồng hộc bảo: "Thượng Quan ca ca, nhanh đi gạch tên Tuyết tử tử ra khỏi danh sách quần phượng! Mau!"

Thượng Quan Cẩm Hoa lấy khăn lụa ra, cẩn thận lau mồ hôi nóng hổi tứa ra trên trán nàng, chậm rãi trả lời: "Mẫn Hoa muội muội, Tử Du thay Tuyết Nhi cảm ơn muội đã quan tâm."

"Vậy người còn không mau đi, nếu để muộn thì nguy mất!"

Thượng Quan Cẩm Hoa thu khăn lụa về, cười yếu ớt nói: "Tuyết Nhi muốn gả cho lang quân như ý thì chỉ còn một cơ hội này thôi."

Mẫn Hoa nhớ tới tác phong hung ác tuyệt tình của cha già râu dê, lại liên hệ đến trận tranh giành vị trí tông chủ Thượng Quan gia cực kì kịch liệt kia, nàng thu nhẹ tiếng nói, nói: "Ta lại đi cầu xin phụ thân, vẫn còn biện pháp khác. Nhưng người trước tiên phải đi gạch tên đã. Đi nhanh lên, chẳng lẽ người muốn hối hận cả đời sao?"

"Tử Du tin tưởng nhân phẩm của Thịnh Trinh (tên tự của Chu Xương), Thịnh Trinh sẽ không cô phụ Tuyết Nhi."

Mẫn Hoa sững sờ, tức giận đến nhảy dựng, không thèm lựa lời mà mắng thẳng: "Người là đồ con heo, phó thác muội muội cho cái loại người như vậy thì thôi, còn tin tưởng lời hăn thề! Ta chưa thấy kẻ nào ngu xuẩn hơn người, người là đồ đầu heo, heo còn thông minh hơn người!"

Đúng lúc này, đám người Tư Không Tiêu đuổi tới gần hai người, Chu Linh thấy Mẫn Hoa vô duyên vô cớ mắng ca ca cùng người trong lòng của mình, không vui vẻ gì mà hỏi: "Mẫn Hoa muội muội tức giận cũng thật là đột ngột, nếu muội lo lắng Tuyết tỷ tỷ của muội, vậy Linh tỷ tỷ dẫn muội đến Vinh Phúc Cung xem tuyển tú là được, tội gì mắng chửi tam ca của ta?"

Tư Không Tiêu với Chu Thanh Mi không phản đối, Thượng Quan Cẩm Hoa lại một bộ đi cũng vậy, không đi cũng thế, Mẫn Hoa thì liên tục thúc giục mọi người đi nhanh lên, đến sớm không sớm, muộn không muộn, vừa kịp lúc nhìn thấy một màn thế tử của Tấn Sơn Vương lấy trâm vàng Lục Tử tượng trưng thân phận của thế tử phi đặt vào trong tay của ngũ tiểu thư của Giang phủ.

Giang thiên kim mặt mũi tràn đầy kinh ngạc và mừng rỡ, sung sướng đến mức đứng thẳng dậy, đầy mặt thẹn thùng, mặc kệ chuyện có đánh mất phong thái trước mặt chủ nhân của Vinh Phúc Cung này hay không.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Sóng ngầm

Chính là Chu Xương kia, mặc cho người thôi đến đây đi, trong mắt chỉ có Thượng Quan Tuyết Hoa đột nhiên phát điên cười ha ha. Mẫn Hoa nhìn thấy rõ ràng, vị tam tử này của nàng từ chối hết thủy tín vật thể tử phi do các thế tử khác đưa tới, cùng một vài nữ tử khác lưu lại đến cuối cùng, kết quả là nhận một thanh ngọc Như Ý từ tay Cam hoàng hậu – vật đại biểu cho thân phận phi tần.

“Đừng, Tuyết Nhi!” Thượng Quan Cẩm Hoa rốt cục cũng lấy lại tinh thần, hấn như điên cuồng muốn lao vào trong Vinh Phúc Cung ngăn cản, lại bị thủ vệ trong cung giơ đao ngăn cản.

Quả nhiên đã biến thành thế này. Mẫn Hoa nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu lại ánh mắt, lòng nàng lại bình tĩnh như trước, rốt cuộc tìm không ra gợn sóng kích động trong mắt lúc này.

Chu Xương chọn cầu hôn Giang phủ, nếu thực sự hấn có dị tâm, như vậy, trong có sủng phi Giang thị của hoàng đế truyền tin, ngoài lại có phe thông gia Giang thị đứng đầu là Phủ Doãn Đại Đô – Trần Việt (cậu của Giang Nhất Lưu) hô ứng, lợi ích tất nhiên so ra hơn rất nhiều so với việc kết hôn với một Thượng Quan Tuyết Hoa đã thất thế.

“Tuyết Hoa tử tử thật đáng thương!” Chu Thanh Mi thút thít khóc nỉ non.

Tư Không Tiêu mang vẻ mặt khó hiểu và phẫn nộ, nói: “Loại bội bạc như thế này sao có thể xưng đại trượng phu?”

Chu Linh không tin, liều mạng lắc đầu nói: “Nhất định là có vấn đề nhằm lẫn gì rồi, ca ca chắc chắn sẽ không vứt bỏ Tuyết Hoa. Chắc chắn huynh ấy có nỗi khổ tâm.”

Mẫn Hoa quét mắt qua, liếc Chu Linh một cái, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề: “Linh quận chúa, cô không phải tham gia tuyển tú à?”

“Lão tổ tông ban ân điển, nói Linh Nhi chính là con dâu của Thượng Quan gia... Ca ca cũng bàn trước với ta xong xuôi hết rồi, sao có thể biến thành như vậy được?”

Thượng Quan Cẩm Hoa vẻ mặt lạnh lùng, tuyên bố bằng giọng như băng giá: “Không có hôn sự!”

Mặt nạ cố gắng trấn định của Chu Linh chỉ nghe đến câu này là rách, nước mắt giàn giụa, giữ chặt Thượng Quan Cẩm Hoa cầu xin, kia không phải là lỗi của nàng. Chu Xương từ trong Vinh Phúc Cung đi ra, ngăn trước mặt Thượng Quan Cẩm Hoa, vẻ mặt chua xót, khẩn cầu: “Tử Du, là Xương thực có lỗi với huynh và Tuyết Nhi, không liên quan gì đến Linh Nhi cả!”

Thượng Quan Cẩm Hoa ha ha cười thảm, nói: “Người thật yêu thương mọi người, vậy Tuyết Nhi thì sao? Nàng vào cung, không biết phải chịu bao nhiêu khổ, Tử Du còn có lí do cưới mọi người của người sao?”

Mẫn Hoa nhíu mày, nói: “Đại công tử, đến thời điểm này mà người còn nói những lời xúc động mất bình tĩnh như thế, chẳng phải là trúng kế kẻ khác hay sao?”

Chu Xương, Chu Linh, Thượng Quan Cẩm Hoa, Tư Không Tiêu cùng với Chu Thanh Mi hết thấy sửng sốt, ánh mắt nhìn Mẫn Hoa chứa đựng vẻ kinh hoàng, giống như đây không phải là đứa trẻ mà bọn họ từng quen.

Mẫn Hoa lạnh lùng trừng mắt, quát: “Còn thất thần làm gì? Đối thủ đều đã đánh đến cửa rồi đấy, còn không biết tranh thủ thời gian đi lo lắng chu

toàn cho tam tỷ tỷ, người muốn khoanh tay chịu chết à?”

“Bộp, bộp, bộp!” Một trận vỗ tay quá mức khoa trương truyền đến, Mẫn Hoa xoay người, không phải tên ác đồ Chu Thừa Hi kia thì còn ai vào đây?

Hắn chế giễu: “Vẫn nói Vô Song công tử văn võ song toàn, tài hoa tuyệt thế. Bây giờ mới biết thì ra lời đồn là không thể tin tưởng hoàn toàn, lại còn tự tay đưa muội muội vào lồng hấp chờ mở tiệc, ha ha, chuyện ngu xuẩn này ai có thể làm ra được? Quả thật là heo còn thông minh hơn hẳn gấp trăm lần, ha ha ha...”

Bên cạnh mình toàn là mấy đứa ngu ngốc, làm gì có kẻ nào là đối thủ của loại ác đồ này, Mẫn Hoa lắc đầu, không muốn đấu võ mồm với bọn chúng. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị chạy lấy người.

"Một đám rùa đen rút đầu!"

Mẫn Hoa quay đầu lại, thản nhiên nói: “Thất hoàng tử điện hạ, xin khuyên ngài vẫn nên làm nhiều việc thiện tích đức công đức, để Bồ Tát còn phù hộ cho đại công chúa phải gả xa kia bình an mà đến được Đào Tịch. Một cái tiểu quốc nho nhỏ xa xôi lại yếu nhược, cũng không biết sau này sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng thế nào, còn nữa nha, cho dù biết công chúa địa vị số một của Đại Chu phải đi tha hương chịu ảm ức ở dị quốc, điện hạ ngài lại có thể làm gì đâu? Nước xa sao cứu được lửa gần?”

Chu Thừa Hi tức quá mà cười: “Đúng là loại không sợ chết, dám uy hiếp bốn hoàng tử, người cho là Thượng Quan bộ tộc có thể bảo vệ người mãi mãi sao?”

Mẫn Hoa nhướng mày, phản pháo: “Ít nhất hiện tại có thể bảo đảm cho Thượng Quan Tuyệt Hoa không phải chịu khổ sở gì!”

Mấy người phe đối phương tức giận trừng mắt đến sắp nứt ra, lại chẳng thể làm gì được Mẫn Hoa. Công chúa đương triều số một của Đại Chu này

là uy phong cỡ nào chứ, cùng lắm mới chỉ quở trách Mẫn Hoa một câu liền bị hoàng đế với Bạch thái phi dùng làm vật hi sinh để bồi thường tội Chu Thừa Hi hành hung Mẫn Hoa, cũng là cái thế thân để xoa dịu sự phẫn nộ của Thượng Quan bộ tộc.

Tư Không Tiêu kinh ngạc hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, nhưng lời này là phụ thân muội dạy cho à?”

Chu Thanh Mi bội phục sát đất, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thất hoàng tử chỉ thân thiết với mỗi đại công chúa kia thôi, tình cảm giữa hai người họ từ nhỏ đến lớn luôn rất tốt, đừng ngốc, mi chớ bị đánh đi.”

Mẫn Hoa bật cười, quay về thư viện. Chuyện học hành ngày hôm đó bỏ qua không nhắc tới nữa.

Buổi tối, Mẫn Hoa ở trong phòng đọc sách, Linh Lung dẫn Thượng Quan Cẩm Hoa vào gặp. Thượng Quan Cẩm Hoa cố gắng gỡ bỏ nỗi phiền muộn trong lòng, nói một tiếng cảm ơn khô khốc: “Hôm nay nhọc lòng Mẫn Hoa muội muội nhắc nhở, vi huynh mới không mắc vào đại sai lầm không thể cứu vãn.”

Mẫn Hoa gấp sách lại, nói: “Mẫn Hoa biết trong tay đại công tử có vài người có khả năng điều tra tin tức phổ phưởng, vậy nhờ bọn họ tìm cho ta mấy thợ mộc biết thuật cơ quát, coi như làm tạ lễ đi!”

Thượng Quan Cẩm Hoa không khỏi sửng sờ, cặp mắt đen láy nhìn chăm chăm Mẫn Hoa hồi lâu, cười khổ không thôi: “Thì ra là thế, vi huynh còn đang nghĩ bụng, hôm nay gặp hoạn nạn mới biết tình cảm huynh muội, thì ra không phải là ngẫu nhiên, haha...”

Mẫn Hoa mang vẻ mặt thản nhiên, không biểu cảm gì, chờ Thượng Quan Cẩm Hoa tự thuật tự giãi xong. Thượng Quan Cẩm Hoa không chịu nổi ánh mắt thản nhiên nhìn chăm chú của Mẫn Hoa, bỏ lại một câu: “Năm ngày sau sẽ có kết quả!”, sau đó chặt vật lao đầu ra khỏi cửa.

Linh Lung bưng trà bánh đang định đi vào, thấy vậy vội tránh đường, lúc đi vào trên mặt mang theo vẻ nghi ngờ lẫn kinh ngạc, hỏi: “Tiểu thư, đại công tử sao lại chạy đi thế?”

“Sao ta biết được?” Mãn Hoa lại mở sách ra, tiếp tục nghiên cứu kỹ thuật chế tạo ngựa gỗ, chỉ có điều đọc mãi vẫn không hiểu. Nàng không khỏi dừng lại, tự hỏi: “Chẳng lẽ trên đời này không có ai hiểu về cơ quát thuật sao?”

Đột nhiên nghe được tiếng Linh Lung cười, nàng ta đang dọn dẹp giường chiếu trong buồng trong, từng tiếng gió do phủi giũ chăn đệm phát ra, truyền theo tiếng trêu chọc của nàng ta: “Sao lại không có ai hiểu chứ, chỉ là tiểu thư cô không tìm được người có duyên thôi.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cơ quát

Thượng Quan Mẫn Hoa xoay người hỏi: “Hà, là ai?”

“Là Ngọc Sơn phu tử nha, tập sách trên tay tiểu thư chính là do phu tử viết năm mười ba tuổi đấy. Trước kia á, Ngọc Sơn là cái tên nổi tiếng vang vọng khắp đại giang Nam Bắc đấy!”

“Ngọc Sơn phu tử?” Thượng Quan Mẫn Hoa ban đầu là nhú mi, sau lại nở nụ cười, tay cầm bút tùy ý viết viết vẽ vẽ trên mặt giấy, dần dần hình thành kế hoạch đã tính toán từ trước.

Linh Lung đi ra, thấy nàng chuyên chú như thế liền chạy lại trước mặt nàng, ấp a ấp úng khuyên nhủ: “Nhưng mà thuật cơ quát này từ năm năm trước đã bị cấm rồi, các cơ quát sư trong nước hầu như đã bị xử tử hết, chạy trốn được cũng không còn mấy người!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cực kỳ ngờ vực: “Lại có cả chuyện này nữa sao?”

“Đúng vậy, thánh ý nói đây là xảo thuật, làm người ta mê muội mất ý chí, không muốn tiến thủ!”

Mẫn Hoa thầm cân nhắc một phen, nói: “Ừ, vậy trước cứ kệ đó đã. Người đi bảo quản gia sắp xếp cho một cái viện bỏ không, trang bị trong đó đầy đủ toàn bộ công cụ vật liệu mà thợ mộc cần dùng cho ta.”

Linh Lung mặt mũi lo lắng, lại không thể khuyên được Mẫn Hoa. Thượng Quan Thành kia cũng dung túng, mặc kệ Mẫn Hoa yêu cầu gì đều kê hạ nhân làm theo ý nàng hết.

Sau mấy ngày, việc chuẩn bị của viện kia cũng xong xuôi, Thượng Quan Cẩm Hoa cũng cho người dẫn thợ mộc mà Mẫn Hoa cần tới.

Người này râu tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, hai mắt đục ngầu, tay phải của lão cụt hết ngón, tay trái chỉ còn một ngón cái và ngón út, hơn nữa người ngòm hom hem, từ đầu đến chân chỉ như một cái bộ xương, nếu nói lão đã gần đất xa trời thì lại không đúng với cỗ ngạo khí hận đời của lão tướng toát ra trên thân lão.

Mẫn Hoa dùng sách che miệng mình đang há to vì kinh ngạc, nàng gật đầu với ông lão kia, nói: “Linh Lung, dìu lão tiên sinh ngồi xuống, dâng trà!”

Lão thợ mộc đẩy Linh Lung ra, lạnh lùng nói: “Tiểu thư không cần vòng vo, lão hủ là kẻ sắp chết rồi, có việc thì nói nhanh chút!”

Mẫn Hoa gật gật đầu, buông sách, đi lại chỗ bàn học cầm một quyển sách lên, mở ra một tờ sơ đồ hay bản vẽ gì đó, chỉ vào hình bánh xe gỗ tự chuyển động trên sơ đồ, hỏi: “Lão tiên sinh, ngài có làm được thứ này không?”

Trong mắt đục ngầu của lão thợ mộc đột nhiên chuyển động, cả khuôn mặt toát ra lệ khí nồng đậm, hoàn toàn không còn vẻ đờ đẫn trước đó. Linh Linh chạy ra phía trước Mẫn Hoa, sợ lão đột nhiên làm khó dễ. Mẫn Hoa đẩy nàng ta ra, lão thợ mộc gian nan đứng dậy, giọng cứng cỏi: “Thượng Quan tiểu thư, sống chết gì cũng hãy nói một câu, không cần lấy mấy thứ này ra thử lão hủ! Bộ xương già này còn sợ các người làm gì sao?”

Mẫn Hoa âm thầm thở dài, trên mặt nàng giấu diếm hết biểu cảm, nói: “Xem ra lão tiên sinh rất quen thuộc với mấy thứ này, vậy xin làm vất vả

lão tiên sinh dựa theo sơ đồ làm một cái guồng nước, trước cho ta xem năng lực của ngài rồi nói. Linh Lung, đưa lão tiên sinh đến nhà gỗ.”

Lão thợ mộc kia mang về mặt kính nghi, không nói thêm gì nữa mà theo Linh Lung đi đến nơi làm việc của thợ mộc mới được chuẩn bị kia. Bên trong công cụ đầy đủ, vật liệu gỗ cũng chất đầy gian sau.

Nàng chỉ vào bên trong, nói thẳng: “Lão tiên sinh, một cái guồng nước sẽ không phạm đến lệnh cấm của Đại Chu, ngài cứ an tâm lớn mật mà làm. Từ giờ hai người Bát Bảo và Phúc Nguyên sẽ chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ngài, mấy thứ trong phòng kia nếu có chỗ nào không hợp lý cứ phạt bọn họ thật nặng vào!”

Lão thợ mộc ngang nhiên gật đầu, Mẫn Hoa cũng đẩy cửa rời đi, buông được một mối lo trong lòng, trên mặt cũng tỏ vẻ thoải mái hơn rất nhiều. Ra khỏi viện, Linh Lung cẩn thận khuyên nhủ: “Tiểu thư, tuy nói lão gia không nói gì, nhưng là chuyện lén nghiên cứu cơ quát thuật này mà để người khác biết được sẽ bị rơi đầu đấy!”

Mẫn Hoa xua xua tay, nói: “Đi chuẩn bị xe ngựa, ta ra ngoài xem sao!” Linh Lung nửa tin nửa ngờ, đi đến tiền viện chuẩn bị. Sau khoảng thời gian hai tuần trà nhỏ, xe ngựa đã dừng trước cửa Lạc phủ.

Mẫn Hoa thấy Linh Lung quá sợ hãi, khẽ lắc đầu, lấy thiệp mời nhận được từ trước ra đặt trên tay nàng ta, nhắc nàng ta mau hoàn hồn.

Linh Lung vội vàng xuống xe, đưa danh thiệp. Mẫn Hoa theo sau giẫm lên ghế kê chân mà xuống xe, chỉ chốc lát sau, các nàng đã được dẫn vào đại sảnh của Lạc phủ. Lạc Sinh vội vàng tới tiếp khách, thấy là Mẫn Hoa, ý cười trên mặt càng sâu, nói: “Thượng Quan tiểu thư, đại môn nhà Tư Không tiểu tướng quân ở phía Đông thành!”

Mẫn Hoa quay đầu lại, khẽ cười nói: “Lạc công tử, ngài có hứng cùng ta đi dạo Đại Đô không? Mẫn Hoa muốn mua ít sách, nhưng thị nữ này không

biết mua chỗ nào, làm phiên Lạc công tử giúp cho chút việc nhỏ...”

“Nha đầu thối, người kêu bốn thiếu gia đi dẫn đường cho người á?”

“Hay là Lạc công tử không có cả độ lượng bực này?”

“Buồn cười, bốn thiếu gia càng muốn xem người sao có thể làm khó dễ được ta. Người đâu, chuẩn bị ngựa!”

Mẫn Hoa vừa lòng đi theo Lạc Sinh lửa giận ngập trời đi ra khỏi phủ Thượng Thư, Linh Lung cúi đầu đi phía sau, cười ha ha. Mẫn Hoa quay đầu trừng mắt nhìn nàng ta một cái, Linh Lung vội vã nhin cười. Dọc theo đường đi, Lạc Sinh kia cười ngựa lớn lông đỏ thẫm, cả người toát ra hàn khí, người qua đường đều bị hấn dọa cho cách xa ba bước.

Không lâu sau liền tình cờ gặp Giang Nhất Lưu, sau đó là Tư Không Tiêu cầm kiếm vẩy vẩy bọn họ ở một ngã tư đường. Đến buổi trưa thì ngoài đám hoàng tử công chúa trong cung ra, đây là lần đầu tiên bọn họ tụ họp ở ngoài cung – trong Túy Tiên Lâu.

Đám người chia nhau ra ngồi hai bên rõ ràng, ánh mắt nóng cháy như lửa trừng trừng “kẻ thù” đối diện. Mẫn Hoa nâng bát trà nóng bỏng tay, thối phù phù cho bay bớt hơi nước, lại dùng thìa múc một thìa lên nhẹ nhàng nhấp nháp, khẽ gật đầu nói: “Trà ngon!”

“Nha đầu chết tiệt kia, muốn chết có phải không? Có quỷ kế gì, cứ việc lấy ra hết đi! Sợ người thì ta không gọi là Giang thủ lĩnh nữa!”

Tư Không Tiêu vỗ mặt bàn cái rầm, quát lại: “Các người còn dám bắt nạt Mẫn Hoa muội muội, Thanh Sơn tuyệt đối sẽ không tha!”

Mắt hạnh hàm chứa tức giận của Chu Thanh Mi nhìn Mẫn Hoa trừng trừng, Mẫn Hoa chỉ chỉ vào bàn ăn, nói: “Ăn cơm thôi, ừm, cơm này vừa thơm vừa dẻo, ăn ngon!”

Chủ quán hầu hạ ở một bên, cúi đầu khom lưng khoe: “Thượng Quan tiểu thư quả là sành sắn, đây là gạo Nhu Hương Nam Man chính dòng, phải vận chuyển từ bình nguyên Nam Man ngàn dặm xa xôi đến đây ạ. Hương thơm tinh tế, hạt gạo vừa mềm vừa dẻo, lại dai, ăn xong rồi hương thơm ngọt vẫn còn lưu trong miệng. Ngoài hoàng cung ra, chỉ có mỗi nhà tiểu nhân có bán. Các vị công tử có muốn dùng thử một chút không?”

Mẫn Hoa chỉ vào đám người Nhậm Phục Thu, nói: “Lấy cho hai chén nữa thôi, mấy người bọn họ không ăn gạo Nam Man đâu!”

“Nha đầu thối, người nói cái gì?” Ba thằng bé kia đúng lúc bụng đói kêu gào, nghe hương cơm thơm ngào ngạt, lại nghe được chủ quán giới thiệu đến thềm nhỏ dãi, lại chỉ có mỗi một bát của Mẫn Hoa, chưa thấy cơm trưa của mình đâu thì sao không tức giận cho được?

Linh Lung thức thời lập tức mới chủ quán ra ngoài, đóng chặt hết cửa lớn cửa nhỏ của nhà gian. Mẫn Hoa buông bát đĩa, hai mắt híp lại, nói: “Không biết từng có kẻ nào nói, ăn cơm Nam Man chính là loạn thần tặc tử cơ mà, vậy trước phải tự mình xin vào ngục mới phải!”

Nhậm Phục Thu tức giận đến mức ngón tay chỉ thẳng vào Mẫn Hoa run run, không sao bình tĩnh lại được. Mẫn Hoa liếc mắt nhìn hằm một cái, lại tiếp tục châm chọc: “Quân tử mở mồm ra là không ăn của ăn xin, ta nghĩ các người có cốt khí như vậy, chắc chắn sẽ không ăn cơm gạo do nước chiến bại kia mang đến nhỉ? Đờ cho đến lúc đó lại thăm oán ta chụp cho các người cái tội bất trung bất nghĩa.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mưu định

Tư Không Tiêu cũng buông bát, nói: “Không ăn, cơm này ăn vào thấy khó chịu! Bọn ta lấy mặt mũi đâu ra mà nói mình đánh thắng trận, còn đoạt thành trì gì chứ, thực tế là có Nam Man bố thí bọn mới không chết đói!”

Linh Lung bỗng nhiên nói: “Tư Không thiếu gia, ngài trăm ngàn đừng nói như vậy. Cả vương triều này ai mà không ăn gạo Nam Man đâu, gạo ở Đại Chu vừa hiếm vừa đắt, mấy người được ăn đâu?”

Mẫn Hoa nhìn Linh Lung với vẻ tán thưởng, Linh Lung chỉ liếc mắt nhìn nàng đầy ẩn ý, không ai nói với ai câu nào.

Lạc Sinh kia hừ một tiếng, nói: “Nha đầu thôi, đây mới là mục đích người tới phủ tìm ta đi. Muốn chơi cơ quát thuật, vậy không cần phải vòng vo. Cứ đập đầu với ba vị gia đây đi, bốn thiếu gia sẽ cho người một cơ hội!”

Mẫn Hoa nhìn hẩn, nói bằng giọng giễu cợt: “Xem ra, Mẫn Hoa đã đánh giá cao Lạc công tử, cáo từ!”

Giang Nhất Lưu phát hỏa, đập bàn mắng: “Người còn diễn cái gì, giống trống khua chiêng tìm một lão cơ quát sư vào Thượng Quan phủ, nếu không phải chuyện không thành thì người còn đi tìm bọn ta sao?”

Nhậm Phục Thu đột ngột kéo Lạc Sinh với Giang Nhất Lưu ra một góc sáng sủa nhỏ giọng thì thầm vào tai nhau một lúc, Giang Nhất Lưu không

giấu được kinh ngạc, Lạc Sinh lại ôm vẻ mặt khó coi, hỏi: “Người không nghĩ nhằm đây chứ?” Nhậm Phục Thu dùng sức gật đầu!

Lạc Sinh mắng to: “Con mẹ nó, sao người không nói sớm, bị nha đầu thối kia coi thường rồi!”

Ba người bọn họ lại quay trở lại chỗ ngồi, Lạc Sinh trầm giọng nói: “Người định làm thế nào? Trước tiên phải nói cho đồ gốc nhà người biết, lúa gạo trồng ở Đại Chu không dễ tí nào đâu!”

Mẫn Hoa trả lời: “Mẫn Hoa đợt này đang đọc sách viết về guồng nước có thể giúp cấp nước tưới tiêu cho mùa màng.

“Lại là cơ quát thuật!” Lạc Sinh không nhịn được, Giang Nhất Lưu cùng Nhậm Phục Thu không hé răng.

Mẫn Hoa cười nói: “Guồng nước dùng trong nông nghiệp không phải thứ hại người!” Nói xong nàng liền đứng lên, trước khi đi còn đứng trước cửa bỏ lại một câu: “Ở chỗ cha ta kia thì cùng lắm là một câu chuyện là xong, còn lời nói của các người có sức nặng bao nhiêu ta còn không biết đâu!”

Về phần phản ứng của ba thiếu niên kia thế nào, Mẫn Hoa không để ý, thân nhiên thong dong mà bước xuống lầu. Tư Không Tiêu đuổi theo, hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, các muội đang nói vòng vo cái gì vậy, sao ta nghe mãi không hiểu gì cả?”

Mẫn Hoa dừng lại, nói: “Những chuyện tào lao này đừng quan tâm, huynh chỉ cần lo đánh trận cho tốt, bảo vệ cho tốt thành của huynh là được!”

Tư Không Tiêu nóng nảy, nói: “Đây sao lại gọi là chuyện tào lao được? Mẫn Hoa muội muội lòng luôn nghĩ cho dân chúng Đại Chu, muốn động vào lệnh cấm cơ quát thuật, truyền bá guồng nước làm tăng diện tích canh

tác trồng lúa cho Đại Chu, giúp Đại Chu không cần bị bọn Nam Man kia kiềm chế nữa. Chuyện mấu chốt như vậy, Thanh Sơn còn mặc kệ thì còn xưng đại trượng phu làm cái gì?”

“Hiểu hết rồi thì còn hỏi làm cái gì?”

“Ta, ta chỉ muốn hỏi Mẫn Hoa muội muội sao lại đi bàn chuyện trọng yếu như vậy với cái đám xấu xa kia? Bọn chúng nếu có ý xấu hại người thì sao, Mẫn Hoa muội muội lại không đề phòng...”

Tư Không Tiêu mặt mũi nhăn nhó, Mẫn Hoa kì quái liếc hẩn một cái, nói: “Lo lắng lắm thế!”

Linh Lung bật cười, Chu Thanh Mi hung hăng trừng mắt với hai chủ tớ Mẫn Hoa một cái rồi kéo Tư Không Tiêu định đi.

Sự chú ý của Mẫn Hoa lại tập trung vào con phố đối diện, chỗ có một tiểu thương đang bán những cái chong chóng giấy hoặc tò he bột đường nhiều màu sắc, gió xuân thánng ba nhẹ nhàng thổi, những chiếc chong chóng nhẹ nhàng quay. Chính là ở bên cạnh sạp hàng chong chóng, duy chỉ có một người đứng hiên ngang đón gió, khí thế kinh người, phố thị phồn hoa trong mắt hẩn cũng chỉ như phù vân trôi nổi, chỉ đáng giá hẩn tiêu khiếm mà thôi, ngoài ra không còn gì khác.

Linh Lung vọt đến phía trước nàng, vận sức chờ tấn công, nói: “Tiểu thư, cô cùng Tư Không công tử đi trước đi, Linh Lung cản phía sau.”

Mẫn Hoa cười nhẹ, vỗ vỗ lên mu vàn tay đang che trước mặt nàng, nói: “Không có việc gì!” Nàng đi qua ngã tư đường, đi đến phía trước mặt người thanh niên quý tộc Bắc Mạc kia, hơi hơi phúc thân, nói: “Công tử quả là rảnh rồi.”

“Làm sao so được với Thượng Quan tiểu thư lúc nào cũng cánh cánh trong lòng lo cho nước cho dân đây?”

Mẫn Hoa cười nhẹ, nói: “Công tử có gì chỉ bảo?”

Đối phương đáp: “Muốn bàn chuyện làm ăn với Thượng Quan tiểu thư!”

Mẫn Hoa ngẩng đầu nhìn người này, trong cặp mắt lãnh ngạo và tuyệt tình kia chỉ có hung quang của kẻ săn mồi, nàng vươn tay lắc lắc, nói: “Nhân vi ngôn khinh*”

*Vivi: Nhân vi ngôn khinh: Câu này có nghĩa là thấp cổ bé họng, kẻ không có địa vị thì lời nói sẽ không có trọng lượng gì. Mẫn Hoa trào phúng nàng chỉ là một đứa bé, không tạo nổi sóng gió gì, cũng mĩa mai đối phương không có vật gì tượng trưng cho thân phận thì cũng không có tư cách nói chuyện làm ăn với nàng.

Đối phương cười to, tới gần nàng, lấy trong ngực ra một vật gì đó, nhét vào trong lòng bàn tay nàng không cho phép giãy dụa, nói: “Thượng Quan tiểu thư, Đại Đô Đại Chu này có lẽ cô không ở được nữa đâu. Bốn vương rất có kiên nhẫn, sau này chắc chắn sẽ gặp lại.”

Mẫn Hoa cúi đầu nhìn một cái, là một cái chùy thủ cong cong như sừng trâu đính đầu bảo thạch, tay cầm không lớn không nhỏ, cực kì vừa tay nàng. Mặt trên có khắc con dấu của tiệm kim khí lớn nhất Đại Đô – Tử Huyền Kim, nàng do dự một chút, vẫn nhận lấy... Từ biệt hai người Tư Không Tiêu và Chu Thanh Mi xong, nàng dẫn Linh Lung hồi phủ.

Vừa mới bước vào cửa viện, Bát Bảo đã báo rằng guồng nước đã làm xong, Mẫn Hoa vui vẻ, xoay người đi ngay sang bên chỗ lão thợ mộc để xem thành quả. Lúc đi qua hàng rào trúc, nàng hỏi: “Chuyện ra phủ, Chương sư gia có nói gì không?”

Bát Bảo đáp: “Đại sư gia nói, nếu tam tiểu thư không trễ nải việc học tập ở học đường thì thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo cũng không có vấn đề gì.”

Mẫn Hoa nhẹ nhàng thở ra, bước vào cái viện dùng làm nhà gỗ kia. Phúc Nguyên làm theo chỉ thị của lão thợ mộc, đập nhẹ một cái trên guồng nước, liền nghe tiếng guồng nước âm âm quay kéo theo bọt nước, chính là những khối gỗ tròn đường cắt xẻ cực kì đều và giống hệt nhau này ghép lại thành một tổ hợp có thể trợ giúp con người tưới tiêu cho ruộng đồng, nâng cao năng suất. Mẫn Hoa thầm tán thưởng trong lòng, đây chính là sự kết hợp giữa tài năng và trí tuệ của con người.

Nàng tiến lên, vỗ vỗ lên tấm gỗ khô dày, xoay người nói với lão thợ mộc: “Lão tiên sinh, chẳng hay ngài có hứng thú thu đồ đệ không?”

Lão thợ mộc húng hắng ho khụ khụ mấy tiếng, nói: “Tiểu thư thân kiều thục quý, lão hủ không dám trèo cao!”

Mẫn Hoa cười khê, đáp: “Ta học mấy cái này làm sao được, ngoài thành có Sơn Thiện Đường, muốn mời lão tiên sinh qua đó dạy học.”

“Lão hủ đã một chân bước vào quan tài rồi, xin tiểu thư tìm người cao minh khác đi thôi.”

Mẫn Hoa lại cười, nói: “Ngọc Sơn tiên sinh cũng sẽ tham gia giảng bài thu đồ đệ!”

Lão thợ mộc mạnh mẽ ngẩng đầu, hai tròng mắt đục ngầu đột ngột trừng mắt nhìn Mẫn Hoa như muốn ăn thịt nàng, khàn khàn giọng đáp: “Một đứa bé ranh, trên đầu ba thước có thần linh, người đừng có giả giọng lừa gạt một người sắp chết!”

Mẫn Hoa yên lặng nhìn ông lão, không chịu yếu thế nửa phần, hồi lâu mới cười nói: “Linh Lung dàn xếp cho lão tiên sinh cho tốt!”

Mấy ngày sau, cha già râu dê có vẻ tâm trạng rất tốt, nhiều lần nhìn Mẫn Hoa, sau đó lại ha ha cười to, hiển nhiên lí do làm tâm trạng lão tốt chính là

vì cô con gái này. Mỹ nhân mầu thân cười hỏi: “Lão gia, có chuyện gì làm lão gia vui vẻ như vậy? Kể cho thiếp nghe được không?”

Thượng Quan Thành buông chén rượu, nói: “Cầm Nương, Mẫn Nhi nha đầu thế mà khó lường. Ha ha, nó muốn chơi cơ quát thuật, đi một vòng trong thành thế mà chuyện này cũng xong được. Khó lường, quả là khó lường!”

Mẫn Hoa cầm đũa, bĩu môi: “Mẫn Hoa chỉ nói phụ thân sẽ không phản đối, bọn họ lại muốn so với Mẫn Hoa xem phụ thân nhà ai thương yêu mình hơn, Mẫn Hoa lại không thể cự tuyệt thôi!”

Thượng Quan Thành lại cười ha ha, mỹ nhân mầu thân cũng cười khẽ, múc cho nàng một chén canh đầy bảo nàng nhân lúc còn nóng uống đi. Mẫn Hoa đảo đảo tròn mắt, nói: “Cha, bọn họ làm xong thật rồi ạ?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Lòng tin

Từ sau khi Thượng Quan Tuyết Hoa vào cung, đây là lần đầu tiên trên mặt Thượng Quan Cẩm Hoa lộ ra tươi cười, hẩn cẩn thận giải thích cho Mẫn Hoa: “Hôm nay khi bệ hạ lâm triều đã ban chỉ, cho phép toàn triều nghiên cứu cơ quát thuật để áp dụng vào thủy lợi nông nghiệp.”

Thượng Quan Mẫn Hoa định lên tiếng, lại nghe Thượng Quan Cẩm Hoa nói: “Cha, từ hôm nay Sơ Thiện Đường sẽ có danh tiếng vững vàng rồi.”

Cha già râu dê ừ một tiếng, lại nâng chén rượu không để ý đến lời hẩn nói.

Thượng Quan Cẩm Hoa có hơi sững sờ, hẩn nhìn chỗ ngồi trống đối diện, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Thượng Quan Thành, nói bằng giọng khẩn cầu: “Cha, con muốn mời Ngọc Sơn phu tử đến Sơ Thiện Đường dạy học. Ở lĩnh vực cơ quát thuật này, trong thiên hạ này không ai có thể sánh bằng Ngọc Sơn phu tử, nếu có thể mời Ngọc Sơn phu tử đến tọa trấn Sơ Thiện Đường, thì toàn bộ thợ giỏi trong thiên hạ chắc chắn sẽ tập trung hết tại Đại Đô này. Nếu Sơ Thiện Đường có thể cung cấp nhiều nhân tài có ích cho triều đình, thì Sơ Thiện Đường mới có thể mở rộng ra toàn Đại Chu.”

Thượng Quan Thành vẫn chỉ cầm chén rượu, không uống tiếp mà cũng chẳng rót thêm, chỉ lẳng lặng vuốt râu trầm tư. Mẫn Hoa ngoan ngoãn vùi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng lại gắp cho mẫu thân một miếng.

Thấy đối phương không phản đối, Thượng Quan Cẩm Hoa nhanh chóng giải thích một loạt: “Số con của Bộ Công cũng nói trong triều ta thiếu nhất chính là nhóm thợ thủ công phụ trách công trình thủy lợi tưới tiêu phục vụ nông nghiệp này. Nếu có lao động thạo việc, chúng ta có thể tu sửa hệ thống cấp thoát nước, có biện pháp trị thủy nâng cao năng suất thu hoạch. Đã có kho lương thực tràn đầy rồi thì sao còn phải lo mọi sự không thành?”

“Người thì biết cái gì?” Thượng Quan Thành trợn mắt phần nộ quát: “Hầu hạ dưới điện tiền lâu như vậy còn không biết bệ hạ kiêng kị nhất cái gì à? Không có đầu óc!”

Thượng Quan Cẩm Hoa ngạc nhiên, cha già râu dê dẫn mạnh cái chén trong tay xuống, đứng dậy toan rời đi. Mỹ nhân mẫu thân kinh sợ đứng lên: “Lão gia, còn cơm tối...”

“Hai mẹ con nàng ăn trước đi, lão phu với Triều Sinh đi thư phòng bàn chút chuyện.” Thượng Quan Thành nghiêm mặt, nhìn Thượng Quan Cẩm Hoa nói: “Người cũng theo ta!”

Ba ngày sau, tin Tần Quan Nguyệt sẽ đến Sơ Thiên Đường giảng bài đã truyền khắp Không Nhiên Viện. Đám học sinh xôn xao, Mẫn Hoa cũng không tin lão hoàng đế có lòng nghi kỵ rất nặng kia lại chịu thả người, tuy rằng đây là chuyện mà nàng đã dự tính là thế nào cũng phải làm cho bằng được.

Lúc này, Tần Quan Nguyệt cầm sách, nhẹ nhàng đảo mắt qua toàn bộ lớp học đang nhốn nhao, toàn bộ mọi người trầm mặc ngoan ngoãn ngồi xuống. Một học sinh nhẹ nhàng hỏi: “Ngọc Sơn phu tử, ngài phải đi rồi sao?”

“Phu tử phải đi giảng bài cho người ở Sơ Thiên Đường.” Tần Quan Nguyệt mỉm cười giải thích, hần nói: “Làm như vậy là để thu hút thợ có tay nghề giỏi từ các quốc gia khác đến định cư ở Đại Chu. Nghe nói đây là điều

kiện hậu đãi tốt nhất do Bộ Công đề ra để thu hút nguồn nhân tài trong các nước.”

“Vậy bọn đệ tử phải làm sao? Phu tử, bổn hoàng tử không cho phép ngài đi Sơ Thiện Đường!” “Không được, phu tử, bọn ta không cho ngài đi!” “Bọn con không muốn ngài đi đâu, phu tử, ngài ở lại đi mà!”

Không Nhiên Viện đột nhiên như cái chảo dầu nóng bị nổ tung, cực kì nhộn nháo ầm ĩ.

Tần Quan Nguyệt tỏ vẻ hơi hơi kinh ngạc: “Sao thế, các con quên là trước khi giảng bài bản quốc sử còn có điều kiện đặc biệt sao?” Sau đó vị đế sư giáo hoạt này bắt đầu kể ra điều kiện để lão chịu lên lớp giảng bài.

Những người đó phải lập khế ước với quan viên trong Công Bộ, bọn phải ở lại giảng bài và truyền nghề cho người trong Sơ Thiện Đường ba năm, một một học đồ phải qua được đợt khảo hạch của Công Bộ mới được tính là tốt nghiệp. Có cam đoan như vậy, chỉ có người có tay nghề thật sự giỏi trong đám người mền mộ danh tài của Tần Quan Nguyệt mà đến kia – mới được nhận sự chỉ dạy của Tần Quan Nguyệt.

Tần Quan Nguyệt khó xử nói, lão hàng năm phải dạy nhiều đệ tử như vậy, thật sự vất vả, hơn nữa với số lượng thợ giỏi qua được vòng thẩm định đầu tiên kia, một mình lão cũng không chỉ dẫn trực tiếp hết được, vì vậy lão chỉ có thể thu nhận những sơ đồ thiết kế hoặc câu hỏi của những người thợ này, hàng tháng tập trung lại phê duyệt xong rồi trả lại cho bọn họ.

Đây là cực hạn trong việc thu đồ đệ của lão rồi.

Các học sinh ngồi trong nội đường rống to: “Phu tử, ngài thật gian trá!”

“Ồ nháo!” Tần Quan Nguyệt làm bộ giận dữ khiển trách: “Quay về mỗi người chép cho ta một trăm lần bài giảng mới, nộp lên đây!”

Mẫn Hoa cười ha ha, biện pháp mà cha già râu dê với Chương sư gia nghĩ ra cũng thật là “hồ ly”. Sau khi hồi phủ, nàng đốc thúc Bát Bảo, Phúc Nguyên nhanh chóng đưa lão thợ mộc đến Sơ Thiện Đường, chớp thời cơ mới giành được chỗ tốt.”

Lão thợ mộc hai tay run lẩy bẩy, túm chặt ống tay áo của Mẫn Hoa, hỏi: “Ngọc Sơn đại sư thực sự sẽ mở lớp giảng bài sao? Đừng nói là ba năm, kể cả là ba mươi năm thì lão hủ cũng chờ...”

Mẫn Hoa nhìn lão thợ mộc kiêu căng giờ phút này lại kích động đến tay chân run rẩy này, cười đáp: “Lão tiên sinh, không đầy ba tháng nữa ngài sẽ có cơ hội luận bàn với Ngọc Sơn đại sư thôi!”

Lão thợ mộc lúc này mới lên xe ngựa, Mẫn Hoa hỏi Linh Lung: “Bên kia đã an bài ổn thỏa chưa?”

Linh Lung gật đầu, nói: “Đại sư gia tự mình an bài, một mình một gian phòng lớn, lại có Bát Bảo, Phúc Nguyên ở đó, tiểu thư tốt của tôi, cô yên tâm đi.”

“Tốt lắm, chuẩn bị xe ngựa tới phủ Tướng quân!”

Phủ Tây Nam tướng quân vẫn là một vẻ tiêu điều xơ xác như cũ. Từ lúc Tư Không Cao trở về, phủ này lại quay về bộ dáng cũ, đám tôi tớ của phủ Trung Sơn Quận Vương bị điều đi, chỉ chừa lại một đầu bếp nữ đã bán mình vào phủ tướng quân mà thôi.

Tư Không Tiêu vừa ngạc nhiên vừa vui mừng tiếp Mẫn Hoa, hãnh nói: “Mẫn Hoa muội muội, uống trà trước đi, ta đi mua kẹo hồ lô về cho muội.”

Mẫn Hoa ngăn hãnh lại, nói: “Không cần vội, trước dẫn ta đi tìm Bạch thúc thúc đã.”

Người áo xám kia vẫn ngồi ở bên gốc liễu, lão cự tuyệt sự chiêu mộ của Thượng Quan phủ, cũng không gia nhập vào xưởng thủ công chế tạo súng nước bằng trúc ngày trước.

Mẫn Hoa đi thẳng vào vấn đề: “Bạch thúc thúc, Mẫn Hoa muốn mời ngài đến Sơ Thiện Đường.”

Tư Không Tiêu kinh hãi, ngăn cản nàng: “Mẫn Hoa muội muội!”

Người áo xám kia ngay cả đầu cũng chẳng thèm ngẩng, Mẫn Hoa cũng lơ đãng, bảo Tư Không Tiêu tránh ra xa một chút, không được quấy rầy hai người họ nói chuyện.

Trên mặt nàng tràn đầy ý cười, nhẹ nhàng thản nhiên, không có tỏ vẻ tin tưởng chắc chắn, cũng không xem nhẹ đối phương, như tự nói với mình: “Mẫn Hoa muốn mời Bạch thúc thúc đi học một món nghề, nó gọi là ngựa gỗ, không cần ăn uống, có thể tự động đi lại, cho dù là đường sơn đạo trên Đại Bi Sơn cũng đi như giẫm trên đất bằng.”

Dao nhỏ trong tay người áo xám rơi xuống mặt đất, lão giương mắt, ánh mắt cũng giống như lão thợ mộc kia, tràn ngập sự chờ mong lại lo lắng sẽ phải thất vọng. Hắn hỏi: “Lời này là thật sao?”

Mẫn Hoa mỉm cười khoanh tay: “Có Ngọc Sơn và Thái Hoàng, hai vị đại sư về cơ quát thuật liên thủ, ta tin chắc Bạch thúc thúc sẽ có thể học được món nghề này!”

Người áo xám lại nhìn thật sâu vào mắt Mẫn Hoa một cái, sau đó tiếp tục nhặt dao nhỏ lên, tiếp tục đan cái sọt đang làm dở. Chuyện lớn đã xong một cái, Mẫn Hoa mới âm thầm thở phào một hơi.

Vừa mới chạy ra khỏi tiểu viện, Chu Thanh Mi hỗn hển chạy tới, vừa mở miệng đã hỏi: “Thanh Sơn ca ca đâu?”

Thanh Mi nhìn trước nhìn sau một phen, không thấy bóng Tư Không Tiêu mới quay lại nhìn Mẫn Hoa cường điệu: “Đừng ỷ rằng mình tuổi nhỏ thì muốn làm gì thì làm, ta nói cho mi biết, Thanh Sơn ca ca chỉ có thể là của bản quận chúa thôi!”

Mẫn Hoa cười khẽ, chậm rãi đưa cọt nàng ta: “Vậy phải canh chừng thật kỹ mới được!”

Chu Thanh Mi oán hận giậm chân: “Mi dám tranh với bản quận chúa? Đừng tưởng Linh tử tử giả cho ca ca mi thì mi có thể hồ nháo, chọc giận bản quận chúa, ta bảo hoàng thúc chém đầu cả nhà mi!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Người gian

Tâm trạng vui sướng nhẹ nhõm của Thượng Quan Mẫn Hoa hoàn toàn biến mất, nàng lạnh lùng hỏi: "Cô nói ai sắp gả cho đại công tử? Lặp lại lần nữa!"

Chu Thanh Mi sửng sờ, đến lúc tỉnh táo lại vội thu hồi vẻ mặt khiếp đảm, lớn tiếng hét lên: "Nói thì nói, bản quận chúa sợ mi à? Linh biểu tỳ của ta, quận nữ của Tấn Sơn Vương, Chu Linh quận chúa sẽ kết hôn với Vô Song công tử Thượng Quan Cẩm Hoa của Đại Đô, mi nghe rõ chưa?"

Tên Chu Xương này tính toán thật là giỏi! Mẫn Hoa âm thầm nghiên rã nghiên lại, khăn lụa trong tay bị xoắn lại dúm dỏ.

Chu Thanh Mi nhìn thấy thế, cười nhạt mà nói: "Đợi ca ca mi cười Linh biểu tỳ rồi thì mi đừng có mơ có ngày lành nào nhé. Đồ gốc nhà mi, nể mặt mi cùng trường với ta ba năm, bản quận chúa cảnh tỉnh cho mi một câu, thủ đoạn trị người của Linh biểu tỳ cao minh lắm. Nếu cha mi mà mặc kệ mọi chuyện của hậu viện thì mi cứ chống mắt lên mà xem."

"Chuyện hôn sự này không biết là do ai mai mối, sao một chút phong thanh cũng không thấy?" Mẫn Hoa âm thầm hít một hơi, nhin lửa giận trong lòng xuống, hỏi Chu Thanh Mi nghe được tin này từ đâu.

Chu Thanh Mi che miệng cười, nói: "Còn có thể là ai, chỉ cần Tuyết Hoa tỷ tỷ kia của mi cầu xin một câu thì Thượng Quan Cẩm Hoa có thể không làm theo sao? Hai đạo ý chỉ của Vinh Phúc Cung với Cam Tuyền Cung hiện tại có lẽ đã đến Thượng Quan phủ rồi ấy chứ!"

Nghe nói thế, Mẫn Hoa chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài. Lúc này, Tư Không Tiêu cầm gói kẹo bọc đường chạy đến, Chu Thanh Mi lập tức quẩn lấy. Tư Không Tiêu lo lắng muốn lướt qua thiếu nữ đang cản đường, Chu Thanh Mi làm sao lại chịu để cho hắn đến gần Mẫn Hoa chứ, hai người cứ dính lấu nhau không rời, Mẫn Hoa chỉ thản nhiên nói tiếng cáo từ.

Hồi phủ, thấy dưới chân bàn bát tiên bữa bộn hỗn loạn thành một đống, hương trà tràn ngập khắp phòng. Mỹ nhân mẫu thân ngây người ngồi ở tiền đường, trong tay vú nuôi bưng hai đạo ý chỉ, kinh hãi bất định. Mẫn Hoa nhú mày, hỏi: "Mẹ, cha đâu ạ?"

"Lão gia" mỹ nhân mẫu thân lấy lại tinh thần, đầy mặt ưu sầu, khựng lại một lúc rồi mới đáp: "Cha con đi ra ngoài rồi. Mẫn Nhi, nghe lời, về phòng trước đi con, đừng chọc giận cha con!"

Việc này vậy là ván đã đóng thuyền, Mẫn Hoa vững tâm lý, nói với vú nuôi: "Sau khi quận chúa vào phủ, quy củ trong viện này vẫn như vậy, ai chọc đến người của phòng đại công tử kia, sinh tử tự chịu lấy!"

Mùng mười tháng năm, năm Chính Đức thứ mười ba, quận chúa của Tấn Sơn Vương gả vào Thượng Quan phủ, thành hôn với Thượng Quan Cẩm Hoa trong Thượng Quan phủ.

Ý của cha già râu dê rất rõ ràng, Thượng Quan gia không nhận loại con dâu này. Mẫn Hoa thoáng an tâm, nàng tập trung tinh thần vào để ý động tĩnh từ phía Sơ Thiện Đường kia, bồ câu truyền tin cứ bay đến bay đi trong tiểu viện của nàng.

Tháng sáu, tin tức truyền đến. Người áo xám dẫn đầu trở thành quan môn đệ tử đầu tiên của lão thợ mộc, Mẫn Hoa tâm trạng cũng hồi phục trở lại, lần đầu tiên đọc bài thơ tình hồng đậu đầu tiên, buông lỏng tâm sự trong lòng của mình, chỉ tiếc không hợp với tình hình cho lắm.

Tháng bảy, lão thợ mộc bắt đầu trở thành bạn tri giao của Ngọc Sơn phu tử, sau khi đã hiểu lẫn nhau, thông qua văn bản trao đổi giữa hai vị đại sư, quan điểm cơ bản nhất của ngựa gỗ cũng đã được xác định. Tháng mười một, cấu trúc hình dạng ban đầu của ngựa gỗ cũng đã thành hình, chỉ đợi hai vị đại sư phá được cơ quan trong hạch tâm, trong thư do Bát Bảo gửi đến có khẳng định chắc nịch rằng: "Chậm nhất là trước ngày mồng tám tháng chạp, chắc chắn sẽ thành công."

Mẫn Hoa nhìn mảnh giấy trong tay ba lượt mới dám xác định kỳ vọng của mình sẽ không thất bại. Nàng không khỏi cảm thán: "Tần Quan Nguyệt tài hoa thật sự, đúng là tài hoa khuynh quốc khuynh thành. Khó trách lại bị kiêng kị như thế."

Đúng lúc ấy, Linh Lung vội chạy đến không kịp gõ cửa, xông thẳng vào nói: "Tiểu thư, người trong nội viện của Cửu phu nhân tranh chấp với người của bên đại công tử."

Mẫn Hoa ném tờ giấy vào chậu than, xác định mảnh giấy đã hoàn toàn hóa tro tàn mới xoay người nói: "Sinh tử tự gánh vác, không được quản."

Linh Lung vội vã kêu lên: "Linh Lung là sợ Cửu phu nhân chịu thiệt, tiểu thư ngoan của tôi, cô mau đi xem một chút đi."

Mẫn Hoa xoa xoa huyệt thái dương, kêu một tiếng: "Như Ý, Cát Tường, các người đến trước đi, đừng để người khác làm mẫu thân bị thương!"

Hai bóng đen vút một cái biến mất khỏi tiểu viện, sau đó Mẫn Hoa mới đứng dậy đi về phía tiền viện, trên đường nàng vừa đi vừa hỏi: "Có biết rõ xảy ra chuyện gì không?"

Linh Lung đi bên cạnh, nói; "Linh quận chúa gả tới ba tháng rồi mà trong bụng không có tin tức gì, liền dâng thị nữ bên người cho đại công tử làm nha hoàn ấm giường. Tháng trước, đại phu đã chẩn ra hỉ mạch. Đây là cháu nội trưởng của lão gia, dù cho là thứ xuất thì lão gia với phu nhân

cũng rất vui vẻ, thương cho rất nhiều thứ. Linh quận chúa lại thừa cơ yêu cầu với lão gia, muốn đi theo cửu phu nhân học quản lý hậu viện."

Mẫn Hoa không khỏi thả chậm bước chân, hỏi: "Cha đồng ý?"

Linh Lung chớp mắt cúi đầu, xem như cam chịu. Nàng ta nói tiếp: "Hôm nay, thị thiếp kia sai người đến chỗ cửu phu nhân mượn chìa khóa nhà kho, nói là muốn cho cháu nội tương lai của Thượng Quan phủ làm tấm áo lông. Người kia lại chọn đúng mấy tấm da lông đã chọn trước để may áo cho tiểu thư, thế nên vú nuôi không chịu, quay về báo lại với cửu phu nhân. Người kia lại nói: "..."

Đám người trong góc tiền viện kia tất nhiên là đang nhìn, Mẫn Hoa trả lời một câu: "Nói cái gì?"

"Nói cửu phu nhân không biết đã bớt xén bao nhiêu tiền bạc của tiểu thư, chắc không phải là mang đi cho nhân tình nào đó bên ngoài phủ đấy chứ?"

Mẫn Hoa mạnh mẽ dừng bước, lạnh lùng nhìn vào mắt Linh Lung, quát: "Các ả dám nói như vậy thật à?"

Linh Lung trầm thấp đáp một câu vâng ạ, nói; "Cửu phu nhân tính tình mềm mại, Liễu vú nuôi miệng lưỡi lại nhanh nhẹn, mọi người bắt đầu tranh cãi ồn ào lên, không biết tại sao thị thiếp kia lại ngã trên mặt đất, ôm bụng kêu đau, những người khác liền chạy đi tìm Linh quận chúa làm chủ."

Mẫn Hoa hừ hừ cười cười, rảo bước chân, vừa rẽ sang cửa viện kia đã nghe Linh quận chúa nói: "Kẻ đui mù nào chọc đến thiếu chủ tử tương lai thì tự nhận mệnh đi. Cửu nương, người đừng tức giận, Linh Nhi dìu người về phòng thôi. Những loại nô tài thế này phải dạy dỗ cho thật tốt mới không dám nhảy lên đầu chủ tử diều võ dương oai. Ồ, Mẫn Hoa muội muội, muội đến rồi sao?"

"Mẫn Nhi" Mỹ nhân mẫu thân mặt mũi tái nhợt, thần sắc tiêu tụy, đang bị Chu Linh cứng rắn kéo ra khỏi trận hỗn độn này, chỉ là lúc nàng rời đi còn cố gắng nhìn theo Liễu vũ nuôi kia đang bị người đè xuống đất, nước mắt thương tâm rơi từng giọt từng giọt...

Mẫn Hoa mặt mũi lạnh lùng, nhìn Chu Linh mặc cung trang đỏ rực, mái tóc búi xể kia, nói; "Không dám phiền Linh tỷ tỷ mệt nhọc, Linh Lung, đến đỡ lấy mẹ ta!"

Chu Linh cười không ngớt, nói: "Haizz, Mẫn Hoa muội muội, đây là làm sao vậy? Đều là người một nhà rồi, đừng nói chuyện xa lạ như vậy chứ!"

Mẫn Hoa lạnh nhạt nghiêng mắt nhìn cả viện đầy người, cũng thấy rõ Liễu vũ nuôi bế ấm mình tử nhỏ đến lớn kia - toàn thân đầy máu đen be bét, nằm lạng trên mặt đất, không rõ sống chết. Nàng néo néo bàn tay, quay đầu lại cười nói: "Linh tỷ tỷ, không biết đại phu ở đâu?"

Chu Linh ngượng ngùng đáp: "Đã cho người đi mời rồi!"

Mẫn Hoa sai người cầm cái ghế đến, mời Chu Linh cùng ngồi xuống, nói: "Vậy thì tốt rồi, Linh tỷ tỷ, ta liền ngồi đây đợi xem đại phu chẩn bệnh cho ra nhẽ, nếu có thứ nô tài đui mù nào dám đi chọc thiếu chủ tử tương lai vậy thì tuyệt đối không thể tha thứ được. Tỷ xem kìa, cái viện này đầy người, không biết chừng trong này có cả chủ mưu lẫn đồng lõa hại người đâu, một người cũng không được tha! Như Ý, ra canh chừng thật kỹ cửa viện cho bốn cô nương, đứa nào dám ra ngoài mật báo, ném thẳng xuống giếng!"

Chu Linh sững người một lúc mới gượng gạo cười nói: "Ôi, Mẫn Hoa muội muội, muội xem trí nhớ của chị dâu đây thật là... lại quên mất thị nữ kia đã báo lại nói thân thể không có vấn đề gì, không cần lao sư động

chúng đâu... Cửu nương cũng phải chịu kinh hãi rồi, Mẫn Hoa muội muội mau đi xem mẹ muội đi..."

Mẫn hoa mỉm cười, cầm chén trà lên thổi nhẹ một hơi, lại nhấp một ngụm, vẫn một bộ ung dung ngồi trong sân. Chu Linh mới đầu còn không sợ hãi, mắt thấy sắc trời sắp tối, nam nhân trong phủ cũng sắp trở về, thấy Mẫn Hoa không có ý ngưng chiến, nàng ta không khỏi cứng ngắc cả mặt, vừa định ra hiệu cho thị nữ của ả rời đi liền bị Như Ý, Cát Tường đứng ngoài cửa viện ngăn lại.

Chu Linh lạnh lùng nói: "Mẫn Hoa muội muội, muội đây là không nề mặt chị dâu sao?"

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Ta trá

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nhếch môi, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, thân nhiên trả lời: “Linh tỷ tỷ, kia là cháu nội đầu tiên của Thượng Quan phủ đấy, quý giá phi phàm, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chúng ta biết phải làm sao?”

Chu Linh chán nản không nói gì, chốc lát sau đã nghe người hầu của Thượng Quan Cẩm Hoa kêu một tiếng: “Chuồng ngựa!”. Tội tở trong viện vừa định nhắc chân xoay người bước đi, một cái ám tiễn của Như Ý bay qua, lập tức không còn ai dám động đậy nữa. Tên người hầu kia mắng một tiếng, bánh xe lăn trên đường lát đá, tự hấn phải đánh xe ngựa vào chuồng. Thượng Quan Cẩm Hoa rất nhanh chóng đi thẳng về viện của hấn, không đi qua tiền viện.

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa của Thượng Quan Thành cùng Chương sư gia cũng chạy đến trước tiền viện.

Xa phu theo thường lệ quát một tiếng, lại chẳng có ai trả lời. Gã run sợ báo lại: “Lão gia, Chương sư gia, quý phủ có cố quái.”

Chương sư gia nhảy xuống khỏi xe trước, hỏi thăm xung quanh một phen, lập tức một cước đá cửa đi vào tiểu viện đã xảy ra chuyện, thấy trong viện đầy người, một cái trượng gỗ dính máu năm lăn lóc cùng với một người toàn thân là máu nằm bất động trên mặt đất, cũng có Mẫn Hoa đang ngồi ở giữa sảnh, cô dâu Chu Linh quận chúa đứng ngồi không yên. Thấy cảnh này, trên mặt lão kinh ngạc không nhỏ.

Lão không nói một câu nào, xoay người đi ra ngoài mời Thượng Quan Thành đi vào.

Hai người vừa đi vào trong viện, Chu Linh lập tức khóc sụt mướt tiến lên, nói: “Phụ thân, ngài phải làm chủ cho Linh Nhi.”

Thượng Quan Thành mang vẻ mặt từ ái, vỗ vỗ bả vai nàng ta, nói: “Chớ khóc, chớ khóc, nói ta nghe đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Linh gạt nước mắt, nói: “Có hạ nhân va chạm Tiểu Đào, Linh Nhi thay Cửu nương giáo huấn nô tài kia.”

Thượng Quan Thành trả lời: “Linh Nhi làm rất khá, Cửu nương sẽ không phải lo lắng.”

Chu Linh vụng trộm liếc qua Thượng Quan Thành một cái, lại nói: “Nhưng Mẫn Hoa muội muội lại tới, vô duyên vô cớ nhốt hết tất cả mọi người ở trong viện, không cho ai ra vào.”

Thượng Quan Thành lạnh mặt nhìn về phía Thượng Quan Mẫn Hoa, nói: “Mẫn Nhi, trở về phòng đi!”

Mẫn Hoa buông chén trà, phui phui quần áo: “Thượng Quan lão gia, ngài đưa mẹ với Mẫn Hoa đến từ đường bỏ vào lồng heo luôn đi.”

Chu Linh sắc mặt đại biến, Thượng Quan Thành tức giận đến râu ria dựng hết cả lên mắng: “Vô liêm sỉ, đến từ đường quỳ cho đến khi tỉnh lại cho ta!”

Mẫn Hoa lạnh nghiêm mặt: “Bọn họ đều nói Mẫn Hoa không phải con gái ngài, là mẫu thân đi vụng trộm bên ngoài mà có. Bọn họ đều đang chê cười, Thượng Quan lão gia bị người đội ngiến cho cái nón xanh, còn giúp tình địch nuôi nghiệt chủng!”

Lời này làm cho Thượng Quan Thành biến sắc mặt tại chỗ, mặt Chu Linh cũng tái đi, Chương sư gia khẽ nói mấy câu vào bên tai Thượng Quan Thành, thấy Thượng Quan Thành cứng rắn trả lời: “Mẫn Nhi, con đi về phòng trước đi, để cha xử lý việc này.”

Mẫn Hoa phúc thân đi ra, vừa đi cùng Linh Lung qua hết góc viện, liền nghe được tiếng quát không át được nổi giận dữ của Thượng Quan Thành: “Các người là lũ cầu nô tài mắt mù gan chó, xem ra lão phu đã nuôi các người đến to gan, dám ở trong này nói luyên thuyên!!!”

“Như Ý, Cát Tường!” Mẫn Hoa hỏi: “Lúc các người đến, bà vú chết chưa?”

Đến tận lúc này, nàng mới dám thể hiện cảm xúc thật của mình, ngay cả cổ họng cũng run run.

Hai hắc y nhân nhảy ra, quỳ gối trước mặt nàng, hai người họ liếc nhau một cái, sau đó một người nói: “Hồi bẩm chủ tử, khi bọn họ xuống tay, trên đầu trượng còn có gian trá, đánh không đến năm trượng thì bà vú đã chết rồi. Sau đó chỉ là thủ thuật che mắt, đánh cho Cửu phu nhân nhìn mà thôi.”

Mẫn Hoa nắm tay càng chặt, nói: “Đứng dậy đi, không liên quan gì đến các người. Ta nhớ bà vú có một đứa con trai, tầm tầm tuổi ta. Linh Lung, người đi lấy nhiều bạc một chút cho nó, nói Thượng Quan phủ có lỗi với Liễu gia bọn họ.”

Linh Lung cúi đầu đáp vâng, Mẫn Hoa cố gắng ép mình cứng rắn, giữ vững tinh thần đi đến chỗ mẫu thân thăm hỏi, thị nữ bên người nói cảm xúc của Cửu phu nhân đã ổn định rồi. Mẫn Hoa cầm khăn lụa trong tay nghẹn ngào, lại sợ bị người nhìn ra dấu vết, quay đầu đi.

Đợi đến khi bình tĩnh trở lại, nàng cầm khăn lụa che cổ họng, nói: “Như Ý, đêm này người canh giữ ở đây, tuyệt đối không được để cho người bên chỗ đại công tử kia sang nhiễu mẫu thân.”

Đến bữa tối, ai cũng không có tâm tư ăn. Sau khi ăn qua loa xong bữa, Thượng Quan Thành chỉ vào nữ tử đang quỳ trên mặt đất, lên tiếng: “Cầm nương, kẻ này trong mắt không có bề trên, chống đối nàng, hiện giờ người liền giao cho nàng xử lý.”

Mẫu thân cầm khăn lụa, sợ hãi nhìn Thượng Quan Thành, lại nhìn thị thiếp đang có thai tên là Tiểu Đào kia, không biết làm thế nào cho phải. Mẫn Hoa gõ gõ mặt bàn: “Phụ thân, Thượng Quan ca ca đã là người trưởng thành, người của hắn thì phải do chính hắn quản giáo.”

Thượng Quan Thành mắng: “Nói bậy, đại trượng phu sao có thể dính dáng đến chuyện hậu viện. Đây là bốn phận của chủ mẫu Thượng Quan gia là mẹ con! Mẫn Nhi, con quá không hiểu phép tắc.”

Mẫn Hoa mân mê cái đĩa trong tay nói: “Người xưa có dạy: Quân tử tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, Thượng Quan ca ca ngay cả chuyện trong phòng mình còn không quản nổi thì thành người làm sao được?”

Thượng Quan Thành trầm mặc, xem như cam chịu chuyện để chính Thượng Quan Cẩm Hoa quản giáo. Chu Linh sao có thể mặc cho công cụ đoạt quyền của mình cứ thế mà hi sinh đâu? Nàng ta liền đứng lên khỏi chỗ ngồi giữ chặt ống tay áo của Thượng Quan Thành cầu xin: “Phụ thân, trong bụng Tiểu Đào còn có cháu nội trưởng của ngài mà, đợi nàng ta sinh đứa nhỏ ra rồi phạt cũng chưa muộn!”

Mẫn Hoa lạnh lùng cười: “Linh tỷ tỷ, sao không thấy tỷ thân thiết với Thượng Quan ca ca bao giờ? Hay là tỷ muốn cả Đại Đô này đồn đãi chuyện cha chồng với con dâu cầu kết với nhau, đúng không?”

“Mẫn Nhi!” Thượng Quan Thành mất tự nhiên khụ khụ, xoa tay đuổi Chu Linh đang tới gần, Chu Linh kia mặt liền xanh lét, ngượng ngùng trở về vị trí không dám nói nhiều nữa.

Thượng Quan Cẩm Hoa đứng dậy, nói: “Cửu nương, Tử Du sẽ cho người một cái công đạo vừa lòng, xin người rộng lượng, đừng để mấy chuyện của hạ nhân này trong lòng mà có hại cho thân thể.”

Mỹ nhân mầu thân cảm thấy toàn thân mất tự nhiên, vừa định đứng dậy thì Mẫn Hoa đã ẩn nàng ngồi xuống, nói với Thượng Quan Cẩm Hoa: “Thượng Quan ca ca, huynh có lòng trị gia là chuyện tốt. Có điều, chuyện này cũng không phải dễ dàng đâu. Không biết Thượng Quan ca ca bỗng lộc một tháng được bao nhiêu?”

“Hai trăm lượng bạc có thừa!”

Mẫn Hoa tỏ vẻ cả kinh: “Thế thì kì quái thật, buổi chiều hôm nay Mẫn Hoa lại thấy bên người Linh tử tử có đến mấy trăm tôi tớ đi theo, bỗng lộc hai trăm lượng một tháng có thể nuôi được nhiều cái tàu há mồm như vậy sao? Thượng Quan ca ca, huynh làm thế nào mà phát tài được vậy, sao không nói cho mầu thân của Mẫn Hoa đây một ít biện pháp? Cũng miễn cho hạ nhân nói mẹ trộm giấu bạc đi nuôi tình nhân!”

Dưới ánh nến, vẻ mặt của Thượng Quan Cẩm Hoa vô cùng quý dị, hần trầm giọng nói: “Mẫn Hoa muội muội, Tử Du cam đoan chuyện hôm nay sẽ không phát sinh ra lần nữa.”

Ở bên cạnh hần, cặp mắt thâm trầm của Chu Linh bắn ra hàn quang sắc lẹm, Mẫn Hoa rũ mắt xuống, khóe mắt đảo qua Chương sư gia đang đắm chiêu suy nghĩ cùng Thượng Quan Thanh vẻ mặt thoải mái vui mừng, lòng thầm mắng lão hồ ly không có nhân tính. Nếu hôm nay nàng không có quyết đoán rõ ràng, cha già râu dê kia nhất định sẽ bỏ rơi mình ngay lập tức, hoàn toàn không quan tâm sống chết, giống hệt như Thượng Quan Tuyết Hoa bị bỏ rơi trong thâm cung kia vậy.

Không, bản thân mình sẽ còn thê thảm hơn Thượng Quan Tuyết Hoa, ít nhất Thượng Quan Tuyết Hoa còn có Thượng Quan Cẩm Hoa ở bên ngoài

liều mạng tranh quyền đoạt lợi để bảo vệ cô muội muội duy nhất này, còn bản thân mình – một đứa bé chín tuổi lại chỉ có một mình mà thôi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Xấu xa

Tin tức truyền ra rất nhanh trên phố, cô dâu Chu gia kia ỷ thế hiếp người như thế nào, tình thế nguy cấp ra sao, tiểu cô của Thượng Quan phủ lại thong dong ứng đối như vậy như vậy, cứu được mẹ giữa vòng nước lửa. Trận tranh giành quyền lợi trong lòng Thượng Quan gia tộc này quả nhiên là ánh đao bóng kiếm, vô cùng phần kích, làm cho đám dân thường cũng có thêm một chuyện để bàn tán lúc trà dư tửu hậu.

Ngày hôm sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa đến Không Nhiên Viện, lập tức có không ít người đến hỏi han ân cần, Chu Thanh Mi ngăn nàng lại, đánh giá một phen mới nhăn mặt nhăn mũi nói: “Đồ ngốc, đòn ra oai phủ đầu của Linh biểu tử có mùi vị thế nào?”

Mẫn Hoa trả lời: “Khắc cốt ghi tâm!”

Chu Thanh Mi làm bộ hung ác hù nàng: “Mi mà dám tranh giành Thanh Sơn ca ca với bốn quận chúa, hừ hừ, nói cho mi biết, ta còn ác hơn cả Linh biểu tử đấy!”

Mẫn Hoa lắc đầu, bỏ qua cô nàng ngây thơ này, ôm đàn đến cầm thất luyện đánh đàn. Đợi đến khi nàng đánh xong một bản mới nghe thấy tiếng chân Tần Quan Nguyệt vẫn đứng đó bước vào, hai mắt thanh lãnh thản nhiên, cười nói: “Kỹ thuật chơi đàn của Mẫn Hoa đã có bảy phần công lực của danh thủ quốc gia rồi, sao hôm nay tiếng đàn lại hỗn loạn buồn bã như vậy, trong lòng có tâm sự sao?”

Mẫn Hoa gật gật đầu, nói: “Phu tử, vú nuôi của Mẫn Hoa đã chết. Trước kia luôn thấy bà ấy không có kiến thức, lại thích cãi nhãi, cực kì không thích bà ấy tí nào, nhưng mà bà ấy chết rồi, trong lòng lại cảm thấy rất khó chịu.”

Nàng ngồi ngay ngắn trước cây đàn tranh, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống mặt đàn bóng loáng, nàng vẫn biết không phải nàng không chịu được cảm giác mất đi vú nuôi, nhưng không hiểu sao nước mắt lại cứ rơi, cứ rơi không ngừng được.

Tần Quan Nguyệt thở dài một tiếng, cầm khăn tay đưa cho nàng, xoay người: “Chuyện này phu tử cũng đã nghe nói, Mẫn Hoa xử lý rất khá. Cha con cũng rất vừa lòng, chuyện qua rồi thì để cho nó qua đi. Có phải con còn nghĩ đến người thiếp mất mạng oan uổng kia đúng không?”

Mẫn Hoa cúi đầu đáp một tiếng vâng, nhẹ giọng nói: “Vẫn biết là nàng ta không chết thì Mẫn Hoa với mẫu thân sẽ phải chịu bao nhiêu thống khổ, nhưng chỉ vừa nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng nàng ta chỉ vì Mẫn Hoa mà mất đi, liền...” Nàng cúi đầu, khóc nức nở vài tiếng, sụt sịt hít một hơi, nói: “Phu tử, Mẫn Hoa không làm sai đúng không? Là bọn họ muốn hại người, Mẫn Hoa mới đáp trả!”

Tần Quan Nguyệt lại thở dài, ngồi xuống phía trước Mẫn Hoa, tay vỗ về đầu nàng, nói: “Tính tình này của con nên nói là tốt hay là xấu đây, haizzzz....”

Lão đứng dậy đi ra ngoài, Mẫn Hoa nhanh chóng gạt nước mắt, vừa định đứng dậy nhìn ai đến thì bên ngoài hành lang đã có tiếng hai cung nhân nói chuyện, trong đó có một người nói: “Thượng Quan tiểu thư, Uyển Nghi nương nương cho mời.”

Dưới Tam phi, chính là Lục nghi. Uyển Nghi này chính là Thượng Quan Tuyết Hoa, ngày đó nàng ta đi thẳng vào cung, không đến ba ngày liền hồi

hận. Nàng ta khóc sụt sùi tìm huynh trưởng kể khổ, Thượng Quan Cẩm Hoa lập tức đi cầu xin Thượng Quan Thành tương trợ. An bài như vậy xong, vị cung nhân còn đương tuổi thanh xuân này không cần hầu hạ ai, một mình sống trong cung điện hoa lệ, cầm y ngọc thực, cung tỳ nhiều như mây, hoàn toàn biểu hiện rõ tôn vinh và quyền thế vô cùng của Thượng Quan gia, ngay cả Tam phi, thậm chí là Hoàng hậu cũng không bì kịp.

Nhưng là ngày vui ngắn chẳng tày gang, tiểu thư Giang phủ kia gả cho Chu Xương, chỉ sau không đầy ba tháng tân hôn liền có tin vui báo ra. Việc này truyền vào trong cung nhất thời dậy lên sóng to gió lớn, Thượng Quan Tuyết Hoa kia cũng chính vào ngày đó mà tự mình dâng thỉnh cầu được thị tẩm.

Thượng Quan Thành tức giận đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha con ngay tại chỗ, chân chính cắt hết mọi nhân thủ và trợ giúp đã bố trí. Chỉ có Thượng Quan Cẩm Hoa đau lòng vì muội muội, sai người âm thầm chiếu cố.

Hoàng đế hàng đêm độc sủng Thượng Quan Tuyết Hoa, ngay cả sủng phi Giang Huệ Phi đang đắc sủng cũng bị bỏ rơi. Nghe nói Thượng Quan Tuyết Hoa ở trong cung, ngày nào cũng cực kì phấn khích kích thích, ngày nào cũng thế, không phải trúng độc thì là ám tiễn, huyên não đến không một ngày nào an bình.

Cứ như vậy, kết quả nàng ta lại mang được long thai.

Có đứa nhỏ của hoàng đế, tình thế lại càng đòi mạng. Tin tức từ trong cung truyền ra, Thượng Quan Tuyết Hoa đều đã dạo ba lần ở Quỷ Môn Quan rồi, bốn hộ vệ tất nhiên đã hi sinh cứu chủ, Thượng Quan Cẩm Hoa khẩn trương lo lắng đến mức phát hỏa, trong khi Thượng Quan Thành vẫn lù lù bất động như Thái Sơn.

Đây là Thượng Quan Tuyết Hoa của ngày hôm nay, nhưng mà nàng ta sao lại có thể không cần mặt mũi mà hạ mình đi cầu cứu nàng đây? Mẫn Hoa nghĩ tới nghĩ lui, quyết định vẫn đi một chuyến.

Bước vào Minh Tuyết Cung được ban thưởng cho Uyển Nghi, Thượng Quan Tuyết Hoa kia nằm phía sau màn lụa trắng, rèm tuyết châu thật dày che lấp, chỉ nhìn thấy lờ mờ, nhìn không ra tình hình của người nằm trong, chỉ nghe được tiếng khóc thút thít nghẹn ngào.

Mất thời gian một nén nhang rồi, tiếng khóc vẫn không thấy ngừng lại, Mẫn Hoa nhíu mày, tuy nói Thượng Quan Tuyết Hoa này là tự làm tự chịu, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ, không có gia tộc che chở, ở trong hoàng cung ăn thịt người này làm sao mà địch nổi những đả kích cả công khai lẫn ngầm ngầm kia. Còn đang mang thai nữa chứ! Mẫn Hoa không nói gì, thở dài, cuối cùng mới lên tiếng: “Ngày đó, nếu nương nương không bày ra chuyện tốt giữa đại công tử với Chu Linh, thì hôm nay chắc chắn sẽ không rơi vào cảnh không người thương tiếc.”

Chỉ thấy phía trong rèm châu xuất hiện động tĩnh, Thượng Quan Tuyết Hoa cuối cùng cũng ngừng khóc, nói: “Muội muội tốt của ta, muội có biết tỷ tỷ vì sao mới để ca ca cưới ác phụ kia không? Bản cung mới không để cho ác phụ vô lương tâm kia vớ bở đâu! Cưới ác phụ này có thể củng cố quan hệ với Tấn Sơn Vương, mà trong cung cũng có sự giúp đỡ của Bạch thái phi. Bản cung cũng ước định với ca ca, lấy là lấy vào cửa, không được chạm vào nàng ta, cho nàng ta làm quả phụ sống. Muội muội, muội nói biện pháp này của tỷ tỷ có hay không?”

Mẫn Hoa không trả lời, Thượng Quan Tuyết Hoa lại cười, giọng nói mềm mại đáng yêu, nhưng nghe vào tai chỉ thấy chanh chua độc ác, nàng ta nói: “Nhưng đây xét cho cùng cũng không phải kế lâu dài, tiện nhân kia lại lẳng lơ như vậy, dâm đăng như vậy, ca ca rồi cũng sẽ viên phòng với ả, rồi cũng sẽ giống như tiện nhân kia của Chu Xương thôi. May mắn, tỷ tỷ có

chuẩn bị trước, đã hạ được ả từ lâu rồi, làm cho ác phụ kia cả đời cũng đừng mơ có đứa nhỏ!”

Thượng Quan Tuyết Hoa tự nói tự vui, cười khanh khách: ‘Muội muội, lại nói tiếp, nếu hôm qua kẻ có thai là độc phụ này, tỷ tỷ sợ là Mẫn Hoa không còn được gặp lại mẫu thân muội nữa đâu!’

Mẫn Hoa đành phải nói tiếp: “Tỷ tỷ thần cơ diệu toán.”

Lúc này, Thượng Quan Tuyết Hoa lại bắt đầu sụt sịt, nói: “Nghe nói ngày tuyển tú, muội muội từng bảo ca ca xóa tên, từ hôm đó đến hôm nay ta chưa từng nghĩ đến chuyện này. Giờ cẩn thận ngẫm lại, muội muội mới là người nhìn ra vấn đề đầu tiên, hiểu rõ Chu Xương kia không đáng để phó thác. Chỉ trách tỷ tỷ ngày đó lại tin tưởng lời thề ba hoa chích chòe của hai huynh muội kia nên mới rơi vào tình cảnh này!”

Mẫn Hoa cụp mắt, nếu Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn là ứng cử viên duy nhất cho ngôi vị tông chủ của gia tộc Thượng Quan thì Chu Xương kia chắc chắn không dám bội bạc mà đi chọn con gái Giang thị. Vốn nghĩ như vậy có thể đoạn tuyệt được quan hệ liên lụy với chuyện mưu phản của Tấn Sơn Vương phủ, nào ngờ hai huynh muội các người không nhìn ra lòng người tốt, một đứa lãng phí thanh xuân cho Chu Xương kia, một đứa thì tự dâng bản thân ra kết duyên Tần Tấn!

Phí công mình đau đầu lo nghĩ tính toán!

Chỉ nghe nữ nhân bên trong vừa khóc vừa nói: “Ngày đó nếu không phải ác phụ kia nói cho bản cung Chu Xương với tiện nhân kia tân hoan... Tỷ tỷ sao có thể làm ra chuyện không thể cứu vãn thế này? Nhớ ngày xưa bản cung đắc tội bao nhiêu công chúa quận nữ để tác hợp cho ác phụ kia với ca ca, ả lại hoàn toàn không nhớ ân tình cũ, vô tình bỏ mặc bản cung. Phụ thân vốn không muốn nhìn mặt Tuyết Hoa, nay quý phủ lại có cháu nội

trường, phụ thân sao còn nghĩ đến được là còn một máu mủ ruột rà đang ở ngoài chịu người bắt nạt chứ?”

Mẫn Hoa không nói, chuyện thiếp thất nhục nhã đương gia chủ mẫu trong mắt Thượng Quan Thành là tội lớn tày trời, trừ phi Thượng Quan Cẩm Hoa lại cưới người khác, chứ nếu không thì Thượng Quan phủ này sẽ không có cháu nội nữa. Nữ nhân quả là ngoan độc, Thượng Quan Tuyết Hoa mới là người đứng sau tất cả, chỉ sợ đến giờ này Chu Linh cũng còn chưa biết mấu chốt trong chuyện này đâu.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Trúng kế

Đã làm rõ nỗi băn khoăn trong lòng, nàng tức giận đứng dậy cáo từ: “Nếu như không có chuyện gì, Mẫn Hoa xin phép cáo lui.”

Thượng Quan Tuyết Hoa nhẹ nhàng sụt sịt, kêu lên dịu dàng yếu ớt: “Muội muội tốt của ta, muội ở lại với Tam tử tử thêm một lát nữa đi. Coi như là nể mặt tử tử đã từng chiếu cố muội những năm trước đi, được chứ?”

Cái hoàng cung ăn thịt người này đã biến nữ tử mềm mại chỉ biết ỷ vào sự sủng ái của huynh trưởng thành bộ dạng này rồi. Nàng lắc đầu, thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì khó xử, tử nói với Mẫn Hoa, ta sẽ báo cho đại công tử vào thăm tử.”

"Đừng!" Thượng Quan Tuyết Hoa ngăn lại: "Ca ca cũng không nhàn nhả gì, mọi chuyện trong ngoài phủ cũng đủ cho huynh ấy bận tâm lắm rồi, muội muội đừng kể chuyện của tử tử ra mà phiền đến hân."

Mẫn Hoa cất bước định rời đi, Thượng Quan Tuyết Hoa lại không cho nàng đi, Mẫn Hoa bắt đầu mất kiên nhẫn, nàng nói: "Có chuyện gì thì nói thẳng đi!"

"Muội muội tốt," Thượng Quan Tuyết Hoa có vẻ như đang do dự, ấp a ấp úng mở miệng: "Hộ vệ của muội có thể cho tử tử mượn dùng một lát được không?"

Mẫn Hoa cự tuyệt thẳng thừng: "Sợ bọn họ mất mạng!"

Thượng Quan Tuyết Hoa vội kêu lên: "Muội muội tốt, tỷ tỷ chỉ mượn hai người thôi, ca ca nói huynh ấy sẽ nhanh chóng sắp xếp người mới đến. Muội muội tốt, tỷ tỷ bây giờ chỉ có đứa nhỏ trong bụng để dựa vào thôi, tỷ tỷ không thể không có nó được. Muội muội tốt, coi như là nể mặt đứa cháu trai còn chưa ra đời của muội, cứu tam tỷ tỷ đi!"

Mẫn Hoa đang do dự, lại nghe nữ nhân ở bên trong nói ra: "Muội muội, muội muội tốt, tỷ tỷ van muội, coi như là vì ân tình hôm qua ta đã bảo vệ mẫu thân của muội đi!"

"Chỉ mượn một ngày thôi?" Đã nói đến những lời này rồi, Mẫn Hoa chỉ có thể thỏa hiệp.

"Chỉ cần đến ngày mai ta sẽ trả lại, muội muội tốt, tỷ tỷ với cháu trai tương lai của muội đều ghi nhớ đại ân đại đức của muội."

Mẫn Hoa gọi Như Ý, Cát Tường tới, cẩn thận dặn dò: "Ngăn ám tiên thôi là được rồi, không cần dốc sức liều mạng, mấy chuyện hại người kia cũng tuyệt đối không được làm."

Hai người đáp vâng, Mẫn Hoa lặng lẽ ra khỏi cung, hồi phủ sớm tránh lang thang bên ngoài khiến kẻ khác có cơ hội lợi dụng.

Buổi chiều, nàng đang ở trong phòng khảm đàn, đột nhiên ở bên ngoài viện nghe được tiếng chạy rầm rập, trong lòng chợt xuất hiện một ý nghĩ, nàng đứng lên, Linh Lung thở hồng hộc dựa vào khung cửa, hai mắt tỏa sáng, vẻ vui sướng hiện rõ trên hai gò má đỏ ửng của nàng ta.

"Thành công rồi, tiêu thư, Bát Bảo nhắn đến, thành công rồi!"

Tâm trạng mới bắt đầu khẩn trương của Mẫn Hoa đột nhiên lắng xuống, nàng nặng nề ngồi xuống, kích động không kiềm chế được, lẩm bẩm nói: "Thật sự là thành công rồi sao?!" Một con ngựa gỗ có thể tự động di chuyển, nàng chắc chắn phải muốn chứng kiến tận mắt.

"Chuẩn bị xe, ta phải nhanh chóng đến xem sao!"

Linh Lung thở dốc một lát, nói: "Đã sắp xếp xong xuôi rồi, Mẫn Hoa tiểu thư, sao không thấy Như Ý, Cát Tường đâu?"

Mẫn Hoa tự tay đi lấy áo choàng có mũ, thắt chặt dây, nghĩ nghĩ, lấy cả chủy thủ kia cho vào trong ngực áo. Nàng đi ra khỏi gian trong, trả lời: "Ở lại chỗ Uyển Nghi nương nương rồi!"

"Tiểu thư!" Linh Lung không tán thành mà quát lên, nàng ta trách móc: "Lão gia không phải bảo cô không được đi sao, sao cô lại không nghe lời?"

Mẫn Hoa cười cười, định đi ra khỏi tiểu viện, Linh Lung vẫn tiếp tục ngăn cản, nói cần phải đợi Chương sư gia đi sắp xếp nhân thủ một lần nữa mới cho nàng ra ngoài. Mẫn Hoa không muốn làm kinh động người khác, nói: "Không phải còn có người sao? Đi thôi!" Linh Lung không thể làm gì được, chỉ có thể đuổi theo.

Cầm lệnh bài của Thượng Quan phủ, xe ngựa thuận lợi ra khỏi cổng thành. Lại chạy tiếp nửa canh giờ, đã đến Sơ Thiện Đường. Mẫn Hoa không thể che giấu sự kích động trong lòng, vội nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh về phía phòng kia. Linh Lung ở phía sau vội vã kêu to, nàng cũng không nghe, chỉ chốc lát sau, phía sau lưng cũng không còn nghe thấy tiếng gì nữa.

Đi xuyên qua một loạt phòng gỗ đã đốt đèn, nàng đi vào một gian phòng mộc không hề bắt mắt, đẩy cửa ra. Dưới ánh sáng huy hoàng của dạ minh châu, một thớt ngựa gỗ cao bằng một người vô cùng tinh xảo, có bốn chân chạm đất, đầu ngựa to ngang đối diện với cửa, tản ra một mùi gỗ thơm thanh thuần và thảo nhiên. Mẫn Hoa kinh ngạc mà há to miệng, kéo mũ xuống, chậm rãi đi qua, nhẹ nhàng vuốt ve những khớp gỗ khéo léo tinh xảo trên đầu, trên chân, và trên toàn bộ thân thể con ngựa gỗ, trong lòng kích động không thôi.

Đi đến sau lưng ngựa, nàng nhẹ nhàng lôi kéo đuôi ngựa, ngựa gỗ không hề có bất cứ phản ứng nào, nàng sửng sốt, không tin là có vấn đề quý quái gì. Ngựa gỗ sao lại bất động, đây là chuyện gì? Lại khẽ dùng sức hơn một chút, cái đuôi ngựa liền kết với vô số sợi tơ bạc toàn bộ rơi vào trong tay nàng. Cả thân hình con ngựa gỗ to lớn âm ỉ sụp đổ, các khớp nối gỗ cũng lặn lôm lổ trên mặt đất.

Tận mắt nhìn thấy cả kiệt tác hoàn mỹ tượng trưng cho trí tuệ văn minh cổ đại thời phong kiến này sụp đổ như vậy, Mẫn Hoa như bị sét đánh, kinh ngạc không biết tại sao.

"Choáng váng? Hừ hừ, Thượng Quan Mẫn Hoa, người thật sư là gan lớn che trời, dám lợi dụng địa bàn của bốn hoàng tử nghiên cứu cơ quát thuật!"

Mẫn Hoa chớp mắt mấy cái, quả nhiên là tên nghiệp chướng Chu Thừa Hi kia, đang hai tay ôm ngực ngạo nghễ đứng ở đầu bên kia của căn phòng, lòng Mẫn Hoa chùng xuống. Không biết vị tiên phong họ Bạch kia đâu rồi? Những người khác nàng có thể mặc kệ, nhưng người áo xám kia thì nàng phải bảo đảm tính mạng của lão, bởi vì ở trong lòng người kia, Bạch tiên phong có địa vị nặng như ngàn vàng.

"Người đâu?" Nàng nắm chặt tay, toàn thân bởi vì phần nộ mà cứng ngắc, hét lớn: "Bọn họ đâu rồi?"

Chu Thừa Hi hất hàm về phía một góc có mấy tấm lụa đỏ che lại, nhẹ nhàng ném ra một câu: "Giết!"

Thượng Quan Mẫn Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, tiến lên, vung tay đánh vào đầu Chu Thừa Hi. Hắn bị ăn một nắm đấm nho nhỏ vào mắt, lập tức nổi giận đùng đùng, đẩy nàng ra một cái, theo thói quen giơ chân phải đá ra.

Bịch một tiếng, Mẫn Hoa bị đá văng thẳng đến góc tường, nàng kêu rên, nhổ ra một ngụm máu. Năm đó vị cung nhân bị đá chết kia cũng là đau

nhức như vậy đi, nàng nghiêng răng chịu đựng, cho dù bị đánh chết cũng tuyệt đối không cúi đầu trước tên ma đầu này. Tay của nàng sờ chủ thủ giấu bên hông, chỉ cần chống cự được đến lúc Linh Lung chạy tới là được.

Lại nghe thấy Chu Thừa Hi nói với người khác: "Bốn hoàng tử ngày đó bị nó lừa gạt có thể coi là tự tìm, các người lại cam tâm tình nguyện bị đồ đồ tiện này lợi dụng, cảm giác thế nào?"

Lạc Sinh vắn vẹo mặt, nói: "Nhỡ sạch móng tay, tóc của nó, lột da nó rồi ném vào trong chum muối ủ chơi dần!"

Giang Nhất Lưu bác bỏ: "Ném nó vào kỹ viện hạ đẳng nhất, để cho nó bị ngàn người cười, vạn người chơi!"

Nhậm Phục Thu lại đề nghị: "Vẫn là ném vào hầm mỏ hơn, đám thợ mỏ kia ít nhất cũng phải mười năm chưa từng gặp nữ nhân, còn sợ chơi không chết nó sao?"

Chu Thừa Hi tà tà cười, nói: "Đồ đồ tiện này tự cho là thông minh, lão hồ ly Thượng Quan Thành lại trông coi nó như trân bảo, các người nói, nếu nó điên rồi thì sẽ thú vị thế nào?"

"Hay lắm, điện hạ cao kiến!"

Bốn thẳng cười khùng khục quái dị, vươn tay định tóm lấy nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa biết bọn chúng ác độc, trong lòng có ý định đã thương người để trốn thoát, chủ thủ trong tay áo bị nắm chặt đến toát mồ hôi, chỉ chờ Chu Thừa Hi đến kéo nàng, thân thể nàng co lại, húc đầu lên, nhanh chóng đẩy đối phương ngã gục. Chu Thừa Hi giận tím mặt, tay trái tay phải tóm lấy cổ nàng, hai người lập tức ngã xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Có lẽ Chu Thừa Hi ra tay quá nặng, hoặc là bị tên này bắt nạt mãi, oán hận tích tụ trong lòng Mẫn Hoa đã tìm được cơ hội bùng lên, thanh chủ

thủ vốn chỉ dùng để đe dọa mà thôi, không biết tại sao lại đâm thẳng vào bụng đối phương. Đợi đến lúc Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy trong tay có cảm giác ẩm ướt và ấm áp, nàng lo sợ, nghi hoặc, và khủng hoảng, dưới ánh sáng của dạ minh châu, nàng nhìn thấy màu máu biến màu quỷ dị, toàn thân run rẩy, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm: "Nàng giết người rồi, nàng vậy mà đã giết người!"

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Kinh hồn

Đám người Lạc Sinh đang hi hi ha ha cười nhìn cuộc chiến, thấy cảnh như vậy, người nào người nấy đều kinh hoàng: “Điện hạ! Thất hoàng tử...”

Là ai lôi nàng đi rồi ném nàng vào trong nhà giam, Thượng Quan Mẫn Hoa đã không nhớ rõ. Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần thì bản thân đã bị nhốt trong một tấm cửa sắt, nhìn ánh nắng chói mắt bên ngoài song cửa sổ trên cao lại càng làm nổi bật nên sự âm u ẩm ướt của nơi này.

Bên cạnh còn có mấy bộ xương khô, nhỏ bé, gãy vụn, không biết là người nào phải chịu cảnh kinh khủng như thế.

Nàng không có tâm tư nghĩ nhiều, thầm nghĩ giết người là phải đền mạng, không cần biết là vì lí do gì, cho dù là ngộ sát thì cũng nên nhân tội, huống chi người nàng giết lại là ứng cử viên cho ngôi vị hoàng đế.

Nàng như mê muội mà liều mạng lau đi máu đen dính trên ngón tay. Nàng không thể nào tưởng tượng nổi, trong cái chủy thủ cong hình sừng trâu tinh xảo, đẹp đẽ như vật trang sức kia, không chỉ chém sắc như chém bùn, chỉ dùng chút sức lực cũng đã xuyên qua giáp thiềm ty chỉ có hoàng tử mới được mặc, hơn nữa, nó còn bôi độc, thiếu niên ương ngạnh kiêu ngạo kia, trong chớp mắt đã toàn thân đen sì.

Vừa nghĩ đến thanh chủy thủ kia, vừa nghĩ đến tên quý tộc phương Bắc tặng chủy thủ cho nàng, vừa nghĩ đến tin tức mà Như Ý, Bát Bảo báo lại về chuyện phủ thế tử của Tấn Sơn Vương kia, nàng không khỏi âm thầm cười khổ, chuyện rõ ràng như vậy mà đến giờ nàng mới nghĩ ra. Người nọ vì sao

lại vô duyên vô cớ tặng đồ cho nàng, còn dùng con dấu khắc của tiệm Tử Huyền Kim xóa bỏ mọi nghi ngờ phòng bị của nàng, còn vì sao lại đi nói mấy lời lẽ khiến người ta hiểu lầm kia, thì ra, tất cả là vì một ngày này!

Chỉ cần nàng mang theo chủ thủ bên người, chỉ cần nàng phát sinh xung đột với Chu Thừa Hi thì chắc chắn nó sẽ phát huy tác dụng vốn có.

Được lắm, cho dù nàng phải đền mạng cho Chu Thừa Hi thì cũng sẽ không để cho đám người hại nàng này được tự do tự tại!

Thượng Quan Mẫn Hoa bò dậy từ trên mặt đất đầy cỏ khô, vừa nhúc nhích thì mùi hôi thối bắt đầu xộc lên mũi, nàng nhịn xuống cảm giác khó chịu, tránh đám thi thể xương cốt kia, đi lại quanh cái nhà giam kì quái này, quan sát.

Trong này nham thạch đen sì, lại hơi sáng bóng, nàng đi lại gần người người, là một mùi khói mang theo ẩm ướt, nhà giam này rõ ràng là từ một cái hầm mỏ nào đó bỏ không mà làm thành. Lòng lại suy nghĩ, Đại Đô là nơi gần long huyết, sao có thể có người khai thác mỏ ở đây, chẳng lẽ mình đã rời khỏi Đại Đô rồi?

Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm cười lạnh, đứng thẳng vai. Lại cân nhắc tiếp, chuyện mưu sát hoàng tử là chuyện trọng đại cỡ nào, ven đường chắc chắn có dân công văn truy nã, để giấu diếm hành tung, bọn người này chắc chắn không thể đi xa. Nếu nói đây là ở vùng phụ cận Tây Sơn, vậy cũng không phải. Nàng vừa suy nghĩ, vừa đi loạn xung quanh xem xét.

Đột nhiên, dưới chân nàng giẫm trúng một cái cơ quan, nghe loảng xoảng một tiếng, toàn thân mất trọng tâm trượt thẳng xuống đáy một cái động. Suốt trên đường rơi xuống chỉ có bóng tối đen mù mịt, không có chút ánh sáng nào, quanh mũi chỉ có mùi khói ám vào nước cực kì khó người, bốn xung quanh đường hầm nhỏ hẹp còn có đủ loại sỏi đá nhỏ mà bèn

nhọn, châm cho nàng đau đớn toàn thân, chỗ vết thương cũ cũng đau đến tận xương cốt.

Đợi đến khi trượt xuống đáy động rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa mới khó khăn lăn lộn mà bò dậy, tự giễu bản thân đã quá quen với cuộc sống đô thị, không có kinh nghiệm sinh tồn bên ngoài, cửa lao kia nếu đặt trên cùng mở bỏ hoang, lại ở gần Đại Đô thì tất nhiên phải có chỗ hữu dụng. Chính mình lỗ mãng đi vào nơi này, chắc chắn là vì trúng kế người khác.

Trong bóng tối ngập tràn, hình như nghe được tiếng mưa rơi. Lúc này thì Thượng Quan Mẫn Hoa không dám lộn xộn nữa. Nghe nói đường hầm thông đạo dưới lòng khu mỏ phức tạp như cái mê cung, nếu không có đốc công dẫn đường thì chuyện lạc đường dưới lòng đất đến chết đói cũng không phải chỉ là chuyện đồn đãi. Nhưng mà khát chết, đói chết còn hơn là khoanh tay chịu trôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa dần bước, chọn một cái phương hướng mà nhắm mắt bước vào.

“Ggggrrrrrääääaaooooooo...” Hả, có tiếng gì vậy? Tiếng dã thú gầm lên vọng ra từ sâu trong đường hầm khiến người ta toàn thân run run.

“Không sợ, không sợ, mình là người trưởng thành, Phật tổ phù hộ...”

Trong bóng tối hình như có vô số điểm sáng, tiếng phì phì làm cho da đầu người ta run lên kia không phải là của bầy rắn đang lè lưỡi trườn đi trườn lại sao? Thượng Quan Mẫn Hoa vội vàng bước loạn trong bóng đêm, giống như khắp nơi đều có bóng dáng của rắn, nàng cắn chặt răng, bước thấp bước cao đạp qua đạp lại trên nền xương cốt.

Nàng cảm thấy mình sắp nổi điên rồi, chẳng lẽ nàng rơi vào hang rắn? Vì sao cảm giác dưới chân truyền đến là vừa mềm mại vừa cứng rắn. Bịch một tiếng, nàng rớt cục ngã sấp xuống vì quá sợ hãi, bàn tay nắm chặt một cái xuống mặt đất, lại chỉ cảm thấy một cảm giác thấy trong tay đang cầm

một thứ lạnh như băng, trơn nhẵn bóng loáng, tiếng phì phì khe khẽ cùng cảm giác bàn tay bị hàm răng của thứ gì đó cắn vào...

“Aaaa!” Mẫn Hoa hoảng sợ vội vã quăng vật trong tay đó ra, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, càng không ngừng chạy về phía trước.

Thời gian hình như trôi qua đặc biệt chậm trong bóng đêm, ngũ giác càng thêm linh mẫn, cảm giác sợ hãi không có lí do bị mở rộng ra cực hạn trong bóng tối vô cùng... Mẫn Hoa càng không ngừng chạy, càng không ngừng ảo tưởng, càng không ngừng thét chói tai, rốt cục nàng không chịu được nữa, tuyệt vọng hét lên: “Cứu mạng...tránh ra... cứu mạng...”

“Ai?” Trong bóng đêm đột nhiên truyền đến một tiếng nói mỏng manh như sắp đứt, không cẩn thận sẽ bị lẫn với tiếng phì phì trong không khí, nhưng đối với Mẫn Hoa đã tuyệt vọng đến vô vọng mà nói, đó chẳng khác gì bùa cứu mạng thật sự.

Ở trong này còn người, còn có người sống.

Nàng nhất thời tìm lại được thanh âm, kêu to lên: “Ta, ta ở trong này, có người sao? Người ở nơi nào? Trả lời ta...”

“Mẫn Hoa tiểu thư, bên này!”

Giọng nói này rất quen tai, nhưng Mẫn Hoa không nhớ nổi mình đã từng được nghe giọng nói này ở đâu.

Rầm một tiếng, phía cuối đường hầm hắc ám, có một ánh lửa lớn bằng hạt gạo hơi hơi lay động, Mẫn Hoa lập tức chạy vội về phía ánh lửa đó trong hi vọng, nàng muốn chạy trốn, cách xa khỏi tất cả những thứ này, ánh lửa sẽ đuổi được tất cả rắn rết, hắc ám, sợ hãi, ảo tưởng và ác mộng...

Đợi cho nàng chạy tới gần, chỉ thấy mùi máu tươi gây mũi, dưới ánh lửa yếu ớt, có một khuôn mặt nhỏ nhắn thê thảm như cười tươi vô cùng.

“Liều Tử Hậu!” Mẫn Hoa dù thế nào cũng không ngờ được, trong chỗ này lại gặp được thằng bé nhà họ Liễu lúc nào cũng lấm lem với hai hàng mũi thò lò.

Hai tay nó bị khóa chặt vào mấy chuỗi xích sắt treo lên cao, da tróc thịt bong, lộ ra cả xương cốt trắng ớn đáng sợ, ánh lửa cứu mạng được nắm chặt trong một bàn tay đang run run của nó, nửa thân trên của nó để trần, khắp nơi là miệng vết thương, máu đen rỉ ra từng giọt, nhỏ xuống mặt tấm sắt đã rỉ sét, thành một vết máu đen sì nhầy nhụa.

Đứa bé đang chịu tra tấn giam cầm này cúi đầu, nặng nề thở dốc, cặp chân không thể di chuyển kia, gót chân sớm đã là máu thịt mơ hồ, sinh mũi hôi thối, những con dòi béo mập chậm rãi động đậy trên mu bàn chân.

Mẫn Hoa nhìn thấy tình trạng thảm thương như vậy, hít sâu một hơi, hoàn toàn quên mất tình cảnh của chính mình, lòng cực kì đau, đau vì đứa bé phải chịu tra tấn như thế này. Lạch cạch, lạch cạch, nàng chịu đựng cảm giác ghê tởm buồn nôn mà gạt bãi máu ra, lấy cái chìa khóa treo trên tường đã ngả màu nâu vì thấm quá nhiều máu xuống, run rẩy mà mở khóa ra.

Nàng vừa mở xong hai cái khóa tay của nó, đứa nhỏ kia liền đổ sập xuống người nàng. Mẫn Hoa toàn thân mềm nhũn vô lực, hai người cùng ngã xuống đất, cái tấm sắt trên mặt đất kia thì ra cũng là dụng cụ dùng hình, Mẫn Hoa thét lớn một tiếng, răng cắm vào trong thịt, đau triệt nội tâm.

Hình như đầu nàng đập phải cái gì mới không bị thương, Mẫn Hoa buông cánh môi đã sắp bị cắn nát, hơi hơi mở mi mắt đang nhắm chặt, một khuôn mặt phóng đại ánh vào trong mắt, trong cặp mắt đen láy tràn đờ vè tự trách và thống khổ: “Mẫn Hoa tiểu thư, có có bị thương không? Là ta không bảo vệ tốt cho cô.”

Mẫn Hoa chớp chớp mí mắt đau nhức, nói bằng giọng khàn khàn:
“Không có việc gì, Liễu Tử Hậu, người bảo vệ tiểu thư rất khá.”

Hai mắt Liễu Tử Hậu tỏa sáng, bộ dạng cực kì vui mừng và thỏa mãn, đang định nói chuyện, thì chợt nhíu mày, ngắt luôn tại chỗ.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tư ngục

“Liễu Tử Hậu!” Mẫn Hoa cả kinh hồn bay phách tán, sợ nó cứ như vậy mà chết đi, nàng chịu đựng đau đớn trên lưng, vừa sợ hãi vừa hoảng hốt mà đứng lên, tay chân như nhũn ra, nhưng vẫn cắn răng kéo Liễu Tử Hậu cách xa khỏi cái chỗ tra tấn này. Trong một góc khác cái phòng dùng hình nhỏ chỉ vài mét vuông này lại có một cái bồn nước với cái bát, Mẫn Hoa đi đến, múc một chén nước vội vàng chạy lại chỗ Liễu Tử Hậu, lúc ngồi xồm xuống vết thương trên lưng bị vỡ ra, đau như có ngàn cái châm đâm vào tận xương, bát nước trong tay cũng bị nghiêng một nửa.

Nàng cố hết sức ôm lấy đầu Liễu Tử Hậu, cầm chén nước rót cho nó, nhưng là làm thế nào cũng không rót vào miệng được, nước theo khóe miệng đã vỡ ra chảy xuống mặt đất. Nàng vừa sợ vừa đau lòng, vội vã lay nó: “Liễu Tử Hậu, người tỉnh lại đi...”

“Nước” Liễu Tử Hậu bỗng nhiên tỉnh lại, Mẫn Hoa lập tức đưa bát kề sát vào miệng nói: “Đây, mau uống đi.”

Liễu Tử Hậu ừng ực uống hết, nhìn bộ dạng liếm liếm miệng bát là biết nó còn muốn uống nữa, Mẫn Hoa lại vội buông nó ra, lúc định đứng dậy thì lại ngã vào trong vũng nước đục. Vùng dậy, vết thương càng đau, đau đến mức trước mắt chỉ còn lại một màu đen. Nàng dồn sức lắc đầu, nơi này còn có một đứa bé chờ nàng đến cứu, không thể ngã xuống bây giờ được.

Mẫn Hoa bước từng bước nhỏ, lại múc lấy một bát nước đầy chậm rãi đi về phía Liễu Tử Hậu, nói: “Nào, từ từ uống.”

Cái miệng nhỏ của Liễu Tử Hậu lại uống, chậm chậm, hai mắt nhìn Mẫn Hoa lóng lánh tỏa sáng, Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi bằng giọng suy yếu: “Còn muốn uống nữa à?”

“Đủ rồi, Mẫn Hoa tiểu thư, cô thật tốt.”

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy dây thần kinh toàn thân đều đang co rút đau đớn, đầu óc cứ mất dần ý thức, chỉ còn là những mảng sáng tối chớp động, nàng nhớ tới một chuyện, hỏi: “Ở đây có thuốc không?”

Liễu Tử Hậu gạt đầu chỉ vào cái bình đầu đằng kia nói đây là kim sang dược tốt nhất, có thể cầm máu, đánh tan máu bầm, kháng sinh các loại, nó giã dựa đứng lên, nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, cô chờ ở đây một lát, ta lập tức đưa cô ra ngoài.”

Mẫn Hoa thảng thốt cười cười, lẳng lặng nhìn thẳng bé này chạy đến góc sáng sủa nhất của phòng dụng hình, vô cùng thuần thực lấy thuốc bôi loạn trên người mình, tiện tay bóc những mảng da lưng nhùng còn có dòi bọ nhưng nhúc ẩy cho vào miệng ăn ngon lành. Đồng thời, rắc bột phấn thuốc lên rồi dùng băng vải quấn lấy, thay một cái quần mới, thế là lại thành một thằng bé Liễu gia vui vẻ.

“Mẫn Hoa tiểu thư, cô sợ lắm phải không?” Liễu Tử Hậu thu thập chỉnh tề xong, lại chạy đến nâng Mẫn Hoa dậy, thấy nàng mềm nhũn vô lực nằm trên mặt đất, an ủi: “Mẫn Hoa tiểu thư, đừng sợ, mấy con rắn này không cắn người đâu, thật đấy, ở đằng sau kia còn dọa người hơn. Lúc đầu ta cũng sợ, nhưng sau một lúc là thấy chẳng có gì để sợ cả.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi: “Người ở chỗ này mấy năm rồi.” Nàng vẫn nhớ là nó không chịu đi nhận huấn luyện bí mật của tổ trạch.

Liễu Tử Hậu đáp: “Sắp ba năm rồi, Tiểu Xuân sư phó nói ta học rất giỏi cũng rất nhanh, đợi vài năm nữa là có thể làm hộ vệ cho Mẫn Hoa tiểu thư, giống như Bát Bảo, Phúc Nguyên vậy. Ta sợ nhất là không thể bảo hộ cho

tiểu thư được nên mới nói với Đại sư gia là ta muốn tới nơi này. Mẫn Hoa tiểu thư, ở chỗ này ta học được rất nhiều thứ, có chế độ, ám sát...”

Yên lặng nghe nó thuộc lòng mọi thứ ở cái nơi không khác gì địa ngục tu la này, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy đầu vừa đau vừa nặng, hai chân giống như đang giẫm lên đồng bông gòn, dựa vào vai Liễu Tử Hậu, đi về phía cửa nhà giam.

Hai bên nhà ngục, cứ cách một đoạn lại cắm một cây đuốc lớn, trong lao ngục nhập nhoạng thâm trầm tràn ngập mùi huyết tinh tanh tưởi, mặt đất lầy lội cũng vì được rải bằng máu thịt của người chịu hình. Trong từng phòng giam, tù nhân cũng bị dùng xích trói lại, ngâm mình trong cái động nước đen sì, từng khối da thịt chậm chậm tróc xuống, có chỗ đã chỉ còn trơ xương trắng, có chỗ chỉ còn lại một mảnh da, hai hốc mắt đen sâu hoắm gắt gao trừng lên, có kẻ động động cổ họng giống như đang khản cầu cái gì...

Mẫn Hoa càng nhìn càng kinh hãi, càng siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay Liễu Tử Hậu, giống như muốn từ trên người hắn tìm được dũng khí cùng lực lượng, Liễu Tử Hậu nhẹ nhàng cầm tay nàng, an ủi: “Không sợ, không sợ, Mẫn Hoa tiểu thư, ta sẽ bảo vệ cô.”

Đợi đi đến tầng thứ ba, Mẫn Hoa nhìn thấy một nam tử mặc hoa phục, đứng một mình nhìn toàn bộ cảnh máu me tanh tưởi trước mắt. Khuôn mặt của nam nhân kia quả là phong tình vạn chủng, lúc nhắm mắt lại thì thanh thuần như trẻ con mới sinh, mở mắt ra thì như thần chết nắm giữ quyền sát sinh của vô số sinh linh.

“Tiểu Xuân sư phụ?” Mẫn Hoa nhíu mày, hỏi bằng giọng khẳng định.

Đối phương cũng thản nhiên, không khom người, bình thản vạch trần thân phận của nàng: “Mẫn Hoa tiểu thư.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy vận mệnh của nàng thật là thú vị, nàng mỉm cười, trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng cảm giác mình sắp ngã

xuống rồi, vội căn mạnh đầu lưỡi làm mình tỉnh táo lại một chút.

Liễu Tử Hậu kêu to, Tiểu Xuân sử phụ khẽ phẩy ống tay áo, nàng lập tức bị chuyển vào cái giường đen phía sau hăn, cực kì sạch sẽ, không dính mùi máu tanh. Chỉ cảm thấy hai ngón tay của hăn đặt trên mạch của nàng, một bàn tay nhanh chóng điểm mấy huyệt trên người nàng, lần này thì nàng hôn mê hoàn toàn.

Mẫn Hoa cảm thấy mình vẫn luôn nằm mơ, cảnh trong mơ vô cùng kỳ quái, hoang đường vô lý, nàng muốn cười, nhưng đột ngột bóng tối ma quái ập tới bóp nghẹt nàng, khắp nơi chỉ toàn là sinh vật mềm nhũn lạnh lẽo đáng sợ kia, nàng liều mạng chạy về trước, liều mạng kêu cứu, nàng nhớ rõ chỉ cần chạy về phía trước, sẽ được cứu sống, chính là chỗ có ánh lửa sáng ngời.

Đúng rồi, người cứu nàng chính là thằng bé Liễu gia lúc nào cũng luôn mồm nói mình phải bảo vệ tiểu thư kia. Nàng kêu to một tiếng: “Liễu Tử Hậu!” Hai tay nàng lung tung tóm lấy, tóm được là giữ chặt không buông tay, đúng vậy, có Liễu Tử Hậu ở đây thì nàng sẽ không bị chìm vào hắc ám nữa, hi vọng liền ở ngay trước mặt.

Mỹ nhân mẫu thân vui vẻ nói: “Tỉnh rồi, rốt cục tỉnh rồi... Bồ Tát phù hộ!! Ôi, huhuhu, lão gia, Mẫn Nhi vì sao còn chưa tỉnh lại?”

Cha già râu dê quát: “Khóc cái gì! Cút ra ngoài, lão phu còn chưa có chết! Mẫn Nhi mà xảy ra chuyện gì, thì toàn bộ bọn chúng đều phải đền mạng! Triều Sinh, người lập tức phế ả tiện nhân kia đi cho lão phu!”

Tần Quan Nguyệt khuyên nhủ: “Tín Chi, huynh có biết người ngoài đồn đãi thế nào không? Đều nói huynh làm đủ chuyện xấu, nay báo ứng lên người con gái huynh đấy. Đừng tạo sát nghiệt nữa, tích chút đức cho đứa nhỏ đi!”

Lão hồ ly tức giận lan tràn, phản bác: “Huynh cho là con gái lão phu bị ai hại thành hư vậy? Cái đám chọc họa kia, lão phu hỏa thiêu hết, xem kẻ nào dám nói nữa?”

“Tín Chi!” Tần Quan Nguyệt cũng giận lấy, nói: “Đứa con gái này của huynh nếu cũng là kẻ tâm ngoan thủ lạt thì Ngọc Sơn nửa câu cũng không nhiều lời. Huynh muốn thanh lý môn hộ thì tự mình làm đi, đứa nhỏ này Ngọc Sơn sẽ mang đi.”

Một lúc sau, Tư Không Tiêu đến, hăn hỏi: “Phu tử, Mẫn Hoa muội muội có phải bị bệnh nặng lắm không?”

Tần Quan Nguyệt đáp: “Cũng bị trúng độc giống Duyên Khánh, chỉ là ở dưới hầm mỏ quá lâu, lại bị sợ hãi quá độ, độc tố đã xâm nhập tâm mạch, sợ là không trị tận gốc được!”

“Phu tử, Thanh Sơn muốn ở lại chăm sóc Mẫn Hoa muội muội!”

“Thanh Sơn, hai người các cháu không có kết quả đâu. Đại ca cháu tuyệt đối không đồng ý chuyện này, đi ra ngoài đi!” Người cùng đến với Tư Không Tiêu là Hàn Sinh – một lão binh mắt bị mù, giống như vị tiên phong họ Bạch – chính là người áo xám kia, đã từng cứu mạng Tư Không Cao, sau khi bị tàn phế liền ở lại Tây Nam tướng quân phủ.

Cách đó không xa lại nghe thấy tiếng Tư Không Tiêu khẽ hỏi: “Hàn thúc thúc, Mẫn Hoa muội muội sao có thể chạy đến nơi đó, kia không phải là tư ngục của Thượng Quan lão tặc sao?”

Hàn Sinh nói: “Tất nhiên là có người dẫn nàng ta vào, Thanh Sơn, việc này vạn vạn không thể nhắc tới trước mặt Thượng Quan tiểu thư!”

Tư Không Tiêu lại hỏi nguyên nhân, Hàn Sinh không đáp, hoặc là lão có đáp nhưng Mẫn Hoa không nghe được nữa.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thủy lao

Hỗn loạn, chợt ngủ chợt tỉnh, dứt quãng nghe được vài câu, Mẫn Hoa biết rõ hai chuyện: Thứ nhất, nàng bây giờ đang trúng kỳ độc, theo cách nói của Tần Quan Nguyệt, đây chính là do Thượng Quan Thành ban tặng – do những chuyện ác lão làm trước kia.

Một chuyện khác đó là vị thế của cha già râu dê trong triều đình Đại Chu. Ngày xưa chỉ cảm thấy tộc trưởng phong kiến quả thực uy nghiêm, như thế nào cũng không nhìn ra Thượng Quan Thành kia chính là đại gian thần làm đủ loại chuyện ác độc. Hoàng đế không chấp nhận được lão, quan lại không chấp nhận được lão, những đại thần trung lương bị lão hại chết lại càng không chấp nhận được lão. Chính mình là cái bia ngắm để cho vô số người từng chịu oan, chịu khổ, có thâm cừu đại hận với Thượng Quan Thành dùng để kích thích lão, lần mưu sát lại thêm trúng độc cực kì hung hiểm này chính là cái bẫy được sắp đặt sẵn cho mình - con gái của đại gian thần.

Chuyện giết người làm cho nàng không thể sống yên kia mãi chưa thấy có hồi kết, theo nàng đoán, thiếu niên tên Chu Thừa Hi kia chắc chắn không có việc gì. Còn về phần vì sao không hề có chút đồn đại hay thông tin gì dính dáng đến nàng thì nàng cũng không biết. Hãn chưa chết, vậy thì nàng cũng không phải chết.

Phật tổ, tín nữ tuyệt đối sẽ không phụ sự đại từ đại bi của ngài.

Khi trận rét đậm với tuyết lớn đầu tiên ập đến, Thượng Quan Mẫn Hoa mở mắt. Trong phòng ấm áp, mỹ nhân mẫu thân ngồi ở đầu giường khâu áo

lông, cách đó không xa, Liễu Tử Hậu đang ngồi cạnh bếp lò nhẹ nhàng quạt, khói và hơi thuốc ngùn ngụt bốc lên từ trong miệng ấm sắc thuốc...

"Mẫn Hoa tiểu thư tỉnh rồi!"

Theo một tiếng kêu to của Liễu Tử Hậu, một đám người vội chạy vào phòng, ngay cả người hậu của Thượng Quan lão phu nhân bên kia cũng có mặt, còn có cung nhân ôm phất trần, là tâm phúc bên cạnh Cam hoàng hậu: Minh công công.

Lúc này, Tần Quan Nguyệt ngồi vào bên giường, tự tay bắt mạch, sau một lúc mới nói với mọi người: "Mạch tượng bình ổn, không còn nhiều đáng ngại, chỉ có điều độc này thương đến tận tim phổi, phải tĩnh dưỡng vài năm, tránh kích động."

Mỹ nhân mẫu thân liên tục nói vâng, cha già râu dê phụ trách tiễn đưa đám cung nhân được lệnh đến thăm hỏi, người ngoài tán đi hết, Thượng Quan Mẫn Hoa bảo Liễu Tử Hậu dìu nàng tựa vào đầu giường, nàng hít thở khe khẽ, hỏi: "Linh Lung đâu?"

Tần Quan Nguyệt đang chăm chú ngồi viết đơn thuốc ở bên ngoài, mỹ nhân mẫu thân siết chặt khăn lụa trong tay nháy mắt với Liễu Tử Hậu, hai mắt Liễu Tử Hậu xoay trái xoay phải, cúi đầu không nói. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn là hiểu hết, lại nói: "Đi mời Chương sư gia đến."

Mỹ nhân mẫu thân vội đứng lên, nói: "Mẫn Nhi, con vừa tỉnh, sức khỏe còn yếu, có việc đợi bệnh khỏi hẳn rồi hỏi cũng không muộn."

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói, ánh mắt đảo qua, Liễu Tử Hậu vội đứng lên chạy đi tìm người.

Đợi đến khi Chương sư gia vào nhà, trên mặt nàng đã như phủ một tầng sương giá, giọng nói vừa khẽ vừa trầm, nói: "Chương sư gia, Mẫn Hoa

muốn hỏi chuyện ngựa gỗ kia, Thái Hoàng còn sống không? Bạch thúc thúc đâu rồi, còn có mấy hộ vệ của ta đâu?”

Lão không đáp, Mẫn Hoa cũng không vội, nàng không nhanh không chậm đề cập đến từng sự thật mà Chương sư gia đang cố tình che giấu: “Không biết long thai trong bụng Uyển Nghi nương nương có khỏe mạnh không? Linh quận chúa kia thực ra trong đáy lòng vẫn hướng về nhà mẹ đẻ hay là Thượng Quan gia đây, Đại sư gia, nếu ngài không nói được hết cho Mẫn Hoa biết, Mẫn Hoa cũng không cam đoan mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Chương sư gia cười khở nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, đại nhân chắc chắn sẽ làm chủ cho cô.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng nhìn Chương sư gia, châm chọc: “Thế Thượng Quan lão gia định bỏ con gái thứ ba của ngài hay là định tống cổ Linh quận chúa về nhà mẹ đẻ?”

Chương sư gia không thể không thở dài nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, chuyện này đại nhân chắc chắn sẽ có cách giải quyết.”

“Mẫn Hoa cũng không làm khó ngài.” Trong lòng nàng buồn đau không chịu nổi, nhìn hai bàn tay trắng của mình, khao khát muốn đánh vỡ cục diện bị động, cầm quyền, nắm tiền, giữ người mà hung hăng phản kích lại đôi huynh muội ngu ngốc không biết phân biệt phải trái lại ác độc kia.

Nàng tự giễu nói: “Đại sư gia, ngài nắm giữ toàn bộ nhân sự của phủ Thượng Thư, ngài chỉ cần báo cho ta biết là ai để lộ thông tin là được.” Về phần kẻ nào đưa nàng đến tử ngục ở mỏ không kia, nợ cũ nợ mới rồi sẽ có ngày tính hết!

Chương sư gia khom người, mãi về sau mới thở dài, nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, cô nghe xong vụn vụn không thể kích động.” Mẫn Hoa gật gật đầu, nghe lão nói ra sự thật: “Kẻ đứng sau lưng bày ra mọi chuyện là Linh Lung

– thị nữ thân cận nhất của tiểu thư, việc này chỉ trách Triều Sinh không điều tra rõ, hại tiểu thư gặp phải đại nạn này.”

Mẫn Hoa trầm mặc, Chương sư gia vừa định đi, nàng ngẩng đầu hỏi: “Linh Lung giờ đang ở đâu?”

Ánh mắt Chương sư gia lóe lên, dường như không thể hiểu được tại sao nàng lại có thể trấn tĩnh như vậy, nói: “Thủy lao!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức gọi Liễu Tử Hậu mang xiêm y tới cho nàng, mỹ nhân mẫu thân vội vàng ngăn cản: “Mẫn Nhi, còn định làm gì? Nô tỳ kia bỏ thì bỏ đi!”

“Mẫu thân, nếu ngày xưa không phải nhờ Linh Lung thông minh, mẹ sớm đã bị người của bên đại công tử kia hại rồi.” Mỹ nhân mẫu thân lại than thở, Mẫn Hoa thúc giục Liễu Tử Hậu dìu nàng, đến nhà tù của phủ Thượng Thư.

Bên kia sớm đã nhận được tin, lôi Linh Lung từ trong thủy lao ra, lấy xiềng xích trói chặt vào cột. Dưới ánh đuốc dầu nhập nhoạng, Mẫn Hoa đánh giá thị nữ ngày xưa nhu thuận đáng yêu, nay lại bị khổ hình tra tấn người không ra người ngợm không ra ngợm, áo trắng mỏng tang nhỏ xuống từng giọt nước lạnh buốt, mặt mũi xanh mét vì rét, miệng vết thương dữ tợn đáng sợ bị ngâm dưới nước lâu đến trắng bệch và phù thũng.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ ho nhẹ một tiếng, nói: “Linh Lung, người tỉnh chưa?”

“Tin tức là ta thả ra ngoài, muốn giết muốn chém thì tùy!”

Chương sư gia nhíu mày nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, nơi này rất lạnh, không nên ở lâu. Tử Hậu, dìu tiểu thư về đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu với lão, hỏi lại: “Linh Lung, ta chỉ hỏi, người có báo tin cho bên phòng đại công tử hay là Uyển Nghi nương nương không?”

Linh Lung đầu tóc rối bù, ngẩng đầu, oán hận nói: “Có thì sao, không có lại đã sao?”

Mẫn Hoa ừ một tiếng, xoay người nói với người bên cạnh: “Chương sư gia, ngài trực xuất nàng ta khỏi phủ đi.”

Chương sư gia kinh ngạc hỏi: “Mẫn Hoa tiểu thư, đây là có gì?”

Đồng thời, Linh Lung cũng ở đằng kia hô to: “Bốn cô nương không cần người hảo tâm, muốn giết cứ giết đi!”

Mẫn Hoa bình thản tự nhiên trả lời câu hỏi của Chương sư gia: “Chuyện Mẫn Hoa bị thương không liên quan đến nàng ta, nàng ta truyền tin tức ra ngoài kia, đơn giản là vì Thượng Quan phủ từng đối xử tồi tệ với nàng ta mà thôi. Nay phạt thì cũng đã phạt rồi, niệm tình nàng ta từng hết sức tận tâm hầu hạ Mẫn Hoa, lại cũng từng cứu đường gia chủ mẫu, trực xuất nàng ta khỏi phủ là được.”

Chương sư gia đành ngậm ngừng đáp ứng, Mẫn Hoa dựa vào cánh tay của Tử Hậu, quay đầu nói với Chương sư gia: “Sư gia, ngài đừng có làm chuyện gì sau lưng Mẫn Hoa.”

“Nhất định rồi!”

Linh Lung ở phía sau vẫn còn cười thâm không thôi, nói: “Tiểu thư tốt của tôi, tâm địa này của cô, vì sao lại đầu thai vào làm con của tên chết tiệt Thượng Quan lão tặc cơ chứ? Trương lang, Trương lang! Chàng ở dưới suối vàng có hay, xin làm cho lão không chết tử tế được...”

Những câu gào thét đầy căm hận này như từng trận gió lạnh lẽo âm trầm thổi tới, Thượng Quan Mẫn Hoa túm chặt áo choàng, bước ra ngoài trước. Ra khỏi địa lao, Liễu Tử Hậu mới hỏi: “Mẫn Hoa tiểu thư, nàng ta không bảo hộ tiểu thư, sao không để Đại sư gia giết chết nàng ta đi!”

Nàng im lặng ngửa mặt lên trời, đáp: “Không liên quan đến nàng ta.”

“Thế Mẫn Hoa tiểu thư, cô muốn đánh đại công tử không, ta đi lấy kiếm đâm hẳn cho cô.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười khẽ, nhìn thẳng bé chín tuổi này, nói: “Vậy người phải học thật giỏi công phu vào đã.”

Liễu Tử Hậu trên mặt lộ vẻ khó xử, nắm chặt tay một lúc rồi nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, Tiểu Xuân sư phó nói Tử Hậu tư chất không tốt, khó thành châu báu.”

“Làm gì có nhiều nhân tài như vậy, chỉ cần người chịu được gian khó, khổ luyện công phu, công pháp cơ bản luyện được thật vững rồi thì thoải mái thẳng đâm hoa hoa công tử kia.”

Liễu Tử Hậu nghe lời gật gật đầu, dìu Mẫn Hoa về phòng giao cho Thượng Quan phu nhân xong, nó liền tranh thủ thời gian chạy ra sân viện luyện võ. Mẫn Hoa ôm một quyển sách, tựa vào đầu giường, trong mắt nàng như có làn nước thu trong suốt, nhìn thẳng bé chất phác trung hậu đứng trong tuyết lạnh giữa mùa đông, tứ chi đã hơi cứng ngắt rồi, hai gò má cũng bị lạnh đến đỏ lên, những vẫn kiên trì chăm chỉ luyện tập quyền pháp.

Một thiếu niên bình thường như vậy, vốn dĩ không hề dính dáng gì đến mình, vì sao lúc nào cũng để mình trong lòng, lo lắng, bảo vệ? Nàng nhớ tới Linh Lung, nhớ tới Trương Giản, còn nhớ đến bà vú đã uống mạng, lòng trung thành với chủ tử như vậy làm cho nàng khó mà lý giải được, cho nên, nàng cứ như vậy nhìn, đã qua bao ngày...

Có một ngày, nàng hỏi mỹ nhân mẫu thân rằng vú nuôi có hi vọng gì gửi gắm cho con trai không, mỹ nhân mẫu thân cười đáp, tất nhiên là sau này có thể trở nên nổi bật, không làm nô tài thì phải làm đại quan làm rạng rỡ tổ tông!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lửa nóng

Đêm Nguyên Tiêu, sắc trời dần tối, ngoài trời vẫn có những bông tuyết nhỏ xíu bay bay, tiếng gió Bắc thổi ù ù từ trong rừng vọng tới. Thượng Quan Thành đã rất lâu chưa đến, lại tự nhiên đội gió đội tuyết đi vào tiểu viện của nàng, khi đi qua chỗ thẳng bé còn đang khổ luyện võ công kia thì ngừng lại một chút. Sau đó, lão bước vào trong phòng, Thượng Quan phu nhân lập tức đứng dậy đón chào, cởi áo lông ra giúp lão, phải đi những bông tuyết bám trên đó rồi giao cho thị nữ mang đi treo.

Thượng Quan Thành xốc rèm lên, giấu những suy nghĩ trong mắt đi, ngồi trên ghế dựa bên giường, trên mặt còn mang theo ý nịnh nọt tươi cười: “Con gái ngoan, nào, lại đây phụ thân xem nào.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng người, cũng không để ý tới. Thượng Quan phu nhân cầm một kiện đồ thêu ngồi bên cạnh, đối nghịch với vị phu quân nàng luôn coi là trời, cũng để bảo hộ con gái bảo bối đã phải chịu khổ của mình.

Thượng Quan Thành vuốt vuốt chòm râu dê, mang theo ý cười khê, báo tin vui cho nàng và Thượng Quan phu nhân: “Tử Du tận tâm hết sức với kế hoạch trừ kiến Sơ Thiện Đường, hôm nay thánh thượng long nhan cực kì vui vẻ, hứa cho nó làm Chương Sự Bộ Công. Cuối cùng cũng không phụ sự kì vọng của lão phu, Thượng Quan phủ tử nay về sau vẫn nên giao cho nó mới không làm tổ tông thất vọng.

Nói tới đây, chỉ thấy Thượng Quan phu nhân lấy tấm áo thêu để sát vào bên môi, nhẹ nhàng cắn đứt đầu gút, sau đó đưa cho nữ nhi bảo nàng mặc

thử. Hai mẹ con tự nói chuyện với nhau, mặc kệ Thượng Quan Thành ở một bên.

Thượng Quan Thành chờ một lát, không nói tiếp được đành kiếm chuyện khác: “Mẫn Nhi, tiểu tử bên ngoài kia làm hộ vệ cho con có được không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thờ ơ nhìn hình thù trên áo, làm như lực chú ý của mình hoàn toàn đặt trên mẫu thù kia, kỳ thực, đuôi mắt lại âm thầm đánh giá cử chỉ và vẻ mặt của lão hồ ly. Chỉ thấy động tác vuốt râu của Thượng Quan Thành nhanh hơn một chút, hai mắt lão híp lại, có chút tàn nhẫn, sau đó biến mất rất nhanh.

Lão cười nham hiểm: “Mẫn Nhi, có muốn làm hoàng hậu không?”

Mỹ nhân mẫu thân hiển nhiên là hoảng sợ, không thể tiếp tục lạnh nhạt với phu quân mình nữa, vừa mừng vừa sợ hỏi: “Lão gia, Mẫn Nhi có thể làm hoàng hậu thật sao? Bồ Tát phù hộ, con gái cuối cùng cũng khổ tận cam lai.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, cực kì thờ ơ với chuyện lão hồ ly này định làm cái gì. Thượng Quan Thanh khẽ xoa tay, nói: “Tháng sau, Nam Lương phái Lương Đan vương tử đến cầu thân, Cầm Nương, nàng chuẩn bị một phen cho Mẫn Nhi đi.”

Ngay lập tức mộng đẹp làm mẹ vợ hoàng đế của Thượng Quan phu nhân đã bị bóp chết. Nàng kêu khóc đứng bật dậy: “Lão gia, ngài thật là nhẫn tâm! Mẫn Nhi chịu bị đày tội như vậy lão gia cũng không làm chủ, lại còn muốn đưa nữ nhi đến Nam Lương chịu khổ, chẳng bằng đưa hai mẹ con thiếp vào Tử Trúc Quan tu hành sống thanh đạm qua ngày đến cuối đời!”

“Chú ý phép tắc!” Thượng Quan Thành giận tím mặt, thấy lão thực sự tức giận, Thượng Quan phu nhân cũng sờ kinh ngạc, lấy khăn lụa che hai

mắt đang rơi lệ không ngừng, mở cửa chạy ra ngoài. Thượng Quan Thành ngạc nhiên, vội gọi thị nữ theo sau bảo vệ phu nhân.

Lão ngồi xuống, vuốt vuốt mấy quyển sách con gái đã đọc, lại cầm cái túi thơm đang thêu được một nửa trong giỏ thêu, đánh giá một lúc lâu, căn phòng thật tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng hít thở thật nhỏ. Lại nghe thấy lão hồ ly thở dài một tiếng, giải thích với con gái: “Mẫn Nhi, đừng oán phụ thân nhân tâm. Thật sự là hai huynh tỷ kia của con không chịu thua kém, phụ thân sợ không đảm bảo được đến khi con xuất giá. Đi Nam Lương mặc dù khổ một chút, nhưng phụ thân đã an bài tốt rồi, chắc chắn có thể bảo vệ con một đời vinh hoa, được người tôn sùng. Đến lúc đó cũng đón cả mẹ con sang!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cup mắt, gục đầu xuống, nhìn tranh gấm thêu hoa lá chim chóc trong phòng trong, nhẹ giọng nói: “Nếu tất cả đều là phụ thân suy nghĩ cho con gái, Mẫn Nhi cũng không dám tùy hứng. Chỉ xin phụ nhân tranh thủ chút thời gian cho Mẫn Nhi đi đến chỗ Tiểu Xuân sư phụ học được ít bản lĩnh tự bảo vệ mình rồi mới đi Nam Lương, được không?”

Cha già râu dê bùi ngài thở dài, xoa tay: “Khó có được con lại cẩn thận như vậy, rồi rồi rồi, việc này cứ đợi thân thể tĩnh dưỡng tốt rồi nói sau.”

Đợi lão rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa kêu Liễu Tử Hậu vào, hỏi nó tình hình bên ngoài.

Liễu Tử Hậu gãi gãi đầu: “Hoàng đế nói chỉ cần Uyển Nghi nương nương sinh hoàng tử ra, sẽ phong nàng ta thành Hiền Phi, đứng trên Tam phi, chỉ dưới hoàng hậu.”

“Thế bên phía đại biểu ca thì sao?”

Liễu Tử Hậu lắc đầu bảo không biết, Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm phiền muộn, Linh Lung tâm tư tinh tế, lại linh hoạt, nàng sao có thể thiếu

được một người như vậy ở bên người? Nay thông tin bết tắc, thật là rơi vào cảnh bị khắp nơi tấn công.

“Biểu thiếu gia bị một nữ tử thanh lâu mê hồn, nay chẳng những con đường làm quan khó bảo toàn, còn sợ là bị Thượng Quan gia xóa tên khỏi gia phả.”

Người vừa nói chính là Linh Lung mà Thượng Quan Mẫn Hoa chính mồm thả ra phủ lúc trước, sắc mặt nàng ta trắng bệch, khẽ dựa bên rèm, nhẹ nhàng báo cho Mẫn Hoa biết tin tức mà nàng cực kì muốn biết. Thượng Quan Xá tuyệt đối không thể vì chuyện như vậy mà bị bãi bỏ chức quan, trong chuyện này nhất định có nội tình mà người ngoài không biết được.

Thượng Quan gia nếu ngay cả chuyện nhỏ ấy cũng không dàn xếp ổn thỏa thì hoàng đế cũng chẳng cần phải ngày ngày cân nhắc làm sao có thể trừ bỏ Thượng Quan gia tộc.

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng rất tin, rằng chuyện thái độ của lão hồ ly trước sau đại biến cũng có nguyên nhân cực kì nghiêm trọng.

Liễu Tử Hậu thấy người đến là kẻ đã phản bội trước kia, hung hãn giơ kiếm lên ngăn đón, chặt chẽ canh chừng ở trước giường Thượng Quan Mẫn Hoa, không cho Linh Lung đến gần.

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhíu mày, không hiểu vì sao nàng ta không muốn rời khỏi phủ. Linh Lung hình như hiểu được nỗi nghi hoặc trong lòng nàng, bình tình trả lời: “Ngày xưa Linh Lung có rất nhiều kẻ thù, một khi bị phế bỏ công phu, rời phủ nhất định sẽ sống không bằng chết. Khẩn cầu Mẫn Hoa tiểu thư không để ý chuyện trước đây, lưu lại Linh Lung.”

“Chương sư gia quyết định thế nào?” Thượng Quan Mẫn Hoa có chút tò mò, nữ tử đã từng phạm trọng tội này đã làm thế nào để thuyết phục được Chương Triều Sinh ý chí sắt đá chứ?”

Linh Lung hơi sụp mắt, thấp giọng nói: “Tùy tiểu thư xử lý!”

“VẬY Ở LẠI ĐI!”

Liễu Tử Hậu tức trợn mắt, hét lớn: “Không được, Mẫn Hoa tiểu thư, chúng ta tuyệt đối không thể giữ loại vô dụng như vậy ở bên người được!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng nhỏ bé đang cứng lại của Liễu Tử Hậu, bảo nó đừng lo lắng, nhìn thoáng qua nữ tử thân hình gầy yếu ăn mặc phong phanh kia, nói: “Đi thay quần áo đi, xong rồi quay lại nói tử mi!”

“Tạ đại ơn đại đức của tiểu thư.” Giọng Linh Lung nghẹn ngào, phúc thân một cái rồi nhanh chóng lắc mình rời đi. Liễu Tử Hậu không rõ Thượng Quan Mẫn Hoa vì sao phải giữ Linh Lung lại, còn nói thầm bên tai nàng, bảo nàng phế bỏ võ công của Linh Lung.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ lắc đầu: “Tử Hậu, phải biết bao dung mới thành người được. Làm người không được xử sự quá cực đoan, học võ công cũng có đạo lý giống hệt như vậy!”

Liễu Tử Hậu thấy mơ hồ khó hiểu, Thượng Quan Mẫn Hoa cười nói: “Về sau sẽ hiểu!”

Lúc này Linh Lung cũng đã thay đồ xong rồi trở lại trong phòng, mặc hắc y, sụp mi thuận mắt, nửa quỳ trước mặt nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa bảo nàng ta đứng dậy đáp lời, nàng ta cũng không chịu, nói kẻ có tội được chủ tử khoan dung tha thứ đã là may mắn lắm rồi, lại càng không dám làm càn!”

“Nếu coi ta là chủ tử, ta lệnh người đứng lên đáp lời. Nói xem đại biểu ca làm Tể tướng rồi sao có thể đến thanh lâu chứ?”

Linh Lung nhẹ nhàng đứng lên, thân hình thẳng tắp, trên mặt giấu điếm hết toàn bộ cảm xúc, vừa nhìn là biết là bộ dáng sau khi đã trải qua huấn luyện tàn khốc. Thượng Quan Mẫn Hoa thầm than, thật đáng tiếc, nàng vẫn rất thích bộ dạng gà mái mẹ bảo hộ con của Linh Lung ngày xưa.

“Ba tháng trước, biểu thiếu gia cùng các nhân vật quan lại quý tộc đến Thanh Đại Các ngắm hoa, đêm đó, lại vừa khéo trùng đúng với ngày các thanh lâu của Đại Đô tổ chức thi hoa khôi, trong các co một một ca kỹ Lục Y cực kì yêu mị mê hoặc. Biểu thiếu gia cũng không ngoại lệ, trải qua một đêm với ả là bắt đầu không thể quay đầu được, bị yêu nữ kia làm cho thần hồn điên đảo, ngay cả đại cô mẫu nói cũng không nghe, phủ cũng không về còn làm sai một chuyện do thánh thượng phân công. Hiện tại đang bị giam trong Đại Lý Tự chờ xử lý.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, trùng hợp gặp hội thi hoa khôi sao? Khéo quá đi! Nàng nói: “Đi xem xem đại biểu ca khi đó đang phụ trách chuyện gì!”

Linh Lung đang định trả lời thì sắc mặt khẽ biến, nghiêng đầu nghe một chút, giọng đẽ xuống cực thấp, nhắc nàng: “Đại công tử cùng Linh quận chúa đến đây!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nói: “Các người tránh đi!” Linh Lung túm Liễu Tử Hậu còn đang không muốn rời đi, vút một tiếng biến mất.

Không lâu sau, hai người kia bước vào. Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn là cầm y ngọc phục, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, Chu Linh đi phía sau hấn hai bước, cụp mi cúi mắt, hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo ngang ngược ngày xưa.

Thượng Quan Mẫn Hoa mời hai người ngồi, thị nữ dâng trà xong lui về sau. Đôi vợ chồng này thật kì quái, Thượng Quan Mẫn Hoa nâng mi nhìn lướt qua, chỉ thấy Thượng Quan Cẩm Hoa ung dung ngồi, còn Chu Linh lại

giống như một tiểu phụ nhân đứng bên cạnh hẳn, mặt mũi không trang điểm, chẳng những không thấy trang phục xa hoa ngày xưa, mà ngay cả chút mùi hương son phấn cũng không có.

“Mẫn Hoa muội muội, thân thể của muội đã khỏe hơn chưa?”

Nàng không mẫn không nhạt mà đáp lại một câu: “Nhờ phúc!”

Thượng Quan Cẩm Hoa ra hiệu bảo thê tử của mình đem lễ vật trình lên, Chu Linh cầm hộp gỗ nói: “Gốc nhân sâm ngàn năm này là chút tâm ý của Linh tỷ tỷ, biểu Mẫn Hoa muội muội bồi bổ thân mình.”

Nàng ta đưa cho thị nữ đứng đối diện, Thượng Quan Mẫn Hoa không tỏ vẻ gì, thị nữ kia cũng không dám tự tiện nhận lấy, Chu Linh chỉ có thể xấu hổ đứng chờ chủ nhân nàng ta lên tiếng, cũng không có thực giục, càng không có lấy một tia bất mãn.

Thượng Quan Mẫn Hoa không cách nào hiểu được chuyện này, nàng chậm rãi trả lời: “Để đó đi, đại công tử, hôm nay ngài đến là có chuyện gì?”

Thượng Quan Cẩm Hoa cũng không quản chuyện Chu Linh có bị coi thường thế nào, hẳn trầm giọng đáp: “Tháng trước, cô dâu của Thịnh Trinh mất rồi, phòng giữa còn đang khuyết, Tử Du muốn giữ mối hôn sự này cho Mẫn Hoa muội muội, không biết ý muội muội thế nào?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đối chọi

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng cười vài tiếng, trước khi Thượng Quan Cẩm Hoa với Chu Linh biến sắc mặt, nàng nói: “Chuyện này do phụ thân quyết định cơ mà!”

Chu Linh vội hỏi: “Chuyện này không nên trì hoãn. Chỉ cần Mẫn Hoa muội muội thích, về phần phụ thân tất nhiên có thể thông qua!”

“Linh tỷ tỷ, có lẽ tâm tất nhiên là chuyện tốt, có điều, vội vã đuổi em chồng ra khỏi cửa như tỷ đây, ta thật đúng là lần đầu nhìn thấy.” Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng trào phúng một câu.

“Muội muội đã nghĩ oan cho tỷ tỷ rồi!” Chu Linh ủy khuất giải thích: “Tháng sau Tây Nam tướng quân hộ tống sứ đoàn Nam Lương đến Đại Đô trao đổi về chuyện kết làm đồng minh giữa hai nước, mấu chốt của chuyện này là có hôn sự giữa người hai triều với nhau. Thánh Thượng muốn tìm một nữ tử đến tuổi cập kê trong số các nhà văn võ bá quan để đưa qua, nếu mà Mẫn Hoa muội muội trúng tuyển, xa gả tha hương, có thể là cả đời cũng không gặp được mẫu thân mình đấy. Tỷ tỷ nhận được tin, thương lương với phu quân xong mới dám đến bàn với Mẫn Hoa muội muội một phen.”

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy hai người vô liêm sỉ đến trình độ này, lạnh mặt nói: ‘Đi thông thả, không tiễn.’

Thượng Quan Cẩm Hoa buông chén, dẫn Chu Linh không nói được một lời, rời đi. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn bóng lưng của hắn, trận phản kích liên tiếp này, quả không hổ danh Vô Song công tử đâu!

Hai vợ chồng nhà kia dắt tay nhau ra khỏi sân, Liễu Tử Hậu liền lắc mình tiến vào, nói liền một hơi: “Đại công tử muốn gả cô đến Nam Man phải không? Mẫn Hoa tiểu thư, chúng ta mau chạy đi thôi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười to: “Tử Hậu, sao em lại đáng yêu như vậy chứ!”

Linh Lung cũng khẩn trương: “Nay lão gia không làm chủ cho tiểu thư, Đại công tử chắc chắn sẽ an bài hết thảy, chỉ chờ có thể trừ bỏ tiểu thư thôi. Mẫn Hoa tiểu thư, cô mau nghĩ biện pháp đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, bảo hai người không cần lo lắng. Nàng vẫn chỉ lo lắng khi Nam Lương đến cầu thân kia sẽ không có ai sinh sự, nay đôi vợ chồng này mặt dày tới cửa, quả nhiên là đưa than ấm trong ngày tuyết rơi~

“Các người đi trước nghỉ ngơi đi, ngày mai theo ta đến gặp phu tử!”
Vây hai người lui ra, Thượng Quan Mẫn Hoa đi vào thư phòng, tìm trên bàn học một tấm thiệp chữ mẫu, lấy từ trong đó ra một bản vẽ bằng lụa, tinh tế cân nhắc xong, cuối cùng trong lòng cũng đã có quyết định. Nàng sai người mời Chương sư gia đến. Người vừa đến, nàng liền đi thẳng vào vấn đề: “Chương sư gia, bốn hộ vệ của Mẫn Hoa còn không?”

Chương sư gia chân mày cũng không động, đáp: “Sớm chuẩn bị cho tiểu thư rồi!” Bốp, bốp hai tiếng, bốn bóng đen chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trong phòng.”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, lại nói với Chương sư gia: “Mẫn Hoa muốn làm một ít đồ chơi, tốc độ phải nhanh, Chương sư gia có thể cho ta biết nơi nào có lò luyện sắt cực nóng không?”

Sắc mặt Chương sư gia khẽ biến, đầu lông mày không ngừng giật giật, sau một lúc mới đáp: “Mẫn Hoa tiểu thư, đại nhân tuyệt đối không có ý

mưu phản, mong tiểu thư thương lấy đại nhân tuổi già chịu không nổi cảnh con trai con gái suốt ngày ngỗ nghịch!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi, cố gắng kiềm chế vẻ trào phúng lạnh lùng xuất hiện trên khóe môi, nhẹ nhàng đáp: “Đại sư gia, Mẫn Hoa có thể không có hùng tâm tráng trí đi tranh giành ngôi cửu ngũ chi tôn. Chẳng qua, suy nghĩ cho phụ thân tìm cái bằng chứng nguyện trung thành thôi!”
Dừng một lát, nàng nói ra ý định giấu trong lòng mình, còn có chút hương vị chém đing chặt sắt không thành công thì xả thân: “Không chiến đã chạy tuyệt đối không phải con gái của Thượng Quan gia!”

Hai mắt Chương sư gia sáng ngời, lão làm một cái thủ thế, Mẫn Hoa rõ ràng nhìn thấy ngoài cửa sổ xuất hiện một cái bóng đen, một lát sau, Chương sư gia hỏi: “Mẫn Hoa tiểu thư có thượng sách gì?”

“Thượng sách chưa nói, chỉ là Mẫn Hoa biết bản thân phạm lỗi thì bản thân sẽ phải đi sửa lại.” Mẫn Hoa nhẹ giọng nói: “Mọi tai vạ đều do cơ quát mà ra, vậy phải chấm dứt hoàn toàn thuật cơ quát thôi!”

Chương sư gia không tiếp lời, Thượng Quan Mẫn Hoa nói tiếp: “Mặc kệ cơ quát đại sư Thái Kim làm cái gì, chúng ta đều có cơ hội sửa đổi.”

“Cho dù lão có đem thuật ngựa gỗ truyền cho Nam Lương, rồi còn có ý định tố giác Thượng Quan gia tộc lúc Nam Lương tới cầu thân, mất bò mới lo làm chuông liệu có còn kịp?”

Thì ra là vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cụp mắt, nói: “Đúng vậy!”

Chương sư gia cũng không hỏi nàng có biện pháp gì, lập tức đi đến giá sách của Mẫn Hoa, lấy bản đồ ra, chỉ vào địa khu hạ du sông Tấn Hà, nói: “Mỏ sắt lớn nhất nằm ở vùng đất phong của Tấn Sơn Vương, Yến Hà Sơn ở Tấn Hà có mạch sắt lớn nhất Đại Chu, binh khí của Bộ Binh có bốn phần là được tạo ra ở đây.”

Nhờ tới tính toán của tên Chu Xương kia, Mẫn Hoa lạnh lùng cười một tiếng, nói; “Tốt nhất là nên tuyệt đối trung thành với Hoàng Thượng, một chút quan hệ nhỏ cũng không được dây vào.”

Lần này, Chương sư gia nghĩ nghĩ, lại đổi đến vùng tiếp giáp giữa Bắc Bộ Đại Chu với Mạc tộc Bắc Mạc, đáp: “Ở đây, Cam tham tướng quản hạt Trú Mã Than, hai phần vũ khí tinh binh từ nơi này mà ra.”

“Người nhà Cam hoàng hậu đương triều? Không ổn, không ổn!” Mẫn Hoa nhíu mắt, vò vò khăn tay, đi tới đi lui trong phòng. “Chỉ sợ mặc kệ phụ thân nguyên trung thành thế nào, lấy tính nết của Thất hoàng tử thì cũng nhất định phải trừ bỏ Thượng Quan bộ tộc.”

Chương sư gia lại đổi một chỗ: “Trong Bạch Hà Châu cũng có mỏ sắt Binh Bộ.”

“Người của Bạch thị nhất định dính chặt với Tấn Sơn Vương rồi, không ổn!”

Chương sư gia cuộn bản đồ, thả về chỗ cũ xong mới nói: “Nếu chỉ là món đồ chơi nhỏ nhỏ, Triều Sinh vẫn còn một chỗ, có điều, con đường vào đó thì chỉ có thể do chính tiểu thư tự mình đi thông!”

Mẫn Hoa kinh ngạc, nói: “Sư gia định nói đến chỗ nào?”

“Chú Tệ Tư Hoàng Đình!”

*Vivi: Chú Tệ Tư là một ty – cơ quan phụ trách đúc tiền của hoàng triều Đại Chu.

Thượng Quan Mẫn Hoa bừng tỉnh đại ngộ, che miệng cười trộm, nói: “Sư gia thật giỏi tính kế, Mẫn Hoa tạ ơn ngài.”

Chương sư gia cũng cười, đắc ý chấp tay sau lưng xoay người, giống như một lão hồ ly vừa trộm thành công, lưu loát rời đi.

Nàng xoay người về, nói với bốn ảnh tử hộ vệ, nói: “Các người đi dẫn Bạch tiên phong của phủ Tướng Quân từ tay Chương sư gia về đây!”

Mọi người hoảng hốt, đúng lúc này, ngoài viện có người kêu to, Liễu Tử Hậu chạy ra, lúc trở về thì sắc mặt rất cổ quái, nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, sư gia đưa tới một bản kế ước, bảo Thanh Khê Bán Lý Kiều kia cũng không phải chỗ tốt!”

Mẫn Hoa đầu óc khẽ lay chuyển, đưa kế ước cho ảnh vệ, nói: “Nếu Bạch tiên sinh ở đây, hai trong số các người liền ở lại bảo hộ lão chu toàn, không được sơ xuất!”

Hôm sau, Thượng Quan Mẫn Hoa ăn mặc chỉnh tề, lần đầu tiên đi vào trong Không Nhiên Viện kể từ sau khi bị thương đến nay. Trong học đường lại có thêm vài gương mặt lạ, Chu Thanh Ca cùng Lạc Khả Ngôn đã sớm nghỉ... Nàng quen thuộc đi vào cầm thất, không lâu sau, Tần Quan Nguyệt đến giảng bài. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa muốn nói chuyện, lại thấy phía sau có Chu Thanh Mi đi theo, liền không lên tiếng nữa.

Chu Thanh Mi kia vừa nhìn thấy nàng, hốc mắt đã đỏ lên, lao tới túm lấy tay áo nàng, khóc khóc mắng mắng: “Đồ ngốc, đều nói cho mi cẩn thận thủ đoạn của Linh biểu tỷ, sao lại không vào được cái đầu gỗ này của mi chứ? Gãy thành bộ dạng thảm thương như vậy, đáng đời mi.”

Mẫn Hoa âm thầm cười cười, nói: “Sang năm mới cô cũng mười hai, sao còn không mau rời phủ, chờ đợi làm tân nương tử của Thanh Sơn ca ca nhà cô?”

Vừa nói đến người trong lòng, Chu Thanh Mi lập tức ngừng khóc, đứng thẳng dậy giậm giậm chân, nói: “Mi còn không biết cái đồ đầu gỗ kia sao,

ta đều đã nói bóng nói gió mấy lần, hửn vẫn không chịu đến chỗ cha ta cầu thân!”

Mẫn Hoa nhíu mày, hỏi lại: “Chẳng lẽ hửn bỏ được để cô gả cho tên vương tử Nam Man thô lỗ kia?”

“Xùy! Nam Man kia dám chọn bốn quận chúa, ta kêu người thiên hửn!” Mẫn Hoa vừa nhắc nhở cảnh tỉnh một câu, Chu Thanh Mi vội vã đứng lên, chào từ biệt với Tần Quan Nguyệt xong liền sai người hầu đánh xe ngựa ra thẳng đại môn hoàng cung đi tìm Tư Không Tiêu.

Đợi nàng ta đi xa, Tần Quan Nguyệt buông sách trong tay ra, nói: “Không nghe thấy tiếng đàn, phu tử còn tưởng Mẫn Hoa đang ở trong phủ dưỡng thương.”

“Chuyến này Mẫn Hoa bị thương nặng hay nhẹ phu tử là người rõ ràng nhất, ngài đây là đang giấu cợt Mẫn Hoa yếu ớt sao?”

Thấy trên mặt Mẫn Hoa có ý giận dữ, Tần Quan Nguyệt xuy tay, nói: “Hiếm khi thấy Mẫn Hoa nói đùa, tìm phu tử có việc sao?”

“Phu tử nhìn xa trông rộng!” Mẫn Hoa lấy bản vẽ mang theo trong người ra, chỉ vào sơ đồ cơ quát bên trên, hỏi: “Phu tử, ngài xem trong sơ đồ này còn thiếu cái gì?”

Tần Quan Nguyệt khẽ liếc một cái, biến sắc, ngẩng đầu nghiêm túc hỏi: “Ở đâu ra?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Như máu

Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi ý cười, cúi đầu trả lời: “Cũng may Bạch thúc thúc thận trọng, chép lại nguyên lý hình dạng cho Mẫn Hoa, nay mới có thể giữ mặt mũi cho Đại Chu!”

Tần Quan Nguyệt trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: “Lời này sau này không được nói lại nữa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng gật đầu, nói: “Phu tử, Mẫn Hoa hôm nay đến chính là để cầu phu tử cứu mạng!”

Tần Quan Nguyệt than khẽ, nói: “Sao phải cứu, lại cứu như thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu nói: “Phu tử, ngày ấy Mẫn Hoa nhìn thấy ngựa gỗ đã làm xong, vì sao cơ quát vừa động liền không nhảy?”

Tần Quan Nguyệt vuốt ve dây đàn trước mặt, đưa mắt nhìn ra xa, giọng nói cực nhỏ, nhẹ nhàng đáp: “Loại sợi liên kết các đầu khớp trong cơ quát này trân quý vô cùng, tìm hết cả khố phòng hoàng cung cũng tìm không đủ sợi tơ bạc Kinh Giao bền chắc như thế, chỉ đủ dùng để kết làm đuôi ngựa. Hơn nữa, lúc ấy cũng là để đề phòng người khác.”

“Nếu đuôi ngựa là mấu chốt để làm tổn hai ngựa gỗ cơ quát, có lỗi hỏng như vậy, dù Nam Lương có chế tạo thành công cũng không thể khống chế được tướng sĩ Đại Chu. Trong triều đã có Ngọc Sơn tiên sinh danh chấn thiên hạ, nếu tiên sinh đưa mấu chốt của cơ quát trong ngựa gỗ giấu ở nơi khác, Nam Lương có khả năng thắng được Đại Chu bao nhiêu? Tình thế

hiện nay xem ra, chỉ là phu tử không có lòng nhân ái cứu người trong cảnh nước lửa thôi!”

Tần Quan Nguyệt từ đầu đến cuối không lộ ra vẻ mặt thứ hai, chỉ hỏi: “Con có biết trong cảnh nội Đại Chu tìm không ra sợi Kình Giao thứ hai?”

Vẻ mặt nghiêm túc của Mẫn Hoa giãn ra, ý cười chậm rãi hiện lên trên đáy mắt, nàng nhẹ giọng nhắc nhở: “Phu tử cùng Thái Kim đại sư đều biết loại sợi này dễ đứt, trung tâm cơ quát dễ tổn hại, sao không đổi sang hợp kim khác?”

Tần Quan Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, mặt không đổi sắc nhắc lại nan đề: “Từ sau khi biết có một vật là ngựa gỗ, các quốc gia đều đã thử dùng sắt đúc ra sợi, chỉ tiếc những sợi gân này không chịu nổi sức nặng ấy, tất cả đều thất bại.”

“Nếu chân, đầu, và bụng ngựa đều rỗng thì sao?”

Tần Quan Nguyệt hơi chớp chớp mắt, rốt cuộc cũng lộ ra mỉm cười: “Có thể thử xem sao!”

Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng đặt bút chì than lên trên bàn, không cần nói bất kì lời khẩn cầu nào, cụp đầu xuống, cung kính chờ Tần Quan Nguyệt thể hiện tài hoa tuyệt đỉnh.

Tần Quan Nguyệt nhận lấy vật trong tay Mẫn Hoa, sờ sờ cái bút chì than cùng giấy Tuyên Thành, hỏi: “Đây là cái gì?”

Mẫn Hoa mạnh há hốc mồm, nhanh chóng hoàn hồn ngăn chặn trái tim đang nhảy lên, thấp giọng đáp: “Tước từ than củi ra.”

Tần Quan Nguyệt khẽ “A!” một tiếng, tầm mắt đổi qua đổi lại giữa nàng với cái bút chì than đó, thật lâu về sau mới thấy lão trái giấy Tuyên Thành ra vẽ thêm vài nét bút, lưu loát như nước chảy mây trôi, giống như trong

ngực có ngàn vạn khe hẻm, chỉ đợi thời cơ chín muồi xé không mà tung ra. Mẫn Hoa âm thầm cười khẽ, nàng tin tưởng, Tần Quan Nguyệt sẽ cứu nàng.

Bởi vì nàng đã từ trong cử chỉ của đối phương, tìm ra một loại phong thái giống hệt mình. Cho dù phong sương đã mài mòn mọi mũi nhọn của lão, chí khí trong lòng lão lại chưa bao giờ thay đổi.

Nàng đã xem qua, chỉ biết trong sơ đồ kia có liên quan đến bánh xe trục, các khớp của ngựa lẫn sự khống chế của cuộn sợi tơ đầu mối. Đợi lão vẽ xong, Mẫn Hoa nhanh chóng in làm hai bản, giấu kĩ trong thân đàn và tay áo.

“Con có lòng cảnh giác như vậy rất tốt.” Tần Quan Nguyệt vuốt cằm, thu bút than chì vào tay áo, chỉ đứng dậy nói: “Buổi chiều, Tây Sơn, Tường Vân.”

Mẫn Hoa quỳ xuống, nói: “Đại ân đại đức của ngài Mẫn Hoa không bao giờ dám quên.”

Tần Quan Nguyệt không nói gì thêm, nhẹ nhàng rời đi.

Sau khi hồi phủ, Mẫn Hoa trình bản vẽ cho Thượng Quan Thành, cha già râu dê hai mắt sáng quắc kẻ sát vào Mẫn Hoa, tấm tắc tán dương, giống như đang thưởng thức một loại trân bảo vô giá. Nàng khó chịu lùi về sau, chỉ nghe Thượng Quan Thành vô sỉ cười: “Con gái ngoan, nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời Ngọc Sơn phu tử, bất luận muợn như thế nào, phụ thân cũng sẽ không đánh con, haha, không về nhà cũng không sao!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, chỉ thấy Thượng Quan Thành không kiêng dè gì cả, nói với Chương sư gia: “Triều Sinh, truyền lệnh xuống dưới, giết không tha!”

Chương sư gia trầm giọng lĩnh mệnh. Lão nhìn nhìn Mẫn Hoa đang chơi đùa ngón tay, lại nhìn Thượng Quan Thành, Thượng Quan Mẫn Hoa phúc thân, tự giác đi ra ngoài, phía sau truyền đến tiếng hai người thăm thì trao đổi. Linh Lung thấp giọng nói: “Có lẽ tiểu thư không cần gả đến Nam Lương!”

“Người vẫn không hiểu được đâu!” Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu đùa cợt một tiếng: “Đại công tử mới là người thừa kế chân chính của Thượng Quan gia.”

Nếu nàng gả cho thái tử Nam Lương, vậy thì tương lai của Thượng Quan gia tộc này chỉ có hai con đường, hoặc là vĩnh viễn hưởng thụ vinh hoa phú quý, hoặc là thông đồng với địch, phản quốc, xử trảm cả nhà. Nếu là con đường thứ hai, chỉ sợ hoàng đế còn chưa ban bố thánh chỉ, Thượng Quan Thành cũng sẽ bắt nó biến thành hiện thực, đại môn Tây Nam sẽ mở rộng chờ đón đại quân Nam Lương tiến vào.

Không cần biết là loại nào thì đối với lão hồ ly kia cũng đều là hi sinh con gái để bảo hộ Thượng Quan Cẩm Hoa.

Mà nàng thì tuyệt đối không cho phép mình trở thành một hoàng hậu bù nhìn trải đường cho Thượng Quan Cẩm Hoa kia bước lên con đường tiền đồ gấm vóc.

Nàng nhìn nhìn cửa thư phòng đóng chặt phía sau, dùng một giọng nói cực nhỏ nói cho bản thân, trận chiến này, chỉ cho phép thắng chứ không được bại!

Buổi chiều nàng dẫn Linh Lung vội vàng đến chỗ hẹn. Sau khi xe ra khỏi thành thì tụ họp với bốn ảnh vệ và Bạch tiên phong, sáu người đi đến quán trọ Tường Vân dưới chân núi Tây Sơn, Tần Quan Nguyệt mang theo đèn lồng đã chờ trên lầu, đợi hai người vào nhà, đẩy giường ra, đi vào mật

đạo trong phòng tối. Mẫn Hoa túm chặt tay Linh Lung, đi theo ánh đèn mập mờ không biết đã vòng vòng rẽ rẽ bao nhiêu lần.

Đường đi càng ngày càng bằng phẳng, lúc tới gần chỗ cần đến, Tần Quan Nguyệt thổi tắt ngọn nến, màn đêm thình lình ập tới làm ngực Mẫn Hoa thắt lại, không kịp che giấu nỗi sợ hãi, dưới sự khống chế của cơ quan, cửa sắt đã từ từ mở ra.

Trong cái nóng kinh khủng của lò đúc tiền, sắc mặt Mẫn Hoa lại cực kì tái nhợt. Tần Quan Nguyệt khẽ cau mày, lấy ra một bình dương chi bạch ngọc, Mẫn Hoa lấy ra ba viên thuốc nuốt vào, Linh Lung ở bên cạnh vận khí giúp nàng hòa tan thuốc.

“Không có việc gì.” Mẫn Hoa đóng nắp bình lại, bảo Tần Quan Nguyệt dẫn bọn họ đi bàn chuyện chính sự quan trọng hơn.

“Quốc sư đại nhân.” Đúng lúc này, người phụ trách Chú Tệ Tư Hoàng Đình đi tới bái kiến Tần Quan Nguyệt. Dáng người gã cao to lực lưỡng, ngũ quan đoan chính, hai mắt sáng ngời có thần, cơ bắp cuồn cuộn, ngăm đen bóng lưỡng, mồ hôi tẩm ướt cái khố hơi nhỏ, mờ mờ lộ ra nam căn. :”>

Mẫn Hoa xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, cup mắt, lòng thầm nghĩ: phải rụt rè, không thể làm kẻ “tình dục cuồng”.

“Hùng đại nhân!” Tần Quan Nguyệt khẽ lên tiếng thăm hỏi, nắm tay Mẫn Hoa cùng đi bên cạnh Hùng Bình Xương nói về ý tưởng cấu tạo trung tâm cơ quan đúc kim loại từ sắt nóng chảy. Hùng Bình Xương trông người có vẻ thô lỗ nhưng tâm tư rất tinh tế nhạy bén, gã thấp giọng hỏi: “Quốc sư đại nhân, thảng trước đại môn cơ quan của Chú Tệ Tư toàn bộ đã đổi thành huyền thiết rồi, không biết còn bỏ sót nơi nào vậy?”

Tần Quan Nguyệt nhìn Mẫn Hoa, ho nhẹ hai tiếng, Mẫn Hoa thông minh đưa bản vẽ ra, đợi trong lòng gã đã nắm chắc được bảy tám phần rồi, Tần Quan Nguyệt mới nói: “Thứ đó cần mấy ngày?”

“Hai mươi ngày là được.” Hùng Bình Xương tự đắc đáp: “Quốc sư đại nhân, ty chức vẫn còn có câu hỏi, không biết có được đáp án hay không?”

Tần Quan Nguyệt bảo gã không cần khách khí, Hùng Bình Xương đứng dậy hỏi: “Quốc sư đại nhân, nếu Hùng mỗi không nhìn lầm, vật kia với công cụ vận chuyển lương thực của Nam Lương có cùng một cái nguyên lý cơ quát. Ba ngày trước Thánh Thượng đã có tin, Nam Lương đã chế thành ngựa gỗ bọc thiết giáp vận chuyển lương thực rồi, cũng chính là cống vật trong lần hòa đàm này, lúc này chúng ta mới chế tạo vật này chắc chắn là đánh mất tiên cơ rồi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi sững sờ, trí tuệ của cổ nhân quả là không thể khinh thường. Tư thái của Hùng Bình Xương cực kì cung kính, nhưng sự cứng rắn ngang ngạnh trong đó không cần nói cũng có thể thấy. Tần Quan Nguyệt nhíu mày, đáp nhẹ một tiếng: “Cái này...”

Nàng chặn lại nói: “Đại Hùng thúc thúc, phu tử chính là vì biết được Đại Chu đã chậm so với người ta nên mới đến đây tìm cách chống địch!”

Hùng Bình Xương giống như đến bây giờ mới chú ý đến Tần Quan Nguyệt còn dẫn theo người ngoài đi vào nơi bí mật, nói bằng giọng không vui: “Quốc sư đại nhân, đây là có ý gì?”

Bàn tay to của Tần Quan Nguyệt đặt lên đầu Mẫn Hoa, nhẹ giọng nói với Hùng Bình Xương: “Người không cần lo lắng, Nam Lương mặc dù có thể chế ra ngựa bọc sắt có thể vận chuyển lương thực, nhưng sợi tơ bạc làm gân nổi trên quý dị thường, rất khó chế tạo, hơn nữa Nam Lương nhiều mưa, không khí ẩm ướt, hai ba con ngựa bọc sắt để vận lương - không đáng ngại!”

“Vậy ý của đại nhân là...”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Hộ sào

“Hùng đại nhân, Nam Man dùng thiết giáp bọc lấy ngựa gỗ, còn các người lại dùng thiết giáp này tạo ra một con ngựa sắt có thể chuyển động, còn có nghi ngờ gì không?” Tần Quan nguyệt nhẹ nhàng hỏi lại một câu. Hùng Bình Xương lập tức quỳ một gối xuống lĩnh mệnh.

Tần Quan Nguyệt nhìn nhặt quét mắt qua người gã một cái, lại truyền lệnh: “Ngựa sắt quá nặng, bên trong phải là rỗng không. Khuôn đúc ngựa sắt sẽ do vị này phụ trách, lão là Bạch tiên phong dưới trướng Tây Nam tướng quân, học trò của Thái Kim. Người trong ty sẽ phụ trách luyện chế thép, toàn bộ vật liệu để chế tạo ngựa sắt phải là bằng thép, sợi gân kết nối các khớp bằng tơ mảnh bên trong phải dùng hợp kim giữa sắt với đồng. Cần phải làm ra trước khi sứ đoàn cầu thân của Nam Lương tới kinh thành!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, lại phát hiện quen biết một vị thức thời lại thông minh phi phàm như thế này quả thực là một điều may mắn hết sức.

Hùng Bình Xương hình như còn điều gì không tha, trong mắt lại có ý vui mừng: “Rỗng à, đơn giản như thế, sao ta lại không nghĩ ra chứ? Các anh em, khởi công!”

“Bạch tiên phong đứng bên cạnh kinh hãi hô nhỏ: “Toàn bộ làm từ thép?”

Thép quý lắm sao? Thượng Quan Mẫn Hoa nghi hoặc, nàng nhìn vào mắt Tần Quan Nguyệt, lão giải thích: “Tức là thép bách luyện cơ, tương truyền vật ấy không sợ vàng, không sợ lửa, không sợ mưa gió, chém sắt như chém bùn, đồng tâm thiết ngọc cũng có thể phá, vô cùng trân quý.”

Thượng Quan Mẫn Hoa giấu đi kinh ngạc, nói: “Một khi đã trân quý như vậy, thế thì ở trên các khớp nối, ỗ trục nên nhỏ vài giọt dầu tinh luyện, gia tăng tính linh động, lại giảm được mài mòn.”

Tần Quan Nguyệt nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, hai mắt tỏa sáng rạng rỡ, có ngọn lửa hi vọng đang thiêu đốt hừng hực nơi đáy cặp mắt trong trẻo kia, như bảo thạch trong đêm tối tản ra thứ ánh lấp lánh, lão mỉm cười vuốt cằm, nói: “Hùng đại nhân, hãy làm như vậy đi!”

Nghe được lệnh của Tần Quan Nguyệt, Hùng Bình Xương cao giọng lĩnh mệnh, nghe như có phần nịnh nọt hay tranh công, lại giống như tự đắc.

Gã gọi thủ hạ tới, đưa bản vẽ cho bọn họ, lệnh bọn họ phải hỏa tốc chế tạo thành công vật này phục vụ cho nghiên cứu của quốc sư, cũng dặn phải dùng dầu tinh luyện tốt nhất; tiếp theo lại dàn xếp thân phận giả cho Bạch tiên phong vào làm nhân công trong Chú Tệ Tư một cách nhanh nhất. Trước khi Bạch tiên phong rời đi còn thở dài một hơi, nói lời cảm ơn với mọi người: “Tần đại nhân, Thượng Quan tiểu thư, bảo trọng!”

Tần Quan Nguyệt gật gật đầu với lão, Thượng Quan Mẫn Hoa trầm mặc nhìn lão được người nâng đi, trong mắt còn lóe ra ánh sáng quyết tâm tỏ rõ lòng trung thành với tướng quân nhà lão một lần cuối cùng. Sau đó, Tần Quan Nguyệt dẫn Mẫn Hoa đi trên con đường đá đen xuyên qua Chú Tệ Tư rộng lớn. Hùng Bình Xương vẻ mặt hưng phấn, trong ngoài đều lộ ra vẻ khoe mẽ, tự hào, giới thiệu với Thượng Quan Mẫn Hoa và mọi người về cái gọi là lưu trình sản xuất của phân xưởng đúc này.

Thượng Quan Mẫn Hoa dọc đường đi phải âm thầm than sợ hãi không thôi, trong công trường quân đội này, không gian trống trải sạch sẽ, có trật tự thôi đã đủ để cho nàng thán phục rồi. Hơn thế nữa, dây chuyền sản xuất cùng sự phân công công việc khoa học nhường này lại khiến cho kẻ thân là người hiện đại trọng sinh mà tới cũng cam bái hạ phong.

Đây chỉ là một góc trong mưu đồ to lớn của Tần Quan Nguyệt, tầm nhìn của lão sâu rộng đến mức người ta không thể nào dò được. Thượng Quan Mẫn Hoa néo néo bàn tay, có phần không hiểu tại sao mình lại được Tần Quan Nguyệt trợ giúp.

“Ha ha, Thượng Quan tiểu thư xem ngậy người chưa?”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, cảm thán: “Mẫn Hoa luôn biết phu tử tài hoa hơn người, nhưng lại không ngờ đến ngài còn hiểu rõ cả công việc của thợ rèn, quả là kỳ tài ngút trời chân chính.

Tiếng cười to của Hùng Bình Xương ngừng lại: “Vẫn nghe nói thất tiểu thư của Thượng Quan gia trí tuệ hơn người, hôm nay được gặp, quả là danh bất hư truyền. Đúng vậy, đây chính là nơi được xây dựng dựa theo ý của quốc sư đại nhân. Suốt bảy năm, đây là lần đầu tiên quốc sư bước vào... Hùng mỗ...”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn hán tử tâm huyết nhiệt tình, vui giận rõ ràng này đang đỏ hốc mắt, kì quái hỏi: “Nhưng là vừa rồi...”

“Thượng Quan tiểu thư định nói đến lúc nãy Hùng mỗ vừa mới bắt kính với quốc sư đại nhân đi, thực ra...,” Hùng Bình Xương đỏ mặt, ngượng ngùng đáp: “Thực ra, Hùng mỗ hoàn toàn làm việc dựa theo quy củ mà quốc sư đại nhân định ra, công việc được phân xuống, cho dù là bệ hạ đích thân đến cũng phải hỏi cho rõ chân tướng nguyên nhân, cũng phải ghi lại trong hồ sơ, bởi vì đây không phải lò luyện riêng nhà ai, mà là căn cơ của tướng sĩ Đại Chu!”

Bất luận lão muốn làm cái gì, cũng có thể có được lý tưởng và sự kiên trì nhường ấy, Tần Quan Nguyệt quả không thẹn với cái danh Đế sư khuynh quốc khuynh thành! Giờ phút này, trong mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ còn lại kính ý. Tần Quan Nguyệt mất tự nhiên khụ một tiếng, nói: “Hùng đại nhân, người làm rất khá. Mẫn Hoa, con đi dạo xung quanh một chút đi, một khắc nữa sẽ trở về.”

Tránh được Hùng Bình Xương rồi, Tần Quan Nguyệt dẫn Thượng Quan Mẫn Hoa đi về phía khác, hỏi: “Mẫn Hoa, thành thật nói cho vi sư, trong lòng con đang nghĩ thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi mặt xuống, nhẹ giọng đáp: “Suy nghĩ trong lòng phu tử chính là suy nghĩ của Mẫn Hoa.”

“Cho dù tiền đồ trước mắt có mù mịt?”

Mẫn Hoa hơi ngẩng đầu, nói: “Phu tử, Phượng Hoàng niết bàn, cần lửa mới có thể trọng sinh.”

Tần Quan Nguyệt nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu, sau lại nói: “Tuổi nhỏ mà lại có khí chất sát phạt quyết đoán nhường này, Tín Chi huynh quả là có phúc!”

Lòng Mẫn Hoa khẽ run lên, đây là đang nhắc nhở nàng sao? Nàng khẽ siết tay, cúi đầu nói: “Phu tử, Mẫn Hoa nếu chỉ có một mình thì lời cha mẹ mai mối tuyệt đối không dám vi phạm. Nhưng giờ, mẫu thân nhu nhược dễ bắt nạt, sau khi phụ thân “trăm tuổi”, mẫu thân mới đang giữa tuổi thanh xuân, trưởng tử lại không chào đón, nữ nhi gả xa, vậy thì bà phải làm thế nào?”

Tần Quan Nguyệt không khỏi động lòng, ôm hai vai quá gầy gò của nàng, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng vài cái, nói: “Tuổi này của con, vốn nên cười tươi như hoa mới phải. Trở về đi.”

Để mặc đối phương nắm lấy mấy ngón tay hơi lạnh của mình, trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng có chút lạnh giá, nói vài câu như vậy có thể lừa được Tần Quan Nguyệt nhất thời, sau này thì sao? Nàng cẩn thận bước từng bước nhỏ, lại nhắc mình phải nắm giữ được quyền chủ động.

Sau khi từ biệt Tần Quan Nguyệt, Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, bỗng dưng nàng đột nhiên mở mắt ra, lẩm bẩm: “Tí nữa thì quên mất.” Nàng kêu lên: “Linh Lung”.

“Vâng!”

“Chỗ Đại biểu ca là thế nào?”

Linh Lung cúi đầu nói: “Biểu thiếu gia lĩnh thánh mệnh, thẩm tra chi phí quyên góp của Sơ Thiện Đường.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cả kinh, ngồi dậy, vừa đình lên tiếng liền sáng tỏ kế mượn dao giết người của hoàng đế. Nàng cười khố, luận quyền mưu, ai có thể thắng được đế vương?

Thượng Quan Xá, nam nhân dựa vào hai bàn tay trắng mà lập nghiệp này, từng bị Thượng Quan gia tộc coi thường suốt hơn hai mươi bảy năm, thân phận thượng nhân lại còn khiến y chịu đủ thế nhân khinh bỉ, một ngày kia được quân chủ đế quốc đẩy lên lật đổ mũi nhọn nổi bật nhất Thượng Quan gia tộc, Bồ Y Tế Tướng được trọng dụng này, y sẽ lựa chọn thế nào đây? Gia tộc, hay tiền đồ?

Nàng tuyệt đối sẽ không hối hận vì những gì mình đã lựa chọn, nếu chọn trúng mục tiêu lại có kiếp nạn này, âu cũng là khảo nghiệm của Phật Tổ. Bàn tay nàng không khỏi nắm chặt cổ tay, như đang tìm dũng khí để chống đối và phản kháng.

Phật tổ, tín nữ cầu nhân cầu đức, nhất định phải phá được mưu đồ này! Cân nhắc cẩn thận lại một phen, nàng lại nhớ tới một từ đạo hiếu, ra lệnh:

“Chuẩn bị chỗ Đại cô mẫu cho tốt!”

Linh Lung không hiểu nguyên do, hiện giờ bất cứ thành viên nào của Thượng Quan gia tộc đều cần chặt đứt mọi quan hệ với Thượng Quan Xá thì mới có thể bảo toàn tính mạng. Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, nàng ta liền ngừng lời, Mẫn Hoa giải thích: “Đại biểu ca là người có hiếu, người ở trong Đại Lý Tự nếu biết được mẫu thân chịu khổ, không chừng sẽ làm ra loại hành động gì đó.”

Linh Lung hơi khựng lại trong chốc lát, trong giọng của nàng ta có phần nghi hoặc, lại có ý thử: “Tiểu thư, cô, cô muốn cứu biểu thiếu gia?”

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, Linh Lung ấp a ấp úng hỏi: “Tiểu thư, cô định quyết liệt với Đại công tử sao?”

“Người nghĩ nhiều lắm rồi đấy!” Thượng Quan Mẫn Hoa tùy tiện đáp lại một câu, nhắm mắt không thèm nhắc lại nữa.

Sau khi hồi phủ lại gặp mẫu thân đang bưng bát thuốc, nàng mới biết Thượng Quan Thành vì chuyện đặt sai cửa tức giận đến mức bệnh cũ tái phát, Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn chưa rõ tình thế, cho nên sau khi lão hồ ly bệnh nặng lại giãy dụa đứng lên, từng bảo Chương sư gia đi tìm Tần Quan Nguyệt tương trợ, bị đối phương cự tuyệt thẳng thừng.

“Mẫn Nhi, đừng oán cha con, nếu có một chút cơ hội hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua hai mẹ con ta, sao nữ đế đưa nhỏ như con đi cầu xin người ta chứ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cup mắt, nói: “Con gái hiếu rồi, đêm gió lạnh, mẹ, mẹ mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Sau khi Thượng Quan phu nhân rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa đưa mắt nhìn trắng rằm, mặt không chút thay đổi, lão hồ ly đây là ngầm đồng ý cho mình bộc lộ tài năng, hay là tín hiệu lão nguyện ý ủy quyền?

*Tên chương: Hộ sào có nghĩa là giữ tổ, bảo vệ gia đình bla bla

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Dao thớt

Trong khoảng thời gian chờ đợi ngựa sắt chế tạo thành công này, toàn bộ người của Thượng Thư phủ cáo ốm đóng cửa không ra ngoài. Thượng Quan Mẫn Hoa ở trong phòng luyện chữ, hòa hoãn lại tâm tính không được bình tĩnh của nàng, thỉnh thoảng cũng đánh đàn, vẽ tranh, thêu khăn tay, sống một cuộc sống của tiểu thư khuê các tiêu chuẩn. Ngày hôm đó, nàng vừa viết nốt chữ cuối cùng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng chạy rầm rập, chỉ chốc lát sau, tiếng thở dốc hồng hộc của Liễu Tử Hậu truyền đến.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng thu tay, buông bút đứng dậy hỏi: “Chuyện gì?”

Liễu Tử Hậu gãi đầu nhăn mặt trả lời: “Nam Man lần này phái một vương tử đến, nói muốn cưới người thông minh nhất Đại Chu ta. Mẫn Hoa tiểu thư, cô trăm ngàn lần đừng có gả đến Nam Man nhé!”

Đúng lúc này, quản sự tiền viện truyền lời đến, nói trong cung phái người mời nàng vào cung dự tiệc. Liễu Tử Hậu vội đến mức chạy lòng vòng: “Tiểu thư, phải làm sao bây giờ? Cô trốn xuống dưới gầm giường đi, một lúc nữa ta dẫn cô trốn khỏi đây!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe vậy cười khẽ, bảo nó tự đi luyện võ không cần để ý đến việc này. Liễu Tử Hậu quật cường cản môi trừng mắt không nói lời nào, không lâu sau, dưới ánh mắt nghi hoặc của Mẫn Hoa, nó cúi đầu, xách kiếm, không vui vẻ gì chạy ra khỏi phòng. Thượng Quan Mẫn Hoa dọn dẹp qua bàn học một chút, đi ra gian ngoài gọi thị nữ vào giúp mình thay quần áo.

Linh Lung ở bên ngoài chờ nàng, ngồi chung xe ngựa chạy tới hoàng cung.

“Bên chỗ Đại biểu ca sao rồi?”

“Hôm qua biểu thiếu gia ăn được đồ Đại cô mẫu đưa đến.” Linh Lung nhỏ giọng đáp, Thượng Quan Mẫn Hoa gật gù đầu, Linh Lung lại bổ sung: “Biểu thiếu gia cũng gặp được người mà Đại sư gia an bài.”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ an tâm, nói: “Chương sư gia tất nhiên là người có biện pháp!”

“Vâng, ngày ấy khi Linh Lung nói đến chuyện chăm sóc Đại cô mẫu với Đại sư gia, Đại sư gia còn khen tiểu thư trí tuệ uyên bác nha.” Linh Lung che miệng cười khẽ, làm như thật vui vẻ...

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ mỉm cười: “Chương sư gia đấy là thông minh, lấy bốn cô nương ra làm bia đỡ đạn khi phụ thân tức giận.”

“Linh Lung tất nhiên không tin Đại sư gia làm việc còn cần người ngoài đề điểm, có điều, tâm địa của tiểu thư tốt nhất, Linh Lung biết rõ điều này hơn bất luận kẻ nào mà!”

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa đã gần đến Nam Đại Môn. Theo cung nhân đi đến Việt Dương Điện, Linh Lung chờ ở bên ngoài điện, Thượng Quan Mẫn Hoa giậm giậm chân tại chỗ rồi cúi đầu theo vào, hành lễ xong rồi đi vào chỗ ngồi. Chu Thanh Mi ngoắc ngoắc nàng, cung nhân liền dẫn nàng đi tới chỗ của quận nữ nhà Trung Sơn Vương. Thượng Quan Mẫn Hoa vén tay áo ngồi vào chỗ mình, Chu Thanh Mi dùng ánh mắt cực kì lo lắng đánh giá nàng một lượt, lại cầm lấy bàn tay hơi phát run vì lạnh của nàng.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười cười, thấp giọng nói: “Ngày thành hôn đã định rồi à?”

Nỗi lo lắng của Chu Thanh Mi đã bị dời đi thành công, mặt nhiễm rắng chiều đỏ ửng, hơi hơi cúi đầu, không lên tiếng mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi cười, hai mắt hơi dờn đi, chú ý tình hình trong đại điện.

Ngay trước đế tòa, hai nước đang tiến hành cuộc thi văn, Thượng Quan Cẩm Hoa một mình ứng đối với những câu hỏi của ba trạng nguyên trẻ tuổi nhất của Nam Lương, vẫn cực kì bình tĩnh, lưu loát. Về mặt hâm mộ mê luyện của các nữ tử mặc cung trang trong điện phải có đến hơn nửa là đặt ở trên người vị Vô Song công tử này, không khỏi thấp giọng tán thưởng.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ dờn mắt nhìn thoáng qua, xuyên qua cái bàn đầu văn tài giữa điện, tìm kiếm đối thủ của nàng trong đội ngũ sứ thần Nam Lương.

Lần này vẫn là Sầm Lĩnh Nam dẫn đầu phái đoàn Nam Lương, nhận ra tầm mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa, lão quay đầu, nâng chén hỏi thăm nàng. Sau đó lại cúi đầu nói hai câu với một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi ngồi bên cạnh. Đối phương thu hồi vẻ mặt si mê, hai mắt sáng rực tùy ý đánh giá nàng hai cái, lập tức quay đầu, tiếp tục dùng ánh mắt mê đắm nhìn trộm về phía nữ quyền đang ngồi, hoàn toàn là bộ dạng của một tiểu sắc lang bại hoại.

Rất nhanh, cuộc thi đấu văn tài đã nhanh chóng chấm dứt với sự thắng lợi của Thượng Quan Cẩm Hoa. Ngay sau đó, cung nhân bắt đầu tuyên bố cuộc đấu võ bắt đầu.

Trận đầu là Võ Trạng Nguyên của hai nước đối đầu nhập trận, hai người không phô hết sức, hai bên lấy tình thế ngang tay mà chấm dứt do đấu. Trận thứ hai, một tiểu tướng Hồ Kỳ trên mặt bôi mấy vệt đỏ lên võ đài, mũi đao chỉ thẳng Tư Không Tiêu. Trường thương của Tư Không Tiêu run lên, thả người nhảy lên lôi đài, lưng ngay vai thẳng, gân thương hồng anh chỉ xuống đất. Hai người bốn mắt nhìn nhau, đợi tiếng thanh la vang lên, thân

hình hai người nhanh chóng chớp động, đao là uy vũ sinh đao, thương là ngân bình chợt phá, thanh thế kinh người, cực kì hung hiểm.

Cuối cùng, Tư Không Tiêu dùng một chiêu thức Song Yến Hồi Mã Thượng bức lui đối thủ, mũi thương đặt kề cổ đối phương, nếu là ở trên chiến trường, một thương này đủ để lấy tính mạng đối thủ ngay lập tức. Người trong điện vỗ tay rầm rầm, tiểu tướng Hồ Kỳ của Nam Lương chấp tay nhảy xuống lôi đài. Đúng lúc này, tên vương tử Nam Lương kia rút đao, nhảy lên lôi đài, nói: “Thằng nhóc kia, để bổn vương tử thử đấu với người!”

Tư Không Tiêu dùng tay phải ngăn lại, thu thương về cầm tại chỗ cách đầu thương sáu tấc, múa một cái, thương đã chạm xuống mặt bàn, tức giận nói: “Định ra cái thằng thua đi!”

Vương tử Nam Lương thản nhiên đáp: “Nói!”

“Thua thì không được nhắc đến chuyện hòa thân!” Lời này vừa thốt ra, chỗ ngồi của quan viên trong đại điện truyền đến tiếng chén rượu va chạm nhau, Thượng Quan Mẫn Hoa đảo mắt, Chu Thanh Mi ở bên cạnh đang siết chặt khăn trải bàn, thiếu chút nữa thì đổ tung hết chén trà trên mặt bàn.

Nam Lương vương tử cười sang sảng, nói: “Xưa nay mỹ nhân xứng anh hùng!” Nói xong, hai người liền bắt đầu giao đấu.

Nam Lương vương tử dùng đao mang theo khí phách hùng hậu, khi chém khi thu mang theo sát khí vô cùng. Tư Không Tiêu dùng đao lại linh hoạt như gió, dây lụa hồng buộc trên đầu thương bạc như con rắn hoạt bát vũ động, đầu thương gắt gao tập trung vào chỗ yếu hại của đối thủ, người tới ta lui, chiến đấu hết sức, ẩn ẩn mang theo âm thanh xé gió nổ tung, thương đao va chạm vào nhau nhìn thành ánh sáng bạc lóe lên bao phủ lấy hai người đang triển đấu, trong đao quang kiếm ảnh, hai người càng đánh càng nhanh, càng đấu càng hăng, cho đến tận khi thanh la đã xao ba lượt,

Tư Không Tiêu mới quét thương, vận khí nhảy lên, dừng ở bên cạnh lôi đài, không tiếp tục ham chiến nữa.

Hai người vẫn chưa phân thắng bại, vương tử Nam Lương lấy tay áo lau mồ hôi, hét lớn một tiếng: “Thông khoái! Lại tiếp tục!”

Thần sắc Tư Không Tiêu hơi uể oải, hần lắc lắc đầu, cầm lại trường thương dọc theo cánh tay, chậm rãi bước xuống lôi đài, lúc ngẩng đầu nhìn thấy Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi ở chỗ Chu Thanh Mi, mặt lại có chút co quắp sượng sùng, ngây người một lát mới xấu hổ cúi đầu.

Vương tử Nam Lương thoát nhìn thật hào sảng kia theo ánh mắt hần nhìn qua, lớn tiếng reo lên: “Người trong lòng của người? Quả là một nương tử đáng yêu, khắc khắc, bốn vương tử không khách khí đâu.”

Tư Không Tiêu mạnh mẽ ngẩng đầu, Chu Thanh Mi lộ vẻ giận dữ, đứng lên khê quát: “Người dám!”

“Mỹ nhân thật hung dữ, nhưng mà, ta thích!” Lương Đan nói xong, cười ha ha đi về chỗ ngồi, nói mấy câu với Sầm Lĩnh Nam làm Tư Không Tiêu với Chu Thanh Mi đồng loạt tức giận. Hần nhìn hai người lộ ra nụ cười ái muội và thâm tà, lại cầm bát nốc rượu ứng ực, tay nhặt con lợn sữa nướng lên, cắn một mồm to thật, mỡ dính đầy mặt. Vẻ thô lỗ không để ý hình tượng đến vậy quả đã làm cho các thiếu nữ Đại Chu nhú mày, tất cả đều dùng khăn lụa che lại vẻ chán ghét trên mặt mình.

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu khê nhếch miệng cười, Lương Đan này cũng là một tên thú vị đây!

Thế nhưng đợi đến khi trên mặt bàn xuất hiện mấy khay thịt răn nướng xong, lớp vảy da mỏng trắng mỏng đen kia rốt cuộc làm nàng cười không nổi nữa rồi. Nàng cố nén trụ lòng sợ hãi miên man trong đầu, ra vẻ trấn định ngẩng đầu nhìn vào giữa điện. Lúc này, cung nhân bắt đầu dỡ lôi đài xuống, các ca nữ vung tay áo dài từ hai bên góc điện mà chậm rãi nổi đuôi

nhau đi ra. Tay áo mềm mại tung bay lả lướt ngày xưa kiều diễm ôn nhu là vậy, giờ phút này lại biến thành thứ vật thể trắng mịn và lạnh băng kia, làm nàng nhớ đến lúc ở một mình trong cái hầm rản tối đen đáng sợ ấy.

Tự đáy lòng, Mẫn Hoa cực kì hận thủ đoạn vô liêm sỉ của kẻ địch, lại không thể bỏ qua cơ hội này. Nàng nhịn xuống sự sợ hãi, nghĩ nghĩ đối sách, nỗi kinh hoàng này làm thế nào mới có thể áp chế. Thuận miệng vô tình lẩm bẩm: “Rản, rản...”

Chu Thanh Mi ở bên cạnh nàng, chú ý đến sự không bình thường của nàng đầu tiên, vừa đụng vào thân thể nàng một cái, Thượng Quan Mẫn Hoa không đề phòng, trước mặt mọi người đột nhiên sợ hãi nhảy dựng lên, có điều trong ngực bị kiềm hãm đến ngộp thở, co cụm thân mình ngã trên mặt đất, nàng đầy mặt thống khổ, không thể chịu đựng được nữa mà kêu to: “Tử Hậu, Tử Hậu...”

“Mẫn Hoa muội muội, muội sao vậy? Đừng làm ta sợ...” Chu Thanh Mi cầm khăn tay, sợ đến mức cuống quýt tay chân.

Tần Quan Nguyệt chú ý tới hỗn loạn, vội chạy lại đây ôm lấy Thượng Quan Mẫn Hoa đang ngã xuống đất, đồng thời bảo cung nhân mang đám thịt rản nướng đi cách xa khỏi tầm mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa. Lão ôm cô gái nhỏ vào trong ngực nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ, Tử Hậu sắp tới rồi.”

Sau đó lại bón thuốc, truyền chân khí, một lúc thật lâu sau mới trấn an được cảm xúc của Mẫn Hoa. Thượng Quan Mẫn Hoa nắm chặt tay Tần Quan Nguyệt, bàn tay nàng lạnh đến phát run, như vậy ngay cả diễn xuất cũng không cần.

Yến hội đang vui cứ như vậy mà dừng lại, chủ nhân trong điện hỏi: “Sao lại thế này?”

Thượng Quan Thành kính sợ trả lời: “Bệ hạ bớt giận, tháng trước tiêu nữ bị kinh hách, nhìn đến mấy thứ là phát bệnh, đến nay còn chưa khỏi hẳn, nhiều loạn thánh giá, xin bệ hạ thứ tội!”

“Sâm tiên sinh, đây là tân nương tử ngài tìm cho bốn vương tử sao, có tí chuyện đã khóc sưng mắt, cần người che chở, sao có thể làm hoàng hậu Nam Lương? Bộ dạng lại xấu, Đại Chu không có nữ tử nữa à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nắm chặt tay Tần Quan Nguyệt, cố gắng ép mình mau bình tĩnh trở lại, nghe hoàng tử Nam Lương nháy ra đáp lời mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ghế ngồi của mấy vị công chúa hoàng gia, liền biết đây là thời cơ tốt!

Nàng lau nước mắt, ngẩng đầu từ trong lòng Tần Quan Nguyệt, mắng bằng giọng mũi: “Xùy, người là cái thứ gì, vừa lùn vừa béo, không có chút khí phách hoàng gia nào, hừ, ta còn chướng mắt người đấy, gả cho loại dã lang tự đại nhà người, ta còn sợ làm phu tử xấu mặt!”

Vương tử Nam Lương nổi giận đùng đùng đáp lời: “Bốn vương tử sau này sẽ là hoàng đế Đại Lương! Người có thân phận gì, xứng với bốn vương tử sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa khinh thường đáp: “Hoàng đế Nam Lương thì giỏi lắm à? Trong nước Nam Lương có ai mà văn tài thắng được Vô Song công tử, lại có ngân thương của ai sánh được với Song Yến Hồi Mã Thương (chỉ Tư Không Tiêu)?”

Vương tử Nam Lương không cam chịu yếu thế nhảy dựng lên, quát: “Bốn vương tử là chủ tử, bọn chúng chỉ là hạ nhân của ta!”

“Ha, thế thì bốn cô nương càng chướng mắt người!” Thượng Quan Mẫn Hoa tuyệt đối không buông tha cơ hội chế nhạo hằn: “Tính nết bụng dạ hẹp hòi như con gà con giống người hiền nhiên không có khí phách hào hùng như hoàng đế triều ta, lại càng không thể có được hai vị tài hoa tuyệt thế

như Ngọc Sơn đế sư và Tây Nam đại tướng quân phụ tá, so ra cũng biết, đến khi người kế vị, thành tựu giáo dục văn tài võ công tuyệt đối kém hơn phụ hoàng người!!! Chậc chậc, người nói người còn có cái gì để kiêu ngạo?”

Vương tử Nam Lương này bị một tiểu nữ tử tùy hứng mắng cho tức giận đến mức thở hồng hộc, chỉ vào chóp mũi của nàng mà nổi trận lôi đình, gầm lên: “Đồ nữ nhân xấu xí tự cao tự đại nhà người, nữ nhân trong thiên hạ này có chết sạch thì bốn vương tử cũng sẽ không cưới người! Ta nếu cưới người, kiếp sau sẽ thành heo!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thành công

Động tác ngăn cản của Sầm Lĩnh Nam có nhanh nữa thì cũng không nhanh bằng câu rống giận của chủ tử lão. Thượng Quan Mẫn Hoa thấy thế cục chuyển biến tốt liền thu tay, thuận tiện làm mặt quỷ với Chu Thanh Mi đang trợn mắt há hốc mồm một cái, nhún nhún vai lùi vào trong lòng Tần Quan Nguyệt, tiếp tục sắm vai cô gái yếu đuối chần chừ.

“Nữ nhân của Đại Chu này không cưới cũng thế!” Vương tử Nam Lương còn chưa hết giận, xách đao định rời khỏi yến hội. Sầm Lĩnh Nam vội vàng khuyên bảo, vương tử Nam Lương rống giận liên tục, hết đập chén đến quăng đồ. Thấy đoàn sứ thần Nam Lương loạn thành một đoàn, Tần Quan Nguyệt cùng Thượng Quan Thành nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nam Lương rơi vào thế bí, yến hội cứ như vậy bị tạm ngừng.

Khi cung nhân dẫn Thượng Quan Mẫn Hoa cùng nữ quyến đi dùng bữa, Thượng Quan Thành đứng trong đám quan viên vuốt vuốt chòm râu dê, khẽ gật đầu với con gái, lộ ra nụ cười hiền từ của phụ thân, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ liếc mắt một cái rồi quay đi, trong lòng cực kỳ bội phục lão hồ ly da mặt dày siêu cấp vô địch!

Sau buổi trưa, đợi đến khi Sầm Lĩnh Nam đỡ dành trấn an chủ tử lão xong, quay về Việt Dương Điện, yến hội mới được tổ chức lại. Qua ba tuần rượu, Sầm Lĩnh Nam đứng dậy nâng chén hỏi thăm hoàng đế Đại Chu, nói một bài ca ngợi tán dương xong, lão lại nói cho chư vị ở đây rằng Nam Lương có một vật kỳ thú muốn hiến cho hoàng đế Đại Chu, làm lễ vật cầu thân.

Lão vỗ vỗ tay, chỉ thấy vài cung nhân thô lỗ da ngăm đen vạm vỡ to cao của Nam Lương tay chân mang xiềng xích nâng hai giá gỗ phủ lụa đỏ đi vào giữa điện. Sau khi vén lụa đỏ lên, thì thấy lộ ra hai con ngựa gỗ được bọc giáp sắt, mỗi con gánh 5 gánh gạo to. Cung nhân Nam Lương kia giữ chặt đuôi ngựa, túm một cái, ngựa gỗ bọc giáp sắt lập tức di động về phía trước trên nền đá.

Mọi người liếc thấy vật này có thể di động, nhất thời sợ hãi thốt lên không thôi,, đám người chụm đầu ghé tai, hoặc là kinh hoàng, hoặc là khiếp sợ, vẻ mặt nhìn về phía Nam Lương không còn vẻ khinh thường hay chán ghét nữa, mà là vẻ đề phòng và e ngại sâu sắc.

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu không nói, đột nhiên có một người xông lên giữa đại điện, một cước đá văng gánh gạo trên lưng ngựa, bốn vó của ngựa gỗ vẫn đang chuyển động như cũ. Hẳn lại túm hai cái đuôi của ngựa gỗ, hình như còn giở chút thủ đoạn mở áo nữa, toàn bộ sợi gân nối trong đó bị hấn kéo đứt hết. Sau khi toàn bộ đuôi ngựa bị đứt thì ngựa gỗ cũng dừng lại ngay lập tức.

Chu Thừa Hi quả nhiên không chết, khí tức không còn rục rờ chói mắt như trước, trong lòng Mẫn Hoa cũng không biết là đang cảm thấy may mắn hay là áy náy nhiều hơn.

Sầm Lĩn Nam sa sầm mặt, kiềm chế tức giận quát hỏi: “Thất hoàng tử điện hạ xin hỏi ngài đây là có ý gì?”

“Loại lễ vật cầu thân dễ hỏng thế này mà Nam Lương cũng lấy ra được, bỏ đi cũng chẳng sao!” Giọng đùa cợt chế giễu không ai bì nổi của Chu Thừa Hi vang lên, đồng thời, con ngựa gỗ còn lại cũng đá tan tành thành nhiều mảnh. Trong đó, có một cái đầu ngựa quay tròn bay đúng đến trước bàn của vương tử Nam Lương, bay hết một bàn rượu thịt.

Vương tử Nam Lương giơ đao nhảy dựng lên, hét lớn lên một tiếng: “Tiểu tử kia, đánh một trận!”

Chu Thừa Hi ngáp một cái, căn bản không để ý tới. Sầm Linh Nam cực kì tức giận, lão khom người trước hoàng đế Đại Chu, nói bọn họ mang theo lễ vật trân quý nhất Nam Lương, thành tâm thành ý thay vương tử của bọn họ cầu thân với Đại Chu, cũng củng cố quan hệ hữu hảo giữa hai nước, tuyệt đối không thể chịu được loại vũ nhục này. Nếu Đại Chu không có thành ý hòa đàm, vậy Nam Lương cũng không ngại cảnh binh vào thành hạ.

Lúc bị Sầm Linh Nam lên án, Chu Thừa Hi đứng trên lôi đại, hết ngoáy lỗ tai lại chu mồm huýt sáo, hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của đối phương. Hoàng đế nhoài người về trước, giọng mang chút tức giận, hỏi: “Hi Nhi, con giải thích thế nào đây?”

Chu Thừa Hi vỗ vỗ tay: “Nhi thần là muốn nhắc nhở Sầm Thị Lang, căn cứ vào tầm quan trọng của sự ổn định trong quan hệ hai nước, lễ vật cầu thân hẳn là phải chuẩn bị đã cẩn thận lại càng phải cẩn thận hơn. Hai con ngựa gỗ bọc sắt này thô kệch không chịu nổi, không đủ tư cách làm lễ vật cho liên hôn hai nước, bị phá hỏng cũng vậy thôi.”

Sầm Linh Nam khà khà cười lạnh, phản bác: “Nếu Thất hoàng tử có tầm nhìn cao như thế, vậy thì chắc ngựa gỗ bọc sắt này chỗ nào Đại Chu cũng có rồi, mời Thất hoàng tử đèn cho nước ta hai con, như vậy, việc này cũng có thể cho qua!”

Vẻ mặt kiêu hoành ương ngạnh của Chu Thừa Hi có hơi mất tự nhiên một thoáng, hẳn còn phải lấy ngựa sắt ra đèn cho Nam Lương á?

Chưa đợi hẳn nói ra câu gì không thể cứu vãn, Tần Quan Nguyệt đã đứng lên cứu trận, giọng nói của lão trong, lạnh mà vang xa, cho dù là người tính tình táo bạo nóng nảy nghe được giọng của lão cũng phải nín thở dựng tai lắng nghe.

Lão nói: “Duyên Khánh, còn không mau đi lấy ngựa sắt đặt trong phòng của vi sư đến đây, hướng Sầm đại nhân xin lỗi?”

Chu Thừa Hi lập tức tinh thần phấn chấn, hăm hở đi lấy ngựa sắt. Nhân cơ hội này, Tần Quan Nguyệt nâng chén về phía Sầm Lĩnh Nam ngồi trong đoàn sứ giả Nam Lương: “Các vị chê cười, Thất hoàng tử chưa đón dâu, không có người quản thúc, tính tình cũng khó tránh khỏi quá kiêu ngạo cứng đầu, va chạm chư vị là do Tần mỗ chưa tận trách, khẩn cầu chư vị thứ lỗi.”

“Quốc sư đại nhân khách khí.” Sầm Lĩnh Nam hơi trầm ngâm một lát, vẻ mặt cũng dịu đi, từ xa xa nâng chén đối ẩm với Tần Quan Nguyệt, hai bên cùng để mặt mũi cho nhau. Người trong sứ đoàn Nam Lương cũng tinh tâm xuống, uống rượu thưởng thức ca múa, trong không khí tràn ra một vẻ cân bằng vi diệu.

Một lúc sau, Chu Thừa Hi đứng trên lưng ngựa sắt thùng thùng bước vào đại điện, đánh vỡ bầu không khí ấy.

Ngựa sắt mà hãnh mang đến có tạo hình còn hoàn mỹ hơn ngựa gỗ, đường cong mềm mại, dưới ánh nến sáng rực của đại điện lộ ra ánh kim lấp lánh. Không ít tướng lĩnh trẻ tuổi và quan văn kiểm chế không được nổi kích động trong lòng, vọt tới chỗ một con ngựa sắt khác, kéo đuôi ngựa của nó, lại không thấy có động tĩnh gì.

Chu Thừa Hi cười ha ha, tùy ý sờ soạng một cái dưới bụng của ngựa sắt, quả nhiên là muốn nó ngừng nó liền ngừng, bảo nó đi nó liền đi. Không phải cẩn thận như người Nam Lương, chỉ sợ làm đứt sợi gân bằng tơ bạc trân quý.

Đại Chu lại chiếm thượng phong, sắc mặt Sầm Lĩnh Nam không vui những vẫn làm ra vẻ hào phóng, nói: “Quý trọng như thế, Ngọc Sơn quốc sư quá khách khí rồi!”

Tần Quan Nguyệt bảo lão không cần chối từ, lại nói: “Sâm tiên sinh đã phải trả giá thật nhiều tâm huyết vì hòa bình hai nước, hết thầy thần dân Đại Chu đều nhìn thấy, cũng ghi nhớ trong lòng, đều cảm kích lòng nhân ái vì thiên hạ của Sâm tiên sinh. Một chút lễ vật nho nhỏ, kính xin ngài nhận lấy, lại mong ngài tin tưởng thành ý hòa đàm của Ngô hoàng!”

Tần Quan Nguyệt với Sâm Lĩnh Nam mỗi người một câu qua lại, xua tan ảnh hưởng của vụ ngựa gỗ vừa bị phá kia. Thì ở một bên vương tử Nam Lương đã vung đao kêu gào đòi đánh với Chu Thừa Hi, muốn dùng một trận chiến để rửa sạch mối nhục bị chặt đầu ngựa.

Chu Thừa Hi hừ hừ cười lạnh, vỗ vỗ tay, hai cung nhân cúi đầu dẫn từ bên ngoài vào một lão nhân đã là nửa tàn phế, vương tử Nam Lương hỏi: “Đây là ý gì?”

“Vương tử Lương Đan luôn miệng nói ngựa gỗ kia là thứ đồ trân quý kỳ thú của Nam Lương các người, thế sao người chế tạo ngựa lại là phản nghịch của Đại Chu ta?” Chu Thừa Hi nhạo báng không thôi, vương tử Nam Lương ghen lời, hẳn biết tầm quan trọng của Thái Kim, vừa định nói gì thì Chu Thừa Hi đã giơ tay chém cuống, đầu của Thái Kim lập tức bay ra khỏi tấm lưng già cả, hai con mắt đục ngầu còn đang trừng trừng về không cam lòng.

Đám nữ quyến hét chói tai ngay khi chứng kiến cảnh này, nghe đâu còn có giọng nữ khóc thút thít. Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi thẳng người dậy, nàng thật không thể ngờ tên ác đồ này có thể hung hăng như thế ngay trước mặt ngự tòa, còn dùng phương pháp tàn khốc máu me như vậy để lập uy với Nam Lương.

Đao này, còn là đao trong tay vương tử Nam Lương, Chu Thừa Hi thừa dịp hẳn chưa đề phòng giật luôn đao từ trong tay hắn.

Đầu người tóc bạc trắng kia vòng mấy vòng trên không, lập tức bị cung nhân bắt lấy mang ra khỏi đại điện, toàn trường còn chưa hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ, đã thấy vương tử Nam Lương kia tức giận cực kì, kiên quyết yêu cầu một trận chiến.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nhất thiết

Chu Thừa Hi khà khà cười, quăng đao lại cho hắn, nói: “Loại phản quốc này có bị chém ngàn đao cũng không tiếc, hôm nay lão dám phản bội triều đình, sau này cũng có thể quay lưng với chủ. Ta tin là vương tử Lương Đan nhất định có thể hiểu cho nỗi khổ tâm của ta.”

Nói xong tên này mang vẻ mặt cực kì đặc ý bước đến trước để tâu nói xin lỗi với hoàng đế. Hoàng đế ôn hòa trả lời: “Phạt ba năm bổng lộc, quay về phủ tư quá đi!”

Hoàng đế còn đang dung túng hắn! Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm xiết chặt tay mới kiềm chế được nỗi kinh ngạc hiện lên trên mặt. Đối diện kia, đám Sầm Lĩnh Nam có ai là không đầy mặt phẫn uất chứ? Vẻ mặt của đám quan văn Đại Chu thì vô cùng kì dị, đám võ tướng thì ai nấy tán thưởng không thôi. Tần Quan Nguyệt thần sắc bình tĩnh, nhưng tia sáng hiện lên nơi đáy mắt lại làm người ta nhìn không thấu.

Đội trận nhốn nháo này qua đi, bên phía Nam Lương lại bắt đầu tiếp tục hành động “diễn biến hòa bình.”

Sầm Lĩnh Nam tính toán qua sức nặng của ngựa sắt mới nói với giọng thăm dò: “Hoàng đế bệ hạ Đại Chu, ngựa dùng thép tinh chế thành, chỉ có tài lực như Đại Chu mới có thể làm, đủ để kiêu ngạo trước chư hầu, vương thần.”

Hoàng đế mỉm cười mang theo ý tự phụ: “Sầm đại nhân không cần quá khiêu tổn!”

Văn võ bá quan của Đại Chu có mặt trong yến tiệc cũng không giấu được kinh ngạc, dùng thép tinh chế tạo hai thất ngựa sắt á? Đối lập với ngọn lửa ghen tị hừng hực của Nam Lương, người của Đại Chu ai nấy đều hãnh diện, tuyệt đối không lãng phí.”

“Nếu quốc lực của quý quốc cường thịnh như thế, vậy chuyện phải dùng bạc mua lương thực từ xa chắc chắn là tin đồn vô căn cứ rồi!” Lời này của Sầm Lĩnh Nam vừa thốt ra, làm cho mấy trăm người Đại Chu sặc rượu, chỉ có thể dùng chén rượu che miệng.

Sau khi Nam Lương đoạt lại thế thượng phong, Sầm Lĩnh Nam lại coi như không phát hiện ra bầu không khí quý dị trong đại điện, lại dùng một bài ca ngợi tán thưởng các loại ưu điểm như tài nghệ trí tuệ của người Đại Chu tiên tiến, dẫn đầu chư quốc, nhân tài đông đúc, tất cả đều lấy ra khen một lượt, để sắc mặt của hoàng đế bắt đầu hòa nhã trở lại thì bắt đầu mặt dày thỉnh cầu.

Lão nói: “Hoàng đế bệ hạ Đại Chu, tất cả những nhân vật tài ba dị sĩ của các quốc gia đều không nghĩ ra dùng thép rồng để làm ngựa sắt, chỉ có người tài trí của quý quốc, là kỳ tài ngút trời chân chính mới có thể làm ra thần vật như thế. Liệu có thể cho phép toàn bộ sứ đoàn của nước tại hạ được gặp người trí tuệ bậc ấy được không? Sơ Vân sau khi về nước cũng có thể bẩm báo lại với Ngô hoàng tử mi, làm cho toàn bộ thần dân của nước tại hạ cùng tin tưởng việc kết làm minh hữu với Đại Chu chỉ có trăm lợi mà không có lấy một hại!”

Sầm Lĩnh Nam mềm nắn rắn buông một phen, trong lời toàn là những từ ngữ tán dương ca ngợi chỉ để cầu được biết thân phận của người chế tạo thần bí kia.

Hoàng Đế xoay mặt hỏi Tần Quan Nguyệt dưới trướng: “Ái khanh, Sầm Thị Lang có thành ý như thế, để cho bọn họ kết bạn một phen đi.”

Tần Quan Nguyệt thở dài đáp vâng, đứng dậy bảo Văn tổng quan đi mời Thượng Quan Mẫn Hoa. Đợi đến khi nàng đi vào giữa đại điện hành lễ, tiếng chén rượu rơi cạch cạch liên tiếp vang lên, tiếng xuýt xoa hút không khí cũng không thiếu. Sầm Lĩnh Nam thấy là nàng thì trên mặt cũng không giấu được vẻ kinh ngạc, lão nói: “Thượng Quan tiểu thư, cô luôn khiến Sầm mỗ sợ hãi than thở. Tuổi trẻ như thế, trí tuệ như thế, nhân nghĩa như thế, hậu sinh khả úy, nữ tử cũng thật đáng sợ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa xốc tay áo thi lễ, nói: “Hai chữ trí tuệ không dám nhận, Thị Lang đại nhân, còn chưa sánh được với ngài đâu.”

Sầm Lĩnh Nam suy tư một lát, nghĩ thông liên hệ trong chuyện này, lại là một trận tán dương: “Nghe quân nói chuyện một buổi, còn hơn đọc sách mười năm.”

“Tiểu nữ không dám nhận!”

“Thượng Quan tiểu thư có biết Quảng Mục Môn của Kinh Đô?”

Kinh Đô – thủ đô của Nam Lương, đặt tên nhằm ám chỉ việc khai quốc gian khổ như nếm gai nằm mật. Quảng Mục Môn – là nơi thợ giỏi của tất cả các nước tụ hội, công trình này có thiết kế cực kì dị, kỹ thuật xây dựng được xưng tụng như quỷ thần – danh chấn khắp các quốc gia.

Thượng Quan Mẫn Hoa còn đang suy nghĩ những câu này của Sầm Lĩnh Nam là có thâm ý gì, bá quan văn võ trong yến tiệc cũng đã định thần lại, mấy tiếng châm biếm bắt đầu nhao nhao vang lên. Không chờ Sầm Lĩnh Nam giải thích, đã nghe được hoàng đế trên đế tòa đột nhiên nói với Thất hoàng tử thái độ cực kì bất hảo kia: “Tiểu Mẫn Nhi tuổi còn nhỏ đã có thể ứng đối khéo léo không mất thể thống, Duyên Khánh, con còn không sánh được với vị hôn thê của mình đâu, nên tự phạt thế nào đây?”

Một câu đánh tình Thượng Quan Mẫn Hoa, hai vai của nàng kiềm chế không dám run lên, lại nghe Cam hoàng hậu kia nhanh chóng tiếp lời: “Bệ

hạ, Thượng Quan tiểu thư tính tình ôn trọng, để con bé chăm sóc Hi Nhi, vừa khéo để Hi Nhi sửa được tính tình lỗ mãng này nha.”

“Ái khanh xem?” Hoàng đế hỏi Tần Quan Nguyệt, Tần Quan Nguyệt thở dài chưa nói, tên Nam Lương kia đã nhân cơ hội ngăn trở: “Hoàng đế bệ hạ Đại Chu, Sầm mỗ đang muốn kết duyên tơ hồng cho Đại hoàng tử điện hạ Lương Tổ với Thượng Quan tiểu thư đây. Năm xưa chuyện Thượng Quan tiểu thư dùng trí phá Dương Thành lại chung tay trừ hoạch xây dựng Sơ Thiện Đường truyền về nước tại hạ đã thành giai thoại, đẩy lên vô số phong trào trong nước. Tuổi trẻ như thế, lại có tấm lòng lo cho lê dân bá tánh, ắt là tâm địa lương thiện trời sinh. Ở nước của tại hạ, số người ngưỡng mộ Thượng Quan tiểu thư có thể sánh ngang với công chúa Lương Ngọc, cũng là kỳ nữ tử mà Lương Tổ điện hạ ái mộ và muốn kết duyên, vạn lần mong mỗi hoàng đế bệ hạ thành toàn ạ!”

Lương Tổ - huynh trưởng ruột thịt của công chúa Lương Ngọc, tục truyền cũng là người có năng lực cạnh tranh ngôi vị hoàng đế Nam Lương nhất, chính là đối thủ của Lương Đan. Trong miệng Sầm Lĩnh Nam, vị Đại hoàng tử Nam Lương này là kỳ tài ngút trời, nhân trung long phượng, vĩ đại tuyệt luân, cực kì xứng đôi với Thượng Quan Mẫn Hoa.

“Mặc dù nói như vậy,” Hoàng đế vừa vờ với mào đầu đã bị Sầm Lĩnh Nam vội vàng cắt lời: “Thất hoàng tử của quý triều là tâm tính thiếu niên, chân thành hết sức, quả nhiên là một đấng nam nhi kiêu ngạo nhiệt huyết của thiên triều, là bậc anh hùng mà vô số danh môn khuê tú ái mộ, chắc chắn nước tại hạ sẽ tiến cử một mỹ nhân lương xứng, còn xin hoàng đế bệ hạ Đại Chu châm chước cho thỉnh cầu này của Sơ Vân.”

Hoàng đế dùng ánh mắt ra hiệu với Tần Quan Nguyệt, Tần Quan Nguyệt ngầm hiểu, đi ra khỏi hàng ngũ, giải thích: “Sầm đại nhân, không phải Ngô hoàng không muốn đáp ứng ngài, mà thực sự năm đó miệng vàng lời ngọc đã hứa gả Thượng Quan tiểu thư cho thất hoàng tử, thánh thượng lại thương Thượng Quan tiểu thư tuổi nhỏ mới chưa cử hành hôn lễ.”

Sầm Linh Nam nghe vậy, giận dữ đáp: “Tần đại nhân, ngài đây là muốn bịa chuyện qua mặt Nam Lương sao?”

“Sầm đại nhân chớ giận.” Tần Quan Nguyệt bắt đầu chậm rãi kể lại chuyện thú vị đêm giao thừa năm Chính Đức thứ mười sáu, trong lời kể của vị đế sư này, hành động bỏ đá xuống giếng của Chu Thừa Hi đã biến thành hành động bày tỏ ngây ngô bối rối xấu hổ mà làm trái với lòng của thiếu niên đang yêu, Thượng Quan Mẫn Hoa té xỉu chắc chắn là vì thân thể ốm yếu không chịu nổi “kinh hi” quá độ. Lão còn nói sau đó Chu Thừa Hi đã lo lắng thế nào, không còn lòng dạ nào vui chơi du ngoạn, ngày nào cũng hỏi thăm cung nhân về Mẫn Hoa muội muội khi nào mới quay lại cung...

Sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa quay lại học đường, thì kẻ vốn đang ở ngoài cung giám sát thi công Sơ Thiện Đường là Chu Thừa Hi lại vội vàng chạy về hoàng cung như thế nào, không thấy Mẫn Hoa muội muội một lần thì tâm trạng bứt rứt không yên. Cuối cùng, Tần Quan Nguyệt chốt lại một câu: “Sầm đại nhân, Thất hoàng tử cùng Thượng Quan tiểu thư là thanh mai trúc mã, lại lưỡng tình tương duyệt, thực sự là một cặp kim đồng ngọc nữ trời sinh. Chắc chắn là do Bộ Lễ nhất thời sơ sẩy mới thông tin nhầm cho Sầm đại nhân, Ngọc Sơn thay hai đệ tử của mình xin Sầm đại nhân thứ lỗi!”

Sầm Linh Nam nghe lời, nhìn khắp chung quanh, cuối cùng lão cũng tìm ra chỗ không ổn. Lão hỏi vặn lại: “Chỉ sợ sự thật không giống như lời Tần đại nhân nói đi?”

Tần Quan Nguyệt cười khẽ, vội hỏi có gì không ổn? Sầm Linh Nam chỉ vào Thượng Quan Mẫn Hoa: “Thượng Quan tiểu thư dường như có chút khinh thường bốn chữ “lưỡng tình tương duyệt” kia thì phải?”

Mặc dù lời của Tần Quan Nguyệt làm cho đương sự không chịu nổi nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng đã rất cẩn thận không chế vế mặt của

mình rồi mà, không ngờ vẫn bị con cáo già Sầm Lĩnh Nam nhìn ra được vấn đề. Đầu nàng bắt đầu xoay chuyển tìm cách giảng hòa thế nào đây?”

“Hừ, lẽ mề, Thượng Quan Mẫn Hoa vốn chính là người của bốn hoàng tử, ngay cả vật đính ước nàng cũng đã tặng ta rồi, còn giả được sao? Sầm đại nhân nếu còn không tin, hỏi nàng là được!”

Chu Thừa Hi nói đồng đạc một câu còn không thể chịu nổi hơn cả mấy câu đối trắng thay đen của Tân Quan Nguyệt. Thượng Quan Mẫn Hoa vốn đang cúi đầu, chợt nghe đến lời này thì mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn tên quý tộc con ruột hoàng hậu ăn nói không kiêng dè, đâm không chết kia, đầu óc lại bắt đầu xoay chuyển ngẫm lại tất cả, đến tột cùng là ai để xảy ra sai lầm?

Sầm Lĩnh Nam tất nhiên là muốn hỏi, tầm mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức đặt trên người Chu Thừa Hi.

Khi nàng nhìn thấy tay hấn đặt ở sườn bụng thì chấn động, sắc mặt cũng trắng bệch, nàng nhìn hấn cười ác độc như vậy, đặc ý như vậy bằng vẻ mặt không dám tin, cắn chặt răng, cứng ngắc phúc thân, nhẹ giọng nói “Vâng!”

Sầm Lĩnh Nam vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn trông thấy vật đính ước của người có trí tuệ bậc này như Thượng Quan Mẫn Hoa là vật gì. Chu Thừa Hi cười lạnh, tim Thượng Quan Mẫn Hoa đập càng nhanh, sắc mặt càng tái, mồ hôi lạnh túa ra từng trận, nàng dường như đã cảm thấy lưỡi dao lạnh như băng kia đã kề sát trên cổ nàng rồi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trần trọc

Chu Thừa Hi vẻ mặt thản nhiên rút ra một tấm khăn lụa trắng, rung đùi đắc ý lẩm nhẩm: “Xưa nay không biết tương tư, mới biết tương tư, lại sợ tương tư.*” Vừa đọc xong hần liền vui cười khoe khoang: “Thâm tình, chân thành như thế, Duyên Khánh thật sự là thụ sủng nhược kinh, nhất định phải bấm báo phụ hoàng mẫu hậu, sớm ngày nghênh đón Mẫn Hoa muội muội về phủ!”

*Câu thơ này trích trong bài Xuân Tình của Tái Tử tư. “Bình sinh bất hội tương tư, tài hội tương tư, tiện hại tương tư.” Chỉ tâm tư của thiếu nữ mới biết yêu, cũng là lần đầu bị nỗi tương tư giày vò, tương tư thống khổ làm nàng thấy sợ tương tư

Nỗi kinh hoàng trong lòng Mẫn Hoa chỉ có nàng mới biết, mặt nàng khắc chế không được chậm rãi đỏ lên, lại chậm rãi trắng bệch, hai tay giấu trong lễ phục siết lại càng chặt. Cam hoàng hậu khẽ dứ vào trán con trai, cười trách: “Nhìn con làm tiểu cô nương xấu hổ đến thế nào kìa, mãi không biết sửa tính tình lỗ mãng này!”

Sầm Lĩnh Nam còn định tranh thủ cơ hội lại bị Lương Đan ngăn lại, hần nói: “Sầm tiên sinh, loại nữ tử không có kiến thức như thế cũng chỉ xứng với loại thất phu lỗ mãng này thôi!”

“Bởi vì nàng không phải heo!” Chu Thừa Hi không thềm khách khí, Lương Đan tức giận đến mức muốn phát tác - ngay lập tức lại bị đám người Sầm Lĩnh Nam ấn nghiêng xuống.

Đến lúc này, sứ thần Nam Lương cũng không còn gì để nói nữa, chỉ còn Sầm Lĩnh Nam than thở: “Không thể tưởng tượng được ẩn giấu trong tâm tính ôn nhu nội liễm của Thượng Quan tiểu thư lại là thâm tình mãnh liệt như thế. Quân tử không đoạt cái yêu thích của người, tin chắc là hoàng tử Lương Tổ cũng hiểu được nội tình khúc chiết, cũng chắc chắn đồng ý cho Sơ Vân thành toàn cho hai vị.”

Sau khi trải qua chuyện diễn trò dở hơi này trên đại điện thì chuyện hôn sự quá mức hoang đường này cũng đã được quyết định, Thượng Quan Mẫn Hoa cam chịu trong trầm mặc. Thừa dịp long nhan vui vẻ nàng phúc thân lui về chỗ ngồi. Chu Thanh Mi ngưng lệ nhìn nàng, vài lần muốn nói lại thôi, Thượng Quan Mẫn Hoa trong lòng thấy kì quái nhưng cũng không nói lời nào. Trong lòng nàng chỉ đang tính toán xem vụ tử hôn này làm thế nào để an toàn rút lui đây?

Không chờ nàng kịp nói gì, hoàng đế ngồi trên đế tòa đúng lúc này bắt đầu tử hôn cho Thập Nhất công chúa, hứa gả cho Lương Đan, lại ban thưởng cho những người thể hiện nổi bật trong hai cuộc đấu văn võ lúc này. Lúc tử hôn cho Thượng Quan Cẩm Hoa, hoàng đế nghĩ tới một chuyện, dừng lại hỏi Cam hoàng hậu: “Trẫm nghe nói quận nữ nhà Tấn Sơn Vương tính tình ghen tị, sau khi xuất giá lại không để cha mẹ chồng vào mắt, không thương cô nhỏ, đến nay vẫn chưa sinh được nối dõi phải không?”

Cam hoàng hậu hơi nghiêng người, cúi đầu nói vâng. Hoàng đế giận dữ nói: “Nữ huấn đọc để làm gì?” Cam hoàng hậu sợ hãi, vừa định khom người, hoàng đế lại nói: ‘Những nữ tử chưa kết hôn ở đây có tính nết thế nào thì hoàng hậu nàng rõ nhất. Trong lòng nàng đã có lựa chọn thích hợp chưa?’

“Bệ hạ là thương tiểu Mẫn Nhi ở nhà vẫn chịu bắt nạt đi, nô tỳ nghĩ không bằng để cho tiểu nha đầu tự chọn, như thế cô nhỏ cũng có thể ở chung hòa thuận với chị dâu.” Cam hoàng hậu trầm ngâm, thương lượng với hoàng đế xong thì liền đá quả bóng này lại chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa.

Không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, đứng lên, cầm hà bao của mình lên, lấy từ trong đó ra một đồng khăn lụa, thì thầm: “Tào Văn Anh tử tử làm điểm tâm ngàn tầng rất ngon, Lâu Chi Chi tử tử vẽ tranh cực kì đẹp, Đường Thái Cầm tử tử đàn tỳ bà nghe hay lắm nha, còn Trương Chi Tú tử tử thì thêu hoa đẹp nhất... Tất cả các tử tử này đều nhất kiến chung tình với Thượng Quan ca ca nên đều thêu khăn nhờ Mẫn Hoa chuyển cho đại ca để bày tỏ nỗi lòng. À, trong nhà còn nhiều lắm ạ, bệ hạ, ngài ban hết các tử tử thông minh lại xinh đẹp này cho Thượng Quan ca ca đi?”

Thấy lòng tham của Thượng Quan Mẫn Hoa, hoàng đế vỗ đùi cười ha ha, bách quan phụ họa, hoàng đế gọi tên Thượng Quan Cẩm Hoa, nói: “Thượng Quan ái khanh, muội muội của khanh thật khôn khéo hiểu lòng người, nói hai ba câu là đã tìm được cho nhà khanh nhiều giai nhân má hồng như vậy, haha, ái khanh, trẫm lo lắng đêm động phòng hoa chúc một mình khanh đối phó không xuể đấy!”

Thượng Quan Cẩm Hoa cười khổ, đáp: “Mẫn Hoa muội muội ngây thơ đơn thuần, chỉ muốn có thêm nhiều chị dâu yêu thương nàng thôi, còn chưa hiểu ý nghĩa của từ động phòng hoa chúc này đâu ạ...”

Hoàng đế và bá quan văn võ lại cười to, đám lệnh phụ Quận Vương cũng không khỏi che khăn cười khế, chỉ có mình Chu Linh mắt lạnh bắn ra tia sắc lẹm, âm trầm như muốn giết người. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cúi đầu, nhìn mẫu thêu trên gấu váy, cảm giác lạnh lẽo trong lòng chưa hề tán đi, cho dù là dưới con mắt của không ít người, hôm nay nàng là cô gái được nhận nhiều hoàng ân quyến rũ nhất!

Không lâu sau, tiệc tàn.

Cả nhà Thượng Thư Bộ Lễ như đã hẹn trước cùng rời khỏi yến tiệc. Thượng Quan Thành từ ái nắm tay tiểu nữ nhi, một tay chấp sau quan bào, thản nhiên tự đắc bước ra khỏi Việt Dương Điện. Thượng Quan Mẫn Hoa

hơi cúi đầu, nhắm mắt đi theo cha già nhà nàng rời cung. Hai vợ chồng Thượng Quan Cẩm Hoa với Chu Linh đều tự rời đi, không nói với nhau câu gì, đi ra đến Nam Đại Môn hoàng cung lập tức lên xe rời đi.

Lúc chuẩn bị lên xe, Thượng Quan Thành hơi cúi xuống, nhìn con gái, tươi cười đầy mặt nhưng ý cười chưa chạm đáy mắt, lão khen: “Mẫn Nhi, lần này con làm vô cùng tốt, vi phụ tự hào vì con.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhú mày, thấp giọng nói: “Cha, ngài cũng biết!”

“Vi phụ có cái gì mà không biết!” Thượng Quan Thành khẩu khí lạnh lùng tàn khốc, lão liếc qua xe ngựa của con trai, thấy nữ nhi khó hiểu, thu hồi ánh mắt, kiềm chế vẻ tàn khốc tuyệt tình, giọng nói ôn hòa hơn nhiều: “Con gái ngoan, ba tháng, chỉ cần ba tháng là phụ thân sẽ đón con ra khỏi cung. Gặp chuyện gì thì cố nhịn, ra khỏi cung cha nhất định sẽ thay con trút giận!”

Ý tàn nhẫn quyết tuyệt trong lời này thì Mẫn Hoa không hề nghi ngờ thật giả. Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải sống mới có thể cáo trạng. Cho nên, ngân phiếu khổng lồ là không thể nhận đâu. Thượng Quan Mẫn Hoa cười mà không phải cười nhìn giày thêu, không rên một tiếng.

Thượng Quan Thành thấy nữ nhi tỏ vẻ xa cách, giận cá chém thớt mắng với Chương Triều Sinh trên xe ngựa: “Con chó chân dài ngoài hơn chân trong kia, lập tức xử lý cho lão phu!”

Chương Triều Sinh vội xuống xe, khuyên can: “Đại nhân, bình tĩnh một chút, chỗ biểu thiếu gia vẫn cần bàn bạc kỹ hơn, để tránh thỏa mãn tâm nguyện cho lão thất phu Tấn Sơn Vương kia.”

“Chẳng lẽ làm cho con gái bảo bối của lão phu đi chịu tội?” Thượng Quan Thành phun râu trợn mắt, thực bất mãn với sự ngăn cản của Chương Triều Sinh.

“Đại nhân, Triều Sinh chắc chắn sẽ bảo vệ thất tiểu thư an toàn.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy hai lão hồ ly này nói chuyện với nhau như thế tất có mưu đồ, nàng cũng có quyết định của chính mình, Thượng Quan Xá tuyệt đối không thể chế được, chết rồi thì ai thay nàng đổi đầu với Thượng Quan Cẩm Hoa đây? Nàng phúc thân với Thượng Quan Thành một cái, cáo lui, nhắc chân bước thẳng lên xe ngựa của mình, thúc giục Linh Lung lập tức đánh xe ra khỏi cung.

Linh Lung đánh xe ngựa chở Thượng Quan Mẫn Hoa chạy dọc theo hai tuyến phố xá, cứ vòng đi vòng lại như vậy, đã một canh giờ trôi qua mà Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn không nói một câu nào, nàng ta nhin không được khuyên nhủ: “Tiểu thư, quay về nghỉ ngơi đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng ừ một tiếng, làm cho Linh Lung tiếp tục đi. Xe ngựa vòng vào một khúc rẽ, tiếng rao hàng bên đường truyền vào trong xe. Bỗng dưng nàng ngửi được một mùi cháy, nhẹ nhàng ngửi ngửi, sợ mình nhầm, vội xốc màn xe lên chỉ vào thứ đang đặt trên sạp hàng rong hỏi: “Kia là cái gì?”

“Tiểu thư, đợi nô tỳ đi hỏi!” Linh Lung dừng xe ngựa ở góc đường, bước nhanh lại tìm hiểu. Chỉ chốc lát sau, nàng ta trở về dâng cho nàng mấy củ khoai sọ cực to: “Tiểu thư, người Nam Man kia nói đây gọi là khoai sọ, mùi vị cũng có thể làm ấm bụng, nhưng ít có người mua.”

Thật sự là “Thời vậy, mệnh vậy*”. Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, buông màn, nói: “Cất đi, hồi phủ.”

*Thì dã, mệnh dã 時也, 命也: Trích từ câu “thì dã, mệnh dã, vận dã. Phi ngã chi bất năng dã” đại ý “đấy là do thời vậy, mệnh vậy chứ không phải do ta không có khả năng”.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trấn hồn

Linh Lung cảm thấy kinh ngạc lẫn nghi ngờ nhưng vẫn lấy khăn lụa ra bọc kỹ mấy củ khoai sọ cháy đen ấy vào, tâm tình Thượng Quan Mẫn Hoa cũng tốt lên, trên mặt thiếu đi vài phần âm trầm, khẽ vén một bên rèm, quan sát xung quanh đầy hứng thú. Xe ngựa mới ra khỏi phố Đông đã bị ngăn lại. Linh Lung khẽ kêu lên: “Mẫn Hoa tiểu thư, là Tây Nam đại tướng quân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ở trong xe buông rèm xuống, nhướn mày đáp: “Quay đầu.”

Linh Lung trung thực biểu đạt ý tứ của chủ nhân với người chặn đường đằng trước, Tư Không Tiêu vội vã đứng lên, nói: “Mẫn Hoa muội muội, đại ca có việc muốn nói với muội.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhắm hờ mắt lại, lúc mở mắt ra nàng thấp giọng mắng: “Lập tức quay đầu cho ta!”

Linh Lung bị lửa giận của nàng dọa hoảng, không dám nhiều lời. Nàng ta vung roi ngựa một cái, bánh xe hơi động lại dừng lại: “Tiểu thư, Đại tướng quân vẫn kiên trì...”

Đồng thời, Tư Không Cao cũng cao giọng nói: “Thượng Quan tiểu thư, mời xuống xe một chút.”

“Linh Lung!”

Linh Lung nhảy xuống xe, thở dài: “Đại tướng quân, đắc tội.” Sau đó lập tức truyền đến tiếng cước dấm đá. Cuối cùng vẫn là huynh đệ Tư Không gia tránh ra, xe ngựa mới có thể chậm rãi rời đi, lúc đi qua còn nghe được tiếng Tư Không Tiêu khó hiểu hỏi: “Đại ca, vì sao Mẫn Hoa muội muội không muốn gặp Thanh Sơn?”

Thượng Quan Mẫn Hoa buông mi, theo khe hở của rèm xe vụng trộm nhìn thân ảnh cao lớn khôi ngô kia, cảm thấy bình tĩnh lại: “Làm rất khá, nên như vậy, quên sạch người này, không liên quan gì nữa.”

Lẳng lẳng trở về phủ, tin tức tứ hôn còn chưa truyền ra, trong Thượng Thư phủ cũng tĩnh lặng như cũ.

Thượng Quan Mẫn Hoa nắm tay Linh Lung đi qua hành lang chín khúc, lại gặp Chu Linh với thế tử Tấn Sơn Vương không mời mà đến, chặn đường nàng.

“Mẫn Hoa muội muội, hôm nay muội có ý gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không muốn để ý tới nàng ta, đi lướt qua Chu Linh hai bước mới quay đầu lại, chậm rãi giải thích: “Linh quận chúa, ngày đó (chỉ ngày nàng bị đầu độc ném vào mỏ hoang), nếu cô giết Mẫn Hoa thì sao hôm nay phải hối hận chứ? Thật sự là lòng dạ đàn bà mà...”

“Nếu không có Tử Du...” Chu Linh vừa nói mấy chữ, huynh trưởng của nàng ta vội vàng giật lại, Chu Linh định thần lại, cố nén tức giận, bỏ lại một câu: “Cứ chờ xem!” rồi xoay người bước đi.

Quả đúng là bọn chúng làm mà, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nghiêng đầu, cười đến ngọt ngào, nhẹ giọng đáp lời: “Nếu không có Thịnh Trinh thế tử, chỉ bằng người, Linh quận chúa, bốn cô nương còn không thềm liếc mắt!” Lại ngại còn chưa đủ tức chết Chu Linh, nàng lại bổ sung một câu: “Hừ, đây mới chỉ là bắt đầu, chậm rãi hưởng thụ đi, đồ đàn bà ngu xuẩn!”

Chu Linh trở lại, gương nanh múa vuốt đi túm Thượng Quan Mẫn Hoa, Linh Lung dịu dàng đứng ra trước mặt nàng ta, mặt cười như hàn băng, sát ý vô tình nồng đậm bao phủ toàn thân. Chu Xương vội vã ôm muội muội đã nổi điên nhà mình, kéo nàng ta ra xa khỏi cái viện này. Chu Linh tức giận tận trời, quát: “Một ngày nào đó ta phải giết đồ đê tiện này nhà ngươi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhún nhún vai, nhớ tới chuyện khăn lụa bị mất kia, nàng lại chuyển hướng quay về phòng sách. Đẩy cửa phòng ra, chợt thấy trên bàn có một cái hộp gỗ tử đàn hương. Nàng liếc trái liếc phải một cái, cửa sổ vẫn đóng nguyên.

Tay vung lên một cái, ảnh vệ rời đi, sau khi trở về thì run sợ đưa tin: “Giờ Thân, Tây Nam tướng quân tới chơi vẫn chưa vào phủ, từng nhờ gia phó canh cửa chuyển lại một vật cho tiểu thư, quản gia tiền viện mới nhận nó đặt ở đây.”

Thượng Quan Mẫn Hoa vuốt ve cái hộp này rồi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ngón tay sờ lên gáy trắng muốt của mình, nàng cup mi nói bằng giọng cực kì lạnh: “Nói cho Đại sư gia, gia nhân của Thượng Quan phủ nên đổi rồi.”

Ảnh vệ rùng mình, cúi đầu thưa vâng rồi lui ra.

Người ngoài vừa đi, bàn tay nhỏ bé của Thượng Quan Mẫn Hoa run run chạm vào cái hộp, vừa chạm vào mặt hộp lại vội vã rút tay về. Không có tiền đồ, cũng chỉ là một cái hộp! Thượng Quan Mẫn Hoa thăm mắng một tiếng, hít sâu một hơi, tay nhanh chóng mở hộp ra, thấy bên trong có một cái mặt quý phù làm bằng bạch cốt, đứng xa cả tấc vẫn thấy có mùi thơm, nàng cầm lên, đặt trên tay tinh tế thưởng thức.

Chất xương tinh tế nhắn mịn, có thể so với ngọc quý Hòa Điền, hoa văn khắc trên mặt phù tinh xảo khéo léo, còn có một dây lụa hồng buộc vào mặt

phù. Nàng không khỏi nghi hoặc: Người ấy tặng cho nàng thứ này làm gì?

Đang muốn thả vật này vào trong hộp thì nàng lại thấy trong hộp còn có một lá thư, vội vàng mở ra xem thì thấy nội dung đơn giản chỉ là Tư Không Cao cảm tạ Thượng Quan Mẫn Hoa làm rất nhiều chuyện vì tướng sĩ Đại Chu, còn nói chờ đến sau đại hôn của Tư Không Tiêu thì bọn họ tức khắc sẽ rời khỏi Đại Đô, mong nàng hãy bảo trọng.

“Nên rút từ sớm rồi!” Thượng Quan Mẫn Hoa vừa then vừa giận, nàng tưởng chút tâm tư thâm mến của nàng đã bị người nhìn thấu rồi cơ. Trong lòng bốc lên một đám lửa, nàng liền quăng cái mặt quý phù bằng bạch cốt kia ra thẳng ngoài viện.

Vừa vụn, Linh Lung bưng một mâm thức ăn đi vào trong viện, nhanh tay lẹ mắt bắt được vật này, sau khi đi vào phòng nàng ta mới hỏi: “Tiểu thư, đây là thứ tốt đấy, sao lại ném?”

“Tốt ở chỗ nào?” Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn còn chưa hết giận, tay châm lửa đốt lá thư thuận miệng hỏi.

“Vật này gọi là Ngự Quý phù, là thánh vật của Nam Man, là bảo vật thế gian khó gặp. Tương truyền người đeo vật này có thể làm Bách Quỷ Dạ Hành.” Linh Lung giải thích: “Lời đồn đại khó tránh khỏi nói quá sự thật, nhưng mà Ngự Quý phù quả thực có hiệu quả trấn hồn, an thần. Tiểu thư hồi trước đã phải chịu kinh hách, mang theo bên người trấn an thần trí là vừa khéo.”

Nói xong, nàng ta lại che miệng cười khê: “Người tặng quà thật là có lòng.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe lời giải thích của Linh Lung xong, nhìn Ngự Quý phù trong tay, trong lòng có đủ mọi tư vị giao tạp: Vì sao? Trong lòng không khỏi oán hận người ấy, vì sao ở lúc nàng sắp quên được người ta rồi thì lại làm cho nàng phải nhớ đến?

Trấn hồn, trấn hồn ai, vì ai mà trấn? Thượng Quan Mẫn Hoa nhớ tới những ảo giác đáng sợ đến mức khiến người hít thở không thông trong bóng tối ngày nào, nếu nàng chưa từng nghĩ tới buông tay thì đó là lừa mình dối người. Trước giây phút này, nàng vẫn thấy may mắn là nàng chỉ vì quá mức cô đơn tịch mịch nên muốn có một người có thể dựa vào ở bên cạnh làm bạn.

Nàng nhớ tới ngày đó nàng cứ như vậy trầm luân là vì người nọ tướng mạo bất phàm, tuổi tác tương đương, xử sự quang minh... Tất nhiên, người có điều kiện tương xứng thì trong thế gian này cũng không phải thiếu, nàng không muốn làm thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng đã từng nghĩ sự si mê của nàng đối với người kia còn chưa đến mức phẫn đấu quên mình.

Thế thì vì sao? Vì sao hấn lại trêu chọc trái tim chưa thể quyết định dứt khoát này, nàng nắm cái mặt quý phù bằng bạch cốt trong tay, không khỏi lệ nóng tràn hốc mắt.

Như thế, nàng chẳng lẽ phải rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục sao?

Nếu không thì làm thế nào mới có thể buông tay được?

Tất cả những gì đã qua, tất cả mọi việc bây giờ, còn có tất cả dây dưa sau này, nàng đều cam tâm tình nguyện.

Nhìn đến hàng lệ không ngừng rơi kia, Linh Lung hoảng hốt đến luống cuống tay chân, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Tiểu thư, tiểu thư tốt của tôi, người này có lòng như thế cô nên vui vẻ chứ, sao lại khóc thương tâm như vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa sục sịt, cẩn thận quàng cái mặt quý phù này lên cổ, cẩn thận giấu nó vào trong áo trong, nhận lấy khăn mặt từ tay Linh Lung, lau hai mắt, khàn khàn tiếng nói: “Không có việc gì!!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phá cục

Việc quan trọng hàng đầu là giải quyết xong họa diệt môn trước mắt, bảo trụ Thượng Quan Xá.

Cẩn thận cân nhắc lại những lời nói chuyện giữa hai lão hồ ly kia lúc chạng vạng, thì những chuyện lúc đầu còn chưa dám khẳng định, bây giờ cũng đã rõ ràng rồi.

Thế tử của Tấn Sơn Vương kia chắc chắn là làm việc không được sạch sẽ, lại bị Thượng Quan Xá do hoàng đế phái tới nắm được nhược điểm. Kế giao hảo với hắn là Thượng Quan Cẩm Hoa cộng thêm Thượng Quan gia có quan hệ thông gia cũng sẽ chịu liên lụy, vào thời khắc mấu chốt, Thượng Quan Xá dao động, lưỡng lự không biết nên chọn gia tộc hay tiền đồ thế nên mới khiến lão hồ ly trong lúc không kịp phòng bị mất hết cả đường tiến lẫn đường lui.

Suy nghĩ sâu xa ra, sợ rằng án này không thể không dính líu đến chuyện chết người ở Sơ Thiện Đường kia.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh trong lòng, Phật tồ phù hộ, nàng đã có thể thấy rõ thời cơ trước mắt, chuẩn bị sách lược ứng đối.

Đúng lúc này, có tiếng quản sự ở ngoài viện truyền vào: “Thất tiểu thư, lão gia cho mời.”

“Tiểu thư?” Thấy Thượng Quan Mẫn Hoa có chút thất thần, Linh Lung không thể không lên tiếng nhắc nhở. Thượng Quan Mẫn Hoa lấy lại tinh

thần, nói: “Đi mời Chương sư gia, nói ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng.”

Chương Triều Sinh vừa vào viện đã nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, đại nhân còn đang chờ ở thư phòng.”

Mẫn Hoa đáp là nói vài câu rồi đi luôn, trà cũng không dâng cho đối phương uống mà vào thẳng chủ đề, chỉ hỏi lão có biết thân phận của bộ xương gãy nhỏ mà nàng gặp ở chỗ mỏ hoang kia không?

Chương Triều Sinh mặt không đổi sắc, vừa đi thong thả mấy bước vừa nói: “Trận tuyết lớn đầu năm kia đã hủy hoại không ít diện tích trồng ngũ cốc, cả Đại Chu này đều thiếu cái ăn.” Nói cách khác, đói chết một vài người là thật bình thường.

Nếu lúc này đối phương còn trông mong vào mỹ danh Vô Song công tử của Thượng Quan Cẩm Hoa mà không thừa nhận chuyện phe Tấn Sơn Vương tham ô khoản tiền công đức làm chết người này, thì nàng cũng không cần khách khí nữa, nàng phản pháo: “Ý của Đại sư gia là trong Sơ Thiện Đường có người bị chết rét cũng là chuyện đương nhiên sao?”

Chương Triều Sinh ngay cả chân mày cũng không có biến hóa, Thượng Quan Mẫn Hoa thầm mắng một tiếng lão hồ ly, nàng hòa dịu ngữ khí nói tiếp: “Đại sư gia, Sơ Thiện Đường là mang danh hoàng thượng, chắc chắn không thể xảy ra chuyện, đúng không?”

“Tiểu thư tâm tư tinh tế, cẩn thận chu đáo, chắc chắn sẽ có biện pháp vẹn toàn. Triều Sinh xin chăm chú lắng nghe.”

Thượng Quan Mẫn Hoa bảo Linh Lung dâng cái khay kia lên, trên bàn đặt mấy củ khoai sọ hình như đã lạnh. Chương Triều Sinh cầm lên, suy nghĩ một lát, sắc mặt không đổi bóc một lớp vỏ cháy đen đi, lấy thịt củ trắng ngà hơi dính ít muội than bỏ vào miệng, cẩn thận nhấp nháp, đợi một lúc lâu sau cũng không thấy trong người có cảm giác không ổn gì, mới nói:

“Mẫn Hoa tiểu thư có lòng thương dân chúng, giải mỗi nguy về lương thực, Triều Sinh cam bái hạ phong.” Dừng lại một lát, lão lại hỏi: “Đại Lý Tự ít ngày nữa sẽ thăm tra Bối Y Bình Chương Nghi Trượng, lập trường của biểu công tử còn chưa rõ, kiếp nạn trước mắt này, tiểu thư liệu có thể có thượng sách hay không?”

“Mẫn Hoa nếu thực sự thông minh, thì sao còn phải nhảy vào hố lửa kia chứ?”

Chương Triều Sinh nghẹn họng, cúi rạp thân mình một lúc lâu vẫn chưa đứng thẳng dậy. Mãi sau lão mới nói: “Đại nhân chắc chắn sẽ làm chủ thay tiểu thư.”

“Cứ nghĩ đến việc tiểu thư Thượng Quan gia được nuông chiều từ bé, năm ngón tay chưa từng dính tí nước xuân nào, lại phải vào cung quỳ gối hầu hạ người khác, ăn đói mặc rách xem đủ khinh thường trào phúng của đám nương nương trong hậu cung, có lẽ còn bị cung nhân khi dễ là Mẫn Hoa lại không nghĩ ra được cái gì nữa cả.” Thượng Quan Mẫn Hoa lẳng lặng ngồi, chờ nhân vật đứng sau cùng của Thượng Thư phủ này lên tiếng.

“Tiểu thư, cứ để Triều Sinh bám lại với đại nhân.” Chương Triều Sinh trầm ngâm một lát, đưa cho nàng một nửa cam đoan. Cách rèm sa, Thượng Quan Mẫn Hoa cụp nửa mắt, nhìn bàn tay mềm mại nắm hờ, lẳng lẽ mỉm cười: “Càng ngày càng thú vị.”

“Mời Đại sư gia đi trước, Mẫn Hoa sẽ đi theo sau.”

Chương Triều Sinh vén vạt áo ra khỏi viện, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉnh lại xiêm y một chút, thong thả thưởng thức cảnh sắc trong viện của Thượng Quan phủ dưới ánh nắng chiều rồi ung dung đi về viện chính.

Vừa đi đến gần thư phòng viện chính, chợt nghe đến tiếng Chu Xương khuyên bảo: “Thượng Quan bá bá tránh được nhất thời không tránh được cả đời. Hai phủ chúng ta là cây liền cành, một bên tổn hại là hai bên cùng

sụp đổ, không bằng tính toán từ sớm, cũng có thể giữ được căn cơ của hai phủ.”

Thượng Quan Thành không đáp, trực tiếp đá khách ra khỏi thư phòng. Vừa bước tới cửa đã nghe thấy giọng âm dương quái khí của Chu Linh kia: “Giờ tai vạ đã đến nơi, còn che giấu để làm cái gì? Còn không phải để bảo vệ cái mạng chó của tiểu tiện nhân kia!”

“Câm miệng!” Thượng Quan Cẩm Hoa hừ lạnh một tiếng: “Cô càng ngày càng không để phụ thân vào mắt!”

“Vâng, là tiểu thư của Thượng Quan gia các người không dễ chạm không được mắng, ta đường đường là quận nữ Tấn Sơn Vương mới đáng bị các người lạnh nhạt, bị các người khống chế!” Chu Linh đột nhiên phát tác, túm lấy Thượng Quan Cẩm Hoa thét chói tai: “Anh là cái đồ vô lương tâm, để cho anh vui vẻ, bản quận chúa cái gì cũng thuận theo ý anh, nay con tiện nhân kia tìm cho anh bảy tám nữ nhân, anh sung sướng rồi, giờ anh không muốn nhìn đến tôi, anh định qua sông đoạn cầu có phải không?”

“Buông tay!” Thượng Quan Cẩm Hoa chật vật muốn thoát khỏi sự dây dưa của Chu Linh, Chu Xương cũng tiến lên khuyên can, ôm muội muội vào lòng thấp giọng an ủi, Chu Linh lập tức nhào vào trong ngực huynh trưởng, gào khóc, cao giọng kêu than mình ở trong Thượng Quan phủ lạnh như băng này đã phải chịu nhục nhã thế nào, không có son phấn, không có áo gấm vòng ngọc, phải nhìn đủ loại sắc mặt của người ta, chỉ mong có thể làm đẹp lòng cha mẹ chồng...

Làm sao ngờ được Thượng Quan Cẩm Hoa nay đã có người mới, liền quên luôn người vợ cả mặc dù thân phận tôn quý lại không thể sinh con này đây?

Thượng Quan phủ thanh tĩnh nổi danh, lần đầu tiên nghe đến khái niệm “vợ chồng khó hòa thuận” này.

Thượng Quan Thành ở trong phòng đập cái chặn giấy cái rằm, quát: “Náo loạn đủ chưa?”

Chu Linh như vẻ bị chấn kinh, tiếng khóc nghẹn trong cổ họng, Thượng Quan Mẫn Hoa nhân cơ hội xuất hiện, nhắc nhở ba người trong viện chú ý. Chu Linh vừa thấy nàng tới, lập tức cả người như xù gai nhím, ánh mắt hung tợn như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn chăm chăm vào nàng.

Thượng Quan Cẩm Hoa thấy thế, túm lấy tay Chu Linh kéo nàng ta ra cách xa thư phòng. Chu Linh không muốn, một đường vừa đi vừa mắng rất khó nghe, Thượng Quan Cẩm Hoa quát khê bảo nàng ta im miệng, Chu Linh lại lạnh lùng trào phúng: “Anh cứ đi bảo vệ nó, thương nó đi, tôi chống mắt lên xem kết cục của anh sau này, nuôi một con sói còn hơn nuôi cái loại súc sinh này!!”

“Mẫn Nhi, vào đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lấy lại tinh thần, chậm rãi bước vào trong thư phòng đã lâu nàng chưa đặt chân đến, hành lễ với Thượng Quan Thành ở phía trước, đứng dậy là mắt nhìn mũi mũi nhìn chân, không vội liên tiếng, vì nàng chắc chắn bọn họ sẽ nói cho nàng biết.

Thượng Quan Thành vượt râu, nhìn mấy củ khoai sọ vỏ đen sì trước mắt, nếp nhăn trên khóe mắt nhảy lên không ngừng. Sau một hồi, lão buông sách, giương mắt nói: “Mẫn Nhi, chuyện dùng mấy loại đồ ăn thô dã này của Nam Lương để giải quyết nỗi lo thiếu lương thực của quốc gia, biện pháp này là do con nghĩ ra sao?”

“Cũng không phải,” Thượng Quan Mẫn Hoa đã có chuẩn bị từ trước, chậm rãi giải thích: “Khi phu tử giảng bài có đề cập đến chỗ Man tộc ở gần biển thường có những loại thực vật kì lạ, bốn mùa đều đơm hoa kết trái, tính mát có thể ăn, người nước ta e ngại, không dám dùng.”

Động tác vượt râu của Thượng Quan Thành càng lúc càng nhanh, lão cúi đầu nhìn nữ nhi cung kính, gõ bàn, nhắc nhở nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu, lão hồ ly bảo nàng đến gần. Thượng Quan Mẫn Hoa mới tới gần, lại được cha già râu dê thương tiếc ôm vào trong lòng, vè mặt từ ái, trong mắt lại mang theo chút tàn nhẫn: “Làm khó cho con!”

Thượng Quan Mẫn Hoa toàn thân không được tự nhiên, lão hồ ly lại muốn làm gì đây? Thượng Quan Thành buông nàng ra, vỗ vỗ tay, theo tiếng cửa mở ra rồi lại khép vào, Chương Triều Sinh dẫn thêm một người đi vào.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Lòng người

Mùi hoa thảo nhiên có chút quen thuộc, Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nhấc mắt, thấy trước mắt đã có một nam tử vô thanh vô tức đứng ngay phía trước, cách nàng hơn một trượng, khoe mắt sắc lẹm, nồng đậm tà khí, lạnh như nước sông băng, lại có dung mạo đẹp như hoa, yêu dã đến mức làm người ta hít thở không thông.

Người này Thượng Quan Mẫn Hoa vốn không phải là lần đầu tiên gặp, chính là Chương Xuân Triều – thủ lĩnh nắm giữ tư ngục kia, người khác gọi hắn là Tiểu Xuân sư phụ. Nàng thu hồi tầm mắt, thầm nghĩ lão hồ ly lần này hẳn là đã phải nghiền răng bỏ vốn rồi.

“Tiểu Xuân, người theo Mẫn Nhi vào cung ba tháng, bảo vệ nó chu toàn.” Tiếp theo Thượng Quan Thành lại cười tủm tỉm, thoạt nhìn vô cùng hiền hòa mà nói với nàng: “Con gái ngoan, tới chào Tiểu Xuân sư phụ đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa thận trọng hành lễ, nhìn không chớp mắt. Đối phương không hề có phản ứng, chỉ khẽ gật đầu với Chương Triều Sinh một cái, lập tức nhắm mắt dựa vào tường không nói thêm lời nào. Ngay sau đó, Thượng Quan Thành hỏi có phần vội vã: “Mẫn Nhi, con nói xem, làm thế nào mới để biểu ca kia của con không làm chuyện hồ đồ đây?”

“Phụ thân, Đại biểu ca lòng dạ sắt son, yêu dân như con, cử chỉ lời nói đều là tấm gương vì thiên hạ cho bách quan văn võ noi theo, có tội gì chứ?” Thượng Quan Mẫn Hoa giảo hoạt cười, chậm rãi nói: “Từ xưa đến nay quan lại bao che cho nhau, Đại biểu ca lại làm ngược lại, không a dua, tra rõ tệ nạn trong Sơ Thiện Đường, lôi hết đám ăn hối lộ, bòn rút của công,

làm trái pháp luật ra ánh sáng công lý, là thanh thiên đại nhân của dân chúng, là thanh quan của triều đình, Thánh Thượng trọng dụng còn không kịp, sao có thể giết được?”

Vẻ mặt Chương Triều Sinh thay đổi, ánh mắt vẫn luôn hờ hững đột ngột tỏ ra vô cùng hứng thú và suy ngẫm sâu xa, lão mỉm cười: “Bỏ xe giữ tướng, lại có thể cắt đứt hoàn toàn liên lụy với Tấn Sơn Vương, còn chiếm được mỹ danh vì đại nghĩa diệt thân, thượng sách!”

Quan trọng nhất là làm an lòng Thượng Quan Xá, làm cho y không nỡ ruồng bỏ gia tộc. Thượng Quan Mãn Hoa cũng mỉm cười, như thế mới có cơ hội hòa nhau một ván.

Thượng Quan Thành nghe xong vuốt râu suy tư, đáp: “Lão phu kéo dài ngày thẩm tra vụ án này thêm một thời gian nữa. Triều Sinh, người đi rải tin đồn, làm cho người trong khắp thiên hạ biết Bồ Y Khanh Tướng có ý thi hành chính sách cải cách, chinh đốn kỷ cương, lại bất hạnh trúng kế kẻ gian mà bị giam trong ngục. Thân ở trong tù ngục vẫn còn lo lắng cho dân chúng, nghĩ ra thượng sách giải mối lo to lớn của cả quân chủ, triều thần và dân chúng.”

Chương Triều Sinh thở dài nhận lệnh nhanh chóng lui ra, nội tâm Thượng Quan Mãn Hoa khẽ run lên, lão hồ ly không giết Thượng Quan Xá, lại chặt đứt tất cả đường lui của Thượng Quan Xá, làm cho y chỉ có thể dựa vào lực lượng trợ giúp của gia tộc mà sống sót trong quan trường, tàn nhẫn tuyệt tình như vậy, ấy mới là thủ đoạn của kẻ nắm giữ Thượng Quan gia! Nàng siết chặt ngón tay, so với lão hồ ly, nàng quả thực vẫn còn kém rất xa, rất rất xa.

Giờ phải làm sao bây giờ? Lão hồ ly đã nhìn ra ý đồ quyết tâm muốn bảo vệ Thượng Quan Xá để đối đầu với Thượng Quan Cẩm Hoa của nàng, nàng nóng vội lắm rồi lại ra vẻ trấn tĩnh chờ Thượng Quan Thành lên tiếng.

Lão hồ ly kia lại chỉ nhìn nàng, trong thư phòng không có một tiếng động, chỉ có tiếng hít thở cực kì nhỏ.

“Đêm nay đến chỗ mẫu thân con trò chuyện một chút đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa phúc thân lui ra. Đến khi ra khỏi phòng, nàng chậm rãi bước dưới ánh trăng sáng vằng vặc. Khi gió đêm thổi gấu váy của nàng bay phất phơ, thấy sau lưng lạnh toát mới biết vừa rồi khi chờ đợi lão hồ ly ra quyết định, bản thân mình đã thấm run sợ đến thế nào. Tỉnh táo lại, nàng nhắc váy đang định đi gặp Thượng Quan phu nhân, trước mắt lại hiện lên một bóng trắng chặn đường.

“Đại công tử.” Thượng Quan Mẫn Hoa không tỏ vẻ gì, bình tĩnh hành lễ.

Toàn thân Thượng Quan Cẩm Hoa tản ra mùi rượu thoang thoảng, hẳn đưa lưng về phía ánh trăng, mắt đen thâm trầm, nhìn chăm chăm vào hai chân mày của Thượng Quan Mẫn Hoa, Mẫn Hoa hơi nhíu mày, lẳng lẳng nhìn lại. Gió nhẹ vi vu thổi tới, mang theo hương sen lẫn trong mùi rượu, thỉnh thoảng lại có tiếng con ếch kêu ồm ộp. Dưới ánh trăng mềm nhẹ như làn sương, Thượng Quan Cẩm Hoa chậm rãi vươn tay, dịu dàng xoa lên trán nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nghiêng đầu, tránh sự đụng chạm của hắn.

Mê chương lặng lẽ tiêu tán, Thượng Quan Cẩm Hoa khẽ thở dài: “Ngày đó nếu muội muội nghe theo ý vi huynh, sao lại phải rơi vào cảnh mặc người không chế chứ?”

“Đại công tử, bốn cô nương thà rằng chết đứng, cũng tuyệt đối không cúi đầu.” Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ ngẩng đầu, thản nhiên nhìn vào cặp mắt trong trẻo mà phức tạp của đối phương. Thượng Quan Cẩm Hoa sững sờ, vẻ mặt đạm mạc ban đầu dần nghiêm túc lại, lạnh lùng nói: “Mẫn Hoa muội muội tài hoa rực rỡ, mưu tính sâu xa, cao thấp xu nịnh như cá gặp

nước, còn biết tính toán hơn bất cứ ai, tất nhiên là không cần Tử Du quan tâm rồi.”

“Nói thẳng ra thì trí tuệ này chẳng khác gì yêu quái, không phải con người, tâm tư rất quái đản, ngày mai vừa vận đũa đến Ngọ Môn xử kín, không phải rất tốt?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đùa cợt xong, dưới vẻ mặt khiếp sợ của Thượng Quan Cẩm Hoa, nàng thong dong xoay người rời đi. Đi tới viện của Thượng Quan phu nhân nói chuyện vài câu, trấn an mẫu thân xong, Mẫn Hoa trở lại tiểu viện.

Uống cạn bát canh nóng đã chuẩn bị sẵn trên bàn, lau mặt, nàng vỗ vỗ hai má, làm cho mình tỉnh táo lại, trầm tĩnh rã lênh: “Cho bọn họ vào hết đi, ta có việc muốn sắp xếp, dẫn cả Liễu Tử Hậu theo.

“Tiểu thư, cô nên đi nghỉ đã.” Linh Lung lo lắng khuyên nhủ.

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, nhiều chuyện như vậy, nàng làm sao mà ngủ được chứ? Linh Lung khép cửa đi ra ngoài, chẳng mấy chốc, năm người đã đứng dàn hàng ngang trước bàn học của nàng.

“Cát Tường, Phúc Nguyên, các người ở lại trong phủ, bảo vệ Cửu phu nhân.”

Nàng gõ gõ bàn, trong lòng có chút do dự, nhớ tới tâm ý của người ấy, lại hạ quyết tâm nói: “Như Ý, Bát Bảo, từ ngày mai trở đi, hai người các người sẽ là ảnh tử của Đại biểu ca, nghe theo lời phân phó của y. Nếu y có chút việc không thể hạ quyết tâm được, các người chỉ cần nói với y: Làm quan không làm chủ cho dân thì không bằng về nhà trồng khoai.”

“Tử Hậu, người cố gắng tập võ, lớn lên phải trở thành nam tử Hán đầu đội trời chân đạp đất!” Liễu Tử Hậu cắn môi, nhìn chăm chăm nàng, nhìn đến mức lòng Mẫn Hoa có chút chột dạ, ánh mắt của đứa nhỏ này sao lại

tàn nhẫn như vậy, đứa bé không có cha không có mẹ chăm sóc thực khiến người ta đau lòng.

Nàng vươn tay, bắt lấy bàn tay nó đã nắm chặt, muốn làm nó buông tay, Liễu Tử Hậu lại bắt đầu ngang bướng, nhất định không chịu buông ra. Thượng Quan Mẫn Hoa không cười nữa, thấp giọng nói: “Tử Hậu, không nghe lời hả?”

Bột nước trong mắt Liễu Tử Hậu vòng vo hai vòng, bàn tay cũng buông lỏng ra, trong lòng bàn tay máu thịt mơ hồ. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ thở dài, lấy thuốc bột trong ngăn kéo ra rắc lên, lại dùng khăn tay băng bó lại, xong xuôi mới nói: “Nhớ phải yêu quý bản thân mình.”

“Tiểu thư, cô vào cung rồi là sẽ không trở lại nữa, đúng không?” Liễu Tử Hậu ghen ngào hỏi, ánh mắt lại quật cường như vậy, nhìn vào lại khiến lòng người thấy đau. Thượng Quan Mẫn Hoa vuốt vuốt tóc nó, cười dịu dàng và đáp: “Không, tiểu thư sẽ nhanh chóng trở về, đến lúc đó còn phải xem võ nghệ của người tiến bộ đến đâu rồi, xem người có thừa dịp ta không ở nhà mà ham chơi không.”

“Không đâu, tuyệt đối là không như vậy!” Liễu Tử Hậu chần chẫn đảm bảo, Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, trẻ con luôn đáng yêu như vậy. Đúng lúc này, Linh Lung thúc giục Liễu Tử Hậu ra ngoài để Thượng Quan Mẫn Hoa nghỉ ngơi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Lòng mẹ

Chỉ chốc lát sau, mọi người tán đi. Trước khi Thượng Quan Mẫn Hoa chui vào trong chăn còn nói: “Linh Lung, sau khi ta đi, người phải để ý nhiều đấy.”

“Tiểu thư, cô đang định làm cái gì ?” Linh Lung không thể hiểu được: “Ngoài chuyện này, sau khi ra cung cô còn định đi đâu?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười mà không đáp, đợi Linh Lung rời đi, nàng lại ngồi dậy, lấy cái mặt quý phù bằng bạch cốt kia ra, nhìn tới ngậy người, muốn từ đó nhìn ra con đường nàng phải đi trước mắt. Tại sao người ấy lại có thể mê hoặc lòng người như vậy, ngay cả trốn cũng trốn không thoát đây?

“Nếu đã trốn không thoát, vậy đừng cảm đón nhận thôi.

Nàng nguyện trả giá hết cả, những cũng mong được hồi đáp.

Mà nay nàng đã bắt đầu tưới nước vun đắp cho cái mầm móng ấy, giờ chỉ còn xem vận mạng mình có đủ tốt để đợi được đến ngày đo hay không.

Còn đang sững sờ thì trời đã sáng.

Thượng Quan Mẫn Hoa thay xong quần áo đi vào phòng khách, chợt nghe được tiếng Thượng Quan Thành chấp tay sau lưng, thản nhiên ra lệnh: “Triều Sinh, chuẩn bị tiếp chi.”

Hai đạo ý chỉ từ Cam Tuyền Cung sớm đã đặt ở trong phòng khách của Thượng Thư phủ, một lát sau, toàn bộ người trong Thượng Thư phủ đã quỳ đầy sảnh, nghe cung nhân tuyên chỉ.

Ý chỉ thứ nhất là ngự chỉ tứ hôn cho Thượng Quan Cẩm Hoa. Ban cho vừa vặn một phòng ba vợ bốn nàng hầu, vinh hoa như vậy quả đúng là vinh sủng ngàn năm có một. Điều này khiến cho trong lòng mọi người ngồi ở đây ngũ vị tạp trần, người thực sự vui mừng chỉ có mỗi Thượng Quan phu nhân, nàng vừa dập đầu với thánh chỉ vừa không ngừng cảm tạ Bồ Tát, Chu Linh đen mặt trắng mắt, giống như cô nhỏ của nàng ta là kẻ thù giết cha vậy. Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười đáp trả nàng ta.

Chu Linh diên tiết, không để ý mọi người đang nhìn, mắng: “Bản quận chúa chờ nhật xác cho người!”

Thượng Quan Thành vỗ bàn cái rầm, cả nhà chấn động, nước mắt tủi thân của Chu Linh lặng lẽ rơi. Minh công công mặt không đổi sắc mở thánh chỉ thứ hai ra, ý của vị nữ chủ nhân Cam Tuyền Cung kia là từ ngay hôm này, Thượng Quan Mẫn Hoa chuyển vào Thái Miếu ở, để tóc tu hành, cho đến năm mười hai tuổi thì thành hôn với Chu Thừa Hi.

Thượng Quan phu nhân cả kinh ngất ngay tại chỗ, cả sảnh rối loạn, Chu Linh cười lạnh liên tục, Thượng Quan Thành tức giận mắng mỏ không thôi, Chu Linh không được cái gì hay, chỉ có thể lui về phía sau.

Lão hồ ly nói với Minh công công vài câu, tên Minh công công làm bộ làm tịch này nhận không ít bảo vật rồi mới cho phép Thượng Quan Mẫn Hoa nói mấy câu từ biệt với mẫu thân rồi hăng vào cung.

Gần trưa, Thượng Quan phu nhân từ từ tỉnh dậy, thấy con gái im lặng ngồi bên giường, nhớ tới cái gì, mặt mũi ai oán, ngồi thẳng dậy, ôm thân thể gầy yếu của con gái, lại rơi lệ không ngừng: “Mẫn Nhi, Mẫn Nhi đáng

thương của mẹ, chỉ hối hận năm xưa ta trót tin lời tên phụ lòng kia, hôm nay mới khiến con gái chịu khổ.”

Gân xanh trên trán Mẫn Hoa giật giật không ngừng, trong suy nghĩ của nàng, khóc thì có ích gì? Thấy đối phương buồn rầu như thế, lại cũng không biết bắt đầu an ủi thế nào, đau đầu không thôi. Nàng đành phải khuyên mỹ nhân mẫu thân không cần nghĩ nhiều, ba tháng chớp mắt một cái là trôi qua, phụ thân chắc chắn sẽ đón nàng về phủ.

Thượng Quan phu nhân rơi lệ một lúc lâu sau mới nói: “Mẫn Nhi đừng sợ, có mẫu thân ở đây.” Lát sau lại bắt đầu làm nhảm hàm hồ, nào là hối hận vì đã gả vào hào môn, chẳng bằng gả cho tên đầy tớ phàm phu tục tử còn thoải mái hơn, vân vân các loại.

Thượng Quan Mẫn Hoa biết tính tính nàng mềm mại, không biết phản kháng, từ sau khi bà vú chết đi, lại không có người chỉ vẽ, trong lòng cực kì buồn khổ. Nàng muốn khuyên lại không biết khuyên làm sau, đang phiền muộn thì đột nhiên chạm đến túi thơm bên hông, nhanh trí nghĩ ra một cách. Nàng lấy túi thơm xuống đặt vào trong tay mỹ nhân mẫu thân, nói: “Mẫu thân có làm được túi hương bát giác linh lung này không?”

Thượng Quan phu nhân ngừng khóc, vẻ mặt có phần kì lạ, một lúc sau mới nhẹ nhàng đáp: “Đây là sở trường của mẹ đấy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa sững sờ, lập tức nhớ tới toàn bộ y phục phụ kiện của nàng đều do một tay mỹ nhân mẫu thân chuẩn bị, câu hỏi vừa rồi mà để lão hồ ly biết được chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, nàng cười trừ một tiếng, nói: “Mẫn Nhi muốn mời nương truyền dạy cách làm cho học sinh của Sơ Thiện Đường, cho đám nữ sinh ở đây có chút nghề kiếm ít tiền tiêu vặt.”

“Chuyện này không được đâu, mẹ ra ngoài lộ diện thì còn ra thể thống gì?” Mỹ nhân mẫu thân vội vàng cự tuyệt, Thượng Quan Mẫn Hoa kéo tay

áo nàng, khẩn cầu: “Mẹ, Linh Lung nói mấy đứa nhỏ này bây giờ đều phải chịu rét, lại không có tiền mua củ sưởi ấm, rét chết không ít người đâu!”

“Chuyện này không phải do Đại công tử quản lý sao?” Mỹ nhân mẫu thân giật mình, xiết chặt túi thơm, run giọng hỏi.

Thượng Quan Mẫn Hoa rũ mắt xuống đáp: “Sơ Thiện Đường cũng không nhiều tiền như thế, giữ được mạng cho đám con trai là may, ai còn quan tâm đến mấy đứa con gái?”

Mỹ nhân mẫu thân sững sờ ngồi phịch xuống giường: “Nữ tử trời sinh mệnh ti tiện. Con gái, con gái đáng thương của ta, sao con không phải là con trai?” Nói xong lại hu hu khóc lên.

Thượng Quan Mẫn Hoa đành phải chậm rãi khuyên, bảo nàng đi giúp mấy đứa nhỏ đáng thương ấy. Thượng Quan Mẫn Hoa đã động lòng rồi, điều nàng bất an chỉ có một việc: “ Nếu để lão gia biết được thì sao, phải làm thế nào cho phải? Cha con chắc chắn sẽ bỏ mẹ con ngay, lòng lão, lòng lão tuyệt tình nhất!”

“Mẹ, không phải mười rằm tháng nào mẹ cũng đến miếu thắp hương sao? Từ giờ về sau bảo Như Ý với Bát Bảo cùng đi với mẹ, dâng hương xong thì đến Sơ Thiện Đường ngồi một lát, lại đội mũ sa kín mít, ai biết được là ai?”

“Chuyện này...”

“Mẹ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, làm nhiều việc thiện như vậy Bồ Tát mới có thể phù hộ.” Cũng đỡ để cho mẹ nghĩ Đông nghĩ Tây đi tìm cái chết, Thượng Quan Mẫn Hoa đành cố gắng khuyên để khai sáng sự nghiệp từ thiện của đối phương.

Thượng Quan phu nhân hết lòng tin Phật, mấy lí do này dần dần cũng thuyết phục được nàng, cũng làm tan bớt nỗi đau khổ khi con gái bị đưa

vào cung. Thượng Quan Mẫn Hoa thả lỏng một chút, dìu nàng đi về phòng khách. Thượng Quan Thành vuốt chòm râu bạc trắng, hơi hơi vuốt cằm, Minh công công buông chén trà, lại bắt đầu huênh hoang thúc giục.

Thượng Quan Mẫn Hoa buông tay mỹ nhân mẫu thân ra phúc thân với cha mẹ chào từ biệt. Thượng Quan Thành dặn nàng mọi việc phải nghe theo sự an bài của Tiểu Xuân sư phụ, nàng cúi đầu đáp vâng một tiếng. Thượng Quan phu nhân lau nước mắt, nhìn con gái mãi không thấy đủ. Thượng Quan Mẫn Hoa nhỏ giọng an ủi: “Mẹ, đừng khóc. Chỉ cần làm nhiều việc thiện, Bồ Tát chắc chắn sẽ phù hộ cho Mẫn Nhi.”

Thượng Quan phu nhân sụt sịt gạt đầu, Linh Lung hồng hai hốc mắt, cúi đầu nói: “Tiểu thư, Linh Lung cùng đi với cô!”

“Không cần, nhớ kĩ lời của ta, chăm sóc mẹ ta cho tốt, đừng để bà gặp chuyện không may.” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng cự tuyệt, Liễu Tử Hậu cũng đang nhấp nhồm ở ngoài cửa, người đứng ngoài đánh nó nó cũng không chịu rời đi. Thượng Quan Mẫn Hoa tiến lên bảo: “Có sư phụ của người rồi, người còn đi làm cái gì? Ở lại trong phủ, học võ cho tốt!”

Nước mắt trong mắt Liễu Tử Hậu ứa ra, Thượng Quan Mẫn Hoa mang vẻ mặt kiên định, thong dong bước vào xe ngựa, đi về cái chỗ tràn ngập nguy hiểm mà nàng không ngờ tới kia.

=====

Giải thích một chút về việc Thượng Quan Mẫn Hoa bị đưa vào tư ngục như thế nào:

Sau khi Mẫn Hoa ngộ thương Chu Thừa Hi, đám người Nhậm Phục Thu đưa hãn đi, để Thượng Quan Mẫn Hoa lại một mình trong nhà gỗ.

Sau khi người mà Chu Xương bố trí sẵn đuổi tới, bọn chúng vốn định giết chết nàng thì Thượng Quan Cẩm Hoa lại ngăn cản, cũng cam đoan

nàng sẽ không phát hiện ra cái gì, chuẩn bị sớm tống cổ nàng ra khỏi Đại Chu, ví dụ như là hứa gả cho Nam Lương.

Thượng Quan Tuyết Hoa với Chu Linh hợp mưu đưa nàng đến chỗ tư ngục kia, thực lòng là muốn để nàng chết đói chết rét dưới mỏ hoang đó.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tóc xanh

Tất nhiên nơi mà Thượng Quan Mẫn Hoa đến không phải là Thái Miếu nơi thờ phụng tổ tiên của hoàng gia mà là một tòa cung điện bỏ hoang, cách vách chính là nơi cung nhân làm những chuyện vặt vãnh. Đợi đến khi cửa cung mở ra một cái thì đám cung nhân đầu bạc đã ùa lên xâu xé những thứ mà Thượng Quan gia chuẩn bị cho nàng, nhao nhao xuýt xoa không thôi.

“Của ta, cái này là của ta!”

“Nói bậy, là quả ta!” Một nữ tử khuôn mặt xinh đẹp nhưng hung ác thô lỗ, đẩy thẳng đối phương vào vách tường, lấy kiện áo lông đỏ kia bao lên người, sau đó vừa khóc vừa kêu lên: “Hắn luôn nói với ta, nữ tử nên mặc màu đỏ. Nhưng bọn họ lại không cho ta mặc đồ đỏ, bọn họ dựa vào cái gì mà không cho? Cái đám quái dị kia, các nàng có tư cách gì để mặc xiêm y màu đỏ, ha ha, ta giết hết các nàng rồi! Ai dám giành đồ đỏ với ta ta sẽ giết kẻ đó!”

Nữ tử vừa bị đẩy ngã lúc này, vẻ mặt điên cuồng, nhặt một cái hộp trang điểm rỗng lên ném thẳng về phía nữ tử còn đang gào khóc kia, người này bị ném vỡ đầu chảy máu, ngã sõng xoài xuống đất. Những nữ tử khác lại làm như không hay biết gì, vẫn còn đang tranh giành cướp đoạt điên cuồng.

Thượng Quan Mẫn Hoa đứng ở một bên, hai mắt lạnh lùng nhìn đám cung nhân nửa điên nửa dại bị nhốt ở đây, thầm nghĩ không biết đêm nay ngủ thế nào đây. Khi màn đêm buông xuống, Tiểu Xuân sử phụ trong trang phục của một Đại cung nữ bước vào cái tiểu viện này. Đối phương ném cho nàng một bộ xiêm y bằng vải thô và một cái thùng to, Thượng Quan Mẫn

Hoa thay đồ xong, xách cái thùng nặng trĩu, đi theo Đại cung nữ vào viện thứ hai.

Trên cửa viện có treo tấm biển ghi ba chữ “Thanh Diệp Quan”, hoang tàn vắng vẻ, nơi này là cung điện bỏ hoang mà, quang cảnh hoàn toàn khác với một nơi tương tự, Thanh Lạc Quan của Bạch Thái phi.

Đại cung nữ ra hiệu bảo nào đi vào trong cái quan bỏ hoang này, Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi tầm mắt đang nhìn ra xa, cúi thấp đầu đi vào Thanh Diệp Quan phủ đầy tro bụi. Phía sau lưng, Đại cung nữ đã đóng cửa cái rầm, không nói không rằng rời đi.

Quan sát bốn phía một lượt, cửa rá đầy đủ, không rách nát, đệm chăn cũng chuẩn bị đủ, chỉ cần quét tước một lượt là có thể nghỉ ngơi. Đợi nàng dọn dẹp xong thì trên bầu trời đã mọc đầy sao. Tiếng tranh giành cãi cọ ở gian cách vách đã dừng lại từ lâu, nàng thở phào một tiếng, tùy tiện ăn một ít đồ ăn đã lạnh ngắt, chui vào trong chăn, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hi vọng ở ngay phía trước.

Chỉ cần nhẫn nại ba tháng mà thôi.

Hôm sau, trời còn chưa sáng thì Đại cung nữ đã đánh thức Thượng Quan Mẫn Hoa, chỉ vào cái thùng gỗ to bảo nàng đi gánh nước, chờ khi nàng lão đảo xách được nước đến thì đã sánh mất nửa thùng ra ngoài. Khi nàng đang ngồi xoa đầu gối tím xanh, đối phương lại trầm mặc đưa khăn lau ra, nàng nhận lấy, cúi đầu bước vào Thanh Lạc Quan, lau cửa sổ, lau nền nhà, bắt đầu cuộc sống tu hành kham khổ.

Buổi trưa, bụng đói kêu vang rền, nàng chỉ nhận được một cái bánh bao chay cùng một chén nước trong. Nàng mếu máo, đang định ăn thì lại nghe thấy Cam hoàng hậu tới chơi. Thượng Quan Mẫn Hoa bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nhai bữa trưa đạm bạc của mình.

Đại cung nữ cung nghênh Phượng liễn của hoàng hậu, quỳ một lần là mất cả một buổi chiều trên nền đá. Thượng Quan Mẫn Hoa từ cửa sau nhìn theo, trong lòng cảm thấy chua chát, may mắn có chuẩn bị từ trước.

Ngày thứ ba, nàng dậy từ sớm. Lúc này phía chân trời đã có chút ánh sáng. Đại cung nữ ở cùng phòng với nàng còn đang mặc nguyên y phục nằm trên giường, mở mắt ra, Thượng Quan Mẫn Hoa giải đáp sự nghi hoặc của nàng ta rằng: “Rèn luyện thân thể thôi.” Sau đó lập tức lấy thùng gỗ với khăn lau đi ra rừng trúc ở phía sau.

Khi trời vừa sáng rõ, nàng nghe được ở tiền viện có tiếng ồn ào, sợ là người trong hậu cung lại đến gây chuyện, nàng thả thùng nước xuống, ngồi dựa vào một gốc trúc lau mồ hôi nghỉ ngơi. Chỉ trong chốc lát, lại nghe đến phía sau có tiếng chạy rầm rập, chưa kịp xoay người thì đã thấy sau gáy rất đau, có người đang tóm tóc nàng rồi kéo lê nàng đi.

Đau nhức truyền đến, nàng tức giận, vừa định gọi người thì bóng người đánh lén nàng đã ánh vào mi mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa thất kinh: “Chương Xuân Triều sao có thể để bọn chúng lại đây?”

Không chờ nàng kịp phản ứng, nửa thân mình của đối phương đã đè lên người nàng, trên tay cầm một cái chủy thủ cong cong như sừng trâu nhọn hoắt, cười gian xảo khoa tay múa chân trên gáy nàng. Mấy tên đồng bọn thì giữ chặt tay chân nàng, thúc giục hăng nhanh lên một chút.

Tên hồn thể ma vương Chu Thừa Hi này định làm gì.

Thượng Quan Mẫn Hoa không dám phản kháng, bởi vì chủy thủ ở trong tay đối phương – nàng với hắn đều cực kì quen thuộc với nó. Cái chuôi hung khí này lóe ra thứ ánh sáng xanh sắc lạnh dưới ánh ban mai.

Vừa nghĩ đến loại kịch độc bôi trên thanh chủy thủ kia thì nàng liền không rét mà run. Lực chú ý của nàng đều đặt lên cái chuôi hung khí này, mắt thấy nó dần dần tiến gần đến hai gò má nàng, nàng kinh hoàng đến

mức không kêu lên được một tiếng, tứ chi co rút lại, cảm thấy mình đang bị sức nặng gì đó đè nén ghê gớm. Chợt cảm thấy da đầu chợt lạnh, Thượng Quan Mẫn Hoa kinh hãi hết sức, chỉ là cắt tóc, không phải hẳn muốn giết người.

“Điện hạ, người tới.” Nghe thấy thế, động tác của Chu Thừa Hi bắt đầu nhanh dần, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy từng trận da đầu lạnh toát, nàng không dám cử động hay nhúc nhích một chút nào, ngay cả hô hấp cũng phải rụt rè cẩn thận, nếu tay tên ma đầu này bị lỡ một cái thì chắc chắn nàng sẽ phải đi gặp Phật Tổ trước thời hạn mất.

Đang chịu tra tấn thì Thượng Quan Mẫn Hoa nghe được tiếng kêu kinh ngạc của Minh công công, Cam hoàng hậu lại kinh hô: “Hi Nhi, con đang làm gì thế hả? Còn không mau xuống dưới?”

Chu Thừa Hi cười man rợ, bước xuống khỏi người Mẫn Hoa, cầm nắm tóc đen trong tay đưa cho Cam hoàng hậu như hiến vật quý, Cam hoàng hậu kinh nghi bất định, trên mặt hiện lên ý cười khinh thường. Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm cười lạnh, quả là mẫu tử đồng lòng.

Cam hoàng hậu dùng một ánh mắt ra hiệu, Minh công công tiếng lên nhận nắm tóc đen kia lui ra ngoài. Cam hoàng hậu nắm tay con trai, ý cười đầy mặt, nói: “Hi Nhi, loại chuyện này cứ giao cho hạ nhân là được, đừng đánh mất thân phận hoàng tử.”

Chu Thừa Hi cười ha ha: “Mẫu hậu, lão hồ ly nay đã là ốc không mang nổi mình ốc, không quản nổi chuyện trong cung đâu.”

Cam hoàng hậu khẽ vỗ về mu bàn tay của hắn, thấp giọng nói: “Dù nói như thế, Thượng Quan gia còn chưa đổ, làm sao biết lão không có hậu chiêu?” Dứt lời, ánh mắt liếc qua Thượng Quan Mẫn Hoa, sát ý tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất.

“Mẫu hậu, giết nó thì lúc nào cũng giết được ngay,” Chu Thừa Hi không nhanh không chậm nói tiếp: “Nó mà chết thì lão hồ ly cũng có cơ làm phản, không bằng cho nó nếm thêm ít khổ sở.”

“Hi Nhi quả là hiếu ý ai gia.” Cam hoàng hậu cười âm trầm, thực tán thưởng trí tuệ của con trai, “Nhưng mà bốn hậu vừa nhìn thấy nó đã nhớ đến tiệp nhân kia, hậu không thể bắm vằm cái loại lẳng lơ chuyên dụ dỗ nam nhân này.”

Chu Thừa Hi vội trấn an: “Mẫu hậu đừng giận, quẳng đồ dê tiệp này cho bọn ni cô bên kia, cho lão già chết tiệt kia phải nuốt trọn quả bồ hòn này!”

Biện pháp hay này vừa được đề ra, Cam hậu cười đến run rẩy cả người, ngón tay ngọc ngà dứ vào trán con trai, nói; “Tính tình không khác gì phụ hoàng cả, cứ như vậy đi!” Nàng ta cầm tay Chu Thừa Hi vui vẻ yêu thương mà rời đi, bỏ lại Minh công công đang cúi rạp người cung kính tiễn đưa.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi dậy một cách khó khăn, vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt tươi cười đáng ghét của Minh công công, nghe hần eo éo nói: “Thượng Quan tiểu thư, cô quả là người có phúc!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Mây trắng

*Nguyên tác tên chương phải là Bạch Vân – chỉ Bạch Vân Am được nhắc đến trong chương này, tác giả lại chơi chữ, Bạch Vân là mây trắng đối với Thanh ti có nghĩa là tóc xanh – tên chương 54. Tiểu nữ tài sơ học thiên đành phải dịch cả tên chương để diễn tả phần nào ý đồ tác giả

Trong lời của Minh công công có thâm ý, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thoáng qua phía sau lão, đám thái giám phía sau lão có vẻ không cam lòng thu dọn một vật làm từ gỗ và trúc vè. Đợi đến khi nhìn ra cái vật tròn tròn này, hóa ra chính là một loại dụng cụ tra tấn như ống trúc kẹp ngón tay trong truyền thuyết, Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi giật thót, cả người lạnh toát, thực sự không biết hôm nay là gặp phúc hay là họa đây.

Trong khi nàng còn đang nghĩ ngợi thì đám thái giám già đã nhao đến như hổ đói vồ mồi, xách Thượng Quan Mẫn Hoa lên, đi xuyên qua hoàng cung ném nàng cho thị vệ canh giữ Nam Đại Môn, bọn thị vệ lại đưa nàng ra khỏi cung. Chỉ chốc lát sau, tiếng ồn ào náo nhiệt của đường phố đã truyền đến, ước chừng nửa canh giờ sau, xe ngựa dừng lại.

Thượng Quan Mẫn Hoa quét mắt nhìn năm tên thị vệ này vài lần, bọn họ lại thấy sợ nàng, mắt đảo quanh nhìn đông lại nhìn tây, không có một kẻ nào dám nói một câu nặng lời với nàng, dọc theo đường đi ăn nói khép nép, ngay cả khi xuống xe, bốn tên thị vệ đều cùng vươn tay ra, như thể lo lắng sợ nàng ngã sấp xuống vậy.

Nàng nghĩ lại, từ lúc nàng tiến cung tới nay, lúc đi gánh nước cũng chưa từng gặp cung nữ thái giám nào gây khó dễ, ngoài sự châm chọc khiêu

khích của Minh công công cùng đám thân tín như sói như hổ của lão, ngoài Cam hoàng hậu và Thất hoàng tử, ngoài Đại cung nữ trai giả gái kia.

Ngày hôm qua nàng còn cảm thấy số mình thật đen đui, đến hôm nay thì lại thấy buồn cười: Danh tiếng của Thượng Quan Tuyết Hoa đã nổi bật khắp tam cung lục viện hoàn toàn không phải là tin vĩa hè của người bên ngoài cung, mà là chân chân thực thực đến mức ngay cả Hoàng đế đều phải kiêng dè.

Như thế rất tốt.

Trước Bạch Vân Am, thị vệ có lời chào hỏi với chủ trì của Bạch Vân Am xong là nhanh chóng rời đi.

Sư thái to béo kia ở phía sau vội vã kêu lên: “Người này tên họ ra sao? Con cháu nhà ai?”

Nghe thấy thế thì thị vệ của hoàng cung còn chạy trốn nhanh hơn. Sư thái xoay người đánh giá Thượng Quan Mẫn Hoa đang chẳng nói chẳng rằng, thấy đầu nàng không còn tóc, niệm câu A di đà phật rồi nói: “Cô nương theo bản ni đến đây.”

Trong Bạch Vân Am, có năm nữ ni cô đội mũ vải màu xám, đang sao chép kinh Phật. Có bóng bốn, năm ni cô khác ở sân sau, tiếng cùi gỗ rơi bộp bộp văng đến, đi lại gần một chút còn nghe được tiếng rìu nện rầm rầm.

Sư thái béo lặn lặn chuỗi Phật châu trong tay, cẩn thận hỏi thăm lai lịch của người mới đến, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ mỉm cười, không trả lời. Vị sư thái này lại đọc một tràng kinh Phật rồi nói: “Bước vào cửa này rồi thì chính là đệ tử nhà Phật. Bản ni ban thưởng pháp danh cho con là Tĩnh Hoa.”

Chương môn sư thái kêu một đệ tử nữ khác là Tĩnh Sam dẫn Mẫn Hoa đi đập thuốc, nghỉ ngơi một lát thì bắt đầu nhận việc thanh tុ. Thượng Quan Mẫn Hoa được xếp cho làm việc nhóm bếp nấu nước, sau vài ngày đầu luống cuống tay chân, sau rồi thì nàng cũng có thể nhóm lửa nấu bếp thành thạo, đi xách nước lại có thể rèn luyện thân thể, Thượng Quan Mẫn Hoa tìm được niềm vui trong nỗi khổ, trong lòng cũng có chút thỏa mãn nho nhỏ.

Ni cô trong am hầu hết là dáng vẻ cao to, lưng dài vai rộng, không giống với những cô gái mình hạc sương mai, eo con kiến mà nàng vẫn gặp trước đây, cho nên bọn họ cực kì khỏe mạnh, làm việc cũng phăm phăm. Đặc biệt là Tĩnh Sam, hoàn toàn là một phiên bản đối lập của Chu Thanh Mi, nàng ta rất thân với Mẫn Hoa, cẩn thận chu đáo chăm sóc cho nàng, tất cả mọi việc mà các sư tử giao cho Thượng Quan Mẫn Hoa thì Tĩnh Sam đều giành làm hết, mấy việc nặng như xách nước, chẻ củi, khiêng gạo này đối phương cũng cướp lấy mà làm.

Chòm râu của lão hồ ly không lẽ dài như vậy? Thượng Quan Mẫn Hoa không cách nào hiểu được lý do, nàng nghĩ chắc chắn là do Phật Tổ phù hộ.

Đến cuối thời hạn ăn chay trường (Theo lịch Phật gia thì tháng năm âm lịch là tháng ăn chay), toàn bộ ni cô trong am cùng dọn dẹp tắm rửa, Thượng Quan Mẫn Hoa với Tĩnh Sam phụ trách nấu nước bận rộn cả một ngày, hai người cùng mệt mỏi, nằm bẹp trên ghế mây không muốn động đậy nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ phẩy phẩy áo trong ướn nhẹp mồ hôi, thấp giọng thảm oán: “Muốn tắm quá đi mất.”

Tĩnh Sam kia vừa nghe thấy lập tức khỏe khoắn trở lại, nhiệt tình tỏ vẻ nàng ta nguyện nấu nước tắm cho tiểu sư muội.

Mí mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa giật giật, nàng bình tĩnh đáp: “Được.” Đợi đến khi nước ấm được chuẩn bị xong, Tĩnh Sam dùng một ánh mắt vô cùng chờ mong nhìn theo nàng đi vào nhà tắm. Chỉ chốc lát sau

khi Mẫn Hoa đang vui vẻ cởi quần áo bên trong, chậm rãi khuấy khuấy thùng nước ấm thì nghe rầm một cái. Tay nàng với ngay đến cái chày gỗ, trong lòng suy nghĩ, trăm ngàn đừng có giống với những gì nàng đang tưởng tượng nha...

Chỉ nghe Tĩnh Sam kia ở bên ngoài phòng lo lắng gọi: “Tiểu sư muội, có muốn thêm chút nước ấm không? Sư tỷ đến kì lưng cho muội nhé, sư muội tốt của ta, sư tỷ đến đây.”

Theo tiếng cửa kẽo kẹt vang lên, Tĩnh Sang nhanh chóng khép cửa đi về phía bình phong. Xuyên thấy qua bình phong bằng sa mỏng, bàn tay thô kệch to lớn của Tĩnh Sam ở dưới ánh trăng trông lại quái dị kinh khủng, khuôn mặt cười cười của nàng ta cũng cực kì kì lạ, như một kẻ háo sắc phát cuồng.

Ở cái thời này, trong cái thế giới này cũng có người như vậy à? Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ lắc đầu, ma đầu kia cũng thật biết tìm chỗ giày vò người ta.

“Sư muội ngoan, tỷ tỷ nhớ nàng sắp chết.” Không biết Tĩnh Sam sờ đến cái gì mà lại phát ra những lời ghê tởm bằng cái giọng mê li đến thế. Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng đảo mắt, thì ra Tĩnh Sam đã nhặt được áo trong của nàng để lên mũi hít hà, một bộ tình thâm ý thiết. Sau đó, Tĩnh Sam vẫn chưa thỏa mãn mà ngẩng đầu, cởi quần áo, ánh mắt mê say nhào về phía thùng tắm.

Tĩnh Sam vồ hụt, nàng ta đột nhiên tỉnh lại, nhưng mà nửa thân mình đã đập vào thành thùng nước tắm, chưa phản ứng lại kịp. Thượng Quan Mẫn Hoa cười với nàng ta, giơ chày gỗ lên đang định đánh tiếp thì chợt nghe ngoài cửa sổ truyền đến động tĩnh: “Khê thôi, nữ nhân Tĩnh Sam này cuối cùng cũng thành công. Không biết mùi vị của tiểu thư thiên kim nhà quan sẽ thế nào nhỉ? Nghe động tĩnh trong kia chắc là phải mất hồn lắm, thu phong ngọc lộ, quả là mỹ vị nhân gian...”

Tiếng nuốt nước miếng ừng ực vang lên, sắc mặt Tĩnh Sam càng đen thêm, Thượng Quan Mẫn Hoa cười càng sâu, nghiêng răng nhẹ nhàng nói: “Thu phòng ngọc lộ à? Hừm?”

“Sư muội, sư muội tốt, nghe sư tỷ một câu thôi...” Tĩnh Sam nhìn hung khí trong tay nàng vội vã lấy lòng: “Muội chắc chắn sẽ thích cảm giác kia, cảm giác kia quả thực là khoái hoạt, dục tiên dục tử.”

Đáp trả lại nụ cười thâm đặng kia chính là một cơn của Mẫn Hoa, Tĩnh Sam kia sau khi ăn trọn một chày vẫn quay đầu, trên mặt ả có một dòng máu chảy xuống nhưng vẫn cười đến đáng khinh. Thượng Quan Mẫn Hoa có hơi hoảng loạn tâm lý một chút vì đã đánh người, Tĩnh Sam lại vịn thành thùng nước đứng lên, cởi sạch áo bào ni cô màu xám ra, không biết xấu hổ mà kêu lên: “Sướng quá, đến đây đi, sư muội ngoan, nào hung hăng chà đạp sư tỷ đi.”

Trâu bò như vậy? Thượng Quan Mẫn Hoa cả kinh trợn mắt há hốc mồm, Tĩnh Sam kia nhân cơ hội cướp chày gỗ trong tay nàng, dang tay ôm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa, sờ lên eo nhỏ của nàng. Ngón tay thô ráp thậm chí còn bắt đầu chạy loạn trên người nàng, không khác gì tay nam nhân, cũng dùng sức xé toạc quần trong vương vịu ra.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Cực kì vui vẻ

Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến sắp rở cả phổi, cao giọng quát lên: “Chương Xuân Triều, còn chưa rút ra đây?”

“Sư muội đừng nóng, đêm xuân còn dài...” Lời nói dâm dăng của Tĩnh Sam còn chưa dứt thì một thanh kiếm lạnh băng đã kề sát gáy ả. ả hơi quay đầu: Chương Xuân Triều tươi cười như hoa, yêu mị đến mức khiến người ta thần hồn điên đảo, chỉ nghe thấy hân thong thả nói: “Buông tay.”

Khẩu khí lạnh như băng hoàn toàn không nghe ra tí ý tứ xin lỗi nào, Thượng Quan Mẫn Hoa không thèm so đo, nhân cơ hội đẩy Tĩnh Sam ra, nghiêng răng đập ả một cước, đám nữ ni cô trốn ở một nơi gần đó đồng loạt rút kiếm chạy đến, vây quanh Chương Xuân Triều, tức giận mắng: “Nam nhân thối tha, mau rút khỏi đây!”

Ánh mắt của Chương Xuân Triều hơi đổi, cười càng tươi, chỉ thấy áo bào của hân vung lên nhẹ nhàng một cái, toàn bộ kiếm của đám ni cô rơi hết xuống gần như đồng thanh, trên cổ tay của cái đám làm chuyện bẩn thỉu dơ dáy chốn cửa Phật này lập tức xuất hiện một vết máu, miệng vết thương chỉ nhỏ như lỗ kim nhưng máu lại tuôn ra không ngừng.

“Thượng Quan tiểu thư, tiên tặc hồng tinh... bảy mươi hai phép biến hóa tùy ý cô...” Chương Xuân Triều khẽ lật cổ tay, thu hồi thế kiếm xinh đẹp.

“Thượng Quan?”

Trong cảnh nội Tây Sơn có mấy người họ Thượng Quan chứ? Đám người Tĩnh Sam hoảng hốt, nếu đã như vậy thì thân phận của nam tử cầm y hoa lệ này cũng không nói liền biết: Tiểu Xuân sư phụ danh chấn đại giang Nam Bắc, Xuân Triều Chương thị, quản lý tư ngục của Thượng Quan gia, có bao nhiêu kẻ cứng đầu hậu trường mạnh từng nằm trong tay người này, chịu đủ đau khổ giày vò, sống không bằng chết.

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không thèm nhìn tới cái đám người mặt như tro tàn này, nàng nhìn Chương Xuân Triều, giọng nói vừa nhỏ vừa nhẹ, không tinh tai sẽ không tài nào nghe được: “Ta đã từng đắc tội ông bao giờ chưa?”

Chương Xuân Triều nghiêng đầu, cẩn thận ngắm nghĩ, nhìn theo góc độ này chính là một bên sườn mặt cực kì xinh đẹp, hần cười khẽ: “Tiểu thư chiêu hiền đãi sĩ, chưa từng bất kính với Tiểu Xuân.”

“Một khi đã như vậy, khi tên khốn kia cắt tóc ta, vì sao ông không ra tay? Nữ nhân kia có lòng gian, vì sao ông chưa từng nhắc nhở?” Thượng Quan Mẫn Hoa quát lên, nghĩ đến cái đầu bóng lưỡng của mình. Lại nghĩ đến đôi bàn tay nữ nhân di chuyển trên người nàng, nàng tức giận đến mất hết cả lý trí. Nàng tiến lên mấy bước giữ chặt vạt áo của đối phương, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu Tiểu Xuân sư phụ không thể bảo vệ Mẫn Hoa chua toàn thì bảo phụ thân lập tức đổi người cho bốn tiểu thư!”

Chương Xuân Triều nhẹ nhàng cười, cười như hoa nở rộ, cặp mi tao nhã vô cùng, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn cũng không khỏi ngây người, ngón tay tinh tế lạnh lẽo của Chương Xuân Triều lướt qua mu bàn tay nàng, Mẫn Hoa chỉ cảm thấy một trận bủn rủn, không khỏi buông lỏng tay ra.

Hần lùi lại vài bước, hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Xin hỏi Mẫn Hoa tiểu thư. Tiểu Xuân đẹp hay không đẹp?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghi ngờ không thôi nhưng vẫn thành thật đáp lời: “Đẹp!”

“Nếu tiểu thư biết đến mỹ mạo của Tiểu Xuân, vì sao cho tới bây giờ vẫn còn thờ ơ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi trợn mắt. Đơn giản như vậy thôi? Thì là vì nàng quá tôn trọng hẳn, không quỳ gối trước mỹ mạo của hẳn thôi... Cho nên... Cho nên...

Chương Xuân Triều càng cười đến nghiêng nước nghiêng thành, Thượng Quan Mẫn Hoa hít sâu. Ngăn chặn cảm xúc quá lộ liễu của bản thân, chậm rãi nói bằng giọng cực kì nhỏ nhẹ, dịu dàng: “Nếu như Mẫn Hoa vẫn ngu muội không tự nhận ra, xin hỏi Tiểu Xuân sư phó định làm gì?”

“Mẫn Hoa tiểu thư trời xinh thông tuệ mãi tiếp, không thể coi là kẻ ngu dốt được.”

Chương Xuân Triều cười xinh đẹp như vậy, hoàn toàn coi vẻ mặt giận dữ của nàng làm vui. Lửa giận trong lòng Mẫn Hoa lại bùng lên, nàng giơ tay chỉ vào Chương Xuân Triều, bộ ngực phập phò phập phồng, hận đã không thể không nói không hỏi đến tên biến thái này. Ưỡn à ưỡn ẹo, tính nết này so với nữ tử còn khó hầu hạ hơn!”

Nàng oán hận một lúc sau, lại nhìn đến ánh mắt si mê của đám ni cô, nàng đột nhiên tỉnh ngộ: quần áo lót dính nước rồi, giờ trông gần như trong suốt.

Dù nàng có ôn trọng bình tĩnh nữa thì cũng thiếu chút nữa là tức giận đến giậm chân. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, mấy câu thóa mạ trong lúc phần nộ tràn ngập mấy lần suýt thì vọt khỏi yết hầu, nàng cắn vào lưỡi, lấy đau đớn để tìm lại lý trí. Nàng đi đến một bên bình phong phủ áo ngoài lên, chỉ trong vài bước đó, nàng đã lấy lại được bình tĩnh.

Mẫn Hoa bước nhẹ nhàng lại phía trước Tĩnh Sam, nhỏ giọng hỏi: “Tĩnh Sam sư tử, người tới đây được mấy năm rồi?”

“Ba năm có thừa.” Tĩnh Sam ôm cổ tay, ánh mắt lóe ra, khàn khàn giọng đáp lời.

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, Tĩnh Sam cũng thảng thốt cười, Mẫn Hoa hỏi gì, ả cũng trả lời rất chi tiết. Kiểu như: “Sư tử từ khi nào mới biết mình thích nữ tử?”, “Võ nghệ của các sư tử ở đây là do ai dạy?”, “Chương môn sư thái thích nam tử hơn hay nữ tử hơn?”, “Chỗ này đã từng có bao nhiêu thiên kim con nhà quan đến rồi?”, “Chung quanh đây có bao nhiêu quan binh đang đóng quân?”...

Hỏi xong, Thượng Quan Mẫn Hoa đi đến chỗ bàn trai giới cầm giấy bút lên, đưa cho Tĩnh Sam, còn mình thì lấy ghế mây ra ngồi trước mặt mọi người, hai tay đặt lên đầu gối, tươi cười hòa nhã vô cùng, nàng dịu dàng nói: “Chỉ cần chư vị nguyện bán mình làm nô thì việc hôm nay bốn cô nương sẽ không truy cứu nữa.”

Không ai hưởng ứng, có vài người trong số bọn họ còn tỏ vẻ khinh thường, ai nấy đều thấy được: Chương Xuân Triều cũng không thèm nghe theo mệnh lệnh của Mẫn Hoa.

“Không ký cũng không quan trọng lắm, đành phải vất vả chư vị đi theo Tiểu Xuân sư phụ một chuyến vậy.” Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn ngồi tại chỗ, không chút thay đổi, nơi đáy mắt toát ra tia sáng lạnh lùng, bên môi vẫn mang ý cười vừa nhẹ nhàng, cực kì hợp với ngữ điệu hết sức ôn nhu mềm mại của nàng.

Nàng cười khê: “Bốn cô nương cũng không hẳn tâm bắt chư vị đi thưởng thức mấy thứ kinh khủng như nuốt than, tẩy da, quất roi này đâu. Nhưng mà, dù sao vẫn phải tặng cho chư vị ít quà an ủi mới có thể tỏ được lòng biết ơn đối với sự chiêu đãi của chư vị dành cho bốn cô nương chứ!”

Kẻ nào hư tình giả ý tỏ vẻ thích nữ tử, ta sẽ để sư thái dạy dỗ cẩn thận một phen, ai thực lòng chỉ thích vui vẻ với nữ tử, vậy đành phải nhờ quan binh dưới núi vất vả một phen, chuyện này chắc là phải vui vẻ thú vị lắm đây!”

Nghe hiểu ý tứ trong lời Mẫn Hoa nói xong, đám ni cô không thể nào trầm mặc được nữa: “Người, người dám?” “Tiểu tiện nhân ác độc, đợi đấy xem ta có xé xác người ra không?”, “Xú nam nhân nào dám chạm vào một cọng tóc gáy của bà, bà thiên hản!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi hơi nghiêng đầu, thấy Chương Xuân Triều vẫn thản nhiên đứng ở một bên, không hề có ý trợ giúp, nàng cũng không giận, thấp giọng thầm nhủ: “Vẫn phải giết một con gà thì mới dọa được khi rồi!”

Nàng nhìn chường môn sư thái ở phía trước, ý cười dạt dào, hỏi: “Thật sự không muốn?”

Vị chường môn sư thái béo tốt kia cầm kiếm bằng tay trái, rất có lòng muốn đánh một trận với Chương Xuân Triều, đáp rất lạnh lùng: “Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng chí thì không thể mất!”

Chương Xuân Triều nghe thấy thế thì cười lên quái dị, hỏi nàng: “Ni cô già này chặt làm chín khúc ném cho chó ăn thì thế nào?” Hảnh cười đến phong tình vạn chủng, tính tình “độc đáo” như thế này, bảo sao không có ai dám thương thức.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngăn hản lại, dịu dàng đáp: “Sao phải làm phiền Tiểu Xuân sư phụ xuống tay chứ?” Nàng hơi nhíu mày, chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt sư thái béo, nhìn trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, thấp giọng thì thầm vào tai bà ta: “Sư thái mập mạp như vậy, thực là không có lợi cho cả thân thể lẫn tinh thần. Tĩnh Hoa chỉ cho sư thái một cái biện pháp cực kì kì diệu để dưỡng thân kiện thể nhé, sư thái chắc chắn sẽ cả đời đều biết ơn Tĩnh Hoa.”

Vòng vo một hồi, nhìn hết vẻ mặt không phục của đám ni cô này xong, mặt nàng mang ý cười, đi đến chỗ Chương Xuân Triều, cúi đầu nói nhỏ vào tai hẳn mấy câu, thế mà lại khiến cho nam tử tàn khốc kia vui vẻ, hớn hở mặt mày, đám ni cô kinh hoàng không hiểu sắp có chuyện gì, vẻ mặt nhìn chường môn sư thái lại có thêm vài phần thương hại. Sư thái béo hừ lạnh một tiếng, một bộ khí khái cứng rắn rất chi là oai phong.

Thượng Quan Mẫn Hoa cong môi cười cười, tàn cục còn lại là do Chương Xuân Triều thu dọn, còn nàng thì trở về phòng nghỉ ngơi. Đợi đến khi nàng tỉnh dậy, ở ngoài cửa đã có hai mươi nữ ni cô cùng dâng khế ước bán mình viết bằng máu lên rồi, tất cả nhìn nàng không dám chớp mắt, sợ hãi tột cùng. Thượng Quan Mẫn Hoa nhướng mi mắt trái, hiệu quả tốt như vậy sao?

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng hét chói tai kinh thiên động địa, còn có tiếng đất đá rung chuyển rầm rầm, nghe không khác gì núi lở. Đám ni cô toàn thân lạnh toát, run rẩy, liếc trộm cô gái đứng ở tiền viện. Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng liếc mắt lại một cái đã khiến đám người đó sợ đến mức run rẩy toàn thân, cơ hồ muốn ôm chầm lấy nhau cầu xin tha thứ.

Thượng Quan Mẫn Hoa bảo Tĩnh Sam thu lại mấy tờ khế ước bán mình này, một mình đi về phía cửa sổ song gỗ, nhìn về phía sau núi.

Chương Xuân Triều đứng một mình dưới tán cây lê, sắc mặt ửng hồng như hoa đào, ánh mắt hưng phấn, đôi mắt nhìn về nơi xa.

Ở trên thân núi phía xa xa, đỉnh núi đã bị người ta dùng kiếm khí phạt đi, chỉ để lại một sườn núi hơi dốc. Phần đỉnh núi đã được gọt thành một quả cầu làm từ đất đá khổng lồ đang quay cuồng trên sơn đạo, bên dưới quả cầu khổng lồ đấy thì dù chường môn sư thái có to béo thế nào trông cũng cực kì nhỏ bé. Sư thái béo kinh hoàng chạy rối rít trên sơn đạo, cố tránh không rơi vào kết cục bị đá đè cho tan xương nát thịt.

Chỉ cần có thể đẩy được quả cầu khổng lồ kia lên đỉnh núi mà không bị rơi xuống thì bà ta có thể bình yên xuống núi rồi đi. Đây là cơ hội đổi lấy tự do duy nhất của bà ta.

Người này đã bị phong bế một nửa võ công, muốn làm việc này thành công quả thực rất khó. Huống chi, đỉnh núi kia bị phạt nghiêng, không thể nào giữ lại được quả cầu khổng lồ như thế, hi vọng này chẳng khác gì mò trăng đáy nước, vì thế bà ta cứ chạy, đẩy quả cầu, hét chói tai, thống khổ, đói khát, lặn đi lặn lại liên tục. Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi tầm mắt, ý cười lan rộng lên đáy mắt, nói với đám ni cô đứng trong viện: “Các người còn muốn tự mình nhắm nháp thủ đoạn của bốn cô nương một lần sao?”

Ai cũng không dám lên tiếng trả lời, Thượng Quan Mẫn Hoa vỗ tay nói: “Thế là được, nghe lời là tốt nhất.” Dừng một lát, nàng lại cười nói: “Từ ngay mai bắt đầu khai khẩn ngọn núi phía Bắc đi!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tiểu tướng

Từ đó về sau, đám ni cô kia vì quá sợ hãi mà ngày nào cũng tranh nhau làm việc, khai khẩn núi hoang, cũng cung phụng Thượng Quan Mẫn Hoa như bà cô tổ. Chương Xuân Triều nằm ở trong đình, làm một quý nhân thanh nhàn. Thượng Quan Mẫn Hoa cầm một cái quạt tròn, đi theo sau là Tĩnh Sam run rẩy sợ sệt. Mỗi một lần phe phẩy quạt của Thượng Quan Mẫn Hoa đều có thể khiến cho nữ tử cường tráng này giật thót, sợ sệt như con thỏ bị chấn kinh lại không thể nào chạy trốn.

Thượng Quan Mẫn Hoa thật vừa lòng với sự sợ hãi kinh hoàng mà nàng tạo ra cho Tĩnh Sam. Thỉnh thoảng nàng sẽ bảo nàng ta đi làm những chuyện cực kì cổ quái. Tỉ như xuống ruộng của người ta ở dưới núi đào giun mười ngày chẳng hạn. Nàng ta vừa giận vừa sợ như vẫn phải nhẫn nhịn dâng lên cho Mẫn Hoa, Thượng Quan Mẫn Hoa lại tỏ vẻ không vừa lòng lắm, bảo: “Thả bọn nó vào mảnh đất mới khai hoang được ở ngọn núi phía Bắc kia, tiếp tục đào!”

Hai tay bưng cái bình đầy giun của Tĩnh Sam nhịn không được run run, ngũ quan vắn vẹo, hai mày nhíu chặt, đầy bụng thù hận, Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ hừ một tiếng, chưa đợi ánh mắt của nàng đảo qua, Tĩnh Sam kia đã cắn chặt răng xoay người đi đến núi Bắc thả đám giun ra sau đó dẫn thêm ba người nữa xuống núi tiếp tục đào đủ sáu trăm tám mươi con giun nữa.

Còn có các loại mệnh lệnh như bắt ong mật, chuột đồng, răn nước, vót gậy trúc... đủ để giày vò người ta gầy đi ba vòng thịt. Đến tận một hôm,

Thượng Quan Mãn Hoa dùng quạt gỗ nhẹ xuống mặt bàn, nói: “Người có vẻ rất có khả năng.”

Tĩnh Sam khóc không ra nước mắt, Thượng Quan Mãn Hoa lại nói: “Hình như không có gì cho người làm nữa rồi.” Tĩnh Sam không tỏ ra vui mừng, ngược lại còn run run, Thượng Quan Mãn Hoa cười tủm tỉm nhìn nàng, nói: “Như vậy đi, người đi đến phủ Thượng Thư, tìm Linh Lung hỏi xem có việc gì làm không?”

Phịch một tiếng, đối phương vừa nghe thấy liền quỳ xuống. Bao nhiêu sóng to gió lớn Tĩnh Sam đều hứng được hết, thế nhưng chuyện xuống núi mật báo này lại khiến nữ tử khỏe như một nam tử cường tráng này rơi nước mắt cầu xin tha thứ không thôi, nàng ta bảo thà rằng cứ để cho ong mật đốt nàng ta sưng vù một đầu.

“Chỉ là nhả một câu thôi, bộ dạng người như vậy chẳng khác gì bảo bốn tiểu thư bắt người đi chịu chết cả!” Thượng Quan Mãn Hoa nhẹ nhàng oán trách một câu, Chương Xuân Triều trong đình cũng quay đầu lại, thuận miệng nói: “Nếu không thích, chặt tay móc mắt làm con rối cũng được đấy!”

Tĩnh Sam kia sợ tới mức chân răng cũng run lên rồi những vẫn kiên định không chịu xuống núi. Thượng Quan Mãn Hoa đáp lại bằng một vẻ cười mà không phải cười. Nàng nhẹ nhàng lắc lắc quạt tròn, bảo: “Nếu dù chết cũng không chịu, vậy thì ngoan ngoãn nhận lấy cái chết đi!”

Nàng gọi những người khác lấy đến một tập giấy, bảo bọn họ phủ giấy lên mặt Tĩnh Sam, mỗi một lần phủ giấy lại phun một ít nước vào làm ẩm, Phủ đến tờ thứ hai thì hô hấp của Tĩnh Sam đã bắt đầu dồn dập, phủ tờ thứ ba thì gân xanh mạch máu của nàng ta đã nổi hết cả lên, đến tờ thứ bốn:

“Thượng Quan tiểu thư, bản ni không dám nữa.” Tĩnh Sam rốt cuộc thỏa hiệp, túm mấy tờ giấy xuống chạy như điên xuống núi. Thượng Quan Mãn Hoa nhìn mấy tờ giấy ướt đẫm kia, nhẹ giọng nói: “Mười tám đại khó

hình của Mãn Thanh quả là hữu hiệu nha, có cơ hội nhất định phải thử hết một lần mới được.”

Nói xong, ánh mắt nàng như có như không đảo qua đám ni cô đang nghỉ ngơi trên sơn đạo, đám ni cô đứng gần đó nghe được, lập tức không để ý mệt nhọc, đau khổ, đều chạy vội lên núi, chăm chỉ chặt cây cuốc đất gấp hai lần bình thường. Núi Bắc khai khẩn xong còn có núi Nam, núi Đông, núi Tây.

Khoảng thời gian ở trên núi này quá thú vị và nhiều hi vọng, Thượng Quan Mãn Hoa cũng không cảm thấy khó chịu. Đợi Tĩnh Sam trở về cũng mang theo cả lời nhắn của Linh Lung. Tâm trạng của nàng lại càng tốt.

“Nói thế nào?”

Tĩnh Sam đáp: “Linh Lung cô nương nói, biểu thiếu gia ngày mai sẽ được xét xử công khai.”

“Xét xử công khai?” Thượng Quan Mãn Hoa hơi hơi ngạc nhiên, bảo nàng ta: “Người đi an bài, ngài mai bốn cô nương muốn xuống núi.”

Tĩnh Sam cả kinh, mặt xanh mét, lại tỏ vẻ sợ hãi như chuẩn bị bỏ mạng đến nơi. Thượng Quan Mãn Hoa đảo mắt trên người nàng ta hai cái, Tĩnh Sam khẽ cắn môi, cúi đầu, xoay người bước đi, trước khi đi còn nói đợi nàng ta đi an bài. Thượng Quan Mãn Hoa nhún nhún vai, nghe lời sớm có phải tốt không?

Giờ Mão hôm sau, Tĩnh Sam gọi Mãn Hoa dậy, giúp nàng mặc y phục màu xám, giày xanh, trùm đầu một cái khăn, đóng giả làm một công tử với một thị vệ của nhà giàu. Trời còn chưa sáng đã đi xuyên qua doanh trại bộ binh Tây Sơn, vội vàng đi về phía Đại Đô. Vào giờ Thìn cửa thành phía Tây mở ra, Tĩnh Sam cầm hai cái thủ bài đưa cho lính giữ cổng thành, binh lính kiểm tra cẩn thận so đường đi trong văn thư với thủ bài một lần, ba cửa đều qua mới vung tay lên, hai người đã đi vào Đại Đô.

Lúc này, tất cả các ngã tư đường gần đó đều đã bị phong tỏa, lưu thông trên đường cũng bị khống chế chặt chẽ.

Vừa chuyển về hướng phó Đông, người Linh Lung an bài đã đi sượt qua hai người, trong tay Tĩnh Sam đã có thêm một tờ giấy. Tĩnh Sam xem xong bầm lại: “Tĩnh Hoa công tử, đã chuẩn bị đợi mãi long vượt sông ở Đan Hạc Lâu.

Thượng Quan Mẫn Hoa ừ một tiếng, hai người một trước một sau đi vào cửa sau của Đan Hạc Lâu, lại lặng lẽ đi vào sương phòng đã chuẩn bị sẵn trên lầu hai. Xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, quảng trường của Đại Lý Tự đã hiện ra trước mắt hai người. Người của Phiêu Kỳ Doanh phong tỏa quanh Đại Lý Tự chặt như nêm cối, trên con đường dài mười dặm, học trò, thương nhân và dân chúng muốn xem đều đứng chặt ở mấy nơi được chỉ định trước, không ít người ngoái cổ ra nhìn về cuối phố.

Hoàng đế và phạm nhân chưa tới, Tĩnh Sam thật lo lắng hồi hộp, đi đi lại lại liên tục trong phòng. Thượng Quan Mẫn Hoa bưng bát trà, yên lặng thưởng thức một ngụm. Giữa bầu không khí yên tĩnh, đột nhiên truyền đến tiếng chiêng trống ồn ào, đám đông bắt đầu kháo nhau: “Đến rồi, nhìn kìa, nhìn kìa, đã thấy được ngự liên rồi.

Tĩnh Sam lập tức bỏ nhào về phía cửa sổ, muốn nhìn bộ dạng của hoàng đế một cái, rồi cũng thốt lên thất vọng như đám đông ở dưới lầu. Thượng Quan Mẫn Hoa bình tĩnh ngồi trên ghế, thản nhiên uống trà, nhưng mà nàng biết bả vai nàng đang cứng ngắc lại, đến mức phát đau.

Chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng nha dịch gióng trống hô “Uy vũ”, Thượng Quan Xá ra tòa, xa xa truyền đến tiếng hân hô to: “Thần Thượng Quan Xá khấu kiến hoàng thượng!”

“Oa!” Người vây xem cùng phát ra tiếng kinh ngạc, Tĩnh Sam cực kì hưng phấn, càng thêm nhòai người về trước để xem, kể lại với Mẫn Hoa

những gì nàng ta mắt thấy tai nghe: “Đại quan này mặc quần áo trắng, lúc diện thánh tóc tai bù xù, không kêu oan, cũng không cầu xin tha thứ, cũng không quỳ xuống trước quan viên Đại Lý Tự, không thừa nhận những tội danh bọn họ nêu ra, cuồng vọng làm càn như vậy, hoàng đế lại còn cho hẳn cơ hội tự biện hộ.”

“Thì ra vị đại quan này tên là Thượng Quan Xá, ngài ấy chính là Bồ Y Khanh Tướng đại danh lừng lẫy kia nha.”

“Ngài ấy đã làm không ít chuyện tốt cho dân chúng, vì sao lại bị bắt vào thiên lao chứ?”

“Bồ Y Khanh Tướng thật ngông cuồng!”

“Bắt đầu rồi, hẳn nói: hẳn làm việc bằng lương tâm, hoàng đế yêu cầu bách quan cần chính yêu dân, hẳn từ khi nhậm chức lúc nào cũng canh cánh trong lòng không dám nơi lỏng, hẳn muốn xử án công bằng, muốn thiên hạ đại đồng, nếu đây cũng là có tội, vậy hẳn xin lấy máu hẳn hiến cho dân tộc!”

Mẫn Hoa cả kinh, thất thố đứng nên, nắm tay bất giác siết chặt lại, đặt ở trước ngực, hoàng đế sẽ phán xử thế nào?”

“Dùng máu ta dâng cho Hiên Viên!”, ‘Bồ Y Khanh Tướng vô tội!’, “Làm quan phải làm chủ cho dân”, “Ta lấy máu ta hiến cho Hiên Viên!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng hô ứng đình tai nhức óc. Lại nghe tiếng gầm giận dữ một trận, bát trà trong tay Mẫn Hoa đổ ụp, tí nữa thì rơi xuống đất. Chiêu này của lão hồ ly thật là diệu! Nàng hít sâu một hơi, cố gắng làm cho tâm trạng kích động của mình bình ổn trở lại, nàng chậm rãi ngồi vào chỗ của mình, nhẹ nhàng uống một ngụm trà đã nguội ngắt, tiện tay đặt lại trên mặt bàn, nói: “Đi thôi!”

“Chờ một chút, còn chưa hết đâu.” Tĩnh Sam vẫn dính chặt vào cửa sổ không chịu động đậy, tiếp tục “truyền hình trực tiếp”: “Có người đi vào, nghe đâu là công chúa, là công chúa Đại Chu, nàng ta cầu xin hoàng đế... Được rồi, được rồi Thượng Quan tiểu thư, được rồi, hoàng đế tác thành cho công chúa và Bồ Y Khanh Tướng, chẳng những tuyên bố Bồ Y Khanh Tướng vô tội, còn hứa gả công chúa cho hắn, Bồ Y Khanh Tướng làm phò mã, hắn sắp làm phò mã! Thật tốt quá, Bồ Y Khanh Tướng không phải chết!”

Tĩnh Sam cũng hưng phấn hệt như đám đông vây xem xung quanh, càng không ngừng hô lên, khăn lụa trong tay Mẫn Hoa bị vắn vẹo lại thành một cái dây thừng, thủ đoạn này của hoàng đế cũng thật là hấp dẫn. Thượng Quan Xá, sau một lần ném trái sự ắc ám chốn quan trường này, chỉ mong y còn nhớ rõ bản thân mình họ gì.

*Chú thích: Ta lấy máu ta hiến cho dân tộc: Câu này nguyên văn là “Ngô trừ ngô huyết tiến Hiên Viên”

Chữ Hiên Viên kia là chỉ Hoàng đế Hiên Viên – thủy tổ của dân tộc Trung Hoa, cũng là cách gọi thay cho toàn thể dân tộc Trung Hoa.

Do đó nghĩa của câu trên có nghĩa là: “Ta nguyện dùng máu của ta dâng lên để tỏ lòng kính yêu dân tộc!” Câu này cũng là tên một tác phẩm của Lỗ Tấn viết.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Chỗ rẽ

Phía sau là do toàn bộ Thượng Quan gia tộc đấu với hoàng đế kia, không còn quan hệ gì với mình nữa. Lạc Thành, Lạc Thành xinh đẹp, nàng muốn đến Lạc Thành. Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, không để ý tới Tĩnh Sam, bình tĩnh mở cửa, thản nhiên bước ra hiên.

Trên hành lang lặng yên không một tiếng động, Thượng Quan Mẫn Hoa hiếm khi nào lại có thể thả lỏng toàn thân đến vậy, nàng cười khế, toàn bộ quang cảnh trước mắt như sáng lên, nàng bước đi nhẹ nhàng, rất nhanh đã đi đến chỗ rẽ.

Thình lình nàng chạm mặt với đám khách khứa ngay tại chỗ rẽ.

Chu Thừa Hi đi trước, đám người Nhậm Phục Thu đi phía sau, còn đang kịch liệt tranh luận lý do vì sao Thượng Quan Thành may mắn thắng được một ván này.

“Cứ như vậy lại cho lão có cơ hội lật ngược thế cờ, hừ, công lực nhãn nhện của lão hồ ly quả thực tiến bộ không ít đâu!”, “Thượng Quan Xá kia chỉ là một con tốt thế thân, ai thềm để vào mắt chứ, không ngờ lão hồ ly không cần con cũng phải giữ cháu ngoại.”, “Cmn chứ, chỉ thiếu chút nữa thôi, Thượng Quan Xá vừa chết rồi, ta xem lão hồ ly có định cứu con lão hay không?”

Chu Thừa Hi dừng lại, nhú mày đánh giá nàng. Nhìn phe hoàng tử đang đứng đối diện, Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì cả. Nàng không nhìn

vẻ mặt nghi hoặc của Chu Thừa Hi, mặt không đổi sắc đi lướt qua bọn họ, đi về phía cầu thang dẫn xuống cửa sau.

“Ồ ồ ồ ồ?” Khi đi ngang qua tên thiếu niên này, nàng nghe được tiếng Chu Thừa Hi kêu thử.

Lòng Mẫn Hoa run lên, đương nhiên, nàng vẫn không hé răng, tiếp tục đi về trước. Đám người Nhậm Phục Thu cũng ngừng thảo luận, quay ra nhìn cái người trông rất quen này. Năm đứa dù có nghi hoặc thì cũng chỉ cảm thấy là rất giống mà thôi.

Bỗng dừng trên hành lang truyền đến tiếng nữ tử hét to: “Thượng Quan tiểu thư, cô đi đâu đấy, đợi ta với.”

Nghe thấy câu này, Mẫn Hoa đang đi đến đầu cầu thang đột nhiên lão đảo một cái. Giống như là bị cái gì chặn lại, chân nàng đã nâng lên rồi mà không cách nào đặt xuống được.

“Ha ha, ồ ồ ồ ồ, người tìm được trợ thủ tốt thật!” Chu Thừa Hi cười đến không thở nổi, dù như vậy, ánh mắt hắn vẫn tàn khốc và lạnh băng như mãnh thú. Hắn nói với Tĩnh Sam vừa chạy đến, hiền lành nhắc nhở: “Còn không mau dẫn Thượng Quan tiểu thư về Bạch Vân Am, đừng để cho Tĩnh Vân sư thái đợi lâu.”

“Vâng, vâng!” Tĩnh Sam vội vã gật đầu không ngừng: “Thượng Quan tiểu thư, bần ni từ nay không dám nữa, xin cô địa nhân đại lượng tha cho Tĩnh Sam một lần.”

Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi quay đầu lại, tươi cười thật sự vắn vẹo bất thành hình, cũng không nói một lời nào. Toàn thân Tĩnh Sam run như cây sậy. Chu Thừa Hi thấy vậy, toàn thân cũng toát ra vẻ hưng phấn. Một cặp mắt bình tĩnh, một cặp mắt hung tàn nhìn thẳng vào nhau. Con người của Chu Thừa Hi lạnh lùng co rút lại, Thượng Quan Mẫn Hoa đột nhiên

cười rộ lên, hai tay nắm chặt lấy nhau. Nàng khẽ cong môi, nói: “Ngăn bọn họ lại, người sẽ được tự do.”

Hai mắt Tĩnh Sam tỏa sáng, vui sướng xoay xoay cổ tay, Giang Nhất Lưu với Lạc Sinh nhanh mắt lắc mình ngăn phía trước Chu Thừa Hi. Ánh mắt bọn họ hung ác nhìn chăm chăm vào Tĩnh Sam. Đám ni cô của Bạch Vân Am bình thường làm gì, nghề gì, công phu quyền cước thế nào thì bọn họ tất nhiên hiểu được, nên không tránh khỏi khẩn trương.

Bộ dạng khinh thường của Chu Thừa Hi dần dần cứng lại, giống như trên đầu Thượng Quan Mẫn Hoa mọc thêm hai cái sừng vậy. Hãn lạnh lùng nói: “Người dám giết người?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhú mày với Tĩnh Sam, quay đầu, chậm rãi xuống lầu. Chu Thừa Hi nổi giận gầm lên một tiếng, bảo đám người Nhậm Phục Thu đi bắt người lại, Tĩnh Sam hét lớn, mấy người bắt đầu vật lộn với nhau.

Đợi đến khi nàng bước ra đường cái, người đi đường qua lại như mắc cửi, đầu đường cuối ngõ chỗ nào cũng nghe thấy câu danh ngôn: “Ta lấy máu ta hiến cho dân tộc” kia. Sau khi xác định được phương hướng, Thượng Quan Mẫn Hoa hòa lẫn vào trong đám người, không nhanh không chậm đi về phía cửa thành. Đợi đến khi trông thấy cửa thành Tây, nàng ngẩng đầu, híp mắt nhìn ánh mặt trời xán lạn, không còn lưu luyến gì với nơi này nữa. “Thủ bài!” Binh lính canh cổng thành rất tận trách, đến lượt Thượng Quan Mẫn Hoa, binh lính kia cũng xòe tay bảo nàng đưa văn thư cho phép ra khỏi thành. Thượng Quan Mẫn Hoa đưa thủ bài ra, người lính canh kia so đúng rồi, liền vung tay lên: “Cho qua!”

Đúng lúc đó, một tiếng hét: “Ngăn nàng lại!” đột ngột vang lên. Xoát một iếng, hai cây trường mâu của lính canh lập tức giang ra, ngăn nàng lại. Phía sau còn truyền đến tiếng quát dẹp đường của hộ vệ, có bước chân rầm rập, đều tăm tắp, người qua đường không ai bảo ai vội vã tránh đi. Thượng

Quan Mẫn Hoa oán hận nắm chặt tay, xoay người, năm mươi nhân mã của Phiêu Kỵ Doanh đang đứng hai bên đường, thẳng nhãi Chu Thừa Hi mặt mày hung ác đang khập khiễng đi về phía cửa thành.

Lúc đến gần, Thượng Quan Mẫn Hoa mới thấy má hấn tím đen, trên khóe môi còn dính máu, trên người có không biết là bao nhiêu vết thương, bất giác cảm thấy thật đáng tiếc. Chu Thừa Hi cười đến dữ tợn, Thượng Quan Mẫn Hoa trầm nghĩ, người này còn muốn dùng thủ đoạn gì để chiêu đãi nàng đây?

Chu Thừa Hi đứng trước mặt nàng hồi lâu, ánh mắt nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khát máu. Thượng Quan Mẫn Hoa không sợ hãi, cũng không nhúc nhích, đợi đến khi đám người Nhậm Phục Thu mặt mũi bầm dập đi tới, thấy hai người bọn nàng chỉ lạnh lùng nhìn nhau không nói thì đồng loạt đi chậm lại, bước đến sau lưng Chu Thừa Hi.

Chu Thừa Hi tựa hồ đến lúc này mới phát hiện đám người Nhậm Phục Thu đến gần, hấn lắc lắc cổ, thu mắt về, nhe răng cười: “Người đâu, đưa nàng về nơi nàng nên đến!”

Thủ lĩnh nhóm quân Phiêu Kỵ Doanh lên tiếng nhận lệnh, sai bước đi đến trước mặt nàng, khom người mời nàng theo chân bọn họ rời đi. Trong khi đang cân nhắc lợi hại, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng đã về tới Bạch Vân Am của Tây Sơn. Không lâu sau, doanh trại dưới chân núi cũng được đổi một loạt thành cao thủ của Phiêu Kỵ Doanh.

Tĩnh Sam toàn thân là máu cũng được đưa về sau đó, sau khi dưỡng thương xong, nữ tử cường tráng này giống như sửa lại tính nết, một tắc không rời Thượng Quan Mẫn Hoa, cực kì cung kính với nàng, một chữ cũng không dám nhắc đến chuyện ngày đó nàng ta đã phải chịu tội gì.

Thượng Quan Mẫn Hoa để ý nàng ta mấy lần, liền không quan tâm nữa. Hàng ngày nàng chống cằm, cầm cái quạt tròn, nhìn vào mấy mảnh ruộng đã khai khẩn được kia, tự hỏi một vấn đề: “Khoai vì sao còn chưa ra củ?”

Hai tháng vội vàng trôi qua, trong ruộng cũng đã có những củ khoai to bằng củ lạc. Ý cười trên mặt Thượng Quan Mẫn Hoa càng ngày càng xán lạn, hoàn toàn không thấy tí phiền chán hay thê thảm nào của người bị giam cầm. Điều này khiến cho lão hồ ly khi tới đón nàng hồi phủ vừa vui mừng vừa phẫn nộ, mỹ nhân mẫu thân thì vừa nhìn thấy nàng, lời còn chưa nói, lệ đã tuôn rơi.

Linh Lung đỏ mắt, lấy trang sức, lễ phục và mũ sa, sửa soạn thỏa đáng cho Mẫn Hoa xong thì đưa nàng lên xe ngựa. Trên đường, nàng hỏi Linh Lung, vì sao lại được thả sớm hơn một tuần? “Giờ Hợi hôm qua, Uyển Nghi nương nương sinh hạ hoàng tử, Thánh Thượng đại xá thiên hạ.”

“Hả?” Trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa phải nói là kinh hoàng dậy sóng, vị chủ nhân kia của Cam Tuyền Cung mà lại thua một ván này thật sao? Hoàng đế chẳng lẽ muốn lập nữ tử của Thượng Quan gia làm hậu? Không có nhiều tin tức, nàng cũng không muốn đoán nhiều, nghi vấn trong lòng chỉ có thể bỏ đó trước đã.

Hồi phủ, sau khi hơi một trận huân hương giải xui xong, Thượng Quan Mẫn Hoa đã bị các vị trưởng bối trong tổ trạch đảo một vòng lại một vòng. Thượng Quan lão phu nhân ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve mấy sợi tóc ngo ngoe cái dài cái ngắn của nàng, lão lệ tung hoành, thương xót đứa cháu gái chịu khổ, chỉ vào Thượng Quan Thành mắng lão vô dụng.

Thượng Quan Thành vâng dạ đáp lời, lão phu nhân lại nói: “Đúng là khinh người quá đáng, đứa con gái nhà Tấn Sơn Vương kia đâu?” Lập tức có người báo cho bà, Chu Linh ở lại Thượng Thư phủ, chưa từng đặt chân tới đây. Lão phu nhân nói với người ở bên ngoài: “Thượng Quan gia không có loại dâu con như thế! Bất kính với trưởng bối, không thương cô nhỏ,

không có đức hạnh, không có phẩm giá, ngay cả Thánh Thượng cũng không muốn nhìn mặt, lão Cửu, con trở về nói cho nó, tự cúť về nhà mẹ đi!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Khói súng

Thượng Quan Cẩm Hoa vội vàng chạy đến đình viện, vẫn có thể cứu được vận mệnh của Chu Linh. Hắn bối rối khom người, sắc mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng: “Lão tổ tông sao lại giận dữ như vậy ạ?”

“Nhìn xem cô dâu nhà người làm ra chuyện tốt gì!” Lão phu nhân tức giận không thể át được, bảo hắn nhìn xem tiểu thư của Thượng Quan phủ phải chịu ấm ức thế nào.

Thượng Quan Mẫn Hoa thản nhiên đứng dậy, mặc cho Thượng Quan Cẩm Hoa nhìn. Thượng Quan Cẩm Hoa lúc đầu cũng cực kì khiếp sợ, lại lập tức trấn tĩnh tinh thần, đè thấp thanh âm thưa: “Lão tổ tông bớt giận, tâm phúc của vị trong Cam Tuyền Cung kia ít ngày nữa sẽ bị trừ bỏ, niệm tình Linh Nhi lập được công lớn này, xin lão tổ tông rộng lượng khoan dung!”

Thượng Quan lão phu nhân hơi trầm ngâm, cúi đầu hỏi cháu gái: “Mẫn Nhi thấy thế nào.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười hì hì, nắm cánh tay của lão phu nhân, làm nũng: “Lão tổ tông, Mẫn Nhi thấy tóc ngắn mát mẻ lắm, buổi tối ngủ không cảm thấy nóng bức chút nào!”

Thượng Quan lão phu nhân thương tiếc xoa xoa một đầu tóc ngắn của nàng, nói: “Có con gái nhà ai không thích cười đâu?” Bà ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Cẩm Hoa nói: “Quất ba mươi roi, biếm làm thiếp đi!”

Thượng Quan Cẩm Hoa chấp tay cúi đầu, đợi hần lui ra, Thượng Quan lão phu nhân cũng đuổi hết người không phận sự ra ngoài. Thượng Quan Mẫn Hoa theo mỹ nhân mẫu thân bước ra khỏi cửa phòng, vẫn còn nghe được tiếng quát của lão phu nhân, khí thế không hề giảm so với năm xưa: “Thân thể tóc tai là của cha mẹ cho, dung nhan có thể tổn hại, cắt tóc lại chẳng khác gì chặt đầu. Mặt mũi của Thượng Quan gia không thể chịu được nổi nhục này, Tử Tín, nhẫn nại là có hạn độ!”

Mấy câu sau thì nàng không còn nghe được nữa, cái vị ở Cam Tuyền Cung kia đại khái là sắp không hay ho rồi.

Sau khi về phủ, Liễu Tử Hậu nhận được tin, chạy tới tiểu viện của nàng những vẫn chưa đi vào. Thượng Quan Mẫn Hoa đội áo choàng, vẫy tay bảo nó tiến vào. Liễu Tử Hậu vừa vui sướng vừa kích động, vỗ ngực nói nó không bao giờ quên lời nàng dặn, ngày ngày luyện võ. Cũng đã báo danh tham dự lần trưng binh tới này. Còn nói đám người mới kia quả thật vô dụng, lại đắc ý cười, nói mình đã đánh thắng bao nhiêu trận. Nếu lần tới mà thắng, nó phải làm Võ trạng nguyên uy phong nhất, để tiểu thư được nở mày nở mặt.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhợt nhạt cười, kiên nhẫn nghe nó lái nhải. Linh Lung ở bên nhìn không được đành dùng mắt ra hiệu với nó. Liễu Tử Hậu gãi gãi đầu, cười chất phác: “Tiểu thư, ta đi lấy bát canh hạt sen ướp lạnh đến.” Nói xong. Bỏ chạy nhanh như chớp.

Đợi đến khi bóng nó biết mất rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa mới thu lại ý cười, hỏi: “Chuyện trưng binh này giải thích thế nào?” Linh Lung nhỏ giọng đáp: “Đại Chu đã mất Trú Mã Than.”

“Cái gì?” Thượng Quan Mẫn Hoa thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, nàng không thể tin được, cuộc hành trình đi tìm kiếm tình yêu của nàng còn chưa kịp triển khai thì đã phải làm nô lệ mất nước sao?

Trú Mã Than, biên giới với Mạc tộc Bắc Mạc, do huynh đệ nhà mẹ đẻ của hoàng hậu Cam Tuyên Cung đóng. Một phần ba tinh binh của Đại Chu đang đóng ở đây, là một trong những thành trấn trọng yếu nhất ở phương Bắc.

Theo lời giải thích của Linh Lung thì nữ chủ nhân của Cam Tuyên Cung kia thất thế rồi. Bởi vì huynh đệ nhà bà ta cầu kết với Mạc tộc Bắc Mạc, chấp tay dâng Trú Mã Than lên cho kẻ địch. Ngay cả Bạch Thái Phi cũng phải chịu liên lụy. Không còn ai có thể bảo vệ ngôi vị hoàng hậu của bà ta nữa.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh. Sao có thể thế được? Chưa nói đến Cam hoàng hậu với Bắc Mạc chẳng có dính dáng gì, ngay cả bản thân hoàng đế cũng không dám để Trú Mã Than xảy ra sơ xuất gì. Thế nên mới để người nhà mẹ đẻ của hoàng hậu thay hoàng gia đóng quân ở đây. Phe Tấn Sơn Vương kia quả là gan to che trời rồi!

Cũng có người nói trong triều đình có người đưa bản đồ bố trí quân cho Bắc Mạc, làm Trú Mã Than thất thủ, rồi giá họa cho gia tộc Cam thị. Lúc này trong triều, phe chủ chiến do Chu Thừa Hi cầm đầu đang chiếm thượng phong, hoàng đế hạ lệnh cho các nơi triệu tập tráng đinh, đi lên tiền tuyến phía Bắc trợ giúp Vạn Lý tướng quân, đoạt lại Trú Mã Than.

Chẳng lẽ còn không biết hoàng đế với lão hồ ly lấy Trú Mã Than ra làm cái gì sao?

Quân quyền!

Ngoài quân quyền ra thì chẳng có lí do gì để giải thích nữa cả, trái tim của Thượng Quan Mẫn Hoa bỗng nhiên đập thành thịch, lại bắt đầu lạnh dần đi, thành băng giá và phát đau. Chuyện quân đội hay chính trị gì thì nàng không biết, nhưng nàng hiểu dã tâm bưng bưng của Tấn Quan Nguyệt

– chính là một Chú Tệ Tư có quân xướng không khác gì hiện đại – một cơ quan quốc gia có đủ sức để ngạo thị quần hùng.

Sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa suy nghĩ thông thấu, bình ổn tâm thần xong, nàng ngồi xuống, dần dần lấy lại sự thoải mái. Cam hoàng hậu bị rớt đài, trong cung chỉ còn Thượng Quan Tuyết Hoa độc bá, áp chế ngược lại được phái Thượng Quan, lại bảo vệ được vinh quang cho muội muội ruột – Cẩm Tú Vô Song công tử quả nhiên danh bất hư truyền. Lúc này thì có thanh danh của đế sư lại càng tốt, chân chính đứng vững trong triều đình, quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Đúng lúc này, Liễu Tử Hậu bưng khay chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn ngăm đen còn vương mấy giọt mồ hôi, mắt sáng như sao.

“Tiểu thư, đây là chén mát nhất.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng cười, uống một ngụm rồi lập tức buông thìa. Nàng lấy khăn quỳn ra lau mồ hôi cho Liễu Tử Hậu: “Tử Hậu muốn làm tướng quân không?”

Liễu Tử Hậu dùng sức gật đầu: “Muốn ạ, Tử Hậu phải trở thành danh tướng đặc lực như Tây Nam Đại tướng quân!”

Tư Không Cao? Lòng Thượng Quan Mẫn Hoa như bị siết lại một cái, nàng híp mắt cười rộ lên: “Được, nếu Tử Hậu đoạt giải nhất, chắc chắn sẽ là thiếu tướng có võ nghệ cao cường nhất, hùng mạnh nhất!”

Liễu Tử Hậu gãi gãi đầu, ngây ngô cười hỏi: “Tiểu thư có đến xem tỷ thí không? Ba ngày sau, võ đấu chọn Trạng Nguyên!”

“Đương nhiên.” Thượng Quan Mẫn Hoa hơi sững người một cái, tươi cười đầy mặt mà đồng ý. Đợi Liễu Tử Hậu lui ra sau, Linh Lung khom người về trước, hỏi với vẻ khó hiểu: “Tiểu thư, Bắc Mạc thế tới rào rạt, trận

này sợ là dữ nhiều lành ít.” “Không rõ vì sao ta lại đồng ý cho Liễu Tử Hậu đi Trú Mã Than à?” Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi lại.

Linh Lung cứng rắn đáp vâng, nàng ta nói: “Tiểu thư tử tế với Liễu Tử Hậu như thế, sao có thể dễ dàng cho nó tham gia chiến dịch chắc chắn phải chết kia chứ?”

“Nếu đã biết ta sẽ không bảo nó đi chết, người còn lo lắng gì nữa?” Thượng Quan Mẫn Hoa cười hỏi lại, Linh Lung khó hiểu, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không giải thích thêm. Linh Lung đành phải nói: “Linh Lung chắc chắn sẽ đảm bảo an nguy cho tiểu thư.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, vẻ mặt đăm đăm: “Chuyện chỗ này không cần quan tâm, phụ thân chắc chắn sẽ xử lý. Linh Lung, người đi an bài, ta muốn đi xa nhà.”

Linh Lung mặc dù kính nể nhưng vẫn làm theo như lệnh. Thượng Quan Mẫn Hoa nghỉ ngơi một chút, lại nhớ đến một thân quần áo vải thô của Liễu Tử Hậu, đoạt giải nhất phải có võ phục gấm nữa. Nghĩ nghĩ, nàng không thể tiếp tục chiếu cố cho nó, thôi thì tặng nó cái gì vậy. Nàng kêu thị nữ mang tới hai cuộn vải dày, đo theo số đo của bản thân mà cắt. Sau khi khâu khâu vá vá, nàng lại thêm thêm hai ngày nữa thì Linh Lung đã báo lại, xe ngựa đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể khởi hành. Ngón trỏ của Thượng Quan Mẫn Hoa thắt một cái nút, lại lấy kéo cắt chỉ, đứng dậy giữ giữ một cái, đánh giá từ trên xuống dưới, hỏi Linh Lung: “Trông được đấy chứ?”

“Tay nghề thêu của tiểu thư không hề kém đi chút nào!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười yếu ớt, vung nhẹ tay, gấp cái áo choàng lại, đặt vào tay nàng ta, nói: “Ngày mai...” Vừa mới nói được hai chữ liền bị Thượng Quan Thanh đột nhiên bước vào cắt lời.

“Mẫn Nhi, theo phụ thân tiến cung một chuyến.”

Thượng Quan Mẫn Hoa đoán không ra ý của lão hồ ly, đành phải đi theo lão đi vào hậu cung Đại Chu. Không có một ai ngăn trở, nàng thất kinh: Quyền thế của Thượng Quan gia này đã kinh người đến trình độ nào rồi? Đi qua mấy vòng tường cung, bước qua những công điện nguy nga lồng lộng, hai chữ “Lãnh Cung” thình lình xuất hiện trước mắt, đâm vào tận sâu đáy lòng của nàng.

Trong cung điện đồ nát này, có một vài cung nhân cầm trượng đứng đó, mặt bọn họ âm trầm như nước, trắng bệch như trát ba tầng vôi, mu bàn tay nắm trượng còn ần ần nổi lên gân xanh, mang theo lực lượng đáng sợ và hơi thở âm hàn.

Bên trái có mấy thái giám máu me be bét, bên phải có Minh công công đang nằm nghiêng, tay chân ngoặt ngoẹo bất bình thường, cũng có mấy vết máu bắn tung tóe. Chính giữa có một nữ tử đã ngã xuống đất, hoa phục bê bết, máu me tóe ra tạo thành những đóa huyết mai trên mặt đất. Loại lễ phục dệt kim tuyến có đính ngọc kia, nếu nàng nhớ không lầm, chính là trang phục tiêu chuẩn của hoàng hậu đương triều.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thế diện

Đứng ở phía hơi xa một chút, Chu Linh dung mạo xinh đẹp, đứng rụt rè, có vẻ bàng quan. Thượng Quan Cẩm Hoa đứng bên cạnh nàng ta, một chút ánh kim lấp lánh trên y phục trắng tinh, càng tăng thêm phong tư ngọc thụ lâm phong. Hai người họ đứng đó như kim đồng ngọc nữ làm người ta lưu luyến. Thượng Quan Tuyết Hoa lâu rồi không gặp, nhẹ nhàng dựa vào bên ghế, lựa mòng ôm lấy thân thể, mông lung huyền ảo, không khác gì người trong tranh vẽ.

Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi tầm mắt, mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chờ lão hồ ly lên tiếng.

Thượng Quan Thanh thông thả bước hai ba bước. Người khác nhiều ý, hai cung nhân xách nữ nhân đã ngã dưới đất lên một cách thô bạo, không thể có ý tôn kính gì. Khuôn mặt phù dung kia lúc ngẩng lên, trên thái dương còn điểm mấy bông hoa mai, đúng là Cam hoàng hậu. Móng tay của Thượng Quan Mẫn Hoa phải cắm vào tận thịt mới có thể áp chế mình không hít sâu một hơi vì kinh ngạc.

Phật trượng hoàng hậu đương triều, đây là tình huống gì vậy?

Thượng Quan Mẫn Hoa thật sự là ngăn không được nổi nghi ngờ trong lòng, tầm mắt khẽ khàng đảo qua đảo lại giữa Thượng Quan Thành và Cam hậu.

Lão hồ ly cười đến vui mừng hơn hở, ngữ khí lại mềm nhẹ hơn bao giờ hết, còn mang vẻ lấy lòng, lão vuốt râu nói: “Mẫn Nhi, không phải sợ, hôm

nay phế hậu này con muốn giáo huấn thế nào cũng được.”

Phế hậu?!

Tim của Mẫn Hoa bắt đầu đập loạn, hai mắt bất giác nhìn về phía Thượng Quan Tuyết Hoa: Trong ba tháng nàng bị giam trong Bạch Vân Am, màn kịch tranh đấu trong hậu cung này chưa một ngày hạ màn. Chu Linh không tiếc bỏ rơi lợi ích của Vinh Phúc Cung, hợp sức với huynh trưởng Chu Xương tích cực lật đổ phái Hoàng hậu. Thượng Quan Tuyết Hoa thuận lợi sinh hoàng tử cũng đồng nghĩa với việc gia tộc Cam thị tan tác hoàn toàn, sau khi Trú Mã Than mất đi cũng đồng nghĩa với việc toàn bộ gia tộc nhà mẹ đẻ hoàng hậu này đã mất đi căn cơ.

Hoàng đế đặt cược cho phe Thượng Quan, nhưng mất đi một lực lượng vô cùng trọng yếu.

Nhưng mà, hết thảy quá thuận lợi.

Thuận lợi đến mức người ta phải nghi ngờ. Chu Linh khẩn cấp tấn công, Cam thị nhanh chóng rút dài, Thượng Quan Tuyết Hoa độc sủng chốn thâm cung. Việc này thực ra đã nhắc nhở Thượng Quan Mẫn Hoa: chỉ cần Cam hậu chết đi một cái, kẻ có lợi nhiều là Tấn Sơn Vương đứng sau màn, Thượng Quan thị rốt cuộc giữ không nổi cái áo choàng mưu phản này rồi.

Ngay cả nàng đều có thể nghĩ ra. Lão hồ ly không có khả năng không biết.

Trong lúc nàng đang trầm tư, Thượng Quan Thành đã nắm tay nàng. Đi đến trước mặt Cam hậu chịu hình đến mức hôn mê, lão nói: “Mẫn Nhi, vi phụ biết con bất mãn. Chỉ là cho đến hôm nay vẫn phải nhẫn nại. Trước cứ lấy Cam hậu ra trút giận đã. Đợi vài ngày nữa. Vi phụ nhất định sẽ trói tiêu tử Chu Thừa Hi kia đến trước mặt con, cho con hủy diệt tiêu tử kia trước mặt toàn thể Đại Chu, làm cho mặt mũi hoàng tộc Chu thi mất sạch. Như thế mới có thể xóa được mối hận trong lòng vi phụ.”

Trước kia, Thượng Quan Thành còn từng thề thốt son sắt, nói lão trung với hoàng thất, không phản hoàng đế. Giờ đây, lão còn có thể giữ mình, chỉ muốn Cam hậu gánh tội thay. Như vậy, tương lai – khi hoàng đế bức bách, Tấn Sơn Vương trợ giúp, con trai con gái yêu làm phản, Thượng Quan Thành có thể vĩnh viễn không phản sao?

Chi bằng kéo dài thêm một thời gian nữa, chờ nàng đến Lạc Thành rồi, thì ai còn quản bọn họ đấu đá thế nào?

Cam hậu này tạm thời còn chưa chết được. Sau đó, nàng cười rộ lên, như ngăn không được vui sướng. Thượng Quan Mẫn Hoa thả tay lão hồ ly ra. Tới gần Cam hoàng hậu, ngón tay nhẹ nhàng nâng cái cằm nhọn của đối phương lên, tinh tế đánh giá một phen. Sau đó, chán ghét buông ra, trong lòng cũng nghĩ ra được trò hay, quay đầu nói với lão hồ ly: “Phụ thân, con gái muốn chơi mấy ngày nữa.”

Thượng Quan Thành cười ha hả, vẫn nói không có vấn đề gì. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhú mày, ngón tay vừa nâng lên, cung nhân lạnh lợi khom mình xuống, tiến lên nghe lệnh, nàng nói: “Một, nước đá. Hai, muối.”

Để hành hình cung nhân trong cung thì có gì là thiếu chứ. Băng với nước muối rất nhanh đã được chuẩn bị xong, hắt lên người Cam hậu. Tất nhiên là kết quả hệt như tiên đoán, hiệu quả tốt kinh người. Cam hậu đang hôn mê cũng phải tỉnh lại, ánh mắt dần dần sáng tỏ, khó nén được nỗi căm hận.

Thượng Quan Mẫn Hoa lui ra phía sau mất bước, giọng nhẹ nhàng: “Trước, cắt trụ tóc bà ta đi.”

Thấy hung khí sắc bén trong tay cung nhân, Cam hậu thất thanh hét lên, toàn thân giống như con sâu đo giãy dựa lẫn lộn, nghe cung nhân nói, lúc trước khi bị phạt trụ tóc bà ta cũng không phản nộ như thế đâu. Thượng

Quan Mẫn Hoa mặt mày hớn hở, nhỏ giọng dặn dò: “Động tác đừng nhanh quá, bốn tiểu thư đặc biệt thích nghe giọng hát tuyệt vời của hoàng hậu nương nương đấy!”

Ánh mắt của Cam hoàng hậu như mũi tên nhọn bắn về phía người vừa lên tiếng. Thượng Quan Mẫn Hoa chấp tay trước ngực, nhìn đỉnh đầu trọc lốc máu me be bét kia, những sợi tóc dài đen thùi rơi xuống tán loạn. Cung nhân lui ra, bỏ lại một kẻ bị dùng hình phạt không chịu nổi. Nàng nghiêng đầu nhìn kỹ, ý cười nồng đậm. Khi người khác còn chưa rõ ý nàng, nàng khẽ vuốt bàn tay, khoe môi cong lên, cười đến không thể kiểm chế, lại nói: “Kim thêu, nước đồng.”

Cung nhân dâng lên một cái gầu cán dài đựng nước đồng nóng chảy, Thượng Quan Mẫn Hoa cầm trong tay, nước đồng trong gầu khẽ sóng sánh. Nàng quay đầu, nhìn bộ dạng hung ác của Cam hoàng hậu, nói: “Hoa mai thật sự rất hợp với hoàng hậu nương nương đấy.”

Cam hoàng hậu hồ nghi, Thượng Quan Mẫn Hoa cầm cái gầu rót, chậm rãi tiến lên, cười có phần tự đắc: “Nếu dùng nước đồng làm đẹp một chút, chắc chắn có thể tăng thêm ba phần tôn quý.” Cam hoàng hậu bắt đầu run run, bà ta liều mạng muốn tránh thoát sự kìm kẹp của cung nhân mà lùi về sau mấy bước. Cung nhân dùng sức cũng không cách nào để lại người đang giãy dụa kịch liệt như thế, lại làm dây ra mấy vệt máu loãng.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mày, ánh mắt ra hiệu một cái, một cung nhân lớn tuổi tay chân lưu loát đi lên, dùng kim khâu chế trụ hoàng hậu. Cam hoàng hậu chỉ còn vài sợi tóc hỗn độn, thở hồng hộc, phát run nhìn nàng: “Người, người dám?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng thổi một hơi, ý cười trong suốt; “Ta tất nhiên là không dám rồi. Các người, xăm mấy bông hoa mai viền vàng trang điểm cho hoàng hậu nương nương”

Cung nhân nhận lệnh đón lấy cái gầu nước đồng, còn chưa rót thì Cam hoàng hậu đã kinh hãi ngất xỉu. Thượng Quan Mẫn Hoa thấy không thú vị, phỉ phỉ tay: “Mau đánh thức hoàng hậu nương nương dậy, đang ngủ thì trang điểm làm sao được?”

Nước đá với nước muối kích thích Cam hoàng hậu sống không bằng chết, kim châm đến xương làm bà ta kêu rên, nước đồng sôi sùng sục đổ xuống thái dương làm người ta đau đến chết đi sống lại. Cam hoàng hậu lăn lộn trên mặt đất, hơi thở đứt quãng, khàn khàn mắng: “Bổn hậu nhất định phải bầm thây vạn đoạn người!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu cười, nói: “Hoàng hậu nương nương, đừng kích động quá, cẩn thận lão công công trượt tay, hủy hoại mất dung mạo xinh đẹp của nương nương đấy.”

“Ác quỷ, người là yêu tinh do ác quỷ đầu thai! Bổn hậu chết cũng sẽ không bỏ qua người!” Sau khi được trang điểm thêm mấy đóa mai viên vàng, Cam hoàng hậu chưa chết, bà ta vẫn còn một hơi tàn, hốc mắt trũng đến rách, nước mắt lẫn cả máu tươi. Bà ta trừng mắt nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, la hét như kẻ điên nhưng không nhận được chút thương hại nào của người khác, lại làm cho mấy con chim yến sống quanh lãnh cung sợ hãi vút bay, khiến bầu không khí nơi đây càng thêm tiêu điều, hiu quạnh.

Thái dương của Thượng Quan Thành hơi giật giật, động tác vuốt râu ngừng lại, vẫn giữ vẻ vui mừng thản nhiên, lão nói: “Hoàng hậu nương nương cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa vội vạng kéo tay lão hồ ly, làm nũng lay lay: “Phụ thân, đợi thêm hai ngày nữa được không?”

Thượng Quan Thành tất nhiên không chịu, lão nói: “Đêm dài lắm mộng.” Ngay sau đó, lão ra hiệu bảo cung nhân động thủ, Thượng Quan Mẫn Hoa thấy không thể làm gì được, liền phát cáu. Nàng ngăn những

người kia lại không cho họ động thủ, lại liệt kê ra từng lần nàng phải chịu Chu Thừa Hi khi dễ, nhục nhã trước đây, muốn giết cũng phải chờ nàng hết giận hoàn toàn đã...

“Đừng lắ, đừng lắ, bộ xương già này của vi phụ chịu không nổi con giày vò thế đâu.” Bị con gái quấy như thế, Thượng Quan Thành không thể không nhả ra, xoa tay lắ đầu: “Từ từ chơi đi, vi phụ có việc đi trước.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phượng minh

*Giải thích tên chương một chút: Chử minh ở đây nghĩa là hót, cũng có nghĩa là kêu. Phượng là phượng hoàng, minh là kêu khóc. Phượng minh là để tả tình cảnh của Cam hậu - phượng hoàng cao quý nhất Đại Chu đương thời.

Thượng Quan Cẩm Hoa nhìn hoàng hậu như phát điên trước mắt, cười cười ý vị thâm trường, chấp tay sau lưng theo phụ thân đi ra khỏi lãnh cung. Chu Linh theo chậm mấy bước, lúc đi ngang qua Thượng Quan Mẫn Hoa, vị quận nữ kiêu ngạo nhà Tấn Sơn Vương này lạnh lùng cười nhạo tiểu cô của nàng ta: “Nhiều ngày không gặp, Mẫn Hoa muội muội còn học được không ít thủ đoạn.”

Thượng Quan Mẫn Hoa phì phì tay áo, cử chỉ khoan thai, dịu dàng đáp: “Linh quận chúa, ba mươi trượng kia sao còn chưa chặn được miệng người?”

Chu Linh tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, nghiến răng cắn môi, trừng mắt nhìn nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa làm như không thấy bàn tay đã siết chặt đến mức nổi gân xanh kia, xoay người, lạnh nhạt nhìn đi chỗ khác. Ý cười nhạo bên môi nàng lại khiến Chu Linh ngăn không được nổi phần hận trong lòng, đối phương chỉ chằng vào mũi nàng, quát: “Đồ yêu tinh nhà người, có bản lĩnh đừng rơi vào tay bản quận chúa, nếu không tình cảnh của người này hôm nay cũng là bộ dạng của người sau này đó!”

“Chó cắn người sẽ không bao giờ sửa. Mẫn Hoa muội muội, muội nói có đúng thế không?” Thượng Quan Tuyết Hoa đứng ở bên kia, vịn tay thị

nữ mềm mại đứng lên, lời này của nàng ta đúng là miên lý tàng tâm.

Thượng Quan Mẫn Hoa thấp giọng cười cười, nhắc nhở: “Tình bạn thăm thiết giữa Tam tỷ tỷ với Linh quận chúa thật khiến người ta hâm mộ mà.”

Thân hình Thượng Quan Tuyết Hoa đang vịn tay thị nữ bước đi cũng hơi lảo đảo một cái. Nàng ta dù thế nào cũng không thể trắng trợn đối đầu, hay uy hiếp Thượng Quan Mẫn Hoa. Nhìn về phía mặt trời sắp lặn, nàng ta khẽ vung tay, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm qua không bao giờ trở lại được.”

Chu Linh nhú mày, đang định nói chuyện để tranh thủ mình hữu trong cung thì Thượng Quan Tuyết Hoa đã nhẹ nhàng bước đi xa. Chu Linh oán hận giậm chân một cái, đuổi theo hướng Thượng Quan Cẩm Hoa rời đi. Gió chiều vi vu, Cam hậu ngất, trong lãnh cung lạnh lẽo vẫn còn có mấy cung nhân già yên lặng đứng chờ.

Thượng Quan Mẫn Hoa buông ống tay áo ra, làm cho mồ hôi thấm ướt bàn tay được gió thổi khô. Nàng thở ra một hơi đè nén đã lâu trong lồng ngực, ngồi xổm xuống thăm dò hơi thở của Cam hoàng hậu, hi vọng còn có thể cứu được. Nàng bảo cung nhân đợi ở đây một chút, nàng xách đèn lồng đi theo trí nhớ mà vội vàng tìm đến hồ Minh Nguyệt.

Đi qua hàng rào, Tần Quan Nguyệt nghe tiếng mở cửa, Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu xin lỗi đi cứu người.

Tần Quan Nguyệt vẫn chưa nhúc nhích, lão nói: “Con có biết mình đang làm gì không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật đầu, Tần Quan Nguyệt xua tay nói: “Nếu con biết, thì cũng phải hiểu hậu quả của việc thả hổ về rừng là gì.”

Nàng cụp nửa mắt, nhẹ giọng nói: “Ngọc Sơn phu tử, phụ thân là nhất thời giận đến hồ đồ, còn xin phu tử cứu hoàng hậu nương nương một

mạng.”

Tần Quan Nguyệt vẫn không động, lão nói: “Ngày đó, Ngọc Sơn từng hỏi Mẫn Hoa. Trong lòng con nghĩ thế nào? Con từng chắc chắn khẳng định với ta, suy nghĩ của vi sư cũng là suy nghĩ trong lòng con. Nếu như thế, con phải hồi phủ ngay đi thôi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, nàng đưa mắt xuống, nói: “Phu tử chẳng lẽ không tin Mẫn Hoa có thể tự bảo vệ mình?”

“Con có tâm tư sâu sắc, lại quyết đoán phi phạm, chỉ tiếc không đủ quả quyết.” Ngữ khí của Tần Quan Nguyệt mang theo lo lắng, nhẹ giọng dặn dò: “Oan hồn dưới tay người kia nhiều lắm, chịu chết cũng là số mạng rồi. Con mau đi về đi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy khuyên không được Tần Quan Nguyệt, lại tìm đường tắt khác, khẽ cười hỏi: “Phu tử đang thử Mẫn Hoa sao? Nếu gia tộc Cam thị cứ như vậy mà tan thành mây khói. Thượng Quan gia của con sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, không thể cứu vãn nữa. Nếu có mấy người ngoại thích của Cam thị ở phía trước thì phụ thân với huynh trưởng con mới còn đường sống mà xoay chuyển tình thế. Vạn xin phu tử minh giám.”

Đôi mắt lạnh đậm khẽ thâm trầm, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Quan Nguyệt còn rực rỡ hơn trăng sáng. Lão mỉm cười, hỏi: “Con nhất định phải cứu nữ nhân Cam thị kia sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thuận miệng đáp: “Ôi chao, phu tử, chúng ta đều hiểu được mà, đây không phải là cứu hoàng hậu nương nương.”

“Đúng như lời của Tín Chi huynh, Mẫn Hoa trí tuệ có thừa, khí phách lại không đủ.” Tần Quan Nguyệt lắc đầu cười khẽ không thôi, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cong khóe mắt, không đáp lời.

Tần Quan Nguyệt nói xong lại ngừng một lát, lão quay về phòng buồng rèm trúc chỗ cửa sổ, khép cửa lại, cầm đèn lồng trong tay Mẫn Hoa lên, dẫn nàng đi về phía Thái Y Viện. Thượng Quan Mẫn Hoa tò mò, việc này càng ít người biết càng tốt, y thuật của Tần Quan Nguyệt nàng cũng từng được kiến thức rồi, vì sao lão không muốn cứu? Giống như là biết nổi nghi hoặc trong lòng nàng, Tần Quan Nguyệt tự động đáp: “Vi sư từng thề, cả đời này không cứu người Cam thị.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng vâng một tiếng, ngẩng mắt nhìn Tần Quan Nguyệt. Vẻ mặt lão bình tĩnh, không hề tỏ ra là có chuyện cũ gì rồi rắm. Tần Quan Nguyệt mỉm cười cúi đầu, nhìn sâu vào mắt nàng. Tự đáy lòng nàng cực kì muốn nhìn thấy người này, nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn thấy hơi chật vật, bối rối tránh đi.

“Đến rồi!” Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ vào mái vòm của Thái Y Viện, nhân cơ hội thoát ra khỏi bàn tay đang nắm của Tần Quan Nguyệt.

Tần Quan Nguyệt dặn nàng đứng nguyên tại chỗ, lão đi vào tìm một y chính có quen biết, tránh cung nhân, sau khi hội họp với nàng thì ba người lặng lẽ đi về Lãnh cung.

Trên đường, y chính khẽ nói chuyện với Tần Quan Nguyệt, Tần Quan Nguyệt khi thì gật đầu, khi thì nhíu mày không nói, Thượng Quan Mẫn Hoa liếc qua hai người hai cái, liền kéo tâm tư về chuyện của mình. Ngày mai đã ra khỏi thành, trên người mặc cái gì, mang những thứ gì nàng đều đã ghi nhớ trong lòng.

Có lẽ là vì nghĩ đến bản thân mình chỉ còn ít ngày nữa là thoát khỏi những chuyện phiền lòng này, nàng đi lên phía trước một mình, bước nhanh trong thâm cung, dáng người nhanh nhẹn, tâm tư thoải mái, bóng lưng ấy khẽ lướt trong bóng đêm, ven đường chỗ nàng đi qua còn lưu lại hương thơm thảo nhiên, lưu lại một dấu ấn rực rỡ và khó quên khắc sâu vào trong lòng.

Dung nhan hiếm có trên đời – Đoan trang xinh đẹp người người ước ao*

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe được câu này, nàng xoay người hỏi: “Phu tử, ngài nói gì vậy ạ?”

Tần Quan Nguyệt mỉm cười, đáp: “Mẫn Hoa còn trẻ mà dung mạo thanh lệ, tài trí cao xa, tính tình mẫn tiệp, tâm địa lương thiện, đã có người còn làm hai câu thơ ca ngợi, người trong cung lẫn ngoài cung đều biết.

“Phu tử lại giễu cợt đồ nhi rồi.” Thượng Quan Mẫn Hoa đáp trả một câu, xoay người chui qua mấy lùm cỏ dại rậm rạp, cửa lãnh cung đã ở trước mắt. Thế nhưng, con gái tướng môn Cam thị - hoàng hậu đương triều đã hương tiêu ngọc vẫn.

Thượng Quan Mẫn Hoa nắm tay Tần Quan Nguyệt, nhìn thắm cảnh trong lãnh cung hiu quạnh, trái tim đã nhảy lên lại chậm rãi lạnh đi. Trong lòng nàng có một cảm giác suy sụp vì bị lừa gạt. Nàng chậm rãi dời mắt nhìn tên thanh niên duy nhất đứng trong lãnh cung kia, trên thân thanh kiếm còn đang lấp lánh ánh bạc, sót lại một giọt máu tàn ấm nóng.

Nghe được động tĩnh phía sau, hần chậm rãi xoay người, chấp tay nói: “Thượng Quan tiểu thư, đại nhân nói chơi mệt rồi thì mau về phủ nghỉ ngơi cho sớm, đừng quấy rầy Tần đại nhân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười nhẹ, buông tay Tần Quan Nguyệt ra, xoay người bước đi. Tần Quan Nguyệt với Chương Xuân Triều ở đằng sau đã nói với nhau những gì, nàng không quan tâm, nàng không muốn biết. Thương tâm cho một nữ nhân từng coi mình là tử địch, một nữ nhân từng thương tổn mình sao? Không, nàng còn không vĩ đại như vậy!

Nàng chỉ phần nộ, nổi phần nộ khi mọi chuyện thoát khỏi lòng bàn tay nàng đang nắm giữ.

Đợi gió lạnh xua đi cơn giận, nàng cũng tỉnh táo lại: Hoàng hậu chết liên lụy đến rất nhiều chuyện, lão hồ ly vội vàng động thủ như thế, chắc chắn không phải bình thường. Nguyên nhân vì sao thì nàng đã cân nhắc nhiều lần nhưng vẫn không hiểu.

Chương Xuân Triều chấp kiếm sau vai, từ từ đi theo. Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng mắt đánh giá, người này quả thực có tướng cao ngạo, cá tính lại cổ quái, nàng quyết định hỏi thẳng: “Vì sao ông giết bà ta?”

“Không phải.” Chương Xuân Triều chỉ lạnh lạnh liếc nàng một cái, ném ra hai chữ lạnh như băng, đợi đến khi nhìn thấy xe ngựa đỗ ở bên ngoài cửa cung, vút một tiếng, thả người bay vút đi. Cầm bào thêu hoa còn ánh lên chỉ bạc lấp lánh.

Linh Lung chào đón, vẻ mặt u buồn, Thượng Quan Mẫn Hoa lên xe xong là gục đầu ngủ. Trong mộng nàng mơ thấy bóng lưng cao lớn của người ấy, cặp mắt sáng người, vẻ mặt kiên định, nàng cùng hắn nắm tay nhau, giống như phải trải qua trăm núi ngàn sông mới đến được với nhau, tất cả nhu tình mật ý không cách nào nói hết.

*Chú thích: Nguyên văn là câu thơ “Thiếu hữu mỹ dung nghi, thời nhân cạnh tiện chi.” câu này để chỉ phong thái và dung nhan đoan trang mỹ lệ hiếm có trên đời của thiếu nữ khiến người đời hết ganh ghét lại ước ao. Ta chỉ diễn nó sang lục bát cho xuôi tai mà thôi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Vàng ngọc

Vụ cháy lớn trong thâm cung, không chỉ đã chôn vùi vinh quang của gia tộc Cam thị, mà cũng là bằng chứng để Thượng Quan gia tộc hết đường chối cãi.

Lúc nghe Linh Lung nói lại việc này, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng chỉ nhú mày, nhìn vào gương đồng, bảo thị nữ tiếp tục đội tóc giả cho nàng. Khi đến phòng khách ăn sáng, tâm trạng mọi người trên bàn ăn rất nặng nề, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn gắp liên tục, không chịu chút ảnh hưởng nào. Dù Thượng Quan phu nhân lo cho con gái thì nhìn Thượng Quan Thành mặt đen như đất nồi cũng không dám nhiều lời.

Ăn xong, Thượng Quan Mẫn Hoa xin lão hồ ly cho ra ngoài, xem cảnh đấu võ trưng binh. Mặt Thượng Quan Thành càng đen, đang định phát hỏa, thì một nữ tử trẻ tuổi ngồi cạnh Thượng Quan Cẩm Hoa đã vội ngăn lại: “Phụ thân, không bằng cùng ra ngoài giải sầu, tình thế hiện nay đã như vậy, có buồn rầu cũng vô ích.”

Thượng Quan Thành sắc mặt hơi dịu, vuốt vuốt râu gật đầu đồng ý, tựa hồ thực nghe lời người mới này. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi kinh ngạc, cười nhìn lên chỗ Thượng Quan Cẩm Hoa. Chị dâu mới của nàng – Tào Văn Anh, khi người này bước vào Thượng Quan phủ thì Thượng Quan Mẫn Hoa còn đang ở Bạch Vân Am, chỉ biết nàng ta cực kì được mấy vị bên tổ trạch yêu thích.

Nhận ra có người nhìn mình, Tào Văn Anh quay đầu, da thịt trắng hơn tuyết, cặp mắt như làn thu thủy, liếm diễm động lòng người, hai bên khê

dùng mắt thăm hỏi, xem như là lần đầu ra mắt.

Nhưng Mẫn Hoa lại thấy đáy mắt nàng sâu lo sâu sắc nhưng vẫn cố gắng tươi cười, hết sức để giữ cảnh thái bình giả tạo. Nàng này không sắc bén rõ ràng như Chu Linh, nàng ta dung mạo ôn nhu dịu dàng, cử chỉ có chừng mực, toát ra một vẻ dịu ngoan không nói thành lời, làm cho người khác bất giác muốn thân thiết cùng.

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, chuyển mắt, đi theo mẫu thân ra khỏi viện, lên xe. Thượng Quan phu nhân hỏi nàng hôm qua đi đâu, chưa đợi nàng đáp lời, đối phương lại tha thiết dặn dò con gái không được rời khỏi nàng. Đến giáo trường của hoàng cung, có Tào Văn Anh làm bạn, Thượng Quan phu nhân mới chịu buông tay con gái, dưới sự chỉ dẫn của con dâu mà đi vào chỗ ngồi cùng với đám mệnh phụ cung đình kia, bầu không khí có thể nói là hòa hợp.

Có người nhà họ Tào giúp đỡ, mỹ nhân mẫu thân của nàng có lẽ đã hòa nhập được vào giới phu nhân quan lại và vương tộc. Thượng Quan Mẫn Hoa thầm nghĩ, đúng là vô tâm cảm liễu, liễu lại mọc xanh. Đúng lúc này trên giáo trường truyền đến tiếng hoan hô, nàng xoay người, nghe thấy giáo đầu tuyên bố cuộc tỷ thí quyết định ngôi tam giáp* bắt đầu

*Tam giáp: Ba thứ hạng cao nhất trong thi đấu cung đình ngày xưa, không kể văn võ. Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa.

Linh Lung nhận thấy vẻ vội vàng của nàng, vội dẫn nàng đến chỗ cao để xem. Thượng Quan Mẫn Hoa nhón mũi chân, rất muốn vén rèm che lên. Thấp giọng hỏi: “Ở đâu, sao ta không thấy?”

“Tiểu thư, đừng nóng vội, hẳn phải đánh bại hai mươi đối thủ mới được vào.”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, vừa định ngồi xuống thì lại nghe có người gọi: “Mẫn Hoa muội muội!”

Nàng quay đầu, là hai vợ chồng Tư Không Tiêu. Ánh mắt của Tư Không Tiêu đang trong thời gian tân hôn lại có phần tối tăm, đáy mắt như có gì đó đang âm thầm chảy xuôi. Chu Thanh Mi thì đầy mặt tươi cười ngọt ngào, nàng như chim nhỏ nép sát vào bên người trượng phu. Nhớ tới lá thứ kia, Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi nhú mày, hỏi: “Vì sao còn chưa về Lạc Thành?”

Chu Thanh Mi cười càng thêm ngọt ngào, nũng nịu lại không mất đoan trang: “Còn không phải đầu gối này không muốn ta đi Lạc Thành chịu khổ sao? Hoãn rồi lại hoãn, Đại tướng quân gửi thư thúc giục mấy lần rồi. Cũng không thấy hấn chuẩn bị đi.”

Từ phía giáo trường truyền đến tiếng vỗ tay rào rào, Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức bỏ qua đôi vợ chồng son này. Quay đầu nhìn xung quanh, hỏi hột hột: “Ai thắng!”

Linh Lung mang vẻ mặt hơi khác thường, đáp: “Liễu Tử Hậu một mình đánh bại ba người!”, “A, xem ra Tử Hậu quả thực có hi vọng chiến thắng!” Thượng Quan Mẫn Hoa cười tủm tỉm đáp lời, sau đó nàng lại quay sang đôi vợ chồng trẻ vừa bị xem nhẹ kia, thật tự hào giới thiệu thân phận của người vừa thắng. Tư Không Tiêu cũng không nói gì cả. Chu Thanh Mi tò mò hỏi: “Thị nữ này của muội đang cầm gì trên tay thế?”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi ở đằng kia, hột hột theo dõi diễn biến trên lôi đài tỷ thí. Nếu là Liễu Tử Hậu lên đài, thì nàng lập tức lớn tiếng vỗ tay cổ vũ, cũng không quản đối phương có nghe được hay không. Nghe đến câu hỏi của người khác, nàng nghiêng đầu, hai mắt vẫn không rời Giáo trường, đáp: “Áo choàng!”

“Ta xem nào!” Chu Thanh Mi trực tiếp đoạt lấy áo choàng trong tay Linh Lung, vừa mở ra đã thấy, trên nền vải nhung đen, có một con đại bàng vàng giương cánh, nàng ta lập tức che miệng hô nhỏ: “Muội thêu à?”

Có lẽ là vì giọng của đối phương lên quá cao, Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu, đặt một ít chú ý lên người nàng ta, hỏi lại: “Có gì không ổn à?”

Chu Thanh Mi cắn môi không nói, hai mắt rưng rưng, tim đập thành thịch và loạn nhịp nhìn phu quân nàng ta. Thượng Quan Mẫn Hoa lại nhìn về phía Tư Không Tiêu, ánh mắt hằn cày thêm rồi rằm, sắc mặt khó coi, không còn vẻ tươi cười sang sảng ngày xưa. Nàng hình như đoán ra được gì đó, lại nói không ra nguyên nhân. Nhận lại áo choàng từ trong tay Chu Thanh Mi, nàng thân nhiên giải thích: “Tử Hậu còn nhỏ đã mồ côi cha mẹ, không có người chăm sóc.”

Trong lúc ấy, trên giáo trường, Liễu Tử Hậu lại đánh bại năm người, chỉ còn cách ngôi vị cao nhất ba đối thủ nữa. Tư Không Tiêu bỗng nhiên lên tiếng: “Liễu thị vệ kiếm pháp xảo quyệt, ra tay hung ác, ba người còn lại không phải đối thủ của hần.” Thượng Quan Mẫn Hoa nghe vậy thì mừng rỡ: “Như thế thì tốt, Linh Lung, theo ta đi lấy vài thứ.”

Kì thực chẳng có gì muốn lấy cả, chỉ là không muốn ở cùng một chỗ với đôi vợ chồng son giận dỗi kia. Đến lúc đi đến phía cung tường, hoa tử đinh hương đang nở rộ nhất, hương thơm thấm vào lòng ruột. Thượng Quan Mẫn Hoa nổi tính trẻ con, ném áo choàng cho Linh Lung, nàng đi qua hái một bó hoa, buộc lại. Nàng hớn hờ nói: “Đi, đi tặng hoa cho Tử Hậu!”

Khi các nàng trở lại giáo trường, Liễu Tử Hậu lẳng không chém ra một đạo kiếm quang, xuyên qua bên cạnh đối thủ, ép đối thủ rơi xuống lôi đài. Giáo đầu tuyên bố Liễu Tử Hậu đoạt giải nhất. Thượng Quan Mẫn Hoa mặt mũi hớn hờ, muốn chen qua đám người. Mấy thanh niên trẻ mới tòng quân kia, người nào người nấy đều kích động, vây quanh Võ Trạng Nguyên mới ra lò, ồn ào không thôi.

Chuyện cũng bất ngờ, Thượng Quan Mẫn Hoa bị đẩy ngã giữa đám đông, mũ sa kia lập tức rơi xuống. Liễu Tử Hậu cũng nhìn thấy, vội vã cùng với Linh Lung đẩy đám người ra cứu nàng. Đám người đột nhiên im

bật. Đám đông chen chúc khẽ giãn ra. Thượng Quan Mẫn Hoa nhân cơ hội đứng lên, tùy ý chỉnh trang lại mái tóc, ngẩng đầu nhìn Liễu Tử Hậu đang ở trước mặt, lập tức giơ tay đưa hoa cho hẳn, khen: “Tử Hậu, lợi hại!”

“Tiểu thư, tóc của cô...” Liễu Tử Hậu kinh ngạc cầm hoa, ánh mắt lại nhìn thẳng vào nàng, vừa phần nộ vừa giận dữ, còn có vài phần hung ác.

Linh Lung vẫy lui đám người, mặt đầy oán hận, rưng rưng sửa lại tóc tai cho nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa đặt áo choàng vào tay Liễu Tử Hậu, Liễu Tử Hậu cắn môi không nói lời nào, nàng cười thất thanh, sờ sờ trán hẳn, nói: “Vẫn cứ bướng bỉnh quật cường như thế! Đợi lát nữa khi lĩnh chỉ tạ ơn phải mặc áo choàng này vào, trông sẽ uy phong lắm. Mẹ người ở dưới tuổi vàng có biết cũng sẽ an tâm.”

Chỉ chốc lát sau, có thái giám đến mời Liễu Tử Hậu đi lĩnh thưởng, nhìn theo bóng lưng quật cường của đứa nhỏ này, Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ lắc đầu: “Linh Lung, về sau người phải để ý đến Tử Hậu nhiều hơn, hẳn rất dễ xúc động.”

Linh Lung ôn hòa đáp vâng, Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói: “Người đi hỏi Cửu phu nhân xem, sau buổi trưa có định đi đâu không...”

Sau khi điều được Linh Lung đi, Thượng Quan Mẫn Hoa đi theo đám đông, vừa đi vừa cười về hướng cửa cung.

“Thượng Quan Mẫn Hoa!” Một tiếng quát long trời lở đất ẩn chứa hận ý mãnh liệt, làm cho nàng đang chuyên chú cũng bị dọa nhảy dựng. Thượng Quan Mẫn Hoa quay trở lại, ở phía sau cách nàng hơn năm bước, Chu Thừa Hi hốc mắt ửng đỏ, ánh mắt như muốn ăn sống nuốt tươi trừng trừng nhìn nàng, còn đang thở hồng hộc, hai nắm tay siết chặt. Bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, thù oán thật sâu này đã thể hiện rõ, tranh đấu giữa nàng và hẳn không thể nào chấm dứt được.

Mọi người đều né tránh, cũng có người đứng cách đó không xa, chờ đợi sự kiện bạo lực đáng xem nhất của hoàng cung này.

Mắt thấy Chu Thừa Hi sắp không áp chế được sự thô bạo và căm hận, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng chuẩn bị chạy trốn, thì ở phía đằng kia, Văn công công tử hồng hộc chạy tới, quơ quơ phất trần: “Thất hoàng tử điện hạ, Thượng Quan tiểu thư, bệ hạ cho mời.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Trừ yêu

Cách sau lưng chỉ còn hơn năm bước chính là Nam Đại Môn của hoàng cung.

Thượng Quan Mẫn Hoa thềm than một tiếng, rảo bước chạy về phía Việt Dương Điện. Không có gì bất ngờ, bởi vì sự kiện "ba ngàn sợi tóc xanh rơi xuống đất" kia, hoàng đế tử hôn cho nàng và Chu Thừa Hi. Chu Thừa Hi nghiến răng lĩnh mệnh, bộ dáng hung ác kia, chỉ sợ đêm tân hôn động phòng sẽ biến thành hình phòng!

“Bệ hạ, xin hãy thu hồi ý chí!” Thượng Quan Mẫn Hoa quỳ gối trên Kim Loan điện, đưa lưng về phía ánh nắng bên ngoài Việt Dương Điện, ánh mắt mờ lung, nhìn kim long ngũ trảo (rồng vàng năm vuốt) trên đế tòa, có chút hoảng hốt. Nàng nghe được bản thân mình nói với bậc đế vương phong kiến rằng, nàng dù chết cũng không gả cho Thất hoàng tử.

Toàn bộ quân thần lẫn gia quyến đều nặng nề hút không khí, có người nhảy dựng lên chất vấn nàng đang làm cái gì, đặt người nhà nàng ở chỗ nào, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn tâm bình khí hòa mà nhắc lại lời cự tuyệt của nàng. Thượng Quan Thành như quả bóng da bật thẳng đến trước đế tòa, cam đoan Thượng Quan phủ sẽ không kháng chỉ.

Hoàng đế ngồi trên cao lạnh lùng nói: “Niệm người tuổi nhỏ, không đáng truy cứu. Ái khanh, hôn kỳ vào tháng sau. Hoàng nhi, chuẩn bị nạp thái*!”

*Nạp Thái là một trong những lễ trong phong tục kết hôn truyền thống. Bao gồm: Nạp Thái, Nạp Chỉnh, Vấn Danh, Thỉnh Kỳ, Nạp Cát, Thân Nghênh

Thượng Quan Thành thấp thỏm lo âu tiếp chỉ, hoàng đế nổi giận đùng đùng hồi cung, chỉ chốc lát sau, đám đông tán đi. Bên cạnh nàng còn có tiếng khóc, Thượng Quan Mẫn Hoa cứng ngắc quay đầu, mỹ nhân mẫu thân của nàng đang vịn lấy Tào Văn Anh siết khăn rơi lệ. Tư Không Tiêu đầy mặt thống khổ, vẻ mặt vừa đau đớn vừa không đành lòng. Chu Thanh Mi mấp má môi, đang định nói gì, thấy Tư Không Tiêu lỗ mãng như thế, nhẹ nhàng quay mặt đi.

Ánh mắt của Thượng Quan Cẩm Hoa hàm chứa suy nghĩ sâu xa, hần hỏi: “Muội muội vì sao lại xúc động như vậy? Chỉ hơi vô ý là có thể khiến cả nhà lâm nguy.”

“Phụ thân, con gái không muốn việc vui biến thành tang lễ, xin cha thành toàn.” Thượng Quan Mẫn Hoa dựng thẳng bả vai, cao giọng nói. Nàng nghe thấy giọng nói này quanh quẩn trong kim loan điện, xa lạ hết như câu “Mẫn Hoa không lấy chồng” lúc này, khiến lòng nàng không khỏi nảy sinh ảo giác, đứa ngốc hôm nay là ai vậy?

Chu Thanh Mi nhẹ giọng nói: “Mẫn Hoa muội muội, hai người bọn muội không có khả năng...”

Thượng Quan Thành quay ngoắt đầu, ánh mắt như sấm sét. Chu Thanh Mi dúm dỏ. Mặc dù sợ hãi, nàng ta vẫn nhỏ giọng trả lời: “Bá phụ, đừng trách Mẫn Hoa muội muội, trong lòng muội ấy đã có ý trung nhân. Tất nhiên là không muốn thành hôn với người xấu kia.”

Nghe vậy, Tư Không Tiêu hoàn toàn chấn động. Sắc mặt lụn bại, hần cũng quay sang, ôm kiêu thê rời đi. Điều này làm cho đám người Thượng Quan Thành ngăm hiều, sai người túm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa, hồi

phủ tra xét. Trên đường có nhiều người hoan hô nhảy nhót, còn có thể nghe được tiếng tam giáp của cuộc thi luận võ cười tuần mã bên tầu, cùng với tiếng áo bào bay phần phật trong gió.

“Mời Chương sư gia!” Thượng Quan Thành tức giận dị thường, sau khi hồi phủ lập tức nổi trận lôi đình, tra ra cái xe ngựa đã chuẩn bị sẵn kia, Linh Lung nhận năm mươi côn, lúc được kéo đến trước mặt nàng thì chỉ còn chút hơi tàn yếu ớt.

Thấy con gái vẫn không biết hối cải, Thượng Quan Thành dùng ánh mắt ra hiệu. Mấy nha hoàn thô sử liền muốn kéo Thượng Quan phu nhân nhu nhợc kia ra, ý là con hư tại mẹ. Chương Triều Sinh vội vã ngăn lại: “Đại nhân, Mãn Hoa tiểu thư bình thường vẫn tri thư đạt lễ, hiểu chuyện cực kì, lại hiểu được đại thế. Hôm nay làm chuyện ngốc nghếch như vậy, chắc hẳn phải có cố quái.”

“Ý của Triều Sinh là?” Thượng Quan Thành giật mình. Thấy con gái quả thực đang ngồi yên bất động, như cái xác không hồn thì không khỏi tin ba phần.

Đại nhân, từ khi trở về từ cái mỏ hoang kia, tiểu thư liền lộ ra nhiều điểm cố quái, trong thần sắc như có vẻ thê lương, không cam lòng, ra tay lại lạnh lùng, độc ác, mắt lạnh nhìn người, không còn là nữ tử rộng rãi, lương thiện ngày xưa.” Chương Triều Sinh ngừng lại, Thượng Quan Thành vượt râu, ý bảo lão tiếp tục nói. Vị Đại sư gia này lại nói tiếp: “Đại nhân, ở chỗ đó phong thủy âm độc, người có bát tự không đủ nặng ở lâu, nhẹ thì bị hóa thành si ngốc, nặng thì bị oan hồn lấy mạng. Điều này từng có tiền lệ rồi!”

Chương Triều Sinh làm một cái thủ thế, Thượng Quan Thành vẻ mặt nghiêm trọng, gật gật đầu: “Lão phu vẫn nghĩ không hiểu sao hôm qua đứa nhỏ này lại ra tay như vậy, còn có vẻ thích thú, quả thực ác...Thì ra là có thứ không sạch sẽ ám vào người, đi mời Bạch đạo trưởng.”

Chuyện này hệ trọng, Mao Sơn đạo sĩ chuyên tróc quỷ chuẩn bị tế đàn rất nhanh chóng, giơ một thanh kiếm bằng gỗ đào, xiên ba trăm lá bùa bắt lửa, đánh một bài kiếm pháp trừ yêu hàng ma, trong miệng còn không ngừng niệm kinh. Không lâu, từ mũi kiếm gỗ bắn ra một ánh lửa, bắn thẳng đến ngực của nàng.

“Đình!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng nhìn đám đạo sĩ kia nhảy múa, rồi thị đồng của Mao Sơn đạo sĩ lấy ra một cái mặt quỷ phù bằng xương trắng. Bạch đạo trưởng mừng rỡ, nói với Thượng Quan Thành đang đứng xem ở xa xa: “Chính là vật này mê hoặc tâm trí của tiểu thư.”

Khi hỏi vật này ở đâu ra, toàn phủ không có ai hay biết. Đúng vào lúc này, Liễu Tử Hậu thoát ra khỏi chỗ gia đình, vọt vào trong vòng làm phép. Mặt mũi đỏ bừng, áo choàng mới thêu xiêu xiêu vẹo vẹo buộc trên cổ, xung đột kịch liệt với đám hộ vệ. Chương triều sinh quay sang, nhẹ nhàng hừ một tiếng, thần trí Mẫn Hoa như bị chặt đứt, phịch một tiếng ngã xuống mặt đất.

Nàng rũ mắt xuống, hết nhin lại nhin, nàng có phải đã quá nóng vội rồi không?

Bạch đạo trưởng kia làm như không thấy bị quấy rầy, lão lại nói: “Đây là vật của Nam Man, đượcđeo.”

Thượng Quan Thành nhìn về phía Thượng Quan phu nhân, nàng vội vàng xoa tay, vừa khóc vừa kể lể: “Không, thiếp thân không làm, thiếp thân yêu thương Mẫn Nhi còn không kịp, sao có thể có tâm tư hại nó chứ?”

Lại nhìn về phía nữ quyến trong hậu viện, Chu Linh thấy người ngoài đều nhìn về phía nàng ta, mặt lạnh cười to: “Nó vốn là yêu tinh, liên quan gì đến bản quận chúa chứ?”

Bạch đạo trưởng xoa tay, nói vật ấy không phải kẻ tầm thường mới có, kẻ có bát tự yếu cũng không đeo nổi.

Lão trầm ngâm: “Xem tướng mạo của tiểu thư, ngạc hiệp thả tiêm, cũng là tướng hút yêu.” Năm ngón tay lại nhẹ nhàng nhắm tính: “Bần đạo tính đến bát tự của tiểu thư. Mạng này phúc không hề mỏng, không cần lo lắng khổ sở làm gì. Vinh hoa phú quý đã là trời định, do thần phật bốn phương chiếu cố, lại có hai mệnh cách trùng hợp, thần quỷ chẳng dám lại gần, chính là tướng mạo này, có phần dễ dây vào tai quái.”

“Đạo trưởng, có cách nào giải trừ không?” Thượng Quan Thành xin Bạch đạo trưởng thi triển pháp lực, cứu đứa con gái này.

Bạch đạo trưởng đáp lại: “Còn mong tiểu thư làm nhiều việc thiện, quảng tích lương duyên.”

Thượng Quan phu nhân vội nói con gái bình thường làm mọi việc đều nghĩ cho người khác, cho dân chúng, chưa từng làm thương một con kiến. Bạch đạo trưởng vuốt cằm cười, vẻ mặt thân thiết thêm một chút, nói: “Thì ra là Thất tiểu thư có tài trí cứu chữa quốc nạn, trách không được có thể ngự được quỷ phù. Tín Chi huynh, bát tự của lệnh nữ có mệnh cách cực kì nặng, lại có tướng hút yêu, tất sẽ gặp nạn. Nếu có thể đính hôn sớm, có lẽ có thể hóa giải.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cố nén không cười nhạo, Thượng Quan Thành lại tin sái cổ chuyện ma quỷ của lão đạo trưởng giả danh lừa bịp này, còn sai người mang bát tự của Chu Thừa Hi đến, nói mông ba tháng sau lập tức thành hôn. Bạch đạo trưởng mỉm cười gật đầu: “Bát tự tương sinh, như thế rất tốt. Tín Chi huynh, thời gian đón dâu chọn vào buổi trưa đi.”

Chỉ vì một người xuất hiện bất ngờ này mà hôn sự đòi mạng đã biến thành chuyện vui cứu mạng. Thượng Quan Mẫn Hoa dờ khóc dờ cười, đến lúc này thì toàn bộ lý trí của nàng cũng đã trở về, ngẫm lại cũng thấy buổi

sáng hoang đường thế nào, còn xúc động cự tuyệt hôn sự ngay trước mặt hoàng đế, tùy hứng làm bậy quá thế.

“Thất tiểu thư, trong lòng có Phật, mọi sự vô lo.” Bạch đạo trưởng để lại cho nàng tám chữ, ý nghĩa hàm súc sâu xa.

Nhìn theo bóng dáng của Bạch đạo trưởng kia, tiên phong đạo cốt, cũng coi như một cao nhân. Trong lòng có Phật, mọi sự vô lo. Câu này giống như bắt đầu văng lên bên tai. Thượng Quan Mẫn Hoa lộ bộ trong lòng, nàng đã bao lâu rồi không có thiện tâm hướng Phật, cầu Phật? Chính là từ ngày nàng quyết định không né tránh đám người đối xử tồi tệ với nàng nữa.

Đúng rồi, nàng lòng dạ hẹp hòi đến mức, ngay cả người bên cạnh cũng cảm thấy xa lạ.

Nàng bắt đầu biến thành một kẻ thiên cận, chấp nhặt, dễ tức giận, tàn nhẫn không bình thường, bỏ qua lý tưởng ban đầu, còn tiểu nhân đặc chí. Nàng như vậy, có khác gì những người kia đâu?

Phật tổ, tín nữ biết sai rồi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lương duyên (Thượng)

Sau trận đấu võ ở giáo trường, đại quân Bắc chinh xuất phát. Thiếu niên xuất thân các nhà quyền quý trong kinh thành đa số đều đã gia nhập quân đội, trà lâu tửu quán của Đại Đô vắng khách hơn nhiều. Đợi sau khi chuyện Thất tiểu thư Thượng Quan gia đầu tháng ba sẽ gả vào hoàng gia được truyền ra, toàn Đại Đô sôi trào lên như sóng cồn, đầu đường cuối ngõ đều nghe thấy có người bàn tán.

Có ai không biết chuyện con gái của Thượng Quan gia và hoàng tử Chu Thừa Hi này không đội trời chung, hai người không phải kết thù từ kiếp trước thì cũng là oan gia kiếp sau, trong cung còn phát sinh một vụ cháy lớn, phế hậu chết còn không được phát tang, người hiểu chuyện xem bát tự đều nói hai người này tương sinh tương khắc, cả đời tranh đấu, thậm chí còn có tai ương đổ máu. Với những tin đồn như vậy, ai nấy đều tin sái cổ.

Lúc Nạp Thái, Chu Thừa Hi gửi một con nhạn chết đến làm lễ vật. Thượng Quan Thành không phát tác ngay tại chỗ, nghe quản sự tiền viện nói, bát trà trong phủ đổi cả thầy ba lượt. Thượng Quan Mẫn Hoa buông bút trong tay ra hỏi: “Nạp Thái bằng chim nhạn?”

Linh Lung thân còn mang thương tích, giọng nói trầm thấp, nàng cúi thấp mình trả lời: “Thông gia với Thượng Quan gia tộc, chắc chắn phải tuân theo đại lễ truyền thống của Đại Chu. Ngày mai Nạp Chinh, đưa cửu lễ. Cũng không biết Thất hoàng tử lại muốn náo loạn thế nào.

“Tùy hãn đi.” Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu, tiếp tục vẽ bức “Mẫu Đơn đồ”.

Linh Lung cảm giận thốt lên: “Người ở trong thành lẫn ngoài thành đều đồn đại cực kì khó nghe.”

Thượng Quan Mẫn Hoa phát cổ tay, cũng không ngẩng đầu lên, ra lệnh: “Đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Đợi đến khi Linh Lung khép cửa đi ra ngoài, tay Mẫn Hoa đưa bút càng thêm chậm, đợi vẽ xong đầu cánh hoa, nàng đặt bút lên nghiên mực, nói: “Phúc Nguyên!” Một bóng đen quỳ một gối xuống trước mặt nàng, trả lời: “Thế tử Chu Xương của Tấn Sơn Vương xuất phát theo quân, có mang theo ba trăm thân binh của Tam hoàng tử, năm mươi ám vệ của Nhị hoàng tử. Theo lệnh Đại sư gia, Liễu Tử Hậu gia nhập dưới trướng của Ngụy tham tướng.”

“Ừ, vất vả người!” Thượng Quan Mẫn Hoa buông bút, lấy khăn ra lau tay, giương mắt nói: “Người đi Bạch Vân Am của Tây Sơn, chờ khoai kia đến mùa thu hoạch.”

Phúc Nguyên trầm mặc, sau lại hỏi: “Linh Lung còn có thương tích trong người chưa khỏi, tiểu thư định sắp xếp ai bảo vệ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi kinh ngạc. Hai mắt nàng khẽ nâng lên lại lập tức sụp xuống, đáp: “Các người không cần lo lắng. Ngày đầu tháng ba đó chắc chắn không có chuyện gì đâu.” Nghĩ nghĩ, nàng lại giải thích: “Thất điện hạ không phải kẻ ngu dốt!”

Sau đó, nàng mới biết, không chỉ người của Thượng Quan phủ lo lắng nàng phải chịu đau khổ sống chết đêm tân hôn, mà các sòng bạc trong Đại Đô cũng lấy việc này làm đặt cược. Nghe nói, số tiền cược đã lên cao gấp mấy trăm lần, tất cả mọi người đều cược Chu Thừa Hi sẽ hành hạ Thượng Quan Mẫn Hoa đến tàn phế, hoặc chém, hoặc đầu độc, hoặc dùng roi tra tấn, hoặc dùng sáp nến... Đủ loại khổ hình không thiếu một món nào.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, lấy ra năm tấm ngân phiếu đưa cho Phúc Nguyên: “Đi cược bốn tiểu thư đêm động phòng hoa chúc không phải chịu tổn hao gì, thắng thì chia tiền cho các huynh đệ uống rượu!”

Phúc Nguyên vâng lời rời đi. Đợi ngày thành hôn đến gần, lời đồn thổi cũng bắt đầu thay đổi, số người đặt cược cũng bắt đầu nghiêng về phía bên kia. Thượng Quan Mẫn Hoa nghe tin xong, mặt mũi không khỏi cứng ngắt hỏi: “Phúc Nguyên làm ăn kiểu gì thế hả?” Tiền cứ thế mà bay hết rồi.

Linh Lung trả lời: “Phúc Nguyên nói với ông chủ sòng bạc Lương Môn là tiểu thư có kế sách tất thắng khiến Thất hoàng tử khâm phục. Người ngoài lại cực kì tin tưởng người thông minh nhất Đại Chu là tiểu thư sẽ có biện pháp!”

“Còn có người nói. Bằng dung mạo thiên tiên của tiểu thư, không cần dùng kế, Thất hoàng tử kia chắc chắn sẽ gục ngay trước trận, tất cả mọi người đều đang chờ đợi xem cảnh Thất hoàng tử sẽ tự sát vào mặt mình thế nào!” Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ mấp máy môi, muốn mắng chửi người, lại thấy mặt mũi Linh Lung vui mừng hớn hờ nói thế, đành phải bỏ qua ý định này.

Thấy Thượng Quan Mẫn Hoa không nói lời nào, Linh Lung tưởng nàng đang e ngại đêm tân hôn, nàng ta lại nói: “Tên ác nhân kia nếu dám chạm vào một cọng tóc gáy của tiểu thư, chắc chắn sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn. A, phi, phi, đại cát đại lợi, phật tổ phù hộ.”

“Còn bao nhiêu bạc.” Thượng Quan Mẫn Hoa cắt lời nàng ta. Linh Lung xấu hổ nói cho nàng, chỉ còn sót lại hai ngàn lượng. Xe ngựa lần trước lén mua về bị Chương sư gia tịch thu rồi, không thể bán lại thu hồi vốn nên chỉ còn có bằng này. Thượng Quan Mẫn Hoa bảo Linh Lung đi mua ít trang sức vàng với tơ lụa màu vàng.

Linh Lung kinh hãi, ngữ khí có phần run rẩy hỏi: “Tiểu thư, cô định làm gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thần bí cười cười, vẫn chưa trả lời.

Giờ Dậu mồng ba tháng ba, Chu Thừa Hi mặc lễ phục đen, tự mình đánh xe ngựa đến Thượng Quan phủ nghênh đón cô dâu.

Thượng Quan lão phu nhân cùng với toàn bộ trưởng bối các phe phái trong gia tộc Thượng Quan đều có mặt, mặt sắt lạnh lùng đứng trong từ đường, chờ Chu Thừa Hi bái lễ. Vị cháu rể mới này nhe răng cười, trực tiếp túm tay tân nương kéo ra ngoài cửa. Thượng Quan phu nhân kêu sợ hãi, Thượng Quan Thành đập bàn cái rầm, xung quanh xó hơn mười thị vệ xông ra, cường chế Chu Thừa Hi hành lễ.

“Nhà lão phu không tới phiên người tới giường oai!”

Người trong Thượng Quan phủ người giận dữ người khinh thường, Chu Thừa Hi không cam lòng vẫn phải dập đầu. Thượng Quan phu nhân lệ rơi lã chã, phủ khăn yên ương lên đầu nàng, lại chỉnh lại gả y đỏ rực cho nàng xong, cuối cùng cũng phải lưu luyến buông tay. Thượng Quan Mẫn Hoa đi trước vài bước, lại nghe được hai vợ chồng Thượng Quan Thành ở phía sau dặn dò với theo, nàng yên lặng quay đầu. Trong ánh sáng hôn ám, cả tòa tổ trạch rộng lớn của Thượng Quan phủ hiện ra, âm trầm ảm đạm, chỉ có mấy cái đình đồng đóng trên cửa là sáng lên. Như nhớ tới bản thân mình có lẽ không thể quay lại đây được nữa, nàng quỳ gối vái lạy, dập đầu ba lần với hai vợ chồng Thượng Quan Thành xong mới lạnh lùng đứng lên. Thượng Quan Thành bi phần, cặp mắt già lão rưng rưng, Thượng Quan phu nhân gào khóc, ngất lên ngất xuống mấy lần, những gia quyến khác, người bi kè hỉ, cung đưa Thượng Quan Mẫn Hoa ra khỏi phủ.

Chu Thừa Hi tự động lên xe, chẳng thềm để ý đến tân nương. Thượng Quan Mẫn Hoa vịn tay Linh Lung, không nhanh không chậm lên xe, bước

vào trong ngòi. Trên đường cái đông nghẹt có rất nhiều người qua lại, vãn cảnh. Chỉ vì xe của Chu Thừa Hi đi với tốc độ quá nhanh mà liên tục dọa người qua đường, khi thì có tiếng trẻ con khóc thét.

Thật lâu sau, khi xe ngựa đi qua, Thượng Quan Mẫn Hoa nghe được có tiếng người già khóc kêu: “Tổn thọ rồi, một khuê nữ tốt như vậy lại thành đôi với hồn thể ma vương kia...” các kiêu tới ba lần, tức là xe ngựa cũng vòng được ba vòng thành thì xa phu mới đánh xe ngựa đến Nam Đại Môn của hoàng cung. Chu Thừa Hi đã chờ đến mất kiên nhẫn từ lâu. Thượng Quan Mẫn Hoa nâng váy, vẫn không nhanh không chậm mà đi ra, lúc định xuống xe, có nội thị quỳ xuống khom lưng cho quý nhân kê chân bước xuống. Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn vịn tay Linh Lung tự mình xuống xe.

Tân lang đột nhiên phát tác, một cước bay lên đá văng nội thị kia ra, nội thị kia quỳ mọp xuống, mắt mũi đổ máu nhưng vẫn không dám hé răng xin khoan dung. Chu Thừa Hi kia còn đến túm lấy vũ khí của nội thị, một dao đâm thẳng vào ngực người nọ, máu tươi bắn tung, tiếng lưỡi dao cắm phập vào xương thịt làm cho người ta run rẩy.

Kẻ giết người đã dùng sức quá mạnh, đâm ngập chuôi dao, nói: “Kẻ vô dụng giữ làm làm gì?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Lương duyên (Hạ)

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh run, nàng nhìn thi thể nam nhân vô danh kia, lại nhìn Chu Thừa Hi thái dương dính máu. Nàng phát hiện tay áo của hai người đều bị máu bắn lên tung tóe, mùi tanh tươi xộc lên mũi làm người ta không thể nào chịu nổi. Cho dù biết hôn sự này chỉ là kế sách tạm thời, hi sinh con gái để thành nghiệp lớn. Nhưng là, nàng sao có thể dễ dàng chấp nhận trượng phu trên danh nghĩa của mình là một tên ma đầu điên cuồng, giết người đến nghiện?

Chu Thừa Hi vui vẻ cười ha ha, quăng dao xuống, vươn bàn tay dính đầy máu tươi. Hắn nắm chặt cổ tay co quắp của Mẫn Hoa, mu bàn tay lẫn lòng bàn tay nàng đều dính máu. Điều này khiến cho Thượng Quan Mẫn Hoa ghê tởm đến mức lông tóc dựng đứng. Hai người đập qua đám bạch ngọc như ý vốn mang hám ý bách niên giai lão mà đi, cung nhân cũng không dám hé răng nhiều lời. Tân lang ngẩng đầu xoắn bước đi trước, cười hung tàn. Suốt đường đi, cơ hồ là Chu Thừa Hi lôi nàng đi vào.

Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể để người này đoạt quyền đăng vị. Híp mắt nhìn bóng lưng cứng rắn của hắn, Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm thề.

Bàn tay Chu Thừa Hi cứng như kìm sắt, mặc kệ người đang nắm trong tay có đau đớn hay không, hắn quay đầu lại, hung tợn nói: “Khó chịu lắm sao? Đây là cô nợ ta! Ta muốn cô nợ máu phải trả bằng máu!”

Hai mắt của người này còn tàn nhẫn hơn mãnh thú, không hề có chút nhân tình nào. Sắc mặt Mẫn Hoa càng trắng bệch, nàng hơi cụp mắt, lại

nhìn xuống, nàng không thể cam đoan bản thân mình không ra tay, thay mặt trường bối giáo huấn tên này. Sau khi đến cung Duyên Khánh, có lẽ phục che lấp nên người ngoài vẫn chưa phát hiện ra chỗ không ổn của đôi tân lang, tân nương. Thượng Quan Mẫn Hoa chú ý thấy hoàng đế không mang phi tần hậu cũng tới dự tiệc, cung nhân chủ lễ tuyên bố bái đường. Sau khi dập đầu hành lễ với hoàng đế, quốc sư với Bạch Thái Phi xong thì cùng bước vào tân phòng.

Đến khi cung nhân nâng chậu vàng lên cho hai người rửa tay, vết máu be bết trên tay hai người khiến cho cung nhân thất thanh hét lên, không khỏi đánh nghiêng chậu vàng. Chu Thừa Hi tàn khốc quát: “Lôi xuống!”

Giam sự chủ lễ mặt mũi không có chút biểu cảm nào, tiếp tục chỉ dẫn tân lang, tân nương ngồi vào bàn tiệc. Chu Thừa Hi ngồi hướng Đông, Thượng Quan Mẫn Hoa thì ngược lại. Ngồi hướng Tây.

Cung nhân nâng thịch dê lên, chia ra cho hai người. Lại nâng chén vàng lên, Chu Thừa Hi lạnh lùng cười, toàn vật dùng bằng vàng. Hẳn lấy đồ bột phấn vào, chất lỏng trong chén lập tức biến thành màu đỏ. Thượng Quan Mẫn Hoa mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn bình phong đặt phía sau hẳn, nâng chén của mình lên uống.

Chu Thừa Hi liền một hơi cạn sạch, Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ ngửi ngửi rồi cũng uống hết một chén rượu có vấn đề kia. Mặc cho thị nữ của nàng mặt mày tái nhợt vì lo lắng, hận không thể xông lên uống thay, ai cũng nghĩ nàng đang uống thuốc độc.

“Thái công công, còn không tuyên bố nhanh!” Chu Thừa Hi nổi giận gầm lên một tiếng, cung nhân chủ lễ vội vã tuyên bố mời tân lang tân nương hợp cẩn. Hai người cởi bớt y phục ra dưới sự trợ giúp của thái giám cung nữ, cũng lấy xuống trang sức trên đầu, xong xuôi hết thảy, hạ nhân dập đầu rời đi.

Linh Lung mang vẻ mặt kiên định đứng ở phía sau Thượng Quan Mẫn Hoa, chăm chú vào nhất cử nhất động của Chu Thừa Hi, nàng ta hoàn toàn không có ý định đi ra ngoài.

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nghiêng đầu: “Lui ra.”

Linh Lung lớn tiếng đáp: “Tiểu thư, có việc nhớ gọi nô tỳ!”

Người ngoài lui ra hết, trong tân phòng chỉ còn tân lang mặc áo lót màu đen, Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi yên không nói, có vẻ trầm tư, Chu Thừa Hi phủ tóc trước ngực, nhắc bầu rượu lên, điên cuồng vừa cười vừa uống, sau đó, hắn không biết lấy ở đâu ra một con dao bằng vàng, di chuyển lên xuống trên gáy trắng nõn nà của Thượng Quan Mẫn Hoa. Hắn gầm lên: “Ta muốn cho lão hồ ly kia hối hận! Ta muốn giết cô báo thù cho mẫu hậu, rút gân lột da, nghiền xương thành tro...”

Hàn khí của con dao cắt qua da thịt mềm mại của tân nương, rạch ra một vết máu thật sâu, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy có một dòng máu chảy xuống cổ áo. Loảng xoảng một tiếng, Chu Thừa Hi quăng con dao xuống, kinh ngạc nhìn vào miệng vết thương của nàng, lại chuyển mắt nhìn về phía cặp mắt không có chút gợn sóng của nàng. Vẻ mặt hắn lại biến thành vẻ nguy hiểm, ngữ khí phức tạp khó hiểu, quát hỏi: “Cô muốn chết? Cô cũng dám chết? Cô dám đứng yên chờ người ta đến giết?”

Rầm! Cả cái bàn gỗ lim bày đầy rượu và đồ ăn vỡ thành bốn năm mảnh, đồ ăn với bầu rượu rơi loảng xoảng xuống đất, bừa bộn hết cả.

Thượng Quan Mẫn Hoa giương mắt lạnh lùng liếc hắn một cái, nhưng không nói một lời nào, nàng lấy ra khăn tơ tằm màu vàng bịt chặt lấy miệng vết thương. Chu Thừa Hi như một con thú bị giam cầm, gầm rít trong cổ họng, vòng một vòng trong tân phòng đập hết tất cả mọi thứ hắn nhìn thấy. Tượng ngựa vàng, kì lân vàng, các loại bình gốm, bảo thạch trong phòng không có cái nào thoát khỏi tay hắn.

Ở bên ngoài, Linh Lung gấp đến độ mấy lần xông lên đập cửa vào lại bị người hầu của Chu Thừa Hi ngăn lại. Trong ngoài đều xung đột âm ỉ, rất náo nhiệt.

Thượng Quan Mẫn Hoa bị âm ỉ như vậy làm nhức đầu, nàng buông tay, nói: “Có thời gian đập phá này nọ như thế, không bằng đi Trú Mã Than kiếm ít quân công.”

Chu Thừa Hi nổi trận lôi đình, chỉ thẳng vào mũi nàng mà mắng: “Nếu không phải vì Thượng Quan gia nhà cô, bốn hoàng tử lại rơi vào cảnh khổ đốn thế này à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đưa tay gạt ngón tay hăn ra, giọng lạnh lùng: “Anh phải làm trò cách ta xa một chút, cái chết của hoàng hậu, ta thật có lỗi.”

“Nếu không có Thượng Quan thị nhà cô, mẫu hậu làm sao phải chết? Trương tử vì sao phải bị gả đi xa, không biết sống chết ra sao? Vẻ giả tạo này của cô thật khiến người ta ghê tởm. Quái vật máu lạnh!” Chu Thừa Hi chửi âm lên, tiếng đập đồ rầm rầm cũng không át được giọng hăn.

Nồng đậm oán hận đập vào mặt, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhíu mày, lãnh đạm nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, trong lòng anh rõ ràng biết hoàng hậu mà chết thì ai có lợi nhất, lão hồ ly giết bà ta làm gì?”

“Đây chỉ là lời biện hộ của Thượng Quan thị các người thôi!” Chu Thừa Hi đập một cái chậu vàng, tiếng loảng xoảng cực to làm người ta ù tai. Thượng Quan Mẫn Hoa chán ghét che tai, ném khăn tay cho Chu Thừa Hi: “Giờ phút này cuộc tranh giành ngôi vị thái tử đã là lửa cháy đến nơi rồi, anh còn có tinh thần sức lực đi tìm ta trút giận, đúng là nổi điên lên là không biết gì nữa.”

Trên người đối phương, nổi căm hận toát ra càng thêm nồng đậm, thấy rõ trên khăn tay kia thêu một con rồng vàng nhỏ với năm vuốt sắc nhọn,

hàn ý toát ra trong mắt, ánh mắt thâm trầm, hần siết tẩm khăn tay càng chặt.

“Cô muốn làm gì?”

Đây là lần đầu tiên từ khi hai người gặp nhau Mẫn Hoa lộ ra ý cười yếu ớt, nàng chân thành trả lời: “Hợp tác. Ta nghĩ cách giữ lại ý chỉ sắc phong thái tử, cho anh thời gian tranh quân quyền!”

Lần tranh này là tranh quân quyền, còn có vị trí chủ Đông Cung, dưới một người trên vạn người nữa.

Chu Thừa Hi đầu tiên còn thực hồ nghi, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ thản nhiên nhìn thẳng hần. Chu Thừa Hi cười to: “Thượng Quan Hiền phi mà biết cô ăn cây táo rào cây sung thế này, ả chắc chắn sẽ ăn sống cô!”

Nói xong, hần nhét khăn tay vào trong ngực áo, uống ừng ực từng ngụm rượu to , trong ánh mắt làm gì còn vẻ thô tục hay thô bạo nữa. Đám người Chu Xương kia mà nhìn thấy, nhất định sẽ tiên hạ thủ vi cường làm thịt tên này rồi.

Thượng Quan Mẫn Hoa cong môi cười giễu cợt: “Thất hoàng tử điện hạ hần là nên cảm thấy may mắn, con trai của nàng ta không phải nghiệt chủng của Chu Xương kia.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Từng bước

Chu Thừa Hi quăng chén rượu xuống, cũng không kiêng dè Thượng Quan Mẫn Hoa, mở ra một cái mật thất trong tân phòng, sau khi hẩn chui vào thì cửa mật thất lại đóng chặt. Thấy người này rời đi, Mẫn Hoa cũng có thể thả lỏng tứ chi đã cứng ngắc, nàg đi đến trước gương đồng, nghiêng mặt nhìn vết thương trên gáy. Miệng vết thương trông hơi dữ tợn, máu chảy ra đã thấm đỏ một bên vai của nàg.

Kéo lại cổ áo, nhìn cái cửa mật thất kia nàg cười không hiểu sao lại cười vui vẻ. Cái cửa kia, cực kì bình thường, trên đó có một bức họa trừ quỷ có vẻ là của danh gia vẽ. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn nó như nhìn đến kết cục của Chu Thừa Hi. Nàg cười liên tục, đến chỗ chậu đồng trong góc phòng, giặt khăn vắt xử lý miệng vết thương. Bỗng dưng, nàg chú ý tới bóng mình phản chiếu trên mặt nước, hai mắt trắng đen rõ rang, dưới ánh nến lập lòe lại có vẻ nguy hiểm dị thường.

Nàg lùi về mấy bước, nhắm mắt thu liễm tâm trạng vui vẻ, thì thầm: “Phật tổ trên cao, tín nữ chỉ đang cố gắng tự bảo vệ mình thôi.”

Tất nhiên, nàg dù thế nào cũng không thể coi thường tính mệnh.

Nàg cũng không phải kẻ trung thành với thuyết duy vật, vô thần.

Cho nên, giờ phút này trong lòng nàg như có một con quỷ đang giơ nanh vuốt, làm cho nàg tối nay không thể nào an bình. Nếu như Chu Thừa Hi đúng như nàg mong đợi – chết ở Trú Mã Than, nàg cũng không nghi

ngờ kẻ bị lừa gạt mà bỏ mạng chắc chắn sẽ không cam lòng, sẽ hóa thân thành ác quỷ đến lấy mạng nàng.

Nàng ngồi ở trên giường gỗ, ngón tay thon gầy siết đến chặt chẽ, trong lòng có điều do dự.

“Thất tiểu thư.” Giọng ám vệ vang lên bên tai.

Thượng Quan Mẫn Hoa cố gắng vực dậy tinh thần, cặp môi hồng mấp má, vẫn không cách nào nói ra chỗ Chu Thừa Hi vừa mới biến mất. Nàng ngồi sau màn che, bất giác ôm lấy gối ngọc, bảo: “Đến Trú Mã Than xuống tay. Nói với Đại sư gia, chỗ này rất có tính phiêu lưu.”

Vút một tiếng, ám vệ rời đi. Thượng Quan Mẫn Hoa buông lỏng toàn thân, ngã xuống trên giường. Hai mắt nhìn chăm chăm vào đỉnh màn thêu giang sơn gấm vóc, hận không thể tát cho mình một cái. Thế mà nàng đã giả lòng từ bi buông tha cho mối tai họa ngầm, quá cố hủ, lại buồn cười. Sau này nếu có một ngày nàng chết không có chỗ chôn, đấy cũng vì ngày hôm nay nàng buông tha cho người khác!

Bụp một tiếng, ánh nến khê chớp động, nổ bụp một tiếng.

Thượng Quan Mẫn Hoa giật mình một cái, bộ mặt tàn khốc, khát máu của Chu Thừa Hi xẹt qua trong đầu nàng, nàng kêu to: “”Linh Lung!”

Thị nữ thân cận của nàng tiến vào, theo sau còn có nội thị phụng kiếm của Chu Thừa Hi. Chu Thừa Hi khom người, ân cần hỏi chủ nhân có chỗ nào không khỏe. Đợi nàng ngẩng đầu, nhìn thấy miệng vết thương dữ tợn ngay trong đêm tân hôn kia, lập tức mở miệng mắng chửi không thôi.

Trong tân phòng đỏ rực, tên nội thị hai mắt đen âm trầm, thần sắc lạnh lùng, làm như không thấy cả phòng hỗn độn. Gã ôm kiếm trong ngực tiếp tục phục trách giám sát. Thượng Quan Mẫn Hoa thấy thế, lặng ngắt không nói gì, mặc cho Linh Lung sắp xếp.

“Tiểu thư, phòng này làm sao mà ngủ được?” Linh Lung tức giận ngút trời, quát tên nội thị kia: “Tai người điếc à? Tiểu thư muốn đổi phòng khác!”

Tên nội thị phụng kiếm làm như mắt điếc tai ngơ, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không tỏ vẻ, hai mắt chỉ liếc qua một cái. Biết rõ thân phận người này xong nàng cũng không can thiệp nữa.

“Đi xuống đi.” Thượng Quan Mẫn Hoa ra lệnh, cơ hội đã bỏ qua rồi. Có lập lại cũng vô dụng, không bằng tính kế lâu dài.

Linh Lung lẩm bẩm chửi hai tiếng: “Chó săn!” Lập tức rón ra rón rén đi ra ngoài cửa, hai bóng lưng mờ mờ ánh lên cửa sổ gỗ thiệp giấy. Linh Lung với nên nội thị phụng kiếm kia, một trái một phải đứng hai bên, tận trách canh giữ căn phòng này.

Trong rèm trướng thật dày, Thượng Quan Mẫn Hoa nằm xuống, theo thói quen túm lấy vật ở trước ngực, lại không thấy gì cả. Nàng nhớ tới Bạch đạo trưởng kì quái kia, lão nói sự khác thường của nàng là do vật này tác quái. Có chút khác thường chột lóe trong lòng nàng, nàng biết có rất nhiều chuyện mà nàng không thể hiểu hết được. Nàng muốn nắm bắt được chút khác thường chột lóe này, nhất định có thể hiểu rõ ý trong đó.

Thế mà lại cứ bỏ qua mất! Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không thể hiểu hàm nghĩa trong đó.

Còn đang mộng lung thì đã đến giờ thức dậy trong cung, Thượng Quan Mẫn Hoa được thị nữ mặc cho một bộ lễ phục cực kì dày và nặng, nhìn khuôn mặt xa lạ trong gương đồng, nàng hỏi: “Bây giờ là canh giờ nào rồi?”

“Giờ Dần một khắc rồi ạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa giật mình, đây là thời gian đi thỉnh an người đây.

Tới Vinh Phúc Cung, trong lúc đi qua mấy vòng tường cung còn đang chìm trong sương giá hơi mù, nàng đã nghĩ thông thấu thái độ của lão chủ tử trong cung đối với nàng. Cam hậu đã chết, còn có Bạch Thái Phi. Thượng Quan Mẫn Hoa kiêng kỵ vị lão thái thái này như vậy, kết quả lại để Cam hậu chết.

Ai có khả năng xuống tay với Cam hậu nhất, ai có thể chọc thủng được sự canh giữ bao vây của Thượng Quan thị mà giết chết Cam hậu, sau đó lại vu oan cho Thượng Quan thị, ai có thể thu được lợi ích lớn nhất từ chuyện này... Ngoài vị chủ nhân của Vinh Phúc Cung này làm gì còn ai nữa?

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cụp mi xuống, dưới lớp y phục rộng thùng thình, nàng cẩn thận điều chỉnh tốt tư thế đứng, gắng không thể để bị ai bắt được lỗi gì. Giờ Thìn kém một khắc, tam phi mặc lễ phục long trọng, cầm khăn lụa, tóc búi cao dẫn theo một đoàn người đông đảo đến Vinh Phúc Cung thỉnh an. Giang Huệ Phi eo nhỏ, mặt hoa da phấn đi trước, mặt mũi mang theo ý cười, thấy Thượng Quan Mẫn Hoa đứng ngoài cửa cung, che môi cười, xoay thắt lưng đi vào Vinh Phúc Cung.

Giờ Thìn, hoàng đế khoan thai đến. Lão thấy Thượng Quan Mẫn Hoa đứng ngoài, đúng lúc ấy thì Thái thị nhân – tổng quản Vinh Phúc Cung đi ra mời người vào. Đợi hoàng đế đi vào được một nén hương rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa mới theo thị nhân lê đôi chân cứng ngắc đi vào. Vào nội đình, lại theo chỉ thị của thị nhân mà hành lễ với các vị trưởng bối, nàng hết dập đầu lại dập đầu.

Bạch Thái Phi cùng hoàng đế hỏi Chu Thừa Hi đâu rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa đáp không nổi.

Trong số các phi tần bắt đầu có người lên tiếng: “Không phải Thất hoàng tử cũng tin cái lời đồn kia, không muốn thành hôn với Thượng Quan tiểu thư?”

Lập tức liền có người hỏi đồn: “Là lời đồn gì vậy?”

“Là nói trên người Thượng Quan tiểu thư có yêu khí, ngay cả Thượng Quan Thượng Thư cũng sợ dính cái gì không sạch sẽ mà đặc biệt mời pháp sư đạo trưởng đến làm phép trừ ác đấy.” Các phi tần bưng tỉnh đại ngộ, hoàng đế vỗ bàn, thét lệnh bảo các nàng không được bàn tán chuyện vợ vãn này. Văn công công gọi thị vệ bên người Chu Thừa Hi vào, tên nội thị phụng kiếm kia dâng lên một bức thư. Trong đó thể thiện lòng quyết tâm kiên định của Chu Thừa Hi khi đi lên tiền tuyến phía Bắc giết địch bảo vệ biên giới Đại Chu.

“Tính tình của Duyên Khánh đúng là càng lớn càng khó bảo.” Bạch Thái Phi liếc mắt hoàng đế một cái như có như không. Hoàng đế vẫy tay, tên nội thị phụng kiếm kia lui ra, lão nói với Bạch Thái Phi mấy câu, chỉ chốc lát sau, hoàng đế cũng từ biệt các phi tử nhà mình, đến Minh Tuyết Cung ôm Hiền Phi mềm mại và hoàng tử mới sinh của lão.

“Tính tình hoàng đế cũng thật nôn nóng.” Bạch Thái Phi oán trách một câu, các phi tần không một ai dám tiếp lời, bà ta nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, rất “tri kỷ” mà đề nghị các trưởng bối trong cung dạy bảo nàng một vài câu.

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, chỉ cật lực lễ bái. Chờ Tam phi, Lục nghi, Tứ mỹ nhân, Thất tài tử cùng bảy mươi hai tiểu chủ khác thay nhau giáo huấn, răn dạy những lời thấm thía sâu sắc như là: như thế nào mới là con dâu tốt của hoàng gia, trong cung sinh tồn không dễ, một ngàn tám trăm chương lễ huấn trong cung cấm... các loại xong. Cứ như thế, đầu gối của Mẫn Hoa đã quỳ đến sưng đỏ, quỳ đến xương phát đau. Trong tình

thế này, nàng chỉ có thể cắn đầu lưỡi nhịn xuống, tới giờ Thân, lão thái thái rớt cuộc lên tiếng: Dừng bữa!

Các phi tần lúc trước dù có chuẩn bị trước mới đến thì đến lúc này cũng bụng sôi ùng ục hết cả. Vài phi tần hơi béo một chút, món khai vị vừa được bưng lên đã hết nhẵn, Tam phi – Lục nghi còn để ý hình tượng, tốc độ cũng bình thường, không tỏ ra đói khát quá rõ ràng.

Thượng Quan Mẫn Hoa đã bị giày vò đến mất hết khẩu vị, cho dù đám người Bạch Thái Phi trước mặt dùng đủ thể loại giọng để châm chọc, nàng cũng chỉ uống hai ngụm canh không biết tên. Canh vừa xuống dạ dày, bụng dạ đã bắt đầu nhộn nhạo điên cuồng, nàng lập tức phun ra, hình như còn lẫn cả tơ máu.

“Ồi, đau quá.” Một vị phi tần nào đó ôm bụng lăn lộn đầy đất, bàn ăn loảng xoảng mấy tiếng rồi bắt đầu chao đảo.

Một vị phi tần khác sùi bọt mép, trước lúc nhắm mắt chỉ nói được ba chữ: “Độc, có độc.”

Giang Huệ Phi, Bạch Hoa Phi cùng Lạc Hoa Phi mặt mũi xanh mét, khóe miệng dính máu. Bạch Thái Phi thở hỗn hển, liều mạng giữ lại một hơi cuối cùng, kêu xong cho xong câu: “Thật độc ác!” Vinh Phúc Cung của bà ta đã biến thành cái ổ độc rồi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tàng Kiều

Hoàng cung loạn như cái chợ. Các thái y của Thái Y Viện vây quanh đám phi tần, bắt mạch kê đơn. Linh Lung đi cầu xin mấy lần cũng không mời được ai đến chữa trị cho Thượng Quan Mẫn Hoa. Sắc trời dần tối, thấy Thượng Quan Mẫn Hoa càng ngày càng suy yếu, Linh Lung lòng như lửa đốt, không để ý đến lệnh cấm trong cung, xông vào Minh Tuyết Cung cầu cứu. Kết quả, đến nơi mới biết, Thượng Quan Tuyết Hoa cũng bị hạ độc, hoàng đế đang ở đó, nàng ta không có cơ hội nói chuyện với Thượng Quan Tuyết Hoa.

Sau khi trở về, Linh Lung miễn cưỡng cười cười, nói thái y sắp đến rồi. Trong lòng Mẫn Hoa hiểu hết, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: “Đưa ta đến chỗ Ngọc Sơn phu tử.”

Linh Lung lên tiếng đáp vâng, đang định xắn tay lên ôm Thượng Quan Mẫn Hoa, tên nội thị phụng kiếm kia, xoát một tiếng tuốt ra nửa kiếm ngăn hai nàng lại. Linh Lung tức giận trừng mắt nhìn, giận dữ hét lên: “Chủ tử của người sắp chết rồi!”

“Cũng phải chết trong Duyên Khánh Cung!” Tên nội thị phụng kiếm lạnh nhạt nói, bộ dạng quả quyết. Linh Lung thả Thượng Quan Mẫn Hoa xuống, lập tức đánh với người này. Quyền cước của Linh Lung không kém, kiếm pháp của tên nội thị này lại xuất chúng, hai người võ nghệ sà sà nhau, nhất thời không phân được thắng bại. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn xung quanh một lát, do độc tính phát tác mà ngất đi.

Đến khi nàng cảm thấy huyết nhân trung đau đớn mà bừng tỉnh thì đã thấy Tần Quan Nguyệt đang nhìn tay phải, trên tay cầm một cái kim khâu dài, đầu kim đen sì. Vẻ mặt lão rất nghiêm nghị, nhưng trong thần sắc lạnh lùng trong trẻo ấy lộ ra tức giận. Thấy Thượng Quan Mẫn Hoa mở mắt ra, lập tức hòa dịu vẻ mặt ấy đi, trong mắt mang theo ý cười trấn an tinh thần bệnh nhân.

“Tỉnh, Mẫn Nhi tỉnh rồi.” Bên giường trúc, một thiếu phụ mặc cung trang xa lạ vui mừng đến ướt nước mắt, hai tay tạo thành hình chữ thập, khê hướng lên trắng sáng bên ngoài cửa sổ cầu khẩn.

Linh Lung kích động không kiềm chế được, nàng ta hỏi Tần Quan Nguyệt: “Quốc sư đại nhân, tiểu thư sao rồi ạ?”

Thiếu phụ mặc cung trang kia cũng xoay người, vẻ mặt thân thiết chờ câu hỏi, Tần Quan Nguyệt lại không đáp. Lão thu lại các kim châm cỡ độc, lại lấy từ trong hòm thuốc ra một cái túi kim châm khác, mở ra, lấy một cây hơ lên ánh nến khử trùng. Lão bảo Linh Lung nâng Thượng Quan Mẫn Hoa dậy để lão có thể châm cứu dễ hơn.

Tần Quan Nguyệt tập trung tinh thần, ra tay cực kì nhanh, tìm huyết cực kì chuẩn. Chỉ sau tầm một khắc, trên người Thượng Quan Mẫn Hoa đã phủ kín kim châm. Tần Quan Nguyệt lại bảo Linh Lung cầm giá nệm, thấy độ bức ra phải đốt ngay. Lão dặn Linh Lung phải chú ý nắm chắc tốc độ và tiết tấu. Sắp xếp xong, Tần Quan Nguyệt lại nâng Thượng Quan Mẫn Hoa dậy, để nàng khoanh chân ngồi trên giường, hai tay để sát vào sau lưng nàng. Ngay lập tức, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy có một dòng khí ấm áp lưu chuyển đến khắp tứ chi bách hải, xua đi cảm giác đau đớn lạnh như băng trong cơ thể lúc trước.

Thiếu phụ mặc cung trang nín thở tập trung tinh thần, không dám tạo ra một tiếng động nhỏ nào, chăm chú nhìn Tần Quan Nguyệt. Linh Lung cau mày, trên trán với thái dương nàng ta đầy mồ hôi, tay trái nắm lấy cổ tay

phải, cẩn thận nhìn lên đuôi kim châm tại các huyết. Thấy độc khí bị bức ra một cái là đốt ngay lập tức. Cứ như thế đổi kim châm ba lần, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy còn kiệt sức hơn cả lúc trúng độc. Tần Quan Nguyệt giải thích. Bởi vì nàng trúng hai loại độc, không có kim hỏa kích thích mạnh thì chỉ sợ lưu lại mầm độc trong người.

“Quốc sư đại nhân! Mẫn Nhi trúng độc gì vậy ạ? Sao lại có kẻ gan lớn như thế, hạ độc thủ như thế với người hoàng gia chứ? Đúng là không có vương pháp, bản cung phải quay về hồi bẩm phụ hoàng, tìm ra kẻ xấu này rồi dùng cực hình tra tấn hẳn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nâng chân mày, nhẹ nhàng liếc qua thiếu phụ mặc cung trang kia. Người này cùng lắm là mười tám tuổi, dáng người nhẹ nhàng mềm mại, trong khí thế uy nghiêm kia lại ẩn chứa vẻ e lệ của thiếu nữ. Thân phận của nữ tử này nàng có thể đoán được. Là công chúa Chu Thừa Tuyên, mới được gả cho Thượng Quan Xá. Ngoại trừ cô gái đã được gả cho Thượng Quan gia này thì trong hoàng cung không còn một ai thềm quan tâm đến nàng nữa phần.

Linh Lung cũng nói: “Quốc sư đại nhân, xin ngài cho biết tiểu thư trúng phải độc gì. Nô tỳ bất tài, cũng biết ăn miếng trả miếng!!”

Tần Quan Nguyệt thu lại kim châm với các loại dụng cụ khác, thản nhiên liếc Linh Lung một cái: “Trước là Tàng Kiêu, sau là Thục Cốt!”

Chu Thừa Tuyên cả kinh, mặt mũi trắng xanh, toàn thân run rẩy. Nàng ta mấp má môi, kết quả vẫn không nói gì. Linh Lung khó nén được phần nô quát lên: “Tàng Kiêu, lại là Tàng Kiêu, độc ác như vậy, Thất hoàng tử đúng là ác quỷ chuyển thế!”

Tàng Kiêu, kịch độc mãn tính, bột phấn màu trắng, pha với rượu lập tức chuyển sang màu đỏ kiêu diễm như hoa đào. Kẻ ăn phải độc này, dung mạo, dáng người lập tức được lưu giữ lại ngay tại khoảnh khắc đó. Tên gọi

là lấy từ ý của câu “kim ốc tàng kiều”, nghe nói, độc này do Hán đế tự tay pha chế, chuyên dùng cho các nữ tử trong cung, muốn lưu giữ vẻ đẹp của một giai nhân vĩnh viễn.

Nếu có thể thì Linh Lung đã ôm Thượng Quan Mẫn Hoa khóc lớn mắng to, khóc vì tình cảnh bi thảm mà Mẫn Hoa gặp phải, mắng là mắng kẻ xấu xa tâm địa độc ác.

Nghe đến được tính và điển cố của Tàng Kiều, trong mắt Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn chẳng có chút gợn sóng, giống như người trúng Tàng Kiều không phải là nàng vậy. Chu Thừa Tuyên rơi lệ, cầm khăn hoa, nói đỡ: “Hi hoàng đế làm như vậy, chắc chắn là để bảo vệ Mẫn Nhi. Là thật đấy, sách cổ vẫn nói: Kẻ uống Tàng Kiều, bách độc bất xâm!”

“Cho nên, tiểu thư không bị Thực Cốt độc chết nên chẳng lẽ bọn ta phải đi cảm kích tên hỗn thế ma vương khốn kiếp kia?” Linh Lung bùng nổ rồi, giơ nắm đấm lên, phẫn hận không cách nào kiềm chế.

Thượng Quan Mẫn Hoa lại chuyển mắt nhìn sang, thấy vị Ngũ công chúa này vẻ mặt rất đơn thuần, ánh mắt trong suốt, da thịt như tuyết trắng, hoàn toàn là bộ dạng thỏ trắng khiến người thương tiếc. Nàng cuối cùng cũng hiểu, khó trách lại bị chuyện trung quân ái quốc do Thượng Quan gia bịa ra lừa mất. Quá tình thuần, quá ngây thơ, hoàn toàn không giống người trong cung.

“Không, không phải như thế, Hi hoàng đế chính là tính tình không tốt thôi, tâm địa của đệ ấy tốt lắm.” Chu Thừa Tuyên hiển nhiên không giận dữ, còn bị Linh Lung dọa sợ, hoàn toàn không có khí thế công chúa. Nàng ta ủy khuất chỉ có thể lôi kéo Tần Quan Nguyệt làm chứng, nước mắt lưng tròng nói: “Phu tử, Mẫn Nhi không phải chịu độc Thực Cốt hành hạ là bằng chứng mà, phu tử, phu tử, ngài nói, Toàn Nhi nói có đúng không?”

Tần Quan Nguyệt lấy khăn trắng lau sạch tay xong mới cười nói: “Ngũ công chúa điện hạ, Thượng Quan phu nhân chắc chờ cũng sốt ruột rồi.”

Chu Thừa Tuyên sừng sốt, nước mắt chưa khô còn dính trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Hai cặp mắt to ướt ướt như nai con sụp xuống, vội lao ra ngoài như gió, còn mang theo tiếng nước nở khe khẽ: “Phu quân, Toàn Nhi không cố ý...”

Tần Quan Nguyệt xoa tay, bảo Linh Lung đừng quấy rầy người bệnh nghỉ ngơi. Sau khi Linh Lung rời đi, lão xoay người lại, đắp lại chăn cho Thượng Quan Mẫn Hoa, lại lấy mu bàn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán nàng, thấy nàng không chịu ngủ thì hỏi: “Mẫn hoa đang nghĩ gì vậy?”

“Không thể nghĩ gì!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ giọng đáp: “Còn xin phu tử thương cho Mẫn Hoa một cái bạt tai!”

Tần Quan Nguyệt không hiểu tại sao, cũng không làm theo. Lão khuyên nàng ngủ nhiều một chút, độc tố mặc dù đã bức ra ngoài nhưng cũng làm hại thân thể nhiều rồi.

Nghỉ ngơi mấy ngày, Thượng Quan Mẫn Hoa đã khỏi hẳn. Linh Lung cũng báo lại tin tức nghe ngóng được cho nàng. Vụ đầu độc Thực Cốt này tổng cộng đã lấy đi tánh mạng của mười hai phi tần hậu cung. Mức độ trúng độc của Tam phi không giống nhau, các thái y dùng thuốc quý ngày ngày đêm đêm túc trực mới giữ lại được mệnh của các nàng. Chủ tử Vinh Phúc Cung là Bạch Thái Phi thì tất nhiên – đại thương nguyên khí, bà ta trúng độc không nặng chỉ là bị ma quỷ quấy phá. Nghe nói Vinh Phúc Cung đêm đêm thắp đèn sáng choang nhưng vẫn người người sợ hãi, động một tí là có nội thị bị xử lý, số oan hồn trong cung cũng tăng thêm vài cái.

Trong số đó, nghiêm trọng nhất phải là Thượng Quan Tuyết Hoa.

Lúc trúng độc, nàng ta còn đang ở cử, các thái y dùng năm cây nhân sâm ngàn năm mới cứu được vị Hiền Phi tân phong này, còn nói là qua mùa

đông mới có thể giải được toàn bộ độc tố còn sót lại.

Thượng Quan Mẫn Hoa không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi: “Ừ, thế người hạ độc đã tìm ra chưa?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Giải oan

Cũng tầm đó, Bạch Thái Phi cho người đến mời Thượng Quan Mẫn Hoa đi Vinh Phúc Cung một chuyến. Linh Lung vẻ mặt phức tạp, mím môi không nói hết câu. Trước lúc bước vào cửa cung, Linh Lung có vẻ không đành lòng, cúi đầu nói: “Đừng ra mặt!” Thượng Quan Mẫn Hoa hơi kinh ngạc, nhìn qua thì thấy Linh Lung lại dời mắt đi, không dám nhìn nàng để né tránh câu hỏi của nàng.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nhíu mày, xoắn nhẹ tay áo, âm thầm cân nhắc nguyên do trong đó. Nàng cũng không phải là không biết bọn họ nhắm vào mình, nhưng chỉ là muốn biết đám người kia định dùng biện pháp gì để giày vò nàng nữa đây. Cung nhân lên tiếng thông báo, Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nhắc vạt lễ phục gấm thêu hoa nhiều tầng nặng nề lên, ngoan ngoãn bước vào tròng cung đấu thực sự này.

Bạch Thái Phi ngồi trên tòa, thần sắc cổ quái, còn hàm oán hận ý, đợi nàng quỳ xuống hành lễ, vẻ mặt của vị bề trên kia cực kì quái dị, còn mang theo sát ý nồng đậm. Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng mắt khẽ cười, thái phi lại dịu mặt, bảo người ta cấp ghế ngồi cho nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa trấn tĩnh ngồi xuống, mặt hướng về phía các phi tần. Nàng chưa từng nhìn lướt qua vẻ mặt các phi tần, những cái nhìn đánh giá xen lẫn ý oán hận của mỗi người làm cho nàng cúi đầu cười trào phúng.

Ngày đó, ở Vinh Phúc Cung toàn là những mỹ nhân thiên kiều bá mị, trăm hoa đua sắc, hôm nay, khuôn mặt kiều diễm xanh le xanh lét bị bệnh

nặng, trông không khác gì nhưng bông hoa tàn bị gió đông tàn phá, làm cho người ta không khỏi thổn thức thương tâm.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cung nhân già phẫn nộ quát: “Khai hay không khai?”

Kẻ bị đánh cũng kiên cường, chưa từng lên tiếng. Cung nhân già lại lệnh cho người hành hình tiếp tục quất roi kẻ hạ độc. Thượng Quan Mẫn Hoa đến lúc này mới biết, hôm nay tụ họp, nguyên do chính là vì vụ đầu độc trong Vinh Phúc Cung hôm ấy. Ngoài cửa truyền đến tiếng quất roi và đánh gậy, nàng cảm thấy kỳ quái. Tại sao không giao kẻ đó cho Hình Bộ, hoặc là theo quy củ tôn thất mà xử lý?

Bạch Thái Phi điều chỉnh lại thần sắc, cầm lấy chén trà, thổi nhẹ một cái. Tặng cho các cung vòng ngọc phúc lộc thọ trân quý. Bà ta nói tất cả mọi người đều đã phải chịu khổ, cầm theo bảo vật này có thể giúp bình tâm tĩnh khí. Mọi người hành lễ cảm ơn, Bạch Thái Phi cố ý tự tay đeo vòng vào cho Mẫn Hoa. Quay sang lại hỏi: “Thân thể Mẫn nha đầu đã tốt hơn chưa?”

Thượng Quan Mẫn Hoa quỳ gối hành lễ: “Tạ Thái Phi nương nương đã lo lắng. Thân thể Mẫn Nhi vẫn mạnh khỏe.”

Vừa dứt lời, trong phòng liền có người cười nhạo, mắng: “Có thể không khỏe sao? Thực Cốt vào hết bụng ta rồi.”

“Đâu có giống như mấy kẻ số khổ như chúng ta, đau sống đau chết mấy ngày đêm, còn chưa chưa biết độc này đã trừ được hết chưa...|

“Thái Phi nương nương thật là từ bi.”

Ai cũng đua nhau nói kẻ hạ độc kia thật độc ác. Đúng là muốn hại các quý nhân trong cung đau đến chết, các phi tần nhao nhao tiếp lời, sao có thể mất lương tri như vậy, tất có yêu nghiệt quấy phá.

Một hồi như hôm nay, trong lời của mỗi người đều có thâm ý, câu nào cũng sắc như dao nhọn, nếu Mẫn Hoa nghe còn không hiểu, vậy thì nàng quả đã ăn uống mười mấy năm cơm gạo ở đây rồi. Có điều đây chỉ là trò vật vãnh của mấy nữ tử trong hậu cung, chẳng có gì thú vị, khiến nàng phiền chán, cơ hồ sắp nhin không được nổi khó chịu mà phản pháo rồi.

Chợt nghe Bạch Thái Phi hừ một tiếng. Tức giận đập bàn trà cái rầm: “Không được nói bừa!”

Các tần phi rùng mình, lại im lặng cúi đầu không nói.

Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng ngồi xem vở kịch hôm nay. Cũng là do Bạch Thái Phi bắt đầu nói về những chuyện xấu năm xưa mới khiến tai họa bực này xảy ra. Người nào đã chết, những nữ tử kia hồi còn sống thế nào, ai từng thân thiết với nàng ta... vv... các thể loại đều được liệt kê ra. Các cô con dâu hoàng gia nhà bà ta bắt đầu ôm vẻ mặt tiếc thương ai oán. Kê thì cầm khăn chấm lệ, nói Thái Phi nương nương có chân nhân tu hành, nhất định hồng phúc tề thiên.

Bạch Thái Phi hình như có xúc động một chút, cố ý vô tình liếc về phía nữ quyến, nói: “Các con, nếu trong lòng có gì ủy khuất thì nói với ai gia, ai gia chắc chắn sẽ làm chủ cho chứ tuyệt đối không thể tạo sát nghiệt như vậy.”

Lão cung nhân lên tiếng thưa bẩm rồi bước vào cửa cung, quỳ gối xuống thưa: “Bẩm Thái Phi nương nương, tiện nhân kia vẫn kiên trì, nói hẳn chịu lệnh của Thất hoàng tử phi ạ!”

“Lớn mật!” Bạch Thái Phi giận dữ chụp bàn, làm cho cả bộ ấm chén bằng ngọc trên bàn rung bần bật, tiếng leng keng lách cách đã thể hiện rõ cơn lôi đình của chủ nhân.

Thượng Quan Mẫn Hoa mới đầu nghe còn chưa hiểu Thất thiếu hoàng tử phi này là chỉ nàng, đợi mọi người chụp cái mũ chủ mưu cụ đầu độc này

lên đầu nàng, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu, chậm rãi hỏi: : “Ta, làm?”

“Nếu không phải ngươi, vì sao không thấy ngươi bị trúng Thực Cốt?”

“Đúng là yêu nghiệt, gây ra nghiệp chướng như thế còn cười to như vậy!”

“Còn không phải sao? Hôm ấy học máu mà chưa đến một ngày đã có thể tung tăng nhảy nhót, ngay cả giả vờ giả vịt cũng không thềm cơ mà!”

Thượng Quan Mẫn Hoa sống đến bây giờ, những chuyện hoang đường nhất mà nàng gặp chắc cũng chỉ thế này mà thôi. Đừng nói ngày trúng độc tập thể ấy là lần đầu tiên một kẻ thân cô thế cô là nàng gặp các vị phi tần, đây là ngự thiện phòng của Vinh Phúc Cung canh phòng nghiêm ngặt, làm sao có thể nói người ta muốn đầu độc là đầu được?”

Chuyện hoang đường tiêu chuẩn như thế, đừng nói nàng cười không nói nổi, mà là cười gặp người không ngồi thẳng được.

Chốc lát, nàng dừng cười. Xoay người, đối mặt với Bạch Thái Phi. Vị này trước mắt là người nắm quyền cao nhất trong hậu cung, ánh mắt giống như hàn băng ngàn năm. Sát ý kia cuộn cuộn tuôn ra từ khuôn mặt hiền lành ấy, dù cho chỉ là trong khoảnh khắc.

Bạch Thái Phi vẻ mặt từ ái, nói bản thân bà ta tuyệt đối không tin những lời nói dối hoang đường này, nhưng lại bắt nàng giải thích, vì sao độc Thực Cốt không tổn hại đến nàng.

Vừa không thể không kiêng kỵ mà đề cập đến tên Tần Quan Nguyệt, lại không thể vin vào cái truyền thuyết không có căn cứ về Tàng Kiều kia. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ mấp máy môi: “Thái Phi nương nương, sao không cho Mẫn Hoa cùng với tên nhận lệnh đầu độc kia được hai mặt đối chất, cũng dễ dàng lý giải.”

Cung nhân già thấy Bạch Thái Phi đồng ý, vẫy tay gọi người dẫn tên vừa bị tra tấn kia vào. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi lùi ra sau vài bước, cởi áo choàng bên ngoài gọi một cung nữ bên cạnh đến mặc vào, lại sai người gỡ hết trang sức hoàng tử phi trên người nàng ra trang điểm cho thị nữ đó. Xong xuôi thì tên chịu hình kia cũng được đưa vào cái sân khấu kịch đang diễn vở xử án này.

Cung nhân già theo lời phân phó của nàng, hỏi kẻ đang bị tra tấn là cô cung nữ giả dạng hoàng tử phi kia có phải là chủ mưu trong lời hấn không?

“Đồ xấu xí quái dị, dám giả bộ chủ nhân nhà ta!”

Người này biết mặt thất tiểu thư của phủ Thượng Thư Bộ Lễ.

Người này cũng là người trong cung, còn có thể ẩn nấp trong Vinh Phúc Cung, trong thời khắc mấu chốt có thể chinh Bạch Thái Phi mặt xám mày tro, trừ bỏ người kia thì còn ai vào đây nữa?

Thượng Quan Mẫn Hoa sáng to, tinh thần bắt đầu tập trung lên. Người này toàn thân máu me be bắt, ngũ phủ lục tạng đã bị đánh tới vỡ tan không cách nào cứu. Không ít nữ tử căm hận che che mũi, đợi người này ngẩng đầu lên, chỉ nghe hấn cười thảm, thì thào nói mấy câu đại loại như xin lỗi chủ tử... bla bla...

Nàng cười rở lên, từ khi nàng rơi vào hồng trần này, ngày ngày phải mang cái mặt nạ kia, giống như cái vòng cấm, cho dù có nhẫn nại thì cũng không áp chế được bản tính. Hôm nay không phát tác, có lẽ còn có hại cho thân thể mất!

Chủ tử thực sự của tên này là vị nào, nàng đã sớm đoán được rõ ràng.

Thượng Quan Mẫn Hoa từ trong rèm bước ra, nhẹ nhàng đi đến trước mặt kẻ chịu tra tấn này, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp: “Ngẩng đầu lên.”

Một người đứng, một người nằm, mắt hai người nhìn thẳng vào nhau. Khi người này nhìn thấy nàng, trong cặp mắt đã chờ chết đột ngột toát ra oán hận như ngàn vạn mũi tên nhọn bắn ra, đâm thẳng vào lòng Thượng Quan Mẫn Hoa. Hận ý trong mắt người này đậm như thế, sâu như thế, nặng như thế, làm Thượng Quan Mẫn Hoa có chút chịu không nổi.

“Chủ tử, nô tài không thể hoàn thành sự phó thác của cô, nô tài tội đáng chết vạn lần, nô tài thực xin lỗi chủ tử!” Nói xong, người này liền muốn đầu tự sát, Thượng Quan Mẫn Hoa sao có thể thuận theo ý hắn, nàng quát một câu, liền giữ lại tánh mạng của người này. Nàng nâng bước, mũi giày đặt ngay xuống chỗ tên này định đập đầu, giọng vẫn nhẹ nhàng chậm chạp như vậy, nhưng ánh mắt lại cực kì sắc bén, nói: “Để bản cô nương sống dễ chịu như vậy mà chết, không thấy đáng tiếc à?” Thân thể tên kia cứng đờ, Thượng Quan Mẫn Hoa thu chân về, ngữ khí càng thêm mềm nhẹ, giống như ngàn vạn nhu tình trút xuống. Nàng nói: “Vụ cháy lớn kia đã thiêu hết mọi dấu vết, lại thiêu không được trí nhớ trong lòng. Người có biết cái vị từng là nữ nhân tôn quý nhất thiên triều kia, trước khi chết đã phải chịu cái gì chưa?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nói cho hắn, những cái móng tay xinh đẹp nhất của phế hậu bị lật sống lên, quất roi đến thương tích đầy mình, lại dùng muối với nước đá lột ba tầng da, sau đó lại dùng lửa đốt, ném hết đau khổ trong thế gian này xong mới bị lửa thiêu chết.

Tên chịu tra tấn kia trừng lớn mắt, trong hốc mắt có từng dòng lệ máu ào ào chảy xuống thảm màu trắng!

“Đồ yêu tinh nhà ngươi, ngay cả Thực Cốt cũng không độc chết ngươi, ngươi lại còn sống! Hoàng hậu nương nương, Tiểu Định Tử có lỗi với ngài, có lỗi với cả gia tộc Cam thị...” Hắn kích động muốn bò dậy từ trên mặt đất, để bàn tay đã lộ ra đầu xương để lại trên nền ngọc thạch một vết máu. Vừa vận vẹo muốn ngồi dậy vừa dùng những câu nguyên rủa độc ác nhất trên đời mà nguyên rủa Thượng Quan Mẫn Hoa không chết tử tế được.

Các phi tần kinh hãi, vội bước về phía sau. Thượng Quan Mẫn Hoa mặc kệ bàn tay chỉ còn xương trắng kia túm lấy váy nàng, quay đầu, lạnh lùng nói: “Ghi hết lại chưa?”

Cung nhân già, tay cầm giấy bút run run không thôi, liên tục gật đầu. Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười nhìn về phía Bạch Thái Phi mặt mũi xanh mét: “Thái Phi nương nương, người nghe này, tên này thật đáng giận, ngay cả người chết rồi cũng không buông tha. Còn nói cái gì mà hoàng hậu nương nương báo mộng cho hăn, báo bà ta chết thật là thảm, toàn thân bị lửa thiêu cháy đen, trên đường xuống suối vàng cũng đau đến mức không kêu rên được...”

“Câm... Câm mồm!” Bạch Thái Phi mặt mũi trắng bệch, trong cặp mắt ẩn chứa sát ý lại thâm trầm thêm, bà ta vừa giận lại vừa sợ, liên tục gọi người lôi kẻ dùng lời lẽ tà đạo để mê hoặc lòng người kia ra ngoài, loạn côn đánh chết, ngũ mã phanh thây. Bà ta còn chưa gằm xong thì giữa mặt ngã xuống, các cung nữ phi tần thất kinh, cục diện lại càng thêm loạn.

Lúc sinh thời, Cam hậu kia đã là tâm bệnh trong lòng Bạch Thái Phi, xem ra, kể cả chết rồi vẫn còn tâm bệnh không cách nào giải quyết đấy!

Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn cười ôn nhu, cúi đầu nhìn tên này, giọng nói vẫn mềm mại dịu dàng như vậy, giống như mang nỗi thương tiếc không nguôi, thương hại hăn dù đã đánh mất mạng vẫn báo thù lắm.

Nàng nói: “Quả là một quân cờ đáng thương!”

Tên chịu tra tấn kia dùng cặp mắt mờ đục như con cá chết nhìn chăm chăm vào Bạch Thái Phi vừa được dìu xuống, tử khí chập rây lan tràn lên khắp bàn tay xương của hăn. Hầu kết của hăn động đậy, cố gắng phát ra được thanh âm đã khản đặc: “Mẫu Đơn Đình.”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nhíu mày, thế lực đằng sau Cam hoàng hậu cứ như vậy rơi vào tay mình, thật sự làm cho nàng có chút cảm giác không

thật. Phải biết rằng, nàng trước đó vẫn kì quái vì sao hoàng hậu lại bị trừ bỏ đơn giản như vậy, thế nên là nàng mới đoán vụ đầu độc này chính là hành động điên cuồng cuối cùng của nữ nhân kia. Nhưng lại không nghĩ tới, còn thu được nhiều hơn.

Nếu như Cam hoàng hậu còn sống, sợ là cũng phải tức giận đến hộc máu mà chết mất, Thượng Quan Mẫn Hoa nghĩ tới nghĩ lui, không còn chuyện gì thú vị hơn chuyện này nữa. Nàng khẽ cong môi một cái thôi, cung nữ đang thu dọn tàn cục bên cạnh nàng đã sợ tới mức lóng ngóng làm một bộ tượng chim thú bằng ngọc rơi cái choang, vỡ tan tành.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhú chặt mày, một tay xoa khóe miệng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ta cười rộ lên thật dọa người? Cũng tốt, đỡ phải chịu oan nỗi tức giận kia.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Kinh tâm

Bước ra khỏi đại môn của Vinh Phúc Cung, cảm nhận được cái rét bất thường. Mẫn Hoa ngẩng đầu, nhìn chân trời xám ngoét phía xa xa, gió Bắc gào thét thổi tới, vài bông tuyết trắng rơi xuống. Mùa đông năm nay tới quá sớm.

Nàng nắm thật chặt áo choàng trắng, rảo bước trên con đường đá, tránh đi gió tuyết, chợt nghe đến sau hòn non bộ có cung nhân đang than thở thời tiết hôm nay bất thường. Có người khác thuận miệng nói: “Ông trời đang kêu oán cho những người chết oan kia đấy.” “Người không muốn sống nữa à? Nhưng lời thế này sao có thể nói lung tung?”

“Sao ta lại nói lung tung được? Bên ngoài cung đã truyền hết rồi. Yêu tinh kia có số khắc phu...” Lập tức có người bịt miệng người này, sau đó nghe tiếng các cung nhân nhanh chóng rời đi.”

Lòng Thượng Quan Mẫn Hoa đang lơ lửng vì tự đắc đột nhiên co rút lại, lại đột nhiên buông ra. Quay đầu nhìn chung quanh, cung điện lộng lẫy như mãnh thú ngủ đông, khí thế áp lực; mà nàng hiện giờ lại nhỏ bé như vậy, khó có thể động đến hết thảy những thứ đang giam cầm mình.

Đừng ra mặt, đừng ra mặt, mặc dù nàng đã cố gắng mọi cách để nhẫn nại, mọi cách để xoay chuyển, kết cục vẫn như cũ.

Gió lạnh cuốn lấy vạt áo choàng trắng dài, cuộn một vòng trong gió, chạm đến cả cành cây bên đường, lay động trong không trung.

Cũng không biết nàng đã đứng trong gió bao lâu, khi Linh Lung tới tìm nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa mới thu hồi tầm mắt. Liếc mắt một cái, đã khiến nàng nghi ngờ, nàng hỏi: “Hôm nay có chuyện gì vui lắm sao?” Ý vui mừng trong mắt Linh Lung đã thay thế vẻ ưu lo hàng ngày, giống như đã giải quyết xong tâm sự phức tạp: “Tiểu thư tốt của tôi, chúng ta không cần ở trong Duyên Khánh Cung kia nữa, tất nhiên là chuyện tốt cực kì rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghĩ mãi vẫn không hiểu hàm ý trong câu nói của Linh Lung, nàng nhin xuống cảm giác lạnh, hỏi lại: “A, thế người nói thử xem nào, không về Duyên Khánh Cung thì ta lại đi đâu?”

Linh Lung bật cười, nói: “Tiểu thư tốt của tôi, cô đang chọc ghẹo nô tỳ sao? Tất nhiên là về Thượng Quan phủ, mọi chuyện lão gia đều đã chuẩn bị xong hết rồi!” Dứt lời, liền lấy áo choàng lông áo buộc lên người cho Mẫn Hoa. Mặt mũi vẫn cười tươi rói, hiển nhiên là đang vui vẻ khi thấy Thượng Quan Mẫn Hoa thoát được bể khổ, vui vẻ thân thiết như khi còn chưa gặp chuyện không may kia: “Tiểu thư sao còn mơ hồ như bây giờ? Một mình chạy đến đây ngắm tuyết, trời lạnh như thế cũng không ở lại Vinh Phúc Cung đợi nô tỳ một chút, vui vẻ cũng không thể để ý đến sức khỏe như vậy chứ!”

Một lời nói dịu dàng thăm thiết, lại khiến Mẫn Hoa như hồn lìa khỏi xác, không cách nào lý giải được thâm ý trong đó. Nàng giữ lại tay Linh Lung đang chỉnh trang quần áo cho nàng, nói: “Người nói phụ thân đã an bài xong hết rồi sao?”

Linh Lung ngừng lại một chút, vừa cười vừa nói nhẹ nhàng: “Lão gia là người có mưu trí!”

“Người nói, ông ấy biết vụ đầu độc trong cung là ai làm sao?”

Linh Lung ngẩng mặt lên. Ánh mắt vẫn sáng quắc, mặt vẫn mang ý cười, đáp: “Cho dù không phải là do lão gia ra lệnh. Cũng không thoát

được liên quan. Mọi chuyện to nhỏ trong cung này có chuyện gì giấu được tộc trưởng của Thượng Quan thị chứ!”

Người nghe là nàng không khỏi run lên, dung túng cho hung thủ hạ độc, làm cho hậu cung trúng độc tập thể. Thượng Quan Thành quả nhiên tâm ngoan thủ lạt. Linh Lung lại tưởng nàng sợ hãi. Vội giải thích: “Tiểu thư đừng sợ, lão gia sao có thể để tiểu thư phải chịu chút cực khổ nào chứ? Tiểu Xuân sư phụ từ trước đã tra ra được trên tay Thất hoàng tử có Tàng Kiêu. Mới cho kẻ hạ độc kia dùng Thực Cốt. Chỉ là không ngờ Ngũ công chúa lại biết hiệu quả của Tàng Kiêu, hi vọng, lòng nàng ta hướng về Thượng Quan gia.”

Trong lời của Linh Lung không phải không có giận dữ. Khóe mắt Thượng Quan Cẩm Hoa khẽ liếc nàng ta một cái, chậm rãi nói: “Hôm nay xử án trong hậu cung, ai cũng nói ta là chủ mưu đứng sau chuyện này, Thái Phi nương nương rất khó thể chém đầu cả Thượng Quan gia.”

“Đây chỉ là ý kiến của một đám đàn bà con gái thôi.” Linh Lung chậm rãi đáp: “Vụ xét xử hôm nay, tiểu thư chỉ cần đáp lại thành thật. Có quốc sư đại nhân ở đây, cho dù Thái Phi nương nương có lòng làm khó thì cũng không dám động đến tiểu thư máy may. Trong cung, ngoài cung đều có người nói giúp, Thái Phi nương nương chỉ có thể trực xuất tiểu thư khỏi cung mà thôi.”

“Đúng vậy, trong cung này càng có ít chuyện xấu thì truyền lại càng nhanh, cho dù hồi phủ cũng phải chịu người thóa mạ, không bằng ở đây cho nhàn nhã.”

Linh Lung sợ hãi, chạy tới trước mặt Thượng Quan Cẩm Hoa, hai mắt lo âu nhìn nàng: “Tiểu thư sao có thể không yêu quý bản thân như vậy? Để ý mấy lời đồn đãi nhảm ấy làm chi? Kia chỉ là mưu của Đại sư gia mà thôi.”

Thượng Quan Mãn Hoa không kịp kinh hãi, lại nghe Linh Lung nói liên hồi, nói chỉ vì một ngày này, lão hồ ly đã tổn bao nhiêu tâm tư, Chương sư gia lại lợi dụng chuyện mặt quý phù với Bạch đạo trưởng để tạo ra sóng gió khắp đầu phố lớn, ngõ xóm nhỏ như thế nào, làm cho người ta tin tưởng Thất tiểu thư kia có mệnh cách quá kì quặc, hợp thời, lại có vụ cháy lớn trong cung làm bằng chứng. Lời đồn đãi ấy dần dần xâm nhập vào lòng mỗi người, biến thành bóng đen tâm lý không ai gỡ bỏ nổi.

“Ý người là, ý người là cái mặt quý phù kia...” Câu nói kế tiếp, Thượng Quan Mãn Hoa làm sao nói ra miệng được, vật ấy trong lòng nặng tựa ngàn cân.

Nàng có thể chịu được tuổi tác của cái thân thể này quá nhỏ, không kịp theo đuổi hạnh phúc mà nàng muốn, nàng có thể chịu đủ loại chuyện không được như ý trên thế gian chỉ vì duyên phận chưa đến, nàng cũng có thể chịu được phồn hoa phong lưu quá mức làm người thay đổi, làm nàng biết tương tư một người hơn mình quá nhiều tuổi.

Nay, lại có người nói cho nàng, muôn vàn nhớ nhung dưới ánh trăng những ngày kia, cũng chỉ là một cái mưu kế, thì nàng sao có thể chịu được?

Thượng Quan Mãn Hoa như bị ngâm trong hồ băng, không ngừng run run.

Linh Lung kinh hãi, quỳ sát vào bên chân nàng, ôm lấy nửa người của nàng, nói: “Tiểu thư, tiểu thư tốt của tôi, cô đừng dọa Linh Lung!” Thượng Quan Mãn Hoa như khúc gỗ, mặc cho nàng ta ôm, nàng ta lay. Hàm răng đã cắn nát đôi môi vẫn không thấy đau đớn.

Nô tì bên người của nàng chỉ có thể hiểu ra hôm nay đã gây đại họa, ôm lấy thân thể còn chưa nảy nở của Thượng Quan Mãn Hoa, nói năng lộn xộn mà khuyên nàng: “Tiểu thư, tiểu thư đáng thương của tôi, người kia có chỗ nào tốt chứ, khiến cho cô nhớ mãi không quên tới tận bây giờ? Cái lúc cô

cần hẳn giúp nhất thì hẳn bỏ rơi cô, đẩy cô vào cái lốc xoáy trong thâm cung này. Hẳn biết rõ Thượng Quan gia với hoàng gia tranh đấu hung hiểm, nhưng không thêm để ý đến một mảnh tình ý của cô.”

Nếu nói đây là vở kịch đau khổ vì tình của khuê nữ nhà ai, Thượng Quan Mẫn Hoa mà nghe thấy, nhất định chỉ cười nhạt!

Nhưng khi luận vào mình, thì ra, từng câu từng chữ đều cắt sâu vào trong lòng. Ngày xưa, những ngày đã trôi qua từ lâu, nghĩ lại, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng từng giống như một cô gái mười tám xuân xanh, ảo tưởng người kia sẽ cởi ra giáp bạc nhuộm máu, bước ra cứu nàng khỏi cảnh nước lửa.

Cảnh trong mơ với ngoài thực tế là đối lập hoàn toàn, chỉ cảm thấy bên tai, ai cũng nói nhưng gì mình đang mơ mộng đều không thuộc về mình. Người ấy chỉ đặt thiên hạ trong lòng, những chuyện phải bận tâm nhiều lắm, không có bóng dáng của nàng trong đó.

“Cười, còn cười bạn thân nhất của tiểu thư chứ! Hẳn đáng ghét như vậy, tiểu thư còn nhớ kỹ hẳn làm gì?” Linh Lung càng nói càng tức, càng mắng càng cảm thấy bất công vì những tổn thương mà Thượng Quan Mẫn Hoa phải chịu: “Tiểu thư, cô quên hẳn đi. Lão gia sao cho phép cô làm tiểu thiếp để người ta chà đạp chứ. Sau khi hồi phủ, dựa vào quyền thế của Thượng Quan phủ, chắc chắn sẽ tìm một mối hôn sự tốt nhất cho cô, xem kẻ nào dám xem nhẹ tiểu thư Thượng Quan phủ chứ?”

Sự hiểu lầm tai hại đã đánh tỉnh Mẫn Hoa, gọi hồn phách của nàng trở về với lý trí. Trong lòng đều có cân nhắc, càng thêm kiên định, lựa thời cơ rời đi. Nàng hăng giọng nói: “Chuyện này, trước kia người có biết không?”

Linh Lung cúi rạp người, đáp rằng cái mặt quý phù kia là bảo vật của Thượng Quan phủ. Một là dùng để trấn an lòng con gái bị chấn kinh, hai là để tìm cách cản trở ý chỉ tử hôn của hoàng đế.

Lúc ấy nàng ta đã định nói thật cho nàng, nhưng lại sợ cô gái trẻ tình sinh ý động, lộ ra sẽ làm hỏng mưu tính sâu xa của lão hồ ly.

Lại thêm ngày trước Thượng Quan Thành từng đề cập chuyện thông gia với Tư Không Cao, bị đối phương cự tuyệt thẳng thừng. Linh Lung cũng cảm tức Tư Không Tiêu không có gan, ngay cả chuyện chung thân đại sự cũng phải nghe lời huynh trưởng, làm sao xứng đôi được với tiểu thư hoàn mỹ như tiên tử - theo cảm nhận của nàng ta.

Chuyện âm kém dương sai này, khiến cho lòng Thượng Quan Mẫn Hoa cực kì đau đớn.

Chẳng trách người ấy trăm ngàn cẩn thận sao lại giữ lại “tang vật” cấu kết giữa hai nhà, chẳng trách trong phủ sắp đến ngày thành hôn còn không thềm kiêng kỵ, giống trống khua chiêng mời đạo sĩ đến làm phép trừ quỷ, chẳng trách lão hồ ly không thềm để ý, mặc cho nàng im lặng bước vào thâm cung.

Hết thảy đều đã được tính kế thỏa đáng. Chỉ có nàng là không biết.

Gió lạnh lùng thối, tuyết nhẹ nhàng bay, trái tim kiên định kia lại càng thêm cứng ngắt, cả bên ngoài lẫn bên trong đều lộ ra một cỗ hàn ý thấu xương.

Nếu, nàng chưa từng ra mặt, chỉ vì không chịu nổi tịch mịch, hôm nay sao có thể như thế.

Lão hồ ly mặc dù có mưu sâu kế hiểm, nhưng chưa từng bạc đãi nàng bao giờ, để bảo vệ nàng khỏi bị hoàng gia khống chế, đã phải mất từng ấy tâm huyết. Kể cả xuất phát từ thói quen chuyên chế của tộc trưởng phong kiến đi chăng nữa, thì nghĩ đi nghĩ lại chẳng phải là vì bảo vệ tính mạng cho nàng hay sao?

Nàng vốn nên an phận thủ thường, phía trước đều có cỗ thụ che chắn hết mưa gió rồi. Nhưng mà bây giờ...

Nàng vừa định nói gì, phía đằng kia truyền đến tiếng bước chân ồn ào, chỉ chốc lát sau, có người bước qua nguyệt lượng môn, khom người trước Thượng Quan Mẫn Hoa đang đứng sững sờ, nói: “Thiếu hoàng tử phi, mời trở về cung.”

Vị thị vệ phụng kiếm mặt mũi lạnh lùng của Duyên Khánh Cung này, dẫn một đoàn cung nhân đến, lấy khí thế cường ngạnh thúc giục Thượng Quan Mẫn Hoa về. Linh Lung đứng dậy, mặt vênh lên, đặc ý tuyên bố: “Chạy về Duyên Khánh Cung làm tiếp con chó trung thành của người đi, tiểu thư nhà ta phải về Thượng Thư phủ, kẻ nào dám ngăn đón.”

Nội thị phụng kiếm lạnh lùng trả lời: “Xuất cung cần xin ý chỉ. Bọn ta chưa từng nhận được cái ý chỉ nào bảo thiếu hoàng tử phi được về lại mặt.

“Ý chỉ của Vinh Phúc Cung!” bộ dạng Linh Lung có chút vênh váo tự đắc, đám người của Duyên Khánh Cung chẳng có lấy một ai tin nàng ta. Từ giờ Mùi đến giờ Thân, Thái phi còn đang hôn mê, làm sao hạ chỉ được: “Sao có thể như thế, sao có thể không có ý chỉ?” Linh Lung không tin nổi, trong cung ngoài cung đều đã an bài chặt chẽ, vấn đề ở chỗ nào chứ?

“Việc hôm nay sao người không nói sớm?” Thượng Quan Mẫn Hoa có chút châm chọc, khiêu khích, thấy mặt Linh Lung đổi màu liên tục thì hảo tâm nhắc nhở: “Tiểu thư nhà người nói mấy câu liền chọc người ta tức đến hôn mê bất tỉnh rồi, Thái Phi nương nương còn chưa kịp hạ chỉ đâu!”

Vung tay, kéo áo choàng trắng xuống, thẳng thắn quay lưng về Duyên Khánh Cung. Phật tổ, tín nữ không cố chấp, không cố chấp.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Không buông tha

Mùa đông năm Chính Đức thứ mười tám, trong ngoài Đại Đô đều lưu truyền một câu ca:”Quân có duyên tiên nữ, cùng giáng xuống hoàng cung, xưa có Cam Tuyền tranh phương diễm, nay có Triệu Dương đẹp tuyệt luân”

Chỉ trong thoáng chốc, Duyên Khánh Cung vốn vắng vẻ lặng ngắt như cái lao ngục bỏ không đột nhiên náo nhiệt hẳn lên. Lúc nào cũng có quý nhân các nhà đến hỏi thăm, thỉnh thoảng có cả long xa đi qua, xa xa nghe thấy tiếng bánh xe liền biết có người đến nơi này; mở cửa sổ nhìn ra, người người đi lại như mắc cửi, cảnh xuân hòa thuận vui vẻ như vậy.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngoài thờ dài vẫn chỉ thờ dài, ngay cả Giang Huệ Phi cũng sắm lễ hậu tới thăm, so với cảnh tịch mịch cô quạnh lúc mới gả đến đây thì lúc này, Duyên Khánh Cung là cảnh tôn sùng phong quang cỡ nào chứ. Ngay cả vương tôn công chúa cũng khó sánh được.

Hướng gió có biết đổi, mấy lời đồn hỗn loạn tất nhiên là sẽ đến tai.

Thì ra, từ sau khi vỡ kịch vu oan bất thành bị vạch trần chấm dứt, trong lòng mọi người trong cung đều đã sáng tỏ: Lại là con gái Thượng Quan gia gât sóng gió. Thượng Quan Tuyết Hoa tất nhiên là không cần phải nói, gia thế tôn vinh, trước đây vẫn được sủng ái, giờ lại có long tử trong tay, từ nay về sau chắc chắn sẽ được sủng nhất tam cung lục viện.

Muội muội là Thượng Quan Mẫn Hoa, thầy là quốc sư, thán trước còn có mỹ danh khắp thiên hạ là song long tranh minh châu, lại gả cho con trai của hoàng hậu đã khuất – kẻ được cho là có khả năng nắm giữ vị trí chủ

nhân Đông Cung nhất, sau này chắc chắn sẽ lên ngôi hoàng hậu. Như thế, một nhà Thượng Quan thị quyền thế và vinh quang, có thể nói là gia tộc đệ nhất trong các đại gia tộc, kể cả hoàng tộc cũng không sánh được.

Hoàng hậu chết, chính là đã đẩy Thượng Quan thị lên đầu sóng ngọn gió.

Cảm thấy phong ba bão táp sắp ập đến, Thượng Quan Mẫn Hoa nhấc làn váy, trong lồng ngực ôm đủ mọi tâm tư, phập phồng không cách nào bình tĩnh được. Đi con đường nào đây? Tất nhiên cần phải có hùng tâm vượt qua ba ngàn dặm? Cũng không phải, đây chỉ là tâm tính hiếu thắng khi gặp phải vấn đề có tính khiêu chiến cực cao, khi phải đối mặt với nguy cơ cực lớn.

Nhìn về phía chân trời xa xa, bóng lưng nàng càng thêm kiên định: Phật tổ ở trên cao, tín nữ chỉ là muốn sống qua ngày có gì đó thú vị một chút mà thôi. Tức là nói, nàng sẽ không để cho huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa sống quá thoải mái mới đúng.

Đột nhiên, có tiếng người thông báo: “Tiểu thư, Trung Sơn quận chúa tới chơi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng bước, nàng nhẹ nhàng nghiêng mặt, đón lấy những bông tuyết đầu mùa đọng trên cành cây, đảo mắt qua Lã Minh Vọng đứng bên cạnh Linh Lung một tấc không rời. Nội thị phụng kiếm do Chu Thừa Hi để lại – mắt nàng không khỏi co rút lại. Trong lòng tính đùa cợt vị giám quan cực kì tận tâm tận trách này, liền thả lỏng tinh thần, tươi cười thản nhiên: “Mời nàng ta vào trong phòng nói chuyện.”

Linh Lung đáp lời rồi lui ra, Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ bước đi vào. Lã Minh Vọng ôm kiếm không nói một câu nào mà đi theo nàng, giữ khoảng cách 5 bước chân. Phải chịu loại giám thị im lặng không một tiếng

động này, lúc trước nàng còn có chút phiền chán, bây giờ lại thấy khá hoan nghênh.

Khi nàng vén rèm lên, đáy mắt đã đong đầy vẻ thê lương buồn bã, lại miễn cưỡng cười lên khi thấy bạn cụ. Chu Thanh Mi kia thấy nàng như thế, vẻ rụt rè lập tức rút đi, nhẹ nhàng vung tay lên. Mọi người đều lui hết ra, chỉ còn lại một mình Lã Minh Vọng.

Chu Thanh Mi kia thấy người này như vậy, lập tức lạnh mắt, nhượng mày. Nàng ta quát: “Còn không cút ra ngoài cho ta?”

Lã Minh Vọng thờ ơ lạnh nhạt, Chu Thanh Mi tức giận đến đầu ngón tay run rẩy. Nói liền ba tiếng “Được, được, được.” Ngoài nói mấy câu sẽ tìm người trị hấn tội đắc tội quận chúa ra thì không nói thêm được câu nào cả. Lại nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa đang cố gắng kiên cường, nàng ta lập tức đỏ mắt chực khóc, ghen ngào không nói nên lời, nàng ta nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh lẽo của nàng: “Mẫn Hoa muội muội, muội chịu khổ rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu không nói, trong lòng cảm thấy buồn cười, quận nữ này lập gia đình rồi mà tính tình vẫn như vậy. Nàng vẫn cúi đầu, dẫn khách đến nhuyễn tháp ngòi. Chu Thanh Mi cầm khăn tay xoắn đến xoắn đến xoắn đi, một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, muội có trách ta không?”

“Cái gì?”

Chu Thanh Mi lại cúi đầu: “Ta không muốn, ta, ta không muốn Thanh Sơn ca ca có nữ nhân khác!”

Thượng Quan Mẫn Hoa gục đầu xuống, mấy sợi tóc đen phủ xuống hai gò má khẽ ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Nếu lo lắng như vậy, vì sao không cùng hấn đi đến Lạc Thành?”

“Thanh Sơn ca ca nói ở Lạc Thành rất khổ, hẳn không muốn ta đi chịu khổ.

Nữ tử quả nhiên lắm chuyện, Thượng Quan Mẫn Hoa giương mắt nhanh chóng liếc nàng một cái, lại quay đầu, cười mà không phải cười nhìn bức họa trúc trên tường. “Lạc Thành khổ mới cần thê tử ngàn dặm dùng nhu tình chăm sóc, tin tưởng sẽ có thể đảm bảo cho hai người tình ý lâu dài vững bền, sao còn ở đây lo lắng nữa?”

Chu Thanh Mi bưng tỉnh đại ngộ, trên mặt lại có chút chần chờ, Thượng Quan Mẫn Hoa thấy nàng ta động lòng, lại thúc giục: “Nếu không thể chịu khổ, cũng đừng đi, đỡ cho tính tình này của cô trực tiếp đẩy người vào lòng nữ nhân khác!”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

“Chỉ cần có Thanh Sơn ca ca ở bên cạnh, khổ sở thế nào ta cũng chịu được.” Chu Thanh Mi lẩm bẩm nói, nàng không cần mặc lẳng la tư lự, không cần trang sức vàng bạc, sẽ mặc quần áo vải thô mang lương thực đến Lạc Thành. Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu cười, nhìn theo Chu Thanh Mi không quay đầu lại mà đi thẳng ra cung.

“Linh Lung!”

“Vâng!”

Trên mặt Thượng Quan Mẫn Hoa lúc này sao còn có bộ dạng “oán phụ” chốn thâm cung như lúc nãy nữa, nàng cười tươi rói bảo: “Nói cho bọn họ, theo giá ấy bán ra, chia ba bảy!”

Linh Lung thấy nàng vui mừng, thanh âm cũng nhẹ nhàng: “Hiểu rồi ạ, tiểu thư, khi nào nô về sẽ mang bánh đậu của Thất Xảo Phường về!”

Lã Minh Vọng không thể ngăn cản chuyện Linh Lung xuất cung, đồng thời, hẳn cũng không thể ngăn cản Ngũ công chúa Chu Thừa Tuyên đến thăm. Mặc kệ mọi người đều biết, tin tức chính là theo cách ấy mà truyền ra truyền vào ngay trước mặt hẳn. Khoai lên phía Bắc bán được giá tốt, đám Như Ý ổn định được giá, bằng lái cũng mở được một cửa hàng nhỏ, thậm chí gia tộc Bạch thị gắn với cửa Vinh Phúc Cung kia cũng chậm rãi bị phe Tấn Sơn Vương nuốt vào.

Chu Xương – thế tử của Tấn Sơn Vương với Thượng Quan Cẩm Hoa là sóng vai cùng bước, ý kiến tương đồng, hoàn toàn là về huynh đệ thông gia tốt. Trên triều đình cũng bắt đầu có thể lực mới được đề bạt, tiếng hô ủng hộ Nhị hoàng tử làm Thái tử cũng dần dần nhiều lên, cũng không thấy hoàng đế có động tĩnh gì lớn, khiến cho người người đoán già đoán non. Đến năm Chính Đức thứ hai mươi, Lạc Khả Ngôn được phong Nhị hoàng tử phi, vị trí kẻ đứng đầu Đông Cung cũng gần trở thành kết cục đã định.

Thượng Quan Cẩm Hoa lặng lẽ chậm rãi tiêu hóa hết những tin tức lớn nhỏ này trong lòng. Thông qua Chu Thừa Tuyên, nàng biết được Thượng Quan Xá còn đang do dự. Tất cả mọi động tác lúc Thái tử chưa đăng cơ là mấu chốt dẫn đến thành bại sau này.

“Đã nhiều ngày nay, không biết vì sao phu quân vẫn luôn thở dài thở ngắn, còn thường xuyên thức dậy giữa đêm.” Chu Thừa Tuyên âu sâu, nàng ta thường xuyên đến Duyên Khánh Cung, tất nhiên là vì coi người trầm tĩnh như Thượng Quan Cẩm Hoa là tri tâm tri kỷ, mà nàng cũng từ những dấu vết này lần ra được tình hình ngoài cung.

Thượng Quan Cẩm Hoa vỗ vỗ mu bàn tay của nàng ta, nói: “Chị dâu cũng không cần lo lắng, biểu ca tất nhiên phải quan tâm chuyện nam nhân bọn họ, nếu thực sự khó xử, sao lại không thương lượng với công chúa chị dâu chứ?”

Chu Thừa Tuyên càng cười âu sâu: “Vẫn là Mẫn Hoa muội muội thấu tình đạt ý, trước khi đi Thanh Mi có nói, nếu có việc nên đi tìm muội muội xin lời khuyên, ta còn nói nàng ta nhiều lớn, không hiểu ý nàng, quả nhiên là bị chê cười!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ động lòng, Ngũ công chúa này sau khi kết hôn vẫn lén giao hảo với Trung Sơn quận nữ, quả thực khác biệt với đám người Lục công chúa, Lạc Khả Ngôn kia. Nàng còn đang âm thầm cân nhắc thì Chu Thừa Tuyên đã mang vẻ mặt đỏ bừng, đầu cúi gằm xuống, khe khẽ thăm thì nàng sống chung với mẫu thân của Thượng Quan Xá thế nào.

“Đại cô mẫu à, khó nói lắm.” Thượng Quan Mẫn Hoa mào đầu một chút, liền kêu Chu Thừa Tuyên nói thẳng ra.

“Ta, ta muốn sinh đứa nhỏ cho phu quân. Nhưng mà mẫu thân, như thế nào cũng không cho.” Chu Thừa Tuyên ấp a ấp úng mãi, cuối cùng cũng nói thật. Nàng thân là công chúa sống trong quý phủ của Bồ Y Khanh Tướng cũng không được mãn nguyện lắm, muốn gặp Thượng Quan Xá chẳng những phải nhận được sự đồng ý của mẹ chồng, còn theo tùy theo lịch trình của mẹ chồng nữa.

Mẫu thân của Thượng Quan Xá trước khi lấy chồng cũng là thiên kim đích nữ - trưởng nữ của Thượng Quan phủ, đái ngộ của bà ta cũng tương đương với cấp công chúa, quận nữ rồi. Cũng là người tài trí hơn người, tôn trọng quy củ, tầm mắt tất nhiên là cao. Tục truyền, bà tác thích Lục công chúa có khí phái hoàng gia hơn, bối cảnh cũng tốt, giá trị con người cũng cao hơn hẳn Ngũ công chúa ngây thơ đơn thuần.

Đúng là được voi đòi tiên mà, Thượng Quan Mẫn Hoa thực sự bị dọa ròi.

Ngũ công chúa này sinh trong nhà đế vương, lại có tính tình không kiêu căng – quả thật hiếm có. Lại có một lòng yêu thương phu quân – điều này

sáng tỏ như trăng rằm. Lại còn ở đúng thời điểm quan trọng nhất cứu được cả Thượng Quan gia nữa. Mặc dù cách xử sự còn ngây thơ, nhưng cũng có thể xem là tương trợ rất nhiều rồi.

Thế mà lại không biết quý trọng.

Nhớ đến đại án năm ấy lão hồ ly Thượng Quan Thành sút đầu mẹ trán, còn nghĩ đến chuyện đưa con gái đến Nam Lương tránh họa thì trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa liền nảy sinh một sự tức giận, nếu không phải bà già này không biết nặng nhẹ, xui khiến con phản bội gia tộc, tên con trai hiếu thảo đến ngu người kia sao có thể do dự giữa tiền đồ với gia tộc chứ? Suýt nữa thì hủy diệt cả nhà Thượng Quan thị rồi.

Nàng nghĩ nghĩ một lát, trong lòng nảy ra một kết: “Chị dâu, ta thấy bà vú của tỷ đã có chút tuổi tác rồi, không bằng đưa về quê dưỡng lão đi.

Chu Thừa Tuyên kinh ngạc a một tiếng, nàng ta không nghĩ ra được chuyện cải thiện quan hệ với mẹ chồng với chuyện trục xuất vú nuôi bên cạnh có liên quan gì. Nàng ta giật nhẹ khăn tay, nhăn nhó nói: “Bà vú từ nhỏ đã ở bên cạnh ta rồi, ta, ta không thể xa bà ấy được.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười tươi: “Nếu như vậy, tìm vài nữ tỳ đặc lực một chút vào phủ làm việc, cho đại cô mẫu có thời gian rảnh rang nghỉ ngơi dưỡng lão.”

“Mẫn Hoa muội muội, sao muội biết, sao muội biết trong phủ không đủ nữ tỳ vậy?” Ánh mắt Chu Thừa Tuyên mở to ướn rướn, đáng yêu đến mức làm người ta thương tiếc không thôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa không đáp, chỉ gọi Linh Lung vào trong, bảo: “Người kêu Tĩnh Sam dẫn vài người nữa cùng công chúa chị dâu về, hầu hạ Đại cô mẫu “tử tế” vào cho ta, hiểu ý chưa?”

Linh Lung mặt không biểu tình lui ra. Nhưng chuyện này lại khiến cho Lã Minh Vọng đang đóng vai đèn treo tường kinh ngạc đến giật giật mặt, khiến Chu Thừa Tuyên càng chán ghét. Nàng không thích gặp Lã Minh Vọng. Trong lòng nàng ta có rất nhiều chuyện thân mật muốn nói với Thượng Quan Mẫn Hoa, chỉ tiếc trong phòng lại thừa ra một cái cọc gỗ. May mắn Duyên Khánh Cung rất to, giọng nói ép tới mức cực nhỏ cũng không có vấn đề gì. Thượng Quan Mẫn Hoa biết ý nghĩ trong lòng nàng, còn rất đạo đức mới chưa nhắc nhở nàng: Người ta có võ công, cô nói gì người ta cũng nghe thấy hết đấy!

(Lạc Khả Ngôn cùng Chu Thanh Ca, Thượng Quan Tuyết Hoa, Chu Linh cũng được xưng tụng là Tứ Tú của Đại Đô)

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lưu Thương

Bóng lưng Ngũ công chúa biến mất ngoài tường liễu, Thượng Quan Mẫn Hoa mới thu lại khuôn mặt tươi cười, ngón tay khẽ gõ xuống mặt bàn, gọi tên nội thị phụng kiếm đang định yên lặng lui ra kia lại. Lã Minh Vọng quay trở lại, cúi thấp người cung kính, giọng ôn hòa đáp lời. Thượng Quan Mẫn Hoa sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, nàng lấy ra một tấm khăn thêu, đưa ra hỏi: “Có nhận được vật này không?”

Lã Minh Vọng tiếp nhận, gỡ khăn quyn ra thấy rõ hình ngũ thảo kim long trên đó xong, lập tức quỳ nửa gối lĩnh mệnh: “Tùy theo sự phân phó của thiếu hoàng tử phi, thần không dám không theo!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng a một tiếng, nói: “Giao vật này cho Hiền Phi nương nương.”

Lã Minh Vọng ngẩng đầu nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng mềm mại chuyển tới, lại cúi đầu, trầm giọng nói: “Thánh thượng cử bốn mươi cấm vệ Vũ Lâm Quân đóng ở Minh Tuyết Cung, Đô Thủy Giám đại nhân tử năm trước cũng đã bố trí vô số thân vệ cho Thập Tam hoàng tử, ngăn chặn hậu cung dính vào.

Đô Thủy Giám trong lời hăn chính là Thượng Quan Cẩm Hoa. Năm Chính Đức thứ mười tám, nhậm chức phó sứ Đô Thủy Giám, trông coi thủy lợi nông nghiệp. Lã Minh Vọng cực kì sợ vị cô nương trẻ này không biết địa vị của huynh trưởng nàng hiện giờ trong lòng hoàng đế, lại còn kể cho nàng một câu chuyện. Đại ý là Thượng Quan Cẩm Hoa tự mình vào ở nhà tranh, học hỏi các lão nông, dùng nhiều thí nghiệm để thay đổi cấu trúc

đồng ruộng và tính chất đất đai, cố gắng nhân rộng giống khoai sọ cho quá bốn mùa.

Ngay đầu xuân năm nay, Hộ Bộ báo về là năm trăm nông gia thử trồng giống này đều có lương thực sống qua mùa đông, lại tiết kiệm cho quốc khố năm ngàn lượng cho khoản chi cho cày bừa vụ xuân. Chuyện này đã được sử quan chép vào sử sách của Đại Chu, ghi lại công huân truyền cho đời sau.

Lã Minh Vọng nói như thế, là muốn loại bỏ ý nghĩ không thực tế trong đầu Mẫn Hoa.

“Nói mấy câu vô nghĩa như thế làm gì, tiểu thư nhà ta bảo người làm gì thì làm thế, làm không được là vì người không có năng lực!” Linh Lung mang đồ ăn đi vào, tặng cho Lã Minh Vọng một cái nguýt dài khinh thường. Sắc mặt Lã Minh Vọng khẽ biết, Linh Lung lại châm chọc: “Thế nào? Không phục? Bốn cô nương nói cho người, Vô Song công tử kia cũng chỉ là bắt chước người khác thôi, chẳng có cái ý tưởng sáng tạo gì đâu. Hay cho hấn da mặt đủ dày để cướp công lao người ta...”

“Linh Lung!” Thượng Quan Mẫn Hoa buông thìa, lạnh lùng liếc thị nữ một cái. Linh Lung nhất thời im bặt, không để ý đến Lã Minh Vọng nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói với Lã Minh Vọng: “Ta lại quên người cũng là cấm vệ. Chuyện này khó xử người rồi, người lui ra đi!”

Lã Minh Vọng bị ghen đến mặt đỏ tai hồng, cứng rắn thỉnh cầu: “Xin thiếu hoàng tử phi lại cho một cơ hội nữa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa kinh ngạc, nhìn Linh Lung đang cười nhạo một bên, lắc đầu: “Cũng không phải là có ý xem thường người, người là cấm vệ, không vào được hậu cung cũng là chuyện bình thường.”

Thế nhưng thị vệ này nhất định không chịu mang cái danh vô dụng, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhíu mày, nói: “Ta đã đồng ý với Ngũ công

chúa đầu tháng Ba tới sẽ tham gia hội Khúc Thủy Lưu Thương, khi ấy người không được ngăn cản.”

Lã Minh Vọng nhìn đôi chủ tử này, biết đã mất hi vọng, liền cứng ngắt rời đi. Linh Lung rút cuộc nhịn không được ôm bụng cười rộ lên, Thượng Quan Mẫn Hoa giới cho kẻ đang đắc ý là nàng ta một gáo nước lạnh: “Đừng quên thân phận của hã. Nên nói cái gì, không nên nói cái gì, còn cần ta dạy cho người à?”

Linh Lung biến sắc, đang định quỳ xuống thì Thượng Quan Mẫn Hoa đã xua tay: “Đi chuẩn bị xiêm y tham gia hội xuân tháng Ba. Phải rực rỡ diễm lệ chói mắt vào. Đừng để Đại công tử quên mất hã còn có một muội muội là được.” Nói xong, ngay cả chính nàng cũng nhịn không được mà cười rộ lên. Mỗi đầu tháng Ba hàng năm, sĩ tử văn nhân Đại Chu liền tụ họp ở một hội gọi là Khúc Thủy Lưu Thương, tức là tìm một nơi non nước hữu tình, có suối nước, bày tiệc bên bờ đối ẩm, mượn rượu bày tỏ nỗi lòng, lấy văn thơ đi tìm tri kỷ. Trong cung cũng có cái phong tục này. Đó là thi triển tài văn chương thơ phú trước mặt hoàng đế, không câu nệ nam nữ. Năm vừa rồi, hoàng đế còn tứ hôn cho một đôi nam nữ tâm đầu ý hợp mà lão xem vừa mắt đấy.

Ngày mười ba tháng Ba, ngày xuân ấm áp vui vẻ, nắng xuân nhẹ nhẹ, gió hây hây, khắp bờ suối trong vắt nhìn thấy cả đáy thoang thoang hương rượu, vô số nam tử mặc y phục gấm lụa trắng tinh tao nhã, ngồi ngay ngắn hai bên suối, hoặc đánh đàn, hoặc ngâm thơ, hoặc xướng ca, xa xa đã trông thấy những vạt áo trắng bay phiêu phiêu trong gió.

Chu Thừa Tuyên dẫn Thượng Quan Mẫn Hoa đi vào Cửu Khúc Viên, lập tức người đàn quen đàn, người ngâm thơ quen chữ, thiếu niên gặp mỹ nữ, bối rối sững sờ. Ngũ công chúa thấy vậy thì cười rất vui vẻ, Thượng Quan Mẫn Hoa lại hơi mím môi, mắt đen lưu chuyển, diễm lệ dịu dàng như làn nước thu, những thiếu niên áo trắng nơi đầu suối mặt đỏ ửng, cuốn tay áo, chỉ muốn lập tức cầm ngọc bội vọt đến chào hỏi.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

“Mẫn Hoa muội muội, vẫn nên lấy mạo sa xuống đi, ta lo lắng mấy thiếu niên lang này lập tức nhào lại đây hết. Chu Thừa Tuyên nhìn quanh Cửu Khúc Viên, tiếng người than thở oán giận, thần sắc nửa là hung hãn, nửa là si mê thì trong lòng cũng thấy choáng váng không thôi.

Cách đó không xa có một gốc xuân đào, dưới tàng cây có sáu bảy người kẻ thì nâng chén, kẻ thì vỗ tay, bầu không khí thán nhiên vui vẻ. Thượng Quan Cẩm Hoa mặc cẩm y màu trắng, nâng chén ngồi ngả ngón một chỗ, phong thái tuyệt đại, mặt mày như họa, quả là một thiếu niên lang rực rỡ hơn cả hoa.

Thượng Quan Mẫn Hoa ý cười trong suốt, xa xa đối mắt nhìn nhau, thấy vẻ mặt tên này đối từ nghi hoặc đến kinh ngạc, sau đó lại lạnh lùng ngồi thẳng người, ánh mắt thâm trầm. Nàng mở miệng cười khanh khách, đột ngột vén mạo sa lên, nắm tay Chu Thừa Tuyên bước đi. Vừa xoay người, đã nghe đến tiếng chén rượu rơi xuống đất.

“Tử Du huynh, giai nhân này tên họ ra sao, là khuê tú nhà ai, đã có hôn phối hay chưa?”

“Tử Du huynh, Tử Du huynh, đi thông thả”

“Lại là công tử Vô Song lọt vào mắt xanh của giai nhân.”

Chu Thừa Tuyên chưa thấy được cử chỉ khiêu khích của Thượng Quan Mẫn Hoa, nàng ta dẫn người đi vào trong yến hội, sau lại có các nam thiếu niên bước vào, chỉ nhấp nhòm nhìn sang bên này. Chu Thừa Tuyên cười khẽ, thỉnh thoảng lại cúi đầu trò chuyện với Thượng Quan Mẫn Hoa, ngón tay ngọc ngà chỉ về phía xa xa, làm cho đám nam tử lập tức ngẩn cổ nhìn theo. Không biết là người nào đề nghị, hoàng đế chưa đến, thật mong chờ

các quân tử đàn một khúc mới, tài nghệ không giống nhau, nhưng cầm ý thì một lòng.

Sau khi hoàng đế cùng các phi tần ngồi vào tòa, lại nghe được một khúc Phụng Cầu Hoàng, đàn hẳn năm lần, tấu ra được nỗi lòng của các thiếu niên. Hoàng đế cười nói với Thượng Quan Tuyết Hoa: “Ái phi, hôm nay trăm thật có phúc. Không biết khuê nữ nhà ai lại làm lòng các khanh gia xôn xao như vậy?”

Thượng Quan Tuyết Hoa cười khẽ: “Bệ hạ thật là, chỗ Văn công công ghi lại số người tham dự hội nay đã vượt qua con số trăm người rồi ấy. Hội đang lúc thịnh, không bằng trước ném thử ít điểm tâm thần thiếp đã chuẩn bị trước đi!”

Hoàng đế vui vẻ cười, Thượng Quan Tuyết Hoa khẽ vỗ tay, cung nữ nối đuôi nhau mang vào, cả thấy mùi tám đĩa.

Sau khi điểm tâm được dâng hết lên, Thượng Quan Tuyết Hoa mới nói, những điểm tâm này là do nàng đọc Bách Gia tử, chọn những loại hoa màu thô dã, loại bỏ được cảm giác nghẹn của khoai sọ, dốc lòng nghiên cứu ra mười tám loại điểm tâm làm từ khoai sọ, mời hoàng đế thưởng thức.

“Lo nỗi lo của dân, giải nỗi phiền của nước, chính là Hiền vậy!” Hoàng đế thưởng thức xong, khen không dứt miệng, ca ngợi vị Hiền Phi này là tài nữ thứ nhất của hoàng cung, lại mệnh cho cung nhân mang mười tám món điểm tâm này ban cho các thần tử ngồi đó, chúng thần ăn thử xong, đều ca ngợi Hiền Phi có lòng giải ưu lo cho đất nước, phải xứng với danh thiên nữ.

Khi điểm tâm được đưa tới bàn Thượng Quan Xá, người này lấy một miếng bỏ vào miệng, tinh tế nhắm nháp.

Hoàng đế nghi ngờ: “Đang vui vẻ, vì sao khanh rơi lệ không ngừng.”

Thượng Quan Xá ngẩng đầu, bất giác hỏi: “Thần rơi lệ sao?” Tay thử đưa lên, mới biết bản thân mình đã lệ rơi đầy mặt.

Thượng Quan Tuyết Hoa dịu dàng hỏi: “Không lẽ mấy thứ này không vừa miệng Nghi Trượng đại nhân sao?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Thịnh quân

Hoàng đế biến sắc, Thượng Quan Xá vội rời khỏi bàn tiệc, quỳ xuống, ca tụng Thượng Quan Hiền Phi huệ chất lan tâm, lo nỗi lo của dân, giải nỗi sầu đất nước, điểm tâm làm từ khoai sọ mềm nhuyễn, tinh tế, ngon miệng cực kì, là một món ngon hiếm có. Hoàng đế lại hỏi y vì sao lại rơi lệ, Thượng Quan Xá nói thứ sử các nơi tư lợi làm cản trở thông thương hai miền Nam Bắc. Ruồng đồng cũng ngốn ngang không phát triển, các nông dân phía Nam bên kia bờ Tấn Hà cũng không biết khoai sọ này có thể ăn thay lương thực được.

Y nghẹn ngào trả lời: “Nguyện vọng cả đời của thần là dân chúng các nơi trên toàn Đại Chu có thể có cơm no áo ấm, xúc động nghẹn ngào, vì thế mới thất nghi ngay điện tiền, kính mong bệ hạ lượng thứ.”

Hoàng đế đã có chút cảm động, thanh âm mềm nhẹ xuống hỏi Thượng Quan Xá có thượng sách gì trị quốc.

Thượng Quan Xá nói: “Xin bệ hạ xóa bỏ lệnh cấm, cho các phú hào nông thôn nếu bắc cầu, xây đường sẽ được phong một tước vị không có thực quyền, cho con đường lưu thông trao đổi lương thực của hai miền Nam Bắc được mở rộng ạ!”

“Ái khanh thật sự là rường cột của nước nhà, mau mau đứng lên.” Hoàng đế vui mừng quá độ, bảo hãn nghị kế hoạch, cũng cho Tam tỉnh bàn bạc, ba ngày sau phải trình lên đề án. Một tiếng cách nhẹ nhàng, có người bóp nát chén rượu. Mọi người đưa mắt nhìn bốn phía, kẻ có bàn tay đổ máu là Thượng Quan Cẩm Hoa.

Hoàng đế không vui, hỏi hần cố sao lại như vậy? Thượng Quan Cẩm Hoa chấp tay nói: “Thần cảm động vì tấm lòng vì dân của Nghi Trượng đại nhân, đã làm chúng thần hổ thẹn!”

“Tử Du khanh không cần hổ thẹn, thủy lợi của Đại Chu còn cần khanh gia quản lý, trông nom!” Hoàng đế trấn an xong, các đại thần trong tiệc cũng vội vã đứng lên chúc mừng hoàng đế có được những bề tôi đặc lực như vậy, công tử Thượng Quan gia tuổi trẻ tài cao, tương lai đầy hứa hẹn, còn cần cống hiến cho hoàng đế và triều đình nhiều hơn.

Hoàng đế mừng rỡ, định phong thưởng, Thượng Quan Tuyết Hoa lại ngăn đón, dịu dàng nói: “Bệ hạ, hiếm khi mới có cơ hội cời bỏ nỗi lo lắng ngày đêm, còn nói chuyện chính sự nữa thì chẳng phải phủ lại cảnh xuân tươi đẹp hôm nay hay sao? Còn có hội Khúc Thủy Lưu Thương này đâu!”

“Ái phi nói có lý, suýt chút nữa đã khiến các thiếu niên lang oán hận trăm không hiểu phong tình!” Hoàng đế cười ha ha, thỏa mãn nguyện vọng của Thượng Quan Tuyết Hoa, hỏi các công tử trẻ tuổi ở đây có giai nhân phương nào mà khiến cho các vị nhớ mãi không quên như vậy. Đám thiếu niên này đáp không được. Liền dùng thơ phú lộn xộn để miêu tả dung mạo và tư thái của giai nhân.

“Thiếu nữ thướt tha, mắt ngọc mày ngài, diễm hơn hoa đào, sáng hơn minh châu. Làm người tương tư nhớ nhung không biết mệt.

“Tục truyền, người xưa có câu ca: Giai nhân một phương, thanh tú, xinh đẹp tuyệt luân, thần thái như nước thu, phong tư như ngọc quý.”

“Chẳng phải tương tư, chỉ là sắc đẹp và hương thơm giai nhân còn lưu mãi.”

Hoàng đế vui vẻ, cười trêu đùa: “Có mỹ nhân như thế, chư ái khanh còn mong gì hơn? Nữ tử nhà ai vậy, mau bước lên để trẫm nhìn một cái.

Chu Thừa Tuyên hưng phấn kêu khê, đẩy Thượng Quan Mẫn Hoa, kêu nàng mau đi lên. Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu, bước nhỏ đi tới trước đế tòa, quỳ xuống thưa rằng: “Thần tức* Thượng Quan thị tham kiến hoàng đế bệ hạ.”

(Thần tức: con dâu hoàng gia phải xưng là “thần tức”. Thần trong quân thần, tức trong tức phụ - con dâu.)

Đầu tiên là toàn trường trầm mặc, sau đó là bịch, bộp, choang, leng keng – những tiếng đồ vật rơi hoặc người ngã không ngừng vang lên. Còn có những tiếng kinh hô: “Sao có thể như vậy?”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Thượng Quan Mẫn Hoa muốn cười lại cười không nổi. Giọng nói không cao không thấp của hoàng đế làm nàng có chút lạnh người. Đột nhiên cảm thấy, kể cả sống một cuộc sống không thú vị qua ngày cũng còn hơn là rơi đầu. Nàng sao có thể xúc động nhất thời đến mức chạy đến tận lão hoàng đế mà nàng vẫn không đoán được tâm tư này diễn trò chứ? Tất cả đều là do mấy ngày cấm đoán quá nhàm chán mà... Nàng trầm mặc, vụ này quá khó giải quyết rồi.

Hoàng đế thân nhiên hỏi: “Là người nhà lão Thất phải không, sao hôm nay lại đến đây?”

Thượng Quan Mẫn Hoa quỳ rạp không dám ngẩng đầu lên. Nàng đáp: “Tật cũ của thần tức đã tốt lên. Thấy cảnh xuân xán lạn, liền ra ngoài giải sầu một chút.” Hoàng đế không chê trách gì, chỉ hỏi nàng trong lúc dưỡng bệnh thì làm gì. Thượng Quan Mẫn Hoa trả lời: “Không đọc sách, chỉ học múa.”

“A, là loại vũ gì?” Hoàng đế đột nhiên có hứng thú, hỏi nàng vì sao không đọc sách?

Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn cúi mặt, thành thành thật thật đáp lời: “Vũ khúc này tên là Hồ Tuyên, là vũ khúc nổi tiếng của Bắc Mạc. Tháng Ba năm ngoái, Thất điện hạ gửi cho thần tức tập luyện giải sầu lúc buồn.”

“Lão Thất đúng là có lòng.” Vẻ lạnh lùng trên mặt hoàng đế đã hơi lui, lại khôi phục vẻ thoải mái ban đầu, lệnh cho nữ tử trước điện hiến vũ, Thượng Quan Mẫn Hoa lĩnh mệnh, nàng cúi đầu đứng dậy, lùi lại mấy bước. Đợi đến khi lùi đến giữa điện rồi, bàn tay trắng nõn nhẹ vung lên, một vài thị nữ mặc quần lụa đỏ thêu kim tuyến, eo buộc trống hoa, lần lượt bước vào trong điện xếp thành một nửa vòng tròn vây quanh chủ vũ là Mẫn Hoa. Chỉ nghe “tung” - một tiếng trống vang lên, người chủ vũ khẽ vung tay nâng bước khiêu vũ.

Hồ Tuyên Vũ là một loại múa cực kì nhẹ nhàng, tung người nhảy lên như chim yến bay, yêu cầu khắt khe về thể lực lẫn sức bật của người múa. Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng nhắm tính, đợi đến khi tiếng trống dồn dập nhất, nàng cũng hết sức nhảy lên, chân trái bị trật khớp, người ngã sòng xoài trên mặt đất.

Tiếng trống vội vã ngừng lại, sắc mặt hoàng đế hơi giận dữ, thái y vội vàng chạy tới chẩn trị, kiểm tra xong thì nói bị gãy xương đùi, cần nghỉ ngơi vài tháng. Thượng Quan Mẫn Hoa nhin đau, bi bi thăm thăm nói thời gian học múa còn ngắn, chưa nắm giữ được sự tinh diệu trong vũ khúc, khiến hoàng đế giận dữ, quả thực tội đáng chết vạn lần.

Hoàng đế không trách phạt, xua tay nói: “Được rồi, đi xuống đi.”

Văn công công sai người đưa Thượng Quan Mẫn Hoa về Duyên Khánh Cung, Linh Lung đã đứng chờ ngoài cửa, đợi mọi người lui ra rồi, nàng ta vội vã kiểm tra xem tay chân nàng có bị thương thật không. Nàng ta lấy

rượu thuốc, vừa xoa bóp vào chỗ bị thương vừa trách móc: “May mà không bị gãy thật, tiểu thư, cô chịu khổ như vậy rồi cuộc là để làm gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đau đến nhe răng nhếch miệng nhưng vẫn không quên liếc thị nữ một cái: “Người không hiểu, một lần ngã này đáng giá cực kì, không thể xem thương được đâu.”

Linh Lung tức giận đến mức tay hơi dùng sức, làm cho Thượng Quan Mẫn Hoa đau đến quên cả đắc ý.

Chủ tớ đang ở phòng trong nói nhỏ về chuyện này, Lã Minh Vọng kia đã vén rèm bước vào, mặt lạnh đen lại: “Thiếu hoàng tử phi, cô nếu không thể tìm kiếm lực lượng trợ giúp cho Thất hoàng tử thì cũng xin đừng ngáng chân điện hạ!”

Linh Lung vốn đã tức vì Thượng Quan Mẫn Hoa khư khư cố chấp, lại nghe Lã Minh Vọng xuyên tạc sự an bài khổ tâm của chủ tử, nhất thời nổi trận lôi đình, quăng cả bình rượu thuốc đang cầm vào tên cọc gỗ này, nghiêng răng mắng: “CMN, tiểu thư nhà ta đúng là mắt bị mù mới quan tâm tên hỗn thế ma vương kia, nếu không phải vì con chó ngu ngốc óc heo nhà người thì tiểu thư phải mạo hiểm như vậy sao? Cút, lập tức cút ra ngoài cho bà đây!”

“Ngũ công chúa đến.” Tiếng hô của nội thị bên ngoài phòng ngăn cơn tức của Linh Lung lại, nàng ta động tác nhanh gọn nẹp đùi lại rồi băng bó cho Thượng Quan Mẫn Hoa. Lã Minh Vọng cũng rời đi. Lúc Chu Thừa Tuyên đi vào, chỉ nhìn thấy Linh Lung hai mắt rưng rưng, đang xoa bóp cánh tay tím xanh vì ngã của Thượng Quan Mẫn Hoa.

Chu Thừa Tuyên lúc đầu là thở dài, nói Thượng Quan Mẫn Hoa chuẩn bị để hiến vũ lâu như vậy, thế mà lại thất bại trong gang tấc. Lại thấy Linh Lung sắc mặt âm trầm thì vội kêu thị nữ dâng thuốc lên: “Mẫn Hoa muội

muội chịu khó tinh dưỡng cho tốt, đợi khỏi rồi, chị dâu lại đưa ý tưởng cho Mẫn Hoa muội muội, làm phụ hoàng nguôi giận.”

Nàng nói Thượng Quan Mẫn Hoa thân mình linh động như vậy, chỉ là thời vận không may thôi, coi như lần này bị vận rủi. Nàng còn nói vũ khúc kia đẹp như vậy, cho dù chưa hết thì đương trường cũng có thi nhân tán dương: Dung nhan trước điện như hoa ngọc

Xiêm y lộng lẫy không nhiễm tục

Hồng thường quàng vai, trâm cài tóc

Ngọc ngà theo bước vũ linh lung

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm ơn ý tốt của nàng ta, chỉ cười không nói. Sau đó lại thấy nàng ta đứng ngồi không yên, ánh mắt lóe ra gì đó, có vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi thì liền hỏi: “Chị dâu có chuyện gì muốn nói sao?”

Chu Thừa Tuyên nói, nàng cũng muốn học Hồ Tuyên Vũ.

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, bảo Linh Lung đến phòng sách lấy tập tranh đưa cho Ngũ công chúa rồi trêu đùa: “Đợi chị dâu học xong điệu múa này, múa một lần trước mặt đại ca, muội nghĩ nhất định đại sự sẽ thành công.”

Chu Thừa Tuyên ngượng ngừng chạy về, Thượng Quan Mẫn Hoa một tay nhay nhay thái dương, nhìn theo bóng lưng ấy, ánh mắt thâm trầm, nàng chưa quay đầu, hỏi: “Mấy thứ kia chuẩn bị xong chưa?”

Linh Lung thở hồng hộc, nói: “Vị chủ tử Minh Tuyết Cung kia mà không đến, nô xem tiểu thư tìm ai mà than khổ được đây?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nhập úng

Chú thích: Tên chương này với chương 70 ghép lại thành một thành ngữ là Thỉnh quân nhập úng. Có nghĩa là "Gậy ông đập lưng ông" - chỉ việc sắp đặt sẵn cái bẫy chỉ đợi người ta mắc lừa mà nhảy vào.

Mấy ngày sau, Minh Tuyết Cung mới có động tĩnh.

“Muội muội sao phải làm tội bản thân thế này?” Thượng Quan Tuyết Hoa chỉnh bông hoa mẫu đơn trên búi tóc cao, thấy Thượng Quan Mẫn Hoa nửa mặt trang dung, nửa mặt thương thì đuôi lông mày cũng nhuốm ý cười: “Thánh Thượng cực kì thương tiếc mỹ nhân, chỉ tiếc lúc ấy muội muội dùng sa che mặt, nếu Thánh Thượng có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt yêu kiều này, sao có thể trách móc nặng nề chứ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không thèm đôi co mấy chuyện vặt này với nàng ta, chỉ kêu Linh Lung dâng trà lớn. Trong lúc ấy, Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi đánh giá Duyên Khánh Cung này, càng nhìn sắc mặt càng khó coi, đợi đến khi thấy Thượng Quan Mẫn Hoa dùng khăn tay tờ tằm vàng để lau mồ hôi thì khuôn mặt phù dung đã thất sắc ba phần.

Đợi đến khi Linh Lung mang trà cụ lên, Thượng Quan Tuyết Hoa hắt tung loảng xoảng, sắc mặt giận dữ, mất hết vẻ trấn tĩnh ngày xưa. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn trong mắt, đáy lòng nghiền ngẫm.

Thượng Quan Mẫn Hoa lớn tiếng quát hỏi: “Muội muội có biết thế này là sẽ phải rơi đầu không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng a một tiếng, Thượng Quan Mẫn Hoa thấy nàng thờ ơ, vừa định cao giọng lại hạ giọng, vẫy lui thị nữ bên người rồi mới nói: “Sao cô dám dùng vật cấm?”

“Linh Lung, váy của Hiền Phi nường nường dính nước trà, người lau cho nàng!” Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cười cười, không trả lời câu hỏi của Thượng Quan Tuyết Hoa.

Linh Lung vừa lại gần, Thượng Quan Tuyết Hoa liền nhận lấy khăn tơ vàng trong tay nàng ta, vừa cầm vào tay đã phát hiện ra chỗ bất thường: Giở khăn ra, ngũ trảo kim long, nàng ta càng thêm kinh sợ, ngón tay thon gầy chỉ thẳng vào mũi Mẫn Hoa, quát: “Cô quả nhiên to gan, bài trí trong cung đã vi phạm tổ chế rồi, vật dụng cá nhân cũng dám dùng tương đương với thân phận Thái tử?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn nữ nhân lửa giận bùng bùng, mỉm cười, chậm rãi nói một câu: “Thất hoàng tử cũng không chỉ trích, Hiền Phi nường nường sao lại giận như vậy chứ?”

Thượng Quan Tuyết Hoa kinh nghi, dịu giọng lại: “Muội muội sao lại hồ đồ vậy, muội nghĩ Thất hoàng tử là con trai yêu của Thánh Thượng đúng không? Tất nhiên là bất đồng, Thánh thượng sao có thể trách cứ hẳn chứ, sau này có giáng tội cũng chỉ phạt một mình muội muội mà thôi, chỉ sợ còn liên lụy đến cả gia tộc nhà ta.”

“A, thế nếu Thất hoàng tử là chủ Đông Cung, bệ hạ chắc chắn sẽ không trách cứ rồi?” Thượng Quan Mẫn Hoa lại đáp một câu, hoàn toàn khác với vẻ lo lắng, tức giận của Thượng Quan Tuyết Hoa. Nàng từ đầu đến cuối đều dùng ngữ khí nhẹ nhàng, chậm rãi, ánh mắt thản nhiên.

Thượng Quan Tuyết Hoa nắm chặt khăn tơ vàng, ánh mắt sáng quắc đảo qua đảo lại, hừ lạnh: “Muội nghĩ làm Đông Cung chi chủ dễ như vậy à? Đây là chuyện chỉ cần sơ sót một chút là có thể rơi đầu đấy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lại a một tiếng thật dài, ý bảo Linh Lung nhận lại cái khăn tay vi phạm lệnh cấm kia từ tay Thượng Quan Tuyết Hoa, lấy có là sợ gây họa cho cả người nhà. Thượng Quan Tuyết Hoa thấy nàng nghe lời mình khuyên thì cũng buông tay, để Linh Lung cất cái khăn tay đối đi. Hai người ngồi thêm một lát, bầu không khí tẻ ngắt. Thượng Quan Tuyết Hoa lại vẫn ôm một bộ dạng có chuyện gì đó muốn nói, nhưng lại chờ đối phương mở miệng.

“À mà này, muội muội trước giờ luyện múa ở đâu thế?” Cuối cùng kể có việc muốn nhờ vả người là Thượng Quan Tuyết Hoa cũng chịu không nổi nữa, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cười. Nàng đáp Thất hoàng tử đặc biệt dành sân luyện công ngày xưa cho nàng làm nơi luyện múa.

Thượng Quan Tuyết Hoa còn giả dối khen mấy câu. Nào là: “Thất điện hạ bây giờ yêu thương muội muội như thế, tỷ tỷ cũng thấy vui mừng. Hẳn mới trước đây còn bất hảo như thế. Mọi người trong nhà còn đang lo lắng sau này muội muội phải chịu khổ nha.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cắn môi, chỉ chờ Thượng Quan Tuyết Hoa nói ra câu kia. Đối phương không phụ sự chờ đợi của nàng, mặc dù có hơi ấp a ấp úng, cũng không giấu được cái cao ngạo của Hiền Phi, nàng ta nói nàng ta muốn có tập tranh Hồ Tuyên Vũ. Thượng Quan Mẫn Hoa đặt chén xuống, thông thả nói cho nàng ta biết tập tranh kia đã tặng cho người khác rồi.

“A, muội nhớ thế tử Tấn Sơn Vương kia cũng đang tham gia chiến dịch ở Bắc Mạc nha, tỷ tỷ sao không nhờ Thịnh Trinh ca ca tìm cho một tập?” Nghe vậy, Thượng Quan Tuyết Hoa tức đến nổi mặt vắn vẹo, giận dữ phát tay áo rời đi.

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cần nghĩ đến bộ dạng tức giận tới mức ngũ quan vắn vẹo của Thượng Quan Tuyết Hoa là bắt đầu cười to không ngừng được.

Linh Lung chỉ có một nghi hoặc, hỏi: “Thiên hạ vẫn đồn Hiền Phi nương nương thông minh nhanh trí, tại sao hôm nay câu nào cũng bị tiểu thư chọc giận vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa vừa cười vừa háo tâm giải thích cho nàng ta: “Phàm là nữ nhân, nhìn thấy người kiều mỹ hơn mình, sao có thể yên lòng hay bình tĩnh như thường được?”

“Vậy cô cần gì phải chọc giận nàng ta. Cô biết rõ thế tử Thịnh Trinh kia là vết thương sâu nhất trong lòng nàng ta mà.” Linh Lung có chút không đồng ý, có lẽ là thương người lại nghĩ đến thân, giọng nói có chút trầm thấp: “Tiểu thư tuổi còn nhỏ, chưa từng nếm trải mùi vị tình yêu, phàm là người từng trải qua yêu đương, đều sợ đau khổ, nỗi đau kia quả thực là giằng xé ruột gan, sống không bằng chết.

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ nâng mi, không tiếp lời.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Đợi Linh Lung hoàn hồn, phát hiện mình đã nói ra những điều không nên nói kia thì vội vã quỳ xuống, không dám nói gì, chỉ tự trách bản thân mình lắm lời. Thượng Quan Mẫn Hoa thấy nàng ta không chịu đứng lên, thu tay về, nói: “Người cũng biết tên khốn Chu Xương kia hại nàng ta như thế nào, giờ thì làm sao có thể để tên đốn mạt ấy hại nàng ta vào chỗ chết được nữa. Ta nói như vậy, chính là để nàng ta nhớ lại nỗi nhục ngày đó. Nếu nàng ta vẫn là con gái yêu do Thượng Quan gia nuôi lớn, hừ, tự nhiên sẽ hiểu được phải làm thế nào.”

Ngẫm lại, nàng lại thêm một câu: “Ta đang nhắc nhở nàng ta, bỏ mặc ngôi vị hoàng đế kia cho Chu Xương tranh giành, còn không bằng để chính con trai nàng ta lên ngôi!” Chỉ có cắt đứt âm mưu liên minh của đối

phương thì Thượng Quan gia tộc mới không bị Tấn Sơn Vương kéo xuống cái vực sâu mưu phản kia.

“Là Linh Lung lỗ mãng!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêm mặt, không thèm để ý đến, vẫy Linh Lung lui ra, cảm xúc không hiểu sao cũng dồn dập như một cơn sóng nhỏ. Vết thương hai năm qua chưa từng chạm vào, sau buổi trưa hôm nay lại bắt đầu đau nhức. Nàng đành phải tự nhủ với lòng: Đợi một chút nữa đi.

Không vội vã, chúng ta không thể vội vã.

Duyên Khánh Cung khôi phục vẻ tĩnh lặng ngày xưa, chỉ có thỉnh thoảng lúc Ngũ công chúa đến mới có thể khiến Thượng Quan Mẫn Hoa chú ý một chút, còn hầu hết thời gian, nàng đều đứng bên cửa sổ nhìn lên bầu trời xanh lam kia, có lúc còn đứng không nhúc nhích nguyên một ngày.

“Mẫn Hoa muội muội, muội đang nhìn cái gì thế?”

Có một ngày, Chu Thừa Tuyên nhin không được tò mò, hỏi nàng có chuyện gì? Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cười, không đáp. Chu Thừa Tuyên không nghĩ nhiều, chỉ nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa mà cười, vẻ mặt cực kì vui vẻ, lại mang theo chút thẹn thùng đáng yêu. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nghi hoặc, thử hỏi: “Có phải hay không có rồi?”

Chu Thừa Tuyên lập tức dùng sức gật đầu, càng cười tươi khanh khách ôm lấy tay Mẫn Hoa. Đáy lòng Mẫn Hoa có lời nói không nên lời, nàng cảm kích cô gái trong sáng đáng yêu này, cho nên nàng liền nói thêm vài câu về chuyện bên ngoài. Cho dù là việc vặt hay là bí sự trong cung, nàng biết trong những câu ấy của nàng có những điều mà cô gái này thực sự quan tâm.

Thượng Quan Mẫn Hoa hiểu được ý nàng ta, khẽ lắc đầu, không cho phép mình lại tiếp tục tính kế, nàng hỏi: “Mấy tháng rồi?”

Chu Thừa Tuyên vui sướng đáp: “Sắp được hai tháng rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm mặc không lên tiếng, nghe Chu Thừa Tuyên tâm sự nỗi lòng sung sướng vui vẻ của một cô gái lần đầu làm mẹ, tay nàng ta thật cẩn thận ôm lấy cái bụng bằng phẳng kia. Trong đáy lòng nàng có cái gì đó đang chảy xuôi, nàng đột nhiên thật hi vọng mình có thể ôm gì đó, mới đầu nàng còn không hiểu đây là cảm xúc gì.

Sau đó, khi nàng nghe thấy: “Mẫn Hoa muội muội, muội muội nói ta phải làm sao bây giờ, ta cũng không biết làm thế nào? Làm thế nào để chăm sóc được đứa bé đây? Bà vú nói phải cực kì cẩn thận, tiểu bảo bối rất nhỏ, rất mềm mại, rất dễ bị cảm lạnh...”

Nàng đã hiểu.

Thứ cảm xúc đang chảy xuôi trong đáy lòng nói cho nàng, nàng thích trẻ con, nàng cũng muốn sinh một đứa con.

Thượng Quan Mẫn Hoa cực kì đau đầu, thân thể này mới mười hai tuổi, nhưng linh hồn bên trong khi đứng cạnh người khác, đã bất tri bất giác lộ ra vẻ khoan dung bản năng của một người mẹ, ở đâu, chỗ nào thì nàng không biết!

“Mẫn Hoa muội muội cũng thích tiểu bảo bối phải không? Ha ha, chẳng mấy chốc muội cũng sẽ có thôi.”

Chu Thừa Tuyên nói bằng giọng thần thần bí bí, Thượng Quan Mẫn Hoa sực tỉnh từ trong suy nghĩ mông lung, chợt nghe đến câu này thì cả kinh, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phong tranh

Chú thích: Phong tranh có nghĩa là con diều

Thượng Quan Mẫn Hoa lẳng lặng làm thính giả, có điều trong giọng nói vui vẻ của Chu Thừa Tuyên lại ẩn chứa chút chua xót. Linh Lung ở một bên lộ ra vẻ mặt hiểu rõ thì liền nháy mắt với nàng ta, bảo nàng ta giải thích. Linh Lung lén lút dùng khẩu hình nói hai chữ: “Thị thiếp.”

Chu Thừa Tuyên thấy sắc mặt Thượng Quan Mẫn Hoa đột nhiên thay đổi thì vội vã giải vây cho Thượng Quan Xá: “Phu quân tình thâm ý trọng với ta, đến nay mới nạp thị thiếp, so với nhà người khác có thị thiếp đầy nhà đã là nam tử vĩ đại rồi. Ta cũng sợ hấn vất vả nên mới tặng Noãn Nhi cho hấn.”

Thì ra cũng là cô chủ động chuẩn bị cho hấn, thế thì còn kêu khổ cái nỗi gì. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nảy sinh ra chút bất bình trong lòng lập tức bị dập tắt. Nàng lạnh lùng quét mắt qua, Chu Thừa Tuyên kia không chịu nổi liền cúi đầu, nhìn cái bụng hơi nhô lên của nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa lại không đành lòng, tùy tiện nói: “Nếu trong lòng thấy khó chịu thì kiếm ít chuyện mà làm đi.”

“Thế, thế ta đi làm túi thơm được không?” Chu Thừa Tuyên vội ngẩng đầu, khoa tay múa chân nói cho Thượng Quan Mẫn Hoa là nàng ta muốn đến Sơ Thiện Đường giúp đỡ, giống như Thượng Quan phu nhân, Tào phu nhân, Lâu phu nhân vậy, tích thiện cầu phúc cho cục cưng.

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi thảng thốt, nhớ lại ngày nàng sắp vào cung kia, đã nói với Thượng Quan phu nhân mềm yếu mảnh mai kia những gì. Kia chỉ là mấy câu nói trấn an nàng tùy tiện lấy ra để an ủi nàng ta thôi, người phụ nữ chỉ biết rơi lệ kia lại kiên trì như vậy, còn khuyên được những phu nhân quan lại mà nàng quen biết. Đây có khác gì các quý bà giàu có đi làm từ thiện thời hiện đại đâu?

Nàng cười rộ lên, thấy Chu Thừa Tuyên còn đang chờ nàng đáp thì nói: “Chuyện này tất nhiên là tốt, đỡ cho chị dâu phải ở trong phủ buồn bã tổn hai thân thể.”

Đôi mắt to của Chu Thừa Tuyên sáng lên, nơi đáy mắt nàng ta có một vẻ kiên cường độc đáo.

Trước khi rời đi, nàng ta còn nói: “Lão thái thái nói phải mở tiệc ba ngày ba đêm để ăn mừng Tử Du ca ca có cục cưng, đến lúc đó ngay cả phụ hoàng cũng đến chúc mừng nha.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng tỏ vẻ vui mừng cho hãn, đáy lòng lại cẩn thận nhấm nháp tin tức mà Ngũ công chúa mang đến: Thượng Quan Tuyệt Hoa đã bắt đầu hành động rồi!

Bọn họ đang tranh thủ sự giúp đỡ của Lâu gia. Chỉ tránh phe phái Bạch gia và Tấn Sơn Vương mà thôi. Khóe môi Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi nhếch lên, chân mày cong cong, người ngoài nhìn không thấy. Nàng nói với Lã Minh Vọng: “Nói cho chủ tử của người, chuyện ta đồng ý với hãn đã xong rồi. Hãn nếu không có mạng hồi cung, đấy là ý trời không cho thôi!”

Lã Minh Vọng mặt mũi nghiêm trọng, đợi đến khi hãn hiểu rõ hàm ý trong câu nói của Thượng Quan Mẫn Hoa, nam tử lạnh như băng này buông thanh kiếm trong tay ra, quỳ hai đầu gối, dập đầu ba cái. Lập tức biến mất như gió xoáy, đi truyền tin.

Linh Lung thấy hẳn vui vẻ thì cười đến cổ quái. Thượng Quan Mẫn Hoa lại bắt đầu tính toán mưu kế, nàng thực không dám để mình rảnh rỗi.

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, ngoài cung đao quang kiếm ảnh, trong cung đổ máu khắp nơi. Bụng của Chu Thừa Tuyên ngày càng tròn xoe, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng theo đó mà cảm thấy máy thai càng nhiều, vì thế, lòng của nàng càng thêm trầm trọng. Nỗi khát khao tận đáy lòng nàng đang tra tấn nàng ngày đêm: Rời đi, nhanh chóng rời đi.

Ngày mười chín tháng năm, năm Chính Đức thứ hai mươi mốt, Thượng Quan Mẫn Hoa chạy thoát.

Khổ luyện Hồ Tuyên Vũ ba năm, chính là rèn luyện phản ứng nhanh và thể lực cho bản thân.

Mở rộng thông thương hai miền Nam Bắc là để có được bản đồ địa hình toàn bộ Đại Chu.

Bảo mấy người Như Ý mở cửa hàng, là để có thể tạo ra một cái thân phận mới, một tuyến đường mới, còn có bạc để chạy trốn. Ba năm. Nàng chuẩn bị đầy đủ như thế, nàng không tin nàng chạy không thoát cái nhà giam này. Cầm lệnh bài của Duyên Khánh Cung, không chần chừ mà đi thẳng ra khỏi Nam Đại Môn, rẽ vào khu phố Đông, cửa thành phía Tây Sơn ở ngay cuối phố.

Trên ngã tư đường ồn ào, Thượng Quan Mẫn Hoa thẳng lưng, bước chân trầm ổn, nàng tin lúc này sẽ không có người cản trở. Linh Lung quần quýt lấy Lã Minh Vọng, chưa đến hoàng hôn chắc chắn sẽ không đi quấy rầy nàng. Cung nhân trong cung đa số vẫn nghĩ nàng có tật ở chân không muốn ra khỏi phòng, mà ngoài Linh Lung ra cũng không có ai được vào trong phòng của nàng.

Trong cung còn ai có thể chú ý đến một người đã cô quạnh, im lặng quá lâu chứ?

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Nàng tự tin bước ra khỏi cửa thành, ánh nắng đương lúc rực rỡ nhất, trông như ánh sáng của hi vọng tràn ngập con đường mới. Nàng hoàn toàn không có cảm giác mệt mỏi, bước đi nhẹ nhàng về phía nông trại mà nàng đã gửi tiền bạc, lương thực, thuốc men và giấy tờ.

Sau khi leo lên một con lừa, Thượng Quan Mẫn Hoa lại thầm khen mình làm quá tốt, không quay đầu lại mà đi thẳng về trước. Chạng vạng, nàng tìm được một cái quán nhỏ có chỗ ngủ trọ ở ven đường, sau khi nói cho chủ quán bảo cơm chiều mang vào phòng cho nàng thì đóng cửa lại, lấy tấm bản đồ bằng da trâu ra nghiên cứu một phen, tâm trí đã bay thẳng đến Lạc Thành rồi.

Cải trang thành tiểu nha đầu bán mình chôn mẹ, chờ người nọ đi qua, lấy thân báo đáp?

Hay là, trên được gặp kẻ bắt cóc, sau khi được anh hùng cứu mỹ nhân thì tình đầu ý hợp, kết duyên trăm năm?

Hay là, giả làm Hoa Mộc Lan tòng quân, lúc đánh trận thì nhảy đến đỡ cho hấn một mũi tên, sau đó vạch trần thân phận thế là mọi thứ đều thành giai thoại đẹp?

Rõ ràng là phải dùng mê dược, gạo nấu thành cơm luôn mới không phụ lòng nàng khổ sở tương tư!

Nàng còn đang lung tung phán đoán xem đâu là Nam đâu là Bắc thì lại nghe đến tiếng chủ quán cầu xin: “Quan gia, chỗ tiểu nhân chỉ làm ăn nhỏ, không dám chứa chấp phạm nhân.”

“Nói ít thôi, quân gia hỏi người, từng có thiếu niên nào trên dưới mười tuổi đến đây ngủ trọ không?”

“Không có mà, trong quán chỉ có hai khách, một tên thư sinh thi rớt, nghèo kiệt hủ lậu, cùng với một lang trung lang bạt giang hồ, cả hai đều ở sương phòng phía Đông.”

Thượng Quan Mẫn Hoa không rỗi, không vội thu tấm bản đồ lại, lấy râu với cái bớt đen trên mặt xuống, lấy quần áo mặc vào. Thu thập xong, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa sổ nhìn ra sau nhà, nhìn thấy con lừa của mình thì nhảy ra ngoài, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nào, nàng leo lên lưng ngựa chậm chạp chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, cái quán nhỏ kia bắt đầu xôn xao ồn ào, vài tên Phiêu Kị Doanh cưỡi tuấn mã cao to, nhanh chóng chạy theo hai đầu đường cái. Trong đó có một người xoay người, dừng lại hỏi: “Xin hỏi lão bá, đã từng thấy một thiếu niên chừng hơn mười tuổi, khuôn mặt thanh tú, giọng nói dễ nghe không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa giả câm giả điếc, ngây ngô ờ ờ mấy tiếng, sau đó đáp như rỗng: “Tai ta tốt lắm, con vịt ở trong sông!”

Người hỏi cũng không thềm dây dưa nhiều, kéo cương ngựa chạy theo quân về phía trước truy đuổi. Thượng Quan Mẫn Hoa kéo con lừa, đổi hướng, đi chậm rì rì cũng tìm được một cái thôn nho nhỏ. Đêm nay nàng liền ở lại cái nông trại hiếu khách này vậy.

Trời vừa sáng, trong thôn có tiếng gà trống gáy sáng, còn có tiếng chó sủa rất bất an. Thượng Quan Mẫn Hoa vội dậy, thay quần áo ra, thắt chặt đai lưng, đóng giả một anh nông dân trong thôn. Vô cùng thân thiện và quen thuộc mà chào hỏi các bác gái, đi hết được thôn. Đến cuối thôn tìm một con ngựa già, nhảy lên, còn quay lại nói tạm biệt với đám quân lĩnh đến quấy nhiễu thôn xóm kia.

“Hắn là ai vậy?”

“Ta còn tưởng người quen nhà bà, ngay cả nhà bà mới sinh đứa cháu tên là Cầu Đản hẳn cũng biết mà?”

Người của Phiêu Kỳ Doanh nghe được đối thoại như vậy, lập tức thúc ngựa điên cuồng đuổi theo. Con ngựa già mà Thượng Quan Mẫn Hoa đang cưỡi không thể sánh được sức người sức ngựa của đám quân nhân. Để không bị bắt về, nàng quẹo vào đường nhỏ, chỗ nào nhiều cây nhiều cỏ dại thì nàng cầm đầu thúc ngựa chạy về chỗ đó.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tối tăm

Suốt hành trình tháo chạy này, Thượng Quan Mẫn Hoa nếm đủ đau khổ. Nàng thật sự hận cái kẻ phụ trách truy đuổi ấy cực kì, không cần biết nàng chạy đến chỗ nào, đổi loại ngựa tốt nào, chỉ trong vòng nửa canh giờ là người của Phiêu Kỵ Doanh nhất định sẽ vây lấy chỗ đó. Hiệu suất truy bắt kinh khủng như vậy, nàng cũng hoài nghi trên người mình có mùi hương gì đó để theo dõi.

Tùy tiện cắn mấy miếng lương khô, nàng vỗ về cổ con ngựa mới mua, bỗng nhiên nảy ra một ý định rất táo bạo. Lấy tất cả những nhu yếu phẩm cần thiết từ trong bọc quần áo ra, buộc chặt bên hông, lại buộc chặt cổ tay áo với ống quần lại. Nàng cúi rạp người xuống lưng ngựa, huýt sáo, giục ngựa chạy nhanh lên.

Đến sơn đạo, nơi nơi là bụi cỏ lẫn cây gai. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi quay đầu, truy binh bên người giơ cây đuốc, không nhanh không chậm mà đuổi theo, giống như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy. Nàng vừa nghĩ đến liền tức sôi máu, nghiêng răng rút trâm đâm vào móng ngựa, thừa dịp ngựa bị đau chồm lên, đứng trong khoảnh khắc ấy, nàng ôm đầu nhảy khỏi lưng ngựa, ngã vào bụi cỏ.

Đá vụn cùng bụi cây gai dạy cho nàng một bài giáo huấn đầm đìa máu me, Thượng Quan Mẫn Hoa lại cười rộ lên, nàng cũng không tin, dám mũi thính như chó kia có thể tìm nàng. Xử lý xong vết thương, nàng đứng dậy, dựa theo trí nhớ tìm phương hướng đi đến sơn đạo.

Nàng chẳng có bao nhiêu bản lĩnh sinh tồn hoang dã, chỉ dựa vào một lòng hiếu thắng không chịu thua mà thôi. Dùng quả đại với nửa túi đường đỏ làm đồ ăn, thế mà nàng cũng đi được ra khỏi cái sơn cốc không có bóng người kia. Khi nàng nhìn thấy bộ dạng thổ dân hoang dã của mình dưới đáy suối nước, nàng cười đến thoải mái cực kì, còn nhìn cái bóng của mình trong nước mà nhe răng nhếch miệng, làm mặt quỷ. Nàng lấy bản đồ da trâu đeo trên lưng xuống, chuẩn bị bắt đầu lại hành trình đến Lạc Thành.

“Thế này là thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không thể không khóc thét, nàng thế mà lại quên mất ở đây không có định vị, không có ai nói cho nàng hiện giờ đang ở đâu. Nhìn cái bản đồ không phải là bản đồ điện tử này, Thượng Quan Mẫn Hoa tức đến mức chỉ muốn giậm chân mắng chửi người.

Khí thế ngạo nghễ và sức lực của nàng đã hết sạch sau khi lao được ra khỏi rừng núi không tên kia. Nơi này không có thôn xóm, không có quán trọ, chạy đi đâu mua đồ ăn thức uống đây? Đây là một vấn đề cực kì chân thật. Thượng Quan Mẫn Hoa chống một cái cành cây to bằng cánh tay xuống đất, cầm khối đường phèn cuối cùng, dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, nàng chọn một con đường và đâm đầu đi.

Ngày hết trăng lên, đến khi nàng nhìn thấy tòa miếu sơn thần xập xệ sắp sụp kia ở phía xa xa, đáy lòng nàng bất giác sung sướng, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người rồi.

Nàng rảo bước lao về phía cửa miếu, mặc kệ nó rách nát, mặc kệ nó âm u, mặc kệ bốn phía yên tĩnh đến mức quỷ dị. Nàng vẫn như cũ nhắm mắt nhắm mũi đâm đầu vào.

Kéo một ít vải rách trên ban thờ xuống, kiếm được mấy cái chân bàn gãy, nàng lấy cái đánh lửa bên hông ra, đang định nhóm lửa thì nghe thấy ngoài miếu có người lạnh giọng hô to: “Cung thủ chuẩn bị!!”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Ngoài miếu, ánh đuốc lập lòe, một đoàn cung thủ xếp thành mấy vòng. Thượng Quan Mẫn Hoa rụt lại, thầm mắng mình xui xẻo, vì sao đang yên đang lành lại chui đầu vào cái miếu này chứ? Nhón mũi chân, nàng linh hoạt lách vào sau ban thờ. Vừa định thở ra một hơi thì thấy hai con mắt tỏa sáng lòe lòe trong bóng đêm, nàng kinh hãi tí nữa thì hét toáng lên.

“Ăn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi phát run. Tay chân run lẩy bẩy lấy miếng đường cuối cùng đưa ra. Trong bóng đêm, hai bàn tay kia khê lướt qua lòng bàn tay của nàng. Nàng lập tức sợ hãi rụt tay lại. Người nọ phì cười một tiếng, nhét hết khối đường vào miệng xong, hần nói: “Chờ!”

Dứt lời, bóng đen đã bắn ra ngoài miếu, tốc độ của hần quá nhanh, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng nhìn không rõ ràng, chỉ nghe đến quân địch vừa hô một câu “bắn tên” thì thanh trường kiếm của tên này đã chém được gần trăm cung thủ, chỉ còn lại tiếng rên rĩ thất thanh trước lúc chết đi.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn mà mạch máu phình hết cả lên, đây chính là tranh đấu trong giang hồ, là võ lâm phân tranh không ngớt, là tuyệt thế cao thủ. Phạt tổ, tín nữ vô cùng cảm kích.

Khi bóng đen lùi về miếu, bóng lưng hơi lão đảo, Thượng Quan Mẫn Hoa đều hiểu, cao thủ rơi vào đường cùng đều là tình cảnh này, không phải bị kẻ thù dùng thủ đoạn ti bỉ vô sỉ đuổi giết, thì chính là bị huynh đệ phản bội. Nàng tự nghĩ mình phân tích không sai lầm, chủ động thò đầu ra khỏi đằng sau ban thờ, lấy từ trong cái bọc đồ buộc sau lưng ra một bình thuốc, mặt mang mỉm cười, cực kì thành khẩn dâng cho vị anh hùng này.

Nam tử này đầu tiên là cúi đầu cười, nhận được bình thuốc rồi thì cầm trong tay xoay xoay, nhìn tới nhìn lui. Thượng Quan Mẫn Hoa nghĩ hẳn không tin mình, liền lùi về chỗ bó củi nàng mới kiếm được lúc trước, nhóm lửa lên.

Ánh lửa lập lòe bắt đầu chiếu sáng khuôn mặt của người kiếm khách qua đường này, có điều, khoảng khắc mà nàng ngẩng đầu lên, khuôn mặt còn đang mang ý cười vui vẻ đột ngột hóa đá.

Là do người nọ đẹp trai đến mức người ta hết hồn, hay là vì bộ dạng của hắn quá bi thảm?

Người này đầu đội kim quan vàng, tóc buộc cao, lộ ra một cái trán cao, mày kiếm sắc lẹm, ngũ quan tuấn mỹ, thân thể cường tráng, giữa hai chân mày có một cái nốt đỏ sẫm giấu đi vẻ lãnh không trên khuôn mặt. Ánh mắt của hắn vẫn ngoan lệ như cũ, mặc kệ hai bên tóc mai rối tung, điều này chỉ làm cho hắn có thêm chút khí chất đại hiệp chứ không hề làm giảm vẻ tàn nhẫn hung ác trên người hắn chút nào.

“Sao không cười nữa, hả?”

Thấy người này, Thượng Quan Mẫn Hoa vốn là không sợ, nhưng mà kiếm pháp và công phu của hắn, ý cười yếu ớt trên môi hắn, vẻ lạnh lùng trong lời nói của hắn làm cho người ta nhin không được mà cứng ngắc toàn thân. Chuyện này phải gọi bằng cái danh gì đây? Là trên đường trốn chạy tìm tình nhân bị chông bắt quả tang, hay là kẻ thù gặp lại oán hận ngập trời?

Nàng chậm rãi đứng dậy, dập lửa, chạy ra ngoài miếu. Người này không ngăn cản, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: “Lại đây, bôi thuốc!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mà lại nghe hắn sao? Nàng đoán chắc chắn hắn bị thương rất nặng, không thể làm gì nàng. Thế nên, Mẫn Hoa bước ra khỏi miếu. Vừa mới bước được vài bước thì đã thấy, đối diện với cửa miếu có

một tên nam tử cuồng dã ngồi trên lưng ngựa, râu tóc xồm xoàm, tay trái nắm cương ngựa, tay phải cầm một thứ như roi da, phía sau lại là một loạt cung thủ mang giáp nặng, chặn đứng tất cả mọi đường sống.

Trong lòng nàng tức giận đến mức muốn mắng chửi người, động tác rất lưu loát, hai tay giơ lên đầu làm tư thế đầu hàng, nói: “Ta chỉ là người qua đường, không có quan hệ gì với người bên trong cả!”

Tên ngồi trên ngựa vừa giơ roi lên, nghe thấy nàng nói như thế thì chậm rãi buông tay xuống, đột nhiên ôm bụng cười điên cuồng. Đôi vai vạm vỡ không ngừng rung lên, khiến cho những miếng kim loại gắn trên áo giáp cũng va vào nhau lách cách.

Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi di chuyển hai bước chân, đã nghe thấy tên tướng quân này lập tức ngừng cười, hét lệnh: “Người đâu, bắt nàng ta lại!”

“Này, ngài có phải hiểu nhầm không đấy? Ta quả thực chỉ là người qua đường thôi, mới dừng lại chỗ này chưa đến một nén hương!” Thượng Quan Mẫn Hoa vội kêu la, chỉ rõ thân phận của mình là trong sạch dũ dội, đi nhầm đến chỗ này cũng là vô tội dũ dội. Nàng tuyệt đối không muốn cũng không dám có ý đồ phá hỏng kế hoạch của bọn họ.

“Thượng Quan Mẫn Hoa, cô có đốt thành tro thì ta vẫn nhận ra cô!”

Lập tức tên tướng quân kia bày ra vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, giống như hẳn có nỗi căm thù tận xương tủy với Thượng Quan Mẫn Hoa vậy. Mẫn Hoa chỉ cảm thấy mình chẳng hiểu gì, thật mạo danh kì diệu. Nàng còn chưa kịp hại người thì đã có người căm hận nàng sâu đậm như thế, đây là cái thứ mầm tai vạ gì chứ?

“Năm Chính Đức thứ mười bốn, Đại Đô Đại Chu, ngoài Vĩnh An Môn, trước cửa trà phường Thu Phố!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cùng tận

Chuyện xảy ra năm Chính Đức thứ mười bốn à, Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên là có ấn tượng sâu đậm rồi. Khi ấy nàng bị một tên quý tộc Bắc Mạc lừa gạt, cầm một vật của đối phương, rơi xuống cạm bẫy, cũng bởi thế mới xảy ra tai họa là bị tử hôn với tên hồn thể ma vương Chu Thừa Hi kia.

Thế nhưng, người đó khí thế kinh người, tâm cao khí ngạo ngút trời, thế tục phàm trần cũng chẳng có bao nhiêu lọt vào mắt hăn, làm sao giống với tên tướng quân trẻ nóng nảy này chứ.

“Nữ nhân độc địa, tuổi còn nhỏ đã có tâm địa độc ác, ngay cả hiện tại, để giữ mạng sống mà không thềm nhận mặt cả vị hôn phu của mình! Quả nhiên tội đáng chết vạn lần!” Nói xong, trường tiên (roi dài) trong tay hăn như một vật sống lao vút đến chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa.

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức xoay người chạy, tiếng trường tiên xé gió đã áp sát đến cổ nàng, sợ đến mức lông tơ đều dựng hết cả lên. Chu Thừa Hi bị thương nặng trong miếu lập tức phi thân túm nàng vào trong miếu, lại thuận thế phi ra cửa miếu, trường kiếm ngăn lại trường tiên đằng đằng sát khí kia. Hai bên triền đấu, tiếng nổ rầm rầm vang lên, chỉ thấy tên tướng quân trẻ có thù oán với nàng lùi lại mấy bước. Chu Thừa Hi cười khà khà, cầm kiếm đứng thẳng, mặc kệ máu tươi trên người chảy dọc theo trường kiếm rớt xuống mặt bùn đất.

Tên tướng quân kia giơ tay, nói: “Cung thủ, đốt lửa, chuẩn bị!”

Hắn muốn phóng hỏa thiêu cháy cả miếu sơn thần, thủ hạ vội ngăn lại: “Vũ tướng quân, Cát Mạc Vương có lệnh, bắt sống.”

Chu Thừa Hi chẳng thèm nhìn bọn họ lấy một cái, lui về trong miếu, lại hừ một câu: “Bôi thuốc!” Ngay sau đó liền đã phịch xuống đất, dọa cho Mẫn Hoa vừa mừng vừa sợ.

Lúc này, Chu Thừa Hi đã không còn sức phản kháng, chỉ cần cho hắn một kiếm mất mạng, thế là hắn sẽ không thể về cung tranh đoạt ngôi vị chủ nhân Đông Cung, chuyện này lại kéo dài, thế thì thời điểm Thượng Quan thị bị diệt tộc cũng bị hoãn lại rất lâu.

Chẳng qua, nếu làm thật hắn thì hôm nay nàng cũng không sống được.

Nàng nghĩ không ra, đến tội cũng là xảy ra vấn đề ở đâu chứ? Lão hồ ly sao có thể sắp xếp cho kẻ thù của nàng đến đuổi giết Chu Thừa Hi? Nàng càng không thể nghĩ ra nổi, nàng chạy một đường về phía Nam, sao có thể đụng vào đám người này được chứ?

Quả thật là tình thế khó xử, cân nhắc lời hại xong, nàng vẫn quyết định ra tay cứu người. Khi băng bó vết thương cho tên này, nàng càng nghĩ càng tức, nàng học mấy thứ này là vì Tướng quân đại nhân của nàng nha. Sao có thể phục vụ cái tên đối thủ một mất một còn lúc nào cũng muốn lấy mạng nàng này chứ? Tay quá dùng sức, tiện thể đánh tỉnh tên nam tử vừa ngất đi này. Hắn kiểm tra một phen, hừ lạnh: “Cô còn học được không ít bản lĩnh hay ho đâu!”

Người vừa phải đảm đương trách nhiệm một cô y tá này còn đang suy tư rối rắm, căn bản không để ý đến sự khiêu khích của hắn. Chu Thừa Hi lấy chuôi kiếm nâng cằm nàng lên, kéo mặt nàng lại kề sát mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lúc ta nói chuyện. Tốt nhất là nhìn vào mắt ta, nếu không, đôi mắt xinh đẹp như vậy lại mất rồi thì rất đáng tiếc.”

Thượng Quan Mẫn Hoa vuốt mạnh bàn tay hắn, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Chu Thừa Hi hai mắt ngả ngón, nhìn đến mức nàng cảm thấy toàn thân mất tự nhiên, nàng hơi cup hờ mắt xuống, chỉ nghe thấy đối phương cười nhạt hai tiếng, nói: “Yến Môn Quan!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mạnh mẽ ngẩng đầu. Cặp con ngươi co rụt lại rồi giãn ra, hỏi: “Yến Môn Quan trong Cuồng phong mấy vạn dặm – thối qua Yến Môn Quan à?”

Yến Môn Quan, xây theo thế nước, quan có ba thành. Trong thành có thành, phía Nam phía Bắc thành đều là vực sâu. Ngang dọc rộng chừng mười lăm dặm, phía trước quan năm mươi dặm, địa thế bằng phẳng, trông như vườn không nhà trống, lại là cửa khẩu trấn giữ biên giới phía Bắc quan trọng bậc nhất Đại Chu.

“Kì thực ta rất ngạc nhiên, hoàng tử phi đang bệnh nặng của ta, sao có thể xuất hiện trong này?” Chu Thừa Hi lại dùng chuôi kiếm đặt dưới cằm nàng, ánh mắt thâm sâu lại lạnh lẽo nhìn chăm chú hai mắt của nàng, giọng nói lạnh buốt như hàn băng.

Thế thì những người ngoài kia chẳng lẽ là tướng sĩ Bắc Mạc. Đột nhiên, nàng nghĩ ra. Lão hồ ly tìm Bắc Mạc mượn đao giết người, kết quả mình lại chui đầu vào rọ, hỏng hết bố cục lão đã khổ tâm sắp xếp.

Sắc mặt Thượng Quan Mẫn Hoa đổi mấy lần, nàng kêu lên một tiếng nói: “Tướng thủ thành Yến Môn Quan vì sao còn...?”

Chu Thừa Hi cười to, đáp: “Tướng thủ thành Yến Môn Quan là Bạch Trường Đông, sao có thể cho ta vào? Nhưng mà, ái phi quả thật là cứu tinh của vi phu, cửa này của Bạch Trường Đông không mở cũng phải mở rồi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm tức giận đến hộc máu, nàng oán hận giậm chân, chỉ vào mấy trăm người ngoài miếu nói: “Có bản lĩnh xử lý bọn chúng rồi nói sau.”

Đúng lúc nàng, cung thủ ở ngoài miếu vội vã lui ra, mở một lối đi, chốc lát sau, có một con tuấn mã siêu cấp chạy lại gần, trên lưng ngựa là một nam tử đầu quấn khăn gấm, đỉnh đầu bảo thạch tím lấp lánh, thắt lưng giắt loãn đao vàng, khiến Mẫn Hoa liếc một cái liền nhận ra. Chính là tên quý tộc Bắc Mạc đã hại nàng thâm hiểm kia, thân phận của hắn cực kì có khả năng là Cát Mạc – kẻ đuổi giết Chu Thừa Hi không cho hắn vào thành.

Có tiểu tướng lên tiếng thông báo, Cát Mạc Vương khẽ gật đầu, hắn nâng tay lên, đám cung thủ buông cung xuống, hắn cao giọng nói: “Thượng Quan tiểu thư, cố nhân gặp lại, có nhã hứng cùng ta ôn chuyện không?”

Chu Thừa Hi lạnh lùng châm chọc: “Quả nhiên là quảng giao, bạn bè khắp nơi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa đầu thềm chấp nhặt với hắn, hỏi thẳng: “Người anh an bài bao giờ thì đến?”

Chu Thừa Hi nhìn nàng thật sâu, đến tận khi trên mặt Thượng Quan Mẫn Hoa lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa miếu, giọng có phần tàn nhẫn, trầm thấp đáp: “Xem ra bọn họ không khống chế được Bạch Trường Đông.”

Theo như lời hắn giải thích thì sau khi đại thắng ở Trú Mã Than, đại quân Bắc Chinh vâng lệnh quay về kinh. Hai lộ đại quân khác thì thuận lợi vào thành, chỉ có quân của Chu Thừa Hi là không có ý chỉ về kinh, bị Bạch Trường Đông làm khó dễ, không thể kịp thời vào thành. Đúng lúc này, thân quân của Bắc Mạc Vương bất ngờ đánh tới, hô khẩu hiệu bắt sống Chu Thừa Hi, chặn mất con đường rút về Trú Mã Than của bọn họ.

Chu Thừa Hi đã có một quyết định cực kì to gan lớn mật. Hắn dẫn mười tám vệ kỵ bám trụ truy binh, để thân tín của hắn phá vòng vây đến Trú Mã Than liên lạc với Vạn Lý tướng quân, muốn dùng quân lệnh bắt Bạch Trường Đông phải mở cửa thành.

Lúc Thượng Quan Mẫn Hoa gặp hãn, mười tám vệ kỵ đã hi sinh anh dũng, bản thân hãn cũng rơi vào đường cùng.

Đúng là tên bị đủ mọi người oán hận! Thượng Quan Mẫn Hoa thầm mắng, đương nhiên, trong chuyện này không thể thiếu được thủ đoạn của Thượng Quan Thành. Vốn là mưu kế không chút sơ hở, kết quả lại nhiều thêm một đứa như mình. Nàng cũng không muốn cùng chết với Chu Thừa Hi ở chỗ này, chẳng qua, tình huống hiện giờ đã là sơn cùng thủy tận rồi.

Không cần biết cửa thành có mở hay không mở, thì hai người bọn họ đều chạy không thoát tầm ngắm của thân quân Bắc Mạc.

“Hừ, ta cũng không tin ta xui như vậy!” Thượng Quan Mẫn Hoa lẩm bẩm một câu, nàng ngẩng đầu hỏi: “Đấu với hãn, anh nắm chắc mấy phần?” Nếu công phu anh tốt thì chỉ cần khống chế tên Vương gia của quân địch, ra lệnh cho đám lâu la là xong.

Hiếm khi mới thấy kẻ cuồng vọng như Chu Thừa Hi không đáp lời, Thượng Quan Mẫn Hoa trầm mặc, không có quân lính, không có võ công, làm thế nào mới có thể chạy trốn? Nàng cất bước đi ra ngoài, Chu Thừa Hi vội giữ chặt nàng lại, hung tợn quát lên: “Cô làm gì vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa ném cho hãn một ánh mắt xem thường, nói: “Không ra thì làm sao tìm được cơ hội thoát thân?”

Chu Thừa Hi nuốt hai chữ “muốn chết” về. Hai người một trước một sau đi ra khỏi cửa miếu. Có thêm rất nhiều cây đuốc tụ tập ở bốn phía miếu sơn thần, cũng chiếu rọi khí thế cao ngạo của Cát Mạc Vương trên lưng ngựa – là loại khí thế muốn gì là phải đạt cho bằng được. Thượng Quan Mẫn Hoa tùy tiện đứng đó, cũng không nói chuyện. Tên Cát Mạc Vương kia lại vô tay: “Quả khí phách!”

Thượng Quan Mẫn Hoa giật giật khóe miệng, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để thoát khỏi một kiếp này. Lại nghe đến tên được gọi là Vũ tướng

quân kia chen mồm một câu: “Cùng lắm là một ác nữ, vương, ngài quá khen rồi!”

Cát Mạc Vương cười khẽ: “Nàng không phải người bình thường. Khi người bằng tuổi nàng, đối mặt với cấm quân Bắc Nha của Đại Chu (chỉ hai cánh tả - hữu Phiêu Kỵ Doanh), người nắm chắc được bao nhiêu phần thắng?”

Vũ tướng quân lắc đầu nói chỉ trên dưới ba phần. Cát Mạc Vương lại hỏi, nếu là trốn khỏi sự truy lùng của Phiêu Kỵ Doanh thì sao? Tên này suy nghĩ một hồi, nói: “Nếu không có Tuyên Sở, thuộc hạ nắm chắc bảy phần!”

Tuyên Sở - Tả tướng quân thống lĩnh Phiêu Kỵ Doanh của cấm quân Bắc Nha.

Cát Mạc Vương cười to: “Vị Thượng Quan tiểu thư đây, nửa đêm chạy ra khỏi Đại Đô của Đại Chu, chạy liền mười hai ngày ngay dưới sự truy lùng của chính Tả tướng quân Tuyên Sở, lông tóc không hề tổn hao gì. Các người có thấy hổ thẹn hay không?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Đầu không

Ánh mắt toàn bộ kỵ binh của Cát Mạc Vương nhìn về phía Thượng Quan Mẫn Hoa đều có thêm một tia kì dị khó hiểu, nhất là tên Vũ tướng quân kia, thần sắc thêm thâm trầm, nghiêm túc, không chỉ còn là thù hận đơn thuần, mà là suy nghĩ sâu xa.

“Nào, bốn vương giới thiệu cho cô, vị này là tướng quân Vũ Mông Đạt, cũng là bạn cũ cả. Thượng Quan tiểu thư có lẽ nhớ không được, năm đó hãn từng mưu sát cô, sau lại được bốn vương cứu, hiện nay đang đứng dưới trướng của bốn vương.”

Ngữ khí của Cát Mạc Vương thực sự thân thiết vô cùng, giống như hai người là bạn tri kỷ vậy. Nhắc tới chuyện cũ năm đó, hãn lại khen Thượng Quan Mẫn Hoa nhạy bén, trong giọng nói hàm chứa vẻ thưởng tức tán dương không ngắt, sau đó lại nhân cơ hội mà cực kì ân cần mời này tới Cát Mạc Vương Đình du ngoạn.

Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên là khinh thường, trong lời của Cát Mạc Vương mang hàm ý sâu xa, trong vẻ ôn nhu lại ẩn chứa vẻ lạnh lẽo và sắc bén không nói thành lời: “Hay là Thượng Quan tiểu thư muốn nói với bốn vương rằng, cô muốn cùng xông vào Yến Môn Quan với tên ngu dốt này?”

Cát Mạc Vương rất khinh miệt, Chu Thừa Hi thực cuồng vọng. Hãn tới gần nàng, một tay ôm chặt lấy eo nhỏ của Thượng Quan Mẫn Hoa, hai người dính sát vào nhau, mặt kề mặt, dùng một loại khẩu khí kiêu hoành lại

miệt thị mà nói rất khiêu khích: “Có gì không thể? Nàng là nữ nhân của ta!”

Đối mặt với tình huống đặc biệt như vậy thì trực giác của phụ nữ sẽ cực kì nhanh nhạy và mãnh cảm. Cũng bởi vậy mà trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng âm thầm ra một cái quyết định dùng thân dụ địch to gan táo bạo không kém gì Chu Thừa Hi.

Thượng Quan Mẫn Hoa không giãy dụa, cúi đầu nói khẽ một câu: “Cướp ngựa” sau đó nàng nhìn thẳng vào Cát Mạc Vương, làm cho ánh mắt mình mang theo phần nộ cùng oán hận, lại cố ý thả vào đó chút ngọt ngào vắn vẹo: “Có thể gả cho Duyên Khánh làm vợ, thật đúng là phải cảm tạ lễ vật cực kì giá trị của Cát Mạc Vương!” Thấy khuôn mặt tươi cười thong dong của Cát Mạc Vương khẽ nhúc nhích, nàng cảm thấy đã hiểu ra, lại bổ sung thêm một câu: “Thịnh tình của Vương, tiểu nữ xin ghi tạc trong lòng, sau này chắc chắn sẽ báo đáp!”

Chu Thừa Hi kia cũng phối hợp cực kì nhuần nhuyễn. Một kiếm chém ra, một tên lính lộn cổ xuống ngựa. Thân thể hẫng nhẹ nhàng tung vút lên, vũng vàng rơi xuống lưng ngựa, khi nàng vừa dứt lời, Chu Thừa Hi nghiêng người trên ngựa. Hai cánh tay dài vươn ra, dùng một tư thế cực kì nguy hiểm – có thể rơi xuống bất cứ lúc nào mà tới gần Thượng Quan Mẫn Hoa. Thiếu nữ trước miếu chạy nhanh vài bước lấy đà, một tay túm chặt lấy cánh tay vạm vỡ kia, thả người vút lên. Sau khi lên được lưng ngựa, hai người dính sát vào nhau nằm rạp trên lưng ngựa, chạy vội đi.

Trong lúc cấp bách, tốc độ của ngựa quá nhanh, vó ngựa cơ hồ là trượt trên cỏ. Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng mặt, nhìn thấy Cát Mạc Vương mang vẻ mặt tàn nhẫn điên cuồng, lập tức ra lệnh cho cung thủ, xoát một tiếng, mũi tên rời khỏi dây cung bay vút lại. Trong khoảnh khắc đó, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm nhận được vai trái đau đớn, mũi tên mang theo một lực khổng lồ đập vào, mang đến cho nàng nỗi đau đớn ngoài sức tưởng tượng, nàng cảm thấy thân thể mình sắp vỡ tan tành.

Chu Thừa Hi nhanh chóng kéo nàng đến trước người, khàn giọng hỏi: “Sao rồi?”

Trên chiến trường, mọi thứ chỉ thay đổi trong chớp mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa được kéo lên ngòi đấng trước thì vó ngựa sau lưng lập tức chồm lên, cung thủ lập tức giương hết cung lên. Tên rời khỏi cung, bay tới như mưa, liên tục bắn về phía hai người đang chạy trốn.

Thiếu nữ vốn đang cắn môi nhịn đau, thấy Chu Thừa Hi lỗ mãng như thế, phải chịu kết cục vạn tiễn xuyên tim thì tức giận chửi ầm lên: “Anh là đồ óc heo đấy hả? Tên đó chắc chắn không giết ta. Dùng người khác làm bia đỡ cùng không biết à? Bị anh hại chết rồi!”

“Câm miệng!” Chu Thừa Hi nổi giận gầm lên một tiếng, chân kẹp chặt bụng ngựa, khí thế càng mạnh mẽ càng nhanh chóng lao về phía Yến Môn Quan. Thượng Quan Mẫn Hoa trong lòng cực kì căm tức, bắt đầu đếm đếm rồi dự đoán xem tên này lúc nào thì trúng tên. Nhưng cứ chạy thế này cũng không phải là hay ho gì, nếu Yến Môn Quan không mở, kết cục của hai người tuyệt đối chẳng có gì thay đổi.

Phía trước, lá cờ cắm trên cửa thành Yến Môn Quan bay phấp phới, một chữ “Bạch” cực kì chói mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi ngẩng đầu, nhìn cái cửa thành đóng chặt kia. Nàng dùng sức mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn cau lại, phần nộ sắp cắn nát cặp môi của nàng rồi.

Đột nhiên, lá cờ kia bị người chặt đứt, trên đầu thành vang lên tiếng hoan hô và tiếng bước chân rầm rập.

Lúc đó có người mở cửa thành ra, hai tay vẫy cờ, hai bên quân lính reo hò không ngớt. Trái tim buộc chặt của Thượng Quan Mẫn Hoa cũng buông lỏng xuống. Trên gáy nàng, Chu Thừa Hi hừ lạnh một tiếng, “giá!” một tiếng, con ngựa hình như chạy nhanh hơn, mưa tên của truy binh phía sau lại bay tới càng nhanh, càng mạnh, càng dữ dội hơn.

Lách cách mấy tiếng, xích sắt của cửa thành chậm rãi buông xuống, Chu Thừa Hi thét dài một tiếng, năm cương ngựa bay qua tấm gỗ dài làm cửa thành kia. Lập tức, thân mình hai người tung lên rơi xuống đất, chỉ nghe con ngựa kêu lên một tiếng thê thảm, móng trước của nó đã hoàn toàn nứt làm hai.

Chu Thừa Hi ôm Thượng Quan Mẫn Hoa lăn mấy vòng, quân lính Đại Chu ở bên cạnh lập tức chạy đến nâng hai người dậy, Chu Thừa Hi đẩy đám người vừa vấp tới ra, quát lên: “Gọi Nhậm Phục Thu lại đây!”

Nhậm Phục Thu vội vã chạy vào, quỳ một gối xuống, phục mệnh: “Điện hạ, may mắn không phụ lại mệnh lệnh của ngài!”

Chu Thừa Hi hừ lạnh một tiếng, chẳng hề dụi dàng gì túm luôn người trong lòng ra giao cho Nhậm Phục Thu: “Bạt tên, bôi thuốc cầm máu cho cô ta!” Sau đó lại ra lệnh: “Cắt năm trăm binh lính, làm thịt đám chó săn kia cho ông!”

Chính bản thân hắn đang đổ máu không ngừng, thân hình hơi lão đảo, nhưng mặt mũi vẫn rất hung hãn, cầm kiếm, quay đầu định lên ngựa đi tìm truy binh quyết một trận sinh tử. Nhậm Phục Thu thấy thương thế của hắn quá nghiêm trọng thì vội ngăn lại: “Điện hạ, thiếu hoàng tử phi bình yên vô sự!”

Một câu này làm Chu Thừa Hi tò mò quay đầu, không để ý vẻ mặt giận dữ của thiếu nữ mà túm nàng lại đây, xem xét vòng quanh, vẻ mặt bắt đầu trở nên cổ quái, tựa tiểu phi tiểu mà đùa cợt: “Chuẩn bị quả là đầy đủ, chỉ tiếc Phật tổ của cô lại không phù hộ cô!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hung hừng trừng mắt liếc hắn một cái, giẫy khỏi vòng tay hắn, xoay người nhìn ra ngoài cửa thành. Một tướng quân trên tường thành đang phất tay ra lệnh, hô hào mọi người bắn tên đáp lễ đám thân binh của Cát Mạc Vương. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thấy rõ

ràng. Đám thân vệ Bắc Mạc đi hàng đầu tiên bị trúng tên ngã xuống lại được tốp đằng sau cứu được.

Chỉ có Cát Mạc Vương kia, hấn ngồi trên lưng ngựa, dùng khí thế ngạo nghễ tuyệt đối đứng yên giữa bình nguyên, bình tĩnh lấy mình làm hồng tâm. Xung quanh hấn đều là tử sĩ, tướng thủ thành Yến Môn Quan cũng không bắn trúng được hấn!

Lửa giận trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa chẳng cần châm cũng cháy rừng rực, nàng khí thế sắc bén đoạt lấy một cái cung tên của binh lính bên cạnh, nạp tên muốn kéo cung cho tên kia một bài học.

Ai ngờ nàng không những không kéo được cái cung mấy trăm cân kia, còn bị người chế nhạo. Chu Thừa Hi ở phía sau cười ha ha: “Học đi đã!”

Vì thế, Thượng Quan Mẫn Hoa dưới sự giúp đỡ giống như đũa cọt của Chu Thừa Hi giương cung lên, thật vất vả bắn tên ra, bay chưa được trăm mét đã rơi xuống đất.

Nhìn mũi tên đang từ từ rơi xuống ngay trước cửa thành kia, tựa hồ có thể nhìn thấy vẻ châm biếm trên mặt tên Cát Mạc Vương đối diện nữa, nàng tức giận đến mức quăng thẳng cả cung lẫn tên xuống đất mắng: “Cái thứ giẻ rách gì đây!”

Chu Thừa Hi cười đến gần như không thở nổi, đám người Nhậm Phục Thu còn có đám binh lính trên tường thành cũng nhìn không được cười rần rần. Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu quát âm lên: “Cười cái gì mà cười, trình độ của loại như người cũng chỉ xứng với thứ cung tên giẻ rách này thôi, không trách được một trận chiến cũng đánh mất ba năm trời!”

Tên kia tức giận đến run rẩy cả người. Nhậm Phục Thu vội đỡ lấy Chu Thừa Hi thương thế quá nặng hết cả sức mà tức giận kia xuống. Thượng Quan Mẫn Hoa hừ hừ nhắc váy chuẩn bị nhảy xuống khỏi tường thành, lại nghe tên khốn Chu Thừa Hi kia – suy yếu đến thở không ra hơi rồi vẫn còn

cổ ra lệnh. Hãn nói: “Phái ba trăm binh hộ tống thiếu hoàng tử phi hồi cung!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Kinh Trập

*Chú thích: Kinh Trập là một trong 24 tiết khí âm lịch của TQ, Việt Nam... Thường rơi vào ngày 5 hoặc 6 tháng Ba dương lịch. Ý nghĩa của ngày này là "Sâu nở"

Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng răng kẽo kẹt, hai nắm đấm dưới ống tay áo siết lại thật chặt. Nàng thầm nói với trái tim đang nháy lên kịch liệt vì tức giận của mình: đừng xúc động, ở trên đường đi hăng ra tay!

“Mặt tướng tuân lệnh!” Tên tướng quân vừa chỉ huy binh lính bắn tên kia nhận lệnh xong, chạy đến bên cạnh Thượng Quan Mẫn Hoa, lập tức cởi mũ giáp ra, ý cười đầy mặt: “Tiểu thư, Tử Hậu hộ tống cô về.”

Thượng Quan Mẫn Hoa buồn bực đến mức muốn ngửa mặt lên trời hét dài, chỉ thấy tên ngốc Liễu Tử Hậu này cẩn thận đỡ lấy nàng, sợ nàng bị va chạm vào đầu đó, bảo vệ nàng đi xuống khỏi tường thành, chạy qua chạy lại hỏi: “Tiểu thư, trên người cô có bị thương không?”

“Không, ta mặc bảo giáp!”

Liễu Tử Hậu cũng không biết xem sắc mặt người khác, hắn vẫn đang đắm chìm trong nỗi vui sướng khi được gặp lại tiểu thư mà hắn tôn kính. Dọc theo đường đi, hắn nói luôn mồm, giống như phải bù lại những lời không được nói trong suốt ba năm vừa qua.”

Nếu hắn kể chuyện của bản thân hắn thì cũng cho qua, không biết là tên Chu Thừa Hi kia cho hắn uống bùa mê thuốc lú gì, ba câu đều không rời

hai chữ: “Điện hạ.” Trong lời lái nhải của hãn, Chu Thừa Hi kia là một cái hóa thân hoàn mỹ, thiên tài quân sự kiệt xuất, là bá chủ vương giả chân chính – đây chính là nguyên nhân Chu Thừa Hi có thể dùng một khí thế dậy khắp núi sông mà ngăn chặn được vó ngựa hung hãn của Bắc Mạc tiếp tục xâm lấn xuống phía Nam.

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ dò xét hỏi, không ngắt lời hãn: “Hàn tướng quân đâu?”

Liễu Tử Hậu trả lời: “Hàn tướng quân kia bảo thủ cố chấp, trong lúc hành quân thiếu quyết đoán, tư tưởng cũ kỹ, thiếu chút nữa đã đánh mất cánh tả của lộ quân Bắc chinh. Vạn Lý tướng quân bỏ cũ thay mới, điện hạ mới bị điều đến thống lĩnh cánh quân này của bọn ta. Tiểu thư, cô yên tâm, Tử Hậu chắc chắn sẽ phụ tá điện hạ, để ngài nhanh chóng ngồi lên ghế Thái tử. Đến lúc đó tiểu thư chính là Thái tử phi, sau này còn là hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lão đảo, tay chân như nhũn ra, như mất hết sức để đi lại rồi!

Thằng bé này, thằng bé này bị tên khốn Chu Thừa Hi kia tẩy não hoàn toàn rồi! Liễu Tử Hậu sao mà hiểu được suy nghĩ trong lòng tiểu thư nhà hãn chứ? Thấy nàng đi không vững thì càng cẩn thận dìu nàng đi, còn dùng lời thề từ đáy lòng mà cam đoan: “Tiểu thư, Tử Hậu chắc chắn sẽ bảo vệ cô!”

Dọc đường không ai nói chuyện nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không có cách nào lấy mê dược đã chuẩn bị sẵn ra dùng mà chạy trốn nữa. Nàng còn nhớ ý định của nàng ngày xưa, là để Liễu Tử Hậu có thể làm đại tướng quân, làm rạng rỡ tổ tông, không phụ lại công sinh thành dưỡng dục của bà vú. Nàng nghĩ hoàng cung đã thoát được một lần thì chắc chắn sẽ thoát được lần nữa. Hết đi lại dừng gần một tháng mới quay trở lại hoàng cung. Quay về Duyên Khánh Cung rồi nàng mới biết được Lã Minh Vọng

đã bị hạ ngục, hoàng đế phái một đầu lĩnh cấm quân khác đến, Tuyên Sở, tước hàm đến Đại tướng quân, thanh danh vang dội, thực ra lại không có thực quyền trong tay. Tiền đồ của hắn còn không bằng đội trưởng trong quân.

Lúc Linh Lung hầu hạ nàng rửa mặt, thấy bàn tay non nớt mềm mại ngày nào giờ che kín những vết thương nhỏ, khóc mà trách rằng: “Tiểu thư có đi thì cũng phải mang nô tỳ theo chứ. Hay là nô tỳ tiểu thư cũng chướng mắt?”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngại nàng ta phiền phức chứ sao. Không để ý đến vẻ mặt tức giận của nàng ta, cho nàng ta lui ra ngoài. Nàng ngồi trong thùng tắm nghĩ, làm thế nào có thể yên ổn chạy ra khỏi cung dưới nanh vuốt chó săn của Tuyên Sở đây? Không biết đã ngâm bao lâu, nàng đang định gọi người lấy xiêm áo, thì gian ngoài truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn!

“Tránh ra!”

“Tuyên Sở, người canh giữ chặt Duyên Khánh Cung này lại cho bản thiếu gia, không cho bất kì ai vào!”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Thị nữ trong cung bị đuổi đi sạch, một người khác thay Tuyên Sở canh giữ gian trong. Chu Thừa Hi nằm mê man trên giường, sống chết không rõ. Đám người Nhậm Phục Thu, Giang Nhất Lưu đang đợi Tần Quan Nguyệt chặn trị cho hắn.

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi kinh ngạc. Hôm nay, hoàng đế mở tiệc trong cung chiêu đãi công thần Bắc chinh vừa rồi. Động tĩnh của bọn họ như vậy là có biến cố xảy ra, hay là phe Chu Thừa Hi bị đánh lén?

Bọn họ không ai chú ý đến phía sau bình phong, sắp xếp người thỏa đáng rồi, Nhậm Phục Thu lại túm lấy Tần Quan Nguyệt hỏi han không ngừng: “Quốc sư đại nhân, điện hạ sao rồi?”

“Ngũ độc công tâm, sợ là không cách nào tỉnh lại.” Tần Quan Nguyệt đặt tay lên cổ tay của Chu Thừa Hi, bình thản trả lời.

Rầm một tiếng, đầu giường gỗ lê vỡ thành mảnh nhỏ, đám người Giang Nhất Lưu chửi ầm lên: “Tên tặc tử Chu Xương kia, ta phải chặt đầu hắn!”

Tần Quan Nguyệt đổi tư thế, ngón tay lại đặt xuống cổ tay kia của Chu Thừa Hi. Cân nhắc xong mới hạ bút viết đơn thuốc, miệng nói: “Hai chân giữ được hay không, còn phải xem số mạng của Duyên Khánh!” Người người kinh hãi, đều hỏi lão, kia chỉ là mấy loại độc vớ vẩn, sao có thể khiến Chu Thừa Hi không giữ được hai chân?

Tần Quan Nguyệt thu túi đựng kim châm lại, vẫn là giọng nói trong trẻo lạnh lùng như cũ, thản nhiên đáp: Nếu người chưa từng bị thương nặng, chút độc ấy quả thật chẳng thể hại hắn thế nào. Chủ yếu là Chu Thừa Hi vết thương cũ còn chưa lành, nội lực tổn hao quá nhiều, chỗ trúng tên trên lưng lần này lại cố gắng dùng nội lực khu độc, đợi chưa hết lại bị phản phệ, nay độc tố đã xâm nhập kinh mạch toàn thân, huyết đạo bị phong bế. Đừng nói là không thể đi lại, sợ là còn bị tê liệt toàn thân nữa. Đám người Nhậm Phục Thu sao có thể chấp nhận kết cục như vậy, giữ chặt lấy Tần Quan Nguyệt bắt lão cứu người. Tần Quan Nguyệt nói thẳng, chuyện giải độc hay thương thế đều đã vô phương cứu chữa, cầu xin lão cũng vô dụng, chỉ có thể trông chờ vào số mệnh của người bệnh thôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm ngâm sau bức bình phong. Nếu quả thực như thế thì cũng được. Ân oán giữa Thượng Quan gia với hoàng tộc Chu gia còn có thể gác lại, chỉ sợ tên nhãi Chu Thừa Hi này đang dùng kế để che mắt người đời, tiện thể mưu lợi bất chính từ trong ra.

Mấy phe phái của huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Chu Xương này, nếu bọn chúng liên thủ điều động lực lượng nội bộ để xử lý Chu Thừa Hi đã nắm chắc ngôi vị Thái tử, thì khi ấy, liên minh của bọn chúng bền chắc như sợi dây thừng. Nhưng nếu không có tên Thái tử ván đã đóng thuyền là Chu Thừa Hi này, vậy thì bọn chúng sẽ lại chèn ép kiềm chế lẫn nhau, tiêu hao lực lượng đối phương.

Nếu quả thực là giả thiết thứ hai, vậy thì Thượng Quan Cẩm Hoa cũng nhịn không được phải vỗ tay ca ngợi tâm kế lẫn sự ẩn nhẫn của Chu Thừa Hi. Thời cơ nắm giữ đúng lúc, mới là thủ đoạn của kẻ sẽ trở thành vương giả chân chính.

Đang nghĩ đến nhập thần thì nhịn không được hắt xì một cái. Thượng Quan Cẩm Hoa cứng đờ, nhưng là cơn hắt hơi kia dù thế nào cũng ngăn không được. Từ nhẹ đến nặng, còn không có ý định chấm dứt. Tần Quan Nguyệt làm bộ vẩy lui những người khác, lão đứng dậy đi đến trước bình phong, hỏi: “Là Cẩm Hoa sao?”

“Phu tử, có thể kêu Linh Lung vào trước được không?” Thượng Quan Cẩm Hoa lên tiếng, yêu cầu thị nữ mang xiêm y vào cho nàng,

Tần Quan Nguyệt nói câu thất lễ, mang xiêm y vào vắt lên bình phong cho nàng, giải thích rằng lão không thể gọi người khác vào. Chu Thừa Hi trúng độc quá nặng. Đêm nay là đêm mấu chốt!

Động tác thắt đai lưng của Cẩm Hoa khẽ khượng lại, tối nay sao?

Chỉ có giết tên này mới có thể an tâm. Người này, gia tộc kia có đang giá để nàng mang mạng mình ra đánh cược không? Thượng Quan Cẩm Hoa giữ vững lý trí, không động thủ. Nàng còn nhận bát thuốc trong tay Tần Quan Nguyệt chăm sóc Chu Thừa Hi, canh giữ hai ngày, Chu Thừa Hi tỉnh lại. Đợi đến khi hẳn phát hiện bản thân mình chỉ có thể ngồi trên xe lăn

sống qua ngày, thật hiếm có là hãn lại không phát giận trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa.

Ngoài kia, toàn bộ hoàng cung đều đang tưởng nhớ tính tình ác liệt của Chu Thừa Hi. Thượng Quan Mẫn Hoa thì chung quy vẫn không tin hãn đã hết nguy hiểm. Cho dù có một ngày, hãn bỏ lỡ quyền thế trong quân, mất đi sự yêu thương của hoàng đế, ngay cả cung nhân cũng dám khinh bỉ hãn. Tam hoàng tử phái người đẩy Chu Thừa Hi đã không còn sức phản kháng xuống khỏi xe lăn, dùng chân giẫm lên người hãn, bắt hãn cúi đầu, làm nhục đủ kiểu. Cho dù cảnh tượng ấy có diễn ra hết lần này đến lần khác thì nàng vẫn không tin.

Có đôi khi, nàng cảm thấy sợ hãi, nếu người này một ngày kia không còn ần nhẫn nữa thì sẽ làm dậy lên phong ba bão táp cỡ nào chứ?

Nàng khát khao hi vọng có người ra tay giết chết người này, vậy thì mọi chuyện xong hết. Lại cố tình có đủ mọi loại chuyện kì quái hết sức xảy ra ngăn cái thời điểm máu chốt ấy lại.

Cho nên, nếu người nào tin Chu Thừa Hi thực sự đã biến thành phế nhân, vậy thì kẻ đó cách cái chết không còn xa nữa.

Nhưng mà, số những kẻ tin hãn đã biến thành một con sâu co mình tuyệt vọng vì bị rút mất kim độc không phải là ít, bởi vì mọi người chắc chắn một kẻ tự cao tự đại từ nhỏ như vậy, là kẻ được tôn vinh làm hoàng đế tương lai, sao có thể cúi mình chịu được loại nhục nhã như vậy?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 78 A: Thái Viêm

Trong này, Thượng Quan Mẫn Hoa đang do dự, ngoài kia, gió lốc tranh đoạt ngôi vị đông cung đã lặng lẽ quét qua trong ngoài Đại Đô.

Lúc nàng nhận được tin, Chu Thừa Tuyên đã hấp hối, người truyền tin nói Ngũ công chúa chỉ còn lại một hơi tàn, nói nếu không được gặp Mẫn Hoa muội muội của nàng thì nàng chết không nhắm mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa đuổi tới trước giường người bệnh ngay trong đêm, nhìn Chu Thừa Tuyên đã suy yếu, mu bàn tay lộ ra khỏi góc chăn đầy vết máu bong da tróc thịt, trong lòng nàng có cả phần nộ lẫn buồn đau đan xen.

Đây đâu phải bạo bệnh, rõ ràng là bị người hại chết.

“Chị dâu.” Nàng gọi hồi lâu, Chu Thừa Tuyên mới mở mắt ra, gọi Thượng Quan Mẫn Hoa cúi lại gần, nói cho muội muội một cái tin tức mà nàng liệu chết nghe được. Tấn Sơn Vương ủ mưu động thủ, Bạch gia đã đưa bản đồ bố trí quân sự tuyến Đông Nam cho Nam Lương.

“Mẫn, Mẫn Hoa muội muội, xin muội hãy nói cho phụ hoàng, đừng để người Nam Man đoạt mất non sông Đại Chu. Còn nói cho phụ quân ta, Tuyên Nhi không trách hấn.” Nàng chưa kịp đáp lời, Chu Thừa Tuyên đã hương tiêu ngọc vẫn.

Yết hầu của Thượng Quan Mẫn Hoa nuốt giận đến phát đau, thị nữ xung quanh đều nhin không được mà khóc rống lên, nàng phần nộ buông bàn tay lạnh như băng của Chu Thừa Tuyên xuống, xoay người mắng to:

“Khóc cái gì mà khóc! Vì sao không đi mời thái y? Thượng Quan Xá chết ở đâu rồi?”

Người trong phủ này không một kẻ nào dám đáp lời, vẫn là do Cát Tường nói cho nàng, người của phủ Tế Tướng đã bị thay bằng người của thế tử Tấn Sơn Vương, lúc Chu Thừa Tuyên bị nâng từ trong cung về đã thương tích đầy mình rồi.

Mẫu thân của Thượng Quan Xá, tức là trưởng nữ trước kia của Thượng Quan gia, đầu phục vào phe Nhị hoàng tử, hồng đôi lấy hứa hẹn gả Lục công chúa cho Thượng Quan Xá. Thượng Quan Xá thì bị mẫu thân của hắn giam lỏng rồi. Trước khi chết, Chu Thừa Tuyên muốn gặp con và trưởng phu của mình một lần cũng không được.

Thượng Quan Mẫn Hoa giận quá mà cười. Người do Thượng Quan gia nuôi nấng quả nhiên là kẻ nào kẻ nào kẻ nấy đều bản lĩnh đầy mình. Đại cô mẫu dựa vào chút thương hại của Thượng Quan Thành mới có thể sống sót kia, thế nhưng có gan lớn đến mức như thế! Hoặc là ngu xuẩn đến mức không cách nào cứu chữa!

Lúc này, mẫu thân của Thượng Quan Xá mang theo bộ mặt đau khổ giả tạo, đi vào trong phòng này. Coi Thượng Quan Mẫn Hoa là kẻ thất bại không cách nào nhúng tay vào cuộc tranh đoạt hoàng quyền, nói khách sao mấy câu xong liền đuổi nàng về cung để còn lo hậu sự cho Ngũ công chúa.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn khuôn mặt già nua lạnh như băng và đối trá kia, nhất thời cảm thấy mẫn nhiều cũng vô dụng. Nàng dẫn người đi ra khỏi phủ Tế Tướng xong liền lạnh lùng ra lệnh: “Linh Lung, hồi cung giết hắn, không từ thủ đoạn!”

Linh Lung kinh hoàng sửng sốt. Lại nghe Thượng Quan Mẫn Hoa chia Cát Tường với Bát Bảo ra, phái Cát Tường đi truyền tin cho Thượng Quan Thành hoặc là Chương Triều Sinh, chuẩn bị cho sớm đi.

“Tiểu thư, cô thì sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa sải bước lên gnuwaj, không nhìn Linh Lung, mắt nhìn về phía trước, nói: “Ta có chuyện quan trọng hơn phải làm!”

“Bát Bảo, đi!”

Vút một tiếng, hai người một ngựa chạy như bay về phía cửa thành. Thủ vệ cửa thành ngăn hai người lại. Thượng Quan Mẫn Hoa ném lệnh bài ra, thủ vệ lập tức mở cửa cho đi. Có điều, mới chạy được hơn một dặm đường, thì mười người của Phiêu Kỳ Doang đã đuổi theo sát nút.

“Huuuuuuuu! Thượng Quan Mẫn Hoa thu cương ngựa, hai mắt không khỏi co rút lại, kẻ thủ lĩnh đứng đối diện lại là Tuyên Sở. Nàng từng bị tên này truy đuổi đến thê thảm không chịu nổi.

“Thiếu hoàng tử phi. Mời hồi cung!”

“Tuyên đại tướng quân!” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng cười nói: “Thất hoàng tử mệnh đang ở sớm tối!”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Thừa dịp Tuyên Sở thất thần, nàng tung thuốc mê ra. Trừ nàng ra thì ngay cả Bát Bảo lẫn con ngựa của nàng cũng khó tránh được vận rủi. Nàng lấy giải dược làm Bát Bảo với ngựa tỉnh lại, nói: “Dẫn hết toàn bộ ngựa theo!”

Hai người lại đi, ngày đi một ngàn dặm, đêm đi tám trăm đường, liên tiếp đổi ngựa, điên cuồng chạy về phía Lạc Thành. Trên đường xuôi Nam cũng không có binh lính đuổi theo, lệnh bài mà Chương Triều Sinh cho nàng là lệnh bài do cấm quân đặc cách cấp nên việc thông hành không bị

ngăn trở. Đi qua Lạc Hà Sơn, khi Tấn Hà đang ở xa xa trước mắt, hai người cùng với rất nhiều lữ khách khác bị nhốt trong An Thành không thể nhúc nhích.

Thì ra, chủ thành này là Tấn Sơn Vương mà thiên hạ đều biết, tay cầm trọng binh, nắm giữ đại thành Nam Quan!

Thượng Quan Mẫn Hoa nhảy xuống ngựa, mệt mỏi phong trần sớm đã giấu đi vẻ tao nhã của nàng, nàng nói với Bát Bảo: “Trước tìm cái khách sạn nghỉ ngơi đã.”

Vừa mới bước vào khách sạn đã được cả chương quỳ lẫn tiểu nhị đồng thanh nhắc nhở: ban đêm đừng có ra ngoài. Gần đây trong thành không được an toàn, tối hôm kia trong phủ thành chủ còn có ba vị khách quý chết, giới nghiêm toàn bộ An Thành.

Phật tổ phù hộ, nàng lắm bẫm. Bát Bảo hỏi nàng tiếp theo đi thế nào, Thượng Quan Mẫn Hoa trầm ngâm rồi nói: “Án binh bất động!”

Hôm sau, nàng cải trang đi đến một quán trà gần đó, rót nước ngồi chơi. Vuốt bát trà, nàng suy nghĩ làm thế nào để có thể chuồn êm ra khỏi thành mà không kinh động đến người khác.

Mặt trời dần lên cao, khách khứa trong trà lâu cũng dần nhiều lên. Giọng cô gái hát rong ơ a rên rĩ khiến người ta buồn ngủ.

“Thiếu gia, con nhóc này bộ dạng không tồi.” Một tên lâu la nịnh hót dẫn một tên nam tử mập mạp đến trước mặt cô gái hát rong yếu ớt kia, càng không ngừng cúi đầu khom lưng. Tên thiếu gia bén như lợn kia cũng nảy sinh hứng thú với cô gái hát rong thanh tú, cô gái này không chịu đi theo, ông lão đang đánh đàn cũng không ngừng đập đầu xin tha thứ.

Trong trà lâu bắt đầu trình diễn vở kịch thiếu gia nhà giàu háo sắc chiếm đoạt dân nữ nghèo khổ, tất nhiên cũng xuất hiện hiệp sĩ muốn bênh vực kẻ

yếu.

“Dừng tay, trong mắt người có còn vương pháp hay không?” Một anh trông có vẻ là nông dân vạm vỡ cầm một cái đòn gánh, lên tiếng quát. Đám lâu la kia lại cười càng thêm vui vẻ. Tên thiếu gia béo như lợn thu cái quạt thiếp vàng trên tay lại, kiêu ngạo đáp lời: “Ở An Thành này, bốn thiếu gia chính là vương pháp!”

Nghe xong câu này, cả trà lâu lặng ngắt như tờ. Tên thiếu gia hư đốn này là trưởng tử của Tấn Sơn Vương, Chu Đạm, tự Thịnh Lâm.

Anh nông dân vừa hùng hù ra mặt kia, lập tức nín thở ngồi xuống không dám hé răng nữa. Cô gái hát rong cũng thông minh, thừa dịp bọn lâu la chưa chuẩn bị vội vọt tới cái bàn có một chủ hai tớ đang ngồi, ôm lấy chân của thanh niên một thân khí thế cao quý kia, càng không ngừng khẩn cầu quý nhân cứu giúp. Người này mặt mày như ngọc, thần sắc lạnh lùng, trong mắt có loại khí phách giống như nàng đã từng gặp ở đâu rồi.

Chỉ nghe hần lạnh lùng hừ một tiếng, hộ vệ hai bên quăng hết lâu la xung quanh ra khỏi cửa sổ, rơi vào trong sông Tấn Hà. Tên Chu Đạm chỉ giỏi hiếp đáp kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh kia vội lùi lại mất bước, nam tử quý tộc kia phất nhẹ ống tay áo một cái, con lợn béo phì này cũng bay ra ngoài, ngã phịch xuống mặt đá phiến, phun máu mũi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 78 B: Nhìn quanh

Người này đang muốn bước xuống lầu thì cô gái hát rong kia với ông lão đánh đàn đột nhiên quỳ xuống trước mặt hẳn, trong miệng luôn mồm nói cái gì mà ân này không gì có thể báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp, linh ta linh tinh. Nam tử kia không kiên nhẫn, hộ vệ hai bên đã vội lao đến, trong miệng hô lên: “Chủ tử cần thận!”

Thì ra là cô gái hát rong kia với ông lão kia đánh lén, dùng vũ khí có bồi độc muốn đâm người này vào chỗ chết.

Thượng Quan Mẫn Hoa dựa vào sự giúp đỡ của Bát Bảo mà lao ra khỏi cái lầu nguy hiểm ấy cùng với các khách khứa khác.

Nàng tìm tên thiếu gia béo như lợn kia khắp nơi, sau khi tìm được hẳn ở một cái góc tường thì nàng vội kêu Bát Bảo đỡ hẳn dậy, đưa đến y quán cứu chữa.

“Người đi giúp hai cha con người hát rong kia giết tên Nam Lương kia.” Bát Bảo không muốn, nói là nếu như vậy thì bên cạnh nàng sẽ không còn ai bảo vệ. Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng vẫy tay, nói chờ nàng ta giết được người nọ rồi thì lại đến Tấn Sơn Vương phủ hội họp.

Bát Bảo như thế mới chịu rời đi ám sát, Thượng Quan Mẫn Hoa lại quay về gặp Chu Đạm, đối phương cảm kích sự giúp đỡ của nàng, đặc biệt mời nàng vào phủ Tấn Sơn Vương ở vài ngày. Trên đường, hẳn lại hỏi vì sao nàng trợ giúp hẳn.

Thượng Quan Mẫn Hoa kinh ngạc hỏi: “Thịnh Lâm ca, huynh không nhận ra ta?” Thừa dịp Chu Đạm đang mơ hồ không hiểu, nàng liền kể cho hắn một câu chuyện cực kì lâm li bi đát về thân thế của mình, làm cho con lợn béo phì này tin sái cổ. Rằng nàng và hắn hồi còn niên thiếu cũng có chút quan hệ quen biết, còn đặc biệt nhấn mạnh nàng cũng giống hắn – ghét tên Chu Xương kia – tên này chính là huynh đệ của Chu Đạm – kẻ đã đoạt mất ngôi vị thế tử từ trong tay hắn.

“Thì ra là thế, khó có huynh đệ còn nhớ rõ giao tình trước kia. Từ lúc ta không còn ngôi vị thế tử thì huynh đệ ngày xưa cũng chẳng còn lui tới nữa.” Chu Đạm cảm khái một phen rằng lòng người dễ đổi, lại hỏi nàng Chu Xương kia vì sao lại chọc giận nàng. Bởi vì Chu Xương này cư xử khôn khéo, lại có bộ dạng hết sức tuấn mỹ, sao có thể đắc tội người khác được?

Thượng Quan Mẫn Hoa oán hận trả lời: “Chu Giang Thị là biểu muội của ta, cũng là vị hôn thê của ta!”

Tên thiếu gia béo kia rất thông cảm mà vỗ vỗ vai nàng: “Huynh đệ, ta rất hiểu. Nữ nhân của mình bị cướp mất thì cơn tức này ai cũng không nuốt được. Biểu muội kia của ta cũng như vậy mà mất đấy.”

Linh hoạt vận dụng mấy chuyện bát quái nàng nghe được dọc đường đi, Thượng Quan Mẫn Hoa huỳnh hoang một phen, Chu Đạm lại tin nàng sái cổ. Rất nhanh hắn đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ với “bạn hàng xóm hồi nhỏ” phải lưu lạc thiên nhai này.

Thượng Quan Mẫn Hoa có ý lợi dụng hắn. Nàng hỏi, vì sao thân là con của Tấn Sơn Vương như hắn lại phải ra đường làm cái chuyện mất mặt không phù hợp thân phận là cướp đoạt con gái nhà người ta này. Chu Đạm chỉ nói phụ vương quản lý quá nghiêm, không thể đụng đến thiên kim nhà quan lớn, đám yến oanh phố hoa thì không thú vị, đành phải ra đường tìm vui.

“Lời ấy sai rồi” Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không bóc trần lời hăn, chỉ thảo luận với hăn nếu trở thành cực phẩm nam nhân thì có lợi lộc gì. Tên khốn Chu Xương kia, người đời đều biết hăn thay lòng đổi dạ, vì sao vẫn được các thiếu nữ nổi danh yêu mến? Không có gì ngoài quyền thế và địa vị của hăn cả, quan trọng hơn là hăn đã dối trá đến tận xương tủy rồi.

Cho tới bây giờ đều là nữ tử đuổi theo hăn, đã bao giờ thấy Chu Xương ra đường cướp đoạt nữ nhân chưa? Đương nhiên, hăn cũng cướp nữ nhân, Chu Xương kia cướp người phải nói là có trình độ, dùng lời đường mật giả dối để lừa nữ tử sà vào vòng tay, chơi chán thì vứt bỏ. Làm cho Tấn Sơn Vương lẫn vị quan lại mất đi con gái cũng không thể chê trách gì hăn.

Chu Đạm nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy càng thêm tán thưởng đánh giá của đối phương, nói là đáng tiếc diện mạo của mình đã phụ lại tâm ý của huynh đệ.

Thượng Quan Mẫn Hoa vỗ vỗ hai vai béo phì phát ngấy của hăn, nói: “Huynh đệ. Về ngoài tất nhiên quan trọng, nhưng cái đẹp bên trong mới có thể làm mỹ nhân động lòng.” Nàng đưa ra rất nhiều dẫn chứng phong phú, liệt kê ra đủ loại anh hùng xấu xí nhưng vẫn có mỹ nhân bên người ra lừa hăn, làm cho tên này tin tưởng: người xấu không có vấn đề gì, quan trọng là phải có quyền, phải có thế, phải có tiền. Giai nhân chắc chắn vẫn sẽ để hăn lọt vào mắt xanh thôi.

Chu Đạm đã xuôi xuôi, Thượng Quan Mẫn Hoa lại tiếp: “Sự phản kháng lúc cướp nữ tử tất nhiên là thú vị, nhưng nếu có thể khiến cho nữ tử ngày xưa từng khinh thường mình sau này lại xiêu lòng, tình cảm không dứt, sẵn sàng bỏ hết vẻ cao ngạo để mình chà đạp, chỉ vì nàng mất đi mình thì không thể sống được, như thế chẳng phải là hay nhất sao?”

“Kia không phải là có thể tiêu dao như tên Chu Xương kia sao?” Trên mặt con lợn béo Chu Đạm này lộ ra một nụ cười âm thầm, hiển nhiên là đang nghĩ đến cái tương lai tốt đẹp kia.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh trong lòng, còn chưa chờ nhàng nhấp nhấp nổi vui sướng vì đã thành công, liền nghe được con lợn này nói tiếp: “Nếu có thể như vậy, thiếu gia ta muốn bắt đầu xuống tay từ Thất hoàng tử phi kia cơ, sau đó phải chơi đùa xả láng một phen. Huynh đệ, người ở Đại Đô chắc cũng đã từng gặp người được xưng tụng là nữ tử số một Đại Chu kia rồi chứ? Nghe người ta nói nàng thanh diễm tuyệt luân, nhất vũ khuynh thành, diên đảo chúng sinh, mê hoặc tên chuẩn Thái tử Chu Thừa Hi kia đến thần hồn diên đảo, còn mất cả hai chân nữa. Chậc, chậc, say ngủ trên gối mỹ nhân, chết cũng cam lòng!”

Người nghe thiếu chút nữa thì phát tác, lại nghe Chu Đạm láu cá cười rộ lên, kê tai nàng nói nhỏ: “Huynh đệ, thật là khéo qua, trên tay ta cũng có một thứ.”

Chắc là bản đồ bố trí quân phòng ngự tuyến Đông Nam. Thượng Quan Mẫn Hoa mừng thầm, giấu diếm biểu cảm hỏi hẵn là thứ gì. Chu Đạm cười nói: “Là bảo bối có thể khiến ta trở thành bá vương Tây Sở!”

“Có bảo vật như vậy, có thể cho huynh đệ này mở rộng tầm mắt một phen không?”

Tên thiếu gia béo phì Chu Đạm kia thần thần bí bí nói vật đó ở trong mật thất của Tấn Sơn Vương, hẵn có cách lấy ra, hện là đến canh hai có thể cho nàng mở rộng tầm mắt. Sợ khiến người nghi ngờ nên Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không dám thúc giục, sau khi hai người chia ra, nàng ở trong phòng tiếp khách, đứng ngồi không yên. Nàng ở trong phòng đi đi lại lại, cũng không còn cách nào xoay xở. Nửa đêm, Bát Bảo mang thương tích đầy mình đi đến trước mặt nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thấy cảnh

đó, trái tim cũng lạnh đi, hỏi: “Người kia có lai lịch gì mà võ công lại cao như vậy?”

“Thuộc hạ hổ thẹn, không điều tra được thân phận đối thủ.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm giác sâu sắc rằng người kia sẽ là mầm họa, nàng nói: “Tìm Chu Đạm, lập tức động thủ!”

“Tiểu thư, chờ Đại sư gia phái cứu viện đến đã.” Bát Bảo giữ chặt nàng, không cho nàng mạo hiểm lần này. Vương phủ của Tấn Sơn Vương này sao có thể là chốn bình thường được. Trong đây cơ quan vô số, kẻ cố tình đột nhập không chết cũng bị thương, đây cũng chính là lí do vì sao lão hồ ly đã phái ra vô số cao thủ hồng cương bản đồ bố trí quân phòng ngự lại phải tay trắng mà về.

Nhất thời, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ hận tại sao mình lại đầu thai làm thân con gái chứ, trên người chẳng có tí võ công nào. Đến thời gian hẹn trước, Chu Đạm ăn mặc chỉnh tề, trang sức leng keng, chạy đến đây. Mặt mày hớn hở, mồ hôi như phủ lên mặt một lớp dầu trơn bóng khiến cho người xem không nói được gì chỉ đứng tại chỗ run rẩy.

“Huynh đến tốt, ta hôm nay dựa theo lời của người, chạy đến đòi nhân thủ.” Chu Đạm thuật lại một lượt rằng Tấn Sơn Vương khen hãnh, khích lệ hãnh thế nào, tiện đà cười nói: “Phụ thân chưa bao giờ khen ta, huynh đệ, người nhất định phải ở lại đây lâu một chút nha.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nóng vội muốn lấy được cái bản đồ kia, nhưng vẫn phải kiềm chế nói chuyện mềm mỏng với hãnh. Thế nhưng Chu Đạm lại giống như đã thay đổi thành một người khác, ngậm chặt miệng không hề nhắc lại chuyện kia. Nàng đành phải chỉ rõ ra: “Thịnh Lâm ca không phải nói là sẽ lấy bảo vật đến cho ta mở rộng tầm mắt sao?”

Chu Đạm gật đầu: “Suýt nữa thì quên mất.” Nói xong, hãnh lấy ra một viên dạ minh châu Nam Hải cực to đựng trong túi Càn Khôn bằng gấm

thêu, đúng là bảo vật khó tìm, nhưng lại chẳng phải thứ mà Thượng Quan Mẫn Hoa chờ mong.

Lòng nàng cũng hơi nguội lạnh, hỏi thử: “Hôm nay nghe Thịnh Lâm huynh nói, còn tưởng rằng có thứ gì liên quan đến quân quyền chứ. Chu Xương kia đánh một trận ở Trú Mã Thanh kia, lăn lộn trong quân cũng như cá gặp nước, thanh danh cực kì tốt. Thịnh Lâm huynh, nếu như huynh không để ý vào thì chỉ sợ có thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp nữa đâu.”

“Làm sao ta không muốn chứ?” Chu Đạm ngượng ngùng thu viên minh châu lại, giận dữ nói: “Huynh đệ, ta cũng không gạt người, trong phủ vốn có một vật, chắc chắn có thể khiến ta nổi danh bốn phương, chỉ có điều nó đã sớm bị mang đi rồi, nếu ta gặp gỡ huynh đệ sớm hơn, có lẽ còn có thể cho người chiêm ngưỡng một hai.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đầu bạc

Thượng Quan Mẫn Hoa sao có thể tin tưởng chuyện này, người của lão hồ ly còn đang ở trong thành lòng sục khắp nơi, tên quý tộc Nam Lương kia cũng ở trong thành, bản đồ phòng tuyến Đông Nam sao có thể đưa qua Tấn Hà được?

“Người còn nhớ tên nam tử trong trà lâu kia không?” Chu Đạm nói: “Người này chính là Lương Tổ - đại vương tử Nam Lương, một thân trí tuệ mưu kế vô song, ngay cả phụ thân cũng phải kiêng kị ba phần. Lần này vương tử Lương Tổ tự mình tọa trấn ở Lạc Hà Sơn, lấy thân mình làm bia ngắm để ngăn cản sát thủ từ Đại Đô đến. Những người của Đại Đô kia thật là ngốc, còn tưởng rằng thứ kia ở trên người hãn chứ!

Thực ra, thứ mà phụ thân đưa cho hãn kia, mười ngày trước đã đến Nam Quan rồi, nay quân Đông Nam liên tiếp đại bại, toàn dựa vào đại quân Tây Nam trấn giữ. Phụ thân nói, cho dù là Tư Không Cao cũng không kiên trì được quá ba ngày. Nghiệp lớn của bọn ta ít ngày nữa là có thể...”

Nghe đến câu kia, trước mặt Mẫn Hoa tối sầm lại, gần như té xỉu. Bát Bảo vội vã đỡ lấy nàng, Chu Đạm thấy sắc mặt nàng không tốt, biết điều rời đi trước. Thượng Quan Mẫn Hoa cố gắng bắt mình phải tỉnh táo, chào từ biệt với Chu Đạm, còn nhờ hãn tương trợ, nàng phải rời khỏi An Thành.

Chu Đạm à một tiếng, gọi thị vệ tới, đưa lệnh bài, tay nải với ngựa cho nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa không ngừng hồ nghi, Chu Đạm gãi gãi cái mũi như củ tỏi, nói: “Huynh đệ, đừng nhìn ta như vậy. Tất cả đều là do

vương tử Lương Tổ chuẩn bị. Từ lúc hần nghe nói ta có một vị bằng hữu trẻ tuổi thức thời như vậy đã dặn ta phải đối xử tử tế với người.”

Thượng Quan Mẫn Hoa đã không còn muốn suy nghĩ đối thủ của mình cường đại cỡ nào nữa rồi, nàng chỉ lo lắng cho kết cục của người ấy mà thôi.

“Huynh đệ, người đi Lạc Châu làm gì? Đến ngày kia thì nơi đó đã không còn bao người yên thân nữa đâu.”

Thượng Quan Mẫn Hoa chấn động toàn thân, bưng bình. Nàng xoay người, nhìn Chu Đạm, nói sâu xa: “Hunh nói không sai, ta tay không tấc sắt, đi cũng có ích lợi gì đâu? Thịnh Lâm huynh, Tấn Sơn Vương ở đâu?”

“A? Người muốn gặp phụ vương sao? Sao giống hết những gì vương tử Lương Tổ đã tính toán vậy?” Chu Đạm có chút hoang mang, lại đáp: “Phụ vương ra khỏi thành rồi, chưa biết ngày về.”

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy lòng lạnh thấu, đối thủ của nàng ngay cả cơ hội cuối cùng cũng cho nàng.

“Thịnh Lâm huynh, vương phủ nay chỉ còn có một mình huynh phải không?”

Thấy Chu Đạm gật đầu, Thượng Quan Mẫn Hoa cố nặn ra một nụ cười, khuyên hần nên sai người nấu cháo phát chẩn cứu giúp nạn dân trong ngoài thành. Hành động này chắc chắn sẽ tạo được thanh danh trong lòng người đời không thua gì thế tử Chu Xương đâu.

Chu Đạm cũng không phải kẻ ngốc, hần sao có thể vô duyên vô cớ làm theo lời Mẫn Hoa mà bất chấp cơn giận của Tấn Sơn Vương chứ. Chẳng qua nghe lời Thượng Quan Mẫn Hoa nói quá bùi tai, hần không thể không làm theo.

Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói: “Nếu nạn dân ngoài thành ăn cơm của đại quân Nam Lương, huynh nói bọn họ sẽ giúp đỡ vương tử Lương Tố mở cửa An Thành? Hay là dùng đao kiếm đến công phá vương phủ của Tấn Sơn Vương, đem đầu của cả nhà huynh ra treo lên cổng thành đây?”

Lời này nếu nói với Tấn Sơn Vương thì tất nhiên là vô dụng. Nhưng nói với tên Chu Đạm không lấy gì làm thông minh này thì hiển nhiên là có tác dụng. Đến hừng đông, Bát Bảo báo lại với nàng rằng đã liên lạc được với người Chương Triều Sinh phái ra, những người này chỉ nghe hiệu lệnh của nàng.

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức lệnh cho những người này khống chế toàn bộ vương phủ của Tấn Sơn Vương. Để Chu Đạm ra mặt làm việc thiện. Dù cho hỗn loạn thì những nạn dân này cũng đã cảm động đến rơi nước mắt. Sau lại khống chế toàn bộ phủ thành chủ An Thành, mọi người âm thầm coi thẳng thiếu gia hư đốn Chu Đạm này làm thủ lĩnh. Nghe hẳn làm chủ, sai đâu đánh đó.

Chu Đạm lúc đầu còn kinh sợ, đợi đến khi hẳn cảm nhận được cảm giác sung sướng khi được nhiều người vây quanh tung hô thì lập tức quẳng hết nỗi lo về lửa giận của Tấn Sơn Vương ra sau đầu. Và rồi sau khi hẳn nhận được mấy cái khăn thơm do mấy cô nương đưa lên thì lập tức quên mất mình họ gì luôn. Nghiệp lớn trong nhà đều đã có Chu Xương quan tâm, chả liên quan gì đến hẳn nữa.

Thượng Quan Mẫn Hoa cần đám ô hợp có thể cầm được vũ khí này, theo nàng vượt qua Tấn Hà, băng qua Diễm Thủy, đi cứu người đang nguy nan sớm tối kia. Cho nên, chuyện này tùy tiện phó thác cho Chu Đạm. Tên thiếu gia béo như lợn này làm sao hiểu được việc trên tay nạn dân có vũ khí là có ý nghĩa gì, chỉ biết đó là một chuyện uy phong lẫm liệt mà thôi. Hẳn bị kích động dẫn một đoàn nạn dân đông đảo, vây quanh Lạc Hà Sơn, kêu phụ vương hẳn phân chút binh khí cho con trai lão đi tiên tuyền kiến công lập nghiệp.

Chuyện này chộc cho Tấn Sơn Vương đang ở Sơn Môn Quan tức giận đến giơ chân. Cho dù Tấn Sơn Vương có tâm ngoan thủ lạt thì khi nhìn thấy nạn dân chen chúc tới đây chật sơn cốc, lão cũng không thể không do dự mấy phần. Chỉ vừa do dự thôi đã bị người ta nhân cơ hội. Trong ngàn vạn nạn dân kia cũng có cao thủ dò đường, hoặc là thợ mỏ. Bọn họ chui vào lòng xưởng công binh trong Lạc Hà Sơn, lục tục vận chuyển binh khí ra. Đến lúc này, càng thêm khó lường là, trong đám nạn dân còn xuất hiện lãnh tụ, tổ chức thành đội ngũ, không đợi Thượng Quan Mẫn Hoa phân phó đã tự động phát động đội hình, băng qua Tấn Hà đánh Nam Man.

Bởi vì tiền phương truyền đến tin tức, Tây Nam Đại tướng quân dũng mãnh phi thường, lấy năm vạn binh lính thủ thành ngăn chặn quân đội Nam Lương ngay ở Nam Quan. Tây Nam đại quân oai hùng còn chuẩn bị mở chiến dịch ngay bên bờ Diễm Thủy, tình hình giao tranh ngày càng nguy hiểm và khẩn trương.

Nàng ngồi trên lưng ngựa, nhìn đám người đầu đen lúc nhúc, hô khẩu hiệu, lao tới Nam Quan thì trong lòng kích động không thôi. Không ai yêu thương mảnh đất này hơn bọn họ, cho dù thành chủ của bọn họ bán nước thông đồng với địch, cho dù Đại Chu hoàng đế còn chưa từng cố gắng cứu trợ chân tai, cho dù sau này chẳng có ai nhớ rõ tên tuổi của bọn họ.

“Huynh đệ à, người ở lại trong thành đi, thiếu gia ta cũng phải đi chém đầu Nam Man, cái đám dám thừa dịp chúng ta gặp đại nạn mà sinh sự kia!” Ngay cả Chu Đạm cũng bị cổ hào khí này kích lệ, quên mất tiêu rằng là người nhà ai đã đạo diễn ra trận chiến này.

Tên thanh niên béo như một quả cầu mỡ, như một con lợn phì, chỉ biết khoa chân múa tay này, sức lực còn không bằng nữ tử, hôm trước còn ở trên đường làm hoa hoa đại thiếu gia, hôm nay đã muốn xách đao đi giết địch.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng gạt đầu một cái, Chu Đạm thúc ngựa đi ngay, vừa đi vừa gào to giữa đám người, nhận được không ít người hưởng ứng. Nàng cup mi không nói, đợi Bát Bảo trở về trước mặt nàng, nàng nói: “Người ở đây kìm chân Tấn Sơn Vương, nạn dân đều có người thủ lĩnh, không cần lo.”

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cầm cương ngựa, mím môi không nói gì, ngược gió chạy đi.

Nước Tấn Hà đục ngầu, gió Diễm Thủy hôi tanh, Nam Quan tường tàn phá, tiếng giết chóc dậy trời. Trên tường thành Lạc Thành, cờ Tây Nam đại quân nhuộm máu, xơ xác bay rần rật trong gió. Nhìn quanh khắp nơi, dưới tường thành có rất nhiều người bị thương nằm ngổn ngang. Nữ quyến trong thành mang vè mặt kiên định, cẩn thận ôn nhu băng bó vết thương cho binh lính. Nàng thậm chí còn nhìn thấy bóng lưng bận rộn của Chu Thanh Mi.

“Mẫn Hoa!” Chu Thanh Mi cũng nhìn thấy nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa còn chưa xuống ngựa. Chu Thanh Mi chỉ ôm lấy đầu ngựa, những giọt nước mắt sau khi đã cố gắng ra vè kiên cường cuồn cuộn chảy xuôi. Đợi nàng ta khóc xong một hồi, Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi: “Tướng quân đâu?”

Chu Thanh Mi vội quệt nước mắt, đáp: “Muội xem ta lại như vậy rồi, Thanh Sơn ca ca đang ở phía trước, cách đây ba dặm đường, Mẫn Hoa, Mẫn Hoa muội muội, bên kia nguy hiểm lắm, mau trở về...”

Tiếng ngựa cản bay ngược lại theo chiều gió, Thượng Quan Mẫn Hoa khư khư cố chấp chạy đến phía đóng binh phòng tuyến của Nam Quan. Trên đầu tường thành xa xa, áo giáp màu bạc vẫn vững vàng đứng đó – là chiến thần bất bại, dẫn đường cho toàn bộ tướng sĩ không ngừng tiến lên. Hãn - vẫn luôn là anh hùng cái thế trong lòng mọi người.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Sụp đổ

Thượng Quan Mẫn Hoa gần như là mang vẻ mặt tươi cười vọt vào trong doanh trại phía trước.

Tư Không Tiêu lúc ấy đang đứng trên điểm tướng đài, nhìn thấy nàng vừa kinh hi vừa tức giận. Thượng Quan Mẫn Hoa xoay người xuống ngựa, chạy suốt đường dài làm hai chân nàng không còn sức lực, mấy lần suýt ngã. Tư Không Tiêu nhin xuống cơn giận chạy lại đỡ nàng, nói: “Người đâu, đưa nàng về thành!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy hẳn ra, lạnh lùng hỏi: “Đại tướng quân còn đang chém giết ở phía trước, vì sao các người còn ở đây làm mấy chuyện vô dụng như vậy? Tư Không Tiêu liếc mắt nhìn lại áo giáp màu bạc lù lù bất động trên tường thành kia, im lặng không nói gì. Có một loại bi thương không nói thành lời bao phủ lấy hai người. Thượng Quan Mẫn Hoa lúc này mới chú ý đến, không chỉ Tư Không Tiêu mang vẻ mặt buồn rầu, mà toàn bộ tướng sĩ trong doanh trại đều nhuốm vẻ đau thương trong im lặng. Dự cảm xấu bắt đầu choán lấy lòng nàng, nàng hoảng sợ đứng bật dậy.

Không, không đâu, nàng còn chưa nhìn thấy cờ trắng, cũng không nghe thấy tiếng khóc, có lẽ chỉ là trọng thương thôi, kết cục còn chưa thê thảm lắm.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Tư Không Tiêu, giận người này ngay cả lừa nàng cũng không chịu, lập tức đưa kết cục ngay trước mắt khi nàng đang yếu đuối nhất.

Nàng lại kiên quyết không tin. Tây Nam Đại tướng quân anh hùng vô địch khắp thiên hạ, người đời đều biết. Người ấy, người ấy chắc chắn sẽ không chết.

Nàng đẩy Tư Không Tiêu ra, vọt vào trong lều trại lộ ra khí khái thiết huyết anh hùng kia. Người ấy nằm đó, quanh thân quần đầy những mảnh vải trắng loang lổ máu, chỉ lộ ra đôi môi. Mặt mũi hăn kì thật nàng đã không nhớ rõ nữa. Cảm giác quen thuộc lại xa lạ, làm cho nàng đau lòng không thể kìm giữ được.

Tình yêu mà nàng khát vọng, những lời yêu thương say đắm nàng chưa từng nói ra miệng, vẻ xinh đẹp nàng chưa từng lộ ra dưới ánh mặt trời, nàng cẩn thận thủ hộ như vậy, vì sao kết cục lại thành thế này?

“Ai, ai ở đằng kia? Bằng hữu, mời lại đây, Tây Sơn hiện tại không nhìn thấy nữa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng bước tới, vươn tay. Cầm lấy bàn tay cuộn tầng tầng lớp vải trắng. Ở tận sâu trong trí nhớ, có lẽ bàn tay hăn thật to lớn, thật ấm áp; ánh mắt của hăn, là ôn nhu hay kiên định. Trong nỗi chờ mong khao khát, ấn tượng về hăn trong lòng nàng đã dần dần mơ hồ, nếu như tình cảm của nàng dành cho hăn cũng dần dần hóa mơ hồ đi được, thì đã may mắn biết bao!

Nhưng là hiện tại, tình cảm ấy vẫn đang dạt dào, đang cuộn cuộn chảy trong huyết quản, day dứt đến phát đau.

Nàng không muốn khóc. Nàng dùng bàn tay mình để ngăn chặn tiếng khóc không thể kìm nén của mình.

“Bằng hữu từ Đại Đô đến sao?”

Không biết nàng lộ ra cái gì mà khiến người ta đoán được. Chỉ nghe thấy thanh âm của hăn vẫn trầm ổn như trước, giống như đã nhìn thấu sinh

tử, bình thân nói: “Nếu bằng hữu có về Đại Đô, làm phiền ngài hãy nhắn cho Thất tiểu thư của Thượng Quan gia một lời, nói rằng cả đời này, người mà Tư Không Cao có lỗi nhất, chính là đứa bé kia.”

Thượng Quan Mẫn Hoa đâu cần hẳn xin lỗi, tất cả những gì nàng làm đều là cam tâm tình nguyện. Vốn dĩ nàng vẫn luôn liều mạng che giấu chút suy nghĩ đáng thương này của mình. Nhưng mà, người này sao có thể biết được. Nàng không muốn hẳn đến lúc chết cũng không hiểu được tâm ý của nàng, nàng muốn nói cho hẳn, hẳn có lỗi với nàng nhiều như vậy đấy. Nhiều đến mức hẳn dù có chết đi cũng không đủ.

Xin lỗi thì có ích gì? Không bằng tiếp tục sống mà đáp lại tình trái của nàng này!

Nàng muốn lớn tiếng nói ra cho hẳn nghe - những lời ai mộ mê luyện mà bất cứ nữ tử nào cũng muốn nói. Nàng muốn cho hẳn đến chết cũng không thể yên lòng. Khi ý niệm điên cuồng vụn vụn trong đầu này sắp vọt ra khỏi yết hầu của nàng, thì Tư Không Tiêu xốc rèm đi vào trong lều. Sải bước đi vào trước trướng, hẳn nói: “Tướng quân. Viện quân của triều đình đã đến rồi!”

Hắn bắt đầu nghẹn ngào: “Đại ca, huynh có nghe được không? Viện quân đến, do Thất hoàng tử dẫn đầu, Lạc Thành sẽ giữ được! Đại ca!”

“Thanh Sơn, nam nhi có lệ không thể rơi.” Tư Không Cao suy yếu nói, Tư Không Tiêu thấy hẳn còn có thể lên tiếng nói chuyện thì quỳ gối tiến về phía trước, cầm tay huynh trưởng, càng không ngừng nói ra những lời an ủi vụng về. “Vị bằng hữu bên cạnh vi huynh đây là vị nào?”

Tư Không Tiêu nhìn thoáng qua Thượng Quan Mẫn Hoa, không trả lời. Chỉ nghe Tư Không Cao lại nói: “Nếu là bạn của Tây Sơn, xin hãy chiếu cố cho đệ của Tây Sơn. Thanh Sơn quá cố chấp, ta sợ nó phạm phải tội đại nghịch bất đạo. Còn xin bằng hữu kịp thời đề điểm cho nó!”

“Đại ca...” Tư Không Tiêu bất an, đã thấy Tư Không Cao sờ soạng lấy bàn tay của Thượng Quan Mẫn Hoa đặt lên tay của Tư Không Tiêu, lại khẩn thiết cầu xin nàng hãy nghĩ đến người bạn là hãn mà thay hãn quản giáo Tư Không Tiêu.

“Thanh Sơn, sau này hãy nghe lời vị bằng hữu này của đại ca.” Tư Không Cao thở dốc một lúc, lại nói: “Thanh Sơn, ta biết trong lòng đệ còn oán hận vi huynh chia rẽ đệ với Thượng Quan tiểu thư! Sau này đệ sẽ hiểu được lí do mà vi huynh làm vậy. Nếu sau này, nàng ấy có gặp nạn, đệ nhất định phải cứu nàng, nhưng phải nhớ, làm việc phải cân nhắc, xong việc phải rời đi, nhớ lấy, nhớ lấy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mấy lần suýt nhin không được mà cắt lời hãn, nhưng là, có thể nghe giọng hãn nói nhiều thêm một chút cũng tốt. Nàng sao có thể tin tưởng, nàng thà rằng mình thương tâm cũng không nguyện để hãn sau khi chết còn không an lòng. Những điều tàn nhẫn kia ai cũng biết nói, nhưng mà nàng thì nói không được.

“Đại tướng quân, binh phù ở đâu?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nheo mắt, Chu Thừa Hi nhìn thấy nàng, vươn tay dùng sức kéo nàng lại, bốn bàn tay đặt lên nhau đột nhiên tách ra, hãn nghiêng răng thì thầm bên tai nàng: “Quay về sẽ tính sổ với cô!” Sau đó lại lớn tiếng kêu: “Người đâu, đưa nàng trở về!”

Tư Không Tiêu nhảy dựng lên, tay đặt lên trường kiếm bên hông, la lớn: “Thả nàng ra!”

Động tác nhanh gọn dứt khoát vung chân hai cái, đá văng thị vệ của Chu Thừa Hi ra. Dáng vẻ Chu Thừa Hi cũng dần cứng rắn, ngang ngạnh lại, Tư Không Tiêu không lùi bước, hai thiếu niên bốn mắt nhìn nhau, lạnh lùng đối mặt.

Thượng Quan Mẫn Hoa không muốn người ấy chết không yên lòng, lắc đầu với Tư Không Tiêu, lặng lẽ rời đi. Nơi này rất thống khổ, nàng phải rời đi. Bát Bảo đứng ở bên ngoài lều trại chờ nàng, bên cạnh còn có Chương Xuân Triều. Nàng thần thờ không để ý đến, định nhảy lên ngựa.

Chương Xuân Triều ngăn nàng lại, bàn tay lạnh lẽo đến tận xương tủy của hắn nắm chặt cổ tay nàng, thật chặt.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu, nhìn vào cặp mắt đỏ sẫm của hắn, vô thức hỏi: “Có chuyện gì?”

“Không thể về Đại Đô!” Chương Xuân Triều lạnh lùng lắc đầu, ngăn cản nàng một mình lên ngựa.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, tiếng cười kì dị lại ẩn chứa nỗi châm chọc thống khổ: “Không trở về Đại Đô, ông bảo ta phải đi đâu đây?”

Trên mặt của Chương Xuân Triều còn mang một tia thương xót, hắn nói: “Hoàng đế hạ chỉ, toàn gia tộc Thượng Quan thông đồng với địch, phản quốc, chém đầu cả nhà.

Thông đồng với địch, phản quốc, chém đầu cả nhà, thật là đơn giản.

Đây là cái cớ mà hoàng đế tìm được, hoàn mỹ không sót mẻ khiến mọi người tin tưởng, Thượng Quan Thành là kẻ tội ác tày trời cỡ nào, có lăng trì xử tử cũng không thể đền tội cho các tướng sĩ Nam Quan.

Hoàng đế, lão ta thắng rồi!

Trận tranh giành quyền thế bắt đầu từ lúc nàng vừa sinh ra này, trận chiến giữa Hoàng tộc và Thượng Quan thị, rốt cục đã kết thúc.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hồng nhan

Mồng ba tháng bảy năm Chính Đức thứ hai mươi hai, Bạch Thái Phi chết, toàn bộ tội danh – lừa trên gạt dưới, giấu diếm tình hình thiên tai, gặp nguy không báo, cấu kết với vương tử Lương Tố của Nam Lương – diệt bảy thành, mất năm thành – toàn bộ quy về Thượng Quan Thành. Đại gia tộc Thượng Quan thị căn cơ mấy trăm năm này, chỉ trong khoảnh khắc đã trở thành cái đích cho người đời thóa mạ.

Lại không còn đường lui.

Trong phút chốc, thiếu nữ đơn độc đứng yên như bông hoa quỳnh, giữa đất trời lặng ngắt.

Chu Thừa Hi cùng Tư Không Tiêu cùng đi ra khỏi lều trai, cùng nhìn về phía Thượng Quan Mẫn Hoa. Chu Thừa Hi vẻ mặt bình thường, Tư Không Tiêu mang lo lắng, bộ dạng khẩn trương chỉ sợ Thượng Quan Mẫn Hoa ngã quy. Thượng Quan Mẫn Hoa làm như nhìn không thấy bọn họ. Nàng chỉ nhìn về tấm áo giáp bạc đang sừng sững lấp lánh dưới ánh mặt trời, kinh ngạc sững sờ.

Lộc cộc, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, binh lính liên lạc của tiền phương cao giọng hét to: “Nam Man lui binh!”

Tiếng hô lập đi lập lại xuyên qua chiến trường đi thẳng vào trong lòng mỗi tướng sĩ đang uể oải. Toàn bộ doanh trại nhất thời nổi lên tiếng hô điên cuồng bốn phía: “Giữ được Lạc Thành rồi!” Thăng lợi cũng chẳng phải từ trên trời rơi xuống. Tên lính liên lạc kia nói, vương tử Lương Tố của Nam

Man gặp chuyện trọng thương gần chết, đầu chủ soái ba quân của Nam Lương bị treo trên cột cờ, lại nghe thấy mười vạn viện binh của Đại Chu đã tới, Nam Lương mới lui binh.

Thượng Quan Mẫn Hoa hoàn hồn nhìn Chương Xuân Triều, trên mặt hắn không có biểu cảm gì, chỉ có bàn tay cầm kiếm không khỏi rung lên một cái, quét xuống đất, làm như đang nghi ngờ tại sao bằng thực lực của hắn lại không giết được tên vương tử Lương Tố kia vậy.

“Đi thôi!” Thượng Quan Mẫn Hoa nói với Chương Xuân Triều, Chu Thừa Hi lập tức nhảy dựng lên: “Người đâu, đưa thiếu hoàng tử phi hồi cung!”

Tư Không Tiêu lập tức gầm lên: “Kẻ nào dám cản, lui hết ra!”

Chu Thừa Hi nheo mắt lại, lạnh lùng uy hiếp: “Tư Không Tiêu, người dám cãi lại quân lệnh?”

Binh phù đã rơi vào trong tay hắn, binh quyền Tây Nam thu về tay Hoàng tộc. Thượng Quan Mẫn Hoa lại được lĩnh hội mưu kế của hoàng đế, toàn bộ thành công.

“Người tội gì phải khó xử nàng?” Tư Không Tiêu phẫn hận đẩy mình, áp chế câu nói toàn tộc bị diệt kia, gầm nhẹ: “Nàng mới có mấy tuổi, lại là một nữ tử yếu đuối? Có thể ngăn trở người được cái gì? Sao còn không buông tha cho nàng?”

Chu Thừa Hi lạnh lùng hừ một cái, vung tay lên, thân vệ của hắn lập tức tiến đến bắt người. Chương Xuân Triều, Bát Bảo cùng với hộ vệ do Thượng Quan Thành an bài lập tức rút kiếm trên người ra đấu với người của Phiêu Kỳ Doanh. Thân thủ của Chương Xuân Triều đã đạt đến cảnh giới xâm nhập vào doanh trại ngàn vạn quân chặt đầu thống soái mà không hề hấn mấy may, tất nhiên võ nghệ cao cường, kiếm pháp tinh diệu hiếm thấy. Thân binh của Chu Thừa Hi nhanh chóng ngã xuống, một thanh kiếm

sáng loáng dùng thế chẻ tre áp sát tên hậu duệ quý tộc, con trai hoàng hậu đang được người khác bảo vệ kia.

Mắt thấy kiếm của Chương Xuân Triều sắp đâm thành một lỗ thủng trên gáy Chu Thừa Hi, phía sau truyền đến một tiếng quát: “Dừng tay!”

Những hộ vệ bảo vệ Thượng Quan Mẫn Hoa đã bị người khác tước hết vũ khí, chủ thủ của Bát Bảo kê lên cổ Thượng Quan Mẫn Hoa, khuôn mặt bình thường che kín hàn ý, nói: “Tiểu Xuân sư phụ, nếu không muốn nàng ta xảy ra chuyện gì thì mau buông kiếm ra!”

Thượng Quan Mẫn Hoa bị khống chế. Nàng hơi ngửa đầu, lập tức nói: “Ông đi đi!”

Chương Xuân Triều thu lại kiếm trong tay, hần quay đầu lại. Động tác cực kì chậm rãi, nhìn ám vệ do hần một tay huấn luyện ra lâm trận phản chiến. Hần đột nhiên cười rộ lên, giống như hoa nở rộ, lửa giận đã lên đến đỉnh điểm. Hần nói: “Được lắm, tất cả các người giỏi lắm!”

Bát Bảo nao núng một lát, có lẽ là bởi nỗi sợ hãi chôn sâu trong đáy lòng, tay không hiểu sao lại đột ngột dùng sức, để lại trên cổ Mẫn Hoa một vết máu rất sâu. Tư Không Tiêu lo lắng kêu to, bảo Chương Xuân Triều với Chu Thừa Hi hãy nghĩ cho Mẫn Hoa.

Chương Xuân Triều ý cười càng sâu, vung vạt cầm y thêu đầy hoa, phiêu phiêu bay lên, trước khi đi còn nói: “Thượng Quan tiểu thư, cô hãy bảo trọng!”

“Ta biết rồi, ông đi nhanh đi!”

Chương Xuân Triều lại bay vút đi, giữa làn mưa tên, bóng hần phiêu nhiên biến mất trên bình nguyên.

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi quay đầu, đã thấy Chu Thừa Hi bước đến, một cước đá văng Bát Bảo đang khống chế nàng, hai tay dùng sức giữ chặt hai vai của nàng, cúi đầu nhìn vết thương trên gáy nàng, vẻ mặt âm trầm không rõ. Hắn cũng không nói gì cả, một tay túm nàng quăng lên lưng ngựa, xoay người phân phó Tư Không Tiêu hai câu xong cũng tung người lên ngựa.

Chu Thừa Hi ôm chặt thắt lưng của Thượng Quan Mẫn Hoa, đặt nàng ngồi trước người, hai người một con ngựa, dẫn theo một đoàn thân vệ mặc trang phục vàng sáng, gấp rút quay về Đại Đô. Ăn uống ngủ nghỉ đều ngoài dã ngoại. Chu Thừa Hi cũng không bạc đãi nàng, ngoài việc sai người nhìn chăm chăm nàng không cho tẩu thoát.

Hai người cũng chưa nói gì nhiều, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không có ý định nói gì với hắn. Mọi suy nghĩ trong đầu nàng lúc này đều đang rất mơ hồ, nàng nghĩ lão hồ ly sẽ không thua nhanh như vậy, một lúc sau nàng lại bình tĩnh, người hoàng đế an bài đã xâm nhập vào cả tổ trạch của Thượng Quan phủ, đến cả nơi Chương Xuân Triều tự tay huấn luyện ám vệ rồi, lão hồ ly sao có thể không thua?”

Khi về đến Đại Đô, thì vừa kịp lúc lão hồ ly bị đưa đến Ngộ Môn chém đầu.

Chu Thừa Hi quăng người vào pháp trường, tên quan giám sát hành hình đang định nói gì, bị hắn quát cho một roi thì không còn người nào dám ngăn trở nữa.

Thượng Quan Mẫn Hoa vạn vạn không thể tưởng được, Chu Thừa Hi chạy đến chết năm sáu con bảo mã, chỉ là để cho nàng thấy được giây phút phụ thân nàng Thượng Quan Thành bị hành hình. Nàng cũng không có tâm tư đi suy nghĩ ý đồ thực sự của đối phương là gì, toàn bộ tâm trí của nàng đều bị khuôn mặt của những người đang quỳ chặt pháp trường này làm cho kinh hoàng ngã quỵ.

Cho dù đã sống đến hai lần rồi, cho dù nàng tự biết tình cảm của nàng dành cho lão hồ ly là không sâu, nhưng là, nhìn đến chòm râu dê khó coi khiến người ta muốn giày vò kia, thì nàng lại muốn tiếp tục nhõng nhẽo, quấy phá cha già cổ hủ này, giống như những ngày tháng còn đọng lại trong kí ức – đang hiển hiện ra trước mắt nàng đây.

Nếu không có trí nhớ từ kiếp trước thì nàng chắc chắn sẽ coi cha già râu dê là phụ thân thực sự của mình, sẽ không nghi ngờ hành động của ông sau vè cứng chiều kia.

Thượng Quan Thành nhìn thấy nàng, khuôn mặt già nua vốn đã chết lạng, đột nhiên biến sắc, tức sùi bọt mép, quát: “Chương Xuân Triều đâu?”

Lúc này, Thượng Quan Mẫn Hoa sao còn không biết thâm ý của lão khi phái Chương Xuân Triều đi? Đột nhiên bi thương toát ra, hốc mắt ngưng lệ, ngập ngừng nói: “Con gái nên nghe lời phụ thân, nếu đi Nam Lương...”

Mưu phản thì sao, bù nhìn thì thế nào, đi qua thì cái gì cũng chẳng đáng giá.

Thượng Quan Thành không nói gì, nếu người đã trở lại Đại Đô, thì nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa. Lão nhắm mắt lại, một giọt lệ già bị ép rơi xuống: “Mẫn Nhi không phải sợ, trên đường có cha con, mẹ con, còn có thúc thúc bá bá đi cùng con!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cắn chặt môi dưới, nàng không sợ chết, nay nàng còn gì để mất nữa đâu, chỉ sợ oán khí trong lòng nàng khó tiêu đến mức không thể luân hồi mà thôi!

“Đã đến giờ!” Tên quan giám sát hành hình ném lệnh bài xuống, có người kéo nàng ra khỏi pháp trường.

Chém đầu cả nhà, có nghĩa là mấy trăm cái đầu người rơi bịch xuống đất, máu me tung tóe, quần chúng vây xem lớn tiếng trầm trồ, ánh sáng mặt

trời chói lọi đâm vào mắt phát đau nhưng cũng không đau đớn bằng ấn tượng khắc sâu trong lòng người giờ phút này.

Mỹ nhân mẫu thân gặp chuyện chỉ biết rơi lệ kia, lão phu nhân Thượng Quan gia gần đất xa trời kia, còn có những bà con cô bác lúc nào cũng tươi cười đầy mặt kia, tất cả đều trở thành kí ức của ngày hôm qua.

Thượng Quan Cẩm Hoa không nằm trong số đó, nàng biết rõ ràng, lão hồ ly đã an bài đường lui cho con trai con gái hẳn từ lâu, ngoại trừ Thượng Quan Tuyết Hoa đã bị đẩy lên ngôi đệ nhất hậu cung kia. Ngôi vị Hiền Phi vừa không thể bảo đảm trọn đời vinh hoa cho nàng ta, ngược lại còn biến thành lá bùa đòi mạng. Nghe người ta nói, một ngày trước khi hoàng đế hạ chỉ, Thập Tam hoàng tử chết thảm trong cung, nàng ta nghe được tin này xong liền điên rồi!

Cuối cùng cũng không biết là rượu độc hay ba thước lụa trắng, đã kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của cô gái từng rực rỡ thanh cao như đóa sen trắng này.

Xem xong buổi hành hình, Thượng Quan Cẩm Hoa mặc cho Chu Thừa Hi dẫn đi, bước vào hoàng cung Đại Chu. Trong một góc đường gần cửa cung, hình như có linh cảm, nàng ngẩng mắt nhìn lên, trong góc có một nam tử mặc hắc y, kéo thấp mũ sa màu đen, bóng lưng thô lương, bi ai mà kiên định, biến mất trong dòng người.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Phiên ngoại: Cấm Sát Vô Song

Đây là phiên ngoại nói về Thượng Quan Cấm Hoa. Đọc đến đây thì mình vẫn chưa thấy ghét tiểu Cấm lắm.

Thượng Quan Cấm Hoa, ra đời năm Thiên Bảo thứ sáu.

Lúc hấn chào đời, Chính Đức Đế mới chỉ là hoàng tử, nghe nói còn từng bế hấn, nghe nói quan hệ giữa hoàng đế với Thượng Quan gia là vô cùng tốt. Trên thực tế, từ lúc hấn hiểu chuyện đến giờ, người mẫu thân đáng thương của hấn kia vẫn luôn cảnh cáo hấn: Thiên uy khó dò.

Từ lúc còn bé hấn đã thông minh, biết nhìn thời thế, từ nhỏ đã biết giao hảo với quý nhân trong cung. Thất hoàng tử Chu Thừa Hi là một trong số đó. Thực ra hấn cũng không thích vị hoàng tử hành sự lỗ mãng lại thô bạo này. Nhưng mà người này lại là con trai ruột của hoàng hậu, là người con mà hoàng đế sủng ái nhất, là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí kế thừa hoàng đế tương lai.

Nếu những lý do đó còn không đủ để cho hấn chịu đựng tính cách thất thường thô bạo của Chu Thừa Hi, thì nguyên nhân căn bản hơn cả, chính là tìm cho muội muội hấn một cái đường lui trong tương lai. Thượng Quan Cấm Hoa vốn dĩ chỉ yêu thương một mình muội muội, hấn thương nàng từ nhỏ đã mất mẹ, lại không được phụ thân thương yêu. Bảo vệ muội muội là ý niệm kiên định nhất trong lòng hấn.

Thượng Quan gia là gia tộc danh môn, môn sinh trong nhà nhiều, thân thích quý tộc của tổ tiên cũng nhiều. Điều duy nhất không tốt là phụ thân

hàng năm vẫn ở châu tinh bên ngoài, hoàng đế hàng năm bác quyền đoạt thế, thậm chí một năm nâng ông ấy lên ba cấp.

Từ lúc còn rất nhỏ Thượng Quan Cẩm Hoa đã biết, nhà mình rồi sẽ có một ngày xảy ra đại biến cố, gia thế tiền tài như nước cũng vô dụng.

Thế nhưng, khi đó hãn vẫn còn có thể nhẫn nhịn hết thảy đối trá xung quanh mình, nghĩ một đằng làm một nẻo, diễn những vở kịch mà ai cũng biết diễn. Bởi vì hãn lớn lên trong loại gia tộc như này, không thể thay đổi quá khứ, vậy thì chỉ có thể biến đổi kết cục trong tương lai.

Năm Chính Đức thứ chín, năm Hoa Giáp, phụ thân dẫn một thiếu nữ xinh đẹp mới mười tám hai mươi tuổi từ một tỉnh phía Nam về, đến mùa Đông thì ôm một đứa bé còn đang nhắm mắt ngủ say trong tã lót, ban thưởng tên Mãn Hoa.

Lúc đầu, ai thèm để ý một thôn nữ chỉ có mỹ mạo thôi?

Thượng Quan Cẩm Hoa thân phận cao quý, còn chưa sa sút đến mức đi làm khó thiếp thất của phụ thân. Chỉ có thể trách nàng ta sinh ra được con gái quá mức xuất sắc, quá mức chói mắt. Đứa bé mới hai, ba tuổi kia, nhu thuận đến mức là phụ thân yêu thương nó vô cùng, trí tuệ lại khiến cho cả gia tộc Thượng Quan đều chú ý đến nó. Tranh đấu thường xuyên nhất trong gia tộc đó là thanh danh. Tuyệt Nhi hồn nhiên không thèm để ý đến bản thân mình so ra kém tiểu muội muội, thân là huynh trưởng như hãn lại tuyệt đối không cho phép hai mẹ con kia nhảy lên đầu bọn họ!

Một cái lời đồn không ảnh hưởng gì đến thế cục được truyền ra. Nhưng trong một nhà có mưu có quyền này cũng đủ để đồn người vào chỗ chết. Hãn lại không đợi được đến lúc lời đồn hủy diệt đứa bé mới bộc lộ tài năng này, mà nhận được lần thi hành gia pháp duy nhất trong đời. Một lần sơ sẩy, bưng bình mọng đẹp, Thượng Quan Cẩm Hoa rốt cuộc cũng hiểu được Thượng Quan gia và Hoàng tộc Chu thị vĩnh viễn không thể chung sống,

hắn lại càng hiểu được, ở sâu trong nội tâm của hắn, hắn ghen ghét người muội muội cùng cha khác mẹ này bao nhiêu.

Phụ thân. Người nam nhân chèo chống toàn bộ gia tộc, người dùng hết tâm tư bảo vệ căn cơ trăm năm của gia tộc trước thế lực khổng lồ của hoàng tộc, người mà Thượng Quan Cẩm Hoa từ nhỏ đã bái phục nhất, đại trượng phu vĩ đại nhất trong miệng mẫu thân. Người này chưa bao giờ ôm hắn hoặc Tuyết Nhi, cũng chưa bao giờ dùng lời nói ôn nhu hiền từ như vậy để dạy bảo mình và Tuyết Nhi, rằng cái gì nên, cái gì không nên.

Đó là tình thương của cha chân chính – thứ mà chỉ trong những gia đình nhỏ mới có, điều mà hắn và Tuyết Nhi khát vọng nhiều năm cũng không thể có được – vậy mà đứa bé kia lại dễ dàng chiếm được hết. Mẹ ruột của nó thật xinh đẹp, thật dịu dàng, lúc nàng ta nắm bàn tay nhỏ bé của con gái đứng cạnh phụ thân, hình ảnh ấp áp ấy như đâm vào mắt người khác, giống như chỉ có ba bọn họ là người một nhà.

Hắn cùng Tuyết Nhi là dư thừa.

Loại cảm xúc này mang lại cho hắn nỗi phẫn nộ, cho dù hắn ở bên ngoài nhận được bao nhiêu lời ca ngợi đi nữa cũng không thể nào xóa bỏ được nỗi phẫn nộ ấy.

Hắn nhớ tới người mẫu thân đáng thương kia. Suốt ngày ưu sầu, suốt ngày tính kế, suốt ngày lao碌. Đến trước lúc chết bà vẫn mở to hai mắt nhìn cánh cửa chưa bao giờ được mở ra kia. Nỗi phẫn nộ sâu trong tận đáy lòng của Thượng Quan Cẩm Hoa càng ngày càng lớn, mắt càng không chứa nổi đứa bé kia. Sơ Thiện Đường. Thành tựu của nó vang dội bốn phương, cũng thúc đẩy hắn liên minh với đám người Chu Xương. Phụ thân vì thế mà giận tím mặt, cũng vì thế mà hủy diệt cơ hội cho Tuyết Nhi được gả cho người trong lòng.

Hắn chỉ có một muội muội là nàng, nàng thích Chu Xương, vậy thì hắn dù có liều mạng cũng phải giúp nàng làm được.

Quan trọng nhất là trong tay mình phải có đủ lợi thế để đàm phán với phụ thân. Trong lòng hắn tràn đầy quyết tâm, hắn phải tạo ra thành tích để làm thay đổi cảm nhận của phụ thân về hắn: không đủ trưởng thành, không đủ bản lĩnh để trở thành tộc trưởng tương lai của gia tộc. Không để ý phụ thân trầm mặc nhíu mày, hắn nhận lệnh hoàng đế, trông nom việc xây dựng và quản lý Sơ Thiện Đường.

Trong lúc hắn không chú ý, đứa bé kia dùng một mưu kế nhỏ, liền đưa được Thượng Quan Xá vào quan trường. Hoàng đế mượn đề tài để nói chuyện của mình, phong cho người họ hàng kia của hắn một tước vị cao, đồng thời, phụ thân lại hạ lệnh cho toàn gia tộc, toàn lực phụ tá Thượng Quan Xá, bày tỏ lòng trung thành, cầu yên ổn.

Chuyện tranh giành sủng ái trong đại gia tộc cũng không thua gì hậu cung, hắn hình như cảm thấy sự tín nhiệm tin tưởng với cốt nhục tình thâm trong lòng hắn từ lúc sinh ra đến nay, hoàn toàn lung lay.

Vì cái vị trí chỉ có thể thuộc về hắn kia, vì hạnh phúc của muội muội, hắn và Thượng Quan Xá long tranh hổ đấu, kẻ vui mừng chỉ có hoàng đế.

Hơn nữa, mượn sức Chu Xương, là phải trả giá rất đắt.

Khi Sơ Thiện Đường vừa được dựng lên, số tiền đã qua tay hắn đã đạt đến con số kinh người. Sức lực, tâm huyết hắn đổ vào đó càng thêm nhiều, phòng ngừa người khác có ý định giở trò với số tiền này. Chung quy vẫn xảy ra vấn đề. Cuối cùng thì Thượng Quan Cẩm Hoa không thể không thừa nhận, mặc kệ hắn đã lăn lộn trong giới quan lại thế gia nhiều năm, vẫn ngăn không được lòng tham của người.

Chuyện đám người Chu Xương kia ngấm ngấm chiếm đoạt khoản quyền góp của Sơ Thiện Đường – lại một lần nữa chứng minh dự đoán

trước kia của nàng ta là đúng. Sự lão luyện nhìn thấu lòng người của nàng ta khiến lòng người chấn kinh.

Bỗng nhiên, hẳn nhớ tới đánh giá của đứa bé kia về việc Chu Xương và hẳn kết giao.

Lần đó, cái đầu nho nhỏ của nàng ta giễu võ dương oai trước mặt hẳn, hai mắt tràn đầy vẻ khinh thường, giọng nói mỉa mai, phần nộ gầm lên: “Cái đồ con heo nhà người, phó thác muội muội cho loại người này còn chưa tính, lại còn đi tin tưởng lời hẳn thề! Ta chưa từng thấy ai ngu hơn người, người là đồ đầu heo, ngay cả heo còn thông minh hơn người!”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Hẳn đã thống khổ ngày ngày đêm đêm vì trót tin lầm Chu Xương. Tuyệt Nhi của hẳn, mềm mại như vậy, nhỏ bé như vậy, nàng chưa bao giờ yêu cầu điều gì với hẳn hay phụ thân, ngoại trừ Chu Xương.

Hẳn sao có thể nhẫn tâm làm nàng thất vọng. Hẳn gạt người nhà, khơi thông quan hệ, đưa muội muội vào danh sách tuyển tú. Một lần sai lầm kia, là nỗi đau cả đời này của hẳn. Tuyệt Nhi đáng thương của hẳn, cuối cùng vẫn phải rơi vào kết cục giống mẫu thân hẳn kia. Bắt đầu học được cách tính kế, bắt đầu biết ghen ghét, sự mềm mại, ôn nhu, thuần khiết của nàng bị hậu cung ăn thịt người này tra tấn đến máu chảy đầm đìa.

Hẳn không chỉ hối hận một lần, rằng hẳn giá như chưa từng kích động vì đứa bé kia.

Hẳn đấu tranh với nàng ta, làm cho hẳn mất đi sự duy trì của gia tộc, cũng làm cho hẳn mất đi Tuyệt Nhi duy nhất, cũng đẩy hẳn đến ngã ba đường của mưu phản hoặc là diệt tộc.

Sự thông minh của nàng ta làm cho người ta sợ hãi, sự nhìn xa trông rộng của nàng ta làm cho người ta kinh hãi. Tồn tại của nàng ta là biểu hiện rõ rệt cho sự thất bại của hãn, chỉ cần nàng ta còn sống một ngày, Thượng Quan Cẩm Hoa hãn sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ những tội lỗi mà hãn đã phạm phải. Đáy lòng hãn sẽ vĩnh viễn phải chịu đựng nỗi đau đớn từ tâm đến xương kia.

Trước cặp mắt lạnh như băng nhìn thấu hết thảy mọi thứ kia, hãn chỉ có thể chật vật mà nhận thua.

Nếu không có nàng ta. Hãn vẫn là người thừa kế tiêu chuẩn cao cao tại thượng của gia tộc Thượng Quan, có muội muội yêu thương, có bạn bè không chê vào đâu được, sao có thể thua đến hai bàn tay trắng?

Trong lòng hãn đang nhẫn nại chờ ngày bùng nổ. Không bao lâu, Tuyết Nhi mang Long thai. Thượng Quan Cẩm Hoa quả quyết làm một cái quyết định: “Hủy diệt toàn bộ chứng cứ, làm cho nàng ta biến mất, để hết thảy trở về như trước, như khi chưa có đứa bé kia.

Chu Thừa Hi lại đi vào cái bẫy kia đâu tiên.

Khi nghe thấy tin này, Thượng Quan Cẩm Hoa chỉ biết trợn mắt há hốc mồm. Tên hoàng tử đã man tính tình thô bạo, làm việc không không có kế hoạch ấy, đến tột cùng là phát hiện được bí mật trong Sơ Thiện Đường, hay là chỉ đến để tra tấn đứa bé kia thôi?

Ám vệ Linh Lung ở bên ngoài ngăn cản thảm kịch phát sinh, bên trong Chu Thừa Hi trọng thương, mấy tên nô tài thiếu niên nhanh chóng đưa hãn đi. Nàng ta sợ hãi, kinh hoàng đầy mặt, nhìn vết máu trong tay, ngẩn người.

Người của phụ thân sẽ đến điều tra tình hình cụ thể rất nhanh thôi, Thượng Quan Cẩm Hoa sai người quăng nàng ta đi, cũng xử lý toàn bộ dấu vết. Hãn tin tưởng, thời tiết tháng mười một, đủ để lạnh chết bất cứ một đứa

nhỏ nào. Giống hệt như những đứa bé đã chết trong Sơ Thiện Đường này thôi.

Người của Chu Xương không hiểu ý của hã. Còn thành thực quẳng nàng ta vào cái mỏ hoang kia. Cho nên, nàng ta lại được cứu về.

Thực ra, nàng ta còn sống hay không sống cũng không thay đổi được con đường sau này – hoặc là diệt tộc, hoặc là mưu phản.

Khi trong nhà biết được Thượng Quan Xá định trình bản sổ sách ghi lại tội lỗi của Sơ Thiện Đường lên cho hoàng đế xem, phụ thân tức giận đến mức bệnh cũ tái phát, không còn tâm trí đi trách cứ hã tội tin lầm kẻ gian. Phụ thân hã vội vã dời thế lực của gia tộc đi, vội an bài nhân thủ và quan hệ bảo vệ con gái, vội giải quyết tai ương sắp sập xuống toàn bộ gia tộc này.

Thượng Quan Cẩm Hoa không thể chấp nhận được sự ngu trung của phụ thân, hã tăng cường hợp tác với Chu Xương.

Sau khi đứa bé kia tỉnh lại, lại một lần nữa bộc lộ tài trí kinh người. Nàng ta không cần Tấn Sơn Vương che chở, cũng không cần phụ thân an bài đường lui, nàng một mình xông ra, bằng ý tưởng và hành động của mình mà chiến thắng một cách xinh đẹp và vinh quang.

Đúng vậy, hoàn toàn thắng.

Phẫn nộ và thất vọng là hoàng đế.

Nàng nói với hã, nàng thà rằng chết đứng, chứ tuyệt đối không cúi đầu.

Thượng Quan Cẩm Hoa vĩnh viễn nhớ cái khoảnh khắc kia, sự kiêu ngạo của nàng ta, khí chất không ai bì nổi của nàng ta, dưới ánh trăng, xinh đẹp như một đóa Mạn Đà La kiều diễm, yêu đã trí mạng.

Cũng trong khoảng khắc đó, hãn rốt cục cũng nhìn thẳng vào đối thủ cả đời này của hãn. Thượng Quan Mẫn Hoa, không biết từ bao giờ, đã trở thành một thiếu nữ đủ để mị hoặc thế nhân rồi.

Sau đó, bọn họ không còn cơ hội giao tranh nữa.

Nàng ta gả vào Duyên Khánh Cung, làm thiếu hoàng tử phi của nàng. Hãn ở ngoài cung, dồn toàn bộ sức lực để sửa đổi sai lầm trước kia, phân rõ giới hạn với Tấn Sơn Vương.

Năm Chính Đức thứ hai mươi hai, biến cố tới không đột nhiên, chém đầu cả nhà cũng là kết cục nhất định. Hãn đau lòng nhất là Tuyết Nhi của hãn, cô bé đáng thương ấy mất đi tình yêu, mất đi đứa nhỏ, còn bị ép phải tự vẫn ngay trong cung điện hoa lệ lạnh băng kia. Hãn tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp với hoàng đế, hãn phải đòi lại công bằng cho Tuyết Nhi.

Hãn cần sự giúp đỡ của thiếu nữ kia, hãn không rời khỏi Đại Đô theo sự sắp xếp của phụ thân. Hãn ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, quả nhiên đã đợi được nàng và Chu Thừa Hi đến.

Vì thế, hãn biết, nàng ta nhất định không chết được.

Rõ ràng nàng và hãn thua thất bại thảm hại như vậy, thua đến hai bàn tay trắng, vậy mà dưới ánh mặt trời, bóng dáng nàng lại càng thêm kiêu ngạo hơn bình thường, đôi mắt tối tăm thâm trầm, vẻ kiêu ngạo như trước làm cho người ta tuyệt vọng.

Người ta nói, nàng ta ngay cả một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi.

Hãn biết, nàng tuyệt đối sẽ không nhận thua như vậy, nàng so với Tuyết Nhi càng thêm kiên cường, càng thêm quyết tuyệt.

Bỗng nhiên, lúc ấy, hãn cảm thấy thật may mắn, mùa đông năm ấy nàng không chết.

Bởi vì chỉ có hãn biết, nàng bảo vệ che chở cho mẫu thân nàng bao nhiêu thì nỗi căm thù nàng dành cho hoàng đế sẽ sâu sắc bấy nhiêu. Nàng chắc chắn sẽ ra tay với hoàng đế. Đây cũng không phải chuyện đại nghịch bất đạo gì. Nàng chính là một thiếu nữ kiêu ngạo như vậy, bất luận kẻ nào đều không thể nhục nhã nàng, trừ khi nàng tự nguyện chịu đựng.

Cho nên, giữa hoàng đế và Thượng Quan Mẫn Hoa nàng, chỉ có thể có một người sống sót, tranh đấu như thế, chỉ đến lúc một trong hai chết mới dừng lại thôi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Lương Đệ

Thượng Quan Cẩm Hoa?

Quên đi hết thầy, gia nhập giang hồ là kết cục tốt nhất.

Trước mắt có một đội nhân mã, Tuyên Sở dẫn theo cấm quân và cung nhân chặn đường. Mặc cho Chu Thừa Hi dẫn theo bao nhiêu người, cũng phải chịu thương lụi bước.

Thượng Quan Cẩm Hoa vừa tập trung suy nghĩ xem Chu Thừa Hi định làm gì, liền nghe được tiếng cung nhân the thé truyền đến, Văn công công vung phát trần, ngăn hẳn lại: “Điện hạ, Thánh thượng đang chờ ở Việt Dương Điện, còn mời ngài để cho Thượng Quan tiểu thư theo lão nô đi thôi.”

“Làm càn, lui ra!” Chu Thừa Hi trợn mắt nhìn, Văn công công vẫn trầm ổn lại khoan dung vung phát trần với hai bên trái phải, Thượng Quan Cẩm Hoa liền bị mấy cung nhân xách đi, để Chu Thừa Hi ở lại rống giận không thôi.

Thượng Quan Cẩm Hoa hơi hơi quay đầu, chỉ cảm thấy đến lúc này rồi mà Chu Thừa Hi còn muốn diễn trò, quả là kì quái mà cũng thú vị cực kì.

Nàng bị đưa vào một tòa cung điện không người, lúc đầu thật im lặng, sau đó Văn công công tự mình đưa cơm tỳ tới ba lần cũng không nói nhiều, thỉnh thoảng chỉ thở dài rất khẽ, sau đó lại vung phát trần rời đi. Nếu gặp

thái giám, thị nữ nào dám vô lễ với nàng, vị Đại tổng quản hoàng cung này chỉ dùng một ánh mắt, kẻ đó liền không còn đường sống.

Trời dần dần chuyển lạnh. Tòa cung điện này vắng lặng đến nỗi ngay cả chim cũng không thấy bay qua.

Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn giữ thói quen cũ, đứng bên cửa sổ lặng yên nhìn lên khoảng trời kia, có thể mấy ngày liền không phát ra tiếng động gì. Mệt liền ngủ, tỉnh liền ăn, không khác gì với lúc ở Duyên Khánh Cung. Cho đến tận một buổi tối nào đó, nàng đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng, mở mắt ra hoảng hốt thấy rất cả mọi thứ trong mộng đều là sự thật, sự lạnh lẽo trong lòng càng lan rộng ra.

Nàng chợt thấy trong phòng có gì đó kì quái, đột nhiên thấy trên đầu giường có một bóng đen, lòng co rụt lại, hai mắt trừng trừng, mấy lần định kêu to lên.

“Đừng kêu!” Chu Thừa Hi lấy tay che mũi miệng nàng lại. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ gật đầu, hẩn thu tay về. Nàng lẳng lặng chờ hẩn nói ra ý đồ hẩn đến đây. Đợi hồi lâu, Chu Thừa Hi lại tức giận mắng: “Cô không hỏi ta đến chỗ cô làm gì sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy hẩn tức giận thì cũng chiều lòng hỏi: “Xin hỏi Thất hoàng tử đêm khuya đến thăm, có gì chỉ bảo?”

“Ta, ta...”

Hiếm khi mới thấy tên này do dự, Thượng Quan Mẫn Hoa có chút kì quái. Nương theo ánh trăng mỏng manh, nàng lẳng lẽ đánh giá Chu Thừa Hi, nàng phát hiện ra chút bất đồng. Bình thường tên này kiêu ngạo, ương ngạnh, khí thế không ai sánh được. Tối nay, trong ánh mắt hẩn đủ vẻ sầu khổ, giống như trong lòng đang phải chịu thống khổ gì lớn lắm.

Chỉ nghe Chu Thừa Hi “ta, ta” một hồi lâu, đột nhiên lại đổi đề tài hỏi một câu: “Cô có... nhớ ta không?”

Khóe môi Thượng Quan Mẫn Hoa giương lên, đủ trào phúng. Chu Thừa Hi lại nói: “Ta định cứu cô ra ngoài.”

Nói xong, dùng sức một cái, ôm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa vào trong ngực. Ôm chặt như vậy, giống như nguyên nhân làm lòng hăn nảy sinh nỗi tuyệt vọng chính là cô gái trong lòng này.

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy sắp thở không nổi, lại bị bắt phải ôm lấy hăn. Nàng tựa mặt vào trên vai Chu Thừa Hi, cố gắng rướn cổ lên. Nhìn lên góc phòng tối không thấy rõ, trong lòng mắng điên cuồng tên này lại phắt tác bệnh thần kinh. Cho dù hăn muốn nàng chết thì cũng không cần phải tự mình động thủ bóp chết nàng như này chứ!

Chu Thừa Hi lại hiểu nhầm sự run run vì phần nộ của nàng là sợ hãi, mềm giọng xuống nói: “Đừng sợ, đừng sợ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, nàng hoàn toàn đoán không ra tên hỗn thế ma vương này nửa đêm không ngủ chạy đến đây phát bệnh điên làm gì. Sau khi hăn rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa lại trừng hai mắt, đến lúc trời sáng mới hơi thấy buồn ngủ. Nghĩ đến cử chỉ quái dị của Chu Thừa Hi, lại thấy toàn là một chữ “Loạn”. Nàng khoác trường bào đi vào trong đình, nhìn chân trời phía góc cung điện chậm rãi phiếm hồng.

Lúc mặt trời lên, Việt Dương Điện tuyên chỉ: Chu Thừa Hi được sắc phong làm Thái tử, Chu Thanh Ca là phi, Giang Kỳ Vân là sủng phi, biếm nguyên hoàng tử phi là Thượng Quan Mẫn Hoa xuống làm Lương Đệ, đồng cấp với nàng còn có Nhậm Lại Xuân. Đối mặt với vẻ trào phúng của cung nhân, Thượng Quan Mẫn Hoa không sợ hãi, không giận dữ tiếp chỉ, theo cung nhân dẫn đường trở lại Duyên Khánh Cung. Từ hôm nay trở đi, nơi này là Đông Cung.

Đêm hôm quay lại Duyên Khánh Cung, Chương Xuân Triều đột nhập .

Dưới ánh nến lay động, tay Thượng Quan Mẫn Hoa cầm bút lông, đang luyện chữ, không ngừng đầu lên mà chỉ nói: “Ta sẽ không đi.”

“A, Thượng Quan tiểu thư định dựa vào bản lĩnh của mình để làm cái gì?” Mặt Chương Xuân Triều hơi vặn vẹo, châm chọc: “Hôm nay đã mất đi vinh sủng của Thái tử phi, ngày hôm sau chính là cô bị đặt lên lò thiêu sống!”

“Chỉ cần có một cơ hội, Mẫn Hoa cũng muốn thử một lần.” Thượng Quan Mẫn Hoa buông bút, cười nhẹ, đưa thiệp chữ cho đối phương xem: “Tiểu Xuân sư phụ, chữ này có đẹp không?”

Chương Xuân Triều mặt như quan ngọc, sắc như hoa xuân, lạnh lùng cười: “Thượng Quan Mẫn Hoa, ta có giao ước với phụ thân cô, chỉ cứu cô ba lần. Đây là là một lần!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, mặc cho Chương Xuân Triều thẹn quá hóa giận vung kiếm tới, xẹt qua vành tai nàng, xé nát thiệp chữ trên bàn kia, tức giận rời đi.

Duyên Khánh Cung mấy ngày nay không có chuyện gì, các cung nhân chỉ tập trung lo đại hôn cho Thái Tử. Khác hẳn với lần cử hành hôn lễ giản dị theo lễ cổ của Đại Chu với Thượng Quan Mẫn Hoa trước kia, lần này hôn lễ được chuẩn bị trong một khoảng thời gian dài, một lúc cưới ba phi tần, là chuyện quan trọng của hoàng gia.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhàn nhã ngồi trong đình ngắm hoa, đàn hương trước án, tay phủ mặt đàn, cung nhân phần nộ hay khiêu khích cũng không thể khiến nàng chú ý lấy một chút. Trước mặt người, nàng như là đã quên hết cừu hận hay nhục nhã, suốt ngày tiêu dao, bình yên tự đắc.

Sau lưng người, nàng đêm đêm mất ngủ vì cơn ác mộng tràn ngập máu me kia, chỉ có thể mở mắt đợi bình minh, cảnh tượng ấy thỉnh thoảng lại xuất hiện trong mơ, tra tấn thần kinh nàng suy yếu dần. Đến cuối cùng, dù lòng nàng có cứng rắn, có sắt đá, cũng không chịu được hao tâm tổn sức như vậy, trong lúc đánh đàn cứ thế ngắt đi, sốt cao không giảm.

Trong cung điện vốn tĩnh lặng thân nhiên đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, trong lúc nàng mê man lúc mê lúc tỉnh, người đến người đi, nàng đứng trong đó, vươn tay định chạm vào, lại không thể nắm giữ được bất cứ thứ gì, vô luận là quen thuộc hay xa lạ.

Nàng thống khổ đến run rẩy, nàng lại nhìn thấy người trong lòng nàng, mang theo vinh quang vạn trượng, đứng trên đầu tường thành, áo giáp màu bạc, vạn tiễn xuyên tâm vẫn sừng sững không ngã. Sau một màn sương máu khác, Thượng Quan phu nhân ngồi trên cửa sổ, một bên khuôn mặt dịu dàng, ôn nhu, kim thoa trong tay lúc lên lúc xuống. Lão hồ ly vuốt chòm râu dê, đầy mặt từ ái, nhìn đứa bé đang ngồi trước bàn học tập đọc, trong ánh mắt chứa ý cười, tình thương không nói thành lời.

Xa xa thêm một chút, là lễ mừng năm mới, nàng dùng khăn tay may lại hà bao, lão trưởng bối cùng các cô dì chú bác quây quần nói chuyện nhà, có đứa bé nghịch ngợm khêu nến, có thiếu niên phong lưu, có nữ tử xấu hổ.

Mỗi một người mà nàng có thể gọi được tên, mỗi một người mà nàng không thể nhớ nổi, đều ở một ngày kia, bị ánh mặt trời chói mắt mang đi xa.

Ảo ảnh về ngày xưa ấm áp hóa thành một cái đầu người dữ tợn, bao nhiêu người chết không có lí do, khuôn mặt tức giận, bóng đêm và máu tươi quẩn quanh nàng, làm nàng hít thở không thông.

Dưới đáy vực sâu của tuyệt vọng, nàng đau lòng đến không kìm nén nổi, chút ấm áp mà nàng chưa từng quý trọng kia, một khi mất đi thì vĩnh

viễn không cách nào giữ lại được.

“Mẫn Hoa...”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Có người đang gọi nàng, có người đang kéo tay nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa tâm trí hoảng hốt, chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng hỏi: “Là Tử Hậu sao?”

Liễu Tử Hậu hồng hốc mắt, nhẹ giọng đáp: “Vâng, Tử Hậu vẫn ở đây, tiểu thư đừng sợ.”

Tần Quan Nguyệt thu kim châm lại, nói: “Tình là tốt rồi.”

“Bồ Tát phù hộ, thực sự là Bồ Tát phù hộ.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng mắt nhìn lên, là Linh Lung kia đang vui sướng cảm tạ thần phật bốn phương chưa bắt mất hồn của tiểu thư nhà nàng ta. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú lạnh lùng mà căm hận của nàng, Linh Lung xoay người lại, hơi co rúm người, ngập ngừng muốn nói, Thượng Quan Mẫn Hoa giận cực, hận cực, chỉ phun ra được một chữ: “Cút!”

“Tiểu thư, nô tỳ...” Chưa đợi nàng ta nói, Thượng Quan Mẫn Hoa phun ra một ngụm máu, giãy dụa muốn đứng lên đánh chết nô tỳ phản chủ này. Tần Quan Nguyệt ở bên cạnh ngăn lại, ôm nàng nằm lại trên giường, hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng quát: “Đi xuống!”

Không bao lâu, trong phòng chỉ còn Tần Quan Nguyệt.

Lão định lui ra, Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng giữ chặt góc áo của lão, Tần Quan Nguyệt quay đầu lại, vẻ thương xót đầy mắt, nhẹ nhàng than

thở, nhẹ nhàng nâng nàng ngồi dậy, ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa đầu trấn an, không nói gì.

Trong phòng cực kì tĩnh lặng, tiếng hít thở nhẹ đến mức mơ hồ không nghe thấy, chỉ có tiếng ánh nến thỉnh thoảng nẩy lên hoa lửa nho nhỏ.

Cuối cùng, Tần Quan Nguyệt đánh vỡ mê cục, lão hỏi: “Mẫn Hoa đang nghĩ gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa mềm mại dựa vào vai lão, hơi thở vẫn trong trẻo mà lạnh lung, ôn nhu, lại càng thêm bao dung. Đáy lòng nàng u sầu rồi rẫm, chỉ cần chạm nhẹ là rớm máu. Nàng chậm rãi nói: “Mẫn Hoa trước giờ vẫn quật cường, thường phải chịu đánh chửi, có chút vẫn là tự mình rước lấy. Chưa bao giờ nghĩ cho nàng lấy một chút, đánh là đánh vào người con, đau là đau trong lòng mẹ.”

Nàng nức nở cười khổ một tiếng: “Ngày còn bé, mỗi lần Thượng Quan Mẫn Hoa bị thương nặng, ngất đi rồi tỉnh lại, mẫu thân liền vui vẻ khóc lóc cảm tạ trời đất, còn luôn nói câu: “Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ.”” Nhắm mắt một cái, tất cả dịu dàng ôn nhu mà nàng đã bỏ qua lại hiện lên từ sâu trong kí ức lạnh như băng. Phụ thân nghiêm khắc, từ ái, mẫu thân hiền từ, mềm mại, tiếng quát giận dữ cùng giọng khuyên can mềm mại đan xen vào nhau, như đang giằng co vụn qua vụn lại bên tai nàng.

Hốc mắt khô khốc đột nhiên có nước mắt không ngừng rơi xuống. Những giọt nước mắt này như nước vỡ đê, rốt cuộc ngăn không được.

Nàng chôn sâu đầu vào trên đôi vai gầy như thanh sương kia, căn môi đau khổ nức nở, toàn thân run rẩy, bi thương không nói được một lời.

“Khóc được ra là tốt rồi! Khóc được ra là tốt rồi.” Tần Quan Nguyệt cũng không nói gì thêm, không nhẹ không nặng mà vuốt ve lưng nàng, vòm ngực vững chãi lại ấm áp này cho nàng một chút an tâm. Chẳng bao lâu sau, thần trí Thượng Quan Mẫn Hoa dần mơ hồ, yên lặng đi vào giấc ngủ.

Không biết đã ngủ bao nhiêu, đợi nàng từ từ tỉnh dậy, trong ánh sáng mờ nhạt, bên ngoài rèm có bóng người chớp động, được ánh nến in bóng lên rèm che trên giường, như yêu ma quỷ quái đang nhe nanh giường vuốt.

Nàng im lặng tập trung lắng nghe, bên ngoài rèm sa có người tự đắc tuyên bố: “Ta đã nói nàng không phải kẻ dễ bắt nạt mà! Nếu nàng có thể ngoan ngoãn cúi đầu, vậy thì heo mẹ cũng bay lên trời rồi.”

“Thái tử nói có lý. Có điều, đêm xuân ngắn chẳng tày gang, điện hạ vẫn nên đi sang bên kia đi.”

“Vâng, đúng rồi, bây giờ thái tử nên đi rồi.”

Chu Thừa Hi lạnh lùng hừ một cái, hai người Giang, Nhậm không dám nhắc lại. Lạc Sinh đùa nghịch viên minh châu trong tay, cười hì hì hỏi: “Ngài không đi đến chỗ Thái tử phi, thì làm thế nào giải thích chuyện đêm đại hôn hành tung Thái tử không rõ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi sững sờ, đêm nay là đại hôn của Chu Thừa Hi?

Sau này những người kia sẽ không nghĩ nàng giả bệnh, dẫn Chu Thừa Hi tới đây, cố ý phá hoại đại hôn để phục thù việc nàng mất đi ngôi vị Thái tử phi đấy chứ?

“Ha, sao có thể phụ lòng Thượng Quan Lương Đế được chứ?” Chu Thừa Hi cười rộ lên: “Các người nói xem, nếu nàng ta thực sự thích bản Thái tử, khà khà, thật là thú vị cỡ nào chứ?”

“Xéo đi nơi khác làm đại mộng Xuân Thu của anh đi! Lập tức rút cho ta!” Không thể chấp nhận được chuyện oan uổng như thế, Thượng Quan Mẫn Hoa cầm gỏi ngọc, hung hăng ném ra ngoài.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tất cả (Thượng)

Gối ngọc rơi xuống đất, cách rèm sa khoảng hơn trượng.

Chu Thừa Hi khẽ nâng tay lên, đám người Lạc Sinh lặng lẽ lui ra. Chu Thừa Hi cất bước đi lại, xốc lên rèm sa dày mấy lớp, đi vào trước mặt nàng. Thấy nàng một nửa thân mình đã ngã ra ngoài giường, đáy mắt không có tình ý ôn nhu, vẻ mặt âm trầm không rõ biểu cảm, chỉ nghe hẩn hoi một câu, giọng không cao không thấp: “Cô hận ta?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thở hồng hộc, nhìn hẩn cầm gối ngọc lên tay xem xét, nghiêm túc và lạnh lùng. Nàng cười lớn một tiếng, trả lời: “Chẳng lẽ, Mẫn Hoa còn phải cảm động đến rơi nước mắt khi nhận được đại ân không giết của Thái tử điện hạ?”

Ý cười nhẹ bên khóe môi của Chu Thừa Hi dần dần tan đi, hai mắt lạnh như băng, ánh mắt cứng rắn, lạnh lùng thốt lên: “Được làm vua thua làm giặc, đừng nói cô không hiểu, cô hận ta làm gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cơ hồ tức giận đến rồ cả phổi, người này tối nay muốn đến chọc giận nàng rồi. Nàng hít sâu, áp chế lửa giận đã bị châm lên, chẳng hề hé răng. Chu Thừa Hi ném mạnh cái gối ngọc về phía nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa tránh đi, gối ngọc sượt qua mặt, choang một tiếng vỡ tan.

Nàng tưởng tên này lại muốn dùng bạo lực giải quyết vấn đề, vừa định đứng dậy, Chu Thừa Hi đã đứng đến trước giường, thấy nàng ngàng đầu thì

túm chặt lấy hai vai nàng, nhắc nàng ngồi thẳng dậy. Hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt hẳn có phần dữ tợn, quát: “Nói đi! Cô hận ta cái gì?”

Nhìn thẳng cặp con người khát máu, hung ác kia, Thượng Quan Mẫn Hoa mặt không đổi sắc, nói: “Thái tử điện hạ, ngài nói ta hận ngài làm cái gì?”

Chu Thừa Hi thấy nàng không phải nói dối, cười rộ lên, lực trên tay cũng giảm đi, nói: “Đúng vậy, cô hận ta làm cái gì? Cô năm lần bảy lượt cản trở ta kế thừa ngôi vị chủ nhân Đông Cung, chặn giết trên chiến trường, độc sát trong cung, mưu sát ngoài cung, tiểu vương chưa bao giờ so đo với cô. Còn người nhà cô, cánh tay che trời, ý thế hiếp người, làm bao việc ác, còn không biết thu liễm, chém đầu cả nhà chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu chỉ vì những chuyện này mà hận ta, cô cũng chẳng có gì đáng nói!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cụp mi không nói, hẳn lạnh lùng xùy một tiếng. Lại nói: “Nghĩ đến mẫu hậu của tiểu vương đã bị biếm lãnh cung, còn phải chịu khổ hình, rồi bị thiêu chết, cô làm mẫu hậu của tiểu vương không được chết yên ổn, tiểu vương cũng không làm khó cô. Như thế cô cũng không thể hận ta!”

Bộ dạng đại nhân đại lượng không cần nàng nói cảm ơn của Chu Thừa Hi này khiến người ta phải bật cười. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa ngẩng đầu, lập tức vỗ tay cười ngặt nghẽo, Chu Thừa Hi lạnh lùng nướng mày, ánh mắt thâm trầm, tàn nhẫn: “Cô cười cái gì?”

Mắt thấy sắc mặt Chu Thừa Hi đã đen như đít nồi, nàng khẽ nhíu mày, nhếch môi, nói bằng giọng cực kì châm chọc: “Thái tử điện hạ, ta chỉ hi vọng anh vẫn nhớ rõ chuyện cũ bốn năm trước. Bộ tộc Cam thị rơi vào kết cục xử trăm cả nhà kia, là dưới danh nghĩa nào?”

Thông đồng với địch, làm mất Trú Mã Than, phòng tuyến quan trọng nhất phía Bắc, làm cho cửa Yến Môn Quan bảo vệ Đại Chu vỡ thành từng

mảnh mặc cho gót ngựa Bắc Mạc giày xéo dưới chân.

Chu Thừa Hi im lặng không đáp. Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy hai tay hẳn ra, nhìn hẳn thật sâu. Nàng liên tục cười lạnh, nói: “Người đời vẫn nói Cam hoàng hậu đương triều chết trong tay Thượng Quan thị, phụ thân ta giết bà ta làm gì? Chỉ có kẻ ngốc mới không biết: Âm mưu thông đồng với kẻ địch bán nước là Tấn Sơn Vương, xuống tay trong lãnh cung để giành quyền nắm giữ hậu cung là Bạch Thái Phi, còn kẻ đứng sau màn bày mưu tính kế kia, chính là người đứng đầu toàn bộ triều đình Đại Chu – Hoàng đế tệ hạ!”

Đối phương nghe được, chấn động toàn thân, vẻ tàn nhẫn trong mắt càng dày đặc. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cười một tiếng, lạnh lùng nói tiếp: “Ngày ấy điện hạ muốn tới Trú Mã Than lập quân công, đừng nói Thượng Quan gia nhà ta cản trở anh ra ngoài, là chính ta giúp anh ra cung! Nhưng, anh có biết ta được đối đại trong thâm cung như thế nào không? Một vụ đầu độc nhằm thẳng vào Thượng Quan thị!”

Một ngày đó ở Vinh Phúc Cung, nếu chỉ phạm một chút sai lầm thì đầu của Thượng Quan Mẫn Hoa đã chẳng giữ được rồi.

“Trước kia, tình cảnh của Thượng Quan thị rất vi diệu, Vinh Phúc Cung và Cam Tuyên Cung kèn cựa lẫn nhau, thế lực trong triều cũng thay nhau áp chế, suốt một thời gian dài, Đại Chu này bình an vô sự.” Thượng Quan Mẫn Hoa nói tiếp, trong giọng nói của nàng chứa đựng hàn ý rét lạnh: “Từ sau khi quân quyền của Cam thị thu về tay hoàng đế Bạch Thái Phi và Tấn Sơn Vương đã chẳng còn băn khoăn gì, hò nhau tính kế hại bộ tộc Thượng Quan thị, phụ thân ta bất đắc dĩ mới phải dùng toàn lực kiềm chế Bạch thị, ngăn cản Tấn Sơn Vương làm phản. Kết quả, quân quyền Tây Nam cũng đã thu về, cả nhà Thượng Quan máu chảy thành sông. Ha ha, anh nói xem, lần này ai mới là người mưu tính sâu xa nhất?”

Bố cục mà hoàng đế ân nhân bố trí, một khi tiến hành, Cam thị, Bạch thị cùng Thượng Quan thị - ba đại hào môn vọng tộc chỉ trong chốc lát đã hóa thành hư ảo. Chu Thừa Hi nếu coi cái chết của toàn gia tộc Thượng Quan có thể dùng để xóa đi nỗi hận khi Cam thị diệt tộc, vậy cũng không sao. Nàng quả thật không hận hấn, nàng hận hấn làm cái gì? Nàng cùng hấn đều chỉ là quân cờ trong tay người ta.

Chu Thừa Hi yên lặng, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không nhìn hấn, nàng chỉ nhìn vào hoa văn trên rèm sa, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng nói: “Ngày đó ta và anh sao có thể nghĩ đến, ai cũng đang ở trong cuộc, làm sao nhìn thấu?”

Ai có thể dự đoán được, lòng hoàng đế lại tàn nhẫn, tuyệt tình đến vậy? Để trừ bỏ Thượng Quan thị và đám người Bạch Thái phi, ngay cả vợ cả lão cũng có thể vứt bỏ, lại càng không tiếc lợi dụng cái chết của bà ta làm cớ. Để vương vì nghiệp lớn, quả thực lạnh lùng vô tình tận tủy tận xương. Chỉ chốc lát sau, Chu Thừa Hi đã bình tĩnh lại, mọi suy nghĩ đều giấu hết sau vẻ lạnh lùng kiêu ngạo kia, hấn cười lạnh: “Cô tâm tư tinh tế, thông tuệ, quả không phụ một chữ Mẫn.”

Xem ra, hấn cũng hiểu vấn đề trong chuyện này, mới có thể nói ra câu đấy. Lại thấy người này chậm rãi tới gần, không còn vẻ ngoan độc nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa không biết hấn muốn làm cái gì? Trong lòng lại quyết tâm không lùi về sau, nàng hơi nhíu mày, tên này đến gần như thế làm gì? Vừa rồi hai người thảo luận thật nghiêm túc, hình như không nói gì khiến người khác liên tưởng đến chuyện tình sắc gì đó mà?

Chu Thừa Hi có một khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, khí chất trong trẻo, một bộ ngọc thụ lâm phong. Hấn vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng lướt trên má nàng, khiến cho nàng run lấy bầy.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin

cảm ơn!!!

Các đầu khớp ngón tay lập tức mở ra, nắm lấy cảm nàng, sức lực lớn đến mức nàng phát đau. Thấy hần tiến gần lại, nàng cắn môi tránh đi, lại bị giữ chặt khiến đầu không thể nhúc nhích. Vì thế, bóng đen lập tức ập tới, dán lên môi nàng, không ngừng cắn cắn. Thượng Quan Mẫn Hoa sao có thể để hần làm vậy, lúc này, nàng cái gì cũng không nghĩ nữa, chẳng quan tâm cơ thể vừa ốm dậy không có bao nhiêu sức lực. Nàng phản kháng kịch liệt, vớ được cái gì là sử dụng ngũ trảo công nắm lấy. Có lẽ là túm phải chỗ nào đó khiến Chu Thừa Hi bị đau buông nàng ta, hần hơi hơi ngừng đầu nhìn nàng, có chút tức giận, lại đột nhiên cười ha ha: “Ta lại quên mất, cô cái gì cũng chưa hiểu!”

Hần cười đến cực kì khoái trá, lồng ngực cũng khẽ chấn động. Thượng Quan Mẫn Hoa thở dốc xong, đang định nói gì đó, lại nghe Chu Thừa Hi cười nói: “Thượng Quan Mẫn Hoa, chính phi Đông Cung chỉ có một thôi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghi hoặc nhìn lại hần, không hiểu tại sao.

Sắc mặt Chu Thừa Hi lại đột nhiên thay đổi, cuồng ngạo tà tứ, sát ý cuồn cuộn, đe dọa: “Cô cũng đừng làm cho tiểu vương thất vọng!”

“Anh muốn ta tranh giành ngôi vị chủ nhân Đông Cung kia?” Thấy Chu Thừa Hi tỏ vẻ gật đầu. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng cười nhạo hần, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng cũng là chém đinh chặt sắt. Nàng nói: “Với anh? Không có hứng thú!”

Chu Thừa Hi giận tím mặt, tay phải vung lên, khung giường Thượng Quan Mẫn Hoa kêu kẽo kẹt mấy tiếng, như sắp sập. Thượng Quan Mẫn Hoa tỉnh táo tránh đi, đang định bước xuống giường, Chu Thừa Hi lại ra một cước, đá nàng văng ra ngoài rèm sa. Có rèm che ngăn cản, nàng không bị thương tích gì. Thế nhưng nếu còn mong nàng nhận nhịn không phát tác như vừa nãy thì đó là không bao giờ!

Túm lấy đồ vật để trên bàn, ném thẳng về phía nam tử lửa giận ngập trời kia.

Chu Thừa Hi giơ khuỷu tay ra chắn, tiếng loảng xoảng, leng keng cực kì vang giữa đêm tối, còn truyền đi rất xa. Chu Thừa Hi trợn mắt nhìn, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi khiến lòng người phát lạnh, hăn lại siết chặt nắm tay đứng đàng kia, không nhúc nhích, áp chế lửa giận không ngừng bốc lên.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tất cả (Hạ)

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thấy thế, cười lạnh trong lòng, động tay tay cũng không ngừng lại, nàng túm được cái gì đều ném hết về phía hắn. Chu Thừa Hi quả nhiên chỉ cần tránh đi, bộ dạng hận không thể một tay bóp chết Thượng Quan Mẫn Hoa, lại không hề động thủ.

“Điện hạ... Điện hạ...” Cung nhân ngoài cửa lo lắng gõ cửa liên tục. Bên trong Chu Thừa Hi quăng nát một cái giá nến cung đình, quát lên: “Cút!” Sau đó quay đầu hạ giọng mắng: “Cô cho là còn một Thượng Quan thị thứ hai bảo vệ vinh quang cho cô cả đời à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa lại nhặt một cái chậu vàng lên, không phải không có ý tức giận, lại lạnh lùng châm chọc: “Chỉ bằng vào anh? Một con rối, ta cũng không thèm trông cậy vào anh!”

“Có gan cô thử lặp lại một lần nữa xem?”

“Ngây thơ, lỗ mãng, hữu dũng vô mưu, vô dụng!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thẳng vào mắt hắn, nói dần từng chữ một. Sau khi xác định kẻ đang bị lửa giận đốt người kia nghe được rõ ràng rồi, nàng lại nói: “Nếu không phải anh đã mất đi gia tộc chống lưng, không thể làm loạn triều cương, anh cho là hoàng đế sẽ chọn anh làm Thái tử sao? Ta nhớ vào. Quân quyền trên tay bị thu hồi, còn phải giả ngây giả dại, nếu không, anh làm sao có thể sống đến bây giờ? Thái tử như anh so với con rối còn thảm hại, còn muốn trông cậy vào anh sao, không bằng tự dựa vào bản thân còn trông mong vào kết cục đỡ thảm một tí!”

Chu Thừa Hi tức giận đến mức cả người run run, có lẽ Chu Thừa Hi sống đến bây giờ cũng chưa từng chịu nhục nhã thế này, những câu này không hề nề nang gì, lại không sai một chữ. Từng câu từng chữ đâm sâu vào lòng hãn, vạch trần sự thực Thái tử tâm nhậm là hãn đây chỉ là miệng cọp gan thỏ mà thôi. Hơn nữa, những lời đánh giá này lại đến từ người con gái mà trong lòng hãn thương yêu nhất, lực sát thương muốn mạnh bao nhiêu sẽ mạnh bấy nhiêu!

Hãn rốt cuộc không giữ được lý trí, chưởng phong bay tới, Thượng Quan Mẫn Hoa mặc một thân đồ trắng bay thẳng vào chân cột, không ngừng nôn ra máu. Nhìn nam tử giận dữ thống khổ như dã thú bị vây khốn, đang đập phá mọi thứ trong phòng kia, ý cười trên mặt Thượng Quan Mẫn Hoa càng sâu.

Nàng cũng không phải kẻ ngu dốt. Người này ba lần bảy lượt chưa dùng sát chiêu với nàng, từng câu từng chữ đều tỏ ý muốn cùng nàng tiêu diệt kẻ thù chung, nàng mới không chút nghĩ ngợi mà đi khiêu khích lòng kiêu nhẫn của đối phương đến cực hạn.

Kết quả thử nghiệm thật đẹp lòng nàng, nàng cười thật sâu, thật sắc, suy nghĩ ẩn giấu sâu kín trong đáy lòng, không rõ sáng tối.

Cung nhân ngoài cửa rốt cục mở được cửa phòng, cảnh tượng trong phòng thâm trầm như vừa trải qua cơn lốc. Khi thị nữ vọt tới bên người nàng, tay vừa sắp chạm tới người nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa nhổ ra một ngụm máu, quệt miệng, mắt cũng không nâng, quát một câu: “Cút!”

“Tiểu thư, nô tỳ...” Linh Lung quỳ mạnh xuống, cúi rạp trước người nàng, vừa tự trách vừa đau khổ nhìn nàng, nước mắt nước mũi giàn dụa, chỉ xin nàng hãy nghĩ cho thân thể.

Thượng Quan Mẫn Hoa ho nhẹ hai tiếng, tay bám lấy thân cột, run rẩy đứng lên, cũng không thèm liếc người đang quỳ lấy một cái, hai chân trần

lướt qua nền nhà đầy những mảnh gỗ vụn, mảnh sứ vỡ, đi ra khỏi phòng. Linh Lung ôm chặt hai chân nàng, không cho nàng tự ngược đãi bản thân, khóc rống lên: “Tiểu thư, cô hận nô tỳ, vậy để nô tỳ tự kết liễu đỡ phải làm bẩn mắt tiểu thư! Tiểu thư vì sao phải giày xéo bản thân? Lão gia, phu nhân ở dưới suối vàng có biết thì sẽ đau lòng thế nào chứ?”

Chính là kẻ này phản bội chủ, không giết Chu Thừa Hi đến nỗi lão hồ ly không kịp phái người đưa mỹ nhân mẫu thân đi, nay ả còn có mặt mũi đến đây mà khóc kể. Thượng Quan Mẫn Hoa tức quá hóa cười, chỉ vào mũi nàng ta, vẻ mặt thê lương, mắng: “Vậy sao người còn không chết đi?”

Linh Lung nhắm mắt, đập đầu thật mạnh, nghẹn ngào nói: “Không phải nô tỳ không muốn, nay bên cạnh tiểu thư không có người bảo vệ, nô tỳ sợ những yêu ma quỷ quái kia sẽ tới làm hại tiểu thư, xin tiểu thư đợi thêm một thời gian nữa. Đến ngày Thái tử điện hạ lên ngôi báu, nô tỳ chắc chắn sẽ tự rời đi, không để tiểu thư lại phải thương tâm.”

Thượng Quan Mẫn Hoa căn bản mặc kệ nàng ta nói gì. Đời này, kẻ nàng không muốn gặp lại nhất chính là nữ tử dưới chân. Linh Lung lại tưởng nàng cố ý muốn nghe giải thích, liền kể hết mọi việc Chu Thừa Hi đã làm ngày xưa ra, âm thầm kéo gần quan hệ giữa nàng cùng Chu Thừa Hi, mong nhận được sự che chở của Thái tử.

Nàng ta nói, nàng ta vốn là người của hoàng đế. Sau khi được đưa vào Thượng Quan phủ thì liền ẩn nấp bên cạnh Thượng Quan Mẫn Hoa. Lựa thời cơ mang hết động tĩnh của Thượng Quan Thành báo lại cho hoàng đế. Thân thể của nàng ta được che giấu rất kỹ càng, cho tới lần sa bẫy ngựa gỗ với Chu Thừa Hi kia mới bại lộ.

Bên ngoài Sơ Thiện Đường, Thượng Quan Cẩm Hoa đã sớm dặn người chất rơm ra và rượu mạnh, chỉ đợi Thượng Quan Mẫn Hoa tiến vào bẫy liền mượn hỏa hoạn thiêu chết nàng. Linh Lung lúc đó chẳng có bao nhiêu

cảm tình với Thượng Quan Mẫn Hoa, nghĩ nàng chết thì chết, hoàng đế cũng có thể nhân cơ hội thu lưới.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Ai ngờ, Chu Thừa Hi không biết nghe được tin tức từ đâu, bước vào cái cạm bẫy chắc chắn phải chết ấy đầu tiên. Chu Thừa Hi ngày đó là ứng cử viên số một cho ngôi Thái tử, thân kiều thục quý, Linh Lung bất đắc dĩ phải bại lộ thân phận, cứu hai người. Cái thi thể bị hành hạ ở mỏ hoang kia cũng là bút tích của Linh Lung. Cho tới tận khi Thượng Quan Mẫn Hoa tha mạng cho nàng ta, Linh Lung mới bắt đầu nhìn thẳng vào nữ thần đồng được xưng tụng là thông minh nhất Đại Chu lại bị yêu nghiệt quần thân này.

Nàng thương cô bé này bước nào cũng gian nan, tâm địa lại thiện lương không phòng bị ai cả, chịu bao nhiêu thương tổn. Cảm tình dành cho đứa con gái nhỏ nhất của lão tặc Thượng Quan gia lại càng sâu sắc, toàn tâm toàn ý bày mưu tính kế cho nàng.

Thượng Quan thị làm nhiều việc ác, lại hại tình lang của nàng ta là Trương Giản chết không được toàn thân, vì thế, nàng ta tuyệt đối không muốn tuân theo ước nguyện của Thượng Quan Mẫn Hoa – bảo vệ cả nhà Thượng Quan thị. Sau thấy Chu Thừa Hi không hề báo lại chuyện bị Thượng Quan Mẫn Hoa đâm bị thương cho hoàng đế, kỳ hạn ba năm thanh tu lại bị mượn cơ khác đổi thành đưa nàng đi Bạch Vân Am, tránh bị Cam hậu tra tấn; lúc đại hôn lại dùng độc Tàng Kiều cực kì trân quý, ngăn không cho Mẫn Hoa bị đầu độc. Nhiều lần như vậy, nàng ta liền biết, tận đáy lòng Chu Thừa Hi thích nhất là cô gái hãn bắt nạt đánh đập từ nhỏ đến lớn này. Vì thế, nàng ta liền đầu phục Chu Thừa Hi, điều kiện duy nhất là, đến một ngày kia, khi Thượng Quan Thành rút đài, Chu Thừa Hi phải cứu Thượng Quan Mẫn Hoa một mạng!

Vì thế nên ngày đó, Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng rời đi, trước khi đi còn dặn nàng giết chết Chu Thừa Hi. Linh Lung chẳng những không giết hẳn, còn đi cầu xin Tần Quan Nguyệt giải bách huyết chi độc cho Chu Thừa Hi. Đến lúc ấy thì chuyện cả nhà Thượng Quan thị bị xử trảm đã là kết cục không thể thay đổi.

Lòng người trảm mỗi rồi ren, nảy sinh một sai lầm là không cách nào cứu vãn.

Thượng Quan Mẫn Hoa khóc không ra nước mắt, chỉ vì nữ tử dưới chân nghĩ sai, thế là hồng hết, hủy diệt cơ nghiệp trăm năm của Thượng Quan thị, hoàn thành bá nghiệp vĩ đại của hoàng đế.

Lại nghe được ngoài cửa có tiếng thở dài, Tần Quan Nguyệt bước vào, ánh mắt sâu xa, nhẹ nhàng ôm nàng lên, vẻ mặt chưa đổi, phảng phất như có chút tình cảm mềm nhẹ, lại phảng phất như không có gì. Thượng Quan Mẫn Hoa vui mừng, ôm lấy cổ lão, chôn sâu nỗi bi phần và sâu bi của nàng, hóa thành một vè làm đau lòng người. Tần Quan Nguyệt xoay người bước đi. Chu Thừa Hi ngăn lại: “Quốc sư đại nhân, ngài thế này là có ý gì? Nàng hiện giờ là Lương Đế của tiểu vương!”

“Thái tử điện hạ, theo lễ cổ, nữ tử mười lăm cập kê, ban tên tự!” Tần Quan Nguyệt ôm người trong tay càng thêm chặt chút, không nhanh không chậm mà trả lời: “Vi thần là sư phụ của Thượng Quan tiểu thư, đợi sau khi lấy tự cho đồ đệ xong, chuyện khác nói sau!”

Tần Quan Nguyệt mượn cơ này đưa Thượng Quan Mẫn Hoa ra khỏi Duyên Khánh Cung, hoàng đế cũng không lên tiếng. Từ sau trận đại náo trong ngày đại hôn của Thái tử kia, trong ngoài hoàng cung tựa hồ đều đang lặng lặng quan sát, đôi tình nhân trẻ yêu nhau sâu sắc lại bị lễ giáo phong kiến chia rẽ kia sẽ ra sao?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thị phi

Tần Quan Nguyệt như vầng trăng lạnh lùng chiếu sáng trên ngọn núi cô độc, đứng gần cũng có thể làm lòng người an tĩnh. Thượng Quan Mẫn Hoa được lão quan tâm, người người đều nói đây là tam sinh hữu hạnh. Cũng có người phỏng đoán, Thượng Quan Mẫn Hoa muốn mượn thế quốc sư, xoay người quật khởi.

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe thấy những câu này, mi mày không nhúc nhích. Nàng vẫn duy trì thói quen khi còn ở Duyên Khánh Cung, vẫn tiếp tục đứng một mình yên lặng nhìn lên mảnh trời kia, thản nhiên và hờ hững.

Tần Quan Nguyệt hỏi nàng, nàng liền đáp: “Trời xanh hăng cao xa, mây trắng hóa cổ kim.” Một lời làm chấn động Tần quốc sư, lão nhận định thiếu nữ này thiên phú dị bẩm, lòng dạ bao dung, ôm lấy cả thiên hạ.

Chu Thanh Mi nghe thấy thì tỏ vẻ lạnh nhạt, chỉ cảm thấy tình nết Thượng Quan Mẫn Hoa càng ngày càng kì quái.

Từ sau khi nàng theo phu quân Tư Không Tiêu về Đại Đô, vào cung nàng ta cũng chưa từng đi gặp Thái tử phi, có chuyện chỉ tìm bạn cũ thổ lộ. Đại đế là chút chuyện lông gà vò tổ của Đại Đô mà thôi, cũng may Thượng Quan Mẫn Hoa tính tình tốt, để nàng ta ngày ngày quấy rầy. Một ngày, Chu Thanh Mi lại tới nhiễu nàng, đi dọc theo ven hồ, thả bước nói chuyện. Bên hồ Minh Nguyệt, dường liễu thướt tha, những cành liễu xanh ngắt rập rờn, đây là nơi an bình thanh tịnh hiếm hoi trong hoàng cung.

“Tiệc tối ngày kia muội có đến không?” Chu Thanh Minh giữ chặt ống tay áo của Thượng Quan Mẫn Hoa, vẻ mặt ai oán như bị vứt bỏ.

Thượng Quan Mẫn Hoa xua tay: “Nay ta rơi xuống tình thế như vậy rồi, còn đến đó làm gì? Chọc người chê cười thôi.”

Chu Thanh Mi sững sốt, không nói thêm gì nữa. Nàng ta quay đầu, nhìn thị nữ đi theo không xa kia, lại hỏi: “Thị nữ của muội kia tên là gì, cho ta mượn dùng một chút được không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhướn đuôi lông mày, nói: “Ta cô độc một thân, lấy đâu ra thị nữ, Thanh Mi tự đến chỗ Văn tổng quản mượn người là được.”

Chu Thanh Mi vui vẻ đáp: “Vậy tốt rồi, quý phủ nhà ta đang cần một đứa tay chân nhanh nhẹn, đầu óc thông minh, nàng ta có thể ở bên cạnh muội nhiều năm, chắc chắn phải là người tinh tế khéo léo. Đúng rồi, ta muốn tu sửa cái liễu viện trong phủ Tướng quân kia. Cũng muốn xây một loạt giống như nơi mà phu tử ở, muội nói Thanh Sơn ca ca có thích hay không?”

Những lời này đều là suy nghĩ của Chu Thanh Mi – một phụ nữ đã thành hôn, nàng ta cũng không phải thực sự muốn hỏi ý kiến người khác, chẳng qua là dùng cách này để nhấn mạnh quyền sở hữu đối với Tư Không Tiêu mà thôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa chưa bao giờ dây dưa mấy vấn đề này với nàng ta, nàng chỉ nhìn từ góc độ khác mà phát hiện vấn đề. Hai người chậm rãi bước đi, đi một hồi lâu, nàng mới lên tiếng: “Tư Không tướng quân sắp phải xa nhà sao?”

Vẻ mặt Chu Thanh Mi ảm đạm đi một chút, cúi đầu nói: “Hoàng đế thúc thúc muốn Thanh Sơn ca ca xuôn Nam hộ tống tiền và lương thực chẩn tai, ba tháng mới về. Ta thật muốn đi theo, Thanh Sơn ca ca lại kiên quyết

không cho. Đáng ghét, không hiểu tại sao trên đường lại nhiều sơn tặc thế, bắt mãi không xong.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe thấy thế thì âm thầm hừ lạnh, sơn tặc không nhiều mới là lạ. Chính Đức Đế chỉ lo chèn ép các thế gia vọng tộc để củng cố hoàng quyền, chưa từng để tâm đến nạn dân. Toàn bộ quan viên liên quan đến Thượng Quan thị ngã xuống một cái, thế cục lại loạn càng thêm loạn. Kho lương và quốc khố vốn đã không có mấy, chần tai còn phải dựa vào nước khác cứu tế. Chẳng may đại vương tử Nam Lương lại bị thương nặng ở Đại Chu, lương thực cứu tế lại bị trì hoãn hết lần này đến lần khác.

Vì vậy, ngoài Đại Đô ở Quan Trung có thể thấy cảnh thái bình giả tạo thì hai bờ sông Tấn Hà ngoài quan ngoại đã có người khởi nghĩa vũ trang từ lâu rồi.

Về phần tiệc tối ngày kia, Thượng Quan Mẫn Hoa cơ hồ đều đoán được ra. Tên lão thần Nam Lương là Sầm Nam lại đưa ra cái vấn đề khó khăn gì, hòng trì hoãn chuyện cứu tế lương thực thêm một thời gian nữa. Cái đại sự của Chu quốc vốn chẳng liên quan gì đến Thượng Quan Mẫn Hoa này, sau hai ngày, bởi vì Chu Thanh Mi khóc kể, lại trở thành vấn đề khó khăn mà nàng phải giải quyết.

Nguyên nhân của sự việc quả thực là do Sầm Nam bói xương trong trứng. Người ta nói phi khẩu xuất thân từ nạn dân của Đại Chu tàn sát bừa bãi, chỉ e nạn dân chưa kịp nghe nói gì đã cướp lương thực đi rồi, yêu cầu Chính Đức Đế phái người đi giải quyết tình huống sơn tặc tùy ý chặn đường. Chính Đức Đế liền quai Nam Chinh tướng quân mới nhậm chức là Tư Không Tiêu đi hộ tống Sầm Nam về nước. Đây vốn là chuyện đã thương nghị tốt, thân phận của Tư Không Tiêu cũng chẳng bôi nhọ Sầm Nam. Nào ngờ giữa đường lại nảy lòi ra một Trình Giáo Kim.

Thái Tử Phi Chu Thanh Ca đề nghị để Thái tử tự mình hộ tống Sầm Nam về nước, tiện đường giải quyết chuyện giặc cỏ, gạt bỏ chướng ngại cho việc vận chuyển lương thực cứu tế. Lý do là Chu Thừa Hi điều binh khiến tướng cực kì dũng mãnh, ngay cả thiết kỵ của Bắc Mạc đều ngăn chặn được, huống hồ là chút nạn dân?

Thiết kỵ Bắc Mạc là điều mà toàn bộ mọi quốc gia đều kiêng dè. So ra như thế, Tư Không Tiêu và Chu Thừa Hi ai cao ai thấp đều đã rõ ràng.

Đêm yến hội đó, Chính Đức Đế vẫn chưa nói gì, chỉ bảo sẽ cân nhắc.

Vì thế mới có một màn khóc kể của Chu Thanh Mi ven hồ Minh Nguyệt sớm nay.

Chu Thanh Mi kêu khóc, nghe một lúc cũng ra trọng tâm. Ba câu không rời Thái tử phi Chu Thanh Ca. Thì ra Chu Thanh Kia kia vốn là trưởng nữ của Trung Sơn quận vương, ở Quận vương phủ cũng là thân kiều thị quý, từ nhỏ đã được miệng vàng lời ngọc của hoàng đế hứa thưởng cho ngôi vị Thái tử phi, thân phận lại càng thêm cao quý không thể với tới. Trong phủ không ai không dám nhường nàng ta ba phần. Còn Chu Thanh Mi thì sao? Do sủng cơ của Trung Sơn quận vương sinh ra, sau khi mẹ đẻ chết được Quận Vương phi nhận nuôi, phong quận nữ.

Dù có Trung Sơn quận vương yêu thương, lại nâng được thân phận thì nàng ta cũng không thể so sánh với Chu Thanh Ca. Cũng may mà từ nhỏ Chu Thanh Mi đã dồn hết tâm tư lên người Tư Không Tiêu, không hề có lòng so bì với trưởng tử. Nhưng là, những người rảnh rỗi sinh nông nổi trên đời này nhiều quá thế, tự nhiên sẽ có vài người có lòng riêng ở bên tai hai người các nàng thủ thi, dần dần, chuyện thân phận cao thấp đã trở thành tâm bệnh của hai tỷ muội nhà này.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhớ lại vẻ phong tình của Chu Thanh Ca trong Tứ Tú, chỉ nhớ rõ tin đồn nàng ta mê luyện hoàng đế thôi, những cái khác

chẳng có ấn tượng gì.

“Muội xem, nàng ta nay đã trở thành Thái tử phi cao quý, tội gì còn phải làm khó ta?” Chu Thanh Mi thút tha thút thít không ngừng, nàng lau nước mắt, nói lung tung: “Ta cũng không muốn cướp chút công lao này, mặc kệ nàng ta cũng không sao. Nhưng ta nói với muội là vì nàng ta đang lấy lòng Thái tử! Không phải vì ta, còn là vì Mẫn Hoa muội muội, cơn tức này ta tuyệt đối không nuốt trôi!” Những lời này rõ ràng là có người ở phía sau châm ngòi, lấy tính tình của Chu Thanh Mi, làm sao kiếm được cái cớ vì nàng như thế? Ánh mắt Thượng Quan Mẫn Hoa biến ảo không ngừng, âm thầm suy đoán xem ai muốn gây chuyện với nàng.

Chu Thanh Mi khóc lâu như vậy cũng không thấy Thượng Quan Mẫn Hoa chú ý chút nào, không khỏi ngừng khóc, hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, tại sao muội không nói lời nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cầm khăn tay, lau nước mắt cho nàng ta, nói: “Sao lại khóc nhiều như vậy, mắt sưng húp hết cả lên rồi.”

Chu Thanh Mi cầm lấy mấy đầu ngón tay của nàng, nước mắt lại như châu ngọc rơi xuống không ngừng, nàng ta nói: “Nàng ta đã khi dễ đến mức này rồi, sao muội vẫn còn không biết tiến thủ. Năm đó, mẹ ta cũng không tranh giành như thế này mới đánh mất ngôi vị Chính phi, sau rồi còn mất luôn tánh mạng đấy.”

“Ngày xưa Chu Linh biểu tử chẳng phải cũng ỷ vào hai mẹ con muội thân cô thế cô mới nhục nhã khắp nơi, hiện giờ, Thượng Quan gia chỉ còn lại một mình muội, cho dù không tranh giành cho mình, muội cũng phải lưu lại căn cơ cho Thượng Quan gia chứ. Muội nghĩ vị tử tử Thái Tử Phi của ta và muội kia là người dễ bắt nạt sao?”

Lần này thì đúng là khóc thảm vì vận mệnh của bạn thân chốn khuê phòng từ nhỏ thật, thấy nàng ta vừa khóc vừa nức, Thượng Quan Mẫn Hoa

đành phải thỏa hiệp, nói: “Biện pháp thì không phải không có, chỉ là cần Trung Sơn Vương quay vắn từ trong ra.”

“Tất nhiên, phụ thân yêu thương ta nhất, ông cũng rất thích Thanh Sơn ca ca, vẫn nói giá mà Thanh Sơn ca ca là con trai ông thì tốt biết mấy.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Nội vệ

Chu Thanh Mi mà bắt đầu lái nhái thì là bà ba hoa chân chính luôn. Thượng Quan Mẫn Hoa có nhẫn nại thế nào đi nữa thì cũng phải ngắt lời nàng ta: “Cô nói với Trung Sơn Quận vương là, hai vị tướng quân Nam Chinh, Bắc Thảo đều là nhân trung long phượng, ai có kế giải quyết loạn sơn tặc sẽ giành phần thắng.”

“Đây vốn là yêu cầu do Sầm tướng gia ra đề.” Chu Thanh Mi khó hiểu hỏi: “Phụ thân nói trong chuyện dùng binh, Thanh Sơn ca ca với Thái Tử điện hạ là mỗi người một vẻ, không phân cao thấp. Chẳng lẽ nhìn bọn họ ai chém được nhiều đầu người hơn à?” Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mày: “Không phải, là so ai có thể bình định loạn nạn dân lưu vong mà không mất lấy một binh một tốt!”

Chu Thanh Mi kiên quyết không tin có phương pháp nào như vậy, nàng ta còn nói đây là chuyện kể cả Quốc sư Tần Quan Nguyệt cũng không làm được. Thượng Quan Mẫn Hoa thản nhiên cười, nói rằng việc giải quyết cảnh khó khăn này không khó, chẳng qua là xóa bỏ hộ tịch, bố trí an cư lạc nghiệp cho nạn dân ngay tại chỗ mà thôi.

Khó là ở chỗ dùng người nào, và mức độ chấp hành hoàng mệnh ở mức nào mà thôi.

Triều đình phải phân làm hai cánh tay, một bên đả kích những thương nhân trữ hàng nâng giá để đầu cơ trục lợi, một bên lại phải treo bảng vàng, hứa hẹn trao tặng một vài tước vị không có thực quyền cho những người quyên góp lương thực, nếu như có người bỏ tiền ra thuê lao dịch giúp triều

đình thì đường xây ra sẽ được khắc tên hãn, cầu xây xong sẽ lưu họ hãn, phá núi mở đường thì lại càng thưởng mạnh hơn.

Chu Thanh Mi đang múa bút chép không ngừng, đột nhiên, cả căn phòng im bật không một tiếng động, nàng ta chưa ngẩng đầu, hỏi: “Thế này đã xong chưa?”

Trong phòng thật yên tĩnh, Thượng Quan Mẫn Hoa cầm cán quạt, dung nhan như ngọc, lạnh như băng, vẻ mặt bình tĩnh, biểu cảm chưa lộ lấy mảy may. Chu Thanh Mi quay đầu mới nhìn thấy Tần Quan Nguyệt đang đứng ở ngoài, không biết đã nghe bao lâu rồi.

“Quốc, quốc sư đại nhân. Đừng trách Mẫn Hoa muội muội, là con nhờ muội ấy giúp Thanh Sơn ca ca.” Chu Thanh Mi buông bút, hơi lấp ba lấp báp giải thích.

Tần Quan Nguyệt gật đầu, cầm tờ giấy Chu Thanh Mi vừa chép xong ra, xem qua một lần, lại bảo Chu Thanh Mi tiếp tục. Lão nói: “Không đối đầu trực tiếp với nạn dân, trợ giúp những nạn dân bị thương không có nhà để về. Quân đội qua thành trấn phải không gây động tĩnh lớn, luôn có một lượng nạn dân lớn tụ tập trên đỉnh núi, quân đội chỉ cần tránh tuyến đường đó, mở đường khác là được.”

“Vâng!” Chu Thanh Mi nhu thuận ghi chép xong, kiểm tra lại một lượt liền đi luôn.

Nàng ta đi rồi, trong phòng vẫn yên tĩnh như vậy. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ phe phẩy quạt, rũ mắt không nói. Tần Quan Nguyệt khẽ thở dài, nói: “Gặp đại nạn này, lòng Mẫn Hoa vẫn chưa thay đổi, vì sư hổ thẹn.”

Thượng Quan Mẫn Hoa dùng quạt che giấu khóe miệng hơi cong lên, nhỏ giọng đáp: “Phu tử quá lời rồi.”

Tần Quan Nguyệt đứng chấp tay sau lưng, nhìn ra ngoài khung cửa sổ trúc giống như nàng, nhìn lên mảnh trời xanh kia, một lúc lâu sau mới nói với thiếu nữ vẫn im lặng ở đằng sau: “Nếu vì sự năm xưa cũng có ba phần cứng cõi như Mẫn Hoa, có lẽ hôm nay liền không phải là bộ dạng này.”

“Phu tử lại nói đùa rồi.” Thượng Quan Mẫn Hoa cụp mi thuận mắt, vẻ mặt lại càng thêm ôn nhu. Nàng nói: “Ngọc Sơn Quốc sư có thể quy hoạch được Chú Tệ Tư như vậy, sao có thể là vật trong ao?”

Tần Quan Nguyệt nhìn nàng thật sâu, nói: “Mẫn Hoa có hiểu được: Hồng trần vạn tượng, không ai có thể đứng ngoài mọi chuyện trên đời.”

“Mẫn Hoa tâm ý đã quyết. Ngay cả còn đường phía trước còn nhiều gian nan, cũng không hối hận.”

“Nếu như thế, vậy thì tiến hành đi.” Tần Quan Nguyệt thản nhiên cười, như mây như sương thoáng qua, làm cho người ta phân không rõ là mộng hay ảo.”

Giờ khắc này, trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa đã hiểu rõ một chuyện. Tần Quan Nguyệt hoàn toàn không đứng về phía Hoàng đế, lão liên kết với nàng, có lẽ là vì hoài bão lớn lao trong lòng, cũng có lẽ là vì một chuyện cũ nào đó ngày xưa.

Thượng Quan Mẫn Hoa rất vui vẻ khi có thể lợi dụng được nhiều mối quan hệ hơn nữa, thậm chí còn là lực lượng trợ giúp lớn nhất, đáng giá nhất trong hoàng cung này.

Hôm sau, Tần Quan Nguyệt chuẩn bị ra ngoài, hỏi: “Mẫn Hoa có muốn xem kết quả kế sách của mình không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười khẽ, nói: “Vâng, làm phiền phu tử an bài.”

Tần Quan Nguyệt cũng nhẹ nhàng cười với nàng, nắm tay nàng dẫn đến bên ngoài Việt Dương Điện, cũng dẫn nàng đến đằng sau điện để nghe. Sách lược đang được thảo luận cũng không khác bao nhiêu so với những gì nàng đã nói, chỉ kì quái là tại sao sách lược kia lại do phái Nhị hoàng tử đưa ra.

Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm giật mình, nhận ra hình như ở giữa thiếu mất cái gì đó.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Kế sách bố trí an cư lạc nghiệp cho nạn dân lưu vong cùng với giải quyết nạn giặc cướp mới này của Đại Chu khiến cho đám người Nam Lương như Sầm Lĩnh Nam cũng phải tán thưởng một trận. Nói hoàng đế và các con trai của lão đều là những người có lòng bao dung nhân từ, lo nỗi lo của dân, khổ nỗi khổ của dân, tất cả lấy thiên hạ làm trọng.

Mấy quan viên bình thường hiền lành ít khi lên tiếng đột nhiên lại giở chuyện binh pháp ra, nói cái gì mà "Thượng binh phạt mưu, kỳ hạ phạt chiến. Bọn họ nói biện pháp mới này so với kế hoạch hành quân tác chiến tỉ mỉ mà thái tử đưa ra còn hay hơn, càng thích hợp với lê dân bách tính đói khổ của Đại chu. Dẫn đo một phen, hoàng đế liền cắt cử Tư Không Tiêu làm tướng quan giám sát lẫn vận chuyển lương thực này.

Sau đó, mấy lão thần trong triều lại chấp tay thờ dài, xin hoàng đế chấp thuận cho Nhị hoàng tử theo thiếu tướng quân Tư Không Tiêu xuôi nam, đôn đốc quan quân chấp hành hoàng mệnh, đưa lương thực tới tận nơi cần trợ giúp, phàm có kẻ kháng lệnh không theo, không cần biết thân phận tôn quý cố nào đều sẽ bị Nhị hoàng tử xử phạt.

Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nghe đến đây, liền cảm giác được trong này có ẩn ý.

Trước khi ba đại gia tộc chưa bị diệt trừ, Nhị hoàng tử này chính là người được ủng hộ nhiều nhất cho vị trí Thái tử, phe phái có phần đông, cũng được đủ loại quan lại ủng hộ. Nếu như lại xuôi nam giáp sát quan quân, xâm nhập vào quân phủ mười hai châu Quan Trung thì quyền thế của Nhị hoàng tử này sợ là sẽ áp đảo Thái tử của Đông Cung nhiều lắm.

Trong triều lúc này cũng im lặng như tờ, nhiều đại thần ngậm miệng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không ai đáp lời.

Sầm Lĩnh Nam thấy các đại thần Đại Chu không hề kiêng kị chuyện lão ở đây mà đàm luận quốc sự, thì bản thân lão cũng tự thông minh mà rút ra. Chỉ là trước khi lão đi ra còn khích một câu: "Haizz, việc giám quân ở Nam Lương ta là do Đại hoàng tử Lương Tố đảm nhiệm, hoàng tử Đại Chu thật là tháo vát, có thể thay thiên tử đi tuần, hẳn là thần tiên ba đầu sáu tay, Nam Lương ta có thúc ngựa cũng không đuổi kịp nha~" Nghe được câu này, có người cười, cũng có người đang suy tư. Thượng Quan Mẫn Hoa muốn cười mà cười không nổi, nàng nhớ ra nàng đã quên mất chuyện gì rồi.

Đông Cung Lục Vệ.

Từ sau khi Chu Thừa Hi từ phía Bắc trở về Đại Đô, trên tay hẳn còn chưa từng chạm đến binh phù. Dù có từng xuôi Nam đến Lạc Châu, thì binh phù Tây Nam cũng chỉ là qua tay. Hoàng đế thu lại tất cả binh quyền, cô lập hẳn trong cung.

Hôm nay lại có người mượn chuyện nạn dân và giặc cỏ, bộc lộ chuyện "liên minh quyền thế cấu kết quan lại" của Nhị hoàng tử rồi - đây mới là thế lực uy hiếp lớn nhất đối với hoàng vị của Chính Đức Đế hiện tại. Giờ phút này lại chèn ép nữa cũng không ổn, Hoàng đế chắc chắn sẽ phân ít

quyền lực cho Thái tử, dùng chuyện này để ngăn chặn phái Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử mà thế lực đã phát triển quá mạnh.

Nàng vừa nghĩ thông, bên kia hoàng đế đã hạ chỉ, phê chuẩn cho Thái tử Chu Thừa Hi thay thiên tử đi tuần, trấn an nạn dân Quan Trung, bình định giặc cướp.

Nàng âm thầm kinh ngạc, không để ý mà bất cẩn tạo ra tiếng vang. Trên điện lập tức có cung nhân đi đến kiểm tra. Khi nàng đang nhìn quanh bốn phía thì có người chặn lại miệng mũi của nàng, kéo nàng vào thiên điện. Thân phận người tới không rõ ràng, Thượng Quan Mẫn Hoa phản kháng quá kịch liệt, người nọ mới bất đắc dĩ gỡ mặt nạ xuống, nói với nàng: "Mẫn Hoa tiểu thư, đừng kích động."

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Xây phủ

Người tới là Chương Triều Sinh.

Chỉ thấy lão lạng lẽ nháy mắt với thị vệ đi theo bên cạnh, vị ngự tiền đới đao thị vệ này vội bước ra, làm cho những cung nhân đang tìm tưởng hẳn là kẻ nghe lén mà lôi đi. Chờ đợi hẳn chính là xử trảm ngay tại chỗ, nhưng nhìn vẻ mặt của hắn, không có oán thán, không có hối hận, thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có.

Thượng Quan Mẫn Hoa có chút kinh hãi, lại thấy vẻ mặt của Chương Triều Sinh như thể người nọ hi sinh cũng là đương nhiên vậy.

“Mẫn Hoa tiểu thư, mời đi theo Triều Sinh.”

Thượng Quan Mẫn Hoa theo lão đi lại trong cung, dọc đường đi, nhưng ám vệ này dường như quen biết Chương Triều Sinh, để hai người tùy ý đi lại trong cấm cung. Đi vào trong một cái cung điện nhỏ, Chương Triều Sinh dừng lại, cười hắc y, còn tự tay rót cho Thượng Quan Mẫn Hoa một chén trà: “Không có lá trà ngon, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Nhìn cử chỉ của lão ung dung, tao nhã như vậy, nếu nói nơi này là phòng thu chi của quản gia Thượng Quan phủ thì Thượng Quan Mẫn Hoa cũng tin.

Cho nên, trong lòng nàng đột nhiên có một ý tưởng, trong mắt không khỏi xuất hiện những giọt nước mắt không thể kìm nén, hai tay nắm chặt cổ

tay đối phương, liên tục hỏi: “Đại sư gia, mẹ ta có khỏe không, phụ thân có phải đang lừa Mẫn Hoa không?”

Chương Triều Sinh mặt không đổi sắc, vẫn bí hiểm như vậy, lão nâng chén trà lên miệng nhấp một ngụm rồi mới nói: “Ngày đó, Mẫn Hoa tiểu thư chắc chắn đã chứng kiến rành mạch rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa âm đạm không nói, quả nhiên là mình si tâm vọng tưởng. Lại nghe Chương Triều Sinh dùng đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn sơn đen, lão hỏi: “Mẫn Hoa tiểu thư định thế nào?”

Câu hỏi này cực kì thâm diệu.

Nếu Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cầu mạng sống thì y theo sắp xếp của lão hồ ly Thượng Quan Thành, Chương Triều Sinh chắc chắn có thể bảo vệ nàng một đời không lo. Nếu nàng có ý tưởng khác thì giờ phút này chính là cơ hội.

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng cười, lau những giọt nước mắt vừa rơi: “Tính tình Mẫn Hoa là loại nào thì trong lòng đại sư gia tất nhiên là biết rõ rồi.” Chương Triều Sinh gật đầu, nàng lại nói: “Tất cả những gì mà Mẫn Hoa đang làm, là đang đợi, hoặc là nói, đang sáng tạo một cơ hội như vậy.”

Chương Triều Sinh nghe thấy thế thì cười. Trên nét mặt ôn hòa hiện ra vẻ khen ngợi thật sâu, lão nói: “Đây mới là người do Thượng Quan gia sinh ra. Triều Sinh xin đợi tin lành của tiểu thư.” Nói xong, lấy ngón tay chấm nước trà viết ra vài chữ trên mặt bàn.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẫm hiểu, Chương Triều Sinh có chút nghi hoặc, lại hỏi: “Lần này Thái tử nhận được ân sủng, có thể sẽ xuất cung xây phủ, Mẫn Hoa tiểu thư thấy thế nào?”

“Việc này Mẫn Hoa quả thật chưa từng suy nghĩ cẩn thận.” Không thấy vẻ mặt nàng có gì ảo não, thậm chí trên mặt nàng còn có phần khoái trá: “Có điều, trong tay Thái tử có lẽ có Đông Cung Lục Vệ, để bọn họ làm việc cho chúng ta cũng rất có ích!”

Đâu chỉ là rất có ích lợi? Quả thực chính là trải đường cho kế hoạch của nàng bước những bước đầu tiên! Nàng đều nhịn không được mà hoài nghi, có phải Phật tổ thu mất gần ngàn mạng người của Thượng Quan phủ rồi nên những chuyện này là dùng để bồi thường cho nàng chăng?

Chương Triều Sinh mới nói một câu: “Chuyện này giải thích như thế nào?”, thì đột nhiên ở bên ngoài có một cung nhân lạ mặt nhảy vào, nói nhỏ gì đó bên tai lão, sau đó lập tức rời đi. Chỉ thấy vị Đại sư gia này cười rộ lên bí hiểm, nói với nàng: “Thật sự là khéo!”

Thượng Quan Mẫn Hoa tò mò. Chương Triều Sinh lại chỉ cười không nói, lão đưa nàng đến bên hồ Minh Nguyệt, sau đó chớp mắt một cái là không thấy nữa. Nàng đang xoay người tìm kiếm thì nghe được tiếng thở hồng hộc của Văn công công dẫn theo hai cung nữ chạy đến. Lão ta mời nàng đến Việt Dương Điện tham dự yến hội, hoàng đế muốn ban thưởng cho nàng.

“Văn tổng quản, ngài có biết xảy ra chuyện gì không?”

“Thượng Quan lương đệ cứ đi khắc rõ.”

Tới Việt Dương Điện mới biết cô Chu Thanh Mi kia không giữ được miệng, sau khi bị kẻ có ý đồ xúi giục thì khai luôn nàng ra. Sầm Lĩnh Nam có ấn tượng sâu đậm với Thượng Quan Mẫn Hoa, dùng mấy câu chỉ cây dâu mắng cây hòe mà mắng người Đại Chu có mắt không trông thấu thống khoái khoái. Ba câu không rời chuyện nàng từ nhỏ đã làm nhiều việc thiện, nâng nàng đến trình độ một nữ tử lo cho nước cho dân, lòng mang thiên hạ.

Hoàng đế mặc dù không muốn gặp dư nghiệt của Thượng Quan gia, dưới tình hình này cũng phải miễn cưỡng gọi người đi mời nàng đến.

Thượng Quan Mẫn Hoa khéo léo từ chối ban thường, chỉ cầu xin hoàng đế cho nàng xuất cung tế bái người nhà. Thượng Quan Mẫn Hoa dập đầu, trán phủ trên mặt đá phiến lạnh thấu xương, yên lặng chờ hoàng đế cân nhắc quyết định. Cả yến tiệc yên lặng, không khí lạnh đến mức có thể kết lại một tầng băng mỏng.

Lúc này, lại là Sâm Lĩnh Nam nâng chén lên, sục sục nói: “Thượng Quan tiểu thư tài đức nhân hậu, lấy hiếu đạo làm đầu, quả đã cảm động đến trời đất. Sơ Trần nghĩ nếu là Nam Lương triều ta, Ngô hoàng nhất định sẽ ân chuẩn, đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.”

Ngay cả người dẫn đầu sứ đoàn đàm phán về việc cứu trợ lương thực của Nam Lương đã nói giúp Thượng Quan Mẫn Hoa đến mức này, hoàng đế tất nhiên là không thoải mái. Nhưng nay lão phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc, ngữ khí cực kì nặng cực kì lạnh cho phép Thượng Quan Mẫn Hoa sau khi Thái tử xuất cung xây phủ thì mỗi mồng một và mười rằm được đến Tướng Quốc Tự dâng hương.

Thượng Quan Mẫn Hoa dập đầu mãi, cảm tạ ân điển của hoàng đế. Sau khi đứng dậy, được cung nhân dẫn đường đi vào bàn tiệc của Thái tử. Chu Thừa Hi tà tà cười lạnh với nàng, cung rượu với sườn phi cười nói không ngừng, trong lời còn không thiếu ý châm chọc nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn bàn ăn, lặng lẽ gắp gì đó lên, khóe mắt cũng liếc thấy vẻ mặt ai oán của Thái tử phi Chu Thanh Ca đang ngồi đơ đàng kia.

Lại nhìn sang mấy nữ tử cả dung mạo lẫn khí chất đều kém Chu Thanh Ca một bậc là Nhậm thị và Giang thị, Chu Thừa Hi mà có thể nhìn được được điểm này, vậy đây mới là kì quái. Thượng Quan Mẫn Hoa khoái trá trong lòng, cầm chén rượu lên uống một ngụm lớn, nhất thời rượu nặng làm nàng bị sặc, cổ họng như bốc cháy, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Nàng mới buông chén xuống, Sầm Linh Nam bên kia đã liên tiếp thở dài, một thế hệ kỳ nữ trao lòng nhằm người khác, khiến cho một người tài giỏi như vậy lại không được trọng dụng, không người biết đến. Hòa theo còn có Chu Thanh Mi, nàng ta xót xa cho nàng, coi cảnh Thượng Quan Mẫn Hoa bộ dạng đáng thương, miễn cưỡng tươi cười, lại còn mượn rượu giải sầu này hoàn toàn là do mình gây ra.

Thái dương của Thượng Quan Mẫn Hoa giật đùng đùng, cứ theo lời bọn họ mà suy ra, ngày mai chẳng phải nàng còn phải vì thằng nhãi Chu Thừa Hi này thất cổ sao? Nàng kiểm cố cáo lui, Chu Thừa Hi cũng diễn trò, xin phép hoàng đế được cáo lui đi đưa nàng về, tiện thể trấn an.

Hai người đi đến thiên điện, nơi này sớm đã có một vài người trẻ tuổi đứng đấy. Thấy vị Thái tử hung hãn thanh danh hỗn loạn kia đi vào, vài người nhát gan lập tức rời đi. Ngoài tâm phúc của hãn ra, đám lưu lại chỉ còn một số người mà trước mắt, ở Đại Đô này, Chu Thừa Hi còn chưa chọc đến được, tỷ dụ như đám người Nhị hoàng tử.

Những người này, mặt mũi tươi cười, lạnh lùng châm chọc Thái tử quả đã tìm được thể tử tốt, cho dù Chu Thừa Hi chém đầu cả nhà nàng, cho dù hãn vừa lên làm Thái tử đã biếm nàng từ Chính phi xuống thành thiếp thất, cho dù hãn ngay trước mặt nàng mà phong lưu vui vẻ với nữ tử khác, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn dứt khoát, kiên quyết không oán không hận mà đi yêu một nam nhân không đáng để nàng trả giá như thế.

Thượng Quan Mẫn Hoa vẻ mặt hờ hững, coi bọn chúng đang nói tiếng của hành tinh khác. Chu Thừa Hi lại mang vẻ mặt khá là dương dương tự đắc, đưa tay khoác lên vai Thượng Quan Mẫn Hoa, ôm lấy thắt lưng nàng, bộ dạng cực kì thân mật. Đám người kia thấy hai người này mặt dày đến trình độ vượt qua sức tưởng tượng của người thường thì không khỏi biến sắc mặt, tránh đi.

Chờ người bên ngoài đi rồi, Chu Thừa Hi vẫn mang bộ dạng tà khí như vậy. Một tay nâng cầm Thượng Quan Mẫn Hoa lên, hơi thở kè sát, cười mà như không cười hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa một tay kéo tay hắn xuống, hừ lạnh: “Tốt lắm!”

Chu Thừa Hi nhất thời biến sắc mặt, đẩy nàng ra, bỗng nhiên kì quái cười rộ lên, mắng: “Con mẹ nó, cô cho là lão tử thực sự thích kẻ đáng thương hại như cô sao? Thái tử phi là điều động nội bộ, cái mạng tiện của cô là Tần Quan Nguyệt giữ lại, nói cho cô biết, chuyện này chỉ là để cho cô biết rằng cô không đoán được tâm tư của tiểu vương đầu! Ta đã sớm biết đồ đê tiện nhà cô chỉ biết ngăn cản, hừ, tiểu vương liền gậy ông đập lưng ông, cô quả nhiên trúng kế! Ai bảo cô đi giúp tình cũ? Ha ha, còn không phải bị tiểu vương ta tính kế? Chậc chậc, ai bảo cô làm chuyện không nên làm, còn muốn đối nghịch với tiểu vương, đúng là đồ đê tiện.”

Lời này mắng đủ khó nghe, Thượng Quan Mẫn Hoa vốn chẳng để ý mấy chuyện này, chỉ đơn giản là ngồi nghe. Nhưng khẩu khí mắng chửi của người này, nghe mãi cũng có thể nghe ra tư vị. Nàng cúi đầu cười rộ lên, cực nhẹ cực đậm mà nói với Chu Thừa Hi một câu: “Thái tử giáo huấn rất phải, thiếp thân là lương đệ của thái tử, sao có thể nay Tần mai Sở? Chờ phủ Thái tử xây xong, thiếp thân sẽ tự sắp xếp cho mình đi từ đường, tu thân dưỡng tính, sám hối lỗi lầm, không để người ta nói ra nói vào có hại cho thanh danh phu quân ngài!”

Nói xong, liền nhẹ giọng cáo lỗi đi ra.

Chu Thừa Hi sững sốt mãi, đột nhiên hiểu ra. Hắn giận tím mặt, siết chặt nắm đấm đánh lên cột trụ một quyền, cả thiên điện rung động. Trong gió hình như còn nghe thấy ý cười vui vẻ của Thượng Quan Mẫn Hoa, trong trẻo, lạnh lẽo, lãng đãng, hững hờ, cứ thế lượn lờ bên tai.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Yên liễu

Chú thích một chút: Tên chương này có nguồn gốc từ thành ngữ "Yên hoa liễu hạng" chỉ chốn thanh lâu kĩ quán.

Không có chương 87,88,89 Chắc tác giả đánh số nhầm chăng?

Mùa xuân năm Chính Đức thứ hai mươi lăm, nạn dân ven bờ Tấn Hà của Đại Chu bạo loạn, dân lưu vong xuất hiện khắp nơi, thiếu tướng quân Tư Không Tiêu lãnh binh hộ tống lương thực xuôi Nam để chẩn tai, Thái tử Chu Thừa Hi cùng đồng hành, đôn đốc binh lính các châu phủ phái người giám sát và báo cáo lại tình hình thực tế.

Thái tử Chu Thừa Hi tính tình thô bạo, làm việc, xử án như lôi đình vạn quân, lấy danh thay mặt hoàng đế làm đại sự. Thấy thổ hào địa phương hoặc tướng quân ở các quân phủ không hợp tính hấn một cái, tất sẽ có cảnh rơi đầu cả nhà, máu chảy thành sông. Trong khoảng thời gian ngắn, mười hai châu phủ của Đại Chu đều run rẩy, thần hồn nát thần tính, quan lại các châu đều dúm dỏ, mà ngay cả giặc cướp nghe tên hấn cũng phải run lên mấy lần.

Tấu chương của Ngự sử tố cáo Thái tử không tuân thủ gia pháp tổ tông đã xếp đầy mặt ngự án của hoàng đế. Mặt khác, dân chúng địa phương đối với vị Thái tử thô bạo, toàn thân dính đầy máu của quan quân này là vừa thương vừa sợ, đợi người ngựa của hấn vừa đi, lập tức vội dâng hương lễ bái.

Mặc dù hình tượng ham giết chóc, hiếu chiến của Chu Thừa Hi đã khắc sâu vào lòng mỗi người, số người không thích hẳn phải hơn số người thích hẳn nhiều lắm. Nhưng bằng khí thế như sấm rền chớp giạt trần áp được chuyện phản loạn ở các châu phủ Quan Trung, hẳn đã có thể đứng vững gót chân trong quân đội rồi.

Tướng sĩ mười hai quân phủ phải có bảy tám phần là nể mặt Chu Thừa Hi, thưởng thức và ca ngợi sự hung hãn và cường thế của hẳn. Hơn thế nữa, số quân sĩ gia nhập Đông Cung Lục Vệ cũng phải có chín phần mười là những người đáng tin cậy, ủng hộ sự lãnh huyết vô tình của Chu Thừa Hi.

Chương Triều Sinh liên tục truyền tin tức ở Nam Quan về Đại Đô, Thượng Quan Mẫn Hoa mỗi nửa tháng lại xuất môn một lần, hai bên đồng tiến, toàn lực hiệp trợ Chu Thừa Hi thị sát quân phủ các nơi, chinh đồn và tinh lọc thế lực cũ của Thượng Quan gia, từng bước từng bước thâm nhập vào đội ngũ Lục Vệ do Chu Thừa Hi đích thân tuyển chọn.

Đến tháng Tám, toàn bộ quan quân phụ trách chần tai quay về Đại Đô, cùng được khen ngợi. Vừa khéo, phủ Thái tử cũng khánh thành. Chỉ có mỗi lần đại yến khánh thành phủ trạch mới là còn thấy mặt Chu Thừa Hi, sau đó, trong quý phủ không còn thấy bóng dáng hẳn lần nào nữa.

Sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa chuyển vào phủ Thái tử thì cuộc sống cũng giống hệt như trong cung. Đánh đàn, dâng hương, hoàn toàn là cuộc sống thường ngày của danh môn khuê tú. Các viện trong phủ, ai ai cũng có bối cảnh cả nên không dễ xử lý. Thái tử phi Chu Thanh Ca cũng ít quản mấy chuyện này, toàn bộ đồ ban thưởng đều để quản gia chia đều, ai cũng không được sờ đến.

Sườn phi Nhậm thị cùng Giang lương đệ từng vì Thái tử suốt ngày ở bên ngoài mà kiếm chuyện với nàng, lại gặp phải Chu Thanh Mi đến chơi. Nàng ta mang danh quận chúa ra giáo huấn cho hai người này một trận rồi đuổi đi, còn để lại cho nàng hai thị nữ canh cửa, để bảo vệ bạn cũ khổ sở

của mình. Sau đó, Chương Triều Sinh truyền tin đến, hai thị nữ này là mình vệ đặt ở bên người nàng.

Sau khi do dự thật lâu, nàng vẫn gọi hai người là Như Ý với Cát Tường.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Trời vào thu, tàn suất Chu Thanh Mi đến gặp nàng càng thường xuyên, thần sắc u oán lại bất an, lúc nào hốc mắt cũng đỏ lựng, nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, vừa nói chuyện thì nước mắt đã rơi xuống. Hỏi nàng ta vì sao, nàng ta lại không chịu nói. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng kệ nàng ta, ngầm liên hệ gặp mặt với Tần Quan Nguyệt và Chương Triều Sinh nhiều thêm.

Hôm đó là mười rằm, Thượng Quan Mẫn Hoa mặc xiêm y gấm, tay áo nhỏ, váy dài, khoác áo khoác, giày gấm màu vàng nhạt, cầm quạt ngọc lên xe ngựa đến Tướng Quốc Tự dâng hương. Đi đến nửa đường thì gặp xe ngựa của một phủ khác. Tôi tớ hai bên không ai nhường ai.

“Bọn ta là người phủ Thái tử!”

“Đây là cỗ kiệu của Trung Sơn quận nữ! Chính là cỗ kiệu của Thái tử phi, hôm nay người muốn nhường cũng phải nhường, không muốn nhường cũng phải nhường! Còn chưa tránh ra?”

“Làm càn, cầu nô tài nhà người! Dám ác ý tổn hại thanh danh của Trung Sơn quận nữ à? Không muốn sống rồi?” Như Ý đứng trên càn xe, một roi vút đi qua, lập tức thấy máu. Bên kia tức khắc có người đi báo lại Chu Thanh Mi.

Một lát sau, đám gia đình cầm gậy gộc vội lui ra, xe ngựa đỉnh màu son chạy đến bên cạnh xe ngựa của nàng. Ngựa chưa dừng, tiếng khóc của Chu Thanh Mi đã truyền đến rồi: “Mẫn Hoa muội muội, mạng của nữ nhân

chúng ta sao lại khổ như vậy. Ta thật sự không còn cách nào. Thanh Sơn ca ca hẳn... Mẫn Hoa muội muội, hôm nay muội nhất định phải giúp ta...”
Thượng Quan Mẫn Hoa bóp bóp trán, Chu Thanh Mi này mới sáng sớm ra đã gào khóc cái gì đây. Còn để hạ nhân hoành hợ giữa phố, tình tình càng ngày càng kiêu căng rồi! Nàng dùng quạt che lại vẻ mặt mất kiên nhẫn của mình, nhẹ giọng trấn an: “Khóc đỏ mắt như vậy xấu chết, trước lau khô nước mắt đi đã, có gì từ từ nói, ta tất nhiên sẽ giúp cô!”

Xuyên qua rèm xe, thấy Chu Thanh Mi lại nhăn nhó không muốn kể, chỉ nói: “Muội theo ta đi, ta muốn đi giết con hồ ly tinh kia!”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, thì ra Tư Không Tiêu nuôi tình nhân bên ngoài. Chu Thanh Mi mới sớm tinh mơ thế này định đi bắt gian. Nàng cảm thấy nghiến ngấm, thú vị, không ngờ Tư Không Tiêu có bộ dạng trung hậu như vậy, lòng dạ lại gian xảo không ít đâu.

Nàng bảo Như Ý, Cát Tường đánh xe theo sau, không lâu sau, xe ngựa dừng lại. Lúc như ý nói chuyện, giọng nói có phần ấp úng, nàng hồn nhiên không để ý, chỉ nghe Chu Thanh Mi ở bên ngoài sốt ruột, thúc giục nàng mau lên một chút!

“Tiểu thư, nơi này là Thanh Khê Bán Lý Kiều.” Thượng Quan Mẫn hoa sững sốt, nghĩ là Chu Thanh Mi phát hiện ra nơi nàng móc nối liên hệ với người khác. lát sau nghĩ lại mới rõ, thì ra ý Như Ý là Tư Không Tiêu đi đến chốn yên hoa liễu hạng, tục xưng là kỹ viện.

“Mấy dân đen các người, mau cút ngay cho bản quận chúa!”

Bình bình bộp bộp, bên ngoài đã bắt đầu đánh lộn, Chu Thanh Mi dẫn người định xông vào, cái kỹ viện mà Tư Không Tiêu tìm được này lại rất can đảm, nuôi được một đám người ngăn cản không cho bọn họ đi vào nháo loạn. “Ay ô, ta còn tưởng là ai nha, đây không phải là quận chúa – thế tử danh môi chính thú của Tư Không thiếu tướng quân sao? Lão thân đã nói

với quận chúa nương nương nhiều lần như vậy rồi. Tư Không thiếu tướng quân thích đến chỗ này của bọn ta chơi, đây cũng là chuyện không có cách nào ngăn cản. Quận chúa nương nương cô đến đây tìm mấy tiện tì ở đây trút giận, còn không bằng đến chỗ lão thân học hai chiêu đi lấy lòng nam nhân nhà cô nha!”

Mào đầu vài câu, tú bà này lập tức đổi giọng, bản sắc lưu manh lập tức hiện ra, quát: “Lão nương chính là kinh doanh nơi này, có bản lĩnh thì trói chặt nam nhân nhà cô dưới váy, ta nói cho cô biết, nam nhân nhà có có dùng roi cũng đuổi không đi, hăc coi trọng cô nương Thanh Thanh nhà ta, cô về nhà mà khóc đi thôi, ha ha!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhú mày, Như Ý buông rèm, xoay người liền cho tú bà kia một cái bạt tai, đánh cho bà ta rơi hai cái răng cửa. Miệng phập phù lại nói không ra lời. Thượng Quan Mẫn Hoa lúc này mới vén rèm xuống xe, lạnh lùng đảo qua đám phó dịch với gia nô đang càn quấy, khí thế nghiêm nghị, mọi người hơi thất kinh, không dám nói câu gì.

Nàng nhú mày thu hồi tầm mắt, nói với Chu Thanh Mi: “Trước mặt loại người như vậy náo loạn như thế mà không sợ mất thân phận à? Được rồi, hăc ở đâu, dẫn đường!”

Chu Thanh Mi hết khóc nháo, hai tay chỉ lung tung trước mắt một cái, túm lấy tay áo nàng đi vào trong.

Nơi này là một cái thanh lâu lớn, bài trí thanh lịch, sâu sắc, hành lang khúc khuỷu yên tĩnh, cho thấy kẻ xây nên cũng tốn không ít tâm tư. Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy tên thanh lâu này thật quen thuộc, giống như đã từng nghe qua khi nào rồi. Chưa nghĩ nhiều, ở sâu trong viện,, tiếng nam nữ vui đùa âm ỉ và phóng đặng đã ẩn ẩn truyền đến. Đi thêm mấy bước liền nhìn thấy Lã Minh Vọng ôm kiếm đứng ngoài cửa viện, lạnh lùng chặn Chu Thanh Mi lại.

“Quận chúa, chưa có lệnh Thái tử, cô không thể đi vào.”

Lã Minh Vọng tận hết trách nhiệm mà cản người lại. Chu Thanh Mi vừa nghe đến hai chữ Thái tử liền nao núng, mất hết dũng khí vừa nãy, xoay người nhìn Thượng Quan Mãn Hoa, bộ dạng đáng thương kia nào còn thấy vẻ ngông nghênh tùy hứng lúc trước?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Liệt nữ

Thượng Quan Mẫn Hoa tiến lên trước một bước, chỉ ngẩng đầu, không nói lời nào.

Lã Minh Vọng thấy nàng đến, giáo huấn lần trước còn đọng lại, không khỏi nghiêng thân tránh đi. Thượng Quan Mẫn Hoa hừ lạnh một tiếng, Như Ý tiên lên, một cước đá văng đại môn. Mọi người đuổi theo, đi đâu cũng có thể thấy những đám nam nữ trần truồng nằm ngời la liệt, giống như nơi này chính là cái ổ dâm loạn vạn năm. Chu Thanh Mi sụt sịt khóc, lại phải quan sát thần sắc Thượng Quan Mẫn Hoa, khăn tay trong tay càng siết chặt.

Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi rào bước, khi đã đến cái cửa thứ ba thì tiếng rên rỉ là lướt lập tức ngừng bật. Trong phòng lúc đầu là yên tĩnh lại, sau đó có một giọng nói mềm mại nũng nịu vang lên: “Ai nha, tướng quân đại nhân, nương tử nhà ngài lại đến tìm ngài rồi, đúng là sớm quá đi!”

Tư Không Tiêu đang chơi đùa với mấy nữ tử, miệng ngậm chén rượu, trên lưng còn có một nữ tử nhỏ nhắn hờ hang rót rượu cho hắn, nghe thấy nữ tử này hờn dỗi thì đáp: “Tiểu mỹ nhân không phải sợ, ta...” Hắn lại nấc mấy cái, nói tiếp: “Ta lập tức đuổi nàng ta về!”

Nói xong, vòng thắt lưng ôm nữ tử đang ngồi trên lưng mình xuống, hôn hít lung tung mấy cái, như là cố ý muốn khiêu khích Chu Thanh Mi nổi giận vậy. Đợi hắn quay sang, mở mắt say lơ đãng, hoảng hốt phát hiện tình hình hôm nay không bình thường. Hắn lập tức đẩy nữ tử đã lộ cả bầu ngực kia ra, lắc lắc đầu, lại lắc lắc đầu đứng lên, vẻ mặt không biết là vui mừng hay là bi ai.

Mọi người trong phòng cũng thấy khác thường, vẻ vui vẻ trên mặt cũng thu lại, lặng lẽ đánh giá cô gái đứng cạnh cửa cùng với Tư Không Tiêu đứng trong phòng không nói gì, hai mặt nhìn nhau.

Thượng Quan Mẫn Hoa cắn răng, giậm bước cực kì mạnh, đi dần từng bước một tới trước mặt Tư Không Tiêu, cho hấn một cái bạt tai thật mạnh. Một cái bạt tai này, nàng dùng hết khí lực toàn thân, bản thân nàng cũng chao đảo, Tư Không Tiêu cũng tà tà quay mặt, thừa nhận cỗ lửa giận thâm trầm này.

Chu Thanh Mi hét á lên sợ hãi, vội vã vọt tới bên cạnh Tư Không Tiêu, đau lòng xoa gò má bị đau của hấn. Vừa thương tiếc vừa tức giận, hỏi: “Mẫn Hoa muội muội, muội đánh Thanh Sơn ca ca làm gì? Tất cả là do đám hồ ly tinh này không tốt. Chúng ta giết các ả là được.”

Tư Không Tiêu kéo bàn tay đang vuốt ve xót xa của Chu Thanh Mi ra, nhìn thật sâu vào Thượng Quan Mẫn Hoa, trong ánh mắt toát ra vẻ thương cảm cực kì nặng nề.

Thấy hấn còn không biết hối cải, Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến toàn thân run rẩy, nàng mắng: “Anh hồi báo đại ca anh như thế à? Anh không phải đang làm hấn thất vọng sao? Vô liêm sỉ, xem ta hôm nay có đánh chết anh không?”

Nàng vung tay ra còn định đánh, liền bị Chu Thanh Mi nhanh tay ôm lấy, nàng ta khóc to kêu lên: “Muốn đánh muội đánh ta là được rồi, là ta không tốt, Thanh Sơn ca ca mới ra ngoài tìm nữ nhân.”

Chu Thanh Mi khóc thảm thiết như vậy, khiến trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng thấy chua xót, nàng cẩn thận đẩy Chu Thanh Mi ra, nói: “Cô kích động như vậy làm gì, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng!”

“Ta, ta có đứa nhỏ?” Chu Thanh Mi kinh hãi, trong vẻ mặt thảm thương lộ ra vẻ mừng như điên. Thân mình gầy yếu đột nhiên có thêm sức lực,

nàng tiến lên, ôm lấy thắt lưng của Tư Không Tiêu. Giọng nói mang vẻ vui sướng của người mới làm mẹ, lại còn thêm chút ngượng ngùng e ấp, tràn ngập tình ý mà thủ thi: “Thanh Sơn ca ca, huynh sắp được làm phụ thân rồi...”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi quay sang, hít sâu một hơi, áp chế cơn tức giận phùng phùng trong người, lạnh lùng nói: “Về Lạc Thành đi, nơi này không hợp với hai người!”

Tư Không Tiêu còn định nói gì liền bị Thượng Quan Mẫn Hoa quát lên: “Lập tức cút cho ta! Còn để ta biết anh đến mấy chỗ thế này, ta đánh gãy chân anh!”

“Bốp, bốp, bốp!” Trên lầu truyền đến tiếng vỗ tay, Thượng Quan Mẫn Hoa hơi ngảng đầu, thấy Chu Thừa Hi mặc y phục màu đen, ngồi ngả ngớn trên lan can, trên mặt đầy vẻ trêu tức, cười vang: “Cơn giận của lương đệ hôm nay thật là lớn!”

“Không dám nhiều nhã hứng của thái tử.” Thượng Quan Mẫn Hoa dụ dàng uyển chuyển phúc thân một cái, thần sắc thản nhiên, bảo Như Ý đốc thúc và hộ tống Tư Không Tiêu cùng Chu Thanh Mi ra ngoài.

Thấy nàng bình tĩnh thản nhiên như thế, giống hệt như chùa từng nhìn thấy Chu Thừa Hi vui vẻ triền miên với đám nữ tử trần trường này vậy. Điều này khiến cho đám vây xem xung quanh rất kì quái, trong đó có một tên đánh bạo hỏi: “Thái tử điện hạ, nàng ấy chính là lương đệ của phủ Thái tử sao. Trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên khoan hồng độ lượng. Hôm nay không biết là cơn gió nào mà thổi được cả nữ tử si tình nhất Đại Chu này nháo đến cửa nhà. Người không biết còn tưởng là đến bắt gian nhà Tư Không thiếu tướng quân ấy chứ?”

Ý đùa cợt và châm chọc trong những lời này, đám người trong phòng này đều nghe được rõ ràng. Thâm ý muốn châm ngòi gây xích mích trong

này cũng rất nặng, cả đám người ở đây không ai không nghe hiểu cả. Quan trọng là Thượng Quan Mẫn Hoa ứng đối thế nào thôi. Tiếc là cả đám ngẩng đầu chăm chú nhìn thật lâu sau, nữ tử này vẫn không lạnh không đăm mà cười yếu ớt, giống như chưa từng nghe đến lời khiêu khích của đối phương.

Chu Thừa Hi vuốt cằm, vẻ mặt đột nhiên thay đổi kì quái, cười to: “Lương đệ gặp cái gì, trong này còn có một tướng quân chờ cô bạt tai đấy!” Thượng Quan Mẫn Hoa hơi hồ nghi, chỉ thấy gian trong có người vén rèm lên, lộ ra một cái đầu đen thùi, mặt mũi đầy vẻ bất an nhăn nhó, hẩn cúi đầu, cổ với tai hồng rực, chậm rãi đi đến chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa, không dám ngẩng đầu lên mà kêu một tiếng: “Tiểu thư.”

“Là Tử Hậu à, thì ra người cũng đã lớn rồi.” Thượng Quan Mẫn Hoa có chút cảm thán, chớp mắt một cái, thẳng tiểu quý thò lò mũi xanh ngày nào đã trưởng thành rồi, còn biết đi thanh lâu chơi nữa.

Liễu Tử Hậu đột nhiên ngẩng đầu, kinh hi hô lên: “Tiểu thư, cô không trách ta sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa kì quái hỏi lại: “Trách người làm gì? Nam nữ hoan ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Có điều, trẻ tuổi thì phải tiết chế một chút, ban ngày ban mặt như vậy còn chơi đùa không tốt cho sức khỏe.”

Nàng còn chưa nhớ đến với tuổi mình bây giờ, làm bộ cậy già lên mặt liên miên căn nhắc nguyên một bài tu thân dưỡng tính, giáo huấn cho Liễu Tử Hậu liên tục gật đầu như gà mổ thóc, làm Chu Thừa Hi tức giận đến lỗ mũi bốc khói, đá sập lan can rời đi. Cũng khiến cho đám người Chu Thanh Mi vây quanh bị quay vòng vòng không biết đâu mới là con người thật của nàng.

Đợi Chu Thừa Hi bị chọc tức rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn không ngừng được ý cười yếu ớt trên mặt, nàng nói: “Người đưa hai vợ chồng Tư Không tướng quân về đi.”

Đám người đột ngột rẽ ra hai bên, tú bà kia dẫn một đoàn người đi vào, vây lấy mọi người trong phòng, còn nói ai cũng không được đi, không có kẻ nào được phép phá hỏng quy củ của thanh lâu.

Ngụ ý là, nếu Chu Thanh Mi dẫn được Tư Không Tiêu về thì đây chính là hành động chính thất náo loạn kỹ viện giành lại trái tim của trượng phu thành công, đồng nghĩa với việc đập tan bảng hiệu của thanh lâu!

“Quận chúa nương nương, coi như cô thương hại lão thân đi, lão thân còn có mấy trăm cái tàu há mồm chờ cơm, đành phải đắc tội.”

Tú bà thanh lâu dẫn đến một đám người toàn những kẻ gộc ghêch có võ nghệ, hiển nhiên là bảo vệ nuôi sẵn trong thanh lâu, tên nào tên đấy công phu cũng tốt, Liễu Tử Hậu ngao ngao gầm lên, bảo vệ Thượng Quan Mẫn Hoa. Tư Không Tiêu với Như Ý, Cát Tường thì đánh với đám bảo vệ kia loạn thành một đoàn, tiếng quyền cước dấm đá, người ngã vật đổ rầm rầm. Còn đang đánh loạn thì tiếng ồn ào xôn xao bên ngoài kia càng lúc càng lớn. Thì ra là gia đình của hai phủ mang đến cũng bắt đầu xông vào đánh với đám bảo vệ Thanh Đại Lâu, tình hình cực kì rối loạn. Thật lâu sau, phủ doãn Đại Đô cùng lính bảo vệ thành mới tới, ngăn cản trò khôi hài này lại.

Người của phủ nha mặc kệ đương sự, lí do, hết thầy đều trói lại giải về nha môn tổng giam.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ba cô vợ

Một đoàn người đông, chia ra giam vào hai phòng nam nữ, đám người Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn nghĩ chuyện này đến đây là dừng lại. Nào ngờ, đám bảo vệ trong nhà lao chỉ cần dùng sức ở cổ tay một cái, mấy cái cùm gỗ đã mục lập tức rơi xuống đất. Bọn chúng bày ra bộ dạng hung thần ác sát, giơ nắm đấm vây lấy hai thiếu tướng quân bị đê chặt tay chân.

Những người này đều có công phu, không đến một lát, Tư Không Tiêu với Liễu Tử Hậu đã bị đánh gục, còn bị dồn vào góc nhà giam đá đấm tới chết.

Chu Thanh Mi nhào tới nắm chặt song sắt, vừa khóc vừa kêu, vậy mà ngực tốt lại làm như không thấy, vẫn tiếp tục uống rượu chơi bạc. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa bất ngờ vừa tức giận, quyền thế sau lưng Thanh Đại Lâu này lớn như vậy sao? Hay là định giết gà dọa khỉ?

Tú bà bên phòng giam nữ này mặt mày hớn hở, có mấy cô nương còn đề nghị cũng cho hai vị xuất thân hoàng gia này ăn một trận đòn no nê, cho các nàng nhớ kỹ Thanh Đại Lâu này không dễ chọc, tú bà kia vui vẻ đồng ý.

Nhìn thấy đám cô nương thanh lâu chuẩn bị chạy lại đây túm tóc xé áo mình, Chu Thanh Mi ngừng khóc, vội vã lui về sau, trong miệng còn hô: “Các người, các người dám! Ta kêu phụ thân bắt hết các người lại!”

Thượng Quan Mẫn Hoa kéo Chu Thanh Mi lại phía sau mình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tú bà kia, mặt lạnh lùng, quát: “Còn dám tiến lên một bước, bốn tiểu thư không khách khí nữa đâu!”

“Ai ô, lão thân sợ quá à!” Tú bà vung khăn tay, đưa lên che mặt làm bộ rồi kêu lên the thé, lại trừng mắt, vung tay lên: “Mấy nha đầu, mặc kệ nàng ta là ai, thịt hết cho lão nương rồi nói sau, trời có sập xuống cũng có lão nương chống!”

Mấy cô nương thanh lâu kia lấy từ trên búi tóc mấy cái trâm nhọn bằng vàng bạc xuống, như hổ rình mồi mà nhào về phía hai nữ tử. Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ nói: “Nín thở.” Rồi lập tức giơ tay lên, một màn sương mù thổi quak, mấy cô nương thanh lâu kia còn chưa hiểu gì đã ngã xuống rồi.

Chu Thanh Mi vẩy vẩy khăn xua bột thuốc mê đi xong, liền nhìn mấy nữ nhân vừa hôn mê mấy cái, híp mắt, tùy tiện lau nước mắt trên mặt đi, nhặt một cái gậy gỗ trên mặt đất lên. Nàng ta nhào về phía tú bà kia, liều mạng đánh đập, đập lên thân thể không thể nhúc nhích của đám nữ tử này, còn nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên: “Dám đánh bản quận chúa, ta cho các người biết mặt! Giẫm chết đám hồ ly tinh các người!”

Đúng lúc này, rầm, loảng xoảng, rầm, mấy tiếng vang lên, cửa lao phủ nha của Đại Đô bị người đá tung. Ánh nắng chói chang từ phía Đông Nam chiếu thẳng vào, làm tất cả người trong ngục bị chói mắt. Phía sau còn có mấy nha dịch không ngừng cầu xin mấy câu như: “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng.”

“Kẻ nào? Dám xông vào phủ nha, không muốn sống nữa à?” Mấy tên ngục tốt đang uống rượu chơi bạc, cầm đại đao lên quát, rất có vẻ cáo mượn oai hùm.

Nam tử vừa phá cửa đi vào kia vươn tay tóm lấy áo một người trong số đó, lập tức một đám vung tới, đánh cho tên này miệng mũi phun máu, kế tiếp lại là một đấm. Tên ngục tốt này bị men rượu làm mềm người, chịu không nổi hai đấm của người này, ngã phịch xuống đất, có lẽ đã mất mạng rồi.

Mấy ngục tốt cầm đao phía sau không dám chạy lên ngăn trở, thấy người này vừa dậm bước chân lên một cái, cả đám đã dúm dọ rút lui tập thể. Điều này khiến cho mấy người đứng xem phía sau không khỏi thấy buồn cười. Đúng là đám miện hùm gan thỏ mà.

“Người của ta cũng dám động vào!” Một tiếng gầm lên, người vừa xông vào này tiến lên, vọt vào trong đám ngục tốt, nắm đấm vung lên, một đấm là một người ngã xuống, vốn là một cảnh cực kì anh hùng, nhưng khi nhìn đến người ngã xuống phun máu tươi tung tóe, xương gãy răng rơi lăn lộn trên mặt đất thì sẽ thấy, đó chẳng khác gì một ác ma tàn bạo.

Người bên ngoài cũng dần chạy vào đến trong nhà lao. Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên là nhận ra người đang đánh đấm rất thô bạo kia là Chu Thừa Hi. Chu Thanh Mi nhìn thấy hẳn đến, gậy gỗ trong tay không biết đã rơi từ lúc nào, rụt cổ lại tránh đằng sau Thượng Quan Mẫn Hoa, tay chân còn có chút run rẩy.

Đám bảo vệ của Thanh Đại Lâu thấy có người đến cứu, thả hai người đã bị đánh đến vỡ đầu chảy máu ra, đứng dậy đẩy cửa lao ra, vịn cổ tay răng rắc, cười gằn từng tiếng: “Thằng nào dám đập phá làm hỏng chuyện tốt của ông nội đây!”

Chu Thừa Hi phi đến một cước, lập tức tên bảo vệ cao to gộc ghệch kia bị đá bay, một cước này đã đá cho lục phủ ngũ tạng của tên này vỡ nát hết, miện mũi đổ máu mà chết ngay tức khắc. Chu Thừa Hi quay đầu, các đốt ngón tay cũng kêu răng rắc, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Kẻ nào muốn làm ông nội bị dẫm nát nữa?” Đám bảo vệ còn lại thấy đồng bọn vừa ăn một cước đã chết tức khắc, vốn là mặt mũi vụn vụn phần nộ định xông đến, chỉ nghe câu này của Chu Thừa Hi, đã có kẻ đột nhiên nhận ra thân phận của hắn, run run nói: “Thái, thái tử...” Cả đám đột nhiên chạy đến cầu xin tha thứ: “Thái tử điện hạ tha mạng!”

Lấy bản tính của Chu Thừa Hi, cầu xin tha thứ là vô dụng. Những người này quỳ xuống cầu xin tha thứ, cũng chỉ càng tiện cho hãn xuống tay mà thôi. Còn đang định đá chết một tên, chợt có người hô: “Thái tử điện hạ, xuống tay nương tình!” Xa xa, phủ doãn Đại Đô vội vàng chạy tới, định ngăn cản Chu Thừa Hi giết chóc. Nhưng hồn thể ma vương này giết đến đỏ mắt rồi, đẩy kẻ chặn đường ra, tiếp tục đánh giết.

Phủ doãn kia lão đảo một cái, vừa khéo ngã đến trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa và Chu Thanh Mi, sau khi lão ổn định thân mình, nhận ra thân phận của hai nữ tử bị giam trong nhà lao thì hít một ngụm khí lạnh, vội vã ngoắc thuộc hạ ở phía sau đến mở khóa, vừa gật đầu vừa lắp bắp xin lỗi: “Quận chúa nương nương, lương đệ nương nương bị sợ hãi rồi!” Phủ doãn này họ Trần, là huynh đệ bên nhà mẫu thân Giang Nhất Lưu, ngày xưa cũng có quan hệ khá thân với Thượng Quan Thành.

Có điều, nay đã chẳng còn kẻ nào nể mặt Thượng Quan gia nữa rồi.

Chu Thanh Mi thở hồng hộc trút giận lên lão, nói cho lão biết chuyện này tuyệt đối nàng ta không bỏ qua dễ dàng như thế. Thượng Quan Mẫn Hoa chẳng để ý đến nàng ta, cửa lao vừa mở ra, nàng liền chạy đến nhà lao đối diện, hơi hơi đảo qua Tư Không Tiêu một cái, Chu Thanh Mi đã đuổi theo nâng hãn dậy. Nàng chuyển hướng nhìn về phía một nam tử khác trong lao, thấy Liễu Tử Hậu cũng đã đứng dậy, thương tích đầy mình, một bên thái dương còn bị rách một vết to, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Mặt Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức lạnh đi như băng giá, răng nghiến chặt. Liễu Tử Hậu nhận lấy khăn tay nàng đưa cho, đè chặt lấy chỗ đổ máu, nhếch môi trấn an nàng: “Tiểu thư, không có việc gì, một tí nữa là không đau.”

Sao có thể không đau chứ? Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi xoay người, không nhìn bộ dạng chật vật của hãn nữa, bởi vì bộ dạng đó lại một

lần nữa nhắc nhở nàng về tình cảnh cá nơm trên thớt đáng buồn hiện nay của mình.

Ngoài cửa lao, không cần biết Trần phủ doãn nói cái gì cũng không ngăn cản được người đang đánh đang giết tàn bạo kia. Chu Thanh Mi với Tư Không Tiêu ôm lấy nhau ngồi một chỗ, không dám nhìn người đang vung nắm đấm càng nhanh càng hung tàn kia. Chu Thừa Hi lúc này hai mắt đã đỏ rực, sát khí càng dày đặc, càng không ngừng đá đấm lên người đảm bảo vệ kia, trên khuôn mặt cũng đã tím ít máu tươi. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn cũng thấy khó chịu, đi đến mắng: “Có thôi đi không thì bảo? Muốn để người dân cái số con cho anh đi coi hoàng lăng chắc?” Chu Thừa Hi lúc này mới dừng lại, tiện tay xoa mặt một cái, trên mặt máu me mơ hồ. Hắn túm lấy tay áo của Mẫn Hoa lau mặt, vung tay lên, nắm tay Thượng Quan Mẫn Hoa, nghênh ngang đi ra ngoài.

Đợi sau khi quăng nàng lên xe ngựa, Chu Thừa Hi cũng vọt vào, tay chân giang rộng, hai mắt khép hờ, định nhắm mắt dưỡng thần. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhắc rèm xe, đi qua Thanh Khê Bán Lý Kiều, nàng cười lạnh lùng âm trầm, trong lòng đã quyết, không cần biết kẻ đứng sau lưng Thanh Đại Lâu này là ai, nàng cũng sẽ phá sập nó!

Chu Thừa Hi đang nhắm mắt đột nhiên lên tiếng: “Cô đây là tự mình chuốc lấy khổ, nếu cô là Thái tử phi, kẻ nào dám giam cô?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười mà không phải cười, trả lời: “Câu này nói mát hay lắm, có bản lĩnh anh đi tìm ba cô vợ lớn nhỏ nhà anh mà trút giận!”

Chu Thừa Hi đột nhiên mở mắt ra, hàn khí bắn ra bốn phía, Thượng Quan Mẫn Hoa không thèm đếm xỉa, tiếp tục cười châm chọc: “Ngoài đe dọa ta thì anh làm được cái gì? Nhìn tiền đồ của anh thế này, trách không được ba người các nàng không để người của anh vào mắt. Hữu tướng quân

Vũ Lâm Quân nha, còn không phải nói đánh là đánh, Thái tử gia nhà anh cũng thật uy phong!”

Phủ doãn Đại Đô là người Giang gia, cũng chính là người nhà mẹ đẻ của vị lương đệ kia của phủ Thái tử. Đằng sau Thanh Đại Lâu có chỗ dựa – chuyện này không phải là giả, nhưng có thể không thêm để ý đến danh Vũ Lâm Quân mà xuống tay với Liễu Tử Hậu thì phóng mắt nhìn khắp Đại Chu này còn chưa có người của phe nào dám ngang nhiên chọc vào điều kiêng kỵ của Thái tử như thế.

Đây là nguyên nhân thứ nhất, thứ hai chính là tâm bệnh của Chu Thừa Hi.

Ba nữ nhân trong phủ Thái tử kia, thế lực sau lưng bọn họ không thể khinh thường được. Vốn là chuyện tốt, trợ giúp được cho Chu Thừa Hi để củng cố ngôi vị Thái tử. Nhưng mà bởi vì thái độ của Hoàng đế rất mơ hồ, thái độ của Nhậm gia với Giang gia cũng cực kì ái muội. Vẫn biết bản thân mình bị quản chế, o ép khắp nơi, lại còn bị mấy nữ tử không có đầu óc kia hiếp bức, nguyên nhân mà Chu Thừa Hi không về phủ Thái tử cũng dễ hiểu được thôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa lúc này lại chọc phá nó, tất nhiên là có dụng ý. Chu Thừa Hi vốn đang tức giận điên cuồng, đột nhiên lại nghĩ thông suốt cái gì, hãnh một tay vuốt cằm, ý cười tà tử đầy mặt, nhướng mi nhìn nàng, cười như dụ hoặc: “Bản thái tử liền toại nguyện cô một lần, đi tìm mấy nữ nhân kia, cho mọi người trong thiên hạ biết được, Thượng Quan lương đệ chính là đầu quả tim của tiểu vương, kẻ nào cũng chạm vào không nổi!”

“Anh muốn làm gì?”

“Cô muốn làm gì thì tiểu vương ta muốn làm cái đó.”

Hai người đều cùng cười đến thâm trầm, trong lòng mỗi người đều đang tính toán, muốn mượn chuyện này làm cớ mà ra tay.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sơn phong

Mấy số con tố cáo thái tử tàn bạo, ngang ngược, không để pháp luật Đại Chu và kỷ luật Đại Đô vào mắt lại xuất hiện trên mặt ngự án của hoàng đế. Trên triều đình, hoàng đế long nhan giận dữ, mắng to Chu Thừa Hi, phạt hãm đóng cửa tư quá ba tháng.

Chuyện này cũng không thiếu người lấy cớ lên án, khiến cho thanh danh Thái tử xuống dốc không phanh, có lẽ tiên sinh của Ngự Sử Đài còn dùng lời lẽ nghiêm khắc, đem tiêu chuẩn đạo đức nhân phẩm của người được chọn giữ ngôi vị Thái tử từ hồi Tam Hoàng Ngũ Đế cho đến tận thời Chu Cao Tông, Chu Thái Tông của Đại Chu ra nói, chỉ còn thiếu nước chỉ thẳng chuyện Chu Thừa Hi bạo ngược, hiếu sát, hoang dâm không thích hợp với ngôi vị Thái tử nữa thôi.

Hoàng đế sai người mang hết đám số con đó đến phủ Thái tử, cho Chu Thừa Hi chậm rãi đọc mà tỉnh ngộ. Chu Thừa Hi cầm số con, nhìn cũng không thèm nhìn liền quăng hết xuống dưới chân của Thượng Quan Mẫn Hoa, hừ lạnh không ngừng mắng mấy lão già chết tiệt kia. Thượng Quan Mẫn Hoa nhặt lên xem xong, giấu không được hào quang nở rộ trong mắt. Chu Thừa Hi thấy thế, liền hỏi: “Ta không làm nổi Thái tử, cô vui vẻ lắm à?” Thượng Quan Mẫn Hoa gấp số con lại, nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, chỉnh lại tay áo, chỉnh lại vẻ mặt, nói: “Anh sẽ nhổ miếng thịt đã ăn vào miệng ra à?”

Chu Thừa Hi cười to: “Đồ đê tiện, nói chuyện với cô quả nhiên thống khoái!”

Đang nói chuyện thì có người vào thưa: “Bẩm thái tử, trác phi nương nương hầm canh hạt sen bát bảo, mời điện hạ đến Thanh Thu Các dùng bữa.”

“Cút!” Chu Thừa Hi cầm chén trà lên quăng ra ngoài, kẻ vừa vào bị ném vỡ trán, nhanh chóng lui ra. Thượng Quan Mẫn Hoa chẳng tỏ vẻ gì, cầm một quyển sách lên xem, Chu Thừa Hi đánh một người xong có vẻ còn chưa hết giận, hăn gầm lên, miệng hùng hổ: “Dám quản chuyện của ông đây, ta cho các người biết mặt!”

Hăn cầm kiếm lên, rảo bước đi ra khỏi Nhất Tâm Cư. Trước lúc ra khỏi viện, còn phân phó với người hai bên: “Không có lệnh của bản thái tử, kẻ nào cũng không được vào!”

Sau khi Chu Thừa Hi rút kiếm vọt tới Thanh Thu Các, bắt đầu có thị nữ lục tục kéo đến ngấp nghé ngoài cửa Nhất Tâm Cư, đều bị người ngăn lại. Đến sau buổi trưa, số người tới thỉnh cầu được gặp Thượng Quan lương đệ đã xếp được ba vòng. Trong vòng ba tháng Thái tử tư quá, chuyện này luôn luôn diễn ra, Thượng Quan Mẫn Hoa đã buông rèm từ sớm, ngồi trên giường, kiến nhẫn chờ cá cắn câu.

Canh ba buổi trưa, thị nữ bên ngoài vẫn cho người đi vào. Thượng Quan Mẫn Hoa buông sách trong tay, mặc kệ người nọ chậm rãi đánh giá nàng.

Đồng thời, nàng cũng không kiêng nể gì mà nhìn lại đối phương. Trong số mấy thuộc hạ của Chu Thừa Hi, Lạc Sinh có vẻ trẻ nhất, thần thái cũng cao ngạo, ngăn không được cỗ khí phái ngông nghênh của một quý công tử. Nếu coi hăn như một công tử ca chỉ biết uống rượu chọi gà, vậy là sai mười phần. Chỉ cần nhìn thấy phủ Thái tử không có một nữ tử nào họ Lạc, Thượng Quan Mẫn Hoa đã biết, Lạc Sinh này tuyệt đối không thể coi thường.

Lạc Sinh tận lực tỏ vẻ lễ độ, nhưng khẩu khí hung tợn thô lỗ vẫn để lộ sự chán ghét của hắn đối với Thượng Quan Mẫn Hoa. Hắn muốn Thượng Quan Mẫn Hoa đi ngăn cản Chu Thừa Hi tiếp tục “tra tấn hai nữ nhân đáng thương kia” – cũng chính là trắc phi Nhậm thị và Giang lương đệ.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Từ lúc Chu Thừa Hi bị cấm chường ở phủ Thái tử, Thái tử liền suốt ngày đi tìm hai nữ nhân ở Thanh Thu Các trút giận. Đánh giết thị nữ, nhũ mẫu bên cạnh các nàng là cơm thường, có đôi khi, hứng thú nổi lên, Chu Thừa Hi liền sai người dùng hình tra tấn đám thị nữ nhũ mẫu đó, làm cho tất cả mọi người ở Thanh Thu Các phải kêu cha gọi mẹ. Đây chính là “tra tấn” theo như lời của Lạc Sinh. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng chẳng buồn tốn thời gian với hắn. Nàng mỉm cười hỏi: “Ta vì sao phải ngăn cản trò chơi của hắn?”

Ngay từ đầu phải đi cầu xin nàng đã là chuyện mà Lạc Sinh tâm không cam, tình không nguyện. Lại nghe thấy nữ nhân mà hắn thấy chướng mắt nhất châm chọc như vậy thì lập tức phất tay áo bước đi. Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng thầm đếm trong lòng. Một, hai, ba, đến bước thứ tư, Lạc Sinh quay đầu, nghiêng răng hỏi: “Cô muốn thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười đáp: “Không muốn thế nào cả, anh kêu hai người ngoài sân kia đưa Liễu Tử Hậu về Trú Mã Than đi.”

Lạc Sinh tức giận thiếu chút nữa thì đứng phắt dậy, ngón tay chỉ thẳng vào mũi đối phương, mắng to: “Đồ nữ nhân thối tha nhà cô, năm mộng đẹp quá đấy. Hừ, ta nói cho cô biết, muốn nhúng tay vào quân đội? Không có cửa đâu!”

Nguyên nhân hẳn tức giận như thế cũng có liên quan đến chế độ quân phủ Đại Chu, đừng chỉ nhìn Liễu Tử Hậu đã được phong là Hữu thiếu tướng quân của Vũ Lâm Quân, tính ra thì thấy, vị trí đại tướng quân cầm quân còn không có quyền hành bằng một tiểu đội trưởng trong quân đội. Thượng Quan Mẫn Hoa muốn để Tư Không Tiêu với Liễu Tử Hậu rời xa kinh đô, cũng là vì để sau này hai người họ có thể tránh được sóng gió ở Đại Đô này.

Thấy Lạc Sinh đã hiểu được ý mình, Thượng Quan Mẫn Hoa đương nhiên sẽ không tức giận. Nàng cười thực vui vẻ, nói tiếp: “Lạc đại công tử vẫn nên thương lượng với Nhậm công tử và Giang công tử rồi hãy đáp lời cũng không muộn. À, mà cũng đừng nghĩ lâu quá nhé, anh hẳn là rõ ràng hơn ta, sự kiên nhẫn của Thái tử điện hạ không phải là nhiều lắm đâu.”

Lạc Sinh nổi giận đùng đùng ra khỏi cửa thương lượng, chỉ chốc lát sau, hẳn vác một bộ mặt đen sì quay lại, Thượng Quan Mẫn Hoa biết, Nhậm gia và Giang gia đã thỏa hiệp rồi.

Nàng nói với Lạc Sinh: “Anh đưa công văn điều nhiệm của Liễu Tử Hậu cho Thái tử điện hạ, hẳn liền hiểu lập trường của chu vị, sau này chắc chắn sẽ không làm khó hai vị tỷ tỷ.”

Sắc mặt Lạc Sinh chuyển từ đỏ sang đen, lại từ đen sang trắng, bộ dạng rất là giãy dụa khó nói. Cuối cùng hẳn bày ra vẻ mặt bất chấp tất cả, khuôn mặt đẹp trai nhăn nhó, ho khan hai tiếng sau đó hỏi bằng giọng chẳng có tí khách khí nào: “Này, cô kia, cô có biết điện hạ vì sao không ngó ngang đến Nhậm Phục Thu với Giang Nhất Lưu không?”

“Lạc công tử thông minh như vậy sao lại không biết được?” Thượng Quan Mẫn Hoa nghe vậy thì kinh hãi, nàng đưa cây quạt nhỏ lên một chút, che đi vẻ mặt quá mức kinh ngạc của mình, trước khi Lạc Sinh giận quá hóa then chạy đi, nàng giải thích: “Bọn họ không nên cài tử mọi nhà mình vào phủ Thái tử. Cứ giống như Lạc công tử đây mới là đẹp nhất!”

“Đây không phải là cài vào, mà là chứng minh sự trung tâm!” Lạc Sinh gặp đến độ răng cắn vào lưỡi, cãi lại: “Đây là cách quan viên tỏ ý trung thành với hoàng thất, từ trước đến nay đều như vậy. Nhậm gia, Giang gia chắc chắn chỉ ủng hộ Thái tử. Nếu tử tử ngọc kia của ta (chỉ Lạc Khả Ngôn) mà không vào phủ Nhị hoàng tử thì, hừ, cô ngay cả lương đệ cũng không được làm đâu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ hất xì một cái, nói: “Thật hiển nhiên, vị Thái tử gia kia nhà anh sẽ không khiến mình bị quay vòng vòng đâu!”

“Không thể nào, cô đang nói dối.” Lạc Sinh không tin lời nàng, bắt đầu dẫn chứng một loạt về lập trường không bài xích chuyện cưới con gái trọng thần trong triều làm phi tần để trợ giúp hãn củng cố quyền lực, rồi thì ngay cả người mà hãn căm hận như Thượng Quan Mẫn Hoa còn cưới được cơ mà...

Bởi vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa lại có thêm vài phần khẳng định về lần giận dỗi này của Chu Thừa Hi. Phía trước Chu Thừa Hi còn một con đường rất dài phải đi, nàng nghĩ đủ loại hành vi người đái người kia của hãn hiện tại đang cho thấy: hãn không muốn mất đi hai thuộc hạ như bạn thân này của mình.

Nghĩ đến đoạn thú vị, Thượng Quan Mẫn Hoa kiềm chế không được ý cười, nàng nhẹ nhàng lắc cây quạt nhỏ: “Anh có thể không tin. Nếu hai người bọn họ đến trước mặt Thái tử điện hạ nói rằng hết thủy chuyện sống chết vinh nhục của Nhâm trắc phi, Giang lương đệ hoàn toàn không liên quan đến bọn họ, mà Thái tử điện hạ vẫn không thay đổi thái độ, vậy anh vẫn có thể đến đây tìm ta trút giận.”

Lạc Sinh nửa tin nửa ngờ rời đi, người bên ngoài viện cũng dần dần tản đi.

Lúc mặt trời lặn, Chu Thừa Hi uống rượu say mèm đi vào Nhất Tâm Cư, mặt mũi hồng hào, thần thái vui vẻ, vừa ợ ra hơi rượu vừa lèm bèm kể cho Thượng Quan Mẫn Hoa nghe về mấy chuyện thú vị lúc hành quân, ba câu không rời hai cái tên Nhậm Phục Thu và Giang Nhất Lưu.

Thượng Quan Mẫn Hoa lấy quạt che mũi, gọi thị vệ bên ngoài đi vào, xách Chu Thừa Hi luôn mồm không nhận mình đã uống rượu này đưa đến viện của Thái tử phi. Nhìn theo mấy người xiêu vẹo rời đi, trong lòng nàng cảm thấy thật buồn cười. Đồng chí Chu Thừa Hi này thì ra cũng có một mặt thanh thuần như vậy, luyến tiếc mấy bằng hữu như Nhậm Phục Thu, Giang Nhất Lưu và Lạc Sinh sao?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Gió thổi

Sáng sớm hôm sau khi mặt trời còn chưa mọc, Thượng Quan Mẫn Hoa đã dậy đứng trước cửa sổ chờ tin tức từ bên Minh Tuệ Cư kia. Minh Tuệ Cư là của Thái tử phi đương triều, bên cạnh Thanh Thu Các của trác phi, cách xa Nhất Tâm Cư của Thượng Quan Mẫn Hoa nhất.

Trong sắc trời còn tối, nhưng chân trời đã hơi xanh, ám vệ Như Ý vội vàng đi vào Nhất Tâm Cư, báo lại tin tức mà Thượng Quan Mẫn Hoa đã chờ đợi cả đêm.

“Sau khi Thái tử gia tỉnh lại, thị nữ đi vào nhà dọn dẹp, không đến một lát đã nghe thấy toàn bộ thị nữ trong phòng hét chói tai, cùng với tiếng chậu vàng rơi xuống đất. Lúc thuộc hạ chạy lên điều tra thì thấy đám thị nữ này mặt mày sợ sệt chạy ra khỏi phòng trong, còn mang theo mùi máu tươi, đằng sau còn có vài thị nữ có máu dính lên váy, trong phòng còn có tiếng Thái tử phi khóc, trước khi thuộc hạ rời đi còn thấy thị vệ của Thái tử gia kéo Trần thị (vú nuôi của Thái tử phi) ra tiền viện dùng hình.”

Mí mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa nhảy dựng lên: “Đúng thế thật không?”

Như Ý chưa đứng dậy, chấp tay nói: “Thuộc hạ không dám giấu diếm.”

“Được!” Thượng Quan Mẫn Hoa có chút thất thố, nàng xoay người: “Ngoại trừ Thái tử gia, hôm nay ai cũng không tiếp!”

Như Ý lui ra, Thượng Quan Mẫn Hoa ở trong phòng rốt cuộc không nén được ý cười trên mặt, nàng lấy tay đè lại khóe miệng, trấn an tim mình đập quá kích động, nói: “Đây mới chỉ là bắt đầu rồi, không cần vội, chúng ta trăm ngàn đừng có vội.”

Ánh mặt trời vừa lóe lên, tia sáng chiếu xa vạn trượng, chiếu cho cả mảnh sân ngoài cửa sổ sáng bừng lên. Chu Thừa Hi mang theo sát ý mãnh liệt, sắc mặt giận dữ đá văng cửa viện Nhất Tâm Cư. Thượng Quan Mẫn Hoa đứng sau cửa sổ, nhìn thấy rõ ràng cảnh đó, nàng nhặt chiếc quạt lụa lên, che khuất khóe môi của mình, chờ đối phương đến gần.

“Ồ ồ tiện nhà cô, cô sớm đã biết chuyện của ả, còn tính kể chờ ta bề mặt!” Chu Thừa Hi vừa tiến vào liền dùng kiếm dính máu đặt lên cổ Thượng Quan Mẫn Hoa. Bộ dạng như muốn ăn thịt người kia cơ hồ sẽ khoét lên cổ Thượng Quan Mẫn Hoa một cái động!

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Nàng mặt không đổi sắc, che miệng sau cây quạt, nói: “Anh quả thực đã đánh giá cao ta quá rồi. Anh cũng không phải đồ ngốc, ta có thể tính kế anh thế nào?”

Mũi kiếm của Chu Thừa Hi lại nhích về trước, một dòng máu chảy xuống, Thượng Quan Mẫn Hoa nhăn mặt nhíu mày, tỏ vẻ thống khổ. Chu Thừa Hi mặc dù không thu kiếm lại nhưng lực đạo cũng đã thu về. Mặc dù vẫn tức giận điên cuồng nhưng vẫn cho nàng giải thích, tại sao tối qua hẳn uống say đi vào Nhất Tâm Cư, sáng sớm tỉnh lại lại ở Minh Tuệ Cư. Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh nhạt trả lời: “Anh đi Đông viện là an bài của Minh Tuệ Cư kia, liên quan gì đến ta?”

Chu Thừa Hi không tin, Thượng Quan Mẫn Hoa thuận thế mắng: “Anh cho là trong cái viện này ai làm chủ, ta có thể sai khiến được người của Thái tử phi sao?”

“Thực sự không phải cô làm?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không trực tiếp trả lời, châm chọc: “Anh ở bên kia bị chọc tức, đến chỗ ta phát hỏa làm gì?”

Chu Thừa Hi nhìn nàng thật sâu một cái, không nói gì, ném thanh kiếm trong tay xuống. Ngồi xuống ghế, cầm lên bát trà đã để qua đêm, sắc mặt thâm trầm, như vẫn đang ngẫm nghĩ về chuyện này. Thượng Quan Mẫn Hoa tự động gọi người dâng đồ ăn sáng lên, Chu Thừa Hi thấy thế liền tiến lại ăn cùng. Nàng lấy quạt che mặt, nhú mày nói: “Hôi chết đi được, người đâu, đi mời điện hạ rửa mặt!”

“Cút!” Chu Thừa Hi hừ một câu, thị nữ bên ngoài liền không dám đi vào nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa rất tức giận, liền hỏi hăn muốn làm cái gì. Chu Thừa Hi âm trầm cười: “Cô lại đây, đừng có nói cô không biết hầu hạ người khác nhé, lương đệ nương nương của ta.”

Thượng Quan Mẫn Hoa đáp lại một cách mỉa mai: “Chẳng lẽ còn muốn ta cởi áo kỳ lưng cho anh nữa?”

Chu Thừa Hi gật đầu một cách rất tự nhiên, Thượng Quan Mẫn Hoa định ném cả cái quạt vào mặt hăn, lại bị Chu Thừa Hi giành trước một bước. Một tay hăn túm lấy cổ tay Mẫn Hoa đi vào ngọc trì sau viện. Ừm một tiếng, hai người đồng thời rơi xuống nước. Xiêm y trôi nổi trên mặt nước, Chu Thừa Hi vòng tay ôm cả Thượng Quan Mẫn Hoa vào lòng, hai thân thể trẻ trung dán chặt vào nhau.

Sau đó, Thượng Quan Mẫn Hoa nhận thấy được thân thể Chu Thừa Hi có biến hóa, nàng hơi tái mặt, Chu Thừa Hi tà tà cười cười, ép sát nàng đến

chỗ nam căn thể hiện dục vọng của mình, còn nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Còn không ngoan ngoãn thành thật, ta sẽ “muốn” cô ngay tại chỗ này!”

Nơi riêng tư của hai người dán lại sát nhau như vậy, nguy cơ tràn ngập như vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên sẽ không dám giãy dụa. Nàng gạt nước bắn lên mặt, ổn định tâm thần, hỏi: “Anh muốn hỏi cái gì?”

“Hừ, chuyện của tiện nhân kia, cô biết từ khi nào?”

Nghe qua còn thấy có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi cơ đấy. Thượng Quan Mẫn Hoa hơi nhú mày, nhẹ giọng nói: “Không đầu không đũa, anh bảo ta nói cái gì?”

Chu Thừa Hi biến sắc, nắm cằm của nữ tử trong lòng, cúi đầu liền phủ xuống đôi môi nàng, mặc sức khiêu khích, cuối cùng còn cắn lên cánh môi nàng đến lúc xuất hiện vết máu mới buông Thượng Quan Mẫn Hoa ra.

Hai người thở dốc hồng hộc trong hồ, Chu Thừa Hi tà ác nhìn nửa vai trần của Thượng Quan Mẫn Hoa, hoàn toàn là bộ dạng háo sắc không được thỏa mãn, lời nói ra miệng lại có thể hủy diệt toàn bộ nhiệt tình của người ta, hãnh lạnh lùng nói: “Thượng Quan Mẫn Hoa, bản thái tử lại cho cô một cơ hội nữa. Chuyện tiện nhân kia trước đại hôn đã thất trinh, cô rốt cuộc có biết hay không?”

“Không biết!” Thượng Quan Mẫn Hoa nói như chém đinh chặt sắt, trước khi Chu Thừa Hi hoàn toàn nổi giận, nàng nói ra lý do: “Khuê nghi của Thái tử phi đều có ma ma trong cung quản lý, ta cũng không phải thần tiên, biết trước làm sao được?”

“Cô dám nói cô một chút cũng không biết?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi dịu giọng, nói với người đang nổi cơn thịnh nộ kia: “Trước chưa nói ta với Thái tử phi không thân không quen, làm sao

có thể biết nàng ta có gian tình với ai? Lại nói, quản sự của phủ toàn là người của ba vị lão bà nhà anh, ta đi đâu hỏi thăm tin tức?”

Chu Thừa Hi trầm mặc không lên tiếng, vuốt nhẫn ngọc trên ngón tay, vẻ mặt lạnh như băng lại thâm trầm, quanh thân tản ra hơi thở cực kì nguy hiểm. Thượng Quan Mẫn Hoa ngâm mình trong nước, chỉ chốc lát sau đã thấy cảm giác lạnh nhiễm vào thân thể, nàng không nhịn được mà rùng mình hắt hơi mấy cái liền.

“Lạnh?” Chu Thừa Hi nhú mày cười tà tứ, cong môi khê hỏi. Giọng nói của người này quả thật gợi cảm chết đi được, Thượng Quan Mẫn Hoa mất tự nhiên giật giật thân thể, dực vọng nam tử giữa hai chân đột nhiên lớn hơn. Chỉ nghe Chu Thừa Hi cười nhẹ một tiếng, không chờ nàng nói gì đã cúi đầu phủ lên môi nàng, một trận hôn sâu ập xuống, đôi môi chậm rãi lần xuống cổ, sau đó chôn sâu xuống trước ngực nàng, cắn cắn.

Kí ức của kiếp trước đột nhiên ập tới, Thượng Quan Mẫn Hoa có chút động tình, đang định đáp lại thì đột ngột bừng tỉnh, nhớ lại mình đang ở nơi nào. Toàn thân nàng cứng đờ, không rõ mình tóm được cái gì. Lúc này, môi nam tử đang giữ chặt hai vai nàng dừng lại, ngẩng đầu cười ha ha. Thấy Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn mang vẻ mặt không hiểu gì cả, mặt mũi hấn lại thêm sáng rạng, như hoa nở bốn mùa: “Đúng là đồ ngốc, hôm nay tha cho cô một lần!” Đáy mắt của Chu Thừa Hi lộ rõ vui mừng, hấn nhảy lên trên bờ hồ, một bộ thần thanh khí sảng. Thượng Quan Mẫn Hoa thật sự không nghĩ ra, tính tình của người này sao còn thay đổi thất thường hơn cả nữ nhân thế này?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tình này

“Hắt xì!”

“Còn chưa lên?”

Chu Thừa Hi một tay túm Thượng Quan Mẫn Hoa lên khỏi mặt nước, thấy nàng còn đang ngơ ngác thì dùng ngón tay véo véo mũi nàng, hỏi: “Nghĩ không ra à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thành thật gật đầu, Chu Thừa Hi lại cười to, khề hôn lên môi nàng mấy cái, nhất thời bên cạnh ao ngọc mật tình, nhu tình tràn ngập. Một lúc lâu sau, Chu Thừa Hi mới khắc chế được bản thân, cởi áo khoác ấm ướt bao lấy Thượng Quan Mẫn Hoa, ôm thắt lưng của nàng chạy vội về Nhất Tâm Viện, gọi người vào thay quần áo cho Thượng Quan Mẫn Hoa.

Chờ nàng thay xiêm y xong, Chu Thừa Hi đã giải quyết xong bàn đồ ăn sáng, thấy nàng cúi đầu đi ra, ngữ khí lại lạnh như đến mức có thể nghiền ra băng hạt, hắt lạnh lòng uy hiếp: “Cô thông minh như vậy không cần ta dạy, nếu lại làm cho ta thấy cô mắt đi mà lại với nam nhân nào khác, bản thái tử chắc chắn sẽ khiến cho các người phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này! Lã Minh Vọng, Linh Lung, các người bảo vệ nàng, đừng để cho thành phần không đứng đắn nào đến quấy rầy lương đê của bản thái tử!”

Lã Minh Vọng với Linh Lung, một trước một sau đi vào đại sảnh, trầm giọng lĩnh mệnh. Nghe xong mệnh lệnh lại rời khỏi viện, ẩn nấp ở một nơi

bí mật gần đó, Chu Thừa Hi giải thích là phòng người người của Đông viện đến bắt nạt nàng.

Gân xanh bên thái dương của Thượng Quan Mẫn Hoa giật giật, nàng cúi đầu nhìn cánh quạt trong tay, không nói lời nào. Sau khi Chu Thừa Hi rời đi, nàng mới ngẩng đầu, tay hung hăng lau vết thuốc dính trên môi, mắt lạnh như băng, nhìn bóng lưng hắt mà lạnh lùng cười. Nàng khẽ khoát tay, Cát Tường từ chỗ tối xuất hiện, quỳ một gối xuống, nàng hỏi: “Tin tức thả ra ngoài chưa?”

“Rồi ạ. Trắc phi nương nương chỉ chút nữa là đến.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa tiền viện đã có thị nữ truyền tin, trắc phi Giang thị đến thăm.

“Hết thầy y kế hành sự.” Cát Tường lĩnh mệnh lui ra.

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức ra ngoài đón khách, Giang Kỳ Vân đánh giá hai thị vệ bên người nàng, cười nhẹ: “Điện hạ ngay cả hai hộ vệ bên người cũng thưởng cho, muội muội quả là có phúc khí.”

“Trắc phi nương nương khách khí rồi.” Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng khách, đợi nàng ta ngồi xuống, Thượng Quan Mẫn Hoa liền hỏi nàng vì sao lại đến. Giang Kỳ Vân cười đến dịu dàng, ngữ khí trong miệng lại không mang theo chút cảm xúc nào, nhẹ giọng nói: “Muội muội đúng là người thẳng thắn. Thái ma ma, bưng lên đi.”

Một chén thuốc đen sì được đưa tới trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa, mùi gay mũi khiến người ta muốn nôn mửa. Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên là biết, đây chính là canh vu tử - món tối thịnh hành trong hoàng gia này. Nàng âm thầm véo vào đùi mình mấy cái, ép ra hai giọt lệ nóng bỏng xong thì cúi đầu nói: “Không uống!”

“Muội muội đây là muốn làm cái gì? Định “mẹ quý vì con” đoạt lại ngôi vị thái tử phi sao? Tỷ tỷ khuyên muội sớm bỏ ý niệm trong đầu này đi. Thượng Quan gia của muội ngày xưa là danh môn, hôm nay lại chỉ còn một mình muội, vẫn nên thu liễm tính tình một chút, giữ gìn chút căn cơ cho Thượng Quan gia muội.”

Giang Kỳ Vân dùng mắt dùng mắt ra hiệu một cái, mấy thị nữ to béo đè Thượng Quan Mẫn Hoa đang giãy dụa xuống, bà vú già kia trầm mặt, chuẩn bị ép nàng uống. Thượng Quan Mẫn Hoa cắn chặt răng kiên quyết không uống, hai người ở bên ngoài kia lập tức tới cứu. Linh Lung đi cầu viện binh, Lã Minh Vọng vọt vào, một chưởng đánh nghiêng bát thuốc.

Kiểm hãn ôm trong tay tuốt khỏi vỏ một nửa, kiếm khí dày đặc khóa chặt Thái ma ma, cũng không nói một lời nào. Giang Kỳ Vân hừ lạnh một tiếng, đập mạnh chuôi quạt ngọc xuống mặt bàn, quát: “Phản rồi! Hạ nhân mà cũng có gan làm càn như thế, đưa đây, ta tự mình đổ. Để ta xem xem hãn có dám ngăn cản nữa không?”

“Nường nường thiện tâm. Thuốc này dược tính quá mạnh, Thượng Quan lương đệ mà uống vào cũng sẽ mất nửa cái mạng!” Lã Minh Vọng dùng vẻ mặt thờ ơ dẫn cầu xin kiềm ngăn cản.

Thượng Quan Mẫn Hoa lui về phía sau Lã Minh Vọng, hồng hốc mắt, nghẹn ngào nói: “Mẫn Hoa từ lúc vào phủ thái tử vẫn luôn cẩn thận, mọi chuyện đều dè dặt, không dám phá hỏng quy củ trong phủ. Khi Thái tử gia bị cấm chường trong phủ, muốn ai hầu hạ, Mẫn Hoa cũng chưa từng nhiều lời. Sai lầm đêm qua, rối loạn sáng nay đều không phải chuyện mà Mẫn Hoa có thể ngăn cản. Mẫn Hoa lẻ loi một mình sống trên đời, chỉ cầu không cô phụ nỗi khổ tâm của mẫu thân, lại càng chưa từng nghĩ đến chuyện muốn “mẹ quý vì con” không an phận, nường nường tội gì còn phải đến làm khó ta?”

Dứt lời còn rất hợp thời hạ xuống hai giọt lệ thương tâm, liền bị người khác mạnh mẽ kéo vào trong lòng, nhỏ giọng trấn an.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Lần này thời cơ được bắt thật khéo, Chu Thừa Hi một tay ôm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa trong lòng, một tay vung lên, một cái tát văng Giang Kỳ Vân ra ngoài. Tên thái tử dã man chưa bao giờ biết thương tiếc nữ nhân này, hung tàn đến độ ngay cả nữ nhân cũng giết, nên càng không cần mơ đến một cái tát nhẹ nhàng.

Diễn trò nhất định phải diễn đến nơi đến chốn, Thượng Quan Mẫn Hoa trốn ở một bên cúi đầu sục sục, nhìn Giang Kỳ Vân ôm mặt in năm đầu ngón tay đỏ rát, xấu hổ lại giận dữ, mang theo một đoàn người đông mà oán hận rời đi. Nàng chưa ngẩng đầu, đã bị người ôm nàng đẩy mạnh ra, nàng ngã thụp xuống đất không đứng dậy, chợt nghe tiếng Chu Thừa Hi truyền đến.

Hắn mắng: “Tí chuyện con con ấy khóc cái gì mà khóc! Đừng để ta phải xem thường cô, ta chỉ giúp cô một lần này thôi, về sau còn lấy mấy chuyện này ra làm phiền ta, ta chắc chắn sẽ thịch cô trước! Nghe rõ chưa?”

“Ôi!” Thượng Quan Mẫn Hoa nào dám nói nhiều, nàng sợ nàng không chế không được sẽ bật cười ra mắt!

Chu Thừa Hi tức giận không nhẹ, đóng sầm cửa rời đi. Như Ý nâng nàng dậy, nhẹ giọng hỏi nàng có bị thương không? Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, nói nhỏ: “Mười lăm vẫn đi dâng hương.”

Như Ý thu thập một phen, Lã Minh Vọng thấy không còn chuyện gì khác thì ôm kiếm ra khỏi phòng, vẫn đứng đối mặt với Linh Lung như cũ.

Mấy ngày sau, thời gian Chu Thừa Hi bị cấm chường cũng đã hết, lại vào triều. Thượng Quan Mẫn Hoa đi dâng hương về, nhìn thấy túi lưới nhiều màu mình treo ngoài cửa sổ đã rơi xuống đất, nàng khẽ cười, nói với thị nữ bên cạnh; “Kêu phòng bếp làm thêm đồ ăn, đêm nay đi mời thái tử gia đến Nhất Tâm Viện ngắm trăng với ta.”

Thị nữ truyền lệnh nghe lời rời đi. Lã Minh Vọng với Linh Lung ở lại đứng ở bên ngoài, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn đi vào phòng ngủ như thường, dạo một vòng trong phòng xong, nàng giở một quyển sách lên, Cát Tường liền xuất hiện trong một góc tối của phòng sách. Chưa đợi nàng hỏi, Cát Tường đã quỳ một gối trả lời: “Tiểu thư đoán không sai, Nhậm lương đệ đã sai người lấy quyển sách trên bàn rồi ạ!”

“Ừ, nói cho Đại sư gia, mọi việc cứ theo kế hoạch mà làm.” Thượng Quan Mẫn Hoa bình tĩnh ra lệnh, thấy Cát Tường còn có vẻ muốn nói gì đó, liền cho phép nàng ta lớn mật nói ra.

“Thuộc hạ lo là sẽ bị thái tử gia nghi ngờ, đến lúc đó tiểu thư định ứng phó thế nào?” Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu cười, tâm trạng nàng vô cùng tốt, giải thích: “Chuyện này, hẳn chắc chắn sẽ không tới hỏi ta. Người phải biết là lần này ngay cả ông trời cũng đứng về phía ta rồi!” Nàng cười ha ha, lạnh lùng lăm bằm: “Hẳn chỉ biết cắm đầu cắm cổ mà nhào vào trong đó, dồn hết quyết tâm tạo ra thành tích để có thể khoe khoang trước mặt ta! Hừ!”

“Thì ra tiểu thư đều biết hết!”

Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nhắc mắt, hỏi: “Hử, là sao?” Cát Tường cúi đầu đáp: “Đại sư gia vốn muốn thuộc hạ nhắc nhở tiểu thư, đừng quên thù nhà. Hôm nay xem ra là Đại sư gia nghĩ nhiều rồi!”

“Người quay về nói cho lão...” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng châm chọc: “Ta không phải Thượng Quan Tuyết Hoa mà phân không được tốt

xấu, bảo Thượng Quan ca ca cứ yên tâm đi!”

“Tiểu thư bớt giận, là thuộc hạ hồ đồ!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Phế chiếu

“Âm hồn bất tán!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thẳng về phía chỗ Linh Lung ẩn thân bên ngoài cửa sổ, không biết là nói ai. Cát Tường nhanh chóng lui đi, đến tối, Chu Thừa Hi mang bộ mặt tối tăm đến dự tiệc. Thượng Quan Mẫn Hoa đã sai người chuẩn bị trà rượu ngon trong viện, còn cố ý thay một thân váy dài đính hoa cúc vàng, dịu dàng ngồi đối diện với hần.

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy thần sắc hần có vấn đề, trong lòng liền biết rõ ràng. Người trẻ tuổi mà, có nhiệt huyết, có bốc đồng, muốn gây dựng sự nghiệp một phen, kết quả lại bị một đám lão già “ngồi không ăn bám không cầu công lao” chặn đường, hần chắc chắn trên triều chịu không ít chê bai, muốn giết lại không được, toàn bộ mọi việc đều không được như ý.

Nàng cũng không nói ra, chỉ mời hần uống rượu: “Điện hạ, xin mời!”

Chu Thừa Hi uống một hơi cạn sạch, nàng lại rót đầy cho hần.

Rượu nồng giai nhân dưới trăng sáng, Chu Thừa Hi giơ chén rượu lên, nhìn kiều nữ nhu tình rót rượu dưới ánh trăng, hần dịu thần sắc trên mặt, trêu đùa: “Cô đang lấy lòng bản thái tử?” Thượng Quan Mẫn Hoa tựa tiểu phi tiểu, liếc hần một cái, cũng không thèm đáp lại hần. Chu Thừa Hi đã quen với thái độ bình thản không thèm để ý đến tôn ti của nàng, tâm trạng của hần tối nay tốt đến mức ngay cả bị xem thường cũng vui vẻ chịu đựng. Đến giữa tuần rượu, Thượng Quan Mẫn Hoa đứng dậy nói: “Ta đi lấy cái này!”

Chu Thừa Hi hình như nghĩ đến cái gì đó, trầm thấp cười to lên, Thượng Quan Mẫn Hoa vào nhà lật đống lật tây ra vẻ tìm kiếm một lúc, sau đó mang về mặt khó coi quay về trong viện. Chu Thừa Hi thấy nàng đi ra tay không, cười trêu: “Hay là cô muốn tận tay đưa cho bản thái tử? Haha, lại đây, bản thái tử chắc chắn sẽ yêu thương cô!”

Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận cầm chén rượu ném hẳn, Chu Thừa Hi vòng vo tránh đi, còn tự cho là đã nghĩ thông, nhân tiện lại nói: “Đã làm mất bảo bối gì để ngày mai bản thái tử tìm cho cô mười cái. Được rồi, đừng nháo, giữ sức ở trên giường hầu hạ ta đi...”

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức đẩy hẳn ra, mắng: “Muốn lên giường thì đi tìm vợ lớn vợ nhỏ nhà anh đi!”

Chu Thừa Hi không phòng bị, liền bị nàng đẩy ngã. Rượu cũng tỉnh quá nửa, quát: “Cô có ý gì?”

“Chính là ý đó đấy! Cút cho ta! Cút! Đám khốn kiếp các người, chỉ biết khi dễ ta, ta tuyệt đối sẽ không cho người khác thực hiện được!”

Chu Thừa Hi tức giận bưng bưng, nhìn bộ dạng kiên trinh bất khuất của nàng, hẳn không giận mà còn cười, đáp lời: “Cô được lắm! Thượng Quan Mẫn Hoa, ta sẽ làm theo ý cô, đi tìm nữ nhân khác lên giường!”

Nói xong, một cước đá văng cửa, toàn thân toát ra vẻ giận dữ “vật sống chó gàn” mà rời đi.

Dưới ánh trăng bàng bạc, Thượng Quan Mẫn Hoa cong môi lạnh lùng cười, nói với đám thị nữ nghe được động tĩnh chạy ra: “Mỗi người đi lĩnh mười roi!”

Đồng thời, nàng cũng sai người mang đàn cầm ra. Ngồi trong viện, dưới tán hải đường, mười ngón đàn lên một bản “thập diện mai phục”. Bản đàn

ấy - ngay trong đêm trước hồi gió tanh mưa máu này, nghe cực kì lạnh lẽo và thê lương.

Lã Minh Vọng hỏi: “Chính là nàng ta đuổi người đi cơ mà, đây là có ý gì?” Linh Lung giải thích: “Mỗi khi trong lòng tiểu thư có vấn đề nan giải lại tấu khúc này!”

Thượng Quan Mẫn Hoa vẻ mặt bình tĩnh, hàn quang trong mắt lại dày thêm. Nhìn về viện phía Đông xa xa, động tác trong tay chưa từng dừng lại, tiếng đàn đến gần hết đêm vẫn không nghỉ. Đến canh bốn, Cát Tường báo lại: Thái tử điện hạ vào cung vào triều. Giờ Thìn, Nhậm lương đệ xuất phủ, đi thẳng đến Nhậm phủ, nhận được sự duy trì của Nhậm thượng thư vẫn luôn bảo trì trung lập; giờ Ty, Giang trắc phi vào cung, Giang Huệ phi đồng ý tương trợ, giờ Thân, hai người đại công cáo thành mà đồng thời về phủ.

Hôm sau, Nhậm Phục Thu cùng Giang Nhất Lưu hẹn gặp Lạc Sinh, sau đó, ba người cùng nhau đi đến phủ Thái tử trao đổi với Chu Thừa Hi, mấy người ở trong thư phòng cân nhắc ba ngày, Chu Thừa Hi giải quyết dứt khoát, thi hành “Tân Chính” trên triều đình.

Cũng trong hôm đó, Cát Tường lại báo, tấu chương về “Tân Chính” mà Chu Thừa Hi trình lên đã được hoàng đế phê chuẩn.

Đến tận đây, Thượng Quan Mẫn Hoa mới thả lỏng vai lưng đã cứng ngắc, cũng mới dám phóng túng nỗi vui sướng trong lòng mình. “Lương đệ nương nương, quốc sư đại nhân cho mời.”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Thượng Quan Mẫn Hoa căng thẳng, âm thầm nhắc nhở chính mình phải chú ý. Nàng đi theo cung nhân đến bên hồ Minh Nguyệt. Tàn Quan Nguyệt quay lưng lại đứng dưới tàng cây liễu, miệng ngậm lá liễu quay về phía mặt

hồ mà thối, giai điệu này không có gì lạ lắm, chính là “thập diện mai phục” mà nàng mới đàn ngày đó.

Đợi lão thối xong một khúc, Thượng Quan Mẫn Hoa mới lên tiếng: “Phu tử!”

“Ừ, Mẫn Hoa đến đây!” Tần Quan Nguyệt vẫn chưa xoay người, vươn tay cuốn một cái lá liễu mới, lão nhẹ nhàng hỏi: “Để cho càng nhiều người đi khai hoang trồng trọt liền cấm nam nhân chơi gái, cấm kĩ viện sòng bạc... chính sách này là con làm sao?”

“Đúng vậy!” Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không giấu giếm.

Tần Quan Nguyệt thở dài một tiếng, nói: “Nghe qua có vẻ sẽ mang đến cho Đại Chu rất nhiều ích lợi, kỳ thực ẩn chứa cực kì nhiều nguy cơ, chắc chắn sẽ gây ra đại loạn!”

Nếu lúc hoàng đế hỏi mà không ngăn cản, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ biết Tần Quan Nguyệt cũng sẽ không đi nhắc nhở Chu Thừa Hi. Nàng chỉ đáp lại một câu: “Phu tử cao kiến!”

Tần Quan Nguyệt ngừng động tác trên tay, hỏi: “Cảnh hồ này có đẹp không?”

“Mẫn Hoa trên người đầy tội nghiệt, thực không dám luận bàn cảnh đẹp thánh khiết dường này!”

“Haha, cảnh cho dù đẹp, lại có ai ngờ rằng dưới đáy hồ này chôn dấu bao nhiêu oan hồn?” Tần Quan Nguyệt ném cái lá liễu đã vò nát trong tay ra, chuyển đề tài: “Ngày trước đã hứa đợi khi con cập kê sẽ đặt thủ tự cho con, hai chữ Nguyên Thù được không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, nói lời từ biệt với Tần Quan Nguyệt xong liền về phủ.

Chu Thừa Hi quả giống như nàng đã nghĩ, không hề thương lượng chuyện đại sự trong triều với nàng, ngày ngày đi sớm về trễ, đêm luân phiên ngủ lại trong phòng Giang thị và Nhậm thị, dưới bầu không khí bình tĩnh của phủ Thái tử bắt đầu lộ ra vẻ bất an ngầm...

Sau khi thi hành Tân Chính được một tháng, khắp các góc ngách của Đại Đô đều vang lên tiếng vỗ tay khen ngợi, các phú hào quan lại trong kinh đều thường xuyên mang lễ hậu ra vào phủ Thái tử, toàn bộ đều bị chó dữ đuổi về. Tháng thứ hai, Tân Chính được mở rộng ra mười hai châu phủ, tiếng phản đối bắt đầu dậy lên. Thái tử Chu Thừa Hi dẫn trọng binh đi trấn áp, ngăn làn sóng phản đối lại. Tháng thứ ba, quan viên thi hành Tân Chính đi lại khó khăn, thậm chí không thể đến phủ nhậm chức.

Nửa năm sau, tiếng phản đối dậy khắp Đại Chu, số tấu chương vạch tội thái tử Chu Thừa Hi lạm dụng quân quyền, giết hại trung lương và bình dân bá tánh do châu phủ các nơi đưa lên có thể xếp đầy chặt ba cái xe bò. Không ổn nhất là số nhân vật nắm thực quyền ra vào phủ Nhị hoàng tử dần dần nhiều lên. Cũng đúng vào lúc này, không biết từ chỗ nào truyền ra, chuyện thái tử Chu Thừa Hi quyết tâm thi hành luật cấm chơi gái có liên quan đến nữ nhân. Mọi người đều đồn rằng, thái tử Chu Thừa Hi vì đánh đổi một nụ cười của tuyệt thế giai nhân mà cam tâm gây ra sai lầm lớn nhất, toàn lực dẹp bỏ kỹ quán của Đại Chu.

Không lâu sau, thân phận của người này đã bị tú bà của Thanh Đại lâu công bố, chính là Lương đệ của phủ thái tử, chính là tiểu thư Thượng Quan phủ, năm xưa còn có danh xưng là trí tuệ có một không hai của Đại Chu.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, nhân vật hồng nhan họa thủy gây ra sóng gió khắp Đại Chu này thì ra chính là Thượng Quan Mẫn Hoa kia. Đúng là không tuân thủ nữ tắc mà, làm gì có nữ tử nhà đứng đắn nào mà đi dâng hương lại đến Thanh Khê Bách Lý Kiều đâu?

Thanh danh của nữ tử này càng truyền càng tồi tệ, lại có một tin đồn khác nhảy ra, nói đây là Thượng Quan Mẫn Hoa đi tróc gian. Mỗi người đều nói, nàng yêu thái tử Chu Thừa Hi đến mức không thể tự kiềm chế, lại vì cha mẹ nàng chết sớm, không có gia giáo, không tiếc lấy thân xông pha nguy hiểm, xông vào kỹ quán, chỉ vì giành lại trái tim của thái tử từ tay kỹ nữ.

Bởi vậy, nàng đã bị mọi người gọi là nữ nhân đáng thương tuyệt đối không thể cưới của Đại Chu.

Giữa dâm phụ và đĩ phụ (chỉ người vợ ghen tuông), chọn cái danh thứ hai rõ ràng là ít bị phỉ nhổ và “lưu danh thiên cổ” hơn.

Cho nên, người trong cuộc lựa chọn trầm mặc.

Lời đồn đại nổi lên khắp bốn phía của Đại Chu, lòng người lại hoảng sợ, nơi nơi đều tràn ngập bóng đao chém giết của thái tử, hoàng đế rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa. Tân Chính kiên trì được khoảng tám tháng thì hoàng đế hạ chỉ cho thái tử về phủ điều dưỡng thân thể, lệnh cho Nhị hoàng tử giữ toàn quyền trông coi việc thi hành Tân Chính.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Mưu nghịch

Cuối năm Chính Đức thứ hai mươi tư, chỉ còn hai tháng nữa là sang năm mới, nhà nhà vội vàng đặt mua hàng tết, rộn ràng bận bịu đón giao thừa.

Bởi vì Tân Chính đã bị toàn bộ triều đình phản đối, hoàng đế lệnh cho thái tử ở lại phủ thái tử dưỡng thương, không có chuyện gì không cần vào cung, lâm triều cũng miễn.

Một tờ thánh chỉ này chắc khác gì chiếu phế bỏ, gần đến cuối năm, phủ thái tử - trước cửa thì vắng vẻ quanh què, bên trong thì mây đen bao phủ, sấm rền chớp giạt, người trong phủ ba hồn thì đã mất hai hồn, kẻ nào kẻ nấy đều hâm mộ đám người hầu trong Nhất Tâm Cư vạn phần. Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn như ngày thường, thỉnh thoảng lại đàn một khúc, tiêu dao tự nhiên khiến người ta đỏ mắt. Nhìn hàng rào gỗ bị người ta bẻ gãy xiêu vẹo bên ngoài góc tường viện là biết. Như Ý tả lại cho nàng bộ dáng oán giận căn răng của Chu Thừa Hi ở bên ngoài viện, còn hỏi nàng khi nào thì thu lưới.

Nàng lắc lắc cây quạt, nhẹ nhàng đáp: “Chờ!”

Đêm nay, Thượng Quan Mẫn Hoa lại ngồi trong sân viện, tấu một bản “thập diện mai phục” chẳng đâu vào đâu, Lã Minh Vọng cầm một chiếc hồ cầm vào, nói với nàng rằng khúc “thập diện mai phục” này hợp nhất là dùng nhạc cụ của Bắc Mạc để đàn.

Thượng Quan Mẫn Hoa đè lại dây đàn, nhìn thoáng qua chiếc tỳ bà không khác mấy so với hiện đại, khẽ cười nói: “Đây là vật gì? Ta chưa từng thấy bao giờ, làm sao đàn được?”

Lã Minh Vọng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáp rằng: “Vật này – khi đại thắng ở Trú Mã Than, thái tử gia đã từng đàn khúc này để ủng hộ sĩ khí!”

Hắn nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa vẻ trông mong, chờ nàng tiếp lời, Thượng Quan Mẫn Hoa trong lòng thấy buồn cười, đành phải nói tiếp: “Ta có phúc được nghe sao?”

Lã Minh Vọng vội gật đầu: “Có, thuộc hạ lập tức đi mời thái tử gia!”

Chu Thừa Hi đã đợi ở ngoài viện từ lâu, kỳ thực tối nay chuyện nghe đàn là giả, thỉnh giáo giải thích nghi hoặc mới là thật. Thượng Quan Mẫn Hoa lại tỏ vẻ như không hay biết gì cả, mời hắn tấu khúc để thưởng thức. Chu Thừa Hi cho người lui ra hết, làm một một mặt thối ôm đàn khảy lên. Đến chỗ cao trào liền qua loa dừng lại.

Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn thấy chưa hoàn hồn, bởi vì một khúc thập diện mai phục này lại từ trong lồng ngực một kẻ ôm ấp dã tâm, tràn ngập sát phạt quyết đoán tấu ra. Trong tiếng đàn lạnh lẽo ẩn ẩn có tư thế hào hùng, quả nhiên khiến người ta lạc vào cảnh giới kì lạ. Giống như Sở Bá Vương bị vây ở Cai Hạ, tình thế nguy cấp chẳng có đường lui.

Nàng mở miệng tán thưởng vài câu, Chu Thừa Hi nén giận, ngăn lại mấy câu nàng chưa nói ra miệng: “Ít nói nhảm!”

“Thái tử gia lại muốn nghe cái gì?”

Lời này khiến cho Chu Thừa Hi gần như nổi giận. Hắn hung hăng nắm chặt tay, không nổi trận lôi đình, mặc cho các đầu khớp xương phát ra tiếng răng rắc, hắn hít sâu mấy hơi, hạ giọng hỏi: “Ta muốn biết vấn đề của Tân Chính nằm ở chỗ nào? Đừng nói cô không biết!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nướng cặp mày liễu đáp: “Ta thật sự không biết, đã nói với anh từ lâu rồi, ta không biết tiên tri!”

Chu Thừa Hi đứng phắt dậy. Chứng nào tật ấy, một tay túm đối phương lại, mũi đối mũi, mắt đối mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không tin là cô không biết! Ta nói cho cô biết! Có bản lĩnh thì giấu kĩ móng vuốt của cô lại! Đừng để ta bắt gặp!”

Dứt lời liền đá Thượng Quan Mẫn Hoa rơi xuống giường mây rồi ném cho nàng một cuốn sổ con, hẩn về chỗ mình, lạnh như băng nhìn chằm chằm vào tay nàng.

Thượng Quan Mẫn Hoa mở cuốn sổ con ra, không khác những gì đã sờ liệu, trong đó viết mười điều Tân Chính bị trong ngoài triều lên án và phi nhõ. Mấy lệnh cấm như cấm chơi gái, cấm giết gia súc kia nàng rất quen thuộc, bởi vì đó chính là nội dung cuốn sách mà Nhậm lương đệ lấy từ trên bàn của nàng, cũng là miếng mồi nàng đã chuẩn bị sẵn chỉ đợi người mắc câu.

Thế nhưng bản Tân Chính mười điều về phát triển nông nghiệp của Chu Thừa Hi này, hiển nhiên là đã trải qua mở rộng. Bọn họ kết hợp với tình huống thực tế của Đại Chu, lồng ghép vào đó càng nhiều nội dung. Tỷ dụ như giữa vụ nông, cấm quan phủ hoặc là thân hào trưng dụng thợ, cấm kỹ viện, sòng bạc mở cửa, cổ vũ tất cả mọi người gieo trồng, miễn giảm thuế má cho nông dân, để khuyến khích càng nhiều người đi khai hoang, bọn họ còn bày ra cơ cấu thưởng phạt chi tiết.

Có mấy chỗ không thể tránh được đụng chạm đến lợi ích của các địa chủ phú hảo, tỉ như nộp thuế theo tài sản cũng có, thậm chí, bản Tân Chính mười điều này còn nhảm chán đến mức đi quy định số lượng thê thiếp mà một nam tử được cưới, không được hoan nghênh nhất phải kể đến kẻ trốn đi đạo thanh lâu, hành hình tại chỗ.

Mặc dù nói phải phạt nặng mới tạo được uy, nhưng đi kỹ viện chơi đã bị hành hình tại chỗ - đây chẳng phải là tự biến mình thành kẻ địch của cả cái xã hội nam quyền này sao?

Háo khát công danh cũng không đến mức làm thế này!

Thượng Quan Mẫn Hoa dù thế nào cũng không nghĩ ra được, một người thông minh như vậy lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế. Nhưng mà dù sao thì những sai lầm như thế, Chu Thừa Hi phạm vào càng nhiều thì càng có lợi cho kế hoạch của nàng thôi.

“Xem xong chưa?”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, Chu Thừa Hi liền hỏi nàng không tốt ở chỗ nào. Thượng Quan Mẫn Hoa giơ quạt lên, khước môi mang ý cười đáp: “Điện hạ đừng quá tự coi nhẹ mình, Tân Chính mười điều này nhìn về tổng thể thì khuyết điểm không che lấp được ưu điểm.” Chu Thừa Hi vỗ bàn, quát: “Bản thái tử nghe đủ mấy lời a dua nịnh hót đó rồi, hôm nay ta đến không mang theo kiếm, cô nên biết điều, tốt nhất đừng có chọc ta tức giận!”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu nhìn hăn, cố ý hỏi: “Muốn nghe lời nói thật thật à?”

Chu Thừa Hi lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng chỉ vào chỗ sai lầm rõ ràng nhất trong cuốn sổ, hỏi: “Cái gì là nạp thiếp phải nộp thuế?”

Đối phương liếc nàng một cái trắng mắt, tức giận nói: “Loại nữ nhân này vừa không biết trồng lương thực, lại không thể đền đáp quốc gia, tất nhiên phải nộp thuế, quan phủ chẳng lẽ dùng thóc gạo nuôi không các ả? Hừ, không biết trồng cấy thì phải nộp thuế hết!”

Thượng Quan Mẫn Hoa vừa tức vừa buồn cười, châm chọc: “Nói có lý lắm. Các nàng không có việc gì chỉ biết đẻ, chỉ biết dùng công phu trên

giường lấy lòng nam nhân, sinh con xong là xong, quả thật không có tí ích lợi nào cho quốc khố. Cứ theo quan điểm này thì thái tử điện hạ quả thực phải thu thuế hoàng đế bệ hạ mới được. Nói thế nào thì khoản thuế nạp thiếp đánh lên ba ngàn cung nga kia mới là khoản thu lớn nhất cho quốc khố Đại Chu, thu được rồi, mười năm nữa quốc khố vẫn cứ dồi dào!”

Chu Thừa Hi biến sắc, giống như chấn động. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ lắc đầu, Chu Thừa Hi đoạt số con lại, xóa dòng nạp thiếp phải nộp thuế đi, sau đó lại đưa cho nàng, bắt nàng tiếp tục tìm ra vấn đề.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười mà không phải cười, nhìn lại hần nói: “Có một số việc, vẫn là để tự điện hạ nghĩ thông suốt, người ngoài có nhiều lời cũng vô dụng.”

Chu Thừa Hi quả thật cúi đầu đọc, Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ phe phẩy cây quạt nhỏ, nhàn nhã ngắm cảnh đêm. Ánh trăng trong trẻo, gốc hải đường cô đơn đứng run rẩy trong gió lạnh giữa tiểu viện, không thấy một mảnh lá thu rơi.

“Cô muốn ta đối xử tử tế với đám người vô dụng kia, như là kỹ nữ, con bạc với người già? Phụ hoàng từng bảo ta không tốt, thiếu tình cảm chính là điểm này?”

Chu Thừa Hi vừa không hiểu, vừa mâu thuẫn, đang dao động giữa nhận thức của bản thân với quy tắc của thế nhân.

Không ngờ bản thân mình là trở thành hướng đạo sinh của tên này, đúng là chuyện hoang đường và buồn cười. Nàng đề điểm: “Cũng không nghiêm trọng như vậy, chỉ là nhắc nhở anh. Nếu muốn quân lâm thiên hạ thì không thể chỉ dựa vào khố hình để thống trị quốc gia.”

“Chuyện này ta biết, còn gì nữa?”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Tiếp lời thật là nhanh! Sao có thể coi là hiểu được thực sự? Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, trực tiếp nêu ví dụ cho hẳn: “Ví dụ như kẻ thông đồng với vợ người khác, nữ tử ngâm lông heo, nam tử hành hình* tại chỗ (hành hình ở đây là thiên sống ấy ạ), thế này có hơi nặng.”

Chu Thừa Hi hình như nghĩ đến cái chuyện khó chấp nhận gì, hẳn đen mặt giận dữ hét lên: “Bản thái tử cấm chơi gái rồi, lại còn có kẻ lấy thân ra thử nghiệm. Ta không cho bọn chúng bị ngu mã phanh thây ngay lập tức đã là khai ân rồi! Hừ! Vấn đề không phải ở chỗ này, lão già kia trách ta làm việc không để ý đến quy tắc của tổ tông, cô nói xem, cụ thể là ở trong điều nào khoản nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, mặc cho nam nhân bị cấm sừng này xả ra lửa giận đã áp lực hồi lâu.

“Ta hỏi cô nói, cô dám nghĩ đến chuyện khác á? Tìm đờn có phải không?” Chưa được ba câu đã lộ ra bản tính tàn bạo khát máu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đành buông tha chuyện thuyết giáo, trả lời bằng giọng lạnh như băng: “Chính anh đều nói hành hình tại chỗ đã là khai ân rồi. Nạp thiếp phải nộp thuế cũng không phải chuyện nghiêm trọng gì, này đó cũng đủ để chứng minh Tân Chính của anh không xảy ra sai lầm trầm trọng gì. Vậy thì vì sao đề án tốt như vậy lại bị phủ quyết? Vì sao một thế hệ ngàn kiêu vạn sủng như anh cũng bị giam lỏng trong phủ Thái tử, mặc cho tên Nhị hoàng tử - tất cả mọi thứ đều không bằng anh được tùy ý đập lên tâm huyết của anh? Vì sao chỗ nào anh cũng suy nghĩ cho Đại Chu lại bị mọi người phủ định tất cả? Cả ta và anh đều rõ ràng nhất rằng gốc rễ của vấn đề nằm ở chỗ nào!”

“Cô nói không sai, cả cô và ta đều rất rõ ràng gốc rễ của vấn đề nằm ở chỗ nào!” Quan thân Chu Thừa Hi trầm ngập hàn khí âm trầm và lạnh lẽo. Mắt nhìn về phía hoàng cung, hẩn lẩm bẩm: “Dưới một người, trên vạn người. Chỉ cần một bước sơ sẩy liền thân bất do kỷ!”

Kế hoạch thuận lợi như vậy. Thuận lợi đến mức khiến Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ có thể giương mắt nhìn. Nàng đành phải tự mình khai đạo, may mắn đây là một tên dã nhân không thể dùng trí tuệ văn minh của nhân loại để câu thông.

Chu Thừa Hi đi rồi, hai người Như Ý, Cát Tường đầy mặt tươi cười đi ra từ trong chỗ tối, quỳ sát trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa, trước tiên cầu chúc nàng đại công cáo thành, báo được thù cho Thượng Quan phủ.

Cát Tường cười nói: “Tiểu thư thật sự là thần cơ diệu toán, có thể tính cả chuyện thái tử phi thất trình vào vấn đề của Tân Chính. Thái tử quả nhiên không hề bắt bẻ vụn vẹo, còn làm y như ý của tiêu thụ, vô duyên vô cơ vậy một thân nước biển, ngay cả Đại sư gia cũng phải khen tiểu thư là trò giỏi hơn thầy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa xua tay đáp: “Các người không hiểu, hẩn rất nhanh sẽ nghĩ ra là trúng kế!”

Hai ám vệ đều khuyên nàng nên lập tức rút lui. Thượng Quan Mẫn Hoa lại lắc đầu, trả lời: “Như thế cũng không cần, hiện nay thân hẩn đã ở trong cảnh thập diện mai phục, cũng là tên dã lên dây không thể không bắn, trừ phi hẩn bỏ được ngôi vị Đông Cung này! Thái tử điện hạ, ngài nói có phải không?”

Như Ý, Cát Tường đều giật mình, quay đầu lại, quả thật đã thấy Chu Thừa Hi một thân hàn khí xơ xác lạnh lẽo, hẩn cười gằn, vỗ tay nói: “Đúng lắm, Thượng Quan lương đệ quả nhiên là thông minh thiên tư, ngay cả phản ứng của bản vương cũng tính được.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng người, hai người trẻ tuổi đối chọi gay gắt lại một lần nữa lạnh lùng đối mặt.

Như Ý, Cát Tường bày ra thế phòng ngự che chắn trước mặt chủ tử, Chu Thừa Hi giơ tay lên, đao phong hiện lên, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy chiếc trâm cài bên mai trái gãy xuống. Hai ám vệ thờ đốc vì kinh ngạc, có thể thấy được công phu của Chu Thừa Hi chắc chắn không kém gì cao thủ tuyệt đỉnh cả. Chu Thừa Hi cười cười, ý cười chưa đạt đáy mắt. Hắn giơ lên hai ngón tay, giữa hai đầu ngón tay kẹp một mảnh lá khô, nhắm thẳng vào mi tâm của Thượng Quan Mẫn Hoa mà hỏi: “Cô thông minh như vậy thì nói thử xem, bản vương tiếp theo nên làm thế nào mới có thể xóa được hết mọi phiền nào đây?”

Thượng Quan Mẫn Hoa giống như không hề thấy nguy cơ đến tính mạng, ngữ khí vẫn bình thản như trước, lạnh nhạt tựa như hai người đang thảo luận bữa tối ngày mai ăn gì vậy. Nàng trả lời: “Nếu ta là anh, sẽ đi mời Trung Sơn Quận Vương rời núi.” Chu Thừa Hi khẽ cong hai ngón tay, nửa mảnh lá khô cắm thẳng vào trong tường viện, hắn quay đầu lại trong bóng đêm không sao, nhẹ giọng nói: “Cô thông minh như vậy, mọi chuyện đều hiểu rõ như đi guốc trong bụng ta, ta sao có thể bỏ được mà giết cô chứ? Ta còn muốn giữ cô lại từ từ mà chơi đùa cơ mà, lương đệ nương nương của ta.”

Dứt lời, ha ha cười to rồi xoay người bước đi.

Sau một ngày, phía Như Ý, Cát Tường còn có cả Chương Triều Sinh đều truyền đến tin tức không tốt: “Thân binh của Trung Sơn Quận Vương giờ Tý đêm qua đóng quân ở chân Tây Sơn.”

“Tiểu thư, thái tử tâm tư thâm trầm như vậy, ý của Đại sư gia là mời tiểu thư tránh đi trước, chuyện báo thù để bàn bạc lại cho kĩ hơn đã.”

Thượng Quan Mẫn Hoa không sợ hãi, không có hành động gì, nói: “Đừng nghĩ hấn quá lợi hại, hấn thông minh lắm cũng chỉ là tương kế tựu kế mà thôi. Báo lại cho Đại sư gia, nhất định phải khống chế được Bắc Nha cấm quân! Có nó trong tay, sau này thái tử cũng không thể nề hà chúng ta.”

“Đại sư gia cũng có ý này!” Hai người bọn họ liếc nhau một cái mới hỏi: “Đại thiếu gia lo lắng vấn đề xảy ra ở bên phía Nam Nha cơ ạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng chỉ trích: “Quốc sư đại nhân chắc hẳn sẽ cân nhắc, đến lúc đó làm thế nào cũng không ai có thể cản, bảo Đại công tử đừng có hơi tí là sốt lên, có thời gian thì nghĩ xem sau khi chuyện thành công thì lấy nghề nghiệp gì ra mà đương gia lập nghiệp ấy!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Câu hương

Sau lệnh giam lỏng, hoàng đế lại bóc lột đến cả quyền thống lĩnh Lục Vệ Đông Cung của Chu Thừa Hi.

Ai nấy đều đang bàn tán, Đại Chu sắp đổi thái tử.

Là do thời thế bức bách, cũng là do kẻ khác tính kế, để bảo vệ ngôi vị thái tử cũng như bảo vệ tính mạng của mình, Chu Thừa Hi cùng Trung Sơn quận vương đã đạt thành hiệp nghị bức cung.

Khi tin tức Trung Sơn quận vương lĩnh quân đóng tại vùng ngoại thành cách Đại Đô ba trăm dặm truyền đến, Chương Triều Sinh sắp xếp một lần gặp nữa. Hãn nói: “Mẫn Hoa tiểu thư, Trung Sơn quận vương và Thái tử đã thỏa thuận sẵn, sau này khi đại sự thành công, Trung Sơn quận nữ trưởng sẽ vào ngôi chính cung Cam Tuyền. Chúng ta đang chẳng khác nào cốc mò cò cò xơi, không bằng rút lui.”

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm ngâm, nói: “Đại sư gia, ông và ta đều biết, lời đồn đãi trước đây từng gây sóng gió tới mức nào. Mặc dù ta có lòng muốn giành ngôi chính cung thì trước mắt cũng không giữ được, không bằng lùi một bước để tiến hai bước.”

“Xin tiểu thư chỉ giáo cho?”

“Đại sư gia, bên cạnh hoàng đế không thể chứa chấp được mãnh hổ. Xưa Tấn Sơn Vương thế lực hùng mạnh cũng bị thánh thượng dùng kế tiêu

diệt. Trung Sơn quận vương này giấu tài nhiều năm, chúng ta sao phải lấy cứng đối cứng. Còn không bằng mượn tay thái tử gia trừ đi."

Trong cặp con người của Chương Triều Sinh lóe lên tinh quang, lão vuốt cằm nói đúng thế. Hai người lại thương lượng một phen, quyết định đưa toàn bộ thế lực ngầm mà Thượng Quan Thành để lại ra, đợi sau khi Trung Sơn quận vương dẫn quân tiến vào Đại Đô sẽ âm thầm giúp Chu Thừa Hi tạo phản.

Phe Nhị hoàng tử cũng không chịu ngồi yên, tích cực奔走 khắp nơi, trưng cầu dân ý, thuyết phục đại thần đệ tử chương khuyển hoàng đế phế ngôi vị thái tử của Chu Thừa Hi. Sóng ngầm giữa các thế lực trong Đại Đô bắt đầu nổi lên, phong vân quay cuồng, thời điểm năm hết tết đến năm nay cực kì bất bình thường.

Đầu tháng mười hai âm lịch, Giang Huệ Phi thương tình Thượng Quan Mẫn Hoa tuổi nhỏ đã mất đi phụ mẫu, ở phủ thái tử cô đơn không có người trông nom mới xin ý chỉ của hoàng đế gọi nàng tiến cung bồi các phi tử đón năm mới.

Trong lòng hượng Quan Mẫn Hoa dù thấy kì cục cũng không nghĩ đến chuyện chạy trốn. Nàng ôm đàn cầm, đi vào cùng. Chỗ ở vẫn là Duyên Khánh Cung ngày xưa. Thịnh thoảng phụng chỉ đến chỗ Giang Huệ Phi cùng ăn cơm với bà ta, cũng có khi chạm mặt hoàng đế, những lúc như vậy mới là lúc khó kìm giữ nhất.

Không phải là nỗi sợ hãi đối phương sẽ chém đầu nàng như trước kia, mà là một loại phần nộ điên cuồng gay gắt đan xen với sự bình tĩnh tàn khốc trong lòng. Nàng khó nén được nỗi thống khổ cực đoan trong lòng, chỉ chực lấy đao chém hoàng đế.

Chính là kẻ này. Hủy diệt tất cả của nàng. Có lẽ nàng không đủ coi trọng lão hồ ly cùng mẫu thân xinh đẹp của nàng, bọn họ cũng không phải

ý nghĩa tồn tại duy nhất của nàng, cho nên khi bọn họ rời đi, nàng có thể thương tâm, nàng có thể rơi lệ. Nhưng nàng vẫn còn có thể giữ lại lý trí, nói cho chính mình rằng đó là quỹ đạo của lịch sử, không phải nhân sinh của nàng.

Nhưng mà, ở trong cái thế giới phong kiến mà nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nảy sinh tình cảm này, nàng đã từng tìm thấy ý nghĩa của chính cuộc đời mình. Một thứ tình cảm tích cực, mãnh liệt, ngọt ngào mà chua xót, nhiều áp lực mà tốt đẹp, đặc biệt mà không rõ ràng, làm cho nàng có thứ để chờ mong vượt qua mười năm xuân thu.

Thế nhưng, hoàng đế đã hủy diệt nó rồi.

Người kia. Cơ hồ là mục tiêu là phương hướng cho nàng không ngừng truy đuổi về phía trước. Nếu nói hẳn là ý nghĩa duy nhất trong cuộc đời nàng, cũng có ba phần đạo lý. Bởi vì sau khi báo thù xong, nàng không biết đi nơi nào nữa.

Hi vọng của nàng. Lặng lẽ như vậy. Nhỏ bé như vậy. Chỉ một tay của kẻ trước mắt này hủy diệt tương lai của nàng rồi, nàng sao lại không hận chứ?

Ánh mắt hoàng đế đánh giá nàng cũng có chút kì quái. Thường xuyên bị Giang Huệ Phi nhắc nhở, lão mới có thể hoàn hồn. Thượng Quan Mẫn Hoa không hiểu ý nghĩ của ánh mắt đó, nàng cố gắng hết sức để cúi đầu. Không cho người khác nhìn ra ý đồ chân chính nơi đáy mắt nàng.

Hôm đó, ngày hai mươi bảy âm lịch, cách đêm giao thừa có ba ngày, Chu Thừa Hi dẫn thân binh phát động chính biến.

Ngày hôm ấy, trên bầu trời hoàng cung tên bay như mưa, tiếng giết chóc dậy trời, lửa cháy rừng rực, máu những người vô tội nhuộm đỏ tường cung Đại Đô. Ở trong cung, thị vệ, cung nhân chạy ngược chạy xuôi, không biết phải trốn ở đâu. Khoảnh khắc khi biết tin Chu Thừa Hi tấn công hoàng cung kia, Thượng Quan Mẫn Hoa giấu không được mà ngửa mặt lên trời

lặng lẽ cười, nàng ôm đàn, mặt hướng lên vầng trăng lạnh lùng mà ngời, gảy một thủ khúc. Vẻ mặt nàng nghiêm túc, trong mắt có một loại chấp niệm, khiến cho một người tâm tính trầm tĩnh như nàng toát lên một thứ khí thế kiên định mà bình tĩnh.

Như Ý, Cát Tường thỉnh thoảng lại báo về tình hình bên ngoài, tiếng đàn của Thượng Quan Mẫn Hoa chưa từng dứt, chỉ có khuôn mặt càng ngày càng nghiêm túc, tiếng đàn vẫn như cũ – mềm nhẹ mà mãnh liệt.

“Báo! Tiểu thư, Nam Nha cấm quân ngăn thái tử gia lại.”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, không nói thêm gì. Chỉ chốc lát sau, bọn họ lại báo, Nam Nha cấm quân dưới sự giúp công của Tuyên Sở và Lã Minh Vọng đã không chịu nổi một kích, không ngừng rút lui. Thái tử gia lĩnh quân chạy suốt một đường không bị ngăn trở, chém giết vào đến Việt Dương Điện rồi. Theo lời hai người họ thì đã có được sự trợ giúp của quốc sư, việc thái tử bức cung đoạt vị đã thành kết cục đã định rồi.

Chốc lát sau, lại có tin báo, thống lĩnh của Bắc Nha cấm quân là Văn công công lĩnh ba ngàn tinh binh, cản đội quân của thái tử gia lại ngay trước điện, Nam Nha cấm quân cùng Bắc Nha cấm quân chính thức đối chọi, song phương xảy ra đại hỗn chiến, dưới ưu thế về binh lực của Bắc Nha cấm quân, đại quân của Chu Thừa Hi đang ra sức phá vây trong sự giáp kích trước sau của hai cánh cấm quân Nam Bắc.

“Văn công công? Cao thủ số một của cấm quân, có thể ngăn ngàn binh vạn mã?” Như Ý, Cát Tường cùng tặc lưỡi, hai người cũng không ngờ tới, đội thân vệ bí mật nhất của hoàng đế lại là do tổng quản đại nội Văn công công thống lĩnh. Bắc Nha cấm quân khác với thân vệ xuất thân nhà binh của Nam Nha, trong cánh cấm quân Bắc Nha này, người nào người nấy võ nghệ cao cường, có thể lấy một địch trăm.

Trong hoàn cảnh chưa có quân đội địa phương tham chiến, hoàng đế chỉ cần nắm giữ đội quân này, vẫn có thể đứng vững trước thời thế.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

“May mắn, chúng ta có Tiểu Xuân sư phụ. Một tay liễu kiếm Xuân Phong Phủ kia, có thể khiến cao thủ số một thiên hạ phải cúi đầu nghe lệnh.”

“Rõ ràng, Tiểu xuân sư phụ đã ra tay, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!”

“Vẫn là tiểu thư có biện pháp có thể thuyết phục Tiểu Xuân sư phụ trợ giúp trong phút cuối.” Nghe được hai người đứng một chỗ kẻ xướng người họa, Thượng Quan Mẫn Hoa cười nhạt, nói: “Thuyết phục? Cùng lắm cũng chỉ tính là trao đổi điều kiện thôi.”

Như Ý, Cát Tường lập tức biến sắc nói: “Tiểu Xuân sư phụ đồng ý? Tiểu thư, sao cô lại lãng phí như vậy, cô hoàn toàn có thể yêu cầu với Tiểu Xuân sư phụ cái ngôi vị Cam Tuyền Cung kia, Tiểu Xuân sư phụ tuyệt đối sẽ làm được.”

Thượng Quan Mẫn Hoa chuyển mắt, thờ ơ “A” một tiếng, cũng không thấy đáng tiếc bao nhiêu.

“Tiểu thư, tối nay cô đàn khúc gì vậy ạ?”

Đúng vào lúc này, tiếng chuông ngoài Tướng Quốc Tự đã xao vang!

“Đinhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!!!!!!”

Chuông tang đã kêu.

Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi nhắm mắt lại, ngẩng mặt lên đối diện với vầng trăng cô độc phía xa xa mà đáp: “Phượng Cầu Hoàng.”

“Cô nói gì cơ, tiểu thư?” Như Ý, Cát Tường cảm thấy rất kì quái. Cho dù bọn họ không hiểu âm luật thì cũng biết ở thời điểm thế này mà đàn Phượng Cầu Hoàng là không hợp thời thế nào.

Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu lại, thật trịnh trọng nói cho bọn họ, nàng quả thực đang đàn Phượng Cầu Hoàng. Ba người nói giỡn trong Duyên Khánh Cung, giống như chỉ điểm giang sơn.

Trời mới tờ mờ sáng, máu tươi nhuộm đầm hoàng cung tản ra thứ mùi huyết tinh nồng đậm và mãnh liệt, bóng đêm dần tán đi, lộ ra thảm cảnh hi sinh vô vị vì hai chữ quyền thế.

Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy cửa cung ra, chỗ hòn non bộ ngoài tường cung, Tần Quan Nguyệt mắt sáng như sao đang vươn tay về phía nàng.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Vết máu

Hôm nay, tuyết lạnh rơi nhiều hơn, trong ngoài hoàng cung đã mất đi hơi thở mềm mại từ lâu, ngay cả tường cung cũng lộ ra một thứ lãnh ý cứng rắn như lưỡi đao.

Tần Quan Nguyệt nắm tay Thượng Quan Mẫn Hoa, chậm rãi đi dạo dọc theo đường cung cổ kính. Lão nói lão muốn kể cho nàng nghe một câu chuyện cũ, chuyện cũ sau lưng vị chủ nhân của hoàng cung này.

Khi Chính Đức Đế còn chưa phải là Chính Đức Đế, lão cùng Tư Không Cao và Tần Quan Nguyệt từng cùng bái một vị sư phụ, thời trẻ cũng từng cùng nhau trải qua cái gọi là giang hồ. Ba người có sở thích giống nhau, hứng thú cùng khát vọng giống nhau, thế nên sau này bọn họ cùng thích một nữ tử tên là Tuyết Nhi kia.

Nữ tử kia lựa chọn thái tử Đại Chu, Tần Quan Nguyệt cùng Tư Không Cao ảm đạm rút lui. Khi bọn họ đều nghĩ những người có tình rồi sẽ thành thân thuộc thì tiên đế băng hà. Các thị tộc do Bạch Thái phi cầm đầu ủng hộ Chính Đức Đế lên hoàng vị, bọn họ phản đối mãnh liệt chuyện Tuyết Nhi xuất thân bần hàn làm chủ Đông Cung. Hoàng đế đành phải thỏa hiệp, phong người này làm Hoa phi, ban thưởng cho Diệu Hoa Cung. Cũng năm đó, Nam Lương xâm chiếm quốc thổ từ bốn phía, hoàng đế, Tần Quan Nguyệt cùng Tư Không Cao ba người chung sức bức lui Nam Lương, bắt đầu bộc lộ thế đoàn kết quân thần một lòng và tài học trí tuệ của ba người.

Thế nhưng, vị nữ tử chuyên sủng hậu cung kia cuối cùng lại chết trong tranh đấu phi tần, lúc chết còn đang mang bầu bảy tháng.

Chuyện cũ đến đây là chấm dứt. Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi: “Phu tử ngày đó từng nói không cứu người Cam thị, là vì Hoa phi sao?” Hai người đi tới Tỉnh Đài cao của hoàng triều, bước lên đài nhìn về nơi xa, toàn bộ đô thành đều bị bao phủ trong cái giá lạnh của mùa đông.

Tần Quan Nguyệt dùng ánh mắt nói cho nàng rằng quả thực như thế. Nàng lại hỏi: “Chuyện này, còn có liên quan tới phụ thân sao?”

Tần Quan Nguyệt thần sắc thanh nhã, thứ tình yêu say đắm, vô vọng mà thâm trầm kia của lão đã đạm mạc từ lâu, chỉ còn lại vẻ tao nhã thản nhiên đọng lại cùng tháng năm. Lão trả lời: “Đương kim thánh thượng từng xin Tín Chi huynh giúp đỡ. Hy vọng có được sự duy trì của Thượng Quan thị, trợ giúp Tuyết Nhi làm hậu, cũng bảo đảm tính mạng cho nàng ở trong cùng. Nhưng mà. Cha con cự tuyệt.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười thất thanh hỏi: “Cho nên, hoàng đế liền quy cái chết của Hoa phi là do Thượng Quan gia.”

Tần Quan Nguyệt gật gật đầu, nói: “Bệ hạ chịu cú sốc này, tính tình đại biến. Hẳn quên mất khát vọng ngày xưa, chỉ toàn tâm toàn ý chấp nhất chuyện báo thù cho Hoa phi. Thái phi Bạch thị mãnh liệt ngăn cản chuyện lựa chọn ngôi vị hoàng hậu, hoàng hậu Cam thị là là chủ mưu vụ mưu hại Hoa phi ngày xưa, Thượng Quan thị lại ở thời điểm mà bệ hạ cần nhất – lựa chọn bỏ qua... Những người này vốn có cùng một nhịp thở với quyền thế Đại Chu. Chỉ bởi vì là kẻ thù của bệ hạ, tất phải trừ bỏ.”

“Phu tử, ngài làm gì phải nói những điều này với Mẫn Hoa, Mẫn Hoa không hiểu.” Thượng Quan Mẫn Hoa ngay cả giọng nói cũng có chút run run, nàng sợ cực kì ẩn ý đằng sau lời nói kia của Tần Quan Nguyệt.

Tần Quan Nguyệt nắm tay nàng, ánh mắt kiên định mà chấp nhất, để lộ ra tinh quang mũi nhọn. Lão quay đầu nói: “Nguyên Thù (tên tự của Thượng Quan Mẫn Hoa) tất nhiên hiểu được, Đại Chu cần là một quân chủ

có chí tiến thủ, mà không phải một kẻ chỉ biết báo thù, ánh mắt thiên cận, lòng dạ hẹp hòi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa muốn rút tay về. Tần Quan Nguyệt gắt gao giữ lại, ánh mắt lão khóa chặt nàng, một chút cũng không buông lỏng. “Ngọc Sơn muốn Nguyên Thù trợ giúp Duyên Khánh tọa vững trên đế vị, Ngọc Sơn muốn Nguyên Thù giúp hãn tung hoành khắp nơi. Ngọc Sơn muốn Nguyên Thù trợ giúp hãn thành minh quân muôn đời.”

Nữ tử nghiêm mặt, vẻ mặt có chút sợ hãi lại có chút châm chọc, một khí chất mâu thuẫn xen lẫn giữa nhu nhược và kiên cường. Nàng muốn mở miệng nói lại không thể nói được. Nhưng Tần Quan Nguyệt không cho nàng lui bước, lão nói nàng ngày đó từng thề không để người khác nắm giữ vận mệnh của mình.” “Suy nghĩ trong lòng phu tử cũng là suy nghĩ của Mẫn Hoa.”

“Cho dù tiền đồ nhiều khó khăn?”

Nàng từng nói: “Phượng Hoàng niết bàn, cần lửa mới có thể trọng sinh.”

Nghĩ lại, ngày đó Thượng Quan Mẫn Hoa khí phách vô hạn, nay ẩn nhẫn đã lâu, sớm đánh mất sự sắc sảo ngày nào.

Tần Quan Nguyệt hỏi nàng nguyên nhân, Thượng Quan Mẫn Hoa nâng mắt, không biết tại sao đã nghĩ đến một trận chiến trên Lạc Hà Sơn hai mươi năm trước. Ba người hoàng đế, Tần Quan Nguyệt cùng Tư Không Cao ngày đó đã hăng hái như thế nào, năm tháng dần trôi, chuyện cũ thay đổi, nay chỉ chừa lại một mình Tần Quan Nguyệt còn đang kiên trì cho giấc mộng thống nhất Trung Nguyên ngày xưa.

Nàng lại nghĩ tới danh tướng Tây Nam Tư Không Cao kia – người “chẳng thể nhân gian đến bạc đầu”, người mà nàng đã dành bao phần tâm

tình kia, làm cho lòng nàng đặc biệt mềm mại, yếu ớt không thể ngăn cản được sự chất vấn sắc bén của Tần Quan Nguyệt.

Nàng quay mặt đi, nhẹ nhàng trả lời: “Mẫn Hoa là thân nữ tử yếu nhược, không có khát vọng gì xa vời, phu tử vẫn nên chọn mình hữu khác thì hơn.”

Tần Quan Nguyệt cười nhạt, trong mắt lộ ra hàn ý, nói: “Nguyên Thù đã từng tự hỏi bản thân xem có thể cam tâm tình nguyện làm chó nàng có tang để Trung Sơn quận vương đuổi giết ngàn dặm không? Nguyên Thù có thể nguyện làm cá nằm trên thớt, mặc kệ người khác chém giết không? Nguyên Thù có thể chịu đựng để người khác tùy ý vu oan thanh danh, coi rẻ thanh danh gia tộc không?” Thượng Quan Mẫn Hoa im lặng, Tần Quan Nguyệt vậy mà lại đoán chuẩn tính tình của nàng đến bảy tám phần, nàng quả thực không cho phép mình trở thành một kẻ thất bại.

Tần Quan Nguyệt lại dịu giọng, nửa dỗ dành: “Nếu đáy lòng của Nguyên Thù có người thương nhớ, ngoài danh phận ra, con cùng người trong lòng có thể sớm chiều ở chung, vi sư dùng mệnh đảm bảo Duyên Khánh tuyệt đối sẽ không làm khó con.”

Tim Thượng Quan Mẫn Hoa đập mạnh và loạn nhịp mà nhìn lại, tất cả suy nghĩ không biết từ đâu xông lên, bị Tần Quan Nguyệt làm cho nóng nảy, nàng chỉ biết cười khổ, khẽ lẩm bẩm một tiếng: “Hắn đã chết rồi.”

Tần Quan Nguyệt hoàn toàn sững sờ, mặc kệ lão thông minh thế nào cũng nghĩ không ra nguyên nhân chính thức để Thượng Quan Mẫn Hoa lôi kéo Chu Thừa Hi mưu nghịch là ở đâu.

“Vi sư cho rằng người Nguyên Thù mộ luyện là Thanh Sơn.” Lão ho nhẹ hai tiếng, chuyển mặt đi, nhẹ nhàng thì thầm. “Vô tình rặng liễu thành Đài – Như xưa mười dặm đề dài khói vương.”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ mấp máy môi, không tiếp lời. Tần Quan Nguyệt chỉ có thể hỏi, phải như thế nào thì nàng mới nguyện cam tâm ở lại đây? Nàng lắc đầu không biết, Tần Quan Nguyệt thở dài, chỉ vào cờ xí binh mã phía xa xa mà rằng, cho dù nàng không muốn thì Trung Sơn quận vương cũng sẽ không cho nàng cơ hội rời đi.

Giống như lòng có cảm giác, Thượng Quan Mẫn Hoa mạnh mẽ quay đầu lại, dưới chân thành đầy khói bụi, Chu Thừa Hi mang mũ sắt lông hồng, toàn thân nhiễm máu đen, nhìn về phía nàng cười đến vui vẻ, vẻ tươi cười ấy quả thật khiến người ta lạnh từ tâm đến thân.

“Quốc sư, trăm tới đón hoàng hậu của trăm.”

Mấy bước dài xông lên, Chu Thừa Hi liền nửa cưỡng ép, nửa lôi kéo Thượng Quan Mẫn Hoa xuống đài, lau mặt một cái, nhe răng cười tàn nhẫn, hãnh nói: “Hoàng hậu cùng trăm đi nhận chúng quan quân triều kiến đi.”

“Qua sông đoạn cầu, Trung Sơn quận vương sẽ không tha cho anh!”
Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng nói.

Chu Thừa Hi cười to, vuốt ve gò má trắng nõn của nàng một cái, trêu đùa: “Hoàng hậu đang lo lắng cho trăm sao? Một lão già, có gì để sợ? Còn không bằng hoàng hậu bày ra một kế nhỏ khiến trăm sứt đầu mẻ trán đâu.”

Giẫm qua vô số thi thể cùng vết máu, hai người sóng bước đi vào trước Việt Dương Điện, được Đông Cung Lục Vệ và Bắc Nha cấm quân gầm thét ủng hộ. Đi vào Việt Dương Điện, Trung Sơn quận vương gẫn nguyên thái tử phi Chu Thanh Ca vội vàng chạy đến, thấy cảnh như vậy thì giận tím mặt, chỉ vào cái bụng lớn của con gái mình, mắng Chu Thừa Hi vô đạo đức, vứt bỏ vợ cả cùng cốt nhục trong bụng, không xứng làm hoàng đế.

Quân đội phía sau lão giương mâu, tạo nên một vòng vây mới, có xu thế bức vua thoái vị.

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!!

Chu Thừa Hi tà tà cười, ném nữ tử đang ôm chặt trong tay cho thị vệ, sau khi xác định Lã Minh Vọng sẽ không để nàng ngã, mới quay người nhe răng nhếch miệng nhìn về phía cha vợ hăn mà nói: “Bắn tên!”

Một đội Hắc Kỵ Quân đột nhiên theo bốn phương tám hướng mà tiến vào dũng mãnh, vây quanh đội quân của Trung Sơn quận vương. Theo lệnh chỉ huy, Hắc Kỵ Quân dùng thiết nỏ, những mũi tên thép ngắn và nhỏ trùng trùng điệp điệp bắn ra, đâm vào da thịt người, người trong vòng vây ai nấy đều trúng hàng chục mũi tên mà chết. Lúc này, Trung Sơn quận vương mới biết đại thế đã mất, kẻ mà lão đang trợ giúp là một con sói hung tàn, không tim không phổi ngay cả cha ruột cũng có thể ra tay.

“Thái tử điện hạ, trong bụng Thanh Nhi là cốt nhục của ngài, xin ngài đối xử tử tế với nó, lão phu nguyện tự vẫn để bày tỏ lòng trung thành!”

Thần sắc của Chu Thừa Hi đột nhiên vắn vẹo, túm lấy một cái thiết nỏ trong tay một tên Hắc Kỵ Quân, nhắm thẳng vào Chu Thanh Ca mà bắn liền mười tên. Lúc này, đương trường chỉ còn Chu Thanh Ca thân trúng năm mũi tên còn đang hấp hối, nàng nhìn nam tử vô tình đạp lên máu tươi của phụ thân nàng, huynh đệ nàng đi về phía nàng, trong mắt hăn chỉ còn thứ ánh sáng hung tàn đáng sợ, hăn muốn giết chết nàng, giết chết hài tử đã thành hình trong bụng nàng!

Nàng đột nhiên kêu lên, cầu cứu người: “Mẫn Hoa muội muội, van cầu muội, cứu, cứu đứa bé này!”

“Mẫn Hoa tiểu thư, tuyệt đối không thể cứu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mãnh liệt ngẩng đầu lên, người suất lĩnh đội Hắc Kỵ Quân kia thì ra là Liễu Tử Hậu. Chỉ nghe thấy hăn cao giọng

khuyên nào cái gì mà nhổ cỏ mà không nhổ tận gốc, qua gió xuân lại mọc. Người nói ra những lời quyết đoán tuyệt tình như vậy, là Liễu Tử Hậu, lại cũng không phải là Liễu Tử Hậu, khiến cho nàng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Nàng vừa nghĩ đến đây, khẽ nói: “Mẹ tội không đến con, còn là cốt nhục của điện hạ.”

Chu Thừa Hi không đợi nàng nói cho hết lời, một cước giẫm lên bụng bầu của người phụ nữ kia, dùng sức đạp xuống, đau đến mức Chu Thanh Ca chỉ kịp kêu thảm thiết một tiếng là hương tiêu ngọc vẫn, dưới thân máu tươi đầm đìa.

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy thảm trạng như vậy, đầu óc trống rỗng, đây chính là quân chủ kế vị mà Tần Quan Nguyệt lựa chọn phò tá, tàn bạo vô nhân tính như vậy, chính là như vậy đấy!

Bên tai nàng bỗng bèn nghe được lời hăn nói: “Người này hôm nay không chết, ngày sau sẽ cần mấy vạn binh sĩ mất mạng vì nó! Hoàng hậu của trẫm, cô thông minh như vậy, chẳng lẽ không nghĩ tới sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa rất rõ ràng việc Chu Thừa Hi giết Chu Thanh Ca là để trừ bỏ hoàn toàn nguy cơ sau này có người mượn danh con của tiên đế mà dựng cờ mưu phản. Nhưng làm hăn muốn giết thì cứ giết, vì sao phải ngược đãi một phụ nữ có thai như thế?”

Trong xã hội hiện đại, mẹ tội không đến con, phụ nữ có thai thì không được phép tử hình, người mẹ là người vĩ đại nhất trên thế giới.

Một kích kia của tên ác nhân Chu Thừa Hi này, khiến cho Thượng Quan Mẫn Hoa bị ảnh hưởng cực kì mạnh mẽ, khiến nàng lập tức hôn mê tại chỗ.

Tần Quan Nguyệt, đây là tên hoàng đế mà ông muốn ngăn lại ta để trợ giúp đấy!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Vị ương

Lúc Thượng Quan Mẫn Hoa tỉnh lại, trong điện cực kì yên tĩnh, cũng cực lạnh lẽo, cổ lãnh ý kia là từ đáy lòng toát ra làm cho người ta không cách nào sưởi ấm được.

Huynh đệ Chương Triều Sinh đang ngồi bên giường vội vã đứng lên, chờ nàng mở mắt ra, Chương Triều Sinh tươi cười rạng rỡ chúc mừng nàng, không mất một binh một tốt đã có thể làm chủ Cam Tuyền Cung. Thượng Quan Mẫn Hoa không nói, Chương Triều Sinh còn nói sau khi Chương Xuân Triều xử lý Văn công công xong đã tiếp quản Bắc Nha cấm quân, hẳn ở lại trong cung cũng dễ bảo vệ và trợ giúp cho nàng hơn.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhỏ giọng nói: “Tiểu Xuân sư phụ ở trong cung chưa chắc đã là tốt, vẫn nên ở lại bên cạnh Đại sư gia mới là phải.”

Chương Triều Sinh nhăn mày lại, đột nhiên mặt lại giãn ra, cười nói: “Mẫn Hoa tiểu thư dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, không biết vấn đề trong này. Trong cung này mọi việc chỉ thay đổi trong nháy mắt, giữa cảnh mạng người mất đi trong một sớm một chiều này, thái tử là nhất!”

Thái tử? Suy nghĩ một chút, nàng mới nghĩ đến đối phương đang nói về đứa nhỏ kế vị Chu Thừa Hi. Chương Triều Sinh nghĩ thật sâu xa, Thượng Quan Mẫn Hoa vốn cảm thấy sau khi báo thù rồi, trong lòng trống rỗng, không biết sau này nên sống như thế nào qua ngày. Giờ phút này nghe Chương Triều Sinh đề cập, tay nàng bất giác xoa lấy bụng mình.

Nàng nghĩ, nếu có một đứa nhỏ của chính mình thì hậu cung tịch mịch, buồn chán này có lẽ còn có thể chịu đựng được.

Chương Triều Sinh ở bên nói đầu đầu, gì mà chuyện quan trọng nhất để giữ gìn phượng vị (ngôi vị hoàng hậu) là con nối dõi. Trong lịch sử bao nhiêu hoàng hậu chỉ vì không có con trai mà thất thế đã là giáo huấn khắc sâu. Trong giọng lão đều đã lộ ra ý lạnh thấu xương, dặn dò Thượng Quan Mẫn Hoa với Chương Xuân Triều cực kì thống thiết: “Sau này trưởng tử kế thừa đại nghiệp chắc chắn phải là huyết mạch của Thượng Quan gia!”

Chương Xuân Triều ngẫm hiểu, Thượng Quan Mẫn Hoa liếc hai người một cái, lại nhắm mắt lại. Lực chú ý của nàng xoay từ chuyện đấu tranh giành ngôi vị hoàng đế, người lừa ta gạt đến chuyện mang thai. Làm thế nào mới có thể tránh được tai mắt trong cung mà âm thầm mang thai được – đây là một môn công phu rất cao thâm nha... Nghĩ, nghĩ, nàng ngủ luôn.

Bước tiếp theo là thu thập tàn cục sau chính biến. Chu Thừa Hi phải một thời gian rất dài rồi không xuất hiện trước mắt nàng. Hẳn dẫn theo Liễu Tử Hậu cùng với Hắc Kỳ Quân ra ngoài cung chém giết người phản kháng khắp nơi, nhiều nhất là nhân mã của phe Nhị hoàng tử.

Chớp mắt đã đến tháng Hai. Khi trên mái ngói xanh ngọc còn kết những trụ băng thô to, quân chủ đời thứ năm của Đại Chu – Chu Thừa Hi đạp lên thi thể của phụ hoàng và huynh đệ, vinh đăng đại bảo, hiệu là Khánh Đức, lúc lập hậu, mặc dù trong nhân gian còn có tin đồn nhưng dưới sự trấn áp của Bắc Nha cấm quân thì không còn ai dám nghi ngờ nữa. Chu Thừa Hi cử hành đại hôn với Thượng Quan Mẫn Hoa vào tháng Ba.

Trước đại hôn, các quan viên nói muốn tiết kiệm, liền sửa chữa Duyên Khánh Cung một phen thành tấm cung của hoàng hậu. Chu Thừa Hi không phản đối, vì thế, sau đại hôn, Thượng Quan Mẫn Hoa được ban thưởng Duyên Khánh Cung. Chương Xuân Triều sau khi nghe tin thì bật cười âm trầm lạnh lùng, đêm đó liền tìm nhân thủ chất đầy củi lửa quanh Cam

Tuyền Cung rồi đổ rượu lên, nói rằng, nếu hậu nhân của Thượng Quan gia không xứng ở trong này, vậy thì cái cung điện tượng trưng cho thân phận hoàng hậu này cũng không còn lý do tồn tại nữa.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngăn lại lão, nàng nói: “Tiểu Xuân sư phụ, tài của ông không phải để dùng trong mấy việc như thế này.”

Giọng Chương Xuân Triều mang ý trào phúng, lão nói: “Sống nhịn nhục nén giận như cô, còn không bằng để ta một kiếm giết cô luôn. Đỡ cho lão nhân kia đào mộ chui ra bóp cổ ta!”

“Chờ xem. Bọn họ chắc chắn sẽ đến cầu xin ta chuyển vào Cam Tuyền Cung!”

Hai chuyện vui liên tiếp cũng không rút đi được bóng ma màu máu phủ lên bầu trời hoàng cung. Trong lúc hít thở tựa hồ còn có thể ngửi được vị rỉ sắt rất nặng kia. Người hầu trong cung, quan viên trong triều, thậm chí là dân chúng trong Đại Đô cũng không dám cao giọng nói to, chỉ e ngại và sợ sệt tận đố - người dùng thủ đoạn khát máu và tàn khốc nhất để đoạt được hoàng quyền.

Trong hoàng cung lạnh lạnh, đàm đàm giống như một bức tranh thủy mặc tĩnh mịch này, người có thể tô màu rực rỡ cho nó chỉ có thể là Tần Quan Nguyệt.

Vị quốc sư đế quốc có thể nói là nhẫn nại và chịu khổ nhất này, đã lựa chọn ra bậc đế quân cùng có dã tâm giống như lão, muốn dùng thiết giáp và tinh binh giấu trong Chú Tệ Tư đi chinh phục các quốc gia lân cận, thống nhất Trung Nguyên, kiến tạo đại nghiệp, công lao cái thế.

Muốn đánh trận, lương thảo đi đâu.

Để xoay sở cục diện thiếu lương thực của Đại Chu, hai người quân thần vội vã thi hành Tân Chính trong triều đình, hi vọng có thể giải quyết được

cảnh túng quần của Đại Chu từ gốc rễ.

Nhưng mà, dưới cái bóng tàn bạo của tân đế, Tân Chính vẫn đang liên tiếp gặp phải chuyện ngoài ý muốn mà không thu được tín hiệu gì khả quan. Thậm chí, ở những châu phủ vùng hạ du Tấn Hà, thường có nghĩa quân dựng cờ phản đối kẻ vô nhân đức, giết phụ thân, chém huynh đệ là Chu Thừa Hi thừa kế đại bảo. Tuy rằng đã bị quan phủ trấn áp rất nhanh nhưng điều này cũng đã phản ánh rằng lòng dân cũng không khuất phục dưới bạo lực.

Quốc sư cùng những đệ tử của lão như Nhậm Phục Thu thuộc phái Cách Tân này thật thất bại, tân đế phần nộ phi thường, những lão thần ngoan cố không thỏa hiệp liên tục bị giải ra Ngọ Môn, triều đình càng thêm tiêu điều. Mọi người biết là phải ngăn cản việc tân đế giết người vô tội vạ, nhưng là, sau khi Chính Đức Đế băng hà, không ai ngăn được tân đế không cố kỵ chỗ nào nữa.

Tần Quan Nguyệt xốc tay áo đến Duyên Khánh Cung nghe khúc. Thượng Quan Mẫn Hoa rất khách khí mời Tần Quan Nguyệt uống trà, tiếng đàn lãng đãng, nghe không ra tiếng lòng của người đàn. Tần Quan Nguyệt đang cầm một li trà mới, cười khổ nói: “Nguyên Thù giận dữ vì sư sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thực bình thản mà cười cười, trả lời: “Đây là trà mới sau cơn mưa, quốc sư đại nhân, xin mời.”

Sau thảm cảnh xảy ra bên ngoài Việt Dương Điện, hai người liền không nói chuyện với nhau nữa. Trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa như găm một cái kim, chạm nhẹ một cái là u ám bao phủ, tức giận bùng lên. Lí do mà Tần Quan Nguyệt không tiếp tục bảo vệ nàng nữa thì cũng dễ đoán thôi. Lão đoán không ra chuyện trong lòng nàng, để phòng chuyện ngoài ý muốn gì đó lại phát sinh, lão liền để mặc những người kia giam cầm nàng trong Duyên Khánh Cung.

Tần Quan Nguyệt thở dài một hơi, buông bát trà đã hơi lạnh xuống, chiêm chước mãi mới nói lão hôm nay đến là có chuyện muốn cầu xin nàng. Lão xin nàng đi khuyên Chu Thừa Hi, đừng có hơi tí là tức giận. Cũng chính là vì tân đế Chu Thừa Hi giết đại thần thành quen, muốn dùng cũng không dùng được. Tần Quan Nguyệt lại thở dài một tiếng, nói lão cũng không sợ tân đế giết đại thần, mấy đại thần chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm rồi cãi cọ này, đối với Tân Chính chỉ có trăm hại mà không có lấy một lợi.

Người có thể giết, vẫn để lại vẫn không được giải quyết.

Đồng thời, Tần Quan Nguyệt còn lo tân đế mà lão một lòng phụ tá từ giờ về sau sẽ mắc phải một cái tật xấu khó có thể thay đổi, giết chóc cũng không phải sách lược trị quốc.

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cười, không hề tiếp lời.

Tần Quan Nguyệt hiểu được ý nàng, đứng dậy cáo biệt. Một ngày sau, tổng quản đại nội đến xin chỉ thị rằng buổi tối sắp xếp ai thị tẩm, Thượng Quan Mẫn Hoa mắt lạnh nhìn một cái, bảo tùy ý. Tổng quản này nơm nớp lo sợ mà trả lời rằng mỹ nhân đêm qua kia không chịu nổi lửa giận của hoàng đế, đã hương tiêu ngọc vẫn rồi. Nhất thời, người người trong cung đều cảm thấy bất an, ai cũng không chịu đi thị tẩm.

Thượng Quan Mẫn Hoa còn chưa lên tiếng, bên ngoài cửa cung đã có một đoàn oanh oanh yến yến chạy đến, khóc lóc kể lể cho nàng nghe chuyện ai chết, ai thảm, rồi lửa giận của hoàng đế thực không phải thứ mà các nàng ta có thể chịu được, khẩn cầu hoàng hậu nương nương giải cứu mọi người.

Như Ý, Cát Tường ở một bên cười nhạo, mãi mới nhớ tới chủ tử của bọn họ là hoàng hậu Đại Chu sao, bình thường sao không thấy các ả tuân theo tổ chế đến thỉnh an chứ? Hai người cũng khuyên Thượng Quan Mẫn Hoa không cần mềm lòng, cho mấy người kia hết uy phong. Bọn họ chỉ là

Giang thị cùng Nhậm thị - hai người được sủng ái nhất hiện nay. Lớp trang điểm thật dày cũng không giấu được khuôn mặt bầm dập thảm thiết của bọn họ. Áo choàng kia đã kéo lên cao cổ mà còn nhìn thấy được những vết bầm xanh tím, quả thực đã sợ hãi Chu Thừa Hi bạo ngược đến mức chỉ nghe tên đã phát run rôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa lấy quạt che miệng nhẹ nhàng ho khan, vẫy tay xua đàn nữ nhân này đi về, nàng vẫn đánh đàn ngắm cảnh theo lẽ thường, không bị những người kia tác động. Lại qua một ngày, mấy quan viên trẻ ở ngự hoa viên xin được gặp hoàng hậu đang bị giam lỏng. Thượng Quan Mẫn Hoa liếc một cái, còn ai ngoài Giang Nhất Lưu, Nhậm Phục Thu và Lạc Sinh đâu, mấy tên tính ra đều có chút quan hệ với nàng.

Bọn họ mượn cái danh hồi bé cùng trường với nàng để làm cớ, nói bóng gió hỏi nàng muốn bọn họ trả giá thế nào mới cam tâm đi trấn an tính tình hung bạo của tân đế đây?

Dưới ánh nắng mặt trời chan hòa, trăm hoa trong ngự hoa viên trông hết sức kiều diễm mê người. Thượng Quan Mẫn Hoa tùy ý bẻ một nhánh hoa, mỉm cười nói: “Ta vẫn là con gái tội thần, nay được ngồi vào hậu vị cũng là danh bất chính, ngôn bất thuận, chịu đủ loại chê trách khinh thường, ta cũng không cầu này khác, được sống đã là Phật tổ phù hộ rồi, không dám vọng ngôn!”

Nói trắng ra như thế, trong lòng những người kia đều đã rõ ràng.

Hôm đó, tấu chương mời Thượng Quan hoàng hậu đương triều chuyển về Cam Tuyền Cung đã được đặt lên ngự án của tân đế, Chu Thừa Hi mặt mày nhăn chặt, hôm sau trước lúc vào triều vẫn phê chuẩn.

Ba ngày sau, văn võ bá quan do quốc sư cầm đầu, xin thánh chỉ lật lại bản án cho Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan Thành.

Chu Thừa Hi nổi giận đương trường, dùng đòn lửa giận đi vào Duyên Khánh Cung, muốn trị Thượng Quan Mẫn Hoa tội cấu kết trọng thần, can thiệp triều chính. Hẳn mắng nàng bụng dạ khó lường, dụng ý hiểm ác, hôm nay nếu không giết nàng thì hẳn không thể an ổn trị quốc được.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, mắng lại hẳn rằng muốn gán tội cho người khác thì cần gì lý do? Nàng không thèm cho hẳn tí mặt mũi nào, nổi giận mắng: “Ta cấu kết triều thần để mưu đồ cái gì? Đúng là đồ nói chuyện không dùng đầu óc, buồn cười quá thể. Mà cũng phải thôi, giống như anh, ngoài chém đầu người khác ra thì trong đầu anh còn nghĩ được cái gì?”

“Thân làm quan mà không làm việc, chẳng lẽ không đáng chết à?” Chu Thừa Hi còn rống to hơn nàng, hẳn một lòng lo lắng cho dân, cố gắng lèo lái quốc gia theo lý tưởng của hẳn, kết quả, sự thật luôn làm hẳn phần nộ cực kì.

“Anh cho anh là ai? Quan viên phạm tội tất nhiên sẽ có luật pháp quản, nếu quan viên dưới trướng anh ai cũng giống như anh, chỉ bằng vui giận của bản thân mà làm việc ấy à? Anh còn muốn thi hành cái gì Tân Chính, còn muốn xây dựng cường quốc quân sự hóa, chinh phục nước khác? Tiếp tục làm xuân thu đại mộng của anh đi!”

Giờ khắc này, Thượng Quan Mẫn Hoa lại quên mất kẻ đứng trước mặt nàng đây là hoàng đế phong kiến có thể tùy ý lấy đi tính mạng con người, nàng mắng đến vui sướng, đến hưng phấn, năm đấm của Chu Thừa Hi càng siết chặt, nghe đến câu cuối, hẳn nhin không được nữa, một quyền đánh ra, sượt qua gò má Thượng Quan Mẫn Hoa, nện thẳng vào tường gỗ phía sau nàng.

“Nói xong rồi?”

Thượng Quan Mẫn Hoa sững sờ gật đầu, Chu Thừa Hi rất vừa lòng rằng năm đấm của hẳn còn có thể làm người ta câm miệng, hẳn nhíu mày quét

mắt liếc hoàng hậu của mình hai cái, mọi rối rắm, hung tàn ẩn chứa trên hai đầu lông mày như băng giá được gió xuân mơn trớn qua, nháy mắt liền tiêu tan.

“Lệnh quốc sư Tần Quan Nguyệt tự mình chấp chương Đại Lý Tự, phúc thẩm vụ án Thượng Quan Thành tư thống với Nam Lương ngày trước!”

Cho đến tận lúc Chu Thừa Hi rời đi, nhìn bức tường gỗ đã bị phá một lỗ to xiêu xiêu vẹo vẹo, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn không tin được, thì ra mình lại có sức ảnh hưởng lớn với tên kia đến vậy! Đúng là ác mộng, XX, không ngược tên Chu Thừa Hi này đến chết thì không được!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Trường tình

Tân đế tôn trọng Thượng Quan hoàng hậu, hoặc có thể nói là, bản thân hoàng hậu có sức ảnh hưởng quá mức đối với tân đế. Chuyện này quả thực khiến Như Ý, Cát Tường cùng với các cơ sở ngầm của Thượng Quan phủ bố trí ở các cung đều cảm thấy hãnh diện lây. Từ ngày đó trở đi, cặp lông mày nhú chặt của Thượng Quan Mẫn Hoa chưa hề hòa hoãn, ánh nắng tháng Tám dù có xán lạn cũng không thể làm mặt mày nàng giãn ra.

Quanh thân Chu Thừa Hi lại phủ kín một tầng ẩm áp như ánh nắng mai giữa trời đông ẩm áp, khiến cho cả tòa hậu cung lại rục rờ giống như trăm hoa đua nở giữa non nước ngày xuân, oanh oanh yến yến tranh diễm khắp nơi, hoàn toàn đối lập với Thượng Quan Mẫn Hoa yên lặng, âm lãnh. Sắc mặt của nàng khó coi như thế, khiến cho tất cả thủ lĩnh trong cung đều đã nhìn ra nỗi khó chịu của nàng.

Trong bầu không khí quỳ dị như vậy, Lễ Bộ Thượng Thư năm năm trước bị khép tội thông đồng với địch, phản quốc mà chém đầu cả nhà đã được rửa oan giải tội. Tân Quan Nguyệt cũng xin ý chỉ của tân đế đặc xá cho những phạm nhân đang lẩn trốn của Thượng Quan gia, trong đó phải kể đến Thượng Quan Cẩm Hoa, còn có Chu Linh.

Hai bên quân thần bất kể chướng ngại trước kia, bắt tay giảng hòa. Vì thế, tân đế cho Thượng Quan Cẩm Hoa khôi phục trọng trách Đại Đô Thủy Giám, lại khôi phục chức vị cũ cho con cháu Thượng Quan thị, cho phép hưởng đãi ngộ từ trước.

Nhân cơ hội được nhận thánh quyển, Thượng Quan Cẩm Hoa đến Cam Tuyền Cung yết kiến tân hậu.

Cả tòa cung điện thật lớn này chỉ bởi vì cơn phần nô bị đè nén của nữ chủ nhân mà lộ ra áp lực thật lớn, làm cho người ta không thở nổi. Thượng Quan Cẩm Hoa dẫn Chu Linh tuân theo quy củ mà hành lễ với hoàng hậu, thần sắc kính cẩn, giống như đã nhìn quen lắm vẻ mặt lạnh lùng của Thượng Quan Mẫn Hoa rồi vậy.

Thượng Quan Mẫn Hoa cắn răng, quát khế: “Anh trở lại chỗ này định làm cái gì?”

Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn thực kính cẩn, chấp tay trả lời: “Phò tá ngô hoàng, thi triển khát vọng, sau đó lại ngẩng đầu, ánh mắt sáng rõ, thực thành khẩn mà trả lời: “Hậu cung nhiều thị phi, ám tiễn khó phòng, vi huynh cũng có thể quan tâm một hai.”

Thượng Quan Mẫn Hoa từ lâu đã cảm thấy bản thân sai lầm mà phần nô ngập tràn, nay nghe đến mấy từ như thế thì tức giận đến mức phát tác đương trường. Nàng dùng sức quăng một cái, bát trà trong tay lập tức hất cả lên hai người trước mặt, thấp giọng mắng: “Anh cho Chu Thừa Hi là thẳng góc chắc? Anh cùng ả, còn có đám người sau lưng anh kia đang tính toán cái gì hần ta đều biết rõ rành rành! Tự chui đầu vào rọ! Nhiều năm như vậy mà chưa thấy anh học khôn!”

“Hoàng hậu nương nương lo lắng quá rồi, vi huynh một mảnh thành tâm, không đành lòng nhìn cảnh bách tính chịu cực khổ mới lại xuất hiện trên đời, vi thần tuyệt đối không có lòng khác!” Thượng Quan Mẫn Hoa hừ hừ cười lạnh, nháy mắt đã thu liễm nổi tức giận phun trào, nhẹ nhàng ngồi xuống, nói chuyện bằng giọng vừa mềm vừa nhẹ, chậm rãi: “Nếu anh nhớ rõ Thượng Quan Tuyết Hoa đi như thế nào thì hãy thu lại lòng dạ của anh đi, đến tận bây giờ thì mấy lời thì thầm bên gối của anh đều có thể lấy mạng anh đấy!”

Lời này khiến cho Chu Linh lập tức biến sắc, Thượng Quan Cẩm Hoa hàm dưỡng tốt, thần sắc thản nhiên không chút sút mẻ. Thượng Quan Mẫn Hoa còn nói thêm: “Chu Xương kia là cái thứ gì thì trong lòng anh biết rõ rồi. Đừng làm chuyện gì đau lòng người nhà, đẹp lòng cừu gia, để cho người ta cười nhạo cả đời!”

Lời hay không nói hết, Thượng Quan Cẩm Hoa vẫn mang vẻ mặt tuấn tú, thản nhiên, thản nhiên cười cười, Thượng Quan Mẫn Hoa biết hẳn ta chẳng nghe vào tai chút nào. Nàng nhắm mắt lại, sau đó nhanh chóng mở mắt ra, thúc giục bọn họ nhanh chóng rời đi, không muốn liếc bọn họ thêm một cái nào nữa.”

“Nương nương, Liễu tướng quân đang ở bên ngoài xin vào gặp ạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đứng dậy đi ra gian ngoài gặp người, đi về phía hoa viên. Liễu Tử Hậu tới để nói lời từ biệt. Tân đế an bài hẳn trở về Bắc Bộ, làm đại tướng quân quản lý Trú Mã Than.

“Tiểu thư, nếu cô không muốn gặp người kia, Tử Hậu sẽ đi làm thịt kẻ này cho tiểu thư.”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ ngẩng đầu, liếc nhìn lại hẳn, giọng nói mang ý cười mà hỏi: “Đã làm đại tướng quân rồi, sao còn nói năng không kiêng nể gì như bây giờ được?”

Trên khuôn mặt ngăm đen của Liễu Tử Hậu, cặp mắt hổ trắng đen rõ ràng, lóe ra sát khí khát máu, hẳn nói: “Y khiến tiểu thư không vui, tất nhiên là không tốt!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lại nhíu mày, nàng đáp: “Ta không thích người hơi một tí là kêu đánh kêu giết thế đâu!”

Liễu Tử Hậu lập tức im bặt không nói nữa. Thượng Quan Mẫn Hoa xoay người tiếp tục đi dạo trong hoa viên, đi được một lát, nàng lại hỏi:

“Người có biết vì sao ta tức giận không?”

Liễu Tử Hậu lắc đầu, Thượng Quan Mẫn Hoa thở dài, tính tình lỗ mãng như vậy làm sao ngồi ổn trên cái ghế đại tướng quân kia được. Nàng hỏi: “Người có biết vì sao bệ hạ lại đặc xá tội danh cho phụ thân không?”

“Tất nhiên là thánh thượng cực kì yêu thương tiểu thư, không đành lòng để tiểu thư lưng đeo tội danh nên mới để

quốc sư đại nhân lật lại bản án.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhin không được lại thở dài, nàng quay đầu, nhìn thoáng quá đối phương thật sâu rồi nói

chậm rãi: “Bệ hạ muốn làm Tân Chính, bị quản chế khắp nơi, chém giết thêm nhiều đại thần nữa cũng không có hiệu quả, cho nên mới lật lại bản án cho Thượng Quan phủ. Một là dời đi sự chú ý của các thế lực khắp nơi trong triều, hai là muốn mượn thế lực cũ của Thượng Quan phủ, Tấn Sơn Vương để mở đường cho Tân Chính. Ba là muốn diệt trừ tận gốc bọn phản nghịch dưới hạ du Tấn Hà. Người hiểu chưa?”

Vẻ mặt Liễu Tử Hậu thay đổi nhanh chóng, hăn giật giật, dưới ánh mắt nghiêm khắc của Thượng Quan Mẫn Hoa hăn trả lời: “Tiểu thư, thánh thượng đối xử với tiểu thư tốt thì Tử Hậu sẽ trung với hăn. Nếu hăn đối xử với cô không tốt thì Tử Hậu sẽ giúp Đại công tử phản hăn!”

“Mấy lời sằng bậy như thế này sao có thể nói tùy tiện như vậy được.” Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến mức thiếu chút nữa là cho hăn một cái bạt tai, đúng là tiếc sắt rèn không nên thép.

“Tiểu thư, cô đừng giận, nếu cô thích thánh thượng nhiều hơn chút nữa thì Tử Hậu, Tử Hậu nhất định sẽ giúp cô diệt Chu Xương kia, cho bọn chúng có đến mà không có về!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi ôm trán rên rỉ, từ bỏ ý định thuyết giáo tên này. Lại vòng thêm một vòng hoa viên, nàng thay đổi đề tài, hỏi: “Tử Hậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi.”

“Mười bảy.”

“Đến lúc cưới vợ rồi, thành hôn xong rồi về Trú Mã Than cũng không muộn.” Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, cười tùm tùm hỏi: “Trong lòng Tử Hậu đã có ai chưa?”

Liễu Tử Hậu cúi đầu, lảng tránh ánh mắt nàng, một lúc lâu sau không thấy trả lời. Thượng Quan Mẫn Hoa cười khẽ, lại nói: “Tử Hậu chỉ cần nói là để ý thiên kim nhà ai thôi.”

Lần này chần chừ hơi lâu, cuối cùng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng thu được một cái tên: “Vương Đan, con gái út của Tông Chính Tự Khanh Vương Bác Uyên, xuất thân thế tộc, phẩm tính nhàn đức, không có ác danh gì. Thượng Quan Mẫn Hoa tự nghĩ thấy nữ tử này gả cho Liễu Tử Hậu cũng được, tiện hôm thương lượng chuyện tuyển tiểu thiếp cho Chu Thừa Hi, nàng cũng đưa ra đề nghị tứ hôn cho lão già ở Tông Chính Tự Khanh kia.

Vương Bác Uyên không cự tuyệt ngay lập tức, chỉ nói phải về thương lượng với con gái út đã. Thượng Quan Mẫn Hoa ngẫm lại thấy cũng đúng, nàng cũng không muốn gả cho Liễu Tử Hậu một nữ tử không thật lòng thật dạ với hắn. Nếu tiểu cô nương nhà người ta đã có người trong lòng, vậy cũng không thể ép buộc làm khó người ta.

Sau vài lần, trong ngoài cung liền truyền khắp tin Tông Chính Tự Khanh cự tuyệt chuyện tứ hôn của hoàng hậu, còn truyền ra cả nguyên văn câu cự tuyệt của tiểu thư nhà kia: “Liễu Tử Hậu kia là cái thá gì vậy, một con chó trước mặt hoàng hậu mà thôi, xách giày cho bốn tiểu thư cũng không xứng!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 102: So vịnh

Liễu Tử Hậu âm đạm buồn bã, chưa cáo biệt với hoàng hậu đã trở về Trú Mã Than. Thượng Quan Mẫn Hoa nghe thấy vậy, sắc mặt xanh mét, chỉ chốc lát sau đã cười khế lên, nàng hỏi Như Ý, Cát Tường đang hầu hạ trước mặt: “Các người nói thử xem, khuê nữ nhà Tông Chính Tự Khanh này phải ai mới xứng?”

Như Ý, Cát Tường cũng đã hiểu tính tình của nàng một chút, cười càng vui vẻ, giọng nói càng mềm càng nhẹ thì chính là lúc cơn thịnh nộ của nàng lên đến đỉnh điểm. Hai người nhìn nhau rồi đáp: “Vương thị chung tình với bệ hạ, tự nguyện tiến cử vào phủ Thái tử. Vương Bác Uyên từng ngăn cản, nếu không có ngôi vị hoàng hậu đón chào thì Vương thị không được vào cung.”

Môi Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cong lên một cái, băng giá trong mắt càng nhiều thêm, nàng nói: “Nếu đã như vậy, phải đi nói cho nàng ta, bốn hậu thế hàn, không thể mang thai, ngôi vị hoàng hậu này chờ nàng ta đến giành đấy!”

Như Ý, Cát Tường cả kinh biến sắc, hô to kể này không ổn. Ngôi vị này của Thượng Quan Mẫn Hoa vốn đã ngồi không xong, chỉ trông chờ vào sự yêu thích của bản thân Chu Thừa Hi mới có thể ngồi vững, nếu truyền ra ngoài tin đồn như vậy, khả năng nàng trụ được ngôi vị có lẽ sẽ...

Chương Xuân Triều nghe chuyện này xong, thế mà lại cho nàng sắc mặt tốt - thứ mà hẳn chưa từng bày ra cho Thượng Quan Mẫn Hoa xem trước

kia. Hãn nói: “Thế này mới không uổng công bọn ta chống đỡ bao lâu, kẻ làm hậu mà không có sát khí thì sao có thể trụ lâu dài?”

Cứ như vậy, dưới sự sắp xếp của Chương Xuân Triều, Vương Đan tiến cung. Thượng Quan Mẫn Hoa gặp nàng ta hai lần. Đó là một cô gái như đóa sen xanh, một thân ngông nghênh, khinh thường không thèm hành lễ những nữ tử khác trong cung. Ánh mắt nàng ta nhìn về phía Chu Thừa Hi liền cùng một dạng với ánh mắt Chu Thanh Ca nhìn Chính Đức Đế ngày xưa vậy.

Có Chương Xuân Triều ở trong cung dọn đường, Vương Đan ở hậu cung lập tức nổi bật hàng đầu, lần lượt kéo hết Nhậm thị với Giang thị xuống đài. Chu Thừa Hi cũng sủng ái nàng ta, có thể là do thân phận của phụ thân nàng ta, có sự trợ giúp của Tông Chính Tự Khanh, nghe nói Tân Chính đã đạt được thành tích nhất định.

Chưa đến hai tháng, bên kia đã truyền ra tin Vương mỹ nhân có thai. Chu Thừa Hi mừng rỡ liền thăng cấp cho nàng ta. Ban cho cái danh thực nghi, còn hứa hẹn nếu nàng ta sinh con trai liền thăng làm Lệ phi.

Nếu mọi chuyện như ý Vương Đan thì đó chắc chắn là đứa con đầu tiên của hoàng đế. Bằng gia thế của Tông Chính Tự Khanh thì đứa bé đó thành trưởng tử kế thừa đại nghiệp cũng là chuyện đương nhiên/

Những người khác trong cung này cũng bó tay, đến khóc lóc trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa là vô dụng. Người sáng suốt đều biết rằng, Vương Đan này càng được sủng ái hơn so với hoàng hậu không sinh được con. Vĩ nhục lớn như vậy mà Vương Đan vẫn không hề hấn gì, hoàng hậu thất thế cũng chỉ có thể nén giận, còn ngăn không nổi ý hoàng đế, cứng rắn đón người vào cung như vậy.

Có nữ nhân chạy đến trước mặt Nhậm thị, Giang thị làm náo loạn. Nói đến nói đi đều không rời ra chuyện Vương Đan độc bá hoàng đế, không

cho người đến gần. Nếu nàng ta ngồi được vào hậu vị, những người khác làm gì còn cơ hội xuất hiện trước mặt bệ hạ nữa chứ.

“Thật đáng tiếc, hoàng hậu sao lại không thể sinh nở chứ?”

“Làm gì có chuyện bà ta không thể sinh nở?” Có người lên tiếng, “Gả cho bệ hạ nhiều năm như vậy rồi, hai người còn chưa viên phòng...”

Đột nhiên, cả căn phòng lớn im bật, yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở khe khẽ của những nữ nhân ở đây cũng có thể nghe rõ mồn một. Loại chuyện này chỉ cần đến Kính Sự Phòng tra một cái là rõ ngay, cơ bản là chuyện thật không thể giả được. Nhưng mà những nữ nhân trong cung này sao có thể tin tưởng được, năm đó Thượng Quan Mẫn Hoa đại náo Thanh Khê Bán Lý Kiều, không tiếc tự hủy hoại khuê đức, lôi bằng được Chu Thừa Hi từ xóm cô đầu về, tình yêu thâm thiết say đắm như vậy, sao có thể xuất hiện “kì tích” nhiều năm chưa viên phòng cơ chứ?”

“Nếu chưa từng viên phòng, sao có thể truyền ra tin đồn thể chất hàn không thể thụ thai cơ chứ?” Câu này hỏi rất hay, toàn bộ nữ tử trong hậu cung đều rõ ràng, tất nhiên là để tạo ra tin đồn dọn đường cho Vương Đan tiến cung.

“Nếu hoàng hậu có thai, ta nghĩ Vương thực nghi chắc chắn sẽ không ngóc đầu lên được.”

“Thượng Quan đại nhân (chỉ Thượng Quan Cẩm Hoa) cũng sẽ không đứng nhìn hoàng hậu thất thế.”

Cuối cùng, lại biến thành chuyện chẳng bằng để đưa con đầu tiên của hoàng đế cho Thượng Quan Mẫn Hoa sinh, tốt xấu gì thì hoàng hậu này cũng rộng lượng, không ghen tuông, hoàng đế không tới cung bà ta cũng chẳng thấy bà ta đi nháo, về phần thái tử ấy à? Chuyện đó phải xem ai có bản lĩnh hơn ai thôi.

Sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa biết tin này, dờ khóc dờ cười. Nàng cũng không dám xem thường thủ đoạn của nữ nhân trong hậu cung, đành phải phân phó Như Ý, Cát Tường chuẩn bị tốt mọi thứ để tùy cơ ứng biến. Hai người họ không hiểu, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cười lạnh: “Các người nghĩ bệ hạ sẽ cho phép bốn hậu sinh được trưởng tử à?”

Như Ý, Cát Tường hai mặt nhìn nhau, cho rằng ý tưởng này của nàng rất phù hợp với tình hình thực tế. Ngay lập tức, bọn họ thông báo cho Chương Xuân Triều, toàn bộ người cài cắm ở khắp nơi đều chuẩn bị sẵn sàng. Sau một buổi cung yến nào đó, Chu Thừa Hi hơi ngà ngà say, bị ai đó dẫn đến Cam Tuyền Cung. Vừa vén một bên rèm sa lên, ánh mắt của Chu Thừa Hi lập tức tỉnh táo rõ ràng, nhìn nữ tử nằm bất động trên giường phượng, nhẹ nhàng bật cười, cúi xuống hôn lên, ngón tay mơn trớn cằm nàng, mơn trớn thân thể đang phát run của nàng rồi hỏi: “Thật ngoan ngoan, kể cho trẫm nghe xem, là ai làm cho hoàng hậu thông minh không ai sánh nổi của trẫm bị ám toán thế này?”

Chu Thừa Hi nói bảy tám cái tên, vẫn chưa nói trúng đáp án chốt hạ, hẳn tất nhiên là đang trêu đùa nữ tử trên giường, nhìn nàng run rẩy vì ngón tay hấn mà càng cười vui vẻ. Thượng Quan Mẫn Hoa trừng hấn, Chu Thừa Hi liền bật cười, nói: “Hoàng hậu có lòng như vậy, quả thực làm cho trẫm thụ sủng nhược kinh.”

Nhìn thân thể nàng sau khi uống thuốc bị hấn chạm đến mà phiếm hồng, ánh mắt Chu Thừa Hi càng thêm sâu thẳm, cúi đầu xuống, lập tức hôn thật sâu lên đôi môi của nữ tử lúc này hai mắt đã mê li, sau đó thở dài thỏa mãn. Thượng Quan Mẫn Hoa bị hôn, đáp lại càng nhiệt tình, hai người phối hợp rất ăn ý, Chu Thừa Hi lúc cắn tai nàng còn trêu đùa: “Hoàng hậu của trẫm nhiệt tình như lửa, trước kia đúng là đã bỏ lỡ rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ôm lấy cổ hấn, dùng sức che lại miệng hấn, vào những thời điểm thế này nói vô nghĩa làm cái gì, tập trung làm mới là vương đạo. Chu Thừa Hi cười thất thanh, hai người rất ồn ào, cũng không

thấy tên này phát hỏa vô cớ. Cũng không biết trải qua bao lâu, làm bao lần, Thượng Quan Mẫn Hoa mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, lúc Chu Thừa Hi rời đi, còn ôm nàng, khé hôn lên khóe mắt nàng rồi mới an tâm nghỉ ngơi, lúc ấy, bình minh đã chiếu lên cửa sổ.

Lúc Thượng Quan Mẫn Hoa tỉnh lại, Chu Thừa Hi đã tan triều, nàng giật giật bàn tay, dợc tính đã hết, nàng mở miệng nói: “Như Ý!”

“Có ạ.” Như Ý đưa cây kéo vàng qua, có chút không đành lòng lại khó xử. Thượng Quan Mẫn Hoa trừng mắt liếc nàng ta một cái, Như Ý đành phải lui ra, chỉ chốc lát sau, trong gian trong truyền ra mùi máu thoang thoang.

Đến khi mùi máu dần dần đậm lên, Tần Quan Nguyệt do Cát Tường dẫn đến đã vọt vào trong tấm cung của hoàng hậu, vội vã đoạt lại cái kéo, nhìn trên người Thượng Quan Mẫn Hoa loang lổ vết máu, đau lòng khó nhin, trên mặt lại có chút tức giận: “Nguyên Thù sao có thể không quý trọng thân thể như vậy, con phải biết rằng tóc thân thể do cha mẹ ban cho, con đây là muốn phụ thân mẫu thân con dưới suối vàng không thể yên nghỉ sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa che miệng khóc thét, nói bản thân mình đã thành kẻ dơ bẩn, rốt cuộc không còn xứng với ai, lại giật tóc, còn dùng móng tay cào cấu bản thân, tạo ra một vết máu thật dài, diễn y hệt một nữ thân bị cưỡng ép thất thân.

Tần Quan Nguyệt vội đến mức không thể cố kỵ cái gì lễ nghi nữa, tiến lên ôm lấy nàng, giữ chặt tay nàng, không để nàng tự hủy hoại thân mình nữa, còn ôn nhu trấn an nàng rằng nàng là nữ tử thanh nhã nhất mà lão từng gặp, người trong lòng nàng chắc chắn sẽ chỉ càng thêm thương tiếc nàng, sẽ không bao giờ có chuyện không cần nàng.

Thượng Quan Mẫn Hoa lại khóc nỉ non, chỉ trích lão nói không giữ lời, ngày đó lão nói sẽ không để hoàng đế đến quấy rầy nàng, nay danh tiết

nàng đã bị hủy, không còn ai yêu thương nữa, sống không bằng chết. “Sao có thể thế được, sao có thể thế được...” Tần Quan Nguyệt dùng sức ôm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa, giữ chặt nàng không cho nàng lại kích động, chưa đợi lão nghĩ ra được cách gì thì đại môn Cam Tuyền Cung đã bị người đá văng ra.

Tần Quan Nguyệt vừa quay đầu lại, đã thấy đứng trước mặt là Khánh Đức Đế đang bị lửa giận hùng hực thiêu đốt.

Lão khẽ buông tay, trong lòng sinh nghi khẽ liếc nữ tử trong lòng một cái, đã thấy nàng mang vẻ mặt thê lương, có xu hướng đồng quy vu tận, cầm hung khí trên tay ném thẳng về phía hoàng đế. Bộ dạng khốc lóc thê thảm muốn chết muốn sống, khốc mắng đối phương là loại súc sinh, cầm thú, hạ lưu. Tần Quan Nguyệt hoảng hốt vội lấy tay bịt miệng nàng, lại phát hiện như thế không hợp lẽ nghi, quả nhiên là tình thế khó xử, nào còn đầu óc đâu mà nghĩ đến trong chuyện này còn có chỗ hoài nghi?

“Quốc sư,” Mặt Chu Thừa Hi đen đến mức có thể nhỏ ra mực, giọng hằn lặn lẽo quát lên: “Hậu cung sao có thể tùy tiện, ra vào?”

Tần Quan Nguyệt nghe vậy thì sửng sốt, tay vừa buông lỏng, Thượng Quan Mẫn Hoa liền thoát khỏi giam cầm nhào về phía Chu Thừa Hi, kéo vàng trong tay lấp lánh chói mắt, phập một tiếng – Chu Thừa Hi không tránh không né, cứ như thế chịu một nhát này. Đám người Tần Quan Nguyệt kinh hãi, Thượng Quan Mẫn Hoa vội buông tay, vừa nâng mắt đã nhìn thấy bộ dạng thê thảm như tan nát cõi lòng của Chu Thừa Hi, lòng nàng cũng run lên, ánh mắt chuyển loạn khắp nơi, lại không dám nhìn bộ dáng đó của vị hoàng đế trẻ.

Chu Thừa Hi mặc kệ máu trên vai mình nhỏ xuống thắm hoa từng giọt từng giọt, cũng không rút cái kéo vàng kia ra, trong mắt tràn ngập sát khí nồng đậm, vô hình chung còn có một tia ưu thương khó phát hiện ánh lên.

Tần Quan Nguyệt lặng lẽ rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, tên này lại muốn giở trò gì?

“Hắn là ai?”

Thượng Quan Mẫn Hoa chấn kinh, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Chu Thừa Hi tức giận trừng mắt nhìn nàng, lại hỏi thêm một câu: “Người kia là ai?”

Tâm tư nàng chuyển biến nhanh như chớp lóe, căn cánh môi đau khổ không nói. Chu Thừa Hi tức giận đập phá mọi thứ trong cung, mỗi một lần liếc đến vẻ mặt vô tình của Thượng Quan Mẫn Hoa, hắn liền rống giận, động tác càng điên cuồng, kịch liệt. Nháo đến cuối cùng, Chu Thừa Hi không thể làm gì được Thượng Quan Mẫn Hoa không chịu nóng không chịu lạnh được, hắn đằng đằng sát khí nhào ra khỏi đại môn, khuôn mặt vì mất máu quá nhiều mà có phần trắng bệch, hắn hét lên ra lệnh: “Thống lĩnh Nam Nha cấm quân Tuyên Sở đóng ở Cam Tuyền Cung, người không phân sự không được quấy nhiễu!”

Sau đó một thời gian, nhân một câu nói của Ngọc Sơn quốc sư, thực nghi Vương Đan liền bị biếm lãnh cung.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Trai lơ

Hậu cung lại bình an vô sự trở lại, nhị kiều - Nhậm thị, Giang thị vẫn được sủng ái như cũ, vị trí hoàng hậu vẫn siêu nhiên như cũ.

Từ lúc Chu Thừa Hi kế vị, thế cục vẫn đen tối, loạn trong giặc ngoài, còn đang nằm trong thế giáp công của hai cường quốc Nam Bắc, tình thế rất nguy hiểm. Mấy tiểu quốc cũng bắt đầu kiếm cớ gây sự ngoài biên cảnh, cho nên, Khánh Đức Đế cũng chẳng còn đầu óc để ý mấy chuyện vợ vẫn trong hậu cung nữa, ngự giá thân chinh đi thảo phạt mấy tiểu quốc to gan kia.

Thời cuộc khó nói như vậy, việc rời khỏi hoàng cung thật sự là mạo hiểm, nhưng không có ai có thể khuyên can Chu Thừa Hi. Cũng may, trận này đánh cũng không lâu, sau hai tháng, Chu Thừa Hi thu hoạch một lượng lớn tù binh và châu báu trở về hoàng cung Tây Sơn.

Nghe nói nhân chuyển đi này, Chu Thừa Hi cướp về được một mỹ nhân khuynh thành, để phòng người trong hậu cung gây chuyện gì bất lợi cho nàng còn ban Duyên Khánh Cung gần Cam Tuyền Cung ra ban cho mỹ nhân kia, lại đem hết bảo vật do các nơi tiến cống đến mua vui cho nàng, so với Vương Đan ngày xưa – hoàng ân này mệnh mệnh cuồn cuộn chỉ dành cho nàng này, quả thực là được sủng ái nhất hậu cung.

Có người tìm tới tận cửa gây chuyện, vị mỹ nhân khuynh thành kia không nói hai lời liền quăng người xuống hồ, Khánh Đức Đế cũng chỉ có thể cười trừ, vì thế, người trong cả hậu cung này đều biết vị chủ nhân này không dễ chọc.

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng biết trong hậu cung xuất hiện một vị mỹ nữ như vậy, nàng ra không được, người khác cũng vào không được, vì vậy cũng chẳng để chuyện này trong lòng. Cho đến tận một ngày, bên ngoài Cam Tuyền Cung đột nhiên âm ỉ, ngay cả Tả thống lĩnh Tuyên Sở cũng ngăn không được, nàng đành kéo áo choàng, đứng dậy đi ra ngoài xem thử.

Bên ngoài điện có tiếng đối thoại như sau: “Trong cung này là ai ở?”

“Đây là nơi ở của hoàng hậu nương nương.”

“Họ gì, tên gì, nhà ai?”

“Đương triều hoàng hậu.”

“Tránh ra, bốn cung phải nhìn một cái xem là người nào!”

Vốn cũng chẳng có chuyện gì, chính là lúc Thượng Quan Mẫn Hoa bước ra ngoài lại vừa vặn đối mặt với người nọ.

“Thượng Quan Mẫn Hoa!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nhớ rõ mình đã từng đắc tội với nữ nhân đã gần ba mươi này khi nào, mặc dù trong thần sắc của đối phương mang theo vẻ cao ngạo trời sinh, nhưng cũng khó giấu đi cảnh “hồng nhan thâm thất xuân qua”. Nàng cũng không cho rằng Chu Thừa Hi khuyết thiếu tình thương của mẹ đến mức phải đi tìm một bà vợ như vậy về để sủng ái, hoặc là được sủng ái.

Đối phương hiển nhiên là oán hận nàng đến mức hận không thể chẻ xương róc thịt, hét lớn một tiếng, kêu Lã Minh Vọng ngăn Tuyên Sở lại. Lúc hai bên giằng co, nàng kia cầm lấy roi, tự mình quất người. Tốc độ trốn của Thượng Quan Mẫn Hoa không nhanh bằng roi của nàng ta, Như Ý, Cát Tường lại bị người vương chân, bởi vậy, trên lưng Thượng Quan Mẫn Hoa cứ như vậy nhận một roi bồng rất ràn rạt.

Thượng Quan Mẫn Hoa chịu không nổi roi này, cả người đổ về phía trước, vừa vịn vào lòng người vừa tới. Chu Thừa Hi thấy trên lưng nàng thấm ra máu, nhất thời thay đổi sắc mặt, nắm chặt đầu roi thứ hai, hét lớn một tiếng: “A Giản!”

Nữ tử kêu A Giản này thấy hấn đến thì bỏ roi xuống, nói: “Anh còn che chở nó, anh còn che chở nó! Nó hại chúng ta thế còn chưa đủ sao? Anh còn phong nó làm hậu, để nó ở trong cung điện mà mẫu hậu yêu nhất! Nếu biết anh như vậy thì ta còn về chỗ này làm cái gì? Đây không còn là nhà của ta nữa rồi!”

Chu Thừa Hi vội buông Thượng Quan Mẫn Hoa ra, tiến lên ôm lấy nữ tử bị kích động kia, nhẹ giọng khuyên bảo, nào là hoàng cung chính là nhà của nàng ta, nàng ta nếu thích Cam Tuyên Cung thì cứ đến mà ở.

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không có đầu óc mà để ý đến vết thương trên lưng. Nàng cảm thấy bản thân mình cực kì không hay ho. Nữ tử kêu A Giản này chính là trưởng tử của Chu Thừa Hi – Chu Thừa Giản. Năm đó chỉ vì chút việc nhỏ mà bị đẩy đi gả cho tiểu quốc xa xôi. Nay ấy à, đệ đệ ruột làm hoàng đế, lập tức về tìm nàng báo thù rồi đây.

Chu Thừa Giản này cũng là kẻ thông minh, sau khi đuổi Thượng Quan Mẫn Hoa khỏi Cam Tuyên Cung ngay trước mặt Chu Thừa Hi – bôi gio trát trấu lên mặt hoàng hậu đương triều thành công xong thì chuyện này cũng coi như bỏ qua. Nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa biết đối phương chắc chắn còn có hậu chiêu. Quả nhiên, ngay sau khi nàng chuyển sang Uyển Tư Điện, Chu Thừa Giản xử lý gọn ghẽ Khánh Đức Đế, đưa Vương Đan từ trong lãnh cung ra.

Mặc dù không thể lấy lại ân sủng như xưa, nhưng trong bụng Vương Đan vẫn có con nối dòng duy nhất của Khánh Đức Đế, lại có trưởng công chúa giúp đỡ, cả một chỗ dựa to đùng như vậy tọa trấn ở kia, vị trí Vương thực nghi cũng không một ai đã động được.

Chương Xuân Triều hỏi nàng làm sao bây giờ, Thượng Quan Mẫn Hoa đang nằm ghé trên giường dưỡng thương, trả lời: “Đã bảo ông chuốc mê Tuyên Sở đưa đến trên giường của ta, ông sống chết mặc kệ, giờ Vương thực nghi đã sắp lâm bồn rồi, ông bảo ta đi đâu tìm ra cái thai cho đủ số đây?”

“Kê đơn Tuyên Sở? Mệt cô nghĩ ra!” Chương Xuân Triều mắng to, sắc mặt hần thay đổi, nhìn ngân kiểm trên tay, nói không được, phải do đích thân hần ra tay giết mới được.

Trải qua chuyện của Chu Thanh Ca, trong đầu Thượng Quan Mẫn Hoa vốn đã có bóng ma tâm lý, đương nhiên không thể để hần đi giết người. Nàng nói: “Giết được một người này, sau còn có Đường thị, Tô thị, Cô thị, ông giết được hết à?”

Chương Xuân Triều mặt mũi thâm trầm, hần lạnh lùng nói: “Cô thật sự muốn Tuyên Sở hầu hạ cô?”

Ông không phải nói võ công hần cực kỳ cao, khó mà kê đơn được hay sao? Thượng Quan Mẫn Hoa gật đầu như vui đùa, quay đầu nàng liền quên việc này.

Nàng cảm thấy gần đây khẩu vị nàng có chút không bình thường, cũng cực kỳ thèm ngủ. Nàng thực sự hi vọng bản thân mình đã mang thai, bởi vì khả năng trúng số xổ của tình một đêm cực kỳ lớn. Nhưng là khi y chính bắt mạch kê đơn cho nàng cũng không nói cái gì, nếu thực sự mang thai thật thì một roi kia của Chu Thừa Giản cũng phá nó rồi.

Sờ sờ cái bụng vẫn phẳng lì, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy? Ờ, đợi sáng mai lúc Chương Xuân Triều đến, lại bảo ông ta bắt mạch cho vậy. Chỉ chốc lát sau, nàng lại tiếp tục ngủ. Cách một ngày, lúc nàng đang nằm trên ghế quý phi nghỉ ngơi, đột nhiên thấy Như Ý, Cát Tường chuyển một bao

tải vào, vừa cởi ra liền thấy là Tuyên Sở đang nhắm mắt nằm bất động. Thượng Quan Mẫn Hoa chớp chớp mắt, chỉ vào hăn rồi hỏi: “Có ý gì đây?”

Như Ý Cát Tường trích lại lời của nàng, còn bảo Tuyên Sở này chính là do Chương Xuân Triều mất bao nhiêu công sức mới tóm được.

Thượng Quan Mẫn Hoa nổi hứng trí, liên tục nói: “VẬY CŨNG KHÔNG THỂ ĐỂ TA MÊ GIAN HẮN CHỨ? MAU MAU, LÀM HẮN TINH LẠI ĐI ĐÃ!” Như Ý, Cát Tường chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy rồi, liền lạng lẽ lui ra ngoài. Thượng Quan Mẫn Hoa cầm một cái quạt lông, dao động qua lại trên người Tuyên Sở, chặc chặc tán thưởng thân mình hoàn mỹ với những đường cong tinh tráng của hăn, còn cảm khái nói một câu: “Dáng thật chuẩn, thành thực ổn trọng, so với tiểu quý kia quả thật là một trời một vực, chặc chặc, thật sự làm cho người ta nước miếng chảy ròng ròng, thú tính nổi cuồn cuộn mà!”

Miệng nàng còn đang đùa giỡn lưu manh, Tuyên Sở đã cởi bỏ dược tính ngồi xuống, trước khi nàng kịp mở miệng gọi người đã kịp điểm huyết nàng, bắt đầu động thủ cởi quần áo nàng ra. Thượng Quan Mẫn Hoa trợn mắt há mồm, còn biết lật thuyền trong mương giữa lúc thế này, tài quá.

Tròng mắt nàng đảo liên tục, tự nàng chủ động với bị người khác tính kế là hai chuyện hoàn toàn khác nhau nha.

Đột nhiên nam nhân có khổ lớn thù sâu trước mắt này tung một bao bột phấn vào không trung, sau đó ôm lấy nàng ấn xuống, đồng thời cũng cởi bỏ huyết đạo, trong miệng nói một câu: “Đặc tội.”

Thượng Quan Mẫn Hoa biết người xem diễn đã đến, nàng không biết Tuyên Sở dùng cách gì, làm cho trên người mình phủ kín mồ hôi, trong không khí còn tràn ngập một thứ mùi dâm uế, nàng tặc tặc lưỡi, hương vị nụ hôn của Tuyên Sở quả thực không tồi. Cho nên, sau khi nàng có thể cử động được liền lập tức ôm lấy cổ đối phương, nhiệt tình hôn trả, còn cắn mạnh lên cổ hăn một cái.

Sao có thể chịu thiệt oan uổng chứ?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Đào vong

Tuyên Sở sợ tới mức tay chân cứng đờ không biết để đâu, đầu lưỡi cũng cứng lại, mặc kệ đối phương cắn nát, Thượng Quan Mẫn Hoa cười khê, còn muốn nhào lên cắn đối phương một ngụm, Tuyên Sở cả kinh, thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên.

Mắt thấy sắp sa đà, những nhân vật xem diễn chính rối cuộc cũng đập cửa lao vào. Chu Thừa Hi rống to một tiếng, một tay túm nam tử đang đặt trên người Thượng Quan Mẫn Hoa xuống giường, hai mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn nữ tử sắc mặt đỏ ửng trên giường, lắp bắp: “Cô, cô... Các người...”

Thượng Quan Mẫn Hoa lờm hẩn một cái, nói: “Anh tới quá sớm!” Sau đó lại đổi một giọng nũng nịu, ôn nhu gọi một người khác: “Tuyên tướng quân, mau lên đây, chúng ta tiếp tục.”

Tuyên Sở trần truồng quỳ ở đằng kia, động cũng không dám động. “Xoát!” một tiếng, Chu Thừa Hi rút kiếm ra, muốn chém chết đôi gian phu dâm phụ này ngay trong điện. Tần quốc sư nghe tin cũng vội chạy đến, đám người Trưởng công chúa đến xem náo nhiệt cũng tề tụ đông đủ, vây chặt lấy căn phòng, chỉ chỉ trỏ trỏ, khe khẽ nói nhỏ. Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ mỉm cười, thản nhiên tự đắc. Tần Quan Nguyệt ngăn trường kiếm của hoàng đế lại, khuyên hẩn cẩn thận suy nghĩ, lại cẩn thận suy nghĩ. Chu Thừa Giản ở một bên châm chọc khiêu khích, đổ dầu vào lửa, làm cho bầu không khí càng thêm nóng bỏng. Chu Thừa Hi kiếm chế không được, một kiếm đâm trúng vai phải của Tuyên Sở, nhìn đến vết răng hồng hồng trên

cổ, kiểm lại nhập sâu ba phần. Tuyên Sở nuốt câu rên rỉ trong cuống họng, chịu đựng đau đớn, mồ hôi cứ thế chảy ròng ròng xuống trán.

“Nguyên Thù, con mau nói gì đi!” Tần Quan Nguyệt không khuyên được Chu Thừa Hi, liền tìm người thắt chuông trên giường đi giải nạn.

Thượng Quan Mẫn Hoa mang vẻ mặt nghiền ngẫm đột nhiên cười rõ lên: “Quốc sư đại nhân còn muốn ta nói cái gì chứ? Không phải ngài từng nói bệ hạ tuyệt đối không khó xử ta sao?”

“Chuyện này...” Tần Quan Nguyệt nghẹn họng, sau đó nghiêm mặt, ý đồ muốn giảng đạo lý: “Tuyên tướng quân thân mang trọng trách bảo vệ hoàng cung. Nguyên Thù đừng chơi đùa nữa, nói cho vi sư đây là đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa bưng tỉnh đại ngộ, à một tiếng thật dài. Sau đó nàng nghiêng đầu cười nói: “Nhưng mà ta rất thích thân thể cường tráng của Tuyên tướng quân nha, quốc sư đại nhân, ngài nói ta phải làm sao bây giờ?”

Tần Quan Nguyệt mang biểu cảm hoảng sợ như vừa nuốt sống ba trăm con gián, Chu Thừa Hi tung một cưỡi đá Tuyên Sở bay thẳng vào góc tường, trường kiếm ròng ròng máu chảy, trừng mắt nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Hắn trừng mắt đến mức hiện ra tơ máu, lửa giận khó nén, tay nâng, kiếm xuất, thứ bị đâm thủng lại là tay áo của Tần Quan Nguyệt.

“Quốc sư, ông tránh ra cho trẫm!”

“Bệ hạ, trong chuyện này tất có nguyên do, cần phải cân nhắc kỹ.”
“Nguyên do?” Chu Thừa Hi giận dữ cười to, chỉ thẳng vào mũi Thượng Quan Mẫn Hoa mà mắng: “Quốc sư còn nhìn không ra sao? Chỉ cần không phải là trẫm, cô ta thích là có thể tùy tiện mở đui ra cho bất cứ nam nhân nào! Đồ đê tiện, lẳng lơ, không biết xấu hổ này...”

Truyện được chỉ được dịch và cập nhật liên tục tại bachngocsach.com, mời các bạn đăng nhập đọc truyện để like như một lời tri ân dịch giả. Xin cảm ơn!!

Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mắt lại, giấu đi tức giận mà trả lời: “Quả nhiên nói đúng cực kỳ. Có bản lĩnh thì giờ một kiếm giết ta luôn đi, còn không sau này ta liền cho người đội một trăm, một ngàn cái sừng!”

Chu Thừa Hi tức giận đến ngao ngao rống lên, trưởng công chúa gọi đại nội tổng quản đến bắt Thượng Quan Mẫn Hoa lại. Tần Quan Nguyệt muốn giữ cả hai đầu, cuối cùng đầu nào cũng hỏng. Tuyên Sở trọng thương, hoàng hậu đương triều biếm lãnh cung. Bản tính hiếu sát, bạo ngược đã lâu không xuất hiện của tân đế lại quay trở về, phủ bóng ma lên bầu trời hoàng cung, cả triều đình lẫn hậu cung đều bị hàn khí dày đặc bao phủ, giống như nơi này không phải nhân gian.

Đêm đó, Vương thực nghi sinh hạ long tử, vẫn là con nối dòng đầu tiên của Khánh Đức Đế - đứa bé có thể kế thừa đại nghiệp Đại Chu đã ra đời. Đêm đó, dân ý bị áp bức bao lâu đột nhiên bùng nổ. Mất đi sự chỉ huy của Tuyên Sở, Nam Nha cấm quân không thể bảo vệ cho cửa cung, quân phản loạn dấy cờ diệt trừ bạo quân đánh vào tận hoàng cung.

Trong lãnh cung, Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mày, nói với Như Ý Cát Tường: “Đêm nay rời đi.”

Như Ý, Cát Tường mặt mũi hoảng hốt: “Còn chưa liên hệ được với Tiểu Xuân sư phụ.” Cũng chính là chỉ rõ, bằng thực lực hai người bọn họ, căn bản không mang nàng đi được.

Trong lúc ba người còn đang do dự, từ bên ngoài lãnh cung có một nam nhân người ngợm loang lỗ vết máu vọt vào, trên lưng hắn còn đang cắm hai mũi tên thép.

“Chu Thừa Hi!” Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu kêu một tiếng.

Chu Thừa Hi lau gương mặt đầm đìa máu chảy của mình một cái, nhe răng cười, vươn tay nói: “Thượng Quan Mẫn Hoa, theo ta đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa tránh đi bàn tay đầy máu tươi của hắn, khẽ cười nói: “Anh đã bại trận, ta lại không muốn theo một con chó nhà có tang!”

Chu Thừa Hi đang định cưỡng ép nàng đi, Như Ý Cát Tường sao có thể để hắn xuống tay với Thượng Quan Mẫn Hoa, hai người cùng tiến lên ngăn hắn lại. Ba người bắt đầu động thủ, rõ ràng đẩy Chu Thừa Hi vào thế bất lợi, nhìn những vũng máu dọ người vương đầy mặt đất, ai cũng sẽ cảm thấy người nọ sắp chết đến nơi rồi.

“Hoàng đệ, hoàng đệ.” Tiếng kêu lo lắng của trưởng công chúa ở bên ngoài vang lên, nàng ta chạy vào nhìn thấy tình cảnh như vậy, tức giận chửi ầm lên: “Hoàng đệ, nay chạy đi lánh nạn quan trọng hơn, đệ còn để ý ả làm gì?”

Nói xong, toan tự tay kéo Chu Thừa Hi đi. Hoàng đệ của nàng ta cũng chẳng thêm cảm kích, ánh mắt bướng bỉnh nhìn thẳng Thượng Quan Mẫn Hoa, nói lại một lần nữa: “Theo ta đi.”

Người này ngay cả đứng cũng không vững, tính tình còn ngang bướng như thế. Nàng thở dài một tiếng, nàng đối xử với hắn cũng không tốt, hắn cũng chưa từng thả lỏng cảnh giác với nàng, hai người cùng với gia tộc mình từng tranh đấu nhiều năm, giữa hai người họ làm gì có cái tình ý gì chứ, thù sâu như biển nghe còn hợp lý. Nếu đã như vậy, vào lúc như thế này, hắn còn khăng khăng bắt mình đi theo làm gì đây?

Nàng nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng, Chu Thừa Hi chỉ cười lạnh một tiếng, nói: “Ít nói lời vô nghĩa, bảo cô đi thì đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe vậy lại ngây người, Chu Thừa Hi nhân cơ hội nắm chặt cổ tay nàng, dùng một lực đủ để vặn gãy cổ tay nhỏ gầy, túm chặt lấy nàng lôi ra khỏi lãnh cung, lao ra ngoài cung rồi ném nàng lên lưng

ngựa. Gào thét một tiếng, thúc ngựa, rút kiếm mở đường, chia binh làm hai đường: “Lã Minh Vọng, Linh Lung, các người mang công chúa đi lối kia. Gặp nhau ở Hành Thành!”

“Hoàng đệ, hoàng đệ, đệ quay về đây!” Trương công chúa ở phía sau vội vàng kêu to, Chu Thừa Hi trả lời: “A Giản, bảo trọng!”

Chiến mã lao như tên bắn, khắp nơi là tiếng giết chóc, truy binh đuổi theo dai dẳng mãi không từ bỏ. Thượng Quan Mẫn Hoa khó chịu phát điên, phía sau lại là vết máu ướt sũng, còn còn xu hướng không ngừng chảy ra, nàng suy nghĩ, trong cơ thể của tên này rốt cuộc là có bao nhiêu máu đây, mới có thể đủ cho Chu Thừa Hi phung phí như thế.

Chu Thừa Hi bị thương rất nặng, một lúc sau, cơ hồ là hãn dựa Thượng Quan Mẫn Hoa mới không bị ngã khỏi lưng ngựa. Như Ý Cát Tường chạy theo sát phía sau vài lần định đỡ lấy hãn, đều bị Chu Thừa Hi vung kiếm vẩy lui. Thượng Quan Mẫn Hoa bị hãn ép đến khó chịu, mắng: “Anh có biết anh nặng lắm không hả, xương cốt của ta cũng sắp bị anh ép đến gãy rồi! Sao còn bắt ta ngồi chung ngựa?”

“Nếu không cưỡi cùng một con ngựa thì hoàng hậu của trẫm còn định chạy đến chỗ nào?”

“Giờ rối loạn như vậy, anh bảo ta chạy đi chỗ nào được, Anh sang chỗ bọn họ đi.”

Chu Thừa Hi không nói, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ đành phải cam đoan nàng nhất định không rời khỏi tầm mắt của hãn quá ba bước. Chu Thừa Hi vẫn không nói gì, Thượng Quan Mẫn Hoa nổi giận quát: “Anh còn chưa cai sữa à? Còn muốn dựa vào nữ nhân!”

Nếu là lúc bình thường, Chu Thừa Hi đã sớm chửi ầm lên rồi. Lần này đối phương tức giận đến mức lao thẳng xuống ngựa, ngay cả Thượng Quan Mẫn Hoa cũng tím xuống theo. Thượng Quan Mẫn Hoa ngã đến choáng

váng lão đảo, vừa định mắng chửi thì đã thấy phía trước mặt có rất nhiều người xông lên, ngăn cản truy binh. Thì ra là đã đến Hành Thành. Thượng Quan Mẫn Hoa muốn đứng lên, trên lưng còn có cánh tay Chu Thừa Hi ôm chặt như kim sắt, người mặc dù bị hôn mê do mất máu quá nhiều, bàn tay nắm lấy thắt lưng nàng lại chưa từng thả lỏng.

Như Ý, Cát Tường nhin cười, nhảy xuống ngựa dìu Chu Thừa Hi vào quân doanh.

Đám người trưởng công chúa đã chờ ở đó từ lâu, nhìn thấy tình cảnh thảm hại của Chu Thừa Hi liền chỉ thẳng vào mũi Thượng Quan Mẫn Hoa mà mắng, bảo nàng là đồ sao chổi. Thượng Quan Mẫn Hoa hừ lạnh, trả lời. trưởng công chúa về Đại Đô còn chưa đủ ba tháng đã có người làm phản, rốt cuộc ai mới là đại tai tinh?

Lời này làm trưởng công chúa bị nghẹn họng, mặt lúc đỏ lúc trắng, Thượng Quan Mẫn Hoa gọi quân y dùng kim khâu đâm vào lỗ khâu trên cổ tay của Chu Thừa Hi, huyết đạo bị kích thích, tay Chu Thừa Hi tê rần, buông lỏng ra. Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức đứng dậy, rời khỏi lều trại.

Như Ý, Cát Tường cũng đi ra, hỏi: “Tiểu thư, trước mắt phải làm sao bây giờ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa vươn vai một cái lười biếng, nói: “Ăn cơm, ngủ!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Quá yêu

Trước kia Hành Thành là điểm tương đài của quân trú phía Bắc, từ một tòa thành nhỏ xây bằng gạch mộc giờ đã phát triển thành thành trấn quân sự trong điểm, không thể bỏ qua công lao của người trong gia tộc Sử thị. Thế tộc này, tương truyền là hậu duệ còn sót lại của vương thất Tây Chu thời thượng cổ, người người dũng mãnh thiện chiến, trung can nghĩa đảm, hơn nữa – chỉ trung thành với triều Đại Chu.

Bọn họ cũng không quan tâm người ngồi trên ngai vàng hoàng đế là ai, người của Sử thị chỉ biết có mỗi một thứ - ngọc tỷ tượng trưng cho hoàng quyền.

Cho nên, đoàn người của Khánh Đức Đế do “hoảng sợ trốn đi” đến đây đã nhận được sự bảo hộ cẩn thận chu đáo nhất. Đi lại trong thành, hoàn toàn không thể nào cảm nhận được sự hung hiểm của truy binh bên ngoài thành, thậm chí còn có thể nhìn thấy vẻ bình thản thời thái bình thịnh thế từ nụ cười trên mặt tất cả những người đi đường ở đây. Thượng Quan Mẫn Hoa xốc lại mũ sa, trấn định đi qua mấy cái ngã tư đường, một tay nàng ôm lấy bụng, tay kia thì chống sườn, bàn tay nắm chặt đi về phía y quán thứ ba.

Lão đại phu đặt hai đầu ngón tay lên mạch đập lắng nghe, thực khẳng định và phán: Nàng đã có thai gần bốn tháng.

Sau miếng vải sa che mặt nàng không khỏi cắn môi liên tục, cuối cùng lại hỏi: “Lão tiên sinh, liệu có phải đã chẩn đoán nhầm không? Ngài xem bụng của ta, phẳng như vậy, sao có thể có bầu gần bốn tháng được?”

Lão đại phu hơi ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái rồi nói: “Hai tháng trước phu nhân đã phải chịu thương quá nặng, lại được bồi bổ bằng thuốc quý, mặc dù giữ lại được thai nhi nhưng cũng đã bị thương tổn không nhỏ đến sức khỏe, thai nhi tất nhiên sẽ nhỏ, vừa rồi lại chịu xóc nảy kịch liệt, có dấu hiệu sảy thai, lão phu kê cho cô mấy thang thuốc giữ thai, trở về sắc, một ngày ba lần, không thể gián đoạn, bảy ngày sau lại đến.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhin không được mà run rẩy toàn thân, trong lòng nàng quả thực hận ý đang cuộn cuộn không thôi, cánh môi cũng bị cắn mạnh đến bật mau, nhưng nàng cũng biết giờ giận chó đánh mèo là vô dụng, đành nhỏ giọng nói cảm tạ.

Lão đại phu đưa đơn thuốc cho nàng, dặn nàng những điều cần kiêng kị, hai người đang nhỏ giọng trò chuyện thì đột nhiên một bóng người xuất hiện, che khuất ánh sáng, không khí áp lực dày đặc lập tức bao phủ cái y quán này.

Thượng Quan Mẫn Hoa nghiêng thân mình, chỉ thấy Chu Thừa Hi quần băng trắng xóa nửa người mặt mũi lộ vẻ hung ác tàn nhẫn. Hấn hung tợn trừng mắt nhìn nàng, lại nói với lão đại phu kia: “Bỏ nó!”

Sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi nói với nàng: “Bỏ nó đi, ta có thể làm như chuyện này chưa từng xảy ra!”

Thượng Quan Mẫn Hoa dùng sức gạt tay hắn ra, cười lạnh nói: “Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào cái gì à? Chỉ cần là vì nó là nghiệt chủng!” Chu Thừa Hi mắt đỏ ngầu, biểu cảm cực kì tàn khốc, toàn thân phát ra thứ hơi thở làm người sợ hãi, những khách nhân khác trong y quán đều đã bị dọa chạy mất từ lâu. Được đồng bốt thuốc đứng ở quầy thuốc mà run lẩy bẩy.

“Hoàng đệ, thương thế trên người đệ còn chưa tốt lên, mau theo hoàng tử trở về.” Chu Thừa Giản có lẽ còn chưa hiểu rõ tình hình, vừa chạy vào

liền muốn đưa người về, nhưng Chu Thừa Hi chỉ đáp lại nàng ta một chữ: Cút!

Chu Thừa Hi hung ác như vậy, ai cũng phải sợ hãi, cho dù là trưởng công chúa chuyên ý thế ức hiếp người Chu Thừa Giản.

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ lạnh lùng trả lời hần hai chữ: “Không thể!” Chu Thừa Hi đột nhiên phần nộ không có chỗ nào phát tác, hần đã bị cơn thịnh nộ che mất lý trí, giơ nắm đấm lên liền vung về phía bụng của Thượng Quan Mẫn Hoa.

Cũng may còn có lão đại phu lương y như từ mẫu ở một bên liều mạng ngăn cản: “Không thể, vạn vạn không thể! Vị phu nhân này đã bị thương thân mình. Cái thai này là đứa nhỏ duy nhất của nàng ta...”

“Rầm!” một tiếng, lão đại phu vừa lên tiếng ngăn trở đã bị Chu Thừa Hi – trong cơn thịnh nộ đá đến góc tường của y quán, mất mạng đương trường. Chu Thừa Hi nhe răng cười một tiếng, tập trung vào nữ nhân đã hoảng loạn không còn đường chạy trốn. Thượng Quan Mẫn Hoa đến lúc này mới hoảng hốt, nàng đã quên hẳn thế ma vương này một khi đã ngoan độc thì căn bản không còn là con người nữa.

Đối mặt với nguy hiểm bất ngờ, nàng thế nhưng chỉ có thể hét chói tai, trong lòng nàng chỉ còn tràn ngập nỗi bi ai và hoảng sợ.

Đột nhiên có người ôm lấy nàng nhanh chóng tránh đi, né được một quyền đòi mạng đó. Quyền phong đánh lên một cây cột trụ của y quán, làm cho cả cái y quán rung chuyển.

Thượng Quan Mẫn Hoa tim đập thành thịch, tên diên này, nàng may mắn tránh được một kiếp, nàng phải rời khỏi nơi này.

“Thượng Quan tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Nàng ngẩng đầu, trang phục dị tộc, khí khái bề ngỗ, mùi hương kì dị làm cho nàng nhớ tới thân phận của đối phương – Cát Mạc Vương của Mạc Tộc Cát Mạc, nàng lập tức ôm cổ hắn, nói khẩn cầu: “Dẫn ta đi, dẫn ta đi.”

Cát Mạc Vương liếc vào bên trong một cái, ôm chặt nữ tử yếu ớt đang run rẩy trong lòng rồi phi thân ra ngoài.

Lúc này, thủ vệ Hành Thành giơ đại đao, đứng ở ngoài cửa quát tháo: “Ác đồ ta gan, hành hung ngay giữa đường, còn không mau đền tội.”

Cho dù miệng vết thương trên người lại một lần nữa vỡ toang, thân mình lung lay sắp đổ cũng không thể ngăn cản quyết tâm đuổi giết Cát Mạc Vương cùng Thượng Quan Mẫn Hoa của Chu Thừa Hi.

“Người tới, ngăn đôi gian phu dâm phụ kia lại cho trẫm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe thấy thế lại run lên, cầu xin Cát Mạc Vương nhanh chóng rời khỏi Hành Thành. Cặp mắt sâu thẳm của Cát Mạc Vương nhìn thẳng vào đáy mắt nàng tìm tòi nguyên nhân khiến nàng sợ hãi như vậy. Thượng Quan Mẫn Hoa chuyển mắt, nhỏ giọng nói: “Bỏ ta lại ở ngoài thành là được.”

“Nguyên Thù xem thường Vũ mỗ rồi.” Cát Mạc Vương thu hồi tầm mắt, hai ngón tay đặt lên môi, huýt một tiếng thật dài, ngay sau đó, thủ vệ Bắc Mạc thân cận ầm nập khắp nơi trong Hành Thành đồng loạt lao tới, ngăn thủ binh của Hành Thành và thân vệ của Khánh Đức Đế lại. “Cung thủ, chuẩn bị!” Chu Thừa Hi ở phía sau như một con dã thú tuyệt vọng, giọng nói mang theo sự hung ác tuyệt tình, lạnh như băng hạ lệnh: “Bắn!”

Giữa vòng vây cực kì dày và chặt, Thượng Quan Mẫn Hoa lo lắng bản thân mình sẽ không thể bảo vệ được đứa nhỏ trong bụng, nhưng là, Cát Mạc Vương bảo hộ nàng vô cùng tốt, cho dù là thân mình trúng tên cũng không để nàng bị tổn thương đến một sợi tóc.

Cát Mạc Vương dẫn người bay qua tường của Hành Thành, trốn vào rừng rậm bên ngoài thành. Lực lượng tiếp ứng hẳn đã an bài trước hầu hết đã chết dưới tay cung thủ, số cùng bọn họ chạy vào rừng chỉ có hơn mười người, những người này chia nhau ra cách khoảng mười thước, bảo vệ bọn họ.

Ở trong rừng, Thượng Quan Mẫn Hoa chịu đựng cơn mưa, lấy dao đào đầu mũi tên cắm sâu trên lưng Cát Mạc Vương. Lúc máu tươi phun đầy mặt nàng thì nàng ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, ngón tay không hề run rẩy đổ hết thuốc bột lên vết thương, nhẹ nhàng dùng vải trắng băng bó. Trong lúc hít thở còn có thể nghe được hơi thở nồng đậm của nam nhân.

Sau khi đã xử lý xong xuôi, nàng dựa vào bên người chưa bị thương của Cát Mạc Vương mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khuôn mặt trắng bệch vì mất máu của Cát Mạc Vương chậm rãi hiện ra ý cười, tay hẳn vuốt tóc nàng, dần dần chuyển lên cơn trốn cặp mi đượm vẻ sầu lo của nàng, nhỏ giọng thở dài: “Tình cảnh này – Vũ mỗ đã từng ảo tưởng ở trong mộng vô số lần.”

Thượng Quan Mẫn Hoa mệt sắp chết, nhưng nàng biết giờ thì chỉ có người này mới có thể cứu mình, đành phải nghiêng răng chống đỡ, vực dậy tinh thần mà đáp lời: “Nghe đồn Bắc Mạc Vương Đình đẹp như mây, ngài với ta không hẹn mà gặp mấy lần, không cần thiết phải trêu đùa Mẫn Hoa.” Cát Mạc Vương ngửa đầu thở dài một tiếng, bàn tay to vuốt ve cặp lông mày của nữ tử trong lòng, cảm thụ tiếng hít thở khe khẽ kia rồi đáp: “Tình chẳng biết từ đâu mà đến, vừa gặp đã sinh tình...”

Tình chẳng biết từ đâu mà đến, tình chẳng biết từ đâu mà đến... Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi nhắm mắt mấy chữ kia, làm cho trái tim đã chết khô rần lại như mai rùa đột nhiên mở ra một cái lỗ hồng. Ngày đó nàng cũng là như thế đó thôi? Nay nàng đều đã không nhớ rõ nguyên nhân khiến

mình động long, mơ hồ, nàng chỉ nhớ rõ nàng đã từng trả giá như vậy vì một người, mà lại không đợi được đến khi nó nở hoa kết quả.

Cát Mạc Vương thấy nàng không nói, nghĩ nàng không tin, lúc cúi đầu lại thấy trên khóe mắt nhắm chặt của nàng chảy xuống một hàng lệ. Nhất thời, hấn bắt chấp vết thương trên vai, dùng sức ôm chặt nàng vào trong lòng, cúi đầu thở dài: “Một giọt lệ của quân, đời này của ta không còn gì đáng tiếc nữa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa biết hấn hiểu lầm, nàng nằm trước người hấn, từ từ nhắm hai mắt, vụng trộm giấu đi mọi buồn vui. Cánh tay ôm lấy thắt lưng nàng ngày càng dùng sức, Thượng Quan Mẫn Hoa giật mình vừa khẽ nhúc nhích, Cát Mạc Vương lại đặt đầu nàng vào trước ngực, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp: “Chỉ là, trái tim ta nói cho ta biết, lệ của nàng không phải chảy vì ta.”

“Thượng Quan Mẫn Hoa, cô lăn ra đây cho ta!”

Giọng nói phẫn nộ của Chu Thừa Hi vang vọng trong rừng, thủ hạ của Cát Mạc Vương thu hẹp lại vòng bảo hộ, mặt mỗi người đều rất căng thẳng, gương đao nhìn về phía bên ngoài rừng rậm, đề phòng quân đội Đại Chu đánh bất ngờ.

“Trăm đếm ba tiếng, lập tức lăn ra đây cho trăm! Nếu không, trăm sẽ phóng hỏa đốt rừng!”

Cát Mạc Vương chưa động, ôm sát nữ tử trong lòng, ý bảo thủ hạ rút vào sâu trong rừng.

Lúc này, Chu Thừa Hi ở bên ngoài rừng lại quát: “Thượng Quan Mẫn Hoa, dùng đầu óc của cô mà suy nghĩ đi, đi theo hấn, cô có thể trốn đi nơi nào được. Đừng quên thân thể hiện tại của cô, cơ bản chịu không nổi bốn ba mệt nhọc.”

Một câu này đánh động Thượng Quan Mẫn Hoa, nàng nhẹ giọng nói, nàng muốn ở lại chỗ này: “Thật có lỗi.”

Vẻ mặt tuần lãng của Cát Mạc Vương lộ ra vẻ đau đớn khó tin cùng với không cam lòng, hăn hỏi nàng vì sao. Điều hăn cần là một cái lí do, lí do này làm cho con dân Bắc Mạc của hăn chỉ vì một tiếng thỉnh cầu của nàng mà mất mạng, lí do này làm cho vị Vương không ai bì nổi của Bắc Mạc phải cúi đầu chạy trốn khi đối mặt với tử địch, lí do này còn làm cho một mảnh tình ý của nàng thành một chuyện cười.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhắm mắt lại, không nhìn thứ tình cảm chan chứa nơi đáy mắt của nam tử kia – thứ mà nàng không thể nhận lấy. Sau khi mở mắt ra, nàng thật kiên định mà đáp: “Ta muốn giữ lại đứa nhỏ này.”

Cát Mạc Vương khiếp sợ không hiểu, nàng rũ mắt xuống, bàn tay xoa cái bụng bằng phẳng, nhẹ giọng trả lời: “Trong thế giới này, ta chẳng có cái gì, ta không thể không có nó. Vũ Cát Mạc bệ hạ, hi vọng ngài có thể thành toàn.”

Có lẽ là sự kiên định và quyết tâm của nàng làm cho Cát Mạc Vương buông tay. Có lẽ là do tình thế nguy cấp không cho phép hăn mang nàng rời khỏi biên cảnh Đại Chu. Tóm lại, Cát Mạc Vương buông tay hăn ra: “Ta ghen tị với hăn, phụ thân của đứa nhỏ này!” Cát Mạc Vương nhìn bóng lưng nàng mà chậm rãi nói, giọng nói bi thương nhẹ nhàng truyền đến: “Nguyên Thù chắc chắn rất thương hăn, yêu đến mức không để ý đến tính mạng của bản thân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa không xoay người, cũng không giải thích, nàng chỉ cần xác định người nam nhân này, yêu nàng yêu đến không tự thoát ra được là đủ, cũng giống như tên điên ở bên ngoài cánh rừng kia vậy.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Khống chế

Nàng bước từng bước một ra khỏi cánh rừng, Chu Thừa Hi nắm chặt cổ tay nàng, căng thẳng như sợ nàng lại chạy trốn, trong cặp mắt đỏ ngầu tràn ngập sự ghen tị và điên cuồng. Hắn nắm tay nàng, ác độc hạ lệnh với rừng rậm trước mặt: “Hắc Kỵ Quân bọc đánh hai bên tả hữu, phóng hỏa!”

Kỵ binh bọc giáp đen giơ cung nỏ, đao kiếm lao vào rừng sâu, kỵ binh gào thét truy đuổi, ngọn lửa hừng hực cũng làm dậy lên thú tính của mọi người, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng chim thú kêu thảm từ sâu trong rừng truyền ra.

Chu Thừa Hi tàn nhẫn nhe răng cười, khóa trụ gắt gao tầm mắt của nàng, không cho nàng có nửa phần trốn tránh, ngón tay còn chưa bị thương lướt trên khuôn mặt lạnh như băng của Thượng Quan Mẫn Hoa, dùng một âm điệu cực kì ôn nhu: “Cô luôn không nghe lời như vậy, cô nói trăm nên trừng phạt cô thế nào thì mới ngoan ngoãn được một ít đây?”

Thượng Quan Mẫn Hoa là người dù cho cổ tay bị bẻ gãy cũng sẽ không thỏa hiệp, ánh mắt nàng sắc bén, giọng nói hàm chứa mỉa mai, trả lời: “Anh không phải đã chuẩn bị tốt lắm rồi à? Rượu độc, ba thước bạch lăng, lãnh cung... Cái gì cũng được hết!” Hai mắt Chu Thừa Hi híp lại, trong mắt hiện lên một luồng ánh sáng, buông lỏng tay nàng ra cười nhẹ: “Hoàng hậu còn tức giận? Vừa rồi cũng chỉ là để ép Cát Mạc Vương thả hoàng hậu lại, lệnh phóng hỏa cũng chỉ là kế tạm thời, hoàng hậu vụn vụn không thể đặt trong lòng!” Nói xong, còn rộng lượng ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng trấn an, biến hóa lúc trước lúc sau khiến người trong lòng hắn đổ mồ hôi hột.

Thượng Quan Mẫn Hoa mặc kệ hấn ôm, chỉ cười lạnh: “Mong bệ hạ nhớ kỹ phải chiếu cố Tuyên đại tướng quân, trước mặt Tư Không tướng quân cũng diễn cho đủ xiếc vào!”

Chu Thừa Hi cười to, vẻ mặt mềm mại, tình ý tha thiết: “Chỉ biết không thể gạt được hoàng hậu mà, ủy khuất hoàng hậu chịu vất vả, sau khi hồi cung trăm chắc chắn sẽ từ từ bồi thường hoàng hậu?”

“Ủy khuất? Sao có thể chứ?” Thượng Quan Mẫn Hoa cười khanh khách, không có hảo ý mà liếc Chu Thừa Hi một cái, thủ thi: “Nô tỳ cực kì vừa lòng với sự an bài của bệ hạ, đợi đại sự thành công rồi, Tuyên đại tướng quân này liền ban cho nô tỳ đi. Nếu vậy thì dù cho là Lãnh Nguyệt Hàn Cung cũng là đêm xuân nóng bỏng với anh hùng!”

Chu Thừa Hi lập tức biến sắc mặt, hận không thể bóp chết nữ tử trước mắt ngay lập tức. Lại bởi vì nguyên nhân nào đó mà phải cưỡng chế ý muốn giết người, Thượng Quan Mẫn Hoa khinh thường lại lạnh lùng, bộ dạng thong dong ấy hoàn toàn nhìn không ra vẻ chật vật lẫn yếu ớt cách đó không lâu.

Lúc này, một đội nhân mã tức tốc đuổi tới, vó ngựa chưa dừng, kỵ sĩ đã nhảy xuống, vọt tới trước mặt Khánh Đức Đế và hoàng hậu, còn không kịp được tốc độ lao về phía trước, tư thế nửa quỳ bị xô về trước mấy thước, lưu lại dấu vết thật sâu trên mặt đất.

“Vi thần cứu giá chậm trễ, mong bệ hạ thứ tội.” Khi hai người nhìn đến nữ tử bên cạnh Khánh Đức Đế, vẻ mặt như trút được gánh nặng, trong đó có một người nói ngay trước mặt hoàng đế: “Hoàng hậu nương nương, Từ Hậu đến đón người về cung.”

Thượng Quan Mẫn Hoa vui mừng cười, mĩ sa của nàng từ lâu đã chẳng biết rơi ở chỗ nào, nụ cười này xinh đẹp động lòng người thế nào chứ. Một chút lấm lem cũng che không được nhan sắc khuynh thế kia, ngay cả vó

ngựa đang chạy cũng không hện mà cùng dừng lại, đã quên bôn tẩu, còn định ném người trên lưng ngựa đi...

Người vừa tới chính là hai viên hổ tướng một Nam một bắc, Tư Không Tiêu trẻ tuổi cùng với Liễu Tử Hậu thống lĩnh Hắc Kỵ Quân. Chu Thừa Hi cười giả lả đáp lại, nâng bọn họ lên, nói mấy câu quân thần một lòng trừ đi phản nghịch. Những võ tướng khác đều vây xung quanh, cung nghênh hoàng đế cùng hoàng hậu về cung.

Dưới sự thủ hộ của hai vị tướng quân cần vương Nam Bắc, Thượng Quan Mẫn Hoa cùng hoàng đế ngồi chung xa giá về cung, nhìn như phong cảnh vô hạn. Kì thực, hai người Đế Hậu, giữa quân thần đều có đánh giá ngầm. Liễu Tử Hậu nay đã là thống lĩnh Hắc Kỵ Quân, trong Hắc Kỵ Quân nói một không hai. Tư Không Tiêu tọa trấn Tây Nam, toàn bộ môn hộ Tây Nam đều được quản dưới tay người này.

Bọn họ trung với Khánh Đức Đế, nhưng không ai không rõ, bọn họ càng hi vọng hoàng hậu của Khánh Đức Đế phải là Thượng Quan Mẫn Hoa mà không phải bất cứ ai khác.

Khi Cát Mạc Vương “bắt cóc hoàng hậu đương triều”, Khánh Đức Đế một mình thân chinh đi truy kích đã mang về hoàng hậu âu yếm của hắn, thật sự là nhân nghĩa vô song, giành được sự trung tâm ủng hộ hơn nữa của hai viên trọng thần. Cho nên, Chu Thừa Hi đâu dễ giết Thượng Quan Mẫn Hoa như vậy được, làm sao có thể tùy tiện ném nàng vào lãnh cung tự sinh tự diệt? Cho dù trong cung đồn ầm lên rằng hoàng hậu đương triều cùng với thống lĩnh cấm quân Tuyên Sở có gian tình đi nữa.

Ở Đại Đô, Tần Quan Nguyệt dẫn theo toàn bộ quan viên đứng chờ chủ nhân của hoàng cung trở về, trong đám người này, bộ dạng cung kính của Thượng Quan Cẩm Hoa làm người ta muốn tránh cũng không được. Mưu kế dụ địch xâm nhập lần này, hắn chính là tên trung gian diễn vai quân

pháp bất vị thân. Lúc này, hãn đã phản bội thế tử cũ của Tấn Sơn Vương là Chu Xương, lựa chọn đứng về phía Khánh Đức Đế.

Trước hoàng cung, thái độ của Ngọc Sơn quốc sư cũng là một cái hậu thuẫn cứng rắn cho Thượng Quan Mẫn Hoa, lão dành cho hoàng hậu sự cung kính tương đương với hoàng đế, hoàn toàn làm như quên mất thàng trước hoàng hậu đã bị hoàng đế hạ chỉ biếm lãnh cung. Nghi thức hoan nghênh trịnh trọng như vậy làm cho trưởng công chúa cùng đi bị ghen một hơi trong cổ họng, định lên tiếng ý kiến, lại bị Khánh Đức Đế thân nhiên nói một câu: “Đưa công chúa hồi phủ!” Vị trưởng công chúa được Khánh Đức Đế trân trọng đến mức cho phép được ở lại trong hậu cung này, luôn luôn không đủ thông minh, nhìn không rõ tình thế trước mắt, vì thế liền bị hoàng đế lạnh lùng bỏ quả. Mọi người trước kia từng nói, lúc còn bé hoàng đế bệ hạ với trưởng công chúa là thân thiết nhất, nhìn từ đây xem ra, sự thật cũng không hãn vậy.

Thượng Quan Mẫn Hoa lại có thêm một nhận thức mới về tính tình quý dị khó lường, tâm địa lãnh huyết vô tình của Chu Thừa Hi. Mặc dù tính tình táo bạo, những sự phức tạp, hay thay đổi, lăm âm mưu quỷ kế đã bổ sung cho chỗ thiếu hụt trong tính nết, ngoài chuyện kiên nhẫn không đủ, vô luận nhìn theo góc độ nào thì Chu Thừa Hi đều có đủ tư cách làm một hoàng đế khai quốc: Đủ ngoan, đủ tuyệt!

Một người kiêu hùng như vậy, là tuyệt đối không thể chịu được một hoàng hậu từng chịu mình hiếp bức, lại hết sức nhẫn nại, kết quả lại chẳng cần mình - đi chiếm giữ ngôi vị Đông Cung. Lần này, Thượng Quan Mẫn Hoa vừa hồi cung liền nói với Tư Không Tiêu: “Lập tức quay lại Tây Nam, cho đến chết cũng không cần trở lại vương đô.

Liễu Tử Hậu thì khuyên thế nào cũng không thông, hãn nói đám phòng vệ trong cung là một lũ phế vật, thân vệ của hoàng đế quá yếu, hãn muôn tự mình bảo hộ tiểu thư nhà mình, đợi đến khi thái tử ra đời.

“Tiểu thư không cần lo lắng, Tử Hậu nhất định sẽ cho bọn ác tặc hại tiểu thư tan cửa nát nhà kia chết không toàn thây.” Liễn Tử Hậu dùng lời thề son sắt mà bảo đảm, chắc chắn sẽ trừ tận gốc dư đảng của Tấn Sơn Vương, hẳn còn nói ở trong triều đình Đại công tử Thượng Quan Cẩm Hoa chắc chắn sẽ giúp đỡ, hậu cung lại có hẳn cùng với Tiểu Xuân sư phụ thủ hộ, đủ sức bảo đảm hoàng tử Đại Chu phải do Thượng Quan thị sinh ra.

Thượng Quan Mẫn Hoa có chút kinh ngạc hỏi lại: “Tử Hậu làm sao biết được?”

Liễn Tử Hậu vẫn mang vẻ mặt đơn thuần và cố chấp kia, không hề che giấu gì mà đáp: “Đại sư gia đã thông báo toàn môn hạ, tiểu thư mang trong mình long thai, mọi người đều phải tập trung ưu tiên việc thủ hộ tiểu thư và thái tử trong bụng.”

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm ngâm, thế lực Thượng Quan thị lại một lần nữa quật khởi, đến tột cùng có được không đây? Nàng tựa hồ đã đoán được mười năm sau, Chu Thừa Hi lại giống như phụ hoàng của hẳn, nuôi trồng thế lực để đối kháng với các hào môn thị tộc, lúc kết thúc chính là trừ diệt tận gốc những thế lực uy hiếp đến hoàng quyền.

Cốt nhục trong bụng nàng chỉ có thể là đứa nhỏ của nàng, nàng sẽ không làm cho nó biến thành kẻ tàn nhẫn vô tình như Chu Thừa Hi, không có tính người.

Nàng ôm đầy bụng tâm tư, trở về cung điện của mình, đang định nằm xuống thì đột nhiên, từ phía sau màn che vươn tới một bàn tay, nàng vụt đứng dậy, vừa định thần nhìn lại – thì ra là Chu Thừa Hi sát khí đầy mặt.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đế nghiệp

Lòng nàng chùng xuống, người này sao tự nhiên lại thay đổi chủ ý rồi, chẳng lẽ hẳn định mặc kệ tình thế trước mắt?

Chu Thừa Hi tò mò hỏi: “Trẫm chỉ muốn biết, kẻ nào thần thông quảng đại như vậy, có thể tránh được tai mắt của cấm vệ quân hoàng cung làm cho hoàng hậu trầm mê đến vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa rùng mình, cảm thấy những lúc không có ai ở xung quanh này không cần diễn trò tức giận. Nhưng người này tính tình thay đổi thất thường không theo lẽ thường, nàng lén lút nhìn xung quanh, quả nhiên, không có người của mình ở đây, ngay cả Như Ý, Cát Tường cũng không biết đi đâu.

Chương Triều Sinh, Chương Xuân Triều, Thượng Quan Cẩm Hoa... đủ tuyệt tình!

Nàng cẩn thận lùi về sau mấy bước, tránh đến một góc mà Chu Thừa Hi không công kích tới được, trong lòng vừa nghĩ cách ứng biến, ngoài miệng lại tỏ vẻ tùy ý đáp lời: “Bệ hạ không phải đã đoán được rồi sao?”

Chu Thừa Hi giận tím mặt, sắc mặt hoàn toàn thay đổi, xương cốt toàn thân bị siết tới kêu răng rắc, gân mạch sung huyết, miệng vết thương lại bị rách ra, máu đỏ thấm ướt cả long bào vàng óng ánh. Hắn quát: “Quả nhiên là hẳn sao? Đồ đê tiện không biết liêm sỉ nhà cô...”

“Thử mắng thêm một câu nữa xem?” Thượng Quan Mẫn Hoa chìa một cái thủ nỏ bằng thép ra, ngón tay đặt trên cò súng, nhắm thẳng vào chỗ trái tim của Chu Thừa Hi, lạnh lùng mắng: “Cút ngay ra ngoài cho ta!”

“Thẹn quá thành giận?” Chu Thừa Hi cười to: “Nhắc mới nhớ, thứ đồ chơi này cũng vì hoàng hậu mà thay đổi đấy, có muốn trẫm dạy hoàng hậu sử dụng thế nào không?”

Dứt lời, liền bước từng bước một về phía trước, thứ hơi thở áp lực nhẹ ập tới chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa, ngón tay nàng vừa động, “Cách!” một tiếng, cơ cấu hoạt động, nhưng không có mũi tên bắn ra.

Thượng Quan Mẫn Hoa kinh hãi, Chu Thừa Hi đã bước lên cướp đi cung nỏ trong tay nàng, ném ra ngoài cửa sổ. Hoàng đế trẻ tuổi này, hai tay giữ chặt hai vai của nàng, đột nhiên cười: “Mặc bảo giáp rồi, hoàng hậu còn sợ cái gì? Nay ngay cả trẫm cũng không dám động đến một đầu ngón tay của hoàng hậu đâu.”

“Chỉ sợ ta sẽ bị người biến thành con rối!” Thượng Quan Mẫn Hoa nói ra lo lắng của nàng, đồng thời cũng đặc biệt chú ý tới thần sắc của đối phương. Trong lòng nàng vẫn nhớ như in chuyện trong lãnh cung hôm đó. Vì cái gì Chương Xuân Triều không xuất hiện cứu nàng. Chương Triều Sinh rõ ràng đã từng đồng ý, để hẳn ở trong cung chiếu cố mình.

Trong cung này, bất cứ gió thổi cỏ lay nào cũng không gạt được huynh đệ Chương thị. Khánh Đức Đế cùng Tuyên Sở dùng kế biếm hoàng hậu vào lãnh cung, là để dụ rắn khỏi hang, sau đó đóng cửa đánh chó, tiện thể bắt được đám dư đảng của Tấn Sơn Vương và Nhị hoàng tử. Chuyện cơ mật này, ngay cả Trưởng công chúa cũng biết, vậy mà huynh đệ Chương thị lại không hề báo trước, thậm chí còn làm đồng lõa. Hiện tại, lại bỏ rơi nàng, bắt nàng ôm theo đứa bé trong bụng đi cầu xin bọn họ!

Nếu nàng làm như vậy, Thượng Quan thị có lẽ không lâu nữa sẽ phát đạt vinh hoa như ngày xưa. Nhưng năm đó, khi lão hồ ly còn sống, nàng đã không chấp nhận đi Nam Lương làm một hoàng hậu bù nhìn để đẹp lòng Thượng Quan Cẩm Hoa, thì nay, lại càng không bao giờ có thể!

Nàng lại nghĩ đến, mới đây không lâu, Chương Triều Sinh còn tha thiết dặn dò trong Cam Tuyền Cung, lại không ngờ, thế sự biến đổi thất thường, lòng người đổi thay trong chớp mắt.

Ngày đó, Chương Triều Sinh vì lời trăng trối trước lúc lâm chung của Thượng Quan Thành mà còn có thể quan tâm này, thì nay, một khi Thượng Quan Cẩm Hoa đã quay trở về dưới trướng Tần Quan Nguyệt, không còn mù quáng theo Chu Xương nữa. Thì Chương Triều Sinh, Chương Xuân Triều cũng liền tìm về người tâm phúc, dễ dàng bán đứng nàng. Những ngày tháng phụ thuộc vào người khác này, làm thế nào nàng sống được?

Nàng dường như đã nghĩ thông tình cảnh của chính mình, lại không thể dễ dàng thừa nhận kết cục của bản thân lại thất bại như vậy.

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể nói bây giờ nàng chẳng khác nào tâm loạn như ma...

Cho nên, cho dù Chu Thừa Hi không phải kẻ đáng giá tin tưởng gửi gắm, thì nay vì đứa con trong bụng, nàng không thể không cùng liên thủ với hắn một lần nữa.

Trên mặt Chu Thừa Hi hiện lên vẻ tán thưởng: “Hoàng hậu nếu có cách gì giải quyết khó khăn của Tân Chính, vậy chắc chắn sẽ không bị huynh trưởng khống chế trong tay.”

Mắt Thượng Quan Cẩm Hoa sáng lên, nhẹ giọng cười: “Biện pháp thì nô tỳ có, nhưng bệ hạ có thành ý gì cho thiếp thân tin tưởng ngài sẽ không qua cầu rút ván đây?”

Chu Thừa Hi hiển nhiên có chuẩn bị trước mới đến, hấn lấy trong ngực áo ra ba mảnh quân phù, ném cho nàng, nói bằng giọng cực kì vô tình: “Cho cô lục vệ Đông Cung do chính ta chọn, bọn họ chỉ nhận quân phù, không nhận người.”

Quân chủ lực của Lục Vệ còn không phải là Sử gia quân Hành Thành sao, lấy thì cũng có dùng được đâu? Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ nhíu mày, cũng không nhận ba khối quân phù, nàng chỉ hỏi: “Chẳng hay bệ hạ có phản đối nữ tử tham gia vào chính sự không?”

“Nói rõ ràng xem nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, cho hấn một cái vẻ mặt tỏ vẻ trong lòng mọi người đều biết rõ ràng rồi đấy. Sắc mặt Chu Thừa Hi tàn khốc như hàn băng bao phủ, một hồi sau lại cười to, ngón tay mơn trớn chân mày của nữ tử, kéo mạnh nàng vào trong lòng, đè chặt xuống không cho nàng ngẩng đầu lên, rung giọng nói nhỏ: “Nàng thông minh hơn mẫu hậu, vì sao năm xưa mẫu hậu lại không nhìn ra nhỉ?”

Đây có lẽ là lần duy nhất trong đời Chu Thừa Hi tỏ ra yếu đuối như vậy. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không có hứng thú đi an ủi hấn, nàng nhắc chân đá hấn, làm cho hấn thu cái bộ dáng yếu đuối này lại. Chu Thừa Hi tức giận ngẩng đầu, hai mắt sáng quắc, dưới đáy mắt như có ngọn lửa cháy rực, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thấy mà hoảng hốt.

Chu Thừa Hi dùng ánh mắt đầy hàm ý tinh tế đảo qua đảo lại trên người nàng, lại nâng tay lên hôn, ngữ điệu ngả ngớn mà ái muội: “Có gì không thể chứ, hiếm khi thấy hoàng hậu dụng tâm mà.”

Yêu cầu đối phương đồng ý chia sẻ quân quyền, là một chuyện vô cùng nghiêm túc, phản ứng của hấn quả thực khác hẳn so với toàn bộ những người mà nàng biết, Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy bất khả tư nghị,

không khỏi liếc hẩn nhiều thêm vài lần, lại khiêu khích: “Bệ hạ cần phải hiểu rõ, trong mắt nô tỳ không cho phép có một hạt cát nào đâu!”

Trong mắt Chu Thừa Hi giờ chỉ có bóng hình của nàng, bộ dạng thoát trông còn vô cùng thành thật lại tràn ngập khí phách vương giả, hẩn đáp: “Hoàng hậu của trẫm, ngại gì cùng trẫm đồng hành đây? Thành giao!”

Hai người nhìn nhau, trong đáy mắt đều cất giấu cẩn thận ý thăm dò và không tín nhiệm. Đặc biệt, mỗi khi ánh mắt Chu Thừa Hi rơi xuống trên bụng Thượng Quan Mẫn Hoa, đáy mặt lập tức bùng nổ tố lốc, hẩn hỏi: “Hoàng hậu sao không nói xem, cô cùng với gian phu – cha của tạp chủng này thông đồng từ khi nào vậy?”

Giọng Chu Thừa Hi mềm nhẹ như đang dỗ dành, nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy sức lực trên tay hẩn càng ngày càng nặng, giống như muốn bẻ gãy thắt lưng của nàng. Nàng chịu đau, cười tủm tỉm đáp lời: “Nhắc đến đây cũng còn phải cảm ơn bệ hạ, nếu không phải ngài không tới chỗ của nô tỳ thì nô tỳ sao có thể cùng người trong lòng song túc song phi đây?”

Bởi vì quá tức giận, bất giác Chu Thừa Hi dùng toàn lực. Mặc dù có bảo giáp hộ thân, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng chịu không nổi, vì quá đau đớn mà mồ hôi lạnh nhỏ xuống từng giọt trên trán nàng, nàng cắn môi lạnh lùng quát: “Chu Thừa Hi, anh buông tay cho ta!”

Chu Thừa Hi giống như lúc ấy mới giật mình bừng tỉnh, thấy nàng mặt mũi trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra, hẩn vươn tay muốn trấn án, lại bị Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng gạt đi. “Bệ hạ lo lắng làm gì, chỉ cần hạ chỉ rằng con do nô tỳ sinh tuyệt đối không được lập làm hoàng trữ, diệt trừ hậu hoạn vĩnh viễn. Nô tỳ vô cùng cảm kích!”

“Không hổ là hậu duệ của Thượng Quan thị, hoàng hậu quả nhiên không phụ sự kì vọng của trẫm, dám làm dám chịu!”

Mấy câu này hẳn nói đến nghiện rãng nghiện lợi, cặp con người thâm trầm làm người ta đo'án không ra ẩn ý trong câu nói ấy, Chu Thừa Hi nhanh chóng xoay người, trước lúc ra khỏi cửa cung còn bỏ lại một câu: “Ngày mai, gặp trong triều!”

“Thiếp thân lĩnh chỉ!”

Một lát sau, hoàng đế phái người quen là Linh Lung và Lã Minh Vọng tới quản lý mọi việc hàng ngày của hoàng hậu. Toàn bộ đồ ăn, thức uống, thuốc thang lẫn y phục đều do Hắc Kỳ Quân sàng lọc, ngăn chặn mọi khả năng hoàng hậu bị hại.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Đế thuật

Khi Thượng Quan Mẫn Hoa khoác triều phục của hoàng hậu đội mũ kim quan cử phượng theo Khánh Đức Đế bước vào Việt Dương Điện thì biểu hiện của cả triều đình có thể nói là kinh hoàng thất thố. Hai vị lão tiên sinh còn sót lại trên Ngự Sử Đài đã quỳ xuống, khẩn cầu Khánh Đức Đế đưa hoàng hậu rời khỏi nghị sự đường của văn võ bá quan – nơi mà từ trăm ngàn năm qua chưa từng có giống cái đặt chân đến.

Chu Thừa Hi đi xuống đế tòa, nâng hai vị lão tiên sinh dậy mà rằng: “Thì ra Cố tiên sinh, Trần tiên sinh kính trọng hoàng hậu như vậy, quả là hiếm có. Người đâu, dọn chỗ cho hai vị tiên sinh.”

“Không phải, thưa bệ hạ! Từ xưa...”

Chu Thừa Hi trừng mắt, trên mặt lập tức lộ vẻ giận dữ, ngăn lại những lời còn chưa kịp thốt ra của hai người. Hai vị lão tiên sinh bị chặn lại, hiển nhiên là bị sát uy của Khánh Đức Đế dọa nhen, khiến hai người họ nói không ra lời. Hai người định dùng mạng can gián, lại thấy Khách Đức Đế một câu tiên sinh, hai câu tiên sinh. Còn tự mình bước xuống đế tòa nâng hai người dậy, thái độ chiêu hiền đãi sĩ như vậy quả nhiên bất đồng hoàn toàn với ngày xưa.

Đây chẳng phải là công lao của hoàng hậu khuyên giải an ủi còn gì? Còn đang do dự, lại thấy Đế sư Tần Quan Nguyệt mỉm cười chấp tay chào Thượng Quan hoàng hậu thì lập tức hiểu được thái độ của quốc sư, lão ủng hộ hoàng hậu.

“Cố lão, Trần lão!” Chu Thừa Hi không phát giận vẫn có uy, hai vị lão tiên sinh biết vị hoàng đế trẻ tuổi hiếu sát này đã sắp hết nhẫn nại, nếu bọn họ có chết cũng không thay đổi được hiện trạng, vậy thì tốt nhất vẫn nên giữ lại mạng để buộc tội quan viên khác đi thôi. Thấy hai lão già bảo thủ nhất đã lui ra, Chu Thừa Hi thấy chuyển biến tốt cũng thu lưới, quay trở lại trên đế tòa, mắt hồ uy phong lẫm lẫm nhìn khắp triều đình xem có kẻ nào còn dám chạm vào cái vảy ngược của hãn không?

Ngay cả hai vị xương cốt cứng nhất của Ngự Sử Đài còn bị thái độ ngang ngạnh và cứng rắn của Khánh Đức Đế bức lui thì những quan viên trẻ khác do mấy người Tần Quan Nguyệt đề bạt đôn lên đương nhiên sẽ không nói lời phản đối.

Thượng Quan Mẫn Hoa lẳng lặng nhìn đoạn kịch nhỏ này, không bày tỏ bất cứ chút cảm xúc nào, nàng thi lễ với Chu Thừa Hi một cái liền đi đến một gian nhỏ sau đế tòa, yên lặng ngồi đằng sau bức rèm sa. Triều thần lại nhỏ giọng bàn tán, coi như vừa lòng với thái độ hiếu biết đại thể của hoàng hậu. Bắt đầu lâu triều, mọi người cật lực quên đi phía sau đế tòa còn có hoàng hậu đương triều đang ngồi, chuyên tâm báo cáo công việc của bản thân. Đề tài thảo luận hôm nay chủ yếu là về việc trừng phạt những kẻ chủ mưu lần phản loạn vừa rồi: “Chu Xương - thế tử cũ của Tấn Sơn Vương, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Lục công chúa.”

Sau khi thảo luận xong việc định tội cho các chủ mưu, lại nói đến tông phạm và những kẻ xúi giục, rồi thì đến tịch thu tài sản như thế nào, tịch thu xong thì giải quyết thế nào, cực kì rườm rà và dài dòng làm cho người phía sau ngai vàng nghe mà buồn ngủ. Thượng Quan Mẫn Hoa quả thực là đang ngủ, nàng hiện giờ đã có bầu đến tháng thứ năm, giai đoạn trước do không biết mà để thân thể bị thương tổn, vì vậy thời gian này phải tranh thủ bù lại.

“Hoàng hậu!”

Không biết hoàng đế ở phía trước đã gọi đến mấy tiếng, tiếng Chu Thừa Hi gầm lên đánh thức Thượng Quan Mẫn Hoa, nàng cẩn thận giấu đi cơn buồn ngủ nặng trĩu mà trả lời: “Bệ hạ, mời nói!”

“Thủ phạm vụ mưu nghịch kia theo luật là xử trảm, hoàng hậu có ý gì khác không?”

“Dựa theo luật ấy à, quá dễ dàng cho bọn chúng, trẫm không đồng ý, chúng thần cũng không đồng ý, dân chúng lại càng không tha thứ!”

“Quốc sư có đề nghị gì không?”

“Giờ trẫm đang hỏi cô! Nói mau!”

Thượng Quan Mẫn Hoa trả lời: “Luật pháp là tiêu chuẩn của mọi hành vi, nếu bất cứ ai đều tùy ý gạt bỏ sẽ làm lung lay gốc rễ của quốc gia, đặt quốc gia vào tình thế nguy hiểm.”

Mấy lão thần trong triều không khỏi gật đầu, hoàng hậu này khuyên bảo cũng nhiều đạo lý lắm. Nhưng mà mọi người đều biết rằng với tính tình của Khánh Đức Đế thì hẳn chắc chắn sẽ không nghe, nếu bị can ngăn có lẽ còn động thủ giết người không biết chừng.

Chu Thừa Hi dùng sức vỗ rầm rầm vào đầu rồng trên tay dựa của ngai vàng quát: “Trẫm đang bảo cô có ý tưởng gì tra tấn bọn chúng, đừng để bọn chúng chết quá đơn giản, quá nhẹ nhàng! Chứ không phải để cô kéo đông kéo tây!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, thế này chẳng phải bảo nàng đóng vai ác à? Nàng nghĩ một lát rồi đề nghị: “Trời cao có đức hiếu sinh, không bằng đày mấy kẻ này lên vùng núi, suốt ngày khai khẩn canh tác, cùng ném trái nổi khổ với lê dân bách tính, cùng ăn thức ăn của bách tính, như vậy nhất định có thể giáo hóa người khác, cũng để cảnh tỉnh sĩ tử trong thiên hạ!”

“Ý kiến của hoàng hậu quả nhiên hợp lòng trẫm. Giang ái khanh, viết chỉ. Tất cả bọn nghịch tử phản loạn sung quân đến Canh Châu, Vân Châu, ban ngày canh tác, ban đêm dùng hình. Phải để bọn chúng sống thật lâu vào, để bọn chúng trồng trọt càng nhiều cho trẫm. Quốc sư, ngài xem ý chỉ này thế nào?”

“Bệ hạ khoan hồng nhân đức, luôn niệm tình huynh đệ chân tay, đây quả thực là hi vọng của hoàng gia và dân chúng ạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, Tần Quan Nguyệt này vô mộng ngựa cũng đến là nghiêm túc.

Chu Thừa Hi lại bảo: “Hoàng hậu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa ở phía sau nhỏ giọng thưa: “Vâng!”

“Gia quyến của bọn phản loạn xử lý như thế nào?”

“Bệ hạ, thiếp thân chưa từng nghiên cứu “Luật Đại Chu”, việc này vẫn mời Đại Lý Tự Khanh xử lý mới thỏa đáng được ạ!”

“Hừ, trẫm lệnh cho cô, ngay từ hôm nay phải xem xong “Luật Đại Chu trong vòng 3 ngày!”

“Bệ hạ!” Thượng Quan Mẫn Hoa nói lớn tiếng hơn một chút, sau khi xác định cả Chu Thừa Hi lẫn quần thần đều đang nghe mới nói tiếp: “Luật pháp hữu văn, Tam Tỉnh Lục Bộ đều có chức vụ nắm giữ và thi hành luật pháp này, lại có Cửu Tự Ngũ Giám phân công hợp tác, văn võ bá quan cũng đang phụ trách, tất cả đều vì duy trì Tân Chính này, quốc gia này. Thiếp thân chưởng quản hậu cung, thực không nên tham dự chính sự.”

“Nhưng những người này kẻ thì từ chối, kẻ thì bao che, hoặc chỉ biết rong chơi không làm việc. Tên nào tên nấy đều vô dụng, phải giết hết mới hả giận!”

“Xin bệ hạ hãy dựa theo Ngự Sử Đài mà đề ra chức vụ Nghiêm Hành Sử, Giám Sát Sử, thưởng phạt phân minh. Người có năng lực nổi trội, thành tích xuất sắc thì đề bạt trọng dụng. Kẻ lười biếng tranh công thì hãy giết để răn đe.” Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi nói, giống như đang đề đạt với Chu Thừa Hi. Nhưng mà ở đây ít nhất cũng phải có năm người biết, từ hồi Khánh Đức Đế còn là một thiếu niên đã bắt tay vào xây dựng Giám Sát Tư, bí mật theo dõi quốc khố, dòng chảy lương thực và tiền bạc.

Ít nhất có mười người nhìn thấu màn diễn xuất này, Khánh Đức Đế chẳng qua là mượn lời hoàng hậu để đưa vũ khí bí mật của hắn đặt lên mặt bàn.

Tân đế đăng cơ được hai năm, mấy lão thân sót lại từ thời tiên đế bị đánh đánh giết giết, đuổi đuổi dầy dầy, chỉ giữ lại ở Đại Đô những kẻ thức thời cùng với những quan viên trẻ tuổi tài tuấn mang trong mình khát vọng đổi mới. Giám Sát Tư có quyền lực hành động độc lập – cũng có ý nghĩa tân đế rốt cục muốn xuống tay thực sự, bắt đầu thi hành Tân Chính.

Nhìn thấu tình đời, vui buồn đầy vơi.

Diễn trò với Chu Thừa Hi một lúc là Thượng Quan Mẫn Hoa lại ngáp, khi cung nhân hô bãi triều nàng ngắt lời hắn và nói: “Bệ hạ, thiếp thân thân thể không khỏe, xin bệ hạ miễn cho ngày mai không phải lâm triều.”

“Ừ, từ giờ trở đi cứ đúng giờ đến đây!” Cuộc hội thoại này rơi vào tai chúng thần lại càng thêm yên tâm: Xem hoàng hậu nhà Thượng Quan gia này đi, hiền thực ôn nhu, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, an phận thủ lễ, nếu có thể trở thành đầu gối tay đỡ giữa chúng thần và Khánh Đức Đế nóng tính hiếu sát thì vẫn là chuyện may mắn ấy chứ.

Thượng Quan Mẫn Hoa tao nhã hành lễ, lúc xoay người, nhìn thấy bộ dạng sắp phát tác lại cố gắng nhẫn nhịn của Thượng Quan Mẫn Hoa thì trong lòng cười lạnh, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như trước. Nàng theo bước

người hầu đi về Uyên Tư Điện. Trước điện, Lã Minh Vọng đang chỉ huy mọi người đổi bảng hiệu mới.

Nàng hơi ngẩng lên nhìn qua, Vị Ương (1) Cung.

Lã Minh Vọng tưởng nàng không hài lòng, xoa xoa tay xấu hổ trả lời: “Trưởng công chúa ban thưởng chữ, hoàng hậu nương nương, ngoài ra thì từ này không có ý gì khác đâu ạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi tầm mắt đáp: “Thực ra ta càng thích tên Trường Môn Cung(2) hơn”

Lã Minh Vọng run lên, những cung nhân khác lập tức quỳ rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy trong gió lạnh. Chỉ chốc lát sau, chuyện này liền rơi vào tai Khánh Đức Đế, hẩn tự tay viết một bộ ngự tứ đưa lại đây: “Vĩnh Lạc”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn hai chữ này, trong lòng than thở lại không nói gì thêm chỉ để cung nhân treo nó lên cửa cung. Có điều mỗi khi đi qua dưới cái bảng hiệu này nàng lại có một cảm giác gai người.

(1)Vị Ương là một từ xuất ra từ Kinh Thi: “Dạ như hà kỳ? Dạ vị ươg” . Vị Ương là chưa hết là sớm, không có ý nghĩa sâu sắc.

(2) Trường Môn Cung: Do Hán Cao Tổ Lưu Bang xây dựng khoảng năm 200 TCN. Cung này chuyên dùng cho các phi tần cung nga thất sủng hoặc bị ruồng bỏ ở. Mẫn tử quả nhiên cao thâm. :cuoichet:)

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thông thương

“Hoàng hậu nương nương, Tả Vũ Lâm tướng quân cầu kiến.”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, nàng ngồi xuống nhuyển tháp, xuyên qua rèm sa nhìn Liễu Tử Hậu sải bước đi vào quỳ một gối xuống hành lễ. Nàng khẽ nâng tay ý bảo hắc không cần đa lễ rồi hỏi hắc đến đây có chuyện gì. Liễu Tử Hậu đứng ở bên ngoài cách hai lớp rèm sa đáp lời: “Hạ thần có chuyện muốn nói.”

Nàng mỉm cười, những kẻ trong cung Vĩnh Lạc này cũng sẽ không nghe mệnh lệnh của nàng đâu. Nàng nói: “Đến hoa viên đi dạo chút đi.”

Liễu Tử Hậu cúi đầu, dìu nàng đi vào ngự hoa viên, Linh Lung dẫn theo bốn cung nữ cùng ở một bên. Hắc nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, tại sao ả lại ở đây?”

“Thế sự thường thân bất do kỷ. Tử Hậu có việc gì thì nói đi.”

“Đại sư gia căn dặn Tử Hậu tới hỏi,” Liễu Tử Hậu có chút hoang mang, hai đầu lông mày rậm nhíu chặt, nhả lại câu hỏi của Chương Triều Sinh: “Tiểu thư có phải đã quên mất tai họa năm Chính Đức thứ mười tám không?” Năm Chính Đức thứ mười tám, Cam Hậu do Trú Mã Than thất thủ mà bị phế, toàn tộc Cam thị bị lưu đày ba ngàn dặm, Cam hoàng hậu lại bị thiêu chết trong lãnh cung. Chương Triều Sinh ám chỉ đế vương vô tình, Chính Đức Đế năm xưa còn có thể xuống tay với Cam Hậu, huống hồ là Chu Thừa Hi?

Liễu Tử Hậu lại hỏi: “Đại sư gia còn nói cái gì làm bia ngấm cho người khác, lại là cái đinh trong mắt của ai, lão nói tiểu thư đang phạm sai lầm rồi, chi bằng cẩn thận cân nhắc lại. Tiểu thư, Đại sư gia có ý gì vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa khoác áo choàng trắng, chậm rãi đi về phía trước, ý cười trên mặt không thể giảm: “Tử Hậu, tiểu thư nhà cậu thà rằng làm bia ngấm cho toàn bộ người trong thiên hạ thóa mạ chứ không bao giờ làm con rối trong tay Thượng Quan Cẩm Hoa!”

“Ai dám chửi, tiểu thư, Tử Hậu liền đi chém hăn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi cười, quay đầu nhìn hăn rồi hỏi: “Tử Hậu khi nào thì quay về chỗ Vạn Lý tướng quân đây?”

Liễu Tử Hậu chậm rãi cúi đầu, giọng nói lại bắt đầu khàn khàn giống như đã mất hết cả sức lực.

“Ừ, về sớm thì hơn. Chăm chỉ học Vạn Lý tướng quân ít bản lĩnh trị quân vào, nhớ chưa?”

Liễu Tử Hậu kéo tay áo của Thượng Quan Mẫn Hoa, ấp a ấp úng nửa ngày muốn nói gì đó, thấy ánh mắt có ý dò hỏi của nữ tử thì hăn lại chậm rãi buông tay. Linh Lung theo phía sau nhân cơ hội lên tiếng: “Hoàng hậu nương nương, trời nổi gió rồi, về cung thôi.” Thượng Quan Mẫn Hoa thực sự muốn biết chuyện làm Liễu Tử Hậu khó xử, nhưng ở trước mặt Linh Lung nàng cũng biết mình không có cơ hội này. Sắc mặt Liễu Tử Hậu trở nên thâm trầm, hăn trừng mắt nhìn thẳng Linh Lung, cuối cùng đành phải rời đi rất không cam lòng.

Ban đêm Khánh Đức Đế ngoài cười như trong không cười đi vào Vĩnh Lạc Cung nói thẳng: “Nghe nói Tả Vũ Lâm kiêm Hắc Kỵ đại tướng quân của trăm khó khăn chia lìa? Vì sao không nói gì? Nếu hoàng hậu cầu xin, trăm liền để Liễu thiếu tướng quân ở lại bên cạnh hoàng hậu.”

“Bệ hạ muốn làm thành đại nghiệp thì không cần lo lắng đến loại việc nhỏ này.”

“Còn không tới phiên cô đến giáo huấn trẫm!” Chu Thừa Hi đột nhiên nổi giận: “Nói! Cô có biện pháp gì đẩy mạnh Tân Chính?”

Thượng Quan Mẫn Hoa buông cuốn sách trên tay ra nói: “Kẻ làm đại sự không thể cấp tiến. Bệ hạ còn nhớ Sơ Thiện Đường không? ”

Chu Thừa Hi thu lại sắc mặt giận dữ nói: “Kia đúng là cái động không đậy, hoàng hậu nếu không đề cập tới thì trẫm đang định hai tháng nữa đóng cửa nó đây!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không đồng ý, nàng đưa ra chuyện thiên lý mã với Bá Nhạc*, ý đồ xóa đi ý niệm này trong lòng Chu Thừa Hi. Chu Thừa Hi phản bác nói, Sơ Thiện Đường đã xây dựng được hơn mười năm, chẳng những chưa cống hiến được cho xã hội chút nhân tài có ích nào, ngược lại còn cổ vũ những kẻ bất lương chốn dân gian, kẻ chơi bời lêu lổng khi không có cái ăn liền trà trộn vào Sơ Thiện Đường lừa gạt để lấy tiền cứu tế cùng chốn ở.

Cuối cùng, Chu Thừa Hi nói: “Đám người vô dụng đó à, giết hết là nhân nhất. Vừa khéo tế cờ cho Hắc Kỳ Quân của trẫm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nhịn xuống nữa, mở miệng to tiếng với hân: “Giết giết giết, suốt ngày chỉ biết giết, anh kiếp trước là đồ tế đầu thai đúng không?”

Chu Thừa Hi mắt hồ trừng lớn đáp lại: “Đám thiếu cánh tay, gãy chân kia dùng được chỗ khi nào, đám người đã giẫm một chân vào quan tài kia chết sớm đầu thai sớm.

“Chỉ cần thừa nhận anh không có năng lực nuôi sống đám người thay anh tranh đấu giành thiên hạ này là được, đừng cố kiếm cớ!”

“Hừ, ta không có năng lực chẳng lẽ cô có năng lực này?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười khẩy, không thèm đáp lại. Chu Thừa Hi bị khinh bỉ, lại không thể làm gì được nàng đành phải đi tới đi lui trong phòng định ném nọ để trút giận, hoàng hậu của hắn ở phía sau lạnh lùng nhắc nhở: “Bệ hạ, binh sứ Thanh Hoa kia nếu đem đến Nam Lương ít nhất cũng có giá bảy ngàn gánh gạo.”

Chu Thừa Hi buông bình hoa, lại nhắc một trà kỷ nhỏ bằng gỗ hoa lê lên, Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói: “Nó ít nhất cũng có giá một vạn gánh gạo, bệ hạ, tư khố của ngài còn chưa có đến số này, đập vỡ là ngài đền không nổi đâu.”

Cái này không thể đập, cái kia không thể quăng, cơn giận này Chu Thừa Hi chỉ có thể cứng rắn nuốt xuống, khỏi phải nói hắn uất ức thế nào.

“Nếu bệ hạ thấy uất ức thì nên chăm lo việc nước, để Hộ Bộ kiểm vào cho nhiều bạc.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ôn hòa đùa cợt, Chu Thừa Hi rất cục cựa cũng nhin xuống cơn tức này hỏi: “Nói, cô có biện pháp gì?”

“Mở cửa thị trường muối!”

“Không bao giờ!”

“Ba nước thông thương, lấy muối, thép, trà, đồ gỗ mỹ nghệ để trao đổi lấy thóc gạo và ngựa.”

Chu Thừa Hi nổi trận lôi đình, gầm rống lên liên tục bảo là không bao giờ. Thượng Quan Mẫn Hoa tựa tiểu phi tiểu nhàn hãnh đáp với giọng lạnh lạnh; “Dù sao Nam Lương với Bắc Mạc anh đều phải thôn tính, hai bên Nam Bắc bù đắp cho nhau sớm một chút không phải đều giống nhau cả sao?”

Những lời này làm Chu Thừa Hi giật mình trấn tĩnh lại, hấn bắt đầu cẩn thận suy nghĩ thật sâu xa. Mặc kệ hấn có hùng tâm tráng chí muốn chiếm đánh lãnh thổ rộng lớn nhất, nhưng là, hấn cũng giống như đa số quân chủ phong kiến khác, lo lắng việc mở rộng biên cảnh để thông thương sẽ khiến dân sinh bị ảnh hưởng nghiêm trọng cùng với khả năng trị an biên giới bị rối loạn.

“Nam Lương thiếu binh mã, Bắc Mạc thiếu muối cùng trà, chúng ta lấy muối loại, bọt trà trao đổi lấy ngựa tốt của Bắc Mạc, qua tay lại đổi lấy ngựa xấu bán cho Nam Lương đổi lương thực, hảo kế, hảo kế!”

Chu Thừa Hi nghĩ ra xong, hưng phấn cười sung sướng như một đứa trẻ. Khi hấn nghĩ thông ra được rằng nếu đồng ruộng của Đại Chu không thể trồng cấy cho năng suất cao thì cũng không nên đau khổ chấp nhận mà nên kiếm cách khác, chuyện buôn bán thông thương trao đổi bù đắp cho nhau vốn dĩ không phải chuyện xấu thì hấn vui mừng bế thốc Thượng Quan Mẫn Hoa lên, đảo quanh trong Vĩnh Lạc Cung. Thượng Quan Mẫn Hoa sợ tới mức mặt mũi tái mét: Y chính đã dặn dò nàng rằng tháng này chính là thời kì dễ bị sảy thai, tuyệt đối phải hạn chế va chạm.

“Thả ta xuống dưới! Ta bảo anh thả ta xuống dưới, anh có nghe thấy không hả?” Thượng Quan Mẫn Hoa liều mạng giãy dụa, Chu Thừa Hi phần nộ thả nàng xuống, sắc mặt đen như đất nồi, trừng mắt nhìn chăm chăm vào bụng nàng bằng ánh mắt cực kì hung tàn.

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng trừng mắt nhìn lại hấn, cẩn thận điều chỉnh hô hấp. Sau khi xác định mình không có vấn đề gì thì lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách: “Người đâu, đưa bệ hạ hồi cung!”

Chu Thừa Hi hừ mạnh một tiếng, đá tung cửa đi ra khỏi Vĩnh Lạc Cung.

Chú thích: * Năm (770 – 500 TCN), thời Xuân thu chiến quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương là bậc thầy am hiểu về ngựa, qua vóc

dáng, ngoại hình có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý mã - loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm, nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu, nên người đời nể phục gọi là Bá Nhạc.

Thiên Lý mã, cứ mỗi lần cho ăn phải cấp cho nó một thạch (3) thóc mới vừa đủ no. Song chủ ngựa vốn không biết mỗi lần nó cần ăn bao nhiêu, vẫn cứ theo tiêu chuẩn ngựa thường. Bởi thế, Thiên Lý mã dù có sức chạy xa nghìn dặm, mà chỉ vì ăn chẳng đủ no, sức không được sung, so với ngựa thường cũng chưa hơn được thì làm sao ngày ngày cứ bắt nó phải chạy suốt hàng ngàn dặm. Vì thế, chủ ngựa thường để hoài phí giống ngựa quý trong tay mà không hay biết, khi cho ăn không đủ no, làm không đúng cách nên Thiên Lý mã trở nên mờ nhạt trong đàn ngựa.

Theo sách “ Hàn Thi Ngoại Truyện “ tại chương 7 ghi lại chuyện như sau. Dịp đó, Chu Vương muốn tìm một con Thiên Lý mã để cưỡi, nghe tiếng Bá Nhạc trong dân gian đã lâu, cho người gọi đến nhờ tìm. Bá Nhạc đã không quản ngại đường xa, khó khăn lặn lội khắp nơi để tìm được con ngựa ưng ý cho Đế Vương. Ông mất nhiều thời gian và công sức nhưng vẫn không kiếm được con ngựa nào ưng ý dâng vua. Một hôm, Bá Nhạc đi gặp một con ngựa ký già bị người ta bắt kéo một xe muối lên núi Thái Hàng. Móng nó duỗi ra, đuôi cụp lại, thở phì phò đầu gối khụy lại, mồ hôi rỏ xuống đầm đìa. Giữa dốc nó thụt lùi, ráng đội cày lên nhưng không lên được nữa. Bá Nhạc trông thấy, xuống xe, ôm đầu nó mà khóc, cởi áo mà lau mồ hôi cho nó. Con ngựa như gặp được chủ nhân hiểu nó, nên cúi đầu xuống mà phì hơi, vươn cổ lên mà hí, tiếng hí động tới trời như tiếng kim tiếng thạch. Bá Nhạc thầm khẳng định rằng đây chính bảo mã ông cần tìm.

Sau đó, vôi vàng bỏ tiền mua ngựa và đem về thành dâng Chu Vương. Khi nhìn thấy con ngựa Nhạc nguyên đem về, vua tỏ vẻ nghi ngờ vì bộ dạng gày gò, nhưng ông khẳng định nếu cho ăn đúng với tiêu chuẩn và chăm sóc cẩn thận nó chính là Bảo mã thiên lý đi xa nghìn dặm mà vua cần

tìm. Chu Vương lập tức giao nó cho người trông coi ngựa trong triều, dặn kỹ lưỡng phải chăm sóc đúng như lời Bá Nhạc nói. Quả đúng như “Thần tài soi Mã” nhận định, con ngựa sau đó hồi sức rất nhanh và có thể cưỡi ngày ngàn dặm, phi nước đại mà chân không lưu dấu. Sau đó chính Bảo mã này theo Chu Vương ra trận lập nhiều chiến công vang dội nên Bá Nhạc được vua rất trọng vọng, dân gian rất ngưỡng mộ ông.

Ngày nay, người ta thường ví Bá Nhạc tìm Thiên Lý mã là mượn truyền thuyết về nhân vật này để nói về những người giỏi trong thiên hạ không ít, song tìm được những “Bá Nhạc” biết chiêu hiền đãi sĩ thì cũng cần những người tài.

Trích nguồn kienthuc.net.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Tranh sủng

Đời Thượng Quan Mẫn Hoa nghỉ ngơi đủ để trở Việt Dương Điện thì văn võ bá quan vẫn đang tranh luận không ngừng về việc xử lý việc mở cửa thị trường cùng biên quan. Khuôn mặt của Chu Thừa Hi kia đã thâm trầm đến mức nhỏ ra mực nước. Tần Quan Nguyệt địa vị cao cũng không thể xoay chuyển cục diện. Lão cứ việc tán thành mở cửa thị trường biên quan, nhưng người cầm đầu phe phản đối lại là Thượng Thư Hộ Bộ, ông già nhà Nhậm Phục Thu, một trong số những nhân vật trung tâm của phái bảo hoàng (phe duy trì hoàng tộc). Tần Quan Nguyệt cũng không thể biểu hiện quá cứng rắn, vì vậy lão liền đá vấn đề đến chỗ hoàng hậu. Thượng Quan Mẫn Hoa tự giễu, quả nhiên bản thân mình phải có giác ngộ tự đem thân ra làm bia ngấm. Nàng trả lời: “Nhậm Thượng Thư nếu có cách có thể giải tỏa nỗi lo cho quốc khố thì bệ hạ, sao không lệnh cho ngài ấy lập quân lệnh – trong bao nhiêu năm có thể trồng ra được trăm vạn gánh gạo, không được thì sung công hết toàn bộ thân gia liên gia của Nhậm phủ thôi.”

Mắt Chu Thừa Hi sáng lên, nhìn cha vợ của hãnh bằng ánh mắt cực kì xấu xa. E ngại mặt mũi của huynh đệ Nhậm Phục Thu nên hãnh khৌ nói chém đầu được, thành ra những lời này của hoàng hậu quả nhiên đã khai sáng cho hãnh. Hãnh lôi cổ vị Tổng Giám của Giám Sát Tư tân nhiệm ra nói: “Sử Nghiêu, trẫm lệnh cho khanh điều tra rõ ràng toàn bộ thân gia của các quan viên ngoài tứ phẩm rồi lập danh sách. Phàm là kẻ cản trở việc mở cửa thị trường thì cách chức hết, vĩnh viễn không dùng nữa. Gia sản tịch thu sung công, gia quyến lưu đày đến Bắc Mạc, chủ mưu thì lăng trì xử tử!”

“Thần lĩnh chỉ!”

Sau khi bãi triều, văn võ bá quan rời khỏi điện nghị sự, tùm năm tùm ba vào lắc đầu thở dài. Thái độ của tân đế đối với vị hoàng hậu thanh mai trúc mã là nói gì nghe nấy thế này – không biết là phúc hay là họa.

Đương nhiên là họa, hồng nhan mị chủ, nữ sắc mất nước! Nhậm lão gia tử - lão già nhà Nhậm Phục Thu năm xưa từng tranh đấu cả trong tối với ngoài sáng cùng Thượng Quan Thành, nay lên nắm quyền chưa từng chịu tức giận như thế này bao giờ. Lão lập tức liền chụp lên đầu Thượng Quan Mẫn Hoa cái danh “yêu hậu”.

“Như thế mà đã bị gọi là yêu hậu á? Khả năng chịu đựng của Nhậm Thượng Thư có yếu quá không thế?” Thượng Quan Mẫn Hoa lơ đãng. Lịch vào triều của nàng cũng không định kỳ, hoàn toàn tùy thuộc vào việc Chu Thừa Hi có cần hay không. Bụng càng ngày càng to, nàng càng ngày càng lười đi nghe mắng. Nàng ở Vĩnh Lạc Cung đọc sổ con mà Khánh Đức Đế đưa đến, chờ đợi đến ngày lâm bồn. Hết thầy coi như là trôi chảy.

Trước khi lâm bồn, nàng theo lời y chính đi dạo nhiều ở Ngự hoa viên. Mặt trời lên cao, hoa đẹp, người đẹp, điều kiện cũng đẹp. Xuyên qua rừng hoa rậm rạp có một vị mỹ nhân rơi lệ ưu thương đứng đó. Linh Lung vô cùng tận trách mà báo ngay: “Ứng thái nữ, vũ cơ của phủ trưởng công chúa!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng ngẫm hiểu trong lòng – đó chính là vị cung nữ muốn vào làm chủ Vị Ương Cung kia. Vị này do trưởng công chúa ngàn tuyển vạn chọn tiến cử lên long sàng của Chu Thừa Hi. Nghe nói ban đầu rất được sủng ái. Trước kia thậm chí trưởng công chúa còn cố ý sửa tên Ứng thái nữ thành Ứng Tử Phu*, chỉ đợi nàng vừa rớt đài liền đôn ả lên ngôi hoàng hậu, trình diễn vở kịch hậu cung Hán Vũ năm xưa.

Đột nhiên từ phía bên trái có một đám bướm bướm bay tới, mùi thơm lạ lùng xộc đến, cách một cái hồ vẫn thấy nhức mũi.

“Sài Đạt Bảo Lâm, mỹ nữ dị tộc do quan viên địa phương Bắc Quận tiến cống.” Linh Lung lại cung cấp thông tin rất kịp thời, Lã Minh Vọng thì đề phòng xung quanh.

Ba tháng gần đây, vị Sài Đạt Bảo Lâm này là người được sủng ái nhất trong hậu cung. Không chỉ một cước đá rớt cựa sủng là Ứng thái nữ, đồng thời còn đạp hết một đám mỹ nữ eo nhỏ Giang Nam xuống dưới chân, độc chiếm long sàng. Nghe nói con át chủ bài của nàng ta cũng là một khúc vũ diễm lệ.

Hai vị “võ lâm cao thủ” Ứng thái nữ cùng Sài Đạt Bảo Lâm tất nhiên không thể buông tha nhau, nhìn nhau cực kì chướng mắt. Ngay khi sắp sửa xảy ra một hồi chửi nhau âm ỉ giữa những người đàn bà chanh chua trong hậu cung thì từ bên phải lại có hai vị phu nhân thướt tha đi tới. Trong đó có một vị có bụng hơi nhô lên rồi, trông có vẻ là đã bốn năm tháng gì đó.

Hai vị này thì không cần Linh Lung giới thiệu Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn nhận được. Nàng chỉ thấy kì là lấy thân phận lần địa vị và tính nết của Giang thị với Nhậm thị thì có tiếng nói chung gì với hai ả xuất thân là vũ cơ kia chứ?

Phía bên kia hồ, một cung nữ thân cận của Nhậm thị đã tiến lên giáo huấn hai vị vũ cơ, Ứng thái nữ nén giận, còn Sài Đạt Bảo Lâm thì khác, tính tình của ả cũng nồng như hương liệu mà ả dùng. Bất chấp phẩm cấp của cung nữ bên người của Hoa phi còn cao hơn ả, Sài Đạt Bảo Lâm cũng không thèm để ý, chống nạnh mắng chửi lại. ả không có quy củ như vậy tất nhiên sẽ bị cung nữ cấp cao giáo huấn.

Sài Đạt Bảo Lâm gần đây được sủng ái nên bên cạnh ả cũng nuôi ra được một đám ninh nọt bợ đỡ, không đợi Sài Đạt Bảo Lâm phát hỏa đã có kẻ xông lên cho nữ quan cấp cao kia một bạt tai. Và thế là tình hình bắt đầu sôi nổi lên, cung nữ thái giám của hai bên bắt đầu xông vào cấu xé nhau.

Ở hồ bên này, Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nhìn vừa ngáp. Khi nàng đang định xoay người rời đi thì Ứng thái nữ đang khúm núm kia lại thừa dịp rối loạn ra tay đẩy Giang thị đang có thai xuống hồ. Nếu nhìn ngang thì lại có vẻ giống như Sài Đạt Bảo Lâm trượt tay.

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức tỉnh táo lại, nàng khẽ nhíu mi quát khẽ: “Còn không đi cứu người đi!”

Bóng Linh Lung như chuồn chuồn đáp nước xẹt qua mặt hồ, làn váy của Giang thị vừa chạm nước đã được cứu về bên hồ, chỉ bị sợ bóng sợ gió một hồi. Sau khi Linh Lung xác nhận nàng ta không bị thương gì thì lập tức phi thân bay ngược trở lại phía sau Thượng Quan Mẫn Hoa, chưa đứng vững đã bị Khánh Đức Đế không biết xuất hiện từ lúc nào một cước đá thẳng xuống hồ.

Tiếng nước vang lên, đám nữ nhân phía đối diện cũng yên tĩnh lại. Vừa nhìn đến Khánh Đức Đế mặt lạnh tanh thì kinh ngạc pha lẫn vui sướng mà chạy qua cầu, lần lượt hành lễ với hoàng đế. Giang thị mang một bộ kinh hãi chưa kịp hoàn hồn mà kéo khăn thơm gạt lệ, Nhậm thị - tỷ muội tốt của nàng ta thì cao giọng lên án Sài Đạt Bảo Lâm vừa được sủng đã kiêu ngạo, ý đồ mưu hại con nối dòng của hoàng đế.

Mặt Chu Thừa Hi không chút thay đổi, còn chưa định tội thì Sài Đạt Bảo Lâm đã lấy khăn thơm che mặt bổ nhào về phía Chu Thừa Hi. Nửa người đã ngã vào lòng hắn, không ngừng dùng cặp ngực đầy đặn hết sức ngạo nhân mà đè ép, cặp môi đỏ mọng chói mắt, giọng nói thì mềm mại cơ hồ làm người ta mềm cả người.

À cũng không nói mình bị oan, chỉ nói ả thân là nữ nhân của hoàng đế lại bị cung nữ của Hoa phi bắt nạt và coi rẻ.

Chu Thừa Hi mặt lạnh lùng vươn tay kéo con bạch tuộc trên người xuống, nhìn cũng chẳng thèm nhìn liền đá thẳng ra mặt đường đá, cũng

không thềm nghe tiếng rên rỉ hờn dỗi chọc người thương tiếc của Sài Đạt Bảo Lâm.

Đây chỉ là một màn nhạc dạo tranh đấu giữa các phi tần trong hậu cung cực kì tầm thường. Nhưng xem bộ dạng của Chu Thừa Hi tiến lại gần Giang thị kia, từ đáy lòng của Thượng Quan Mẫn Hoa chợt dâng lên một cỗ khí lạnh, nàng có cảm giác lần này Chu Thừa Hi sẽ dùng thủ đoạn cực kì kinh khủng để xử lý việc này, khiến người ta không thể thừa nhận nổi.

“Còn chưa sinh được nó ra đã lấy nó làm văn làm vẻ, vậy thì khỏi cần sinh nữa!”

Chu Thừa Hi khi không cười đã đáng sợ, nhưng khi hãnh cười lộ lên còn độ; a người hơn. Giang thị ôm bụng, liều mạng lắc đầu khóc thét cầu xin tha thứ đối với Chu Thừa Hi đang từng bước ép sát: “Bệ hạ, thiếp không dám nữa, cầu bệ hạ tha mạng!”

Nhậm thị cũng vội quỳ xuống bên cạnh khóc nức nở mà cầu xin, hai vị phi tử ung dung cao quý rốt cục không giữ nổi vẻ xinh đẹp phong tình nữa, cho dù là Ứng thái nữ với Sài Đạt Bảo Lâm – hai kẻ chủ mưu tạo ra một màn này cũng bị phản ứng của Khánh Đức Đế dọa đến, mặt mũi kinh hoàng, trong mắt còn tràn ngập vẻ không thể tin.

“Bệ hạ, van cầu ngài, nó là con ngài mà...”

Chu Thừa Hi thực không kiên nhẫn, một cước giơ lên, đang định đá văng nữ nhân đang dây dưa ra thì phía sau hãnh vang lên tiếng hét chói tai không ngừng của hoàng hậu hãnh. Thượng Quan Mẫn Hoa cười khổ trong lòng, nàng căn bản không nhin nổi. Vừa nhìn đến bộ dáng ngoan độc kia cùng với cái chân giơ lên của Chu Thừa Hi, trước mắt nàng liền hiện lên bộ dạng của thái tử phi Chu Thanh Ca trước khi chết.

*Chú thích: Ứng Tử Phu:

Về cái tên Tử Phu này phải nhắc đến Vệ Tử Phu – hoàng hậu thứ hai của Hán Vũ Đế, cũng xuất thân là một vũ cơ trong phủ công chúa Bình Dương, được công chúa dâng cho Hán Vũ Đế. Sau đó hạ bệ hoàng hậu đương nhiệm Trần A Kiêu và lên ngôi hoàng hậu trong rất nhiều năm. Trong truyện trường công chúa đổi tên Ứng thái nữ thành Ứng Tử Phu cũng vì nuôi hi vọng có thể đôn Ứng thái nữ này thành hoàng hậu thứ hai của Chu Thừa Hi.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Viên mãn

Càng tự nhủ bản thân mình không cần suy nghĩ thì một màn chuyện cũ lại hiện lên thêm rõ mồn một, bộ dạng khóc lóc cầu xin tha thứ của Giang thị cùng tiếng hét chói tai thống khổ của Chu Thanh Ca lại dung hợp vào làm một, cái bụng nhô cao kia, máu me phun tung tóe kia, Thượng Quan Mẫn Hoa dường như cũng bị ảnh hưởng mạnh rơi vào trong ác mộng.

Nàng cảm thấy bụng càng ngày càng đau, máu tươi ồ ồ chảy xuống hai chân, hình như nàng sắp sinh rồi. Nhưng sự kinh hách cùng thét chói tai lúc này làm cho nàng mất hết sức lực, đứng cũng không vững chứ đừng nói là di chuyển.

Nhìn thấy vũng máu chảy đầy mặt đất kia, mấy nữ tử trong ngự hoa viên cao giọng hét chói tai, Chu Thừa Hi mắng một câu: “Chết tiệt!” liền vọt tới bên cạnh Thượng Quan Mẫn Hoa, không để ý đến máu thấm đẫm long bào mà ôm chặt lấy nàng, vừa chạy vừa kêu: “Thái y! Nếu không mau lăn ra đây, trảm tru di cữu tộc nhà ngươi!”

Cho dù đau đớn làm cho nàng mấy lần suýt ngất, trong tiềm thức Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn cự tuyệt sự ôm ấp của Chu Thừa Hi, hấn càng lại gần, đáy lòng nàng càng thêm sợ hãi. Sợ hãi gặp phải vận mệnh tàn khốc như thế, càng sợ hãi thì thân thể càng run rẩy, máu càng chảy ồ ạt. Các thái y không cầm được xu thế rong huyết mãnh liệt kia, lại không dám nói gì với Khánh Đức Đế đang điên cuồng tức giận và gầm rú kia để hấn bùng hoàng hậu ra.

“Tiểu thư, đừng sợ! Tử Hậu đến rồi!”

Giữa lúc hỗn loạn, Thượng Quan Mẫn Hoa lại thấy được hi vọng le lói dưới đáy hầm hắc ám, tựa như tìm được phương hướng để mình tiếp tục hành trình, nàng chạy nhanh về phía bên kia. Sâu trong trí nhớ, đó là cảnh trú an toàn của nàng: Liễu Tử Hậu! Nàng tỉnh dậy từ trong mộng yếm, hét lớn một tiếng, trong đêm đen nàng nắm chặt cổ tay của người cho nàng hi vọng, bên tai vẫn có giọng nói đang cố vũ nàng tiếp tục kiên trì. Đứa bé trong bụng là hi vọng của nàng, tồn tại của nàng, nàng không còn sống lay lắt qua ngày nữa, nàng cũng không thể thua ở đây, cũng không thể thua.

Oa oa... Tuy rằng tiếng khóc rất nhẹ, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn tin tưởng mình đang nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ. Nàng yên tâm chìm vào giấc ngủ, ngày mai, sẽ là một khởi đầu cực kì tốt.

Sau khi Thượng Quan Mẫn Hoa tỉnh dậy, ý niệm duy nhất trong đầu chính là đi ôm lấy đứa nhỏ của nàng. Nàng suy yếu nằm trên giường nhìn bốn phía xung quanh. Trong cái nôi đã chuẩn bị từ trước kia chỉ có chăn tơ bông mềm mại mà không có đứa bé mà nàng chờ mong.

Nàng vội vã đứng lên, giãy dụa muốn vịn giường đứng dậy đi tìm đứa bé của nàng. Nam tử trẻ tuổi đứng lặng trong bóng đến đi từ cửa sau đến trước cửa sổ, để cho ánh trăng tùy ý phủ bạc lên người. Ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt phẫn nộ mà bình tĩnh ấy, hai mắt đầy tơ máu, vẻ mặt tiều tụy – có cảm giác như sắp tới giới hạn bùng nổ.

“Chu Thừa Hi, trả con ta lại cho ta!” Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nhìn thấy hãn liên nghĩ luôn là do hãn giở trò. Nàng nhớ đến ấn chế quy định các tần phi không thể nuôi nấng đứa nhỏ của mình, cả đời chỉ thấy hoàng tử, công chúa con ruột của mình vài lần thì phần nộ đến run rẩy toàn thân.

Nếu có người dám can đảm cướp đi đứa nhỏ của nàng thì nàng sẽ liều mạng với bọn họ, cho dù người đó có là Chu Thừa Hi.

Chu Thừa Hi nhìn thẳng vào nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không tránh né mà trừng mắt lại với hắn. Trong mắt Chu Thừa Hi hiện lên một tia đau đớn. Thượng Quan Mẫn Hoa còn tưởng mình bị hoa mắt, đang định biện bạch, Chu Thừa Hi đã khôi phục lại bộ dạng cuồng vọng không ai bì nổi ngày xưa. Hắn nói: “Cho dù cô quý vì hoàng hậu cũng không thể tự nuôi nấng hoàng tử được!”

“Thối lắm!” Thượng Quan Mẫn Hoa vừa gầm lên một câu đã bị hụt hơi, thở dốc dồn dập. Sau khi điều chỉnh được hô hấp, nàng cúi đầu nhắc nhở hắn: “Nó cũng không phải con anh, không nhập vào hoàng phủ!”

Chu Thừa Hi chịu đựng tức giận, sau khi hít sâu thì lạnh lùng nói: “Trên danh nghĩa nó vẫn là con trẫm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm tư một chút, trả lời: “Anh muốn tôi làm gì?”

“Lấy con của cô thôi, nói cả đời này cô thôi sẽ không trốn khỏi hoàng cung, bán mạng cho trẫm năm mươi năm.” Trong giọng nói trầm thấp của Chu Thừa Hi lộ ra hàn khí nồng đậm, mọi cảnh vật xung quanh đang đắm chìm dưới ánh trăng đột nhiên như bị phủ thêm một tầng sương giá, lạnh lùng phóng ra áp lực bức người.

Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức thế không chút do dự, cử chỉ rõ ràng lưu loát của nàng tựa hồ đã đánh tới chỗ đau nào đó của Chu Thừa Hi, đợi sau khi nàng vừa dứt lời, Chu Thừa Hi mang một bộ dáng như vừa chịu thương tổn nặng nề lao đảo rời đi. Nàng chỉ thấy kì quái một chút, sau đó thì toàn bộ lực chú ý liền tập trung vào đứa bé vừa được Linh Lung đặt vào trong nôi, đứa nhỏ của một mình nàng – đang ngoan ngoãn ngủ say trong bọc tơ vàng. Nhìn đến khuôn mặt đáng yêu say ngủ của trẻ con, nàng cảm thấy mọi khổ sở nàng từng chịu thật quý giá. Có lẽ chính là vì ban bé yêu kim đồng ngọc tử này cho nàng mà Phật Tổ mới muốn khảo nghiệm nàng như vậy!

Qua một ngày đêm, đứa bé khóc nỉ non tỉnh dậy, Thượng Quan Mẫn Hoa ôm nó vào trong ngực, cho bú, đợi nó ăn no xong lại nhẹ nhàng hát ru, à ơi vỗ về đưa nó vào giấc ngủ. Kề sát vào làn da mỏng manh mềm mại trong lòng, nàng cảm thấy sinh mệnh mình rất cực cũng đầy đủ viên mãn. Cho dù đứa nhỏ ban đêm thường khóc nỉ non, nháo cho thị nữ Vĩnh Lạc Cung không thể yên giấc, nàng vẫn thấy đó là một loại gánh nặng ngọt ngào.

Hết thời gian ở cũ - khoảng thời gian chìm đắm trong bầu không khí ngọt ngào hạnh phúc và bình yên này đã qua, đại môn Vĩnh Lạc Cung một lần nữa được mở ra, thì một rừng người ở bên ngoài đã dọa cho mấy thị nữ của Vĩnh Lạc Cung sợ tới mức vội lùi lại mấy bước. Thượng Quan Mẫn Hoa ôm đứa nhỏ, đứng phía sau hỏi: “Chuyện gì thế này?”

“Hoàng hậu nương nương, người cứu Tuyên tướng quân đi!”

Ba ngàn tần phi cũng không biết có bao nhiêu người đến đây, mỗi người nói một câu liền hình thành một sóng âm thanh cộng hưởng cực kì đáng sợ. Thượng Quan Mẫn Hoa vuốt vuốt tóc mai, nhẹ giọng quát đám nữ nhân ngừng lại, bảo các nàng thuật lại sự tình rõ ràng đã.

Chu Thừa Hi chỉ trích Tuyên Sở hành sự bất lực, muốn chém eo hấn. Tội danh là do Khánh Đức Đế thêu dệt ra. Hấn thực sự muốn dẫn lòng lôi vị thần tử có công này ra ngọn đầu đài. Có nhiều người cầu tình thay Tuyên Sở như vậy - chứng minh rằng hấn quả thực không thể giết được.

Rõ ràng, nguyên nhân không gì khác ngoài gia thế sau lưng Tuyên Sở, phẩm đức cùng năng lực của bản thân hấn cũng là tiếng lành đồn xa, quan hệ với cả triều đình cũng coi như hòa hợp. Hấn cùng với Giám Sát Tư Sử Nghiêu là huynh đệ sống chết có nhau, giao tình giữa hấn với Lạc Sinh tuyệt đối không thua gì Lạc Sinh với Chu Thừa Hi. Nghe nói, đối tượng tái giá số một của trưởng công chúa chính là Tuyên Sở. Đặc biệt, một thân bản

lĩnh của hẳn – ngay cả Cát Mạc Vương của Mạc tộc Bắc Mạc cũng phải kiêng kị ba phần.

Một nhân tài như vậy, giết thật đáng tiếc.

Thượng Quan Mẫn Hoa suy tư một lát, nghĩ thấu lợi hại trong chuyện này thì nhịn không được mà thất thanh cười rộ lên, quả nhiên làm khó Chu Thừa Hi rồi.

Đám người Nhậm thị với Giang thị không thấy nàng tức giận thì còn tưởng là nàng bị hành vi hoang đường của Khánh Đức Đế chọc giận phát điên luôn rồi, vội vã dùng lời lẽ ám chỉ. Thế lực của Tuyên gia ở địa phương lớn thế nào, không thua gì Thượng Quan gia, nếu diệt trừ thì không chỉ vị trí của Khánh Đức Đế đang ngồi hiện giờ khó mà ngồi tiếp được quá mười năm mà ngay cả đứa nhỏ trong lòng nàng cũng khó mà giữ được.

Đây không phải là uy hiếp mà là sự thật. Các đại thị tộc hoàn toàn có khả năng làm được chuyện này, tỷ như những chuyện mà Thượng Quan thị đã làm với Cam hậu vậy!

Thượng Quan Mẫn Hoa nghĩ một lát, cố gắng bày ra một vẻ mặt tức giận, lại bị những người khác cho là cười nhiều méo miệng, không có chút uy nghi nào. Trong lòng nàng thầm nghĩ, vì mình có con nên mới phải dè chừng khắp nơi, chứ nàng không thèm có hứng thú trọng chính tác phong thay Chu Thừa Hi đâu!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Thâm thù

“Hoàng hậu nương nương, việc này liên quan đến xã tắc!”

Đứa bé trong lòng bất an giật mình, Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng vỗ về, nâng mắt phượng nhìn xuống kẻ ngu xuẩn vừa nói, hơi thở nhu hòa, giọng nói lãnh đạm: “Bệ hạ làm chuyện gì cũng tất có chừng mực, các người không có quyền cũng không được phán xét. Giải tán đi.”

Nàng ôm con đi dạo một vòng trong hoa viên, cuối cùng vẫn quyết định cứu nam tử bị tai bay vạ gió kia. Trong lúc suy nghĩ, nàng nói với người ở phía sau: “Đi hồi bẩm thánh thượng, Tuyên Sở này - bản cung muốn!”

Lã Minh Vọng thở hỗn hển một hơi thật mạnh rồi tích cực hăm hở tuân mệnh, chạy như bay đi ngăn cản người.

Chỉ chốc lát sau, Lã Minh Vọng dẫn một nam tử đã bị lột áo giáp cũng như tước bỏ chức quan đi vào Vĩnh Lạc Cung. Lã Minh Vọng mang vẻ mặt chờ mong, dùng ánh mắt thúc giục ý bảo Tuyên Sở dập đầu tạ ơn với hoàng hậu. Tuyên Sở mặc một thân áo tù nhiễm máu, quỳ gối trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa, hai mắt sáng ngời hữu thần, giấu không được cảm xúc trong người, hăn hỏi: “Tuyên mỗ đã từng đắc tội hoàng hậu nương nương rồi sao?”

Lã Minh Vọng hít mạnh một hơi, sắc mặt hăn đột biến như là nghĩ đến chuyện cũ không hay ho gì đó ngày trước. Thượng Quan Mẫn Hoa cong khóe môi cười cười: “Cũng may Tuyên tướng quân không phải kẻ ngu dốt, bản cung ấy à, trời sinh đã thù dai!”

Nghe được tiếng cười khê của nàng, Tuyên Sở hơi gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Tình thế ngày đó cũng là bất đắc dĩ, vạn mong nương nương thứ lỗi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khê vuốt cánh môi, cười tủm tỉm đáp: “A, chuyện đó hả, Tuyên tướng quân không đề cập đến thì bản cung có lẽ cũng quên mất rồi ấy chứ!”

Sắc mặt Tuyên Sở chợt biến, nếu không phải lần khinh bạc trên đầu đó thì là chuyện gì chứ? Thượng Quan Mẫn Hoa “tốt bụng” đề điểm hẳn: “Chuyện xưa ở trước Yến Môn Quan!”

“Đó là chức trách của hạ quan!” Tuyên Sở nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, chuyện từ hồi còn thiếu niên rồi, một nữ nhân xinh đẹp như hoa tâm tư giả dối này còn nhớ kỹ!

“Cho nên, ta chẳng phải không làm khó dễ gì trung thần này nhà anh còn gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa tự nhận mình đối xử với hẳn đã vô cùng phúc hậu rồi, đâu thềm để ý đến bộ dạng tức giận đến run rẩy toàn thân của Tuyên Sở chứ? Lã Minh Vọng nơm nớp đề chặt lại hẳn, nhẹ giọng dặn dò: Bình tĩnh, phải hết sức bình tĩnh!

Sau một lúc lâu. Tuyên Sở ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nữ chủ nhân đứng giữa cung điện. Hẳn nói: “Ai nấy đều nói, thất hoàng tử phi mặc dù tuổi trẻ, vào hoàn cảnh đó còn cùng đương kim thánh thượng tình đầu ý hợp, rơi vào nguy cảnh còn không tiếc bỏn ba nghìn dặm, dùng trí chạy tới Yến Môn Quan cứu người âu yếm. Tuyên mỗ cũng có nghe phong thanh việc này, ngày đó còn vì mình hiểu lầm hoàng hậu nương nương mà tự chặt đứt ba đoạn kinh mạch!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng liếc hẳn một cái, trong lời nói mang hung thần: “Anh lại không biết ngày đó anh tận trung tận trách đã mang

đến bao nhiêu tai họa cho bốn cung đâu!”

Tuyên Sở cùng Lã Minh Vọng không khỏi run run, đằng sau bí mật hoàng gia toàn là máu và lệ.

Đột nhiên bên ngoài cung vang lên tiếng ồn ào xôn xao, trưởng công chúa Chu Thừa Giản không để ý đến sự ngăn cản của cung nữ, chửi ầm lên: “Tuyên Sở, anh lăn ra đây cho bốn công chúa!” “Thượng Quan Mẫn Hoa! Đồ lăng lơ đê tiện nhà cô, dám cướp nam nhân với bốn công chúa, cô có biết xấu hổ không hả?” “Tuyên Sở! Tuyên Sở! Sở lang...”

Vẻ mặt Tuyên Sở thoáng có nhúc nhích, Lã Minh Vọng bất an. Thượng Quan Mẫn Hoa bưng lên một chén trà che khuất vẻ tươi cười châm chọc trên khóe môi: “Đi đi!”

Hai người lui ra. Bên ngoài cung, trưởng công chúa nhìn thấy Tuyên Sở, mừng phát khóc, đang muốn nhào đến ôm chặt tình nhân để tìm kiếm an ủi thì thấy Tuyên Sở tránh ra hai bước, né cái ôm của trưởng công chúa rồi cúi đầu nói: “May mắn hoàng hậu không chê, Tuyên mỗ đại nạn không chết, tuân lệnh ở lại Vĩnh Lạc Cung bảo vệ trưởng hoàng tử!”

“Có phải nó ép chàng không? Chàng nói đi, bản công chúa không sợ nó!”

“Tạ ơn công chúa quá yêu, nay Tuyên mỗ mang tội trong người, công chúa xin hãy tìm người khác xứng đáng hơn đi!” Đối mặt Chu Thừa Giản đang thương tâm muốn chết, Tuyên Sở chỉ lạnh lùng cứng rắn mà trả lời, ngày đó trưởng công chúa cũng không thể cứu hãn từ tay Khánh Đức Đế, chuyện này đã là kết cục đã định!

“Không! Ta không tin. Ta phải đi hỏi hoàng đế, vì sao lại đối xử với ta như vậy!”

Trưởng công chúa đến chỗ Khánh Đức Đế náo loạn một thời gian rất dài. Tuyên Sở cuối cùng vẫn được khôi phục chức vụ cũ, lấy thân phận được tha lỗi mà canh giữ trong Vĩnh Lạc Cung.

Nữ nhân một khi đã dây dưa mè nheo thì có dọa chém dọa giết cũng ngăn không nổi. Chu Thừa Hi đến Vĩnh Lạc Cung hỏi đối sách, Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi bên nôi, thỉnh thoảng lại trêu đùa tiêu bảo bối đã biết cười khanh khách.

“Trẫm đang nói chuyện với cô, cô có nghe không thế hả?”

“Rống lớn tiếng như thế làm gì? Dọa con ta rồi!”

Chu Thừa Hi hận nghiêng răng nghiêng lợi vẫn phải nhẫn nại chờ Thượng Quan Mẫn Hoa thỏa mãn thân tình mẫu tử xong mới hỏi lại chuyện của trưởng công chúa nên xử lý thế nào.

Thượng Quan Mẫn Hoa kì quái hỏi lại: “Bệ hạ, chuyện này hoàn toàn là quyết định của bản thân ngài, không thềm thương lượng với bất cứ ai. Thiếp đã gánh thay bệ hạ cái tội chia uyên rẽ thúy, bồng đả uyên ương rồi, còn phải chùi dít hộ bệ hạ nữa à?”

Sắc mặt Chu Thừa Hi lúc đỏ lúc đen thay đổi không ngừng, hằm hằm trả lời: “Trẫm nào biết A Giản lại không hiểu chuyện như vậy, đã không giúp gì cho Tân Chính, còn làm đủ mọi chuyện cản trở! Hừ! Cũng không ngấm lại nếu nàng gả đến Tuyên thị Kế Châu, hoàng mệnh của trẫm còn không phải thành một đồng giấy lộn!”

“Nhi nữ tình trường thôi, bệ hạ xin hãy bớt giận!” Thượng Quan Mẫn Hoa ngoài cười nhưng trong không cười đưa cho hấn một ly nước lạnh, nàng cũng chẳng tỏ tí thành ý nào, rõ ràng đang chế giễu.

Chu Thừa Hi cũng nhìn ra được nàng đang trêu đùa hấn, oán giận đập bay ly trà nói: “Nhi nữ tình trường? Hừ, đang ở nhà đế vương nàng ta tốt

nhất quên ngay mấy thứ vớ vẩn đó đi cho trẫm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn ly trà kia với vẻ luyến tiếc, trả lời không mặn không nhạt: “Bệ hạ, nếu trong lòng ngài đều hiểu được thì làm gì còn phải đến chỗ thiếp phát hỏa chứ? Thường cho công chúa mấy tên trai lơ tuấn tú, chỉ cần một thời gian nữa là nàng sẽ không còn nhớ kỹ có một chuyện như vậy nữa đâu!”

“Thế còn Tuyên Sở thì sao?” Chu Thừa Hi có chút khó xử: “Trẫm giam cầm hẳn ở chỗ này là bạc đãi hẳn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhin không được mà cười to. Chu Thừa Hi then quá thành giận, hỏi nàng vì sao lại cười. Thượng Quan Mẫn Hoa nhin cười nói: “Bệ hạ vừa bảo không tin tưởng sự trung thành của Tuyên gia, còn quản Tuyên sở làm gì?”

“Bậy bạ! Trẫm tuyệt đối tín nhiệm Tuyên Sở, nếu không cũng sẽ không đưa người đến chỗ hoàng hậu!” Chu Thừa Hi ra sức quát. Đơn giản hiện tại hẳn là hoàng đế, hẳn có thể tín nhiệm một người, nhưng không thể tin tưởng gia tộc sau lưng kẻ đó. Tuyên thị Kế Châu ở địa phương, nếu thông gia với hoàng gia - cưới trưởng công chúa về - chuyện này là phúc hay là họa thật sự khó liệu.

Đứa nhỏ trong nô oa một tiếng khóc lên, Thượng Quan Mẫn Hoa có chút tức giận, mắng rồi đuổi hẳn ra ngoài: “Có chuyện thì từ từ nói, rỗng cái gì mà rỗng. Đi tâm sự với Tuyên tướng quân của anh đi, đừng tới phiền ta!”

Nhìn Tuyên Sở đứng bên cạnh cột trụ không nói gì, Chu Thừa Hi mang vẻ mặt hờ hững thản nhiên hỏi: “Người nghe được hết chưa?”

“Rồi ạ!” Tuyên Sở không hành lễ, hẳn trả lời: “Bệ hạ, ngài có một hoàng hậu tốt!”

“Hoàng hậu luôn coi trẫm như tiểu hài tử mà lừa gạt!”

“Bệ hạ, giữa thần cùng hoàng hậu thực sự chưa từng xảy ra chuyện gì cả!”

Vừa nói đến đây, Chu Thừa Hi lập tức đen mặt, trong cặp mắt lóe lên thứ ánh sáng lạnh lẽo, mấy lần muốn tiêu diệt đối phương.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Lệ Tạ

Tuyên Sở ước mà không có chỗ giải oan, có trời mới biết nữ nhân ở trong kia trước mặt Chu Thừa Hi đã bố trí thế nào mà lại khiến cho Khánh Đức Đế tin sái cổ rằng Tuyên Sở hẳn với hoàng hậu có gian tình ghê gớm lắm.

Tuyên Sở nhẫn nhịn xúc động muốn học máu nói: “Bệ hạ, xin ngài nâng đỡ Tam đệ của thần thành tộc trưởng Tuyên thị.”

Chu Thừa Hi gật gật đầu, thành thạo lại nhìn vào ánh nến đang bập bùng trong Vĩnh Lạc Cung vẻ mặt khó hiểu. Tuyên Sở nghĩ tối nay hẳn muốn ngủ lại ở đây. Đợi một lúc lâu, Chu Thừa Hi lại hỏi: “Mười hai châu phủ, hai mươi bảy thế gia, không phải ai cũng thấu đáo như Tuyên Sở, người nói nên làm thế nào mới có thể đánh tan thế lực này?”

Tần Quan Nguyệt và Chính Đức Đế cố gắng hai mươi năm mới chỉ trừ bỏ được Thượng Quan thị, Bạch thị và Cam thị, nhưng thế cục thiên hạ là như vậy, cứ thế lực cũ ngã xuống thì thế lực cũ lại nổi lên uy hiếp hoàng quyền.

Tuyên Sở không trả lời, vấn đề này rất nguy hiểm, cũng quá khó khăn.

Chu Thừa Hi chấp tay sau lưng rời khỏi Vĩnh Lạc Cung. Tuyên Sở lại đi về đại điện, lẳng lặng đứng sau lưng Thượng Quan Mẫn Hoa.

“Hắn hỏi anh cái gì?”

Tuyên Sở nhin không nổi sự hiếu kỳ trong lòng mà hỏi: “Hoàng hậu với bệ hạ bằng tuổi, vì sao nương nương có thể trưởng giả như thế, đối xử với bệ hạ như một đứa bé hư?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng đưa đẩy cái nôi trúc, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Là do bản tính trời sinh.”

Tuyên Sở không tin nhưng vẫn thành thực đưa ra vấn đề mà Khánh Đức Đế mặt chưa đủ dày để hỏi: “Bệ hạ hỏi, đại thế thiên hạ hiện tại, hoàng lệnh không thể thông đạt, phải giải quyết như thế nào?”

"Hoặc là "thấy lợi xông vào", hoặc là, "đoạt trong loạn lạc"."

"Chữ "Lợi" giải thích thế nào, chữ "Loạn" lại giải thích thế nào?"

Thượng Quan Mẫn Hoa ngáp một cái, đáp: “Thời cơ đến, thấy là hiểu.”

Tuyên Sở thấy hỏi không được, hết sức kính cẩn lui về một bên đứng gác.

Ngày hôm sau.

Sau khi tỉnh giấc, Thượng Quan Mẫn Hoa liền phân phó cho Tuyên Sở lo liệu thủ tục xuất cung du ngoạn. Thấy thế, Tuyên Sở cảm thấy đầu mình cũng thành cái đầu lớn rồi, người bên cạnh - Lã Minh Vọng cũng cất lực đồng tình. Đối mặt với thái độ mời hẹn của Tuyên Sở, Lã Minh Vọng kiên quyết lắc đầu cự tuyệt, bụng nghĩ thầm: Đừng có đùa, vị hoàng hậu này xưa nay chưa từng làm chuyện vô bổ bao giờ, lần này bà ta xuất cung chắc cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Thỉnh cầu xuất cung của Hoàng hậu nhanh chóng được Khánh Đức Đế chấp thuận. Mọi người đổi trang phục thường dân, mau chóng xuất cung.

“Tới đường lớn phía Đông.”

Tuyên Sở đánh xe ngựa đi về phía đó. Thượng Quan Mẫn Hoa tay bồng con trai, thỉnh thoảng lại kề sát mặt vào nhau trêu chọc, đứa nhỏ hoạt bát, tiếng cười khanh khách thỉnh thoảng lại phát lên khiến cho nàng cảm thấy mỹ mãn, quanh thân tỏa ra vàng sáng mầu tử.

Bọn họ dừng chân trước một tòa lầu, trên cửa có bảng hiệu chữ triện đề hai chữ "Lệ Tạ". Vừa mới xuống xe, tiểu nhị đã nồng nhiệt nghênh đón, cứ mở miệng là một mực "lão gia, phu nhân". Lễ nghi tiếp đón nồng hậu như vậy, thật khó lòng khiến quan khách phật ý được.

Tuyên Sở ném cho tiểu nhị một đĩnh bạc, ý bảo hăn ta đi mời trưởng quầy ra nghênh tiếp khách quý. Thấy vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa vội ngăn anh ta lại mà rằng: "Ta chính là bà chủ nơi đây, khách quan ngài tìm ta có việc gì sao?"

Nói rồi không thèm để ý tới sắc mặt khó coi của Tuyên Sở, nàng bồng con, nhẹ nhàng đi lên lầu hai. Lên tới nơi, Thượng Quan Mẫn Hoa bước ngay tới giá đựng vài vốc cùng những quý phụ kinh thành chọn tới chọn lui, hết xem màu sắc tới hoa văn trên lụa, cuối cùng chọn trúng một cuộn lụa hoa nền trắng. Nàng cũng chẳng kể thể thống cùng thân phận, bắt đầu cùng người khác lôi kéo tranh giành. Con trai nàng cũng không sợ người lạ, chớp cặp mắt to cười khanh khách, cổ vũ mầu thân cậu tiếp tục chiến đấu.

"Phu nhân, cẩn thận!"

Tuyên Sở - một đại nam nhân lách vào giữa một đám nữ nhân với xiêm y hương phấn, trên mặt đầy vẻ xấu hổ, nhưng vẫn phải bảo toàn an nguy cho Thượng Quan Mẫn Hoa cùng hoàng tử trưởng, thành ra đám nữ nhân tranh giành điên cuồng cùng mùi hương phấn xộc vào mũi làm hăn thực sự không biết xoay sở thế nào.

"Đứa bé này thật khôi ngô!"

“Đúng vậy, không biết được mấy tháng, một chút cũng không sợ người lạ nha!”

“Bé con lúc nào cũng toét miệng cười, nhìn xem, bé con cười lên xinh chưa này. Vị phu nhân này có thể cho ta ẵm một chút được không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hào phóng giao nhi tử cho người khác bế, những phu nhân kia tán dương không ngớt làm nàng cũng hãnh diện, lòng vui sướng không thôi. Trái ngược với Thượng Quan Mẫn Hoa, Tuyên Sở lại thần sắc lo lắng, chỉ sợ mấy người kia làm hoàng tử trưởng bị ngã.

"Ôi, vị này chính là trượng phu của phu nhân đi, lo lắng như vậy, vợ chồng son hai người thật là ân ái mặn nồng nha."

"Đúng vậy nha, muội đã bảo huynh ấy khỏi cần tới, phu quân lại cứ nằng nặc đi theo đến cùng." Thượng Quan Mẫn Hoa nửa đùa nửa thật nói như giận yêu, giọng nói mềm ngọt, bất cứ ai cũng nghe ra được tình ý thăm thiết trong đó. Tuyên Sở mặt đanh lại, than thầm, thôi rồi phen này thì Chu Thừa Hi sẽ lột da róc xương hấn mất.

Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói: "Muội đã bảo chốn này toàn đồ đắt tiền, đừng đến, nhưng hẳn lại nói đồ ở đây toàn loại thượng hạng, có toàn bộ xiêm y được ưa chuộng nhất của kinh thành, nhiều bạc như vậy, lãng phí quá."."

"Ha ha, muội muội à, bạc mà nam nhân kiếm được ấy à, chính là để cho nữ nhân xài thôi..."

"Muội muội tốt, ta khỏi cần nói thì ai cũng biết, đồ ở đây tốt thật, nhà của ta ở Tây Lương, hàng năm luôn phải đến kinh thành tranh giành mới mua được, người nhà ta ai cũng khen..."

"Đúng vậy a, ta ngàn dặm xa xôi từ Nam Bối chạy đến mới tranh được ba rương quần áo, căn bản không đủ ta mặc!"

"Ta đã thương lượng với chủ cửa hiệu này từ đầu rồi rồi. Nếu hãn muốn mở cửa tiệm, cứ đến nhà ta ở Thường Châu đi; chi phí, mặt bằng cửa hiệu ta lo hết, chỉ cần cung cấp y phục cho ta là được."

Thượng Quan Mẫn Hoa ha ha cười không ngừng, Tuyên Sở vẫn không hiểu ý nàng ra sao. Khi các vị phu nhân đã thỏa lòng ôm ấp hoàng tử trưởng, hãn vội vàng vàng đón lấy hoàng tử trưởng. Cơ mà Tuyên Sở hãn trước nay đâu đã biết ẵm trẻ con, thành ra phải luống cuống tay chân một hồi, các vị phu nhân trên lầu chọn quần áo nhìn thấy bộ dạng ông bố trẻ của hãn đều nhin không được mà cười rộ lên.

"Muội muội, mới đây đã đi rồi sao?" Có người còn chưa chọn đủ quần áo đề nghị: "Hương Tạ ở bên cạnh còn có các loại thúi thơm, nhanh đi chọn lấy mấy cái đi, đảm bảo trượng phu nhà muội không rời nổi muội luôn."

Thượng Quan Mẫn Hoa ý cười đầy mặt gật gật đầu. Tuyên Sở che chở nàng thoát khỏi đám người, thiếu phụ tay bông con cười không ngớt, nói: "Sang bên cạnh xem xem."

Tuyên Sở cố gắng nén giận vén rèm, vừa tiến vào cửa hàng đã thấy một hương thơm thanh nhã thấm vào ruột gan, kiến lòng người như yên bình trở lại. Tuyên Sở có chút kinh ngạc, nhưng thấy Thượng Quan Mẫn Hoa không tỏ vẻ gì ngạc nhiên, vẻ mặt này hoàn toàn là vì nàng đã sớm biết sự ảo diệu trong này.

Khác với cảnh tranh giành mua bán của Lệ Tạ, trong Hương Tạ rất yên lặng. Bởi vì người trông cửa hiệu là một người mù.

"Vị phu nhân này..." Vị chương quỳ mù mới nói mấy chữ, đột nhiên thần sắc khê động, đứng dậy nghênh đón: "Thượng Quan tiểu thư."

Thượng Quan Mẫn Hoa đối tay ôm nhi tử, thấp giọng nói: "Hàn tiên sinh không cần phải khách khí."

Hàn Sinh cũng không để ý tới nàng, lục lọi trong ngăn kéo rồi mang ra một cái hộp gỗ đen, bên trong một chồng sổ sách, để trước mặt vị khách nữ. Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không nhận, chỉ nói: "Hàn tiên sinh, ngày đó Mẫn Hoa đã nói, cửa hàng này là của mẫu thân. Mẫu thân lòng dạ từ bi, thương những bé gái kia khổ cực bần hàn không nơi nương tựa, không người chở che mới che giấu thân phận để dạy dỗ các nàng một chút kỹ nghệ mưu sinh. Cửa hàng này cũng coi như là để tiêu thụ số hàng mà các nàng làm ra..."

Vị chương quỳ mù vẫn tỏ vẻ lãnh đạm, không để ý đến khiến bầu không khí có chút quỷ dị. Đứa nhỏ tựa hồ cảm giác được đối phương không có ý tốt, cợ quây bất an, Thượng Quan Mẫn Hoa nhè nhẹ vỗ về dỗ dành xong, dừng một chút mới nói: "Hàn tiên sinh nếu không thích cửa hàng này, thì đóng cửa lại là được, Mẫn Hoa tuyệt đối sẽ không làm khó dễ."

Hàn Sinh lạnh lùng trả lời: "Ý Thượng Quan tiểu thư muốn ra sao?"

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Mưu đồ

Đợi hài tử thiếp đi lần nữa, Thượng Quan Mẫn Hoa mới nói: "Quan thị các nơi đã được mở cửa, Mẫn Hoa muốn mời Hàn tiên sinh đưa Hương Tạ đến các thành thị khác đi."

"Hàn mỗ bất tài, Thượng Quan tiểu thư xin thỉnh vị cao minh khác."

Thượng Quan Mẫn Hoa phối hợp trả lời: "Người của Giám Sát Tư ít ngày nữa là được sắp xếp đến phụ tá ngài, đồng thời, bốn cung sẽ xin ý chỉ thánh thượng để có quyền thông thương hương liệu trong nước. Chuyện buôn bán tơ lụa trong nước sẽ do Hàn tiên sinh phụ trách, định hướng buôn bán từng nơi thế nào xin nhờ Hàn tiên sinh cân nhắc một hai." Nói xong, không chờ Hàn Sinh chối từ, nàng ôm con trai xoay người rời đi. Tuyên Sở vẫn nhìn chăm chăm Thượng Quan Mẫn Hoa suốt, hẳn không thể hiểu được nàng bị khóa trong cấm cung, ở đâu ra người, ra bạc rồi tơ lụa để mở cửa hàng giữa một con phố sầm uất như thế này.

"Cửa hàng này là tâm nguyện của ta trước lúc tiến cung, do phụ thân ta tặng, có hi vọng của mẫu thân, còn có mọi người khắp nơi giúp đỡ. Lúc đầu đây chỉ là một cửa hàng nhỏ, dần dà sinh lời như ý ta."

Thượng Quan Mẫn Hoa nhàn nhạt trả lời. Tuyên Sở cái hiểu cái không, vừa hay có xe ngựa đỗ lại, chỉ thấy Lã Minh Vọng đứng bên đó nháy mắt ra hiệu với bên này, ánh mắt tràn ngập thương cảm, có muốn che giấu cũng khó.

Trong xe truyền đến tiếng hừ lạnh trùng trùng điệp điệp, tuyên sở còn chưa kịp tới minh oan đã bị Chu Thừa Hi một cước đá khỏi xe. Đến lúc này hẳn mới thực sự hieur ta sao Lã Minh Vọng luôn quăng cho hẳn cái ánh mắt đồng tình tự giải quyết cho tốt kia.

"Hoàng hậu tâm tình rất tốt?"

Thượng Quan Mẫn Hoa liếc hẳn một cái, nói: "Khó chịu, tránh xa một chút, con của ta còn đang ngủ!"

Chu Thừa Hi một hơi ngạnh lại trong cổ họng, nuốt không được. Chờ hẳn khổng chế được tính tình, mới lười biếng mà hỏi thăm: "Đừng nói trẫm không nhắc nhở hoàng hậu, cách thời gian đóng cửa Sơ Thiện Đường chỉ còn có bốn mươi ba ngày!"

"Đừng nói anh chưa suy nghĩ cẩn thận." Thượng Quan Mẫn Hoa trả lời, "Người của Sơ Thiện Đường đã có chỗ làm việc, không chiếm quốc khố của anh."

"Việc của Hương Tạ ta sẽ sai Sử Nghiêu đi làm, nhưng có điều, Lệ Tạ có tất yếu phải làm lớn như vậy không?"

"Ta không thể kiếm ít tiền riêng cho con của ta mua sữa bột sao?" Gầm lên xong... Nàng lại cúi đầu đùa đùa nhỏ: "Bảo Bảo cười một cái, ha ha. Có thích nhiều bạc nữa hay không?"

"Thích bạc như vậy, sao không gọi là Kim Nguyên Bảo luôn đi!" Chu Thừa Hi xấu xa châm chọc.

Nàng ngẩng đầu. Chậm rãi cười cười, nói: "Con của ta lấy tên gì, lấy tự là gì không nhọc bệ hạ hao tâm tổn trí!"

Chu Thừa Hi tức giận nện tấm ván gỗ, từ trong xe ngựa nhảy ra ngoài, khê quát một tiếng: "Hồi cung!" Thượng Quan Mẫn Hoa cầm cái trống nhỏ

lúc lắc đùa vui với hài tử. Đột nhiên tên Chu Thừa Hi vừa bị nàng chọc tức chạy khỏi xe lại xuất hiện, tiến vào trong xe, mặt mũi tràn đầy nghiêm túc, cúi đầu trừng mắt nhìn nàng, nói: "Cô không muốn Sử Nghiêu đi làm chuyện này."

"Đúng vậy." Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục lúc lắc cái trống, tiểu hài tử vỗ bàn tay nhỏ khanh khách cười không ngừng, nàng cũng vui vẻ mà cười rộ lên.

"Nguyên nhân? Sử gia trung thành tuyệt đối không thay đổi." Chu Thừa Hi nghĩ nghĩ, còn nói thêm, "Hương liệu cùng tư lỵ này - hai khối bánh nướng ngon này giao cho ai ta cũng không yên tâm."

"Vậy hãy để cho bọn chúng chém chém giết lẫn nhau!" Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu. Ánh mắt vừa băng vừa lạnh, lộ ra sát ý quyết tuyệt, nói nhỏ giọng: "Cục diện của thế gia mười hai châu phủ, chỉ có lợi mới có thể phá vỡ!"

Chu Thừa Hi ngơ ngẩn. Sau đó lại chậm rãi lắc đầu: "Vậy là cô coi thường tầm nhìn của những tộc trưởng kia rồi. Chỗ này lợi nhuận tuy lớn, nhưng cũng không đủ cho bọn hãn xâu xé lẫn nhau. "Nếu như lại thêm vào trang sức, châu báu ngọc thạch với dụng cụ thì sao?" Thượng Quan Mẫn Hoa trầm thấp cười rộ lên, ẩn ý trong đó thật chẳng chút hảo ý nào. Nàng nói thật nhe: "Hoàng đế bệ hạ của ta, ngài hoàn toàn không rõ thị trường của nữ nhân rộng lớn như thế nào!"

Chu Thừa Hi nhìn nàng thật sâu, thấy vậy Thượng Quan Mẫn Hoa đang muốn hỏi hãn muốn làm gì, Chu Thừa Hi đã một tay ôm chặt lấy nàng. Từng trận môi hôn nồng nàn trút xuống. Hãn dùng tay che mắt nàng, ghì chặt nàng vào trong lồng ngực, đem nàng áp gần chính mình, như muốn đem nàng vùi vế tiến trong cơ thể của mình. Hai người nồng nhiệt hôn, hôn đến cô gái trong ngực ý loạn tình mê, không biết thân tại nơi nào.

Oa oa oa... Đứa nhỏ trên xe bị bỏ mặc hồi lâu, đột ngột khóc ré lên.

Nữ tử đột nhiên trong cơn bão tình tình lại, lập tức muốn đẩy nam tử trên người xuống. Chu Thừa Hi không ngẩng đầu lên, tiếp tục gặm cắn phần thân thể mềm mại kia, lâu bầu nói: "Mặc kệ nó!"

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi khom đầu gối. Chu Thừa Hi không có phòng bị trước, nhin đau từ trên người nàng bò xuống. Hắn lạnh lùng nhìn đứa nhỏ đang khóc nỉ non, trong mắt hiện lên sát khí: "Lã Minh Vọng, bé tiểu hoàng tử đi chỗ khác!"

Thượng Quan Mẫn Hoa lại đá hấn một cước, nói: "Không cho phép dọa con của ta!"

Chu Thừa Hi chửi thề vài câu, nói: "Chúng ta tiếp tục."

Thượng Quan Mẫn Hoa đã chỉnh lại quần áo, vỗ nhẹ vào lưng con trai, vừa nghe hắn nói nàng ngoái đầu nhìn lại, lạnh lùng nói: "Không có tiếp tục, cũng sẽ không có về sau!"

Chu Thừa Hi thấy nàng nói nghiêm túc, cười lạnh nói: "Hình như là cô khiêu khích ta trước!"

"Ta khiêu khích anh?" Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cắn môi, đưa chân đạp hấn xuống xe, hét: "Đi chết đi!". Sau đó "rầm" một tiếng, đóng chặt cửa xe.

Nàng cố gắng đè nén cảm xúc ham muốn do Chu Thừa Hi khơi lên, đem suy nghĩ chuyển lên kế hoạch mở rộng hiệu may, liên tưởng đến bốn đại đế quốc thời trang của kiếp trước, nàng lập tức bị kích động, như đang thấy hăng hà sa số tiền bạc đang vẫy gọi nàng.

"Ha ha, Bảo Bảo, chúng ta ở nơi này tạo ra một đế quốc thời trang, toàn bộ mọi thứ của mommy sẽ để dành cho con hết!"

Đứa bé tựa hồ nghe đã hiểu lời nàng nói, vui vẻ cười khanh khách. Thượng Quan Mẫn Hoa xúc động lại đem hài nhi mềm mại hôn hít không thôi.

Từ sau khi hồi cung, Chu Thừa Hi điều tứ đại trợ thủ đặc lực của hắn tới Vĩnh Lạc Cung, lại ra lệnh cho bọn họ toàn lực phối hợp với kế hoạch của Thượng Quan Mẫn Hoa. Giang Nhất Lưu, Nhậm Phu Thu cùng Lạc có thái độ rất phức tạp đối với nàng, xen lẫn cả sự chán ghét nhưng lại không thể không nhẫn nại. Sử Nghiêu thuộc loại phán quan thiết diện, chỉ phụ trách việc giám sát.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngoắc ngoắc ngón tay với Tuyên Sở. Người phía sau không khỏi cảnh giác, rất cẩn thận mà hỏi thăm: "Có gì phân phó?"

"Cách xa như vậy làm cái gì? Ta cũng sẽ không ăn thịt người!"

Tuyên Sở cùng ba người khác lùi một bước dài, có ý nói nàng có việc gì thì cứ trực tiếp phân phó, bọn hắn nhất định làm theo.

"Ta muốn biết các người đã nhận thức rõ trách nhiệm phải gánh vác hay chưa?" Nàng ra vẻ nghiêm túc, nói cho năm người trước mắt, nhiệm vụ của bọn họ ra đây lên xu hướng trang phục và trang sức ở Nam Lương, dùng hương liệu, tơ lụa, trang sức đổi lấy thật nhiều lương thực, tích trữ chuẩn bị phục vụ cho chiến tranh.

Thanh âm của nàng rất trầm ổn, hỏi: "Các vị đã là chỗ dựa đặc lực của bộ hạ, hắn sẽ muốn đem hết toàn lực cho chí lớn thống nhất thiên hạ của bộ hạ. Vì vậy, chuyện này chỉ cho phép thành công."

Lạc sinh khẽ cười một tiếng, vừa phì phì áo bào dùng tơ bạc tuyền chọn cực kì kì lưỡng mà thêu thành vừa nói: "Hoàng hậu nương nương, cách mà người nghĩ ra rất có khả năng kích động xúi giục, nhưng là người đã cân nhắc tình huống thực tế chưa? Người hiểu rõ trình độ dân sinh của

Nam Lương sao? Người cũng biết vương tử Lương Tổ của Nam Lương cũng đang nhìn chăm chăm vào Đại Chu ta, hẳn sao có thể cho phép nhiều lương thực chảy vào Đại Chu như vậy được?"

"Hoàng hậu nương nương, ý kiến cá nhân của người không thể đại diện cho ý kiến của đa số người. Bệ hạ dung túng người, không có nghĩa là người có thể lấy toàn bộ Đại Chu ra đánh cược được!" Giang Nhất lưu vổ vổ vạt áo, nói bằng giọng rất khinh thường giễu cợt.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Trào lưu

Nhậm Phục Thu còn kinh khủng hơn, hăn trực tiếp đòi bạc, đòi người. Quốc khố không có lợi nhuận nên ai cũng đừng mong moi được một cắc nào trong miệng Nhậm lão thượng thư.

Tuyên Sở cẩn thận lùi về sau vài bước, cách ba nam nhân kia cho thật xa. Hăn không muốn chịu tai bay vạ gió, Sử Nghiêu thấy hăn lui về sau thì cũng thông minh lùi ra cùng,

Lạc Sinh thấy hai người này không có cốt khí như thế, trừng mắt nhìn mấy lần còn khinh thường hừ lạnh.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười cực kì hiền hòa, dùng một bộ dạng hoàn toàn vô hại hỏi: “Lạc khanh gia, trang phục bình thường anh vẫn mặc, hương liệu anh vẫn dùng mua ở chỗ nào?”

Lạc Sinh kì quái nhìn nàng một cái, thấy vẻ khiêm tốn thỉnh giáo của nàng thì đáp lời bằng một vẻ cực kì kiêu ngạo và đắc ý: “Do Lệ Tạ làm riêng. Ha ha, hoàng hậu nương nương hăn là không biết trong Đại Đô có một nơi, nơi đó tập trung những kiểu trang phục và trang sức thịnh hành nhất của các quốc gia. Những kiểu thời trang còn đang thịnh hành trong cung thì ở đó đã lỗi thời, những kiểu trong cung còn chưa thịnh hành thì ở đó đã bán hết hàng. Từ áo choàng của nữ tử đến giày gấm của nam tử, từ khăn trùm đầu của Bắc Mạc đến dây chuyền của Nam Lương, còn có toàn bộ thợ may xuất sắc nhất Đại Chu. Đặt hàng quần áo ở đó thì đảm bảo là thiên hạ chỉ có duy nhất một bộ này, thỏa mãn nhu cầu cá tính của khách hàng.

Lệ Tạ vừa vào mùa đông khách nhất, cơ bản không phục vụ đơn hàng đặt riêng cho người ngoài. Cơ mà thần là ngoại lệ. Thần còn là khách hàng bạch kim (khách hàng VIP theo nghĩa hiện đại ấy ạ) của bọn họ. Nếu nương nương có nhu cầu, thần có thể cho hoàng hậu nương nương mượn thẻ vàng dùng thử nha.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tỏ vẻ kinh ngạc nhìn hẳn: “Lại còn có nhà nào biết chiêu khách thế sao? Lạc khanh gia cũng đốt không ít bạc vào mấy cửa hàng này chứ gì, mà có bạc là có thể mua lương thực đúng không?”

Lạc Sinh lập tức nhíu mày: “Hoàng hậu nương nương, nếu người muốn nhúng tay vào ngành này thì cứ để cho vi thần lo liệu giúp ngài thì hơn, đi thỉnh giáo một ít kinh nghiệm từ chương quây của Lệ Tạ trước hẵng dẫn thân vào nước cờ hiểm này.” Tuyên Sở - kẻ vốn đã lù đến không thể lù nữa – lúc này lại ho khan mãnh liệt, ngắt lời Lạc Sinh. Lạc Sinh quay đầu trừng hẳn: “Tuyên tướng quân, người có ý gì đây?”

Tuyên Sở ngẩng đầu, hai mắt nhìn lên nóc cung điện Vĩnh Lạc Cung, không thềm để ý đến hẳn

Thượng Quan Mẫn Hoa lại chuyển mắt tới chỗ Giang Nhất Lưu hỏi: “Giang khanh gia có cách nhìn thế nào với Lệ Tạ?”

“Thần nghĩ chương quây Lệ Tạ quả thực trong tay đang nắm bảo vật, nếu thần có nhân mạch, tài nguyên của Lệ Tạ trong tay thì kẻ cả toàn bộ ngành sản xuất quần áo của Đại Chu này, thần cũng có khả năng thao túng.”

Giang Nhất Lưu nghĩ nghĩ một lát mới thận trọng dè dặt trả lời: ‘Hoàng hậu nương nương nếu muốn dùng Lệ Tạ để mê hoặc Nam Lương hòng đổi lấy lương thực thì chuyện này có khả năng thành công thật. Nhưng thần không thể không nhắc nhở nương nương, ông chủ đứng phía sau của Lệ Tạ cực kì có khả năng là người Thượng Quan gia.’

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, lại hỏi quan điểm của Nhậm Phục Thu. Nhậm Phục Thu nhìn vẻ mặt cố gắng ra vẻ tự nhiên của Tuyên Sở, lại nhìn hoàng hậu nương nương mặt đầy ý cười rồi dè dặt hỏi: “Không phải là Lệ Tạ này có liên quan tới hoàng hậu nương nương đấy chứ?”

Lạc Sinh lập tức gào lên: “Cô ta có khả năng làm sao? A Thu, đừng có nói thế nữa, ta cũng không hi vọng về sau không có quần áo mặc đâu!”

Tuyên Sở càng ho khan rũ rượi, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn cười đến hiền hòa, nàng nhẹ giọng thủ thi: “Thế này đi, Tuyên khanh gia, người tới, lột sạch Lạc khanh gia ra quăng xuống hồ đi!”

Hai người Giang Nhất Lưu cùng Nhậm Phục Thu nhìn nhau, quý xuống lạy dài không đứng dậy nổi, giống như bị sứt thắt lưng. Lạc Sinh túm chặt áo choàng mà mình thích nhất, nhìn rồi lại nhìn hoàng hậu đương triều đang ngồi ngay ngắn trên phượng vị, cảm thấy trên đời này hẳn chưa từng làm chuyện gì khiến mình hối hận đến thế. Bị nữ nhân này chơi cho mấy vố đau rồi mà vẫn chưa học khôn ra được. Tuyên Sở đứng trước mặt hẳn, thấp giọng nói: “Huynh đệ, ta đã nhắc nhở người rồi, đừng trách ta.”

“Người, người dám?” Lạc Sinh nghiêng răng nghiêng lợi ôm chặt lấy mình, mắt phượng trợn lên. Tuyên Sở không đành lòng, nhưng là Lạc Sinh không sao cả thì đồng nghĩa chính hẳn sẽ không hay ho. Cho nên, vẫn là Lạc Sinh xuống nước đi thôi.

Thượng Quan Mẫn Hoa cầm chén trà lên, thôi thối mấy cái rồi nói với hai người còn lại: “Hiện giờ thì các người cảm thấy nhiệm vụ mà hoàng đế bệ hạ giao phó có thể hoàn thành được chưa?”

Nhậm Phục Thu lạy dài xong rồi nói: “Thần phụ trách việc xây dựng mở rộng Lệ Tạ và thu mua nguyên liệu.”

“Thần thề sẽ xúc tiến đưa được Lệ Tạ vào quốc nội Nam Lương.”

“Thần cùng Sử Nghiêu phối hợp giám thị Sơ Thiện Đường ở các địa phương, điều động nhân lực cho Lệ Tạ.” Lạc Sinh mặt xanh mét đi từ ngoài cung vào, nghiêng răng nghiêng lợi lập quân lệnh, hăn nói muốn tạo ra cơ ngơi cho riêng mình, áp chế bằng được Lệ Tạ của hoàng hậu.

Mấy người này càng nói càng hùng hồn, mấy cái đầu tự động chụm lại một chỗ, đề xuất ý tưởng. Tuyên Sở cùng Sử Nghiêu vốn đứng trong góc tường cũng bị Lạc Sinh tóm cổ lôi vào hỏi: “Nếu không muốn bị nữ nhân kia khinh thường thì lập tức đề xuất ý tưởng cho ta!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi sờ sờ mặt mình, tự hỏi, chẳng lẽ bộ dạng của ta còn đáng ghét hơn Chu Thừa Hi?

“Giai đoạn đầu quảng ra từng đấy bạc* mà không nghe được tí động tĩnh nào, cũng chỉ có Thượng Quan gia mới tài lực bực ấy!” Nhậm Phục Thu ôm một cái bàn tính, lật qua lật lại, nhìn con số tính ra mà thấy thắt cả ruột gan.

*Ý nói lúc mới bắt đầu Thượng Quan Mẫn Hoa bỏ ra một số vốn khổng lồ như thế để đầu tư xây dựng Lệ Tạ mà không một ai hay biết.

Lạc Sinh đập mạnh Tuyên Sở một cước, Tuyên Sở nhịn đau: “Ba người các người là đủ, ta đi các châu phủ thuyết phục bảo bọn họ đầu tư bạc.”

Giang Nhất Lưu xoa xoa bàn tay: “Ta liệt kê một ít phương án, còn cần có một nhân vật dẫn đầu trào lưu cho mọi người học theo. Lạc Sinh, cái này còn cần người chịu khó!”

“Ta là nam, làm sao dẫn dắt xu hướng thời trang cho nữ nhân được?” Lạc Sinh trừng to hai mắt, giơ tay lên đánh hăn.

Ba người nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là Lạc Sinh nghĩ ra, hăn nói: “Nhờ trưởng công chúa hỗ trợ, tháng trước nàng ta đến Lệ Tạ khuân một nửa quần áo trong đó về phủ công chúa. Nghe nói quần áo quá nhiều, nàng

ta lại sai thị nữ treo lên mắc áo, giọng đi giọng lại từng bộ trước mặt của mấy nam sủng. Nam sủng của nàng ta ứng bộ nào thì trường công chúa sẽ mặc bộ ấy, mặc xong cười luôn, he he he...”

Nhậm Phục Thu cùng Giang Nhất Lưu chẳng ai bảo ai mà cùng đá bay Lạc Sinh ra ngoài, nói với Tuyên Sở đang im lặng: “Đừng để ý đến hần, Tuyên Sở, người thấy có phải người nên ra mặt thương lượng với trường công chúa mấy câu không?”

Tuyên Sở chống cự trong trầm mặc. Sử Nghiêu thành linh chen mồm một câu: “Bệ hạ mới là chong chóng đo chiều gió của nữ nhân. Cho tới bây giờ nữ tử nào được sủng ái nhất trong hoàng cung Đại Chu này, người đó mới là người được dân chúng sùng bái nhất.”

“Vấn đề là hoàng đế bệ hạ của chúng ta chỉ có hứng thú với đánh trận thôi ạ!” Bốn người bọn Nhậm Phục Thu lại không hẹn mà cũng nhau thở dài.

Sử Nghiêu nhìn thẳng về trước đáp ráo hoảnh: “Không phải, sở thích của bệ hạ thực sự rất dễ đoán!” Bốn người cùng nhìn về phía hần, chờ đợi hần nói ra một đề nghị phi thường nào đó.” Hần nói tiếp: “Xin hoàng hậu nương nương đánh tiếng với bệ hạ một chút!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mày, nhìn nhìn hần, thấy hần không phải đang nói đùa, nàng lại chuyển mắt sang hỏi những người khác: “Vị Sử đại nhân này ra lần đầu tiên bước vào giang hồ sao?”

“Không phải,” Lạc Sinh trả lời thực ác độc: “Ở trong cảm nhận của hần, hoàng hậu nương nương người không gì làm không được thôi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hừ lạnh: “Các anh vẫn cứ chăm chỉ bỏ công ra mà nghiên cứu nguyên nhân thành công của Lệ Tạ đi, đừng để đến lúc ấy mất trắng bạc mà không đạt được yêu cầu của bệ hạ. Thế thì khó coi mất mặt chính là bốn người các anh đấy!”

Quay đầu lại, nàng nói với Sử Nghiêu: “Sử đại nhân, bệ hạ có gì phân phó tới người không?”

“Có,” Sử Nghiêu trả lời rất quy củ: “Phát triển Hương Tạ thành cứ điểm tình báo!”

“Được, chỉ cần bảo vệ tính mạng cho Hàn tiên sinh là được!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bất hòa

Bố trí xong đường lối cao tầng, Thượng Quan Mẫn Hoa ngược lại càng thêm phiền muộn. Khi phủ trưởng công chúa hùng hực khí thế tổ chức buổi trình diễn thời trang cổ đại đầu tiên, nàng đến Minh Nguyệt Hồ bãi phỏng Tần Quan Nguyệt.

“Quốc sư đại nhân!”

“Hoàng hậu nương nương!”

Giữa hai người là bầu không khí trầm mặc. Thượng Quan Mẫn Hoa vượt vượt chén trà ngọc cốt trên bàn, đang định lên tiếng, lại nhìn thấy ánh mắt vân đạm phong khinh của Tần Quan Nguyệt thì đầu óc lại bắt đầu kích động, không biết nên nói cái gì. Tần Quan Nguyệt thấy nàng bất an thì dịu sắc mặt hỏi: “Nguyên Thù có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Ta chỉ muốn biết tình hình gieo trồng bông sợi của Đại Chu hiện giờ!”

Tần Quan Nguyệt buông ấm trà, cười nhẹ, ánh mắt ôn nhu như mây: “Sơ Thiện Đường nuôi dưỡng được rất nhiều nông công nhân kỹ thuật, kỹ thuật canh tác mới dùng năm trước có hiệu quả không tồi, Tử Du dâng tấu nói dự tính cuối năm nay sẽ cho thu hoạch tốt.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi rũ mắt, nhẹ giọng nói: “Phu tử, những đứa nhỏ này ta đang nghĩ biện pháp an trí, với cả ta sẽ cố gắng giảm bớt chốn ăn chơi hoa khôi, cho càng nhiều nam tử đi canh tác.”

Tần Quan Nguyệt thản nhiên thở dài: “Vi sư vẫn biết con là hảo hài tử, lòng canh cánh nỗi khó khăn của muôn dân. Nhưng việc này không thể lại tùy tiện động đến, con xem Duyên Khánh nắm quyền, vẫn phải gặp nhiều trắc trở như vậy!”

“Ta có biện pháp, phu tử, xin ngài hãy tin ta, ta sẽ thay đổi!”

“Nguyên Thù sao vậy? Không cần phải quá gấp gáp, hiện tại con làm đã rất tốt rồi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không biết mình đang bị làm sao vậy. Kì thật những thứ kia rất đơn giản, chỉ là nàng lại nói không nên lời, giống như chỉ cần nói ra sẽ mất đi thứ gì đó trân quý lắm vậy.

“Có người khi dễ con à?” Giọng Tần Quan Nguyệt càng ngày càng trầm, nhẹ nhàng ôn nhu...

“Không phải!” Thượng Quan Mẫn Hoa bật dậy khỏi ghế ngồi, nhào vào trong lòng Tần Quan Nguyệt. Ôm lấy lão khóc lên: “Khi đó ta sợ lắm, rất sợ, phu tử à. Là ngài đã cứu ta, đã cứu con ta... Ta đáng lẽ phải đến từ lâu, nhưng là ta không dám. Ta cũng không biết mình bị sao thế này.”

“Đừng khóc, đừng khóc. Không có chuyện gì cả.” Tần Quan Nguyệt thở dài, lại thở dài. Bàn tay đang định xoa đầu vỗ về nàng lại buông ra, lão thấp giọng nói: “Là vi sư bắt con ở lại nơi thâm cung đại viện này, may mắn Nguyên Thù kiên cường mới có thể vượt qua bao nhiêu chuyện.”

“Vậy tay của ngài đã tốt chưa? Khi đó ta hấn đã rất dùng sức...”

Tần Quan Nguyệt cười khê: “Mọi chuyện đã trôi qua từ lâu rồi, Nguyên Thù mau quay về đi, đứa nhỏ tâm này là không rời được mẫu thân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu, hai mắt đỏ hồng, giọng khàn khàn nói: “Nó còn chưa có tên tự đâu, phu tử ngài đặt tên cho nó đi.”

Tần Quan Nguyệt cười đáp: “Sao vẫn còn giận đối với Duyên Khánh thế. Hẳn nóng tính, con vẫn nhin hẳn một chút liền biết, Duyên Khánh rất dễ nói chuyện.”

Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi, kéo kéo tay áo của lão, phản bác: “Phu tử, chúng ta đang nói chuyện đặt tên cho cục cưng, nhắc đến hẳn làm gì?”

Tần Quan Nguyệt cười không nói, rất kiên định duy trì ý kiến.

“Vẫn biết phu tử thiên vị hẳn mà. Chỉ cần hẳn không chọc đến ta, ta cam đoan không đi khó xử hẳn là được.” Thượng Quan Mẫn Hoa thấy hẳn không nói gì, đành phải đồng ý không vui vẻ gì.

Tần Quan Nguyệt vui mừng mỉm cười: “Để Hậu đồng lòng với là phúc của quốc gia xã tắc. Tên của hoàng tử trưởng vẫn phải mời Duyên Khánh làm chủ thôi.”

Bị lừa rồi! Thượng Quan Mẫn Hoa giậm giậm chân, không cam lòng rời đi.

Vừa bước vào Vĩnh Lạc cung, chợt nghe đến tiếng khóc dậy trời dậy đất của đứa nhỏ, nàng nâng váy chạy vội vào. Chỉ thấy Chu Thừa Hi một thân khí thế hung ác đứng bên nôi, trong phòng không có lấy một cung nữ.

Nàng tiến lên đẩy hẳn ra, nhanh chóng ôm đứa nhỏ lên, cách hẳn mấy bước xa, vừa đỡ đứa nhỏ vừa quát hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Chu Thừa Hi lạnh lùng nói: “Ầm ì chết người!”

Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến cắn răng, nhin hồi lâu mới nói: “Đây là Vĩnh Lạc cung chứ không phải Việt Dương điện của anh, ai khiến anh đến đây nghe khóc? Thị nữ đâu hết rồi?”

Chu Thừa Hi thản nhiên đáp: “Làm thịt hết rồi, một cái đĩa nhỏ cũng không biết dỡ.”

“Cút. Anh cút ngay cho ta!” Thượng Quan Mẫn Hoa làm sao có thể chịu được, kẻ này đứng trước mặt con trai bảo bối củ nàng nói giết người đơn giản như nói một bữa ăn ba bát cơm vậy.

“Nương nương gọi nô tỳ ạ?”

Vẫn là bà vú cũ, Thượng Quan Mẫn Hoa trấn định xuống, cũng không thèm truy hỏi lí do hẳn nói như vậy: “Cực cứng đói bụng rồi, người bế nó đi ăn sữa đi.”

Bà vú ôm đứa nhỏ lui ra. Thượng Quan Mẫn Hoa uống nước xong, trấn định lại hoàn toàn rồi mới hỏi: “Bệ hạ có chuyện gì?”

“Không có việc gì thì không thể đến đây à? Đây là hoàng cung của trẫm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không biết hẳn lại dự mưu chuyện gì, thẳng thắn nói ra chuyện đang phải cân nhắc gần đây: “Bệ hạ, bầy tôi của ngài cực kì có năng lực, cũng rất có đầu óc, việc của Lệ Tạ và Hương Ta đang tiến triển rất thuận lợi. Nhưng chuyện đổi lương thực thì không thể gấp gáp được. Chúng ta không thể để Nam Lương cảnh giác mà tăng giá lương thực được!”

Chu Thừa Hi tỏ vẻ không có hứng trí quan tâm, hẳn cười long bào, ngồi xuống chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn ngồi, cầm một cái chén lên chăm chú thưởng thức, vẻ mặt bí hiểm, nàng đoán, đây là điềm báo hẳn chuẩn bị biến thái.

Thượng Quan Mẫn Hoa càng thêm cẩn thận, chú ý chọn từ chọn đề tài sao cho khéo, cố gắng dùng ngữ khí nhu hòa nói chuyện với hẳn: “Nếu bệ hạ lo lắng chuyện kỹ nữ càn rỡ, ảnh hưởng đến năng suất canh tác, nô tì

đảm bảo nhanh nhất thì ba năm, chậm nhất thì năm năm trong Đại Đô sẽ không còn bóng dáng kỹ viện nữa. Khi đó, bệ hạ có thể tìm được thế lực phía sau Thanh Đại Lâu.”

“A, cô định làm thế nào?”

“Nô tỳ chuẩn bị cho những nữ tử có dáng người đẹp đối nghề.”

Ý nàng là người mẫu thời trang, chỉ cần những buổi trình diễn thời trang cổ đại này tiếp tục phát triển thì cái nghề người mẫu này nhất định sẽ xuất hiện. Nàng muốn đưa quy tắc của giới thời trang hiện đại vào nơi này. Mặc dù giới người mẫu cũng không sạch sẽ hơn bao nhiêu, nhưng ít ra cũng có thể đóng cửa đại bộ phận kỹ viện, cũng giảm bớt kha khá số người tìm đến kỹ viện...

Đồng thời, cũng có thể đề cao các ngành sản xuất liên quan khác, tỷ như ngành sản xuất đồng cung đồ, tạp chí hoa hoa công tử gì đó có thể bán chạy như vậy hẳn là vì tập tính của nam tử từ cổ chí kim đều giống nhau.

Nàng nhớ tới tên ăn chơi Lạc Sinh kia, kì thực hẳn có thể làm người mẫu nam. Các phu nhân Nam Lương thực ưạ chuộng mẫu người như hẳn. Nghĩ đến cảnh tượng Lạc Sinh bị mấy bà cô lớn tuổi cơ khát vây quanh thú vị kia, nàng không khỏi cười rộ lên.

Nàng quên mất đây là trước mặt Chu Thừa Hi, Chu Thừa Hi thấy nàng bật cười một mình thì bóp cổ nàng lôi về phía mình, hỏi bằng giọng lạnh như băng: “Cô lại đang nghĩ đến nam nhân nào?” Thượng Quan Mẫn Hoa bị siết đến khó chịu, cắn đầu lưỡi, trả lời cực kì khó khăn: “Anh phát điên cái gì? Ta không phải đang làm việc cho anh sao?”

“Còn dám mạnh miệng! Làm việc cho ta, làm đến tận giường của nam nhân khác rồi! Con mẹ nó, cô không rời được nam nhân à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cơ hồ bị hấn tức chết, trước lúc Chu Thừa Hi lột sạch xiêm y của mình, nàng thét to: “Anh nghe được lời đồn đại ở đâu? Nói rõ cho ta, anh thấy ta lên giường với nam nhân nào? Khốn kiếp, bọn họ đều là thần tử anh kêu đến, bọn họ nghe ta hay nghe anh, còn hoài nghi ta với bọn họ có gì đó, anh bị bệnh à?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Cực hạn

Chu Thừa Hi cúi đầu, nhào người lên, hai tay đè chặt bàn tay nàng xuống, phủ lên người nàng, nhe răng cười: “Có hay không có, ta thử một lần chẳng phải rõ ràng ngay sao?”

“Cút, anh cút cho ta!” Thượng Quan Mẫn Hoa bắt đầu giãy dụa kịch liệt, nàng mới không muốn làm chuyện này với loại ngựa đực không có tiết tháo này đâu. Nàng gầm lên: “Ta chỉ bán mạng cho nhà anh, trong hiệp nghị của chúng ta không bao gồm việc cùng anh lên giường, lăn xuống cho ta!”

Chu Thừa Hi giờ như tên đã lên dây, không thể không bắn, nghe nàng nói như thế, hần khê cười một tiếng, đáy mắt không có ý phản bác mà là đùa cợt nồng đượm: “Thì đã làm sao? Con cô hiện tại đang ở trong tay trẫm, nếu không muốn nó gặp chuyện không may thì ngoan ngoãn đi.”

Vừa nghe xong câu này, Thượng Quan Mẫn Hoa tức rồ phổi. Muốn nàng làm giống cổ nhân, vì con mà chịu nằm dưới thân nam nhân ấy à? Nàng còn không có vĩ đại đến trình độ đó. Nàng nghĩ, nếu thực sự mình rơi xuống cái hoàn cảnh ấy, nàng nhất định sẽ bóp chết con mình trước, sau đó giết kẻ ép buộc nàng kia.”

Cho nên, thừa dịp Chu Thừa Hi cứng rắn tiến vào trong khoảnh khắc mà nàng lơ lửng kia, Thượng Quan Mẫn Hoa cắn cho máu chảy đầm đìa đầu lưỡi, cầm lấy gỏi ngọc hung hăng đập lên đầu đối phương, sợ một lần không đủ còn đập thêm mấy lần. Xác định hần không thể động đậy nữa,

Thượng Quan Mãn Hoa nhào người ra từ dưới thân hấn, càng nghĩ càng điên tiết, lại hết giẫm lại đá lên Chu Thừa Hi đang không thể nhúc nhích.

“Á á á á á~!” Cung nữ nghe được động tĩnh chạy vào, nhìn đến tình trạng thảm thiết như thế, lại thấy hoàng hậu còn đang say sưa hành hung thì hét lên thất thanh: “Kêu la cái gì? Câm miệng ngay cho ta!” Thượng Quan Mãn Hoa đá mệt, lại rút thắt lưng đính ngọc trên long bào ra, chập hai đầu lại, nhân cơ hội này trút cho hết giận rồi tính sau, hoặc là giết quách hấn.

Giết hấn, đáng tiếc, ta còn chưa có hứng thú ấy. Thắt lưng ngọc nhẹ nhàng chảy xuống khỏi lòng bàn tay, nàng nhìn người đã từng là một thiếu niên choai choai ngây ngô tùy ý nàng phát tác kia, không biết từ bao giờ, hai người đã đi đến mức này.

Lã Minh Vọng hô hoán bắt thích khách. Vừa vọt vào trong nhìn thấy cảnh kia thì vội vàng xoay người. Ngăn cản thị vệ tiến vào, chỉ ra lệnh: “Mau! Đi mời quốc sư đến!”

Tần Quan Nguyệt vội vàng đuổi tới. Thấy Thượng Quan Mãn Hoa - mới nói cáo từ với nhau không đến nửa canh giờ - lúc này nàng không còn vẻ bình thản thản nhiên lúc trước nữa, ôm chặt lấy con, ánh mắt hung hãn lại trầm mặc, khí thế kinh người. Lại thấy Chu Thừa Hi, đầu quần đầy băng trắng, trên trán còn thấm ra máu, vẻ mặt lạnh băng, lạnh lùng và vô tình, cười lạnh nhìn nhau.

Lão thật không biết phải nói gì: “Sao lại nháo đến mức độ này?” Linh Lung cúi đầu tiến vào, run rẩy bẩm báo: “Bệ hạ, kẻ vọng ngôn đã trừ!”

Tần Quan Nguyệt phải hỏi Linh Lung mới biết vụ ô long vừa phát sinh. Hôm nay Chu Thừa Hi tâm huyết dâng trào đến thăm hoàng tử trưởng, chợt nghe thấy đám cung nhân kia vui cười trào phúng hoàng hậu đã đội cho hoàng đế bao nhiêu cái nón xanh, hoàng hậu cùng Tuyên tướng quân hàng đêm sinh ca. Lại cùng Lạc Sinh kia bôi lội chơi đùa giữa ban ngày ban

mặt. Lại còn có vẻ cũng có gì đó mờ ám với Nhậm Phục Thu và Giang Nhất Lưu, ai nhiều ai ít, kỹ thuật người nào tốt người nào kém, hoàng hậu thích nhất là người nào...

Chu Thừa Hi nghe được những lời này thì nổi trận lôi đình, không nói hai lời liền gọi người tra khảo.

Lúc Thượng Quan Mẫn Hoa trở về, vừa vặn đụng phải lúc Chu Thừa Hi tức giận ngập đầu. Khánh Đức để thấy hoàng hậu - người trước nay lúc nào cũng hét đến hét đi đối với hắn - hôm nay lại nhẹ nhàng cẩn thận, câu nào câu đấy đều khéo léo, lập tức cảm thấy nàng có vấn đề, hai chuyện này liên hệ với nhau, trong lòng lập tức khẳng định tội của hoàng hậu là thật.

Thấy vẻ dò xét thật sâu trong mắt Tần Quan Nguyệt, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ nhẹ nhàng quay đầu, không thèm nhìn đến. Nàng đang lo nghĩ đã đến lúc xuất tiền riêng, lấy bạc sai người tìm bảo tiêu thôi.

Tần Quan Nguyệt ở bên này đã ra quyết định, trước phải làm sao cho thông bên cửa Chu Thừa Hi đã, lão hỏi: “Diên Khánh, con nói muốn nói chuyện công bằng với Nguyên Thù, nói như vậy sao?”

Chu Thừa Hi từ từ nhắm hai mắt, đằng sau khuôn mặt bình tĩnh giấu diếm lửa giận âm trầm và lạnh lẽo. Hắn tùy ý để thái y đắp thuốc băng bó cho mình, nói: “Miệng đầy dối trá, không nghe cũng thế!” “Cho dù không nghe thì cũng phải tin tưởng nhân cách của Nguyên Thù, sao có thể chụp cái bêu danh kia lên đầu thê tử của mình được?”

“Nàng ta còn dám sinh con cho kẻ khác, trẫm cảm thấy bêu danh kia còn là nhẹ!” Chu Thừa Hi đột nhiên mở mắt ra, lạnh lùng trả lời.

Nhất thời, nhiệt độ trong phòng giảm xuống tột độ cung nhân hậu hạ trong Vĩnh Lạc cung nghe thấy bí mật đòi mạng kia, chẳng những mặt mũi trắng bệnh, tay chân phát run, mà là run rẩy toàn thân. Ngay cả Tần Quan Nguyệt cũng khó có thể tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt được nữa, lão quát:

“Diên Khánh! Thân là vua của một nước, lời nói cử chỉ đều cần cân nhắc. Nguyên Thù là quốc hậu, tất cả đều là gốc rễ quốc gia, sao có thể cho phép người khác nói xấu, cho là bệ hạ cũng không thể tùy ý gièm pha!”

“Chính miệng nàng ta thừa nhận, ta nói xấu nàng ta làm cái gì?” Chu Thừa Hi lười biếng trả lời, đẩy đám cung nữ nhát gan ra tùy ý nói: “Bãi giá Vinh Huệ cung.

Tần Quan Nguyệt cũng không thể giải quyết gia sự hôm nay, lão đau lòng nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, còn đang định nói tốt cho Chu Thừa Hi, Thượng Quan Mẫn Hoa đã sai người tiễn khách. Cuối cùng khi trong phòng chỉ còn Linh Lung, Thượng Quan Mẫn Hoa ôm con, đưa lưng về phía nàng ta hỏi: “Những thứ phụ thân để lại cho ta đâu?”

Linh Lung không có lập tức trả lời. Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng xoay người, trên mặt là vẻ lạnh băng và nghiêm khắc chưa từng thấy, nàng lại hỏi: “Không có ở chỗ người, thì ở chỗ nào?”

“Tiểu Xuân sư phụ!” Linh Lung quỳ ở đằng kia, nhắm mắt lại đáp lời, thân hình của nàng ta bị ai run rẩy. Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi ánh mắt, một lần nữa quay đầu nhìn ra cửa sổ nói: “Đi đổi tiểu Xuân sư phụ về đây, chỗ này không cần người!”

Linh Lung nhẹ giọng rên rỉ, nàng ta dập đầu cúi rạp người xuống đất, một lúc lâu sau mới đứng dậy, chậm chậm bước lùi rời đi.

Chiều muộn, Chương Xuân Triều mặc hoa y ngân kiếm, xuất hiện trong Vĩnh Lạc cung.

Trong Vĩnh Lạc cung không có đốt đèn, Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi sau sa trường hỏi: “Món đồ kia có mang đến không?”

Chương Xuân Triều đáp rất nhẹ: “Đỡ chỗ kia đấy thôi.”

Nghe ra có vẻ tâm trạng lão tốt lắm. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ vỗ tay, cung nữ đốt đèn lên, thắp sáng cả căn phòng tối. Nàng đứng dậy đi tới chỗ thùng gỗ, mở khóa kếp, bên trong là hơn mười bản sổ sách cực dày. Chương Xuân Triều mỉm cười nói: “Đây là khế đất, khế phòng của các loại tửu lâu, sòng bạc, thanh lâu, thêu các tại Mông Thành, Kế Thành, Lạc Thành, cả thay bảy mươi bảy bản – là đồ cưới lão gia chuẩn bị cho tiểu thư Mẫn Hoa.

Mười ba hiệu buôn lương thực, ba trang viên dưới Quảng Mục Lâu, ngân phiếu trăm vạn lượng bạc của tiền trang ở Nam Lương là tiền riêng mà cửu phu nhân để lại cho cô, còn hai mỏ vàng nữa, dành cho cháu ngoại Thượng Quan gia.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tùy ý lật lật mấy cái rồi khóa thùng lại, xoay người đối mặt với lão, hỏi: “Nếu ta không lên tiếng, ông định khi nào mới đưa cho ta?”

Chương Xuân Triều cười tươi như hoa, trong tấm cung của hoàng hậu có một luồng gió lạnh thổi qua, bên ngoài rèm sa cửa sổ hiện lên một bóng đen. Tiếng cười của người này kì thực không ghê rợn kinh khủng gì, chỉ là trong tiếng cười chứa đựng thâm ý khó dò. Tựa như thời khắc này, Thượng Quan Mẫn Hoa thực không đoán được điểm mấu chốt của lão là ở đâu.

Chỉ thấy lão cực kì vui vẻ thoải mái trả lời: “Không phải như vậy. Nếu tiểu thư Mẫn Hoa hiệp trợ Ngọc Sơn quốc sư và thái tử điện hạ, cũng lật lại bản án cho lão gia, thì tất cả thứ này tự nhiên phải quy về tiểu thư Thượng Quan gia.

Thượng Quan Mẫn Hoa nghe hiểu ý này. Nàng hừ lạnh một tiếng, giương mắt nhìn nam tử nghĩ một đặng nói một nẻo này một đường từ đầu tới chân, châm chọc: “Nếu ta không hỏi, mấy thứ này đều về tay đại công tử chứ gì?”

Chương Xuân Triều cười đến quỵến rũ lại xinh đẹp, dùng ngữ điệu cao thấp trầm bổng lại ngân nga trả lời: “Tiểu thư Mẫn Hoa cơ trí, lão gia từng dặn, nếu tiểu thư Mẫn Hoa tròn hai mươi vẫn chưa có lời thì gia sản đứng tên Thượng Quan tộc sẽ về tay tộc trưởng đời tiếp theo.”

Nghe vậy, vẻ mặt của Thượng Quan Mẫn Hoa còn chưa đổi, nhưng con người không tự chủ được mà co rụt lại. Nỗi lòng mãnh liệt như nước. Chương Xuân Triều vẫn có thể từ chỗ biến hóa rất nhỏ đó mà nhìn ra được cảm xúc mà nàng vẫn giấu diếm. Trong mắt lão tỏa ra ý mĩa mai châm chọc cực sâu. Vẻ mặt ấy khiến Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận không thôi: “Ta hi vọng ông có thể nhớ kỹ một chuyện, ta tuyệt đối không để cho hãn giãm lên đầu!”

“Ta thấy cô sinh được một đứa xong là đầu óc bị vào nước hết rồi! Cô lấy gì ra so với hãn?” Chương Xuân Triều lại châm chọc: “Cô cho là hãn sẽ chiều theo ý cô, để cô muốn làm gì thì làm, sẽ nhẫn nại như Tần Quan Nguyệt để cô tha hồ vân vê mấy chuyện chính sự kia? Hạn độ lớn nhất của Khánh Đức để cũng chỉ đến mức nhượng bộ cô bôi nhọ mặt mũi hãn thôi, xù, cô thật sự nghĩ mình là hoàng hậu Đại Chu đấy à?”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cắn môi dưới, càng cắn càng dùng sức, hai mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khiến lòng người run rẩy này. Nàng dường như nhìn thấy điều gì đó mà người khác không thấy. Sau đó nhẹ nhàng cười rộ lên, cười thực khoái trá.

“Cô cười cái gì?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Cường địch

“Ông xem, ta sống bi thảm như vậy, vì sao ta còn có thể cười được?”
Thượng Quan Mẫn Hoa hơi cúi đầu, nhướng mi về phía lão, nguy hiểm lại kì dị, trong giọng nói hiển nhiên đang lộ ra ý xấu, trầm thấp mà có sức nặng: “Đấy là bởi vì ta biết có người còn bi thảm hơn ta.”

Chương Xuân Triều nghĩ nàng đang giở trò tung hỏa mù nên không thèm để ý, quăng vật lão đang cầm trong tay xuống rồi chuẩn bị rời đi. Nhưng câu hỏi của nữ tử đang cúi đầu phía sau lão đã ngăn lại bước chân ấy. Nàng hỏi: “Tín vật đâu?”

Cho dù không có tín vật thì ít nhất cũng phải có một tay quản sự chứ, như Chương Triều Sinh chẳng hạn.

Lão quay đầu lại, thần sắc không thay đổi, vẫn xinh đẹp đến mức khiến người khác mất hồn. Lão nhẹ giọng trả lời: “Tín vật gì?”

“Tiểu Xuân sư phụ, ngài không phải thực sự cho là nữ nhân ngu xuẩn đầu óc bị vào nước như ta đây có thể một khối tài sản cùng nhân thủ lớn như này đấy chứ?” Trong lời nói của Thượng Quan Mẫn Hoa thoạt nghe thì như kính cẩn, thực ra lại chứa đầy ý đùa cợt và mỉa mai. Nàng cười khẽ: “Hay là, các người đang chờ để chia chác mấy thứ này?”

Chương Xuân Triều đứng khựng lại, khuôn mặt có chút vắn vẹo, nhẹ giọng hỏi: “Cô nói cái gì ta nghe không rõ, phiền cô lặp lại lần nữa.”

Quanh thân nam nhân này tỏa ra sát khí âm trầm dày đặc, giống như khi nàng nhìn thấy lão lần đầu tiên dưới tư ngục vậy, xinh đẹp kinh người, nhưng cũng thực khủng bố và đáng sợ. Chu Thừa Hi kia là có thể đoán trước tính tình, hoàn toàn không thể đánh đồng với Chương Xuân Triều. Nhìn lên khuôn mặt quá mức xinh đẹp yêu mị không giống nam nhân này, hai chân của Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không nhịn được mà un lên, nàng nắm chặt hai tay, dưới ánh nhìn của lão mà vô thức rụt lui về phía sau.

Lão không phải Tần Quan Nguyệt, không phải Tư Không Cao, cũng không phải Chính Đức đế - kẻ nắm đại quyền sinh tử trong tay khiến nàng phải cúi đầu mặc dù không cam lòng, lại càng không phải là những cổ nhân khác mà nàng biết có thể để nàng tùy ý xử sự. Ở trên người lão, nàng cảm nhận được một cảm giác đã lâu không thấy. Là cảm giác hưng phấn dậy lên trong lòng khi gặp phải cường địch giữa cảnh chém giết khốc liệt đã giấu tận sâu trong trí nhớ.

Kỳ phùng địch thủ, sẽ chỉ làm cho nàng càng ngày càng không thú vị.

Chỉ cường địch, kẻ áp đảo hết thảy mọi cường địch, coi rẻ tất cả mọi cường địch, mới có thể bức ra được tiềm năng lớn nhất trong đáy lòng nàng, kích thích tính hiếu chiến trong nàng đi đánh bại hắn, làm cho hắn trở thành tù binh của nàng, chinh phục hắn từ trong ý chí!

Cho nên, nàng ngẩng đầu, bắt buộc hai mắt của mình không được trốn tránh, trầm tĩnh nhìn đối phương, cơ mặt bên trái khẽ nhúc nhích, cố gắng gợi lên ý cười khinh miệt, vươn tay trái ra nói: “Chương Xuân Triều, thừa nhận đi, ông cần ta!”

Cặp mắt của Chương Xuân Triều vừa đen nhánh vừa sâu thẳm, như một thanh kiếm sắc vừa ra khỏi vỏ, đang kêu gào đòi uống máu. Lão lạnh lùng nhìn chăm chăm vào đối phương, sau khi đã tin tưởng nữ tử trước mắt này đã tìm lại được loại nhục khí không chấp nhận thất bại như trước kia, lão

bắt đầu cười rộ lên. Nhè nhàng. Ôn nhu. Nhưng sừng khói, như mộng ảo. Lão nói: “Cô có biết ta muốn cái gì không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nâng cằm lên, ánh mắt sắc bén mà cứng rắn, trả lời rất tự tin: “Ngày mà ta nắm được Thượng Quan gia trong tay, chính là ngày ông được thoát thân.”

“Lấy tình cảnh hiện tại này của cô, nói như thế chẳng phải quá buồn cười sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa bị chặn họng, nàng cố lấy lại dũng khí nói tiếp: “Đúng vậy, tình cảnh của ta hiện tại rất tệ, nhìn như cao quý, kì thực nguy cơ đầy rẫy. Nhưng là ta lại chiếm được sự tín nhiệm và ân sủng của Chu Thừa Hi hơn hẳn Thượng Quan Cẩm Hoa!”

Thượng Quan Cẩm Hoa muốn quay về nắm giữ của Thượng Quan gia tộc, tái hiện lại phong thái của gia tộc ngày xưa thì cũng phải xem nàng hoặc hoàng đế có cho phép hay không.

Chương Xuân Triều nhìn nàng một cái với ý tán thưởng, sát ý lạnh băng giữa hai đầu lông mày nhạt đi, lão ta cười đến sâu sau, như khiêu khích, lại như vui đùa: “Ta thấy đại công tử có vẻ vẫn rất yêu thương mọi người này là cô, vì sao cô lại đối xử với hắn ta như thế?”

“Một núi không thể có hai hổ!” Nàng gần như là cắn đầu lưỡi để nói ra câu này. Năm xưa, chuyện ai cứu ai, ai hại ai đã sớm mơ hồ trong kí ức, nhưng ác mộng của nàng vẫn đang tiếp tục, tôn nghiêm của nàng vẫn đang bị đả kích, sự sinh tồn của nàng phải được nắm trong tay chính nàng.

Chương Xuân Triều hòa dịu bầu không khí xung quanh mình, hỏi với vẻ tùy ý như tán gẫu việc nhà: “Kể cả công chúa đương triều xuất giá cũng không có hồi môn lớn như thế, sao cô lại nghĩ như thế?”

Bởi vì lão nói lão chỉ làm cho lão hồ li ba việc, khi đó nàng đã để ý rồi: Đi Nam Lương cứu nàng một lần, lúc nàng mới vào hoàng cung đi bảo vệ nàng một lần, việc cuối cùng chắc chắn là làm vì Thượng Quan Cẩm Hoa. Mặc dù nàng không biết ở giữa đã phát sinh chuyện gì, nhưng hiển nhiên giữa hai huynh đệ họ Chương đã xuất hiện sự khác nhau nghiêm trọng.

Thượng Quan Mẫn Hoa dùng ý chí cứng rắn cố gắng ngăn chặn niềm vui trong lòng mình, nàng nói: “Bởi vì ta biết, muốn thừa kế khối tài sản khổng lồ như vậy một cách thuận lợi thì không thể tùy tiện lấy ra, mà phải phụ thuộc vào một số người.”

“Mấy năm?”

“Chu Thừa Hi chậm nhất cũng chỉ năm năm nữa là ra tay. Kế hoạch bình định hai nước Nam Bắc, thống nhất ba nước của Tần Quan Nguyệt ít nhất cũng cần năm năm.” Thượng Quan Mẫn Hoa ước đoán một khoảng thời gian dài nhất: “Cho nên, mười năm!”

Chương Xuân Triều nghe vậy, ánh mắt kiên quyết, phẩy đại bào cầm tú đáp: “Được, ta cho cô mười năm!”

Không biết lão biến ở đâu ra được một cái bát, bên trong rót đầy rượu, tỏa ra mùi hương say người. Lão ta lại ném ra một con dao bảo: “Trích máu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa áp chế ngờ vực trong lòng, nhanh chóng cắt cổ tay trích máu. Chương Xuân Triều uống một hơi cạn sạch bát máu loãng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Thấy nàng không có phản ứng gì thì thân nhiên giải thích: “Có một loại độc, chỉ có cốt nhục của Thượng Quan gia mới giải được!”

“A.” Ngoại trừ một chữ này, nàng thực sự không nghĩ ra câu gì để nói.

Chương Xuân Triều cực kì vừa lòng với thái độ ung dung trấn định của nàng: “Tiểu thư Mẫn Hoa, đừng để ta phải thất vọng!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đến lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lưng nàng bắt đầu ấm ướt vì mồ hôi lạnh, nàng bình tĩnh đưa ra yêu cầu: “Xin Tiểu Xuân sư phụ canh giữ Vĩnh Lạc cung này, bản cung không muốn trở mặt với Khánh Đức đế.” “Ô, chuyện này có vẻ thú vị đấy, đã xảy ra chuyện gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn vào lòng bàn tay mình, nghĩ nghĩ. Việc hoàng đế bắt đầu nảy sinh sát ý đối với kẻ không thể rời đi hoàng cung là nàng đây có ý nghĩa gì? Tự chịu diệt vong! Cho nên, nàng muốn cắt đứt hoàn toàn ý nghĩ trong đầu mình, nàng nói: “Hắn muốn giết con ta!”

Chương Xuân Triều bị chọc cười, hoàn toàn không còn vẻ nguy hiểm âm trầm như trước đó: “Khánh Đức đế này cũng thật thú vị, con của thái tử phi còn có thể đem ra dùng làm lợi ích trao đổi với cha vợ, con của Vương thực nghi thì để lấy ra làm con mồi cho quân phản loạn, thế thì con cô bây giờ hẳn giết để làm cái gì? Cô khẳng định hẳn thật sự muốn giết?”

Nàng kìm chặt khóe môi đáp lại: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, Khánh Đức đế không biết đứa nhỏ là con hắn!”

“Được lắm, hoàng hậu nương nương, ta càng ngày càng tin tưởng cô rồi đấy!” Chương Xuân Triều cười đến thoải mái: “Dám lôi cả tên họ hoàng đế đương triều ra mà quát mắng, lại lạng lẽ đội cho hoàng đế một cái nón xanh, còn có được đặc quyền chia xẻ quân quyền. Ta không hiểu kỳ cô làm gì để có được hết thảy những điều đó, ta chỉ muốn xem xem Khánh Đức đế có thể nhẫn nại bao lâu?”

“Rồi ông sẽ nhìn thấy, nhanh thôi!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói thêm gì nữa.

Chương Xuân Triều cười nhẹ, càng khiến cho tòa Vĩnh Lạc cung này thêm phần âm u lạnh lẽo. Lão khoát tay một cái, trong đại điện đột ngột xuất hiện một bóng đen, thân hình còn biến ảo dưới ánh nến. Chương Xuân Triều nói: “Từ giờ về sau, nàng chính là chủ tử của người!”

Thượng Quan Mẫn Hoa liếc mắt sang, lắc đầu nói: “Nhiệm vụ của người, bảo vệ con ta.”

Bóng đen cúi đầu lên tiếng vâng rồi lập tức biến mất hết như lúc xuất hiện, không tạo ra một chút tiếng động, dù chỉ là một tiếng gió.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Điệu thấp

Bao lần thỏ bạc ác vàng, trong cung yên lặng, cấm quân thị vệ nhanh chóng bị thay đổi một loạt, xung quanh Vĩnh Lạc cung của hoàng hậu chẳng biết tự bao giờ đã đổi thành một loạt nội vệ của Bắc Nha cấm quân.

Khi Khánh Đức đế tìm đến hoàng hậu luôn tìm không thấy. Lúc ấy, nếu Thượng Quan Mẫn Hoa không phải ở một góc khác của hoa viên thì cũng đang ở một cung điện nào đó. Có khi, từ phía xa xa nhìn thấy một nam tử y phục tung bay trong gió, tóc buộc cao như trích tiên cùng hoàng hậu đứng kề vai thân mật, Khánh Đức đế chỉ có thể đầy mặt giận dữ mà rời đi.

Chương Xuân Triều không thể ngăn cản vua một nước giá lâm Vĩnh Lạc cung, nhưng nhân thủ lão an bài đủ để khiến Khánh Đức đế không thể chạm vào một góc áo của hoàng hậu. Hoàng hậu cùng nội thị của nàng thường xuyên đánh cầm múa kiếm, một ôn nhu uyển chuyển, một tiêu sái phong lưu, tình cảnh kì dị và nóng bỏng bức này liên tục trình diễn trong hoàng cung Đại Chu, lời đồn đại về chuyện tình của hoàng hậu nhanh chóng lan khắp các ngõ ngách, theo nhiều loại góc độ làm rung chuyển cả Đại Chu. Có lẽ còn lan tỏa đến cả Nam Lương, Bắc Mạc cũng không chừng.

Một thời gian sau nữa thì bóng dáng của Khánh Đức đế cũng dần biến mất không vết tích khỏi Vĩnh Lạc cung, lúc lâm triều cũng không còn cho nàng đặc quyền cùng thảo luận chính sự, ngay cả tiệc chọn đồ vật đoán tương lai của hoàng tử trưởng cũng bị hủy bỏ. Nghe nói cung điện của hoàng hậu có thể so với lãnh cung. Nhân gian lại càng đồng tình với vị

hoàng hậu vừa có trí tuệ, vừa rộng lượng, lại còn xinh đẹp tuyệt luân nhưng vận mệnh thì kém may mắn này của Đại Chu.

Ngòi bút của văn võ bá quan chĩa vào hoàng hậu cũng dần yên tĩnh, bởi vì bọn họ phát hiện ra một nhân vật cũng gây tranh cãi không kém khác: Trưởng công chúa Chu Thừa Giản. Vị trưởng công chúa có vô số thần tử phủ phục dưới váy này, bởi vì được Khánh Đức đế khoan dung, vào sống trong thái tử phủ ngày xưa, cũng công nhiên nuôi nam sủng, không coi đức hạnh lễ tiết ra gì. Đồng thời, sinh hoạt lãng phí, kích thích đám bách quan đang bị giám sát tư giày vò đến mòn hai chữ thanh quan oán giận không thôi.

Khi có người buộc tội trưởng công chúa, Khánh Đức đế mắt cũng không thèm nâng, thản nhiên nói một câu. Hoàng tử trước đây đã phải chịu hi sinh nhiều cho Đại Chu, trăm chỉ hi vọng có thể bồi thường nàng. Vì thế, mọi người câm miệng. Lúc nhận được thiệp mời thiệp vàng từ phủ của trưởng công chúa thì mồ hôi lạnh ứa ra, tay run rẩy bọc một bọc ngân phiếu cùng phu nhân đến dự cái hội trình diễn thời trang cổ đại tên là “Phong hoa tuyết nguyệt” kia.

Tất cả mọi người đều biết, phủ trưởng công chúa là nhập bất phu xuất, toàn dựa vào tư khố của Khánh Đức đế cung cấp, nhưng vẫn không đủ. Cho nên, mỗi người đều biết lần này đến dự tiệc là muốn bọn họ phải biểu bực cho trưởng công chúa. Bọn họ cứ nghĩ mình phải đến lấy tiền đổi một đồng vải rách, dù sao độ điên của trưởng công chúa thì chẳng ai lạ cả, nào biết đâu bọn họ nào có cơ hội móc đám ngân phiếu đau khổ trong túi mình ra đâu?

“Chín trăm lượng, khách quý lô ghế số một đặt trước bộ lâm song Hàn Giang Tuyết!”

“Ba ngàn lượng, bộ hoàng tước Minh Thúy Liễu này cứu phu nhân nhà ta mua!”

“Một ngàn tám trăm lương, Tịch Chiếu Y do Thái Nương may, chưa bao gồm trang sức.”

Ngày đó, thềm cửa nhà trưởng công chúa bị giẫm hỏng. Ngày đó, quan viên ngoài tứ phẩm của Đại Đô bởi vì trong túi không có bao nhiêu tiền mà bị phu nhân nhà mình lờm nguýt khinh thường không thôi. Ngày đó, hội trình diễn thời trang cổ đại do mô hình Lệ Tạ triển khai thu được thành quả chưa từng có. Đơn đặt hàng từ phu nhân các châu phủ gửi đến đã xếp đến ba năm về sau. Chương quần của thêu phương các nơi cứ thế chiếu theo mô hình ở Đại Đô mà làm. Đám người Nhậm Phục Thu thống khổ bận rộn, bọn họ tuyển hết đám thợ thủ này đến đám thợ thủ khác nhưng nhân lực vẫn thiếu trầm trọng.

“Ông mà mặc kệ!” Lạc Sinh vọt đến trước cửa Vĩnh Lạc cung định xông vào. Vừa lúc gặp được một tần phi của hậu cung ôm cái bụng lớn đi về phía hoàng hậu thỉnh an. Hắn thấy tò mò, túm tay áo Giang Nhất Lưu lại hỏi: “Từ bao giờ trong cung xuất hiện thêm một nữ nhân như vậy?”

Giang Nhất Lưu giật tay áo mình về, mặt không đổi sắc đáp lời: “Tô Huệ phi của Vinh Huệ cung, tiểu thị nữ của Giang Hoa phi. Có lẽ tháng sau chính là Tả hoàng hậu của hoàng cung!”

“Tả hoàng hậu?” Lạc Sinh kinh ngạc tột độ, đợt vừa rồi vì hắn phải đến các nơi đẩy mạnh phong trào thời trang phát triển, thành ra trở về đã thấy hoàng cung thay đổi thế này. “Cái vị trong Vĩnh Lạc cung kia để yên á?”

“Nàng ta làm ra chuyện gièm pha kia...” Nhậm Phục Thu mím môi không nói ra nguyên nhân cụ thể, “Bệ hạ chưa ban chết cho nàng ta đã là ân điển rồi!”

Lạc Sinh vượt vượt cái cảm nhẫn nại của mình: “Cùng Chương thống lĩnh à? Ta cảm thấy trong chuyện này có cổ quái!”

Nhậm Phục Thu cảm tức trừng hăn, trả lời: “Chuyện giữa nàng ta với bệ hạ thì trong số bọn ta có ai không rõ đâu? Nàng ta có thể làm ra loại chuyện này, ta chẳng cảm thấy kì quái cái khi gì đâu!”

Lạc Sinh nghĩ nghĩ một lát, lại nói hăn là đến tìm Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi chuyện, mới mặc kệ ai đúng ai sai. Hăn không nghe khuyên bảo ngăn cản, đẩy hết người ngăn trở mình đi vào Vĩnh Lạc cung, thế nhưng ngay cả cung nữ bên cạnh hoàng hậu còn chưa nhìn thấy được mặt thì đã bị người mời ra ngoài cực kì lễ độ.

Hăn rất tức giận, khuôn mặt nhả nhận tuần tú kia vặn vẹo thành một đoàn, hăn chỉ vào mũi người ta mắng: “Nàng ta là cái cọng hành gì? Dám đá ông đây ra ngoài?”

Bốn người khác lắc đầu, mặt quay về phía Việt Dương Điện nói: “Nàng ta ngay cả bệ hạ cũng dám đá, huống gì là người?”

“Có nhầm không đấy, nàng ta cãi nhau với bệ hạ thì liên quan gì đến bọn ta? Ta đây bây giờ đang làm việc cho hai người bọn họ nhá!” Lạc Sinh tức giận chần, hăn bị nhiệm vụ mà hai người đế hậu phân cho ép đến choáng váng đầu, nhin không được lại bắt đầu buồn dứa lê: “Lần nháo này cũng đến nửa năm rồi ấy nhỉ?”

“Sắp có chỉ rồi...” Giang Nhất Lưu lãnh đạm thả ra tin tức mới nhất: “Bệ hạ muốn phong cái vị trong Vinh Huệ cung làm Tả hậu, nói là muốn cho nàng ta biết điều một chút, các người đoán xem nàng ta phản ứng thế nào?”

“Thế nào là thế nào, người nói nhanh đi xem nào!” Mọi người quay đầu nhìn Tuyên Sở, thì ra kẻ rối loạn nhất kêu lớn tiếng hơn bất cứ ai chính là hăn. Sử Nghiêu tiếp lời: “Hoàng hậu lệnh cho cung nữ thân cận đến Vinh Huệ cung đưa phượng ấn, Tô Huệ phi vừa nhận lấy đã bị bệ hạ tát cho một

cái lật mặt. Đến nay phượng ấn của lục cung còn đang nằm trong đáy áo của hồ sen trước Vinh Huệ cung kia kìa!”

Lạc Sinh ngoáy ngoáy lỗ tai: “Xem ra thoát nhìn thì hoàng đế bệ hạ của chúng ta vẫn thiên vị Vĩnh Lạc cung đi, không có việc gì rồi, nói không chừng một thời gian nữa liền ổn cả thôi.”

Nhậm Phục Thu phản bác: “Bệ hạ đã chỉ định con trai của Vinh Huệ cung sẽ trở thành thái tử tương lai của Đại Chu.”

Giang Nhất Lưu xoay xoay cây quạt trong tay, trào phúng: “Có sủng nữa thì chẳng lẽ có thể đưa nàng ta vào đến Việt Dương điện chắc? A Thu, đừng quá thân cận với muội muội người, mấy lời cứu mạng của hoàng hậu năm xưa ấy, người thành thoảng cứ lấy ra nhấm lại đi hơn!”

Lạc Sinh giận dữ đập cái rầm lên mặt bàn đá, gầm lên: “Nói chuyện này làm cái gì, quan trọng hơn cả là chuyện bọn ta đang làm bây giờ đây này. Chẳng lẽ cứ làm một nửa rồi dừng lại thế này à, thế thì bạc đầu tư vào cứ để mất trắng à!”

“Không gặp được người, thì làm được cái việc gì?” Giang Nhất Lưu lúc nặng lúc nhẹ vuốt vuốt cán quạt, hần nói tiếp: “Sách lược bên tay không được rồi, theo không kịp hướng mà nàng ta vạch ra, khó làm.”

Nhậm Phục Thu nghiêm mặt, tiếp một câu: “Bản vẽ xây dựng của ta còn đang chờ nàng ta gặt đầu.”

Tuyên Sở cùng Sử Nghiêu cũng có chuyện muốn tìm Thượng Quan Mẫn Hoa, cũng chất chứa cực kì nhiều oán hận với tòa Vĩnh Lạc cung vắng lặng này. Lạc Sinh cực kì điên hần ở bên ngoài chạy đôn chạy đáo nửa năm trời, thành quả lại chẳng có ai thêm nghiệm thu, tức đến phát điên đi được! Hần quát: “Ông đây mà điên lên ấy à, ông đi rỉ tai Thượng Quan Cẩm Hoa, nói cho hần biết ai cản trở sau lưng cho hai huynh muội bọn họ tự giày vò nhau đi!”

Đang chửi bới sôi nổi, một cung nữ lanh lợi nhu thuận đã đến đình nghỉ mát giữa hoa viên, lên tiếng: “Năm vị đại nhân, nương nương cho mời.”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi giữa vườn cây cách bọn họ không xa, trên mặt cô trải một tấm thảm mềm và dày, bày xuống mấy rổ hoa qua, tiểu hoàng tử đang ra sức bò đến bò đi trên mặt thảm mềm mại, cực kì hăng hái đuổi theo con chuồn chuồn trúc giắt trước mặt nó.

Năm người đồng loạt giật mình, so với vẻ thoái mái thông dong vui vẻ của hoàng hậu thì lửa giận và tâm trạng âm trầm của Khánh Đức để lại có vẻ thừa thãi thật đấy.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Điểm mấu chốt

Gió mát phất qua mặt, hàng dương liễu nhẹ đưa, hai mẹ con vui vẻ hòa thuận, tình cảnh ấm áp động lòng người như thế khiến người ta luyến tiếc cắt ngang.

Thượng Quan Mẫn Hoa đầy mặt tươi cười, đùa con, lơ đễnh hỏi: “Có việc nói luôn, nhìn các người đi, đều thành bà ba hoa rồi.”

“Còn không phải bị cô hại!” Lạc Sinh vừa rống lên một câu đã bị Tuyên Sở với Sử Nghiêu che miệng kéo lại phía sau, Nhậm Phục Thu cùng Giang Nhất Lưu nén giận, đưa hết tấu chương sổ sách lên, Thượng Quan Mẫn Hoa đang phe phẩy cây cần treo chuồn chuồn trúc, cũng không xem mấy thứ đó.

“Vì sao không xem?”

“Chẳng lẽ các anh cho rằng mình không bằng ta?”

“Sao có thể như vậy được?” Nhậm Phục Thu cùng Giang Nhất Lưu đồng thanh phản bác, lời vừa nói ra miệng hai người họ mới tỉnh ngộ...

Thượng Quan Mẫn Hoa ngoái đầu nhìn lại, ý cười càng sâu: “Ta cũng nghĩ thế.”

Lạc Sinh mấy lần muốn mở miệng nói chuyện đều bị ý cười đầy chế nhạo của đối phương đè nén mà nhịn xuống. Chỉ như thế đã nhẹ nhàng đuổi được ba người họ rồi. Tuyên Sở vai mang trách nhiệm nặng nề, tiến lên

từng bước ôm quyền, thành khẩn trả lời rằng có rất nhiều thứ mà bọn họ chưa từng tiếp xúc bao giờ, sợ rằng trong quá trình thực hiện sẽ xuất hiện sai sót, kế hoạch đổ bể, còn xin hoàng hậu suy tính vì Đại Chu, vân vân và vê vê.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười nhìn hẳn, cặp mắt đen láy vừa chuyên, trực tiếp nói ra: “Tính toán trước sau, nắm chắc đại cục, chú ý chi tiết, nghĩ xa hơn về phương hướng phát triển sau này, cứ thế chắc chắn sẽ không xảy ra đại loạn.”

Sự trầm mặc mà áp lực trong không khí tăng vọt, thỉnh thoảng lại lẫn vào tiếng cười khanh khách của hoàng tử trưởng. Lạc Sinh đè nén tức giận, rốt cục cũng phải gào lên: “Phương án cụ thể đâu?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhú mày, hỏi lại hẳn: “Nếu mọi thứ đều cần ta quyết định thì cần các anh làm gì?”

Đám người Nhậm Phục Thu tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Vẫn là Tuyên Sở - kẻ theo như lời đồn là có quan hệ ái muội với hoàng hậu đành mặt dày đưa ra một vấn đề cực kì trọng yếu để gây chú ý với đối phương. Hẳn nói: “Dưới Tấn Hà giá tơ bông tăng lên, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của cả ngành sản xuất. Nam Lương bên kia sông như hổ rình mồi, chỉ chăm chăm nhân cơ hội chia xẻ lợi ích, làm thế nào để ứng phó?”

Thượng Quan Mẫn Hoa trầm tư một lát rồi nói: “Giá tơ bông tăng lên là việc đã được dự đoán trước, ta vốn có ý làm cho càng nhiều người đổi nghề đi trồng trọt, trên làm dưới theo, có thể nhanh chóng giải quyết được tình trạng thừa người lại thiếu canh tác. Chỉ là không ngờ các anh không có một ai nghĩ đến điều ấy.”

Nhậm Phục Thu ngắt lời nàng: “Bọn ta đúng là không ngờ, bởi vì tháng trước quốc sư đã đốc thúc Thượng Quan Cẩm Hoa đi làm rồi. Đô Thủy Giám làm rất khá, ba tháng sau là có thể thấy được hiệu quả.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nướng mắt nhìn hấn một cái, nàng chính là tò mò về địch ý của hấn với mình, đáy lòng lại không suy nghĩ sâu xa. Con trai của nàng đã chạy đến bên cạnh nàng, chu cái miệng bé xinh ra cắn cắn đầu ngón tay của nàng chảy dãi, nàng phân tâm: “Ồ, thế thì sẽ không có vấn đề gì lớn rồi. Những chuyện khác ta tin các người đều có thể giải quyết hết!”

Nàng thoái thác tất cả mọi chuyện, lực chú ý của nàng hoàn toàn đặt lên con mình. Giang Nhất Lưu căn rắng hỏi một câu: “Việc tiêu thụ hàng ở Nam Lương gặp khó khăn rất lớn. Thói quen và phong tục của quý tộc ở đó không giống với chúng ta. Vương tử Lương Tố cũng đã bắt đầu cảnh giác, cấm việc thông thương hàng hóa hai bờ Nam Bắc.

“Vụ đặt hàng cao cấp đi không thông thì các người không biết đi theo đường thị trường bình dân sao?” Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, chỉ điếm: “Trên báo cáo Sử Nghiêu đệ trình lên kia có nói, người Nam Lương yêu thích trang phục kỳ sĩ của phương Bắc, anh bảo nhà thiết kế của Sơ Thiện Đường sửa một chút là có thể giải quyết vấn đề rồi còn gì?”

“Làm sao ta biết, cô lại không nói cho ta!”

“Cái này còn cần người ta nói sao?”

Giang Nhất Lưu tức giận đến mức vung thẳng nắm đấm lên, may mắn người bên cạnh hấn nhanh chóng ngăn lại được nên nắm đấm kia mới không nện lên người hoàng hậu.

Thượng Quan Mẫn Hoa bảo thị nữ ôm hoàng tử trưởng lên, những người khác thì thu dọn khăn thảm, trước khi rời đi, ánh mắt nàng dời đến chỗ Tuyên Sở, dùng ánh mắt hỏi hấn xem còn có vấn đề gì khó giải quyết nào cần nàng giải đáp không.

Tuyên Sở nhìn trái liếc phải, bốn người còn lại đã trốn xa, hấn nhíu mày lầm bầm nói: “Ta đã hiểu rồi, chuyện này là để sinh tiền để bạc cho hoàng

hậu nương nương, chứ không có nửa phần ưu việt nào cho bọn ta.”

Ánh mắt Thượng Quan Mẫn Hoa sáng lên lấp lánh, vẻ bất ngờ chợt hiện, nàng nói: “Cuối cùng cũng có kẻ hiểu được. Tuyên tướng quân, bản cung còn chưa cảm ơn anh giao chuyện buôn bán của thêu trang Lạc Thành cho Kim lão bản đâu.”

Tuyên Sở vội bước lui mấy bước dài, nhỏ giọng đáp: “Không dám.”

“Hắn là vậy, nhưng mà ta nói Tuyên tướng quân, anh tới gần chút đi, cách xa như vậy làm gì? Bản cung cũng sẽ không ăn anh!”

Thượng Quan Mẫn Hoa vừa oán trách xong, Tuyên Sở kia đã toàn thân run lên, sắc mặt biến thành màu đen, khi bàn tay của hoàng hậu sắp chạm đến thân thể hắn thì nhanh như chớp bắn ra khỏi Vĩnh Lạc Cung. Thấy thế, Thượng Quan Mẫn Hoa cười đến gập bụng. Con trai nàng đang nằm yên trong lòng thị nữ cũng xoay người, cười khanh khách, vươn hai tay ra muốn mẹ ôm. Nàng ôm lấy con, ý cười trên khóe môi còn chưa ta, đã nhìn thấy dưới hàng liểu có bóng người hiện lên.

Nàng thu liễm ý cười, nói với hai bên: “Đi xuống!”

Chỉ chốc lát sau, Chương Xuân Triều đã đi đến trước mặt nàng. Ánh mắt tà mị sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, hắn vươn ngón tay sờ sờ một bên má phúng phính mịn màng của hoàng tử trường, khẽ cười: “Tiểu tử này trông thật khỏe mạnh!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy tay lão ra, đổi tay ôm con rồi nói: “Có việc nói nhanh!”

“Haha, tiểu thư Mẫn Hoa, ta muốn nói gì cô còn không biết sao?”

Ý cười châm chọc của Chương Xuân Triều còn chưa đạt đáy mắt, Thượng Quan Mẫn Hoa ôm chặt con, muốn từ trên thân hình bé bỏng đó

tìm được sức mạnh kiên cường, nhưng mà, vẫn không thể làm ấm hàn băng kết trong đáy lòng nàng.

Đầu nàng cơ hồ đã vùi vào trong bọc tã của con, giọng nàng rầu rĩ truyền ra: “Không giết không được sao?”

“Đúng là lòng dạ đàn bà,” Chương Xuân Triều nguýt một cái rồi cười nói: “Không cần cô ra tay, ta sẽ giải quyết.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cắn chặt răng, lắc đầu không nói. Ý cười trên mặt Chương Xuân Triều càng sâu thêm, giọng điệu càng thêm châm chọc: “Cô đang muốn tìm đường chết sao? Cho dù cô không sợ chết, nhưng còn con cô thì sao? Cô có thể cam đoan nó không chết giữa độc kế trong cung sao?”

Nàng làm sao mà không biết những câu lão nói đều có lý, nếu không trừ bỏ kẻ trong Vinh Huệ Cung kia, thì ngày sau người chịu khổ chính là nàng và con trai của nàng. Nhưng mà nàng thực sự không thể giết người. Chỉ cần vừa nghĩ đến đó là một thai phụ đang mang thai tháng thứ sáu thì ác mộng năm nào lại ập đến, đánh sâu vào trái tim yếu ớt chẳng kịp phòng bị của nàng.

Nàng nghĩ một lúc, khóa chặt nụ cười điểm dưới đáy lòng không cho người khác nhìn thấy rồi ngẩng đầu kiên định đáp: “Giết được người thứ nhất này đi nữa, sau này cũng còn vô số. Chu Thừa Hi cũng không phải kẻ dễ qua mặt, huống hồ Tần Quan Nguyệt cũng sẽ không để mặc ông tác loạn hậu cung. Hơn nữa,...” nàng có chút không chắc chắn, giọng nói ngập ngừng mà tiếp: “Hắn đối với ta... hắn là còn vài phần tình ý, không đến mức phải động thủ sớm như thế, chúng ta còn thời gian, không vội.”

Chương Xuân Triều lạnh lùng nhìn nàng đang ra vẻ trấn định, mắng nàng lạnh băng: “Nếu dám nói với hắn là không phải con của hắn thì nên biết sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày này.”

“Phải, ta đã biết từ lâu rồi, hiện giờ ta đang hối hận đây, ông đoán đúng hết rồi, được chưa?” Bị nói toạc tâm sự, Thượng Quan Mẫn Hoa thẹn quá thành giận, nàng nổi giận đùng đùng quát lên: “Ta vốn không muốn ở lại đây, nhưng là tên vô liêm sỉ kia lại lấy con ta ra ép ta thì không được rồi khỏi nơi này! Ta có thể không tin thần phật, nhưng ta không thể lấy con ta ra mạo hiểm, ông có hiểu không?”

Nó quan trọng hơn so với bất cứ kẻ nào hay bất cứ chuyện gì, ta muốn trừ bỏ cái vị trong Vinh Huệ Cung kia hơn bất cứ ai, hoặc là xử lý gọn Chu Thừa Hi để nhất lao vĩnh diệt, nhưng nếu đại khai sát giới, ông có thể tưởng tượng ta sẽ biến thành bộ dạng đáng sợ cỡ nào không?

Ta không thể để con ta nhớ tới mẫu thân nó là kẻ mưu sát, ta cũng không biến nó thành kẻ lãnh huyết vô tình giống như kẻ khác trong hoàng cung này! Ông có hiểu không?”

“Giờ thì ta đã hiểu!” Chương Xuân Triều vẻ mặt mê mang, lão vươn tay nhẹ nhàng lau qua hai gò má của nữ tử, thu tay lại đặt trước mặt cẩn thận nhìn, bọt nước trên ngón tay trong suốt và lấp lánh dưới ánh mặt trời, vẻ mặt lão thực hoang mang: “Không giết thì không giết, có cái gì mà khóc?” “Không phải,” Thượng Quan Mẫn Hoa nhanh chóng phản bác, nàng khẽ trát mắt, thấy mình thất thố liền lập tức xoay người: “Điểm mấu chốt của ta thì tự ta biết, ông cứ quản lý mọi chuyện bên ngoài cho tốt là được, vẫn cứ chiếu theo kế hoạch ban đầu của chúng ta, nắm chắc thời gian mà làm. Chỉ cần lộ ra ngoài một số cửa hàng, còn thực lực thật sự thì chuyển hết vào chỗ tối, nhất là một số đã qua tay đại sư gia kia, có thể bỏ thì bỏ, không thể bỏ cũng phải bỏ!”

Lời này bảo là để nói cho Chương Xuân Triều nghe, còn không bằng là để Thượng Quan Mẫn Hoa dùng để an ủi chính mình: Giết người không phải là chuyện bắt buộc phải làm, xem đi, nàng đã chuẩn bị đối ứng với cung biến rất tốt rồi đấy thôi.

Phía sau lặng yên không một tiếng động, nàng nghĩ lão ta đã lui ra. Ngẫm nghĩ một chút, vừa xoay người liền ngã vào trong một lồng ngực lạnh như băng, sau đó là cánh tay quấn chặt lấy thắt lưng nàng, nàng kinh ngạc, nhìn vào đáy mắt Chương Xuân Triều, mê loạn mà kỳ dị. Đôi môi lão đỏ tươi, hơi thở ấm áp gần kề trong gang tấc, nàng vừa nín thở, môi hôn cực kì ấm nóng của Chương Xuân Triều đã rơi xuống. Còn chưa kịp cảm nhận đó là cảm giác gì thì tiếng hét chói tai của thị nữ, tiếng khóc ré của con trai cùng với tiếng rống giận dữ của Chu Thừa Hi đã cắt ngang cái ôm hôn bất thành linh đó.

Chu Thừa Hi vươn tay đang định cướp người về, Chương Xuân Triều đã khôi phục thái độ bình thường, một phen chế trụ cổ tay của vị họ Chu kia, lạnh lùng nói: “Người còn không xứng!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đứng ở giữa, khóe mắt nàng liếc về bên trái chỉ nhìn thấy bóng Chu Thừa Hi, chuyển hướng sang bên phải, ngay cả góc áo của Chương Xuân Triều đều không kịp nhìn đến. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, ngón tay sờ lên môi mình, âm thầm đoán nguyên nhân làm Chương Xuân Triều xúc động: Chẳng lẽ bộ dạng lơ đãng rơi nước mắt của mình làm cho người ta thấy mà thương tiếc?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hoa nở

Cuối tháng sáu năm Khánh Đức thứ năm, Tô Huệ phi sinh hạ long tử, đúng vào lúc Khánh Đức để đi tuần xuống phía Nam Tấn Hà, khi cung nhân báo tin vui ấy, trên mặt vị hoàng đế trẻ tuổi này nhìn không ra hỉ giận, chỉ qua loa hạ chỉ cho Vinh Huệ cung, ban tên cho hoàng tử là Chu Tập Hạo, Tô Huệ phi chuyển ra khỏi Vinh Huệ cung, ban tặng Trang Huệ điện, về phần chuyện phong làm Tả hậu thì một chữ cũng không thấy nói gì.

Sau khi từ cuộc Nam tuần trở về hoàng cung, Khánh Đức để lại mất hứng thú với Tô Huệ phi, say mê một nữ tử thần bí mang về từ chuyến Nam tuần. Nghe cung nhân đồn lén, nữ tử họ Thái kia bề ngoài thì ôn nhu tinh tế, trong lại cực kì to gan nhiệt tình, có đến chín phần là giống với Vương thực nghi năm đó, Khánh Đức để thậm chí ngầm đồng ý nàng ta bước vào Nghị Sự Điện.

Hoàng hậu thất sủng nhưng vẫn có được phượng ấn như cũ. Nữ nhân từng làm mộng đẹp được ngồi lên ngôi song hậu kia, kết cục của việc thất sủng hiển nhiên rất tệ. Nàng ta chạy đến Việt Dương Điện náo loạn vài lần cũng không thấy được hoàng đế. Mắt thấy thời điểm chọn đồ vật đoán tương lai của nhị hoàng tử đã tới gần, Tô Huệ phi lại càng nôn nóng, ngày ngày đập phá đồ đạc và đánh chửi cung nữ trong Trang Huệ điện để hết giận.

Hoàng hậu chưởng quản lục cung, chuyện của hậu cung cho dù Thượng Quan Mẫn Hoa không muốn quản thì hạ nhân của nàng vẫn sẽ báo cáo toàn bộ mọi chuyện cho nàng như cũ. Điều này làm cho Thượng Quan Mẫn Hoa

cảm thấy thực phiền chán, nhất là về chuyện của Tô Huệ phi. Trong lòng nàng đều biết, nàng là tuyệt đối không thể nhúng tay vào, chỉ vừa nhúng tay vào liền sẽ thỏa mãn mong muốn của kẻ nào đó.

Nhưng là, từ năm trước “tan rã trong không vui” với Chương Xuân Triều, lão ta liền giống hệt như Chu Thừa Hi, không hề đặt chân đến Vĩnh Lạc cung nửa bước. Thượng Quan Mẫn Hoa đau đầu, may là còn có con nàng ở bên để nàng có việc cần quan tâm giết thời gian, cho qua những ngày tháng khó khăn này.

Một hôm nàng dắt theo con tản bộ trong cung, đứa bé đã ba tuổi, hai mắt lanh lợi hoạt bát, nói chuyện mặc dù còn chưa sôi nhưng vì là mẫu thân, nàng tất nhiên nghe hiểu lời nó nói. Một lớn một nhỏ đứng dưới tàng liễu hưởng thụ tình mẫu tử thăm thiết, thị nữ cùng hộ vệ đứng ở xa xa phía sau.

Thượng Quan Mẫn Hoa đang cúi đầu dạy con nhận biết thực vật trong hoa viên, đột nhiên cảm thấy phía trước có người nhìn chăm chú, nàng đứng thẳng dậy, nhìn qua. Là một nữ tử mặc cung trang vàng nhạt, trên tay cầm một phiến quạt hoa sen hình tròn. Khuôn mặt dịu dàng, trên ánh mắt toát ra một cỗ thanh nhã. Vị Thái thực nghi này quả nhiên có khí chất tương tự vài phần với Vương thực nghi năm xưa.

“Có chuyện gì?” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng hỏi. Nghe thấy câu hỏi của nàng, Thái thực nghi như bị cả kinh, không khỏi lùi về sau từng bước, hai mắt mơ hồ chuyển trái chuyển phải, không dám nhìn vào đôi mắt phượng tràn đầy lạnh lùng và sắc bén kia.

“Người đâu, đưa thực nghi nương nương hồi cung!” Thượng Quan Mẫn Hoa ôm lấy con, cũng không thèm nhìn người kia lấy một cái, đổi hướng định tiếp tục dạy con. Chỉ nghe nữ tử phía sau chạy lại mấy bước, hai gò má phiểm hồng, đôi mắt sáng ngời. Nàng ta giang rộng hai tay ngăn trở hoàng hậu, giọng nói hơi hỗn hên: “Ta, ta có lời muốn nói với người.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng liếc nàng ta một cái, xoay người định đi tiếp. Thái thị trong tình thế cấp bách vội quăng cây quạt đi giữ chặt ống tay áo nàng, lệ đã rơi đầy mặt. Nàng ta hô: “Hoàng hậu nương nương, ta thực sự có chuyện muốn nói. Ta biết người khinh thường ta. Các người đều khinh thường ta. Nhưng là, ta thương hãn! Ta thực sự yêu bệ hạ, ta chỉ thương một mình hãn. Xin ngài từ bi đừng tra tấn hãn nữa, hãn yêu người như vậy, vì sao còn phải làm chuyện này làm cho hãn thống khổ?”

Hoàng tử trưởng tò mò nhìn nàng ta rồi hỏi: “Mẫu hậu, nàng ta vì sao lại khóc thương tâm như vậy.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nó, đáp lời: “Nàng ta đi nhầm chỗ rồi.”. Sau đó nàng nói với bên cạnh: “Đưa nàng ta tới chỗ nên đến.”

Người hầu ở đằng sau nhanh chóng tiến lên, đưa Thái thực nghi rời khỏi Vĩnh Lạc cung. Nhưng mà chính chuyện nhỏ nhỏ này đã khiến Chu Thừa Hi giận tím mặt, hãn không đến Vĩnh Lạc cung náo loạn mà trực tiếp chỉ mở yến tiệc chọn đồ vật đoán tương lai cho nhị hoàng tử và chuẩn vị cho việc sắc phong thái tử, cũng yêu cầu hoàng hậu phải dự tiệc.

Khoảnh khắc nhận được thánh chỉ kia, hơi thở quanh thân Thượng Quan Mẫn Hoa đột nhiên âm trầm xuống, nàng thực sự đã coi thường thủ đoạn của Thái thực nghi kia. Hoàng tử trưởng giật giật tay áo nàng, hỏi nàng sao lại không vui.

Thượng Quan Mẫn Hoa ném thánh chỉ đi, thu liễm lửa giận, ôm đứa nhỏ lên giường, đắp chăn cho nó rồi nói: “Ngày mai mẹ phải ra ngoài, phải để Thành Thành ở trong cung một mình, có sợ không?”

“Không sợ, con là nam tử hán dũng cảm. Nhưng mà, mẹ, con còn muốn nghe truyện về hoàng đế Khải Tát* chinh phục La Mã cơ.

*Khải Tát hoàng đế: Thường được biết đến với cái tên Alexandros Đại đế. Một vị anh hùng là Quốc vương thứ 14 của nhà Argead ở Vương quốc Macedonia (336 – 323 TCN), nhưng ít dành thời gian cho việc trị quốc tại quê nhà Macedonia. Trong suốt triều đại của ông, người chiến binh này chủ yếu dành thời gian cho các cuộc chinh phạt, và được xem là một trong những vị tướng thành công nhất trong lịch sử, người đã chinh phạt gần như toàn bộ thế giới mà ông biết trước khi qua đời;^[4] và vì thế ông thường được xem là một trong những chiến lược gia quân sự vĩ đại nhất trong lịch sử (Theo wikipedia tiếng Việt)

Thượng Quan Mẫn Hoa cười cười, tạm thời quên đi âm mưu ngày mai, kể chuyện cho con nghe trước giờ đi ngủ. Đợi đến khi đứa bé mặt mím cười chìm vào giấc ngủ, nàng vỗ vỗ tay, một bóng đen không chút tiếng động xuất hiện trong phòng, nàng hỏi: “Người có biết lai lịch của vị Thái thực nghi kia không?”

Bóng đen lắc đầu không biết, sắc mặt nàng trầm xuống, nói: “Lập tức điều tra cho rõ. Còn nữa, đêm mai Vĩnh Lạc cung tăng mạnh đề phòng.”

Nàng không thể mang con đi dự tiệc, chỉ có thể dặn đi dặn lại cho nó không được nghịch ngợm. Thượng Quan Mẫn Hoa thay triều phục, đến Việt Dương Điện dự tiệc. Vị trí của hoàng hậu và tam phi ấn theo tổ chế mà sắp xếp, vị trí của Thái thực nghi thực vi diệu, ngay ở bên tay trái của Khánh Đức Đế. Ánh mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa thoáng dừng lại một chút, lập tức trấn định ngồi xuống, chờ đợi dạ yến bắt đầu.

Sau biểu diễn ca múa, trên điện bày ra bàn dài, trên bàn bày đầy đủ các thứ đồ vật, Tô Huệ phi đặt nhị hoàng tử lên trên bàn, khích lệ đứa bé vừa biết đi ấy đi nắm lấy thứ quyết định vận mệnh của nó.

Hết thấy đều đang tiến hành thuận lợi, cho đến khi một giọng nói the thé vang lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng quý dị trong điện: “Hoàng tử trưởng đến!!!”

Tất cả mọi người trong cung điện đều tò mò nhìn về phía đứa bé mũm mĩm trắng trẻo vừa bước qua cửa điện kia. Thượng Quan Mẫn Hoa thất thố đứng lên, Thái thực nghi nhẹ nhàng nói: “Bệ hạ, tiếc chọn đồ vật đoán tương lai của thái tử là đại sự trong cung, nô tì liền tác chủ mời hoàng tử trưởng đến góp vui, hoàng hậu tử tử ngàn vạn lần đừng trách nhé.”

Chu Thừa Hi nắm tay nàng ta, mỉm cười nói nàng ta làm tốt lắm. Lúc này, người trong điện liên tiếp hít vào khí lạnh, tiếng bàn tán ồn ào cũng ngày càng to lên, có một vài người thậm chí còn kinh hoàng làm rớt chén rượu xuống đất tự lúc nào không hay. Một loạt lão thần trong triều thần sắc đột nhiên thay đổi, kinh hãi, không biết tại sao.

Đợi đến khi có người tới nắm tay hoàng tử trưởng đến trước đế tòa, tam phi hoảng sợ thất thố, châu thoa rơi rớt tứ tung, đều thất thanh kêu lên, không hẹn mà gặp cùng đưa ánh mắt đến chỗ hoàng đế. Chỉ thấy Chu Thừa Hi buông tay Thái thực nghi ra, ánh mắt thâm trầm, kinh ngạc trừng mắt nhìn đứa bé dưới đài, toàn thân bùng lên sát khí cùng lửa giận.

“Bệ hạ” Thái thực nghi làm như không rõ mọi người vì sao lại thất thố như thế, còn mở miệng cầu xin cho hoàng tử trưởng: “Đại hoàng tử tuổi nhỏ lại chưa đi học, mong bệ hạ đừng trách cứ hãn điện tiền thất nghi, bằng không hoàng hậu tử tử sẽ đau lòng lắm.”

“Chát” một tiếng, một cái tát cực kỳ vang dội đập văng châu thoa trên đầu Thái thực nghi, nàng ta che nửa bên mặt, không dám tin nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa, nước mắt rưng rưng. Thái thực nghi muốn tìm Khánh Đức để đòi lại công bằng cho mình. Chu Thừa Hi không kiên nhẫn đẩy nàng ta ra, rảo bước đi xuống bậc thang, tay ôm lấy hoàng tử trưởng, có vẻ cực kì hứng thú với khuôn mặt của đứa bé.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Dòng nước

Trái tim của Thượng Quan Mẫn Hoa sắp nhảy khỏi lồng ngực, sợ Chu Thừa Hi sẽ phát tác đương trường. Chu Thừa Hi ở dưới đài chưa quay đầu lại, giọng nói chua chát xót xa vừa trầm vừa thấp đã nhẹ nhàng vang lên: “Hoàng hậu giấu diếm thật giỏi!”

Nói xong Chu Thừa Hi cười to, dịu sắc mặt, ôm đứa nhỏ lên, đứa bé tựa hồ còn chưa phản ứng lại, cũng không để ý đến chuyện hấn thân mật với mình. Vẫn đang nhìn mẫu thân đang thịnh nộ, rồi rít nói: “Mẫu hậu, xin đừng tức giận, hài nhi lập tức về ngay.” Thượng Quan Mẫn Hoa lẳng lẳng trát ánh mắt đã cay cay, không dám rời mắt khỏi bàn tay Chu Thừa Hi, nàng giữ chặt tay vịn trên phượng tào, cố gắng áp chế nỗi kinh hoàng cùng sầu lo mãnh liệt trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Mẫu hậu không tức giận, mau xuống đi, hành lễ với phụ hoàng con!”

“Phụ hoàng?”

Đứa bé lúc ấy mới quay đầu, vừa khéo chạm vào ánh mắt thâm trầm và lạnh băng của Chu Thừa Hi, lá gan của đứa bé cũng không nhỏ, nó chu miệng nói: “Mẫu hậu, phụ hoàng không thích ta. Ô, người không thích ta, vừa vặn ta cũng không thích người, ta chỉ cần mẫu hậu, ta lệnh cho người, thả ta xuống!”

Chu Thừa Hi tà tà cười, nói: “Người ra lệnh cho ta! Tiểu tử, được lắm!”

Đứa bé giơ cao cằm, khí thế ấy có thể sánh với hoàng hậu lãnh đạm và cao ngạo không chấp nhận bất cứ xúc phạm nào, nó trả lời: “Vì sao ta

không thể ra lệnh cho người? Tiểu Xuân thúc thúc nói, ta sau này sẽ là chúa tể duy nhất của thiên hạ này, ai cũng sẽ phải nghe lệnh của ta!”

Giữa buổi tiệc, tiếng hít vào thật mạnh vang lên liên tiếp, Chu Thừa Hi cười to, ánh mắt đầy thâm ý quét qua những tần phi đang đầy mặt hồi hận quanh đế tòa cùng với hoàng hậu rốt cục đã không thể duy trì được vẻ trấn tĩnh kia.

Khánh Đức đế ôm hoàng tử trưởng quay về ngai trên đế tòa, một tắc không rời. Trong mắt không có nữ sắc, lại còn lấy chén rượu dụ thẳng bé uống thử rượu.

Rượu cay, cay đến mức hoàng tử trưởng ho khan liên tục. Khánh Đức đế thoải mái cười to. Còn hỏi nó có còn muốn uống hay không? Thằng bé này trừng mắt, giằng nghiêng lấy cốc rượu trong tay đối phương, uống một hơi cạn sạch. Trước lúc hai mắt mờ đi còn hô: “Có gì mà không dám, bất quá một chén rượu!”

Bầu không khí trầm trọng trong buổi tiệc đã hóa hư không, mọi người đều đứng dậy chúc mừng hoàng tử trưởng có khí chất giống phụ hoàng, Đại Chu đã có người kế tục linh tinh và vân vân.

Đợi đến khi đứa nhỏ say rượu làm toàn thân nóng đỏ lên, Thượng Quan Mẫn Hoa mới cướp được con về, đau lòng suýt rơi nước mắt, đáy lòng nàng lôi Thái thực nghi với Chu Thừa Hi ra mắng cái lần. Nàng định rời khỏi buổi tiệc. Chu Thừa Hi ngăn lại nàng, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Hoàng hậu vội gì chứ?”

Đây là lần đối thoại đầu tiên giữa Đế - Hậu sau gần một năm trời. Thượng Quan Mẫn Hoa mím môi không nói, nàng đã nghĩ được mùi nguy cơ, bất hạnh lại mua dây buộc mình.

Chu Thừa Hi ra vẻ kinh ngạc còn hỏi: “Đi thông thả, hoàng hậu không biết tối nay có thể mượn phượng ấn của cô dùng một tí không, trầm muốn

phong Thái thực nghi làm Tả hậu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa giữ chặt tay, làm như không nghe thấy tiếng Tô Huệ phi thất kinh làm đổ vỡ này nọ. Nàng chỉnh trang lại đầu óc một lần, ngẩng đầu cười nói: “Bệ hạ, phượng ấn còn ở dưới đáy ao của Vinh Huệ cung, cho người mò lên là được!”

“Như Nhi, còn không cảm ơn hoàng hậu rộng lượng bao dung à?” Trong lời của Chu Thừa Hi bao hàm ý đùa cợt nồng đậm, lúc nhìn đến đứa nhỏ nằm ngủ trong lòng Thượng Quan Mẫn Hoa, vẻ mặt hãn quý dị khó lường, khiến người ta không biết phải làm sao.

Thái thực nghi bị đánh sững vì một bên mặt kia cũng ngừng tiếng thút thít, kinh hãi tạ ơn Khánh Đức đế, về phần phượng ấn dưới đáy ao sen sao, đã cho người vớt ra từ lâu rồi, đợi ý chỉ được viết xong, nàng ta liền giục người lấy phượng ấn ra đóng lên. Đột nhiên Thượng Quan Mẫn Hoa lên tiếng: “Chậm đã!”

Nghe vậy, Thái thực nghi thần sắc đại biến, những triều thần khác lại bày ra vẻ mặt đã đoán trước được hoàng hậu tất nhiên sẽ ngăn cản. Khánh Đức đế chỉ vuốt cằm, hứng thú dạt dào muốn nghe xem hoàng hậu định thay đổi chủ ý thế nào. Thượng Quan Mẫn Hoa kêu quan viên viết chỉ bổ sung lên đó một câu: “Nhị hoàng tử Tập Hạo làm con thừa tự Tả hậu!”

Sau đó lại cười tủm tỉm nói với Thái thực nghi: “Như thế mới không uổng phí một phen khổ tâm của thực nghi!”

Thái thực nghi vẻ mặt thê lương buồn bã mà yếu đuối, lộ ra khuôn mặt bị đánh sững vì một bên má, nói rằng nàng ta tuyệt đối chưa từng mơ ước ngôi vị hoàng hậu. Nàng ta chỉ mong mỗi ngày có thể gặp được Khánh Đức đế là đủ, hôm nay toàn bộ ân điển của hoàng đế nàng ta đều không dám nhận.

“Đóng dấu!” Thượng Quan Mẫn Hoa quẳng xong một câu, đang định đi thì bị Tô Huệ phi điên cuồng giữ chặt làn váy. Nàng quay đầu liếc người nọ một cái, trang dung trang điểm tỉ mỉ kia sớm đã nhòe nhoẹt, nữ tử thất sủng không dám làm hoàng đế tức giận, liền cuốn lấy hoàng hậu, nàng ta ở một bên quỳ rạp trên mặt đất, đau khổ cầu xin, khóc kêu cầu nàng thương hại, nàng ta không thể mất đi đứa nhỏ của mình.

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng đáp: “Tô Huệ phi, lời nói này sao không đi cầu Tả hậu ấy? Hai người người và nàng ta nếu tình cảm đã thâm hậu rồi thì cầu xin nàng ta trả con cho người cũng tiện hơn!”

Thế là Tô Huệ phi rốt cuộc không còn lời nào để nói. Thượng Quan Mẫn Hoa kéo váy vẫy về, nhắc chân liền đi. Người nữ nhân thất thố kia vừa hoảng vừa sợ ôm lấy chân nàng, nói về sau sẽ không dám đối địch với hoàng hậu nữa, cầu xin nàng rủ lòng từ bi, trả đứa bé lại cho nàng. Người này đứng hàng tam phi, lại không để ý đến trang dung như thế, triều thần lại bắt đầu bàn tán. Chu Thừa Hi xem diễn chán đã đứng dậy, lười biếng nói: “Lôi ả xuống!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không để ý thêm được gì, bế đứa bé chạy vội về Vĩnh Lạc cung, sai người ra ngoài cung xin giúp đỡ. Quá canh ba, ám vệ báo lại lời nhắn của Chương Xuân Triều, bảo nàng kiên nhẫn chờ, ba ngày nữa hẳn tới đón người.

Ôm đứa nhỏ, nàng ưu sầu một đêm chưa ngủ. Trời còn chưa tỏ, ám vệ báo cáo: Vũ lâm quân trang bị thiết nỏ đã phong tỏa Vĩnh Lạc cung. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cắn môi, vẫy tay cho người tiếp tục tìm cách.

Không lâu sau, Tần Quan Nguyệt tới chơi. Thấy hoàng tử trưởng quá thực giống hệt như nội thị truyền tin đã miêu tả, dung mạo như đúc từ cùng một khuôn với Khánh Đức đế lúc nhỏ thì lão thở dài một hơi nhẹ nhõm, như trút được tảng đá lớn trong lòng, cười nói: “Việc này Nguyên Thù làm

không đúng rồi, may mà chưa xảy ra đại họa, về sau không thể tùy hứng nữa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu nói: “Phu tử có bằng lòng thu thẳng bé làm đồ đệ không?”

Tần Quan Nguyệt nhíu mày, đáp: “Việc này vẫn cứ thương lượng với Duyên Khánh đi rồi nói tiếp. Nguyên Thù, Duyên Khánh rất thích đứa nhỏ này, sáng nay còn đến chỗ vi sư thương lượng chuyện lập hẳn làm trử*, đừng suy nghĩ nhiều.”

*Trử: hay trử quân, là ngôi vị thừa kế ngai vàng, thái tử.

Như thế là hiểu, Thượng Quan Mẫn Hoa đã biết mình đã chậm một bước so với Chu Thừa Hi, vô luận nàng nói cái gì, Tần Quan Nguyệt cũng sẽ không tin Chu Thừa Hi muốn giết đứa nhỏ của mình. Ngồi trong chốc lát, Tần Quan Nguyệt bị công việc thúc giục phải ra về. Lã Minh Vọng phụng chỉ đến trông coi hai mẹ con hoàng hậu. Hẳn chỉ dám cúi đầu, nhìn không dám nhìn hoàng hậu, nhưng thánh mệnh không thể trái.

Quá trưa, hoàng tử trưởng mới tỉnh. Thượng Quan Mẫn Hoa bón cho nó ít nước, vẫn ôm con không nói. Trẻ con rất miễn cảm, nó cẩn thận hỏi: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cố gắng hết sức làm dịu vẻ mặt lại, nhưng không thành công lắm, nàng hỏi: “Đêm qua tại sao Thành Thành lại đến đó.”

Đứa bé nói: “Nếu ta không đi, mẹ sẽ bị người bắt nạt. Bọn họ nói, cho dù mẹ quý vì hoàng hậu, ở trong hoàng cung, nữ tử không có đứa nhỏ thật đáng thương!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Cuồng phong

Ép người quá đáng! Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm thề sẽ cho Thái thực nghi kia chịu giáo huấn đến suốt đời khó quên, nàng thu liễm tâm tư, kiên nhẫn hỏi tiếp: “Con không hiểu, vì sao con chỉ có thể ở yên trong Vĩnh Lạc cung, những người khác vừa nhìn thấy bộ dạng của con thì mẹ liền phiền muộn, chẳng lẽ bộ dạng của con quá xấu, dọa người ta sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa ánh mắt buồn bã, đứa nhỏ lập tức kêu lên: “Mẹ, mẹ đừng khổ sở, không ra ngoài cũng không sao, con chỉ cần có mẹ ở bên cạnh là được...” Nàng ôm chặt con, nhỏ giọng thủ thỉ: “Tất cả đều là do mẹ không tốt, Thành Thành không làm sai.”

Hai mẹ con nói chuyện hồi lâu mới để đứa nhỏ tin tưởng mẫu thân mình không bị tổn thương vì chuyện tối hôm qua, nó làm rất khá, giống như những nam tử trong truyện cổ nó vẫn được nghe hàng ngày trước khi ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày thứ hai, thánh chỉ sắc phong thái tử Chu Quảng Hoảng đã bay tới Vĩnh Lạc cung. Lục cung đều đến bãi phóng. Thượng Quan Mẫn Hoa không giống ngày thường không cho người khác gặp hoàng tử trưởng, nàng cho con mặc cẩm bào vàng sáng lên, dẫn con đi tiếp đãi mọi người.

Hoàng tử trưởng cực kì hào sảng và khéo léo trong chuyện đối nhân xử thế, khi nhận sự bái lạy của mọi người cũng rất có khí thế, cử chỉ lại ổn trọng, có khí độ. Tần Quan Nguyệt thấy nó ngay cả tính nết cũng giống với Chu Thừa Hi thì không khỏi mừng rỡ, ca ngợi Thượng Quan Mẫn Hoa dạy

con có cách. Có điều bầu không khí giữa Đế Hậu trong Vĩnh Lạc cung thì thực sự không thể coi là tốt đẹp được.

Trước lúc Tần Quan Nguyệt rời đi lại khuyên Thượng Quan Mẫn Hoa mở rộng lòng, nghĩ thoáng ra, Diên Khánh sai người bảo vệ cho Vĩnh Lạc cung là để phòng ngừa kẻ xấu có ý mưu hại chứ không có ý gì khác, bảo nàng đừng hiểu lầm tình ý của Chu Thừa Hi.

Thượng Quan Mẫn Hoa không yên lòng mà gật đầu coi như ưng thuận, quay đầu lại cùng ám vệ thương nghị hành động đêm mai.

Đêm thứ ba, Chương Xuân Triều dẫn một đội tử sĩ như quỷ mỵ đột nhập vào Vĩnh Lạc cung. Thượng Quan Mẫn Hoa đánh thức con dậy, nói nó phải rời cung. Hoàng tử trưởng không khóc nháo, lẳng lặng nhìn mẫu thân. Trên hốc mắt của đứa bé trưởng thành sớm đã ứa ra những giọt nước mắt nóng hổi, hỏi: “Mẫu hậu không đi có phải không?”

Hoàng hậu đau xót trong lòng, cúi đầu quay sang một bên, rồi gian nan gật đầu. Đứa bé nhịn không được nước mắt, bàn tay nhỏ bé giữ chặt y phục của mẫu thân, vừa sợ hãi vừa khát vọng hỏi: “Mẫu hậu, người không phải không cần Thành Thành mà là có người muốn hại Thành Thành cho nên mới muốn Thành Thành rời đi, đúng không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nghẹn ngào nhịn xuống nước mắt, lung tung gật đầu. Đứa bé lại khẩn cầu: “Thế thì mẫu hậu nhất định phải tới gặp Thành Thành nhé, Thành Thành sẽ rất ngoan, không bao giờ đi lung tung làm mẫu hậu khổ sở nữa.”

Nước mắt lúc này cũng đã rơi xuống, Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu ôm con thật chặt, cổ họng vừa đau vừa nghẹn, tiếng khóc bị đè nén, mẹ con khó có thể chia lìa. Chương Xuân Triều không kiên nhẫn lấy kiếm gõ gõ mặt bàn: “Cũng không phải sinh ly tử biệt gì. Nhanh nhanh chút đi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa gạt nước mắt, thận trọng giao đứa bé vào tay Chương Xuân Triều, nói: “Đừng để nó gặp chuyện không may!”

Chương Xuân Triều trao hoàng tử trưởng cho một trong số những bóng đen phía sau, làm một cái thủ thế, bóng đen lập tức túa ra bốn phía. Chương Xuân Triều lại dẫn thêm mười người, xông ra ngoài cửa chính điện của Vĩnh Lạc cung. Thiết nỏ của Vũ Lâm quân từ trên mái hiên vun vút rơi xuống. Chương Xuân Triều vung kiếm như vào chỗ không người, chém giết giữa ngàn quân vạn mã.

Tiếng chém giết tàn khốc ở ngoài cung, tiếng mũi tên đâm vào da thịt chói tai như vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa nhắm mắt lại, đột nhiên nghe thấy một tiếng đàn. Tiếng sát phạt chợt ngừng lại, Tần Quan Nguyệt đứng trên đỉnh cung điện, dưới ánh trăng, cất cao giọng nói: “Để hoàng thái tử lại!”

Tần Quan Nguyệt, lại là Tần Quan Nguyệt!

Thượng Quan Mẫn Hoa mở mắt ra, cánh môi cắn chặt đau đớn như vậy mà nàng không hề hay biết.

Chương Xuân Triều khẽ búng ngân kiếm, kiếm thanh réo rắt trào dâng, mấy tử sĩ kia xông đến, bản thân lão cũng tung người bay lộn, giao thủ với quốc sư đệ nhất đương thời. Cao thủ giao chiến, chỉ thấy bóng người cực nhanh qua lại va chạm, kiếm khí ngút trời, nhợt nhạt dưới ánh trăng, hai thân ảnh mờ hồ càng lúc càng xa, tiếng leng keng vang lên không dứt bên tai.

Chỉ chốc lát sau, tiếng pháo báo hiệu đã nổ. Ngay sau đó, cung điện phía Tây bùng lên lửa cháy rừng rực. Cả hoàng cung đang yên tĩnh đột nhiên náo loạn cả lên, cung nhân la hét: “Cháy rồi, đi lấy nước!” - cầm chậu gỗ, thùng gỗ chạy ngược chạy xuôi, rối loạn, tiếng la hét càng ngày càng vang, càng to, càng rối.

Bất luận là Thượng Quan Mẫn Hoa đang thắc thỏm chờ đợi, hay là Chương Xuân Triều cùng các tử sĩ đang trong kịch chiến đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ha ha, danh tiếng Ngọc Sơn quốc sư khuynh quốc khuynh thành, quả nhiên danh bất hư truyền!” Chương Xuân Triều đắc ý cười rộ lên, móc từ trong ngực áo ra một vật, quăng ra ngoài: “Chỉ tiếc còn kém hoàng hậu một bậc, ha ha...”

Lão gào thét một tiếng, những bóng đen tử sĩ khác lập tức theo lão bay vọt qua cung tường ẩn vào trong bóng đêm. Tần Quan Nguyệt nhận lấy cái bọc đó, chỉ biết mọi chuyện đã thất bại, lão thu kiếm phi thân tới trước Vĩnh Lạc cung, hỏi Thượng Quan Mẫn Hoa sao có thể nhẫn tâm để cốt nhục chia lìa, để tình phụ tử khó có được của Chu Thừa Hi bị tổn thương?

Thượng Quan Mẫn Hoa búi tóc xể xuống, tay áo chấm đất, một tay cầm giá nển bằng đồng, áo lót trên người đã bị rách bươm, nàng cười buồn bã với Tần Quan Nguyệt, khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, nàng đã kêu to lên: “Thích khách! Bắt thích khách!”

Cung nhân của Vĩnh Lạc cung từ những chỗ ẩn nấp vội vàng chạy đến, la hét thất thanh theo đúng những gì đã được huấn luyện, đem tin tức hoàng thái tử bị kẻ xấu bắt cóc truyền đi khắp mỗi ngõ ngách của cung đình. Hoàng hậu y phục còn nhiễm vết máu - vết tích khi dừng cảm tranh chấp với kẻ bắt cóc, sắc mặt tái nhợt, đằng sau cơn thịnh nộ là nỗi đau da diết khôn nguôi.

Sau khi Vũ Lâm quân tản ra tìm kiếm, Bắc Nha cấm quân nhanh chóng đột phá vòng vây của Vũ Lâm quân, xuất hiện trước cung điện của hoàng hậu, khống chế toàn bộ cục diện. Trước cung điện nguy nga, một cánh quân đông nghìn nghịt chỉnh tề quỳ một gối xuống đợi lệnh.

“Lục soát, lục soát từng cái ngõ ngách trong hoàng cung này cho bản cung, phải tìm cho bằng được thái tử!”

Nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa lửa giận ngút trời quát quát tháo tháo, Bắc Nha cấm quân nghiêm trang trật tự vâng theo chỉ lệnh của Vĩnh Lạc cung, Tần Quan Nguyệt hoạt kê. Bắc Nha cấm quân đảm đương trọng trách thủ vệ cung vua, có thể nói là thân vệ quân của hoàng đế trực tiếp quản lý. Giờ này phút này, phản ứng của đội nội vệ này đã nói cho mọi người biết, Bắc Nha cấm quân nằm dưới sự không chế của hoàng hậu, an nguy của hoàng đế đã mất đi bảo đảm.

Trong bóng đêm, Thượng Quan Mẫn Hoa đứng trước cửa cung Vĩnh Lạc, tùy ý khoác một cái áo choàng, nghe trong gió truyền đến tiếng khóc la, kêu oan, vẻ mặt hờ hững. Bắc Nha thống lĩnh thân nhiễm vết máu, liên tục chạy đến trước mặt nàng phục mệnh, ngoại trừ Việt Dương Điện thì các cung điện khác đều đã bị cấm quân lãnh khốc vô tình lục soát. Không phải chỉ là quấy phá giấc ngủ người khác, cũng không phải chỉ là đổ máu giết người, mà đang tận lực tuyên dương quyền thế của Vĩnh Lạc cung. Nữ nhân nắm giữ phượng ấn của lục cung chính là có quyền lợi như vậy, không cho phép bất cứ kẻ nào trong hậu cung có thể phản kháng.

Sắc trời còn chưa tỏ, cấm quân tìm ra được tang vật khả nghi từ Vinh Phúc Cung, lại có cung nhân chỉ chứng Nhậm Hoa phi.

“Đủ, Nguyên Thù.” Tần Quan Nguyệt ngắt lời, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn về phía lão, châm chọc cười lạnh. Tần Quan Nguyệt bất đắc dĩ dờn mắt, khuyên can: “Chuyện này liên lụy quá sâu, đừng để xảy ra bi kịch máu chảy thành sông...”

Thượng Quan Mẫn Hoa nắm thật chặt áo choàng, gương mặt nhú chặt, nói với tên thân nội vệ kia: “Giao cho quốc sư đại nhân xử lý đi thôi!”

Tần Quan Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, dẫn hết những người có liên quan đi. Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn bóng lưng lão, lại mặt không biểu cảm quay đầu nói: “Truyền lệnh xuống, chuyện xếp người vào Bích Hải cung kia, chậm đợi thời cơ.”

“Vâng!”

Đúng lúc này, Khánh Đức đế đến.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Triều sinh

Giày rồng của Khánh Đức đế dính đầy máu loang lổ, hấn đập máu mà đến, trên mặt là ý cười tà từ, nếu ai còn đang hấp hối chưa chết, hấn sẽ không ngại ngần mà đá thêm cho một cước. Tả hoàng hậu Thái Như mặt mày trắng bệch, vừa kinh vừa sợ túm chặt vạt long bào, nhắm mắt đi theo phía sau hấn, miệng nhỏ không ngừng thì thào: “Bệ hạ thật đáng sợ”, tròng mắt lại linh hoạt chuyển động, lướt đến lướt đi trên người những cung nhân mà nàng ta không quen mặt kia.

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy thế, trong lòng lại càng thêm tự trách mình, lật thuyền trong tay nữ nhân này, thật tức đến muốn giết người.

Cấm vệ tiến lên bắm bảo, thái tử bị bắt, không rõ tung tích. Khánh Đức đế biến sắc, giận dữ: “Dán cáo thị, kẻ cứu được thái tử về thưởng vạn lượng, bắt được tặc tử chết sống bất luận, một trăm lượng vàng một đầu người!”

Thị vệ nhanh chóng lùi ra tuyên lệnh, Chu Thừa Hi bước nhanh đến bên cạnh hoàng hậu, cầm bàn tay bị thương của nàng lên, ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: “Hoàng hậu, không bị thương đấy chứ, đã gọi thái y chưa? Thái tử nhất định sẽ bình an trở về, đừng quá lo lắng...”

Một mảnh tình ý quan tâm và ôn nhu khiến người ta sờn hết cả tóc gáy, cho dù Thượng Quan Mẫn Hoa có trấn định đến mấy cũng ăn không tiêu. Nàng thản nhiên trả lời: “Nhờ phúc!”

Chu Thừa Hi vẫn cầm lấy tay nàng, muốn nàng cùng xoay người với hắn, nhìn lại phía xa sâu trong cung điện kia, những bóng người hoảng sợ trong màn lửa bập bùng, thâm vô cùng, nói: “Hoàng hậu, nàng xem bọn chúng sắp chết hết rồi đấy...”

Tên biến thái, Thượng Quan Mẫn Hoa vĩnh viễn sẽ không thể nào học được cách hưởng thụ sự tử vong cùng đổ máu kia giống như Chu Thừa Hi. Nàng muốn rút tay về, Chu Thừa Hi lại càng dùng sức không cho nàng giãy.

Thái Như rón rén đến bên trái của Khánh Đức đế, kiêu mị hỏi: “Bệ hạ, bọn họ thật đáng thương, ngài tha tánh mạng cho bọn họ đi...”

Chu Thừa Hi nghe vậy thì mừng rỡ, nói: “Như Nhi, chuyện trong hậu cung này còn phải do hoàng hậu làm chủ, cho dù là trăm cũng không tiện nhúng tay.”

Nàng ta vụng trộm liếc Thượng Quan Mẫn Hoa, bị hàn quang trong mắt đối phương dọa sợ. Nàng ta nao núng ngẩng đầu lên, tránh ở bên cạnh Khánh Đức đế tìm chỗ dựa. Chu Thừa Hi lại vui vẻ cười to. Thượng Quan Mẫn Hoa tùy ý liếc một cái: “Nếu Tả hậu đã cầu xin, vậy lưu đầy ngàn dặm đi.”

“Cám ơn hoàng hậu tử tử.” Thái Như sợ sệt tạ ơn. Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười: “Không cần đa lễ. Sau đại điển sắc phong, bản cung còn phải dựa vào Tả hoàng hậu đấy!”

Hai mắt Thái Như tỏa sáng, bị Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng quét mắt một cái lại gục đầu xuống, phân trần: “Như nhi không lợi hại được như tử tử, cũng không thể làm tốt được như tử tử.”

“Ha ha, có phượng ấn có thể ra lệnh cho khắp lục cung!”

Lông mày Chu Thừa Hi một phen nhú chặt, Thượng Quan Mẫn Hoa không tỏ vẻ gì, nàng lại liếc nữ nhân kia một cái, tin tưởng đối phương đã ghi lòng tạc dạ lời này của nàng rồi thì mới thản nhiên thi lễ cáo lui.

Hôm sau, tin tức thái tử bị bắt cóc truyền ra ngoài. Cả triều thần lẫn dân gian đều ồ lên. Giám Sát Tư, cấm quân Nam Nha cùng với quân thủ vệ Đại Đô đồng loạt ra quân, đến từng nhà tìm tòi. Thời gian chậm rãi trôi qua, vẫn như cũ không có bóng dáng của thái tử, mọi người đoán rằng lần này thái tử hẳn là dữ nhiều lành ít.

Khánh Đức đề đề phòng hoàng hậu mất con mà sầu lo quá nặng, lại khôi phục ân sủng đối với nàng, mang nàng vào Việt Dương điện thảo luận chính sự. Ngày vào triều, mấy thần tử xoay đến xoay đi rồi lại dập đầu thờ dài, đệ tấu xin mau chóng cử hành sắc phong đại điển cho Tả hoàng hậu, ám chỉ Thượng Quan Mẫn Hoa mau mau giao ra quyền giữ phượng ấn cho Thái Như.

Ông già nhà Nhậm Phục Thu ưỡn bụng phê, chấp tay với hoàng đế, nhưng thực tế là nói với hoàng hậu ngồi sau rèm sa, rằng quốc khố không đủ, không chịu nổi gánh nặng như vậy, vạn vạn xin hoãn đại điển sắc phong.

Lập tức có thần tử nhảy ra, nói đại quốc mệnh mông ngay cả bạc dùng cho sắc phong hoàng hậu còn móc không ra thì chẳng phải để người ta chế giễu. Còn nói hoàng đế miệng vàng lời ngọc, vẫn nên cử hành đại điển sắc phong cho sớm để chấm dứt lời ra tiếng vào.

Thần sắc của Khánh Đức để không rõ ràng, hẳn chỉ hỏi: “Hoàng hậu thấy thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng đáp: “Kẻ nắm giữ phượng ấn lục cung, cần phẩm đức vẹn toàn không thiếu sót.”

Đám người duy trì Thái Như lập tức vỗ ngực cam đoan rằng Tả hoàng hậu khoan dung nhân hậu, kiên trinh thực đức, tất nhiên là nữ tử vạn dặm mới tìm được một người. Người cầm đầu Giám Sát Tư lập tức nháy ra, nói: “Thật không?”

Lúc ấy lại đem ghi chép về đối thoại cùng thư từ liên lạc của Thái Như cùng những người này ra trình lên, liệt kê từng tội trạng Tả hoàng hậu cấu kết với triều thần ra. Những người kia lập tức kêu to oan uổng, còn xin Khánh Đức để đừng để bị gian thần che mắt, yêu nữ châm ngòi.

Thống lĩnh đứng đầu Giám Sát Tư là Sử Nghiêu tiến lên mấy bước hỏi: “Các người đang nói Sử mỗ làm việc không công bằng sao?”

Những người kia lắc đầu nói không dám. Một kẻ to gan trong đó nhìn thẳng vào bóng dáng mơ hồ sau rèm sa, nói: “Nếu đã có điều tra về Tả hoàng hậu, vậy bọn ta cũng muốn nghe ghi chép thường nhật về Thượng Quan hoàng hậu, nếu được thì bọn ta có chết cũng cam lòng.”

Trong triều bắt đầu có tiếng cười kỳ quái truyền ra, ánh mắt Khánh Đức để đảo qua một cái, toàn bộ phía dưới đều khôi phục trầm mặc. Sử Nghiêu nhìn tên quan viên trẻ tuổi mấy cái, sau đó lấy trong tay áo ra một bản sổ con khác, bắt đầu đọc: “Buổi sáng luyện chữ một canh giờ, đứng nhìn ra ngoài cửa sổ một canh giờ, ăn cháo một canh giờ, đánh đàn một canh giờ, vẽ tranh một canh giờ...”

Những người kia không tin, lớn tiếng kêu lên: “Giả, đây là giả! Bệ hạ, chúng thần có thể làm chứng, Sử đại nhân cùng Hữu hoàng hậu cấu kết, bóp méo văn thư, tội không thể tha!” Sử Nghiêu còn nhẫn nại hỏi lại: “Như thế nào mà giả?”

“Ta rõ ràng thấy Giang Thị Lang nhiều lần mặt mũi đỏ bừng đi từ Vĩnh Lạc cung ra ngoài, hai người họ tất có gian tình!”

Giang Nhất Lưu hàm hừ trả lời: “Mắt người có đờm chắc? Ta cùng bà ta có gian tình? Ta đây là bị chọc tức!”

Tuyên tướng quân luôn chạy trốn chết, nhất định là không chịu nổi sự lăng nhục của yêu hậu!”

Tuyên Sở cúi đầu, lẩm bẩm: “Bệ hạ, xin ngài nhất định phải tin tưởng Tuyên mỗ. Thần trước giờ lúc nào cũng cách xa hoàng hậu hơn một trượng!”

“Lạc đại nhân lần nào cũng y quan chính tề vào cung, lúc đi ra nhất định là dấu vết đỏ ửng đầy người, toàn thân chỉ còn một cái quần cộc. Giữa thanh thiên bạch nhật mà ngang nhiên dâm loạn hậu cung, tội đáng tru di!”

“Ông XX!” Lạc Sinh nhảy đến trước mặt những người đó, bàn tay vung cái roẹt: “Ông đây ngậm đắng nuốt cay kinh doanh mới được ít tiền lời để may mấy bộ y phục đẹp đẽ, ông đây muốn cưới thì cưới, CMN liên quan gì đến người?”

Đại thần lâm triều mà chửi đồng còn hay hơn cả đàn bà chanh chua ngoài chợ, triều thần thấy cảnh ấy lại bắt đầu xì xào bàn tán. Sử Nghiêu hừ lạnh một tiếng, chấp tay thờ dài với Khánh Đức đế: “Mọi chuyện rất rõ ràng. Bệ hạ, những kẻ này cấu kết trong cung vua, cài mật thám giữa cung đình, chửi rửa quốc hậu, có mưu tính gì đã rất rõ ràng, tội không thể tha! Xin thánh thượng minh giám!”

“Vậy lăng trì! Vô sự bãi triều!”

“Bệ hạ, thế chuyện sắc phong Tả hậu thì sao?”

Khánh Đức đế cực kỳ tức giận, nhưng kẻ ngu ngốc kia là hoàng hậu của hắn, người ta đang cười hắn, Tả hoàng hậu mà hắn chọn để đối kháng nàng lại là loại nữ nhân không có đầu óc thế này đây! Hắn nghiêng răng nghiêng lợi phất tay áo: “Hoãn, hoãn! Cô vừa lòng chưa?”

Thượng Quan Mãn Hoa khẽ cười một tiếng, cúi thấp người nói: “Cung đưa bệ hạ!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Ngày đẹp

Chương 125: Ngày đẹp

Chỉ vài ngày sau, trong hậu cung, Thái Như chưa từ bỏ ý định kia cùng hoàng hậu đương triều duy nhất từng được sắc phong không hẹn mà gặp.

Nữ nhân không có đứa nhỏ thật đáng thương mà, Thái Như vừa ân cần vừa thành khẩn mời Thượng Quan Mẫn Hoa đến Bích Hải cung thăm nhị hoàng tử, nói là để an ủi hoàng hậu bị mất thái tử.

Thượng Quan Mẫn Hoa tà tà liếc ả một cái, đáp: “Con ta còn chưa có chết.”

Thái Như mặt mày ảo não, rũ mắt xin lỗi: “Xem muội ăn nói vụng về chưa này, tử tử đừng để trong lòng, Như nhi tuyệt đối không có ý kia...”

“Không có thì tốt, còn không đi trước dẫn đường.” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng nhìn qua, Thái Như hình như rất sợ nàng, ánh mắt run rẩy tránh đi. Hai người dẫn theo một đám cung nữ đến Bích Hải cung. Vào trong điện, thấy Thái Như ân cần vồn vã như vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng bày ra một bộ vui sướng ngồi bên cạnh nội của nhị hoàng tử, vẻ mặt ôn nhu nhìn đứa bé bọc trong tơ lụa, nhu tình ngàn vạn.

Nàng phân thần nhìn về bốn phía, không thấy nữ chủ nhân của cung này đâu, cung nữ trong Bích Hải cũng cũng chạy đi đâu hết. Lại quay đầu, trên cửa sổ có một con rắn độc mắt ti hí, răng nanh sắc nhọn, đang phì phì phun lưỡi. Thượng Quan Mẫn Hoa thấy lòng lộ bộp một tiếng, thân hình cứng

đờ, tay chân cũng không nghe sai khiến nữa. Mắt thấy con rắn độc kia trườn vào trong nôi, lướt qua bọc tơ, định chui vào chỗ ấm áp có đứa bé đang nằm kia.

Nó chỉ là một đứa bé chưa đầy một tuổi, khuôn mặt nhỏ bé đang thiêm thiếp ngủ say kia đã đánh trúng chỗ mềm mại nhất trong lòng nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ trong giây lát đã tháo bỏ được bóng ma trong đầu, kêu lên: “Người đâu, người đâu?”

Ám vệ vọt tới từ một góc tối nào đó, chân khí bắn ra từ đầu ngón tay, con rắn độc kia mất mạng đương trường. Thượng Quan Mẫn Hoa còn chưa định thần được, hô hấp dồn dập, trái tim đập kịch liệt, ám vệ vội đỡ lấy nàng: “Tiểu thư, thuộc hạ đưa cô về!”

Đang nói thì bên ngoài truyền đến tiếng cười nũng nịu của nữ tử. Thượng Quan Mẫn Hoa vẫy tay bảo người lui ra. Nàng hít một hơi thật sâu, khẽ ngả vào bên nôi, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn như bộ dạng vừa làm chuyện xấu lại khiếp đảm quá mức vậy.

“Bệ hạ, ngài tin nô tì một lần đi. Hạo nhi thực sự biết kêu phụ hoàng mà.”

Sau đó, Thái Như đang nói chuyện chợt thấy được Thượng Quan Mẫn Hoa ở bên nôi dường như đã đoán trước được chuyện nhị hoàng tử đã bị rắn độc cắn chết. Kinh sợ hít dài một hơi, lắp bắp hỏi: “Hoàng hậu tỷ tỷ. Tỷ, tỷ sao có thể ở đây? Cung nữ đâu, tỷ làm gì Hạo nhi rồi?”

Tỷ muốn nhìn Hạo nhi thì chỉ cần nói với Như nhi một tiếng là được. Như nhi chắc chắn sẽ đưa Hạo nhi đến Vĩnh Lạc cung làm bạn với tỷ mà. Tỷ, tỷ, vì sao lại... giết hại một đứa trẻ nhỏ như vậy. Nó nhỏ như vậy có thể làm gì được tỷ, tỷ sao có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như thế?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy mình rất không thoải mái, nàng lắc đầu đang hỗn loạn, giãy dụa đứng lên, đè lấy nỗi đau đớn đang dâng lên

ngực: “Khiến người thất vọng rồi, nhị hoàng tử còn chưa có chết đâu.”

“Tỷ, tỷ nói bậy! Nếu Hạo nhi còn chưa chết, vì sao nó còn không khóc?”

Giống như là trào phúng âm mưu của Thái Như bị đổ bể vậy, nhị hoàng tử đột nhiên khóc ré lên. Thượng Quan Mẫn Hoa ngay cả hừ lạnh cũng không thềm làm với ả.

“Bệ hạ... ta... bệ hạ... Ngài nhất định phải tin tưởng nô tì. Nô tì yêu ngài như vậy, yêu ngài hơn bất cứ kẻ nào... Ta là vì quá yêu ngài, sợ các nàng cướp ngài đi nên mới làm ra chuyện hồ đồ này, bệ hạ, tha cho thần thiếp đi...”

“Cút ngay!” Một tát của Chu Thừa Hi đánh bay nữ nhân đang ôm chân hăn khóc lóc, gầm lên: “Thượng Quan Mẫn Hoa!”

Trong lúc ý thức mơ hồ, nàng cảm thấy Thượng Quan Mẫn Hoa ôm lấy nàng đang ngã xuống, ngón tay lại điên cuồng bấm xuống nhân trung của nàng. Thấy nàng thở không nổi thì lập tức cúi đầu thông khí cho nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa vừa dịu bớt đau đớn, muốn ngủ. Lại thấy Chu Thừa Hi điên cuồng lắc lắc, nghe hăn hét lớn: “Thượng Quan Mẫn Hoa, cô dám ngủ thử xem!”

Nàng cố gắng mở mắt ra, nhỏ giọng nói: “Ta buồn ngủ quá...”

“Không được ngủ, quốc sư! Lập tức truyền quốc sư cho trẫm!”

...

Nghe nói Tần Quan Nguyệt châm cứu suốt mấy ngày mới cứu được nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa mệt mỏi nằm trên long sàng, tất nhiên là không tin điều ấy. Nàng không bệnh, không đau, chỉ là bị con rắn kia dọa đến. Nhưng mà, nàng lại không hiểu sao đã xảy ra chuyện gì, làm cho

người ta nghĩ rằng nàng vô cùng suy yếu, đến mức từ lúc nàng tỉnh lại đã thấy mình đang ngủ trong Việt Dương điện của Chu Thừa Hi.

Chiều ngả bóng về Tây, nàng buông sách trong tay xuống, hít sâu ba lượt, thầm nhủ bản thân nhất định phải nhẫn nại. Vừa chuẩn bị tâm lý thật tốt xong, cánh cửa gỗ lim lập tức kẽo kẹt một tiếng, còn không sớm không muộn đẩy ra.

Chu Thừa Hi tự tay bưng một bát thuốc, đi đến bên giường, cầm lấy thìa cẩn thận mà dịu dàng bón thuốc cho nàng. Thuốc uống xong, Chu Thừa Hi còn cực kì tình cảm mà nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, đầu tiên là chậm rãi liếm bên ngoài vành môi, sau đó lại ôn nhu mà kiên nhẫn dụ nữ tử vào nụ hôn sâu và dài của hẳn.

Kết thúc nụ hôn, Thượng Quan Mẫn Hoa nhất định sẽ mặt đỏ tai hồng, quần áo cởi một nửa, một bộ mặc người xâm chiếm. Chu Thừa Hi cũng một bộ tình thâm ý trọng, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười sủng nịch. Có điều, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng này thì dục hỏa bị khơi mào trong cơ thể Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức bị dập tắt lịm!

Đáng sợ!!!

“Mẫn Mẫn,” Thượng Quan Mẫn Hoa hết hồn, Chu Thừa Hi làm như không thấy vẻ khẩn trương của nàng, cầm tay nàng nhu tình tràn ngập mà nỉ non, hai mắt ần ần đưa tình: “Nàng đã từng đồng ý, sẽ không rời khỏi ta, đúng không?” “Ừ!” Một tiếng này hao hết khí lực toàn thân của Thượng Quan Mẫn Hoa. Loại tra tấn này bao giờ mới hết chứ????

Nàng rất muốn làm mình tin tưởng rằng, nam nhân này yêu nàng nên mới sợ hãi việc mất đi nàng, nên mới trở nên kinh khủng như thế. Nhưng mà, nàng chưa bao giờ dám tin.

“Mấy ngày nay buồn chết rồi đi? Chờ nàng khỏe, ta sẽ mang nàng ra ngoài. Giờ thì ngoan ngoãn ngủ điều dưỡng thân thể đi.” Dứt lời, hạ xuống

đỉnh đầu nàng một cái hôn cực kì nhẹ, đặt nàng nằm xuống giường, kéo lại chăn mỏng cho nàng, thuận tiện thu mất quyển sách nàng đang đọc, đóng cửa lại để đi giải quyết công việc. Đến bữa tối, lại tiếp tục một lần nữa sủng ái đại pháp “bón thuốc kiêm hôn môi” như giữa trưa.

Một ngày ba bữa: “Tình yêu tuyên thệ tiến bổ” làm Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ nghe thấy tên Chu Thừa Hi là biến sắc.

Nàng hi vọng hẳn nhanh chóng khỏi bệnh, nàng muốn quay về Vĩnh Lạc cung, nàng còn muốn đi thăm con nàng, lâu như vậy không biết nó đã lớn hơn bao nhiêu rồi.

Đáng tiếc đó chỉ là hi vọng xa vời, chờ nàng được cho phép xuống giường thì công phu dính người của Chu Thừa Hi còn phát huy kinh khủng hơn, căn bản không có cơ hội tiếp cận ám vệ của Vĩnh Lạc cung. Thượng Quan Mẫn Hoa cơ hồ là con chim nhỏ buộc ở thắt lưng của Chu Thừa Hi, không thể rời xa hẳn quá ba bước.

Chu Thừa Hi bình thường cũng không bắt nàng làm gì, nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa bắt buộc phải ở chỗ nào mà hẳn ngẩng mắt là phải nhìn thấy được, nếu không thì trời sụp đất nứt cũng không đủ.

Lúc vào triều sớm, Chu Thừa Hi đặt Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi kề bên trên long ý đã được làm lại, dài hơn, rộng hơn. Cùng hẳn cùng ngồi cùng ăn, cùng nhận triều thần bái lạy. Lại không cho phép triều thần liếc nhìn nàng một cái, nếu không chính là móc mắt rơi đầu.

Lúc nghị sự, xử án, không cần biết là đại sự quốc gia quân đội, hay là tài chính thương nghiệp, Chu Thừa Hi nhất định phải hỏi ý kiến của Thượng Quan Mẫn Hoa. Có thần tử nghi ngờ, nhất định sẽ được đáp lại một câu là: “Ý của hoàng hậu chính là ý của trẫm.”

Thượng Quan Mẫn Hoa bực mình không có chỗ nói, chỉ có thể nhân mấy cơ hội ít ỏi, dùng ánh mắt ai oán liếc, trừng, đăm chọc kẻ nào đó. Mặc

dù nàng chưa bao giờ che giấu, nhưng kẻ mà nàng đã ký thác vô hạn kì vọng kia, lúc nào cũng trốn mất ngay trước khi Chu Thừa Hi kịp phát điên.

Rốt cục có một ngày, công phu ánh mắt của Thượng Quan Mẫn Hoa rốt cục cũng được Chu Thừa Hi thừa nhận, hần hỏi: “Mẫn Mẫn thích Tuyên Sở?”

Cái tên không hay ho là Tuyên Sở bị bốn người còn lại đẩy lên trước, mặt ngoài trấn tĩnh như thường, kì thực, lông tóc đang run bần bật đã bóc trần cảm xúc của hần. Thượng Quan Mẫn Hoa cười đến thật ngọt ngào, Chu Thừa Hi giận dữ xoay mặt nàng lại, vẻ giận dữ trong mắt dần tụ lại, đầu hần cũng không quay lại, quát: “Lôi hần đi Kính Sự Phòng!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đè lại tay hần, nhú mày nói: “Anh có bệnh!”

Chu Thừa Hi bắt lấy tay nàng, không để ý còn có ngoại thần ở đó, hôn lên đầu ngón tay ấy, đáp: “Ai bảo nàng cười với hần chứ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa giận không còn lời nào để nói, trực tiếp dùng bạo lực, đập nghiêng mực trên ngự án cái rầm ròi quát: “Ta cười là vì hần có chuyện mà không dám nói!”

Chu Thừa Hi vuốt ve ngón tay của Thượng Quan Mẫn Hoa, mặt mày ân tình nhìn chăm chăm vào cặp mắt bừng bừng từng giận dữ của nàng, ánh mắt càng thâm sâu, nhẹ nhàng nói: “Nói mau!”

Tuyên Sở tránh được một kiếp, cúi đầu lập tức nói: “Lưu Danh Thành đã xây dựng xong, mời thánh thượng cùng hoàng hậu nghiệm thu!”

Lúc này, phía sau ngự án, Chu Thừa Hi đã gục Thượng Quan Mẫn Hoa, không chờ tiếng động truyền ra thì đám người Nhậm Phục Thu đã rất kinh nghiệm mà lùi đến bên ngoài sa trường, trong lòng cũng đoán già đoán non gì đó. Đột nhiên, binh bốp loảng xoảng, tiếng Thượng Quan Mẫn Hoa hét chói tai, gầm lên giận dữ, cùng với tiếng cười đắc ý của Chu Thừa Hi liên

tục truyền ra, năm người nhìn nhau, lắc đầu cười khố: “Mẫn Mẫn, cần thận chút, cái đó nặng lắm, nàng sẽ bị trật cổ tay đấy!”

“A! Chu Thừa Hi, anh có để yên không thì bảo! Ta muốn về Vĩnh Lạc cung!” Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến mức muốn phun mấy ngụm máu, nhưng bất kể nàng khuyên can thế nào, Chu Thừa Hi cũng không chịu tha người.

Lúc này, Chu Thừa Hi không giống như những lần trước - cười to ôm lấy nàng, nào hôn nào hít làm cho nàng toàn thân vô lực không còn đầu óc nghĩ đến chuyện xuất cung. Hắn một tay vuốt ngọc bội đeo bên hông, quay đầu, lẳng lặng nhìn nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Ở đây không tốt sao?”

Thượng Quan Mẫn Hoa bị hấp dẫn, không kịp suy nghĩ sâu xa, lập tức trả lời: “Tốt thì có tốt, nhưng ta vẫn thích Vĩnh Lạc cung hơn!”

“Thật không?” Cặp mắt của Chu Thừa Hi càng thêm thâm trầm, Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm cả kinh, đang cân nhắc, chợt nghe Khánh Đức đế thỏa hiệp, nói muốn dẫn nàng đi xem Lưu Danh Thành mà Nhậm Phục Thu vừa xây dựng xong.

Thượng Quan Mẫn Hoa mừng rỡ, bầu không khí giường cung bật kiếm hơi giảm, nàng quay đầu mỉm cười ngọt ngào, vui vẻ nhảy chân sáo lại, nhẹ nhàng hôn lên cằm Chu Thừa Hi một cái, sau đó nhanh như gió đi ra khỏi cửa điện. Lúc đi qua chỗ đám người Lạc Sinh, còn vui sướng khẽ hát...

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Triều lạc

Ngày hôm sau, Thượng Quan Mẫn Hoa thay thường phục, vừa hạ triều liền thúc giục mọi người đi nhanh. Ở trên xe ngựa ngồi không, Chu Thừa Hi không muốn kéo rèm, nhưng Thượng Quan Mẫn Hoa cố tình muốn vén lên, lý do là nàng khó khăn lắm mới có một lần xuất cung, phải thưởng thức thật kỹ và quan sát dân tình. Chỉ chốc lát sau, nàng lại thấy buồn chán, muốn xuống xe đi bộ dọc đường.

Hai bên đường phố xá sầm uất, hàng hóa xếp đặt ngay ngắn có trật tự, các tiểu thương buôn bán đủ loại hàng, điều kì lạ là có một góc, có một đám người rất đặc thù đang tụ tập. Thử sinh bán tranh chữ đeo cùm chân, đại hán lực lưỡng múa đại đao trong khi đang bị gông cổ bằng thiết liên, trên mặt nữ tử đang ngồi thêu lại có vết hình ấn.

Nàng dừng lại quan sát hồi lâu, rốt cục không nhịn được học hỏi. Chu Thừa Hi nắm tay nàng, đáp: “Bọn họ tội không đáng chết, nuôi trong đại lao lại lãng phí cơm gạo của quốc khố, không bằng để mỡ nó rán nó, lấy tư cách tội nhân đi lao động, tự kiếm miếng cơm manh áo, cũng tiết kiệm cho triều đình bao nhiêu chi phí giáo dục cải tạo.

Thượng Quan Mẫn Hoa trợn mắt há mồm, đúng là nàng đã từng nói không nên nuôi tù nhân trong lao sẽ đặt gánh nặng cho nha môn quan phủ. Nhưng mà, nàng không ngờ Chu Thừa Hi thực sự sẽ tiếp thu ý kiến của nàng. Dù sao với hăn mà nói, trực tiếp dùng dao giải quyết là hợp lý nhất. Còn có cái gì mà chi phí giáo dục cải tạo – hoàn toàn mang hơi hướm hiện đại kia nữa, thế mà hăn cũng tán thành sao?

Đến tận chập tối, nhìn Đông rồi lại nhìn Tây mà Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn không nhìn đến dấu hiệu. Dưới tình huống bất đắc dĩ, nàng đành phải rảo bước đi đến Lưu Danh Thành. Có nhiều phòng xếp so le nhau, nối với nhau bằng cầu gỗ, bằng dẫy phòng gỗ tạo thành một vòng tròn, khách nhân ngồi trong sương phòng, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy các người mẫu nữ cổ đại bước đi trên cầu gỗ.

Bọn họ vào phòng đã đặt trước, những mẫu trang phục, những mùi hương tưởng như quen thuộc kì thực lại xa lạ này, rồi tiếng nữ tử cười nói, đèn lồng sáng trưng, thiết kế của cây cầu vượt... đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của Thượng Quan Mẫn Hoa. Nếu đánh giá thoáng một chút, thì tất cả những gì đang có ở đây có thể xem như sàn diễn thời trang [catwalk] của cổ đại. Thời gian cùng không gian ở đây bắt đầu trở nên mê hoặc, nàng hoàn toàn trầm mê vào đó!

“Mẹ!” “Thành Thành!”

Trong những tiếng xôn xao, âm ĩ kia, nữ tử - thân là người mẹ nghe được tên con mình trước tiên. Thượng Quan Mẫn Hoa đang tựa bên cửa sổ cơ hồ không chút nghĩ ngợi đứng bật dậy, đi tìm kiếm bóng dáng con mình.

Sương phòng ở phía Đông Nam. Có một cánh cửa sổ mở ra, một nam tử mặc y phục thêu hoa đào kim tuyến đang ôm hoàng tử trưởng. Lão đang định rời đi. Đứa nhỏ giãy dụa, căn loạn đá loạn trong vòng tay hãn, chỉ nhào về phía sau gọi mẹ. Thượng Quan Mẫn Hoa hận không thể lập tức nhảy vọt ra ngoài chạy tới bên cạnh con mình, ôm nó, hôn nó. Đột nhiên, có người ôm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng rời xa cửa sổ. Nàng quay đầu lại, kinh hãi đến mức muốn ngất xỉu. Mấy ngàn cây thiết nỏ đang nhắm thẳng về hướng Chương Xuân Triều rời đi.

“Không, không, anh không thể làm như vậy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa ra sức phản kháng, vươn tay che miệng hẳn, định ngăn cản Chu Thừa Hi hạ lệnh.

Chu Thừa Hi ấn hay tay nàng xuống, một tay giữ chặt nàng, hạ lệnh cực kì lãnh khốc: “Bắn!”

Mấy ngàn mũi tên thép vun vút bay qua đỉnh đầu nàng như thế, ngay cả cửa sổ làm từ gỗ tốt nhất cũng bị bắn phá làm đôi, huống chi da thịt người... Thượng Quan Mẫn Hoa trợn trừng mắt đến ánh ra tia máu, tai nàng rớt cuộc không nghe được giọng nói mềm mại mà cứng cỏi của con...

Toàn bộ khách nhân ở đó sợ tới mức vội vã giải tán, những kẻ chết giữa màn mưa tên đều là chết không nhắm được mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa kinh ngạc nhìn những cặp mắt trắng dã không cam lòng này, toàn bộ thế giới tựa hồ đã tĩnh lặng hẳn đi.

Nàng nghĩ không ra. Nàng chỉ thầm nghĩ muốn gặp con một lần, cho nên mới gióng trống khua chiêng đi lại trên đường như vậy, vì sao lại kéo nó vào bẫy đến mất mạng chứ?

Đúng rồi! Nàng là để bảo hộ nó mới đưa nó ra ngoài cung, nhưng mà, nàng thế mà đã quên, nàng lại đi cùng với kẻ muốn giết nó.

Đầu óc chết lặng rớt cục cũng đã có thể suy nghĩ trở lại, tất cả mọi chuyện hôm nay thì ra cũng chỉ là một cái bẫy.

Nam nhân này là hoàng đế trời sinh, hẳn dùng sự sùng ái của hẳn làm cho nàng bất tri bất giác biến thành một tiểu nữ nhân, làm cho nàng quên mất bản tính của hẳn chính là một con sói khát máu. Sau đó, hẳn bày ra thiên la địa võng, chớp thời cơ trừ bỏ mọi thứ uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế, mọi thứ này bao gồm con hẳn.

Nàng chịu đau sâu như vậy, sâu đến mức thấy được cả xương cốt. Nàng nhin không được nôn ra một búng máu, nàng nhìn thấy ánh mắt bối rối của

Chu Thừa Hi, nàng cười rộ lên hỏi: “Anh không thể nói cho ta biết vì sao anh nhất định phải giết nó sao?” Chu Thừa Hi rất hoảng hốt, trên khuôn mặt bối rối kia đã tìm không thấy vẻ lãnh huyết và vô tình trước đó không lâu. Hắn vươn tay định ôm nàng, nhưng mà, nàng lại dùng một chiếc trâm vàng kê cổ.

“Mẫn Mẫn, nàng thông minh như vậy, nàng biết rõ vì sao ta không muốn nàng có đứa nhỏ, phải không?”

Đúng vậy, chính mình biết rất rõ!

Chu Thừa Hi tuyệt đối không thể để cốt nhục của Thượng Quan gia tồn tại uy hiếp ngôi vị hoàng đế của hắn. Nhưng mà Chương Triều Sinh, Chương Xuân Triều cùng với thế lực Thượng Quan gia ở một nơi bí mật gần đó đã và đang khống chế hậu cung. Nhậm thị, Giang thị có thân phận, có hậu thuẫn sinh không ra đứa nhỏ, đến tận ngày mình sinh ra được hoàng tử trưởng có quyền thừa kế tuyệt đối rồi, những người khác mới có cơ hội.

Thân vệ bảo vệ hoàng đế - Bắc Nha cấm quân có đến hơn bảy phần là người Thượng Quan thị, quá nửa số châu phủ dưới hạ du Tấn Hà cũng thuộc về Thượng Quan tộc, chiếm giữ một phần ba tài phú quốc gia.

“Mẫn Mẫn, bỏ cái mầm tai họa kia rồi, chúng ta lại giống như trước đây, chúng ta vĩnh viễn sẽ không biến thành như phụ hoàng và mẫu hậu!”

“Mẫn Mẫn, ta biết nàng thích trẻ con. Trẫm để nhị hoàng tử, tam hoàng tử làm con thừa tự của nàng hết. Theo ta hồi cung đi, bỏ nó, chúng ta hồi cung. Từ giờ trở đi, nàng muốn đi đâu thì đi, ta chắc chắn sẽ không ngăn cản nàng.”

Thượng Quan Mẫn Hoa càng cười càng nhỏ tiếng lại, giọng nói khẽ khàng như đang khóc thút thít, lại như tiếng rên rỉ phát ra từ đáy lòng, nàng chậm rãi nói: “Anh và ta, đây dựa mười tám năm. Anh cứ cho là ta hận anh,

thực ra ta hận anh làm gì? Lập trường bất đồng vì cả hai cùng kiên trì một ý riêng, mọi việc anh làm vốn không có gì đáng trách.

Trước kia ta thua, thua trận chẳng qua là vì ta chưa từng để trong lòng điều gì, không có là không có.

Đến giờ, anh biết rõ nó quan trọng với ta như vậy, cho nên ta nhẫn nhịn anh đủ đường, nhân nhượng với anh đủ đường, để giữa hai ta còn tồn tại một chút ôn nhu như vậy.

Nhưng mà, tất cả đều là giả.

Nếu anh thích ta như vậy, vì sao còn muốn làm ta thống khổ như thế?”

Chu Thừa Hi nhăn mặt nhíu mày, hẳn không kiên nhẫn trả lời câu hỏi của nàng. Hoặc là nói, hoàng hậu của hắn rất rõ ràng chỗ đau của hắn ở đâu. Toàn bộ thương tiếc của hắn đều bị đá đến sau đầu, găm lên: “Ai bảo cô sinh nó ra? Nó, là con rơi, ta muốn giết! Nó là con ta, ta lại càng muốn giết! Một đứa nhỏ mà thôi, cô kích động như vậy làm gì? Được rồi, bây giờ hồi cung với ta, ta sẽ xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

Thượng Quan Mẫn Hoa chính là đang chờ thời cơ này, nàng cách Chu Thừa Hi cực kì gần, trâm vàng trong tay nàng đâm về phía hắn, bộ dạng hung tợn kia không hề giả chút nào, nàng là thực sự quyết tâm muốn chọc mù hai mắt hắn để hắn giết chết nàng đi.

Dưới tình thế cấp bách, phản ứng của con người đều là trực giác.

Chu Thừa Hi một chưởng đánh bay nàng, phía sau nàng chính là cửa sổ, ngoài cửa sổ là cầu gỗ độc mộc, dưới cầu là dòng nước chảy lững lờ, ướp đầy hương son phấn.

Dưới màn đêm, nữ tử rơi xuống dòng sông đen như mực ấy, ngay cả tiếng nước bắn tung tóe cũng không át được tiếng nam tử rống lên kinh sợ

trên lầu.

“Mẫn Mẫn, ta lập tức tới cứu nàng!” Chu Thừa Hi đánh bay những kẻ đang ngăn trở hắn, hắn thả người nhảy xuống nước, lặn xuống sâu dưới lòng sâu hắc ám và lạnh băng, tiếng nước cuộn cuộn, lạnh lẽo tận xương, sâu không thấy đáy.

“Ngăn bệ hạ lại!”

“Mau, tìm!”

Dòng nước chảy vào sông đào bảo vệ thành, lại chảy đến một vùng không biết tên phía xa xa kia, mang đi một đoạn truyền kỳ.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Mạch thượng

Nếu đã chủ động nhảy ra khỏi cái vòng luẩn quẩn kia, Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên sẽ không cho phép bản thân mình vì gân mạch run rẩy, toàn thân đau nhức mà lâm vào hôn mê. Sau khi rơi xuống nước, nàng lập tức cắn môi, ép mình khua khoảng cánh tay theo dòng nước mà bơi đi.

Chu Thừa Hi nhảy xuống nước ngay sau đó, tiếng gầm rú cực kì bi thương của hắn, sự tìm tòi của mấy ngàn cấm quân cũng không thể ngăn lại động tác của nàng. Dần dần, dòng nước lạnh cảm lấy dần nhiệt độ cùng sức lực của cơ thể nàng, dần dần, ý thức nàng cũng mơ hồ đi, cánh môi cắn chặt đã không còn thấy đau nữa.

Chẳng lẽ hành trình chạy trốn khó lắm mới có một cơ hội này của nàng cứ vậy là hết? Nàng cơ bản không bao giờ chấp nhận loại kết cục ấy xảy ra với nàng, ý chí củ nàng bắt buộc nàng lại khua khoảng hai chân về trước, loáng thoáng, còn có thể thấy ánh lửa lay động bập bùng hai bên bờ.

Trước khi nàng hoàn toàn mất đi ý thức, đầu ngón tay vô lực của nàng hình như đã chạm đến cái gì đó, có lẽ là cành cây khô, có thể là bèo, càng có khả năng là lưới đánh cá.

Nàng không biết cụ thể là cái gì đã cứu nàng, chờ nàng tỉnh lại, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái nằm trên một chiếc giường gỗ đơn sơ, y phục hoa lệ trước kia đã không thấy đâu, giáp vàng hộ thể vẫn còn nguyên trên người. Bên cạnh giường là một cái bàn gỗ đen đen bản bản nhìn không ra là loại gỗ gì, một cái bát đất nung sứt mẻ còn dính một chút dầu mỡ, nửa cái dây bấc đèn khô quắt vắt trên miệng bát.

“Kèo kẹt!” một cái, tiếng cửa gỗ màu đèn vang lên, một bà lão tóc hoa râm, mặt mũi đầy nếp nhăn, áo vải thực bẩn, thực cũ, trên đôi giày màu xám còn chi chít bốn năm mụn vá. Bà ta bưng một cái bát đất nung đang bốc lên hơi nước, run rẩy đi đến bên giường, cẩn thận đặt bát thuốc lên trên bàn gỗ, tiện tay lấy vạt áo mình lau lau bàn tay, thấy nữ tử trên giường đã tỉnh, miệng cười mừng rỡ vội quỳ xuống đất, bà ta còn kêu: “Nương nương, người tỉnh rồi!”

Chỉ đơn giản như thế đã xuyên thấu thân phận hoàng hậu Vĩnh Lạc cung, thân phận của bà lão này rất kỳ quái. Thượng Quan Mẫn Hoa tò mò, nhưng vẫn thản nhiên gạt đầu, nàng muốn ngồi dậy. Bà lão kia vội vã ngăn cản: “Không được, không được. Thân thể nương nương bị tổn hại nghiêm trọng, không tinh dưỡng mấy tháng thì không thể ngồi dậy được. Cái tên hoàng đế ác quỷ đáng chém nghìn nhát kia nha, Phật tổ nhất định sẽ có báo ứng!”

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ nhìn bà ta, định từ dấu vết nào đó mà đoán ra được thân phận của bà lão, nhưng là, đối phương rất bình thường, bình thường đến mức đây chỉ là một bà lão cùng khổ có thể gặp được ở bất cứ làng chài nào, những câu chuyện của bà lão phần lớn cũng chỉ kể về cuộc sống gian khổ, hoàn toàn khác biệt với cái chốn âm mưu quỷ kế đầy rẫy mà nàng vẫn phải đề phòng.

Bà lão cẩn thận và ân cần như chăm chút cho con gái ruột, bón thuốc xong lại đem lại chưng, cầm bát không đi ra khỏi cửa. Cách vách chính là phòng bếp, nằm trên giường gỗ, Thượng Quan Mẫn Hoa còn có thể nghe được tiếng củi cháy nổ lép lép.

Nàng tìm không ra chỗ nào có thể hoài nghi. An tâm ngủ thiếp đi, ngủ cực ngon, sau đó tỉnh lại. Đầu óc còn hơi mơ màng, mắt cũng không muốn mở ra, nhưng nàng không thể không mở mắt vì bên ngoài có người đến.

“Lục thẩm, tiểu thư sao rồi?” Đúng là giọng nói quá quen thuộc. Thượng Quan Mẫn Hoa vạn không thể tưởng được người cứu tính mạng mình lại chính là nàng ta, nữ tử vẫn kiên trì dùng ý tưởng của bản thân mà đi phản bội nàng – Linh Lung.

Giọng nói của bà lão chỉ nghe qua cũng thấy được trong đó hàm chứa sự vui mừng chân thành tận đáy lòng, bà lão đáp: “Tĩnh một lần rồi, uống hết thuốc mà con gái mang đến, bây giờ vẫn còn ngủ đấy.”

“Ừ.” Linh Lung phát ra một tiếng không rõ là ý gì, nàng ta đưa cho bà lão một thứ gì đó: “Lục thẩm, vẫn cứ sắc thuốc như cũ, đừng ngừng thuốc.”

“Yên tâm đi con gái, bạc đãi ai cũng không được bạc đãi nương nương.” Bà lão do dự một chút, lại lo lắng hỏi: “Con gái à, thuốc này đắt lắm hả?”

“Không cần lo lắng.” Linh Lung khẽ ho một tiếng: “Ta sẽ nghĩ cách, Lục thẩm, chỗ bạc này ta không thể lấy được.” Bà lão cứng rắn nhét gì đó vào tay đối phương, đáp lời: “Cầm đi, con gái. Chỗ bạc này là do thôn trưởng gom góp vôi đến để xem bệnh mua thuốc cho nương nương đấy. Nương nương là người tốt lắm nha, xứng với loại hoàng đế heo chó không bằng ấy, ngay cả con cũng muốn giết, đúng là nghiệp chướng!”

Bên ngoài phòng là một mảnh trầm mặc, bà lão lắc đầu, lê bước chân đi vào phòng bếp bắt đầu sắc thuốc. Linh Lung xoay người, lẳng lặng nhìn nhà gỗ, sau đó cúi đầu rời đi. Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi lực chú ý từ khe hở hắt sáng lại, nhắm mắt, chỉ chốc lát đã quên đi tin tức sáng sớm vừa nhận được ấy.

Theo thường lệ, nàng uống thuốc rồi ngủ dưỡng thương, Thượng Quan Mẫn Hoa không thể nào quên được mùi thơm ngát trong thuốc, vị thuốc này trước đây nàng vẫn hay uống, theo lời kể công của Chu Thừa Hi, hẳn đã từng hạ lệnh khuân hết tuyết liên từ ba lá trở lên trong toàn bộ lãnh thổ Đại Chu về quốc khố.

Chờ Linh Lung quay lại làng chài này, Thượng Quan Mẫn Hoa nghe thấy tiếng nàng ta ho khan nặng thêm, nàng gõ gõ tấm ván gỗ. Linh Lung hơi do dự, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào: “Tiểu thư, người có gì sai bảo ạ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa mắt chẳng buồn nâng, bình thản trả lời: “Đưa ta đi xuống hầm hoặc mỏ muối đường thương đi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa liếc nàng ta một cái, sắc mặt Linh Lung xanh xao vàng vọt, chính là bộ dạng của kẻ nội thương chưa lành. Nàng không nói gì, Linh Lung cũng tự nghĩ thông rồi. Nàng ta xấu hổ cúi đầu, không hề biện giải rằng trộm được tuyết liên từ Việt Dương Điện ra dưới sự bảo vệ của hai chi cấm quân nội vệ Bắc Nha Nam Nha là chuyện khó khăn cỡ nào.

Vào đêm thứ hai sau khi chuyển xuống hầm muối, đèn đuốc của Hắc Kỳ quân đã vây kín lấy làng chài nhỏ này, đi đầu là kẻ am hiểu nhất thuật truy đuổi – Tuyên Sở, đứng phía sau hẵn cách đó không xa, Chu Thừa Hi sát khí đầy người ngồi trên lưng một con ngựa đen cao to, môi khê nhếch lên lạnh như băng: “Lục soát!”

Quan binh đã được huấn luyện chuyên nghiệp lạng lẽ xâm nhập vào trong làng chài nhỏ này, khi các ngư dân còn đang mơ ngủ đã lục soát cả thôn này được ba lần, ngay cả mặt đất cũng đã xới tung lên ba thước nhưng vẫn không tìm ra chỗ nào khác thường cả.

Sau đó đám người Nhậm Phục Thu cũng đã vội vàng đuổi tới, vây quanh chỗ hoàng đế, khuyên Khánh Đức đế lấy long thể làm trọng, lấy quốc sự làm đầu. Chu Thừa Hi thúc bụng ngựa, lạnh lùng đẩy những kẻ chặn đường ra, vọt vào làng chài đang đứng đầy những ngư dân rúm ró, vòng mấy vòng, sau khi tin chắc trong thôn không có người mà hẵn muốn tìm thì hạ lệnh một cách vô tình: “Đồ thôn!”

Đến lúc này, những bé trai bé gái không có áo mặc bắt đầu khóc ra tiếng, các nam nhân dùng ánh mắt mà lạng lẽ bày tỏ sự phẫn nộ của bọn họ,

nhưng vẫn không một ai đứng ra nói mình biết tung tích của hoàng hậu.

Đứng trước trái tim lạnh lẽo tàn khốc của Chu Thừa Hi, sự chống cự kiên trì và ngoan cố của ngư dân là hoàn toàn vô dụng, hãn không cho phép bất cứ kẻ nào hay thứ gì bức bách mình.

Tần Quan Nguyệt đã vội vã chạy tới rồi, nam nhân vốn luôn tao nhã nội liêm lúc này trông thật chật vật, lão vẫy lui quan binh ở bốn phía, ngăn cánh tay đang vung dây cương của hoàng đế, tận tình khuyên bảo và ngăn cản. Lão nói: “Bệ hạ, Liễu tướng quân đã đuổi theo phía Nam.”

“Không đúng, cô ta đang ở chỗ này!” Chu Thừa Hi nắm chặt trường kiếm nhuốm máu, lạnh lùng đáp lời. Hãn dùng ánh mắt như mãnh thú chậm rãi đảo qua gương mặt của những ngư dân ở đây, trẻ con bị dọa đến mức khóc không kịp thở. Chu Thừa Hi vung tay lên, ngân kiếm rời tay bay ra ngoài, mục tiêu nhắm thẳng vào đứa bé, ý đồ trực tiếp găm đứa bé đang khóc không ngừng kia xuống đất.

Tần Quan Nguyệt phi thân ngăn thanh kiếm lại, lão cung kính đặt ngang thanh kiếm ra dăng lên cho hoàng đế, giáo huấn bằng giọng tương đối nghiêm khắc: “Bệ hạ! Suốt thời gian qua ngài buông bỏ quốc sự, phóng túng quan binh tùy ý quấy rầy dân gian, tùy tiện đập lên luật pháp Đại Chu, giết hại dân chúng, phá hoại thành quả khó khăn lắm mới đạt được của Tân Chính, vì sự thấy ngài sơ tang ái nhân mà chưa từng ngăn cản một lần. Nhưng mà...”

“Câm miệng! Nàng chưa chết!” Nỗi tức giận vốn đang đè nén trong Chu Thừa Hi bắt đầu bùng nổ, hãn giận dữ hét lên: “Trẫm đã nói rồi, nàng chưa chết! Bất cứ kẻ nào, cho dù người thân là quốc sư cũng không được rủa nàng chết! Kẻ vi phạm tru di cửu tộc!”

Nhìn Chu Thừa Hi bắt đầu nổi điên bên cạnh, Tần Quan Nguyệt cúi đầu hít một hơi, dịu giọng nói: “Nếu bệ hạ tin tưởng hoàng hậu nương nương

chỉ đang mượn cớ để gỡ bỏ lời thề với bệ hạ, vậy thì bệ hạ lại càng không được dung túng quan binh tàn sát dân chúng vô tội!”

Chu Thừa Hi bình tĩnh lại, thu liễm tức giận đi một chút rồi hỏi: “Một lũ chết tiệt này dám giấu giếm trẫm, tội đáng chết vạn lần.”

“Bệ hạ, hoàng hậu nương nương bản tính nhân hậu, mặc dù là kẻ thù của chính mình cũng nhân từ ba phần, huống chi là bá tánh Đại Chu mà người yêu quý và bảo vệ.” Tần Quan Nguyệt chậm rãi khuyên nhủ: “Nếu hoàng hậu nương nương biết bệ hạ vì lẽ ấy mà tạo sát nghiệt nặng như vậy, chắc chắn sẽ chạy trốn xa hơn.”

“Thế thì đã làm sao? Giết, không giết, không cần biết trẫm làm thế nào thì cô ta cũng sẽ không hài lòng, đồ lừa đảo miệng đầy nói dối kia, cô ta không bao giờ quên tìm cách tính kế trẫm, cô ta sao có thể không chạy trốn khỏi trẫm, chỉ cần có cơ hội, cô ta nhất định sẽ chạy thật xa, sau đó ở một nơi bí mật gần đó nhìn trẫm xấu mặt!” Chu Thừa Hi nghiêng rãnh, hung tợn gầm lên: “Trẫm nhất định phải tìm ra cô ta, đánh cô ta một trăm roi, lại rút gân, lột da, róc xương mới rửa được mối hận này!”

Đám đông lại bắt đầu rối loạn, ngay cả đao kiếm của cấm quân cũng không ngăn nổi tiếng thóa mạ ngăm của mọi người: Hoàng đế ác quỷ! Tần Quan Nguyệt á khẩu, lão vạn lần không dự đoán được hành vi và nội tâm của Khánh Đức để lại cổ quái như vậy. Có lẽ điều mà Thượng Quan Mẫn Hoa lo lắng không phải là chưa tới đâu. Lão cười khổ một tiếng, buông dây cương của hoàng đế, tránh sang một bên.

Lúc này tên “hoàng đế ác quỷ” đang ngồi trên lưng ngựa kia đột nhiên cười rộ lên, giữa đêm tối vắng lặng tiêu điều trước bình minh này, tạo lên một vẻ quỷ dị khiến người ta dựng hết lông tóc. Hắn cúi đầu cười nói: “Trẫm sao lại quên mất còn có tiểu súc sinh kia chứ? Người đâu?”

“Có mặt tướng!” Tuyên Sở bước ra khỏi hàng.

“Xuôi Nam, toàn diện tiêu diệt phản nghịch của Thượng Quan thị, tìm cho được hoàng thái tử Chu Quảng Hoảng, bất luận sống chết!”

Tuyên Sở cúi đầu nói: “Mặt tướng tuân lệnh.” Sau đó lập tức điểm binh xuất phát về phía Nam.

Chu Thừa Hi cười rộ ra hàm răng trắng, hàn ý dày đặc. Hắn lâm bẫm: “Nhìn người làm sao bây giờ, trăm khiến người không thể không quay về cầu xin trẫm!”

Tần Quan Nguyệt lắc đầu rời đi. Trước khi đi, lão còn quay đầu nhìn thoáng qua làng chài nhỏ bé này, cũng không phát hiện có điều gì bất thường.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Kinh phượng

Cấm vệ nhanh chóng tập hợp rồi rút lui, Thượng Quan Mẫn Hoa vừa chớp mắt đột ngột mở mắt ra: “Đuổi theo, đi Yến Môn Quan!”

Thân hình Linh Lung run lên một chút, dưới ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm của đối phương, nàng ta gian nan đáp lời: “Tiểu thư, thương thế của cô không nên di chuyển!”

“Người, đi Yến Môn Quan!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng hít thở, thần thái bình tĩnh, nàng nói: “Đón Tiểu Xuân sư phụ.”

Trong mắt Linh Lung hiện lên vẻ vui mừng: “Thái tử không xuống phía Nam à? Tốt quá, nô tỳ xuất phát ngay đây! À, đúng rồi, phải đi nói với Lục thẩm một tiếng, bảo bà ấy tuyệt liên để ở chỗ nào...”

Thượng Quan Mẫn Hoa lẳng lặng nằm ở đó, không để ý đến vẻ kích động của Linh Lung. Lục thẩm lắc nhai gì đó, nàng cố ý xem nhẹ một giọng nói khác trong đầu, chuyên tâm nghĩ về chuyện đã qua rồi đến chuyện tương lai. Vốn nghĩ phải đợi mười năm mới có cơ hội rời khỏi hoàng cung, một chuyện ngoài ý muốn ập tới khiến cho nàng phải thay đổi kế hoạch từ sớm.

Hơi gấp gáp, trong quá trình còn nhiều chỗ khúc chiết nhưng kết quả không tệ, trước mắt xem ra hết thảy cũng coi như thuận lợi. Người mà Chương Xuân Triều an bài đi một đường xuống phía Nam, thu hút sự chú ý của triều đình. Thành Thành hiện giờ chắc sắp đến Yến Môn Quan rồi. Ngụy Thường – phó tướng thủ thành Yến Môn Quan là quân cờ ngầm của

lão hồ li, nếu không có gì ngoài ý muốn thì nàng với con có thể gặp mặt ở Cát Mạc Vương Đình.

Nàng vuốt vuốt chiếc nhẫn bảo thạch trên tay, nàng nghĩ đến khả năng Thượng Quan Cẩm Hoa và Tần Quan Nguyệt sẽ xuất hiện gây rối. Nàng chơi Thượng Quan Cẩm Hoa một vở rồi, đương nhiên phải phòng hấn.

Vừa rồi Chu Thừa Hi hạ chỉ dọn dẹp thế lực của Thượng Quan thị ở phía Nam, nàng và Chương Xuân Triều hợp lực dẫn dắt lửa giận của Khánh Đức để xuống phía Nam. Nhìn từ những chuyện mới phát sinh gần đây thì có thể thấy được, đây hiển nhiên chỉ là một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng Thượng Quan Cẩm Hoa sẽ không nghĩ như vậy, hấn ta cùng Chương Triều Sinh sẽ nói cho Chu Thừa Hi – rất nhanh thôi – rằng thế lực của nàng đã chuyển dời lên phía Bắc.

Lúc Chu Thừa Hi nổi điên thì cơ bản chẳng có đầu óc tính toán gì đáng nói, hấn rất có thể sẽ liên thủ với Thượng Quan Cẩm Hoa đi đối phó với nàng, điều này rất bất lợi. Nàng âm thầm đếm đếm ngón tay. Lúc tất yếu dù có phải bỏ quân cờ ngầm là Quảng Mục Lâu ở Nam Lương cũng phải dẫn Chu Thừa Hi sang bên kia.

Về Tần Quan Nguyệt thì nàng thực sâu não, nàng vẫn đoán không nổi người này. Lão không nguy hiểm, cũng là nhân tố gây trở ngại lớn nhất với kế hoạch của nàng. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra biện pháp hữu hiệu khiến Tần Quan Nguyệt không thoát nổi thân ra để đối phó bản thân mình.

Nàng tức giận, động tác không khỏi mạnh tay một chút, kết quả lại làm đau bản thân mình.

Trên mặt nàng hiện lên vẻ đau đớn. Bà lão đang dọn dẹp này nọ nhìn thấy thế thì vội vã chạy lại ngăn cản nàng: “Nương nương, cẩn thận thân thể mình một chút, thái tử nhất định sẽ không xảy ra việc gì, Bồ Tát phù hộ người tốt.”

Thượng Quan Mẫn Hoa thu lại tâm sự, vẻ nghiêm túc cũng dụ đi, nhẹ nhàng hỏi: “Lão phu nhân này...”

Bà lão có phần kinh hoàng: “Nường nường chiết sát bà già này rồi. Bà già này vụn vụn lần không đảm đương nổi cái danh lão phu nhân đâu.”
Thượng Quan Mẫn Hoa rũ mắt, giấu đi vẻ không kiên nhẫn, bình tĩnh gọi bà ta là Lục thâm, hỏi thăm mấy chuyện về làng chài này, tỷ như vì sao bà lão lại nhận được nàng, rồi vì sao người dân làng chài này lại căm ghét Khánh Đức đế như thế, này nọ...

“Nường nường quả nhiên không nhớ gì cả rồi...” Bà lão lau nước mắt thốt lên: “Nường nường, người cũng biết lúc trước Sơ Thiện Đường người lập nên đã cứu sống bao nhiêu người, trong đó xảy ra vấn đề, người lại sai người âm thầm hỗ trợ bạc, làm cho người ở đây ai nấy mùa hè có cháo uống, mùa đông có chăn đắp...”

“Không phải ta làm.” Thượng Quan Mẫn Hoa thản nhiên trả lời, mấy năm nay nàng là ốc còn không mang nổi mình ốc, nào có thời gian đâu ốc đi quan tâm chuyện của Sơ Thiện Đường chứ?

Bà lão lấy ống tay áo nhem nhuộm đầy bụi lau khước mắt đỏ hoe: “Nường nường thiện tâm, không nhớ rõ cũng phải, giống hệt như Thượng Quan phu nhân, không những bộ dạng như một khuôn đúc ra, ngay cả tâm địa cũng là lòng dạ Bồ Tát như nhau. Người Đại Chu ai không nhớ rõ ân điển của nường nường và Thượng Quan phu nhân đâu? Nạn đói năm xưa, cũng là nhờ có giống khoai sọ mà nường nường tự tay trồng, cả thôn này mới trụ lại được.

Những người làm quan kia làm gì có ai sẽ nghĩ đến đám dân đen bắt cá kiếm sống như chúng tôi đâu? Tâm địa nường nường tốt như vậy, phải cung phụng trong miếu để hàng ngày hưởng phúc, cái tên cầu hoàng đế đáng chém nghìn lần kia...”

Thượng Quan Mẫn Hoa không cắt ngang những lời mắng chửi ấy của bà ta, bà lão mắng một hồi xong, nhìn về mặt nàng, lại lấy chén thuốc trên mặt bàn đá lên, bắt đầu lái nhai: “Nương nương mệt rồi phải không, uống hết thuốc rồi nghỉ sớm mới phải...”

Uống xong thuốc, bà lão dọn bát rồi đóng lại cửa hầm muối, lại bảo cậu bé ở bên ngoài vằn tảng đá lại che lấp cánh cửa.

Thiếu niên da đen ở cửa hầm thò cổ vào liếc một cái rồi nói: “Lục thẩm, nương nương thật là xinh đẹp, còn đẹp hơn tiên nữ nữa...”

“Tiểu tử thôi, cất cái ánh mắt gian tà kia của ngươi đi!”

Thiếu niên cố hết sức vằn tảng đá lại, đầu lại co rụt vào, lầu bầu: “Cháu sau này cưới vợ cũng phải cưới người xinh đẹp như thế!”

Đợi khi bóng tối bao phủ lấy căn hầm muối, Thượng Quan Mẫn Hoa mới phóng túng tâm tình của mình, một giọt lệ nơi khóe mắt nhẹ nhàng lăn xuống tóc mai. Mỹ nhân mẫu thân kia của nàng, con người mềm mại, không có chủ kiến, gặp chuyện chỉ biết khóc ấy, chỉ là một người phụ nữ cổ đại bình thường là vậy, vì con gái, vì đứa con gái bất hiếu của bà mà vò nát tâm can.

Bản thân mình lại chưa từng nói được với bà một câu nào nhẹ nhàng, luôn cảm thấy không kiên nhẫn với bà, chưa bao giờ đếm xỉa đến tấm lòng người mẹ của bà. Chình mình đã từng làm cho bà thống khổ thương tâm như vậy, vậy mà bà chưa từng oán giận, dùng một ý nghĩ chất phác, lấy thanh thế của phu nhân thế gia đi dạy nữ hồng cho đám trẻ con, đơn giản là để lấy danh tiếng cho con gái mình, như vậy mới có thể tích thiện đức cho con gái bị giam trong cung cấm.

Nàng khóc đến không thể kìm nén, kia cũng chỉ là lời nói vô tâm nàng dùng để lừa bà, để bà không phiền đến nàng mà thôi. Nhưng mà, người phụ nữ tuân thủ tam tòng tứ đức kia lại toàn tâm toàn ý đi làm, khắp nơi làm

việc thiện, hi vọng thần phật phù hộ con gái ở trong cung không bệnh tật không tai nạn.

Nhưng bản thân mình đã làm những gì?

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy lòng quặn lên đau đớn, lệ chảy càng nhiều, những giọt nước mắt không thể chảy được lúc hành hình ở Ngọ Môn giờ này rơi xuống không ngừng như mưa, khóc đến khi bản thân mình chết lặng trong vô thức.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài thật nhẹ, Thượng Quan Mẫn Hoa đang bị thống mạnh mẽ bừng tỉnh: “Phu tử?”

Bóng đen đi tới từ góc sáng sủa, xôn xao một tiếng, lửa châm sáng ngọn đèn dầu trên bàn đá, ánh sáng của ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu thấp sáng hằm muối trắng xóa này.

Ánh sáng mờ tỏ chiếu rọi khuôn mặt vui giận khó lường kia của Chương Xuân Triều, Thượng Quan Mẫn Hoa thở dài nhẹ nhõm một hơi, không phải Tần Quan Nguyệt.

“Cô hi vọng là Ngọc Sơn?”

Thượng Quan Mẫn Hoa thu liễm cảm xúc trước đó, lặng lặng nằm xuống, nhắm mắt lại rồi tùy ý đáp: “Nếu là lão ta, kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Chương Xuân Triều không có đáp lời, vẫn trừng mắt nhìn nàng, Thượng Quan Mẫn Hoa không thể xem nhẹ lão, đành phải mở mắt ra, hỏi: “Ông sao lại quay về?”

“Ta nghe nói cô bị đánh rơi xuống sông đào bảo vệ thành nên đến xem cô đã chết hay chưa.”

Thượng Quan Mãn Hoa nghe vậy thì cười đáp: “Tiểu Xuân sư phụ công phu cao cường!”

Chương Xuân Triều không phản ứng, chỉ đáp: “Công phu của Linh Lung kia là do chính tay ta truyền thụ, hành tung của nàng ta không khó truy tìm.”

Thấy vẻ mặt lão vẫn âm trầm lạnh lẽo như trước, Thượng Quan Mãn Hoa có chút chột dạ, hỏi: “Tiểu Xuân sư phụ...”

Còn chưa dứt lời, Chương Xuân Triều đã bổ nhào vào nàng, mắt phượng câu hồn mở to trước mặt nàng, cặp môi đỏ còn hơn hoa tươi kề sát môi nàng. Thượng Quan Mãn Hoa thực sự kích động, sắc đẹp tự mình đưa lên cửa, đáng tiếc người nọ là Chương Xuân Triều, cho nàng mười cái gan cũng không dám xông lên. Nàng chỉ thấy kì quái, lão ta tránh nàng như tránh hủi hơn ba năm có lẽ rồi, tại sao hôm nay lại muốn phá giới?

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Phượng khuyết

Chương Xuân Triều dùng sức nắm chặt cổ tay nàng, loại đau này làm cho người ta thoải mái khiến cả người tê dại, sau lại làm cho người ta đau đớn đến muốn ngất đi, trong nháy mắt đã phải luân hồi giữa thiên đường và địa ngục mấy lần. Thượng Quan Mẫn Hoa chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, răng cắn vào môi đến không còn cảm giác.

Kẻ tra tấn chậm rãi buông lỏng tay, cười rộ lên đẹp mắt như vậy, giống như cánh hoa mẫu đơn diễm lệ nở tung trong gió, mê hoặc đến nỗi chỉ cần nhìn qua vẻ phong tình ấy liền trầm mê. Hắn ôm Thượng Quan Mẫn Hoa, cùng nàng nằm xuống, vẻ mặt ôn nhu như vậy, ngay cả tiếng uy hiếp như nỉ non kia cũng thật dễ nghe.

Hắn nói: “Nếu người không muốn sống, ta rất sẵn lòng giúp một tay. Tiểu thư Mẫn Hoa, ta còn có rất nhiều biện pháp khiến cô sống không bằng chết lại không tổn hại thân thể. Cho nên, đừng để có lần sau.

Nói xong, người này liền nhắm mắt lại, dường như đang ngủ.

Thầm nghĩ bản thân mình vẫn còn quá nương tay, Thượng Quan Mẫn Hoa liền nảy sinh ác độc đẩy người xuống giường. Nàng vốn chỉ nghĩ để tên yêu nghiệt Chương Xuân Triều này cách xa mình chút, lại không ngờ, nàng có thể thành công đập vị võ lâm cao thủ này xuống giường. Hắn không hề chống cự, vừa ngã xuống đất xong, miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó, một mũi tên sắc nhọn xuyên qua ngực hắn đã khiến nàng hiểu ra nguyên nhân bất thường.

Tên thép sắc bén, lóe lên bạch quang, lộ ra hàn ý ghê người, trên mũi tên còn có xước mang rô, bám đầy dịch mủ màu vàng, kích thích thị giác con người ta.

Thượng Quan Mẫn Hoa thở dốc vì kinh ngạc, nàng vội xuống giường, điên cuồng tát vào mặt Chương Xuân Triều, muốn đánh thức hẳn, khi ngón tay chạm đến gò má đối phương mới phát giác nhiệt độ kinh người.

Sốt cao kinh khủng như vậy, chứng tỏ nhiễm trùng thật nghiêm trọng.

Chẳng lẽ là mũi tên ngày đó? Nàng đến giờ mới hoảng hốt, bao nhiêu ngày rồi, tên điên này sao còn chưa xử lý miệng vết thương. Đầu ngón tay nàng đưa về trước thăm dò, lại không có dừng khí, vội rút tay lại.

Mũi tên kia thật chướng mắt. Thượng Quan Mẫn Hoa nhắm chặt mắt, vươn tay định lấy ngân kiếm của Chương Xuân Triều. Nàng hi vọng kiếm của kiếm khách thực sự có thể tước vàng chặt ngọc như chém tóc tơ. Vừa đụng tới chuôi kiếm, Chương Xuân Triều mạnh mẽ mở mắt ra. Nguy hiểm như kiếm ra khỏi vỏ, khi nhìn rõ đối phương là ai rồi thì thần kinh liền buông lỏng, mặc cho Thượng Quan Mẫn Hoa lấy kiếm lên.

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc lắc tay chân vô lực, chậm rãi đứng lên, vung kiếm chặt cái mũi tên kia. Khuôn mặt đỏ bừng của Chương Xuân Triều không hề thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng không chớp động.

Tiếng cắt vang lên, mũi tên bị cắt đứt, lui lại một đuôi mũi tên. Nàng thờ hồng hộc mấy hơi, ném ngân kiếm xuống, cố hết sức đẩy Chương Xuân Triều làm cho hẳn xoay người, dùng sức một lúc lâu cũng không có biến hóa, nàng oán hận mắng âm lên: “Ông ngoan ngoãn hợp tác tí đi!”

“Ta nghĩ cô hận không thể khiến ta chết!”

“Ông chết rồi, ai dẫn ta đi gặp Thành Thành, nhanh lên!”

Lúc này, Chương Xuân Triều lại rất phối hợp xoay người. Hai tay Thượng Quan Mẫn Hoa nắm lấy đuôi mũi tên, nhắm mắt dùng sức rút ra, mùi dày đặc tanh hôi xộc vào mũi. Nàng lập tức cào trên tường ra được một vốc muối xát thẳng vào miệng vết thương, cảm giác thế nào thì chỉ cần nhìn thân thể trọng thương của Chương Xuân Triều cũng phải giật giật thì biết ngay.

Bỏ “bệnh nhân” đã vô lực phản kháng lại. Nàng đi đến miệng hầm, nhẹ giọng nói: “Mang cho ta ít nước với băng gạc lại đây!”

Thằng nhóc trông giữ bên ngoài kia mừng rỡ ửng tiếng, không lâu sau đã mang những thứ nàng cần đến rồi. Trở lại bên chỗ người bệnh, Chương Xuân Triều nhìn nàng cười đến vui sướng thì không khỏi nhắm mắt lại, hằm hừ trong cổ họng.

Thấy hẳn thức thời như vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa rất sáng khoái thả cục muối hòa vào trong nước, quấy đều xong liền thấm ướt băng gạc chà đến chà đi trên miệng vết thương, lại lấy chủy thủ chọc ra chọc vào, cắt thịt thối vui quên trời đất.

Chương Xuân Triều cơ bắp toàn thân run rẩy, cắn răng nhắc nhở: “Tiểu thư Mẫn Hoa, làm người phải phúc hậu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không dừng lại, chỉ tùm tùm trả lời: “Sáng nay có rượu sáng nay say thôi, Tiểu Xuân sư phụ, ngài nói có đúng không?”

Dưới tình huống vừa là hoàn cảnh trị liệu cực kỳ ác liệt, vừa bị người nào đó ép buộc ác độc như thế, Chương Xuân Triều thế mà lại sống sót qua nhiễm trùng, sốt cao, không thể không nói là một kì tích. Đối với năng lực phục hồi kinh khủng của Chương Xuân Triều, Thượng Quan Mẫn Hoa tấm tắc trầm trồ, hoàn toàn không lo lắng mình sẽ bị trả thù rất dã man.

“Chuẩn bị tốt chưa?” Chương Xuân Triều cười âm hiểm, xương ngón tay bị bóp kêu răng rắc.

Thượng Quan Mẫn Hoa trừng mắt phượng: “Đang chờ ông đấy, còn dám nói võ công được xưng là thiên hạ đệ nhất, nha, mấy cái mũi tên cũng tránh không nổi. Sao không biến thành con nhím luôn đi. Ta nói cho ông biết, nếu người của đại công tử, đại sư gia đuổi theo Thành Thành, ta lột da ông!”

Một phen già mồm át lễ phải này hoàn toàn khơi dậy bản tính háo thắng của Chương Xuân Triều, nhiệm vụ mà Tiểu Xuân sư phụ nhân nghĩa là hẳn đây đã tiếp nhận sao có thể thất bại được chứ, lập tức chinh đối khoái mã lên phía Bắc. Thượng Quan Mẫn như ong mày, cũng không tệ lắm. Hai người bọn họ cứ nháo nháo đấu đấu như thế, làm nàng vơi đi không ít ưu sầu trong lòng.

Trấn Thạch Đào trước Yến Môn Quan, người của Chương Xuân Triều để lại kí hiệu, nói thái tử đã tiến vào Yến Môn Quan. Hai người chinh đồn một chút, sau đó chạy suốt đêm đến trấn tiếp theo.

Trời tờ mờ sáng, trước cổng ra vào trấn Yến Môn xuất hiện hắc y nhân, Chương Xuân Triều kéo ngựa, thân ngựa nhảy lên cao, người đã rời ngựa bắn về phía trước, ngân kiếm chém ra, từ trên người hắc y nhân tóe ra huyết hoa đầy trời, kiếm tra vào vỏ, đáp xuống ngựa, lúc này vó trước của ngựa mới vừa chạm đất.

Thân ngựa lao về trước rất nhanh, mũi chân Chương Xuân Triều khẽ điểm một cái, thả người vọt về trước, tiêu diệt hắc y nhân chặn đường, Thượng Quan Mẫn Hoa ôm chặt cổ ngựa, trong lòng gấp gáp, thúc giục Chương Xuân Triều tốc chiến tốc thắng. Đột nhiên, ngân kiếm như tia chớp lóe lên trên đường, hắc y nhân tắm máu rơi xuống đất. Tiếng vó ngựa càng đi càng xa, phía sau lưu lại một vệt máu cùng xác chết mặc hắc y.

Bóng cây cùng nhà cửa không ngừng vụt về phía sau, lòng Thượng Quan Mẫn Hoa lại càng lo lắng, sợ rằng không còn gặp lại con mình được nữa. Thượng Quan Cẩm Hoa sẽ làm gì Thành Thành, giết ngay tại chỗ hay

dẫn đi chậm rãi giáo hóa. Cho dù là kiểu nào thì đều là chuyện nàng không thể chịu được. Trong suốt quá trình chạy như bay, tay áo Chương Xuân Triều phấp phới, phi thân bên cạnh ngựa, hẳn còn không quay đầu, tay vượt tóc mái mượt mồ hôi bên thái dương cho nữ tử, trấn an: “Đại ca ở đó, thái tử sẽ không chết.”

Ngần người, Thượng Quan Mẫn Hoa mới lấy lại tinh thần, người mà hẳn chỉ là Chương Triều Sinh. Nàng nhếch khóe miệng: “Chẳng qua sẽ biến thành Chính Đức đế thứ hai, nửa đời bù nhìn!”

Chương Xuân Triều không nói gì, trường kiếm vung ra, hắc y nhân chặn đường không kịp phản kháng đã ngã xuống. Thượng Quan Mẫn Hoa làm như không thấy, dứt khoát giục ngựa chạy về trước.

Trong làn gió thanh lãnh mà ẩm ướt, đột nhiên vang lên một giọng nói non nớt: “Cậu, Thành Thành còn chưa ngủ đủ. Hoàng nương bảo, không ngủ đủ giấc sẽ không thể cao lớn.”

Thượng Quan Cẩm Hoa trả lời cái gì, dĩ nhiên Thượng Quan Mẫn Hoa không nghe được, nàng giữ chặt cương ngựa, muốn kêu nhưng lại không thể, hoảng sợ nhìn chung quanh, không biết làm sao. Chương Xuân Triều ôm lấy nàng, rời yên ngựa lao vút về phía một cái đình viện ở mé trái, đáp xuống đình tứ bảo các, rõ ràng thấy Thượng Quan Mẫn Hoa thân thủ điểm huyết ngữ của đứa bé.

“Thành Thành!” Thượng Quan Mẫn Hoa rốt cuộc nhịn không được kêu lên, kinh hồn táng đảm, cơ hồ đứng không nổi nữa.

Thượng Quan Mẫn Hoa chậm rãi ngẩng đầu, cặp mắt đen lạnh như đầm nước đối diện với cặp mắt trong sáng như thu thủy. Đôi huynh muội từng cùng nhau trải qua cảnh cả nhà sao trảm, đáng lẽ phải cùng bảo vệ lẫn nhau ngăn cản thế gian mưa gió. Tiếc rằng, thế sự vô thường, lúc chính biến, kẻ

làm huynh trưởng bỏ muội muội tuổi còn nhỏ rời đi, lúc cung biến, muội muội lại lấy thế lực của huynh trưởng làm văn.

Để bảo toàn thế lực của gia tộc, hai người họ lại một lần nữa đứng ở lập trường đối lập, chính thức quyết đấu!

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Phượng lân

Thượng Quan Cẩm Hoa áo trắng phấp phới, điểm nhẹ chân hạ xuống mái hiên đối diện bằng tư thế cực kì phiêu dật, tay trái vẫn ôm đứa bé trai ngủ mê man, vẻ mặt hần cực kì bình thản hoàn toàn trái ngược với nét hoảng loạn của Thượng Quan Mẫn Hoa.

Thượng Quan Mẫn Hoa cố ép mình phải bình tĩnh nhưng sao có thể làm nổi khi mà ngón tay đối phương vẫn kè kè trên cổ đứa con trai bé bỏng của nàng. Nàng nôn nóng đến độ muốn bật khóc, bàn tay đang ôm Chương Xuân Triều run lên bần bật.

“Đại công tử, người muốn gì?”

“Vi huynh đưa người về cung.”

“Được. “Thượng Quan Mẫn Hoa đồng ý mà không cần suy nghĩ. “Trao Thành Thành cho ta, ta sẽ theo người về.”

Thượng Quan Cẩm Hoa nhẹ nhàng buông tay, tức thì đứa bé trong tay hần liền rơi thẳng xuống phiến đá bên dưới khiến Thượng Quan Mẫn Hoa kinh hãi đến xé ruột xé gan, nếu không phải Chương Xuân Triều đang ôm chặt eo nàng thì nàng đã nhảy ngay xuống rồi.

Đợi cho đứa bé rơi xuống cách mặt đất chỉ còn tính bằng tấc, một bóng người chộp lên như cánh nhạn vút qua dễ dàng tóm lấy nó rồi đưa lại cho Thượng Quan Cẩm Hoa.

Vẻ mặt Vô song công tử vẫn bình thản như vậy, không thể nhìn ra tâm địa của hắn tàn nhẫn như thế.

- Người muốn gì? Rốt cuộc thì người muốn gì đây? - Thượng Quan Mẫn Hoa đã muốn phát điên, lúc này, cho dù phải trao đổi với ác ma nàng cũng sẵn sàng chấp nhận.

“Bảo hắn tự phế võ công đi.”

Nghe vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu nhìn Chương Xuân Triều bằng ánh mắt cầu khẩn, đối phương cười lạnh, vậy là nàng hiểu chuyện này sẽ kết thúc như thế nào. Thượng Quan Mẫn Hoa tuyệt vọng nhắm mắt, đẩy Chương Xuân Triều ra rồi dẫn về phía trước hai bước bất chấp dưới chân là ngói lưu ly xanh trơn trượt, nàng vừa gạt nước mắt vừa gỡ cây nỏ đeo trên lưng xuống, đoạn cắn môi đè nén sự nhu nhược của chính bản thân mình rồi nâng cây nỏ lên chĩa thẳng mũi tên thép vào Thượng Quan Cẩm Hoa.

Nàng cũng không quay đầu lại, giọng rét lạnh: “Tiểu Xuân sư phụ, ông biết phải làm gì chưa?”

Chương Xuân Triều cười rộ lên: “Đây mới thật là người nhà Thượng Quan!”

Tiếng cười chưa dứt, nam tử diễm lệ đã phóng vọt lên không, lập tức, ám tiễn từ đình viện bên dưới trùng điệp bay ra, hắn phi thân càng ngày càng cao hơn, giữa tử địa mai phục tứ phía, tùy ý giết người.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng kích phát kíp nổ, mũi tên lóe hàn quang sắc lạnh xé gió bay ra, Thượng Quan Cẩm Hoa phía đối diện sửng sốt, dường như không thể tin được nữ tử yêu con như mạng này lại tuyệt tình như thế.

Nàng nhẫn tâm tuyệt tình như vậy, Thượng Quan Cẩm Hoa ngược lại, không dám lấy đứa nhỏ ra làm con tin, nhẹ nhàng ngã người, hẩn tránh

được mũi tên đầu tiên rồi, mũi tên thứ hai đã vút tới, đồng thời hẳn còn phải phòng bị ám khí tuyệt đẹp và phần độc thơm phức của Chương Xuân Triều nữa.

Hai bên càng đấu càng hăng, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không câu nệ gì nữa, phất áo giơ kiếm phản kích, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng kích động đến đỏ mắt. Nàng thầm nghĩ mình đang ở đất bằng, giơ cung nỏ lên bắt đầu tăng tốc chạy trên mặt ngói dốc, tay cũng không ngừng phát động kíp nỏ. Chỉ có một ý niệm duy nhất trong đầu, giết kẻ đó, đồng quy vu tận!

Nóc đình viện đối với một nữ tử không có võ công mà nói, không thể dùng từ nguy hiểm để diễn tả được. Vì thế Thượng Quan Mẫn Hoa bước hụt ngã xuống lầu.

Trong gió dường như vang lên vô số tiếng người kêu to tên nàng, rất nhiều người lao về phía nàng để cứu nàng, cho dù nàng rơi xuống, thần trí nàng vẫn kiên định như cũ, bắn tên vào kẻ đã tra tấn nàng lại còn muốn nhào lại đây cứu nàng là Thượng Quan Cẩm Hoa. Cho dù chết, nàng cũng tuyệt đối không cho phép hẳn sống tốt!

Chương Xuân Triều võ kỹ cao hơn một bậc, cứu được nàng trước, vừa rơi xuống đất, hai người đã rơi vào vòng vây của hắc y nhân. Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ quan tâm có một điều: Thượng Quan Cẩm Hoa đã chết hay chưa?

Đứng vững xong, nàng nhìn quanh một vòng, ở trên một đầu mái đình viện nhìn thấy Vô Song công tử bụng bị trúng tên, máu nhuộm hồng nửa thân áo bào trắng, nàng cười rộ lên, chậm rãi giơ cung lên, ngón tay đặt trên kíp nỏ, chuẩn bị bắn tiếp.

“Người ở bên trong nghe lệnh, buông vũ khí, các người đã bị vây quanh!”

Tuyên Sở? Thượng Quan Mẫn Hoa cả kinh, tên bắn ra cũng mất chính xác, không bắn trúng đối phương.

Chỉ chốc lát sau, cửa gỗ màu đen bị đẩy ra, cấm vệ ủa vào.

Nàng quay đầu, khuôn mặt như vàng trắng cô độc nơi quan ải của Tần Quan Nguyệt ánh vào trong mắt Thượng Quan Mẫn Hoa, lòng nàng trầm đến đáy.

Tần Quan Nguyệt đánh tiếng trước, giọng thanh lãnh, bình tĩnh lại đậm mạc, giống như bần bề cũ gặp lại, lão hỏi: “Nguyên Thù, khỏe không?”

“Khỏe, khỏe cực kì, khỏe đến sắp mất mạng rồi!” Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn lão cười to, tâm tư lại không thanh tĩnh được như vậy, ngón tay nàng chỉ về phía Thượng Quan Cẩm Hoa, nói với Tần Quan Nguyệt: “Quốc sư đại nhân, chỉ cần ông chịu giết người này, không cần biết ông muốn ta làm gì, ta liều mạng cũng sẽ hoàn thành cho ông!”

Tần Quan Nguyệt cười khê: “Nguyên Thù thân thể không khỏe, phải tránh xúc động mạnh!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lung, đứng chung với Chương Xuân Triều, hòa hoãn cảm xúc kích động, nghe Tần Quan Nguyệt tiếp tục nói: “Nửa canh giờ trước, Sử Nghiêu dùng bồ câu đưa tin, ở huyện Thạch Đào đã phát hiện một đứa bé giống hoàng thái tử, người của Sử gia từng nợ vi sư một phần nhân tình, có thể cầm chân bệ hạ một chút thời gian, tin tức lúc này hẳn đã đã đến Hành thành.”

“Quốc sư đại nhân, mau nói ra điều kiện của ngài đi.” Thượng Quan Mẫn Hoa trả lời với giọng lạnh như băng, nàng chưa bao giờ dám hi vọng xa vời tránh được tai mắt của Tần Quan Nguyệt, chỉ là thật không ngờ, bại cục lại tới nhanh như vậy mà thôi.

Tần Quan Nguyệt cúi đầu thở dài một tiếng, quay đầu nói: “Nguyên Thù hồi cung đi, vi sư tất đảm bảo thái tử không phải chịu sự khống chế của Tử Du!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh một tiếng, trừng mắt phản nộ: “Mẫn Hoa không muốn hồi cung chịu khổ.”

Tần Quan Nguyệt cả kinh, quay đầu, hoảng hốt đáp: “Nguyên Thù đừng nói đại đột, nay con còn có thể đi đâu. Vẫn nên cùng vi sư trở về, từ từ nói chuyện với Diên Khánh, nó với con có tình ý sâu nặng, tất không đành lòng trách móc nặng nề!”

“Quốc sư đại nhân, nếu Mẫn Hoa có cách lệnh bệ hạ chỉ huy quét ngang thiên hạ, ngài định làm gì?”

Tần Quan Nguyệt ngẩn ra, Thượng Quan Mẫn Hoa không cho lão cơ hội ngăn cản, nói tiếp: “Mẫn Hoa nguyện lưu vong đất khách, chỉ cần quốc sư đại nhân có thể củng cố quốc khố lương thảo, ổn định triều cục, để cho bệ hạ không phải lo lắng hậu phương mà thoải mái rong ruổi truy đuổi ta khắp nơi. Ha ha, bệ hạ bản tính vội vàng dễ kích động, lại bảo thủ, nếu hẳn biết được tin hoàng hậu của chính mình đi thông dâm vui vẻ với kẻ khác ở khắp các quốc gia, bốn phía rêu rao hoàng đế Đại Chu bị vợ cắm sừng, nhất định sẽ lĩnh quân đi chinh phạt để rửa nhục. Tin chắc nguyện vọng của quốc sư đại nhân cũng sắp thành rồi.”

Sau khi dứt lời, thấy vẻ đau lòng không thôi tràn đầy trong mắt Tần Quan Nguyệt, Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi châm chọc tiếp lời: “Quốc sư đại nhân tội gì khó xử, đây chẳng phải là mục đích mà ngài lao tâm khổ tứ để hoàn thành sao? Mẫn Hoa sẽ không trách quốc sư từ đầu đến cuối đều tính kế, chỉ hi vọng quốc sư đại nhân rũ lòng thương Mẫn Hoa cơ khổ đến nay, cả đời chỉ còn có mỗi đứa con này làm bạn, kính xin quốc sư bảo hộ nó chu toàn!”

“Nguyên Thù, vi sư tuyệt đối không làm đến mức đi khó xử thái tử!”
Thượng Quan Mẫn Hoa thiếu chút nữa đã bật cười chế nhạo lão giả dối, lão không khó xử, vậy còn ai sẽ đi khó xử nàng với con trai của nàng đây? Đến lúc này mà nàng còn nhìn không ra lão với Thượng Quan Cẩm Hoa đã thỏa thuận xong cái gì rồi, thì nàng sống uổng hai đời rồi!

Nàng đáp: “Quốc sư đại nhân, quyết định đi!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Du long

Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn nghĩ lời này của mình đã đánh trúng vào đã tâm của Tần Quan Nguyệt, lão chắc chắn sẽ gật đầu đồng ý ngay. Thế nhưng, ngoài dự kiến của nàng, Tần Quan Nguyệt lại đáp cực kì thành khẩn: “Nguyên Thù có lòng khoan dung, sao hẳn tâm để Đại Chu rơi vào cảnh sinh linh đồ than, xin hãy tin tưởng vi sư chắc chắn sẽ đảm bảo cho mẹ con con chu toàn, cứ về cung cùng vi sư đã.”

Để tỏ rõ thành ý của mình, lão vẫy tay với thanh niên trên lầu các một cái, Thượng Quan Cẩm Hoa phi từ trên mái đình viện xuống, đưa đứa bé còn đang mê man cho Thượng Quan Mẫn Hoa, Thượng Quan Mẫn Hoa vừa nghi ngờ vừa nhận lấy đứa bé, ngẫm mãi không ra điều gì khiến Tần Quan Nguyệt với Thượng Quan Cẩm Hoa chấp nhận liên thủ. Nhưng mà giờ phút này Thượng Quan Cẩm Hoa cách nàng gần như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này. Nàng nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, dùng ngữ khí tràn ngập hận ý nói: “Đại công tử, chuyện hôm nay sau này ta nhất định trả lại gấp bội!”

Thượng Quan Cẩm Hoa hôm nay nói rất ít, nghe thấy vậy cũng im lặng, nhưng ngay sau đó, hần lập tức vắn vẹo khuôn mặt.

Chỉ thấy nữ tử đang ôm đứa nhỏ, sắc mặt bình tĩnh, vẻ kiên quyết trong mắt không hề giảm, vươn tay rút ngay mũi tên đang cắm trên người thanh niên trầm mặc kia, mũi tên được rút ra mang theo vô số máu loãng, cho đối phương một vết thương khó cách nào khép lại.

Cùng lúc đó, Chương Xuân Triều lập tức gây khó dễ, tung chưởng tấn công Thượng Quan Cẩm Hoa không hề phòng bị kia, đánh cho vị Vô Song công tử kia phụt máu điên cuồng, lúc bắn ra ngoài đã hô hấp cực yếu ớt, mặt vàng như nến. Biến cố đến quá bất ngờ, làm Tần Quan Nguyệt biến sắc, gầm lên một tiếng, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào Chương Xuân Triều.

Hai đại cao thủ lại quyết đấu, bão cát và đá vụn bị cuốn lên cũng không đủ để hình dung kiếm thế và kiếm khí của hai người bọn họ. Lúc này đây, kiếm thế của hai người tràn ngập vẻ quyết tuyệt người chết ta sống. Khi Tần Quan Nguyệt đang dốc toàn lực ứng phó hòng bắt sống Chương Xuân Triều đã rơi vào thế yếu kia, phía sau lão, Thượng Quan Mẫn Hoa lên tiếng: “Quốc sư, bỏ kiếm xuống!”

Chương Xuân Triều cười ha hả, nhảy ra khỏi vòng quyết đấu, đáp xuống phía sau Thượng Quan Mẫn Hoa mấy bước. Tần Quan Nguyệt xoay người, tràn đầy trong mắt là vẻ thương cảm quá nặng. Lão nói: “Nguyên Thù, hẳn là huynh trưởng của con. Là thân nhân duy nhất của con!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mặt không đổi sắc, tay trái giơ cung nỏ, ngón cái đặt trên kíp, ngắm thẳng vào lồng ngực khephật phòng của Thượng Quan Cẩm Hoa, nói rất nhẹ nhàng: “Bảo bọn họ lập tức lui ra!”

Tần Quan Nguyệt há miệng định nói gì đó. Sau lại ngưng lại. Lão khoát tay với bốn phía, cấm vệ rút lui với vẻ không cam lòng. Thượng Quan Mẫn Hoa ra hiệu cho Chương Xuân Triều giữ chặt con tin là Thượng Quan Cẩm Hoa, chậm rãi lùi ra ngoài cửa. Tuyên Sở vừa có động tác, ngón tay Thượng Quan Mẫn Hoa lập tức nhúc nhích, mũi tên bắn ra, đâm trúng vai Thượng Quan Cẩm Hoa, cắm thẳng vào xương cốt, đuôi mũi tên hơi rung động, Thượng Quan Cẩm Hoa đã ngất đi lại tỉnh lại vì đau.

“Đừng bao giờ hoài nghi quyết tâm của ta!” Thượng Quan Mẫn Hoa với vẻ mặt lạnh lùng vô tình, khẽ nâng cổ tay, nhẹ giọng nói ra ý nàng. Nội tâm

lãnh khốc cùng kiên quyết của nữ tử này đã bộc lộ rất rõ ràng. Tần Quan Nguyệt nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp thảm kịch huynh muội tương tàn này. Tuyên Sở cắn răng, giọng căm hận: “Lui ra!”

Cấm vệ rút lui hết. Hắc y nhân mà Thượng Quan Cẩm Hoa mang đến vẫn theo sau đó hai bước, cũng vì một tên kia của Thượng Quan Mẫn Hoa mà ngừng bước. Chương Xuân Triều cười đến yêu nghiệt lại tà mị. Đuôi mắt phương híp lại, tiếng cười ngân nga, càng khiến người ta cảm thấy người này tính cách cổ quái, phong cách tà mị lại quái dị, không dám vọng ngôn. Hắc mang theo huynh muội Thượng Quan thị rời khỏi vòng vây, Tuyên Sở dẫn người theo sát, nhân cơ hội cứu con tin ra.

Đợi đến lúc tới gần Yến Môn quan, cửa thành rộng mở khiến hai người Tần Quan Nguyệt và Tuyên Sở thần sắc đại biến.

Thượng Quan Mẫn Hoa khoác cung nỏ lên vai, đổi đứa nhỏ sang bên tay trái, giữ chặt cương ngựa, hai chân kẹp bụng ngựa, bảo mã hí dài, vượt qua trạm kiểm soát cuối cùng của quốc thổ Đại Chu, đưa hoàng hậu đương triều rời xa mấy ngàn dặm quân. Chương Xuân Triều thi triển khinh công theo sát ngay phía sau. Tần Quan Nguyệt cùng Tuyên Sở đồng thời đuổi theo, đúng lúc này, tinh kỳ phấp phới phía sau, vó ngựa dồn dập, Hắc Kỳ quân ập tới như bão lũ.

Khánh Đức đế Chu Thừa Hi đuổi tới, hét lớn: “Người đâu? Lật từng tấc đất lên cho trẫm, kẻ nào kháng chỉ giết không tha!”

Tần Quan Nguyệt không thể không ngừng lại, lệnh tướng quân thủ thành đóng cửa thành, ngăn hoàng đế lại. Tuyên Sở dẫn theo mấy kỵ binh thân cận theo sát ba người phía trước, Thượng Quan Mẫn Hoa cũng nghe thấy tiếng kèn tượng trưng hoàng quyền, càng thêm hối hả thúc giục ngựa, có điều sức nàng yếu, phải liên tục đổi tay ôm con, may mắn thay đứa bé vẫn đang mê man, không phải chịu cảnh hôn ba vất vả.

Đợi đến khi đã đi xa ngoài ngàn dặm, Chương Xuân Triều tung một chưởng đánh bay con tin trong tay, nhảy lên con ngựa phía trước của Thượng Quan Mẫn Hoa. Tuyên Sở công phu cao, quả nhiên không phải hư danh. Hắn từ trên lưng ngựa bật người lên, đón được Thượng Quan Cẩm Hoa, giao cho thị vệ xong lại phi thân lên ngựa tiếp tục đuổi theo.

Vừa đánh một trận với Tần Quan Nguyệt, sau lại thi triển khinh công một đường dài làm vết thương cũ của Chương Xuân Triều lại tái phát, không thể làm gì Tuyên Sở, chỉ có thể mặc hắn đuổi theo một đường. Thượng Quan Mẫn Hoa đã không còn sức lực, chỉ dựa vào chút sức cuối cùng mà gắng gượng, thấy Tuyên Sở vẫn tiếp tục đuổi theo dai dẳng, không khỏi mắng thầm: “Chết tiệt, tên đó là đĩa đỏi à?”

Nghĩ một cách để cắt đuôi hắn. Thượng Quan Mẫn Hoa giao đứa nhỏ cho Chương Xuân Triều, dừng ngựa xong liền nhảy xuống, chặn Tuyên Sở lại.

Tuyên Sở cũng xuống ngựa, ý thức trung thành đối với quân chủ của hắn bắt đầu tỏa ra, hắn nói: “Hoàng hậu nương nương, mời theo thuộc hạ hồi cung.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc lắc hai cổ tay, làm dịu sự mỗi mệt, nàng nhìn hắn cười thản nhiên: “Không trở về thì anh định làm gì?”

Tuyên Sở khẽ cup mắt, trả lời kiên định: “Nếu thế, thuộc hạ đành phải đắc tội!”

Thượng Quan Mẫn Hoa bật cười, nói đùa: “Vậy sao? Tuyên tướng quân lại muốn cởi sạch y phục của bản cung sao?”

Tuyên Sở then thừng, vừa đụng đến vấn đề này, hắn liền luống cuống tay chân, không biết làm sao ứng đối khi hoàng hậu đùa giỡn. Đúng là món ngon tự dâng lên miệng, Thượng Quan Mẫn Hoa nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, nàng chậm rãi tiến lên vài bước, ngón tay chỉ chực nâng cằm

Tuyên Sở lên, Tuyên Sở theo phản xạ có điều kiện mà lui về phía sau, cúi đầu, mắt cũng không dám nâng: “Bệ hạ thứ tội, thuộc hạ thất lễ, thất lễ...”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười to, Tuyên Sở vội tỉnh ngộ, nhanh chóng ngẩng đầu, con ngươi hấn co rụt lại, đang định nhân cơ hội bắt lấy nữ tử ở phía trước, chợt thấy đối phương ngừng cười, trong ánh mắt bất giác toát ra một vẻ ưu thương nhàn nhạt, lạnh lạnh, vẻ mặt ấy đặt trên khuôn mặt kia, làm cho người ta khó có thể chịu đựng được, đột ngột rơi vào tâm ma điên cuồng.

Tuyên Sở không khỏi lui về sau một quãng dài, nhanh chóng nhắm mắt, miệng lẩm bẩm ngăn chặn ma niệm đột ngột sinh ra trong lòng.

“Tuyên tướng quân nếu từng thực lòng thích một người, thích đến lúc cho dù đối phương không thèm nhìn mình cũng không oán, không giận giao ra hết thảy, thì có lẽ đã có thể hiểu cho chấp niệm rời cung của ta!” Thượng Quan Mẫn Hoa thở dài sâu kín, trong tiếng thở dài ấy, nàng nghĩ đến người xưa đã mất, bao nhiêu trả giá cũng chỉ là hư không.

Tuyên Sở yên lặng, giống như bị bầu không khí đau thương này bao phủ, theo ý nghĩ của đối phương, hấn chậm rãi đáp: “Thần từng thích một nữ tử.” “Nữ tử may mắn này chắc là trưởng công chúa phải không?” Thượng Quan Mẫn Hoa cụp mắt trát qua trát lại, đuôi lông mày khẽ nâng, nhẹ nhàng nói: “Ta ngăn trở nhân duyên của anh, anh oán hận ta cũng là chuyện thường tình.”

“Cho dù không phải hoàng hậu nương nương, trưởng công chúa cũng không thuộc về thần, nàng ấy hận thần!”

Tuyên Sở hiển nhiên đã đắm chìm trong cảm xúc lưu luyến của mối tình đầu thất bại hồi còn trẻ, lại đi tâm sự với nữ tử mà đáng lẽ ra hấn phải lập tức ra tay đưa về cung. Giọng nói chua xót của hấn nghe ra có ba phần là thương người bảy phần là xót mình.

Hắn nhớ lại: “Khi A Giản mười ba tuổi, cùng thần lương tình tương duyệt, trước khi hòa thân, nàng từng hỏi thần, khi nào thì cưới nàng, thần không đáp. Khi đó ai nấy đều khuyên thần, tính cách A Giản trời sinh đã kiêu căng, không phải là lương xứng. Thần do dự, lãng phí thời gian, đến nỗi A Giản phải rơi vào cảnh gả xa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa im lặng, nếu nói như vậy, hẳn đáng lẽ phải hận nàng thấu xương mới đúng.

“Nương nương có biết vì sao thần chưa từng oán hận không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu, nàng làm sao đoán được lòng người biển ảo chứ, nếu như nàng gặp phải chuyện thế này, chắc chắn phải chèn ép người nọ đến chết mới có thể giải hận!

“Có người nói với thần, mười năm sau, chúng ta sẽ phát hiện tình yêu say đắm thời còn trẻ vốn không cần chờ mong kết quả, bởi vì thường không có kết quả. Cảnh xuân tươi đẹp trôi qua, trước Vĩnh Lạc cung, thần mới chính thức tỉnh ngộ, A Giản chỉ còn là ký ức đẹp để đã trôi qua mà thôi.”

Tuyên Sở đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt kiên định mà có lực, hắn nói: “Cho nên, thần khẩn cầu hoàng hậu nương nương cũng cho bộ hạ thời gian mười năm. Đợi khi tình yêu thời trẻ trong lòng nương nương đã phai nhạt, sẽ phát hiện, đất trời này vốn rộng mở sáng trong.”

Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi lại một câu: “Quốc sư đại nhân bảo thế à?”

Tuyên Sở gật gật đầu, Thượng Quan Mẫn Hoa thầm cười lạnh trong lòng, nàng tháo chiếc nhẫn bảo thạch trong tay xuống, để vào tay đối phương rồi nói: “Lời của người ta sẽ thận trọng cân nhắc, cầm cái này giao cho bộ hạ đi.”

“Đây là?”

“Ước hẹn mười năm.” Tuyên Sở không phải Tần Quan Nguyệt, cho nên, hẳn để Thượng Quan Mẫn Hoa rời đi.

Lên ngựa xong, Chương Xuân Triều hỏi: “Mối tình say đắm trong suốt thời niên thiếu mà cô định vứt bỏ kia là ai vậy nhỉ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu cười khẽ, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, làm cho người ta nhìn không ra thật giả, nàng đáp: “Ông tin à?”

Chương Xuân Triều cười to, nói: “Thượng Quan gia sinh ra kẻ nào kẻ ấy đều bạc tình thành tính, quả nhiên là đúng, cô sao có thể là ngoại lệ chứ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười mà không đáp, ôm chặt đứa nhỏ giục ngựa chạy về phương Bắc...

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Mê tình

Xuyên qua sơn đạo, trước Trú Mã Than, có một nữ tử trẻ tuổi chấp kiếm dẫn đầu, chín bóng đen khác tạo thành kiếm trận ngăn lối đường đi.

Thả chậm tốc độ tuấn mã, Thượng Quan Mẫn Hoa hí mắt nhìn lại, thì ra là Linh Lung đã bị nàng điều đi. Nàng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa không nói gì, thấy ánh mắt hung ác của Linh Lung nhìn chăm chăm vào cặp mắt mang ý cười của Chương Xuân Triều ngồi phía sau nàng.

“Tiểu Xuân sư phụ, xuất chiêu đi!”

Chương Xuân Triều mỉm cười, đuôi mắt mang theo sắc xuân tươi đẹp, hãnh đáp: “Bốn tọa không rảnh.” Linh Lung liếc Thượng Quan Mẫn Hoa một cái, ánh mắt đong đầy vẻ áy náy và bi thống. Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi nghiêng ngẫm, hình như đã xảy ra chuyện gì đó mà nàng chưa tính đến, hơn nữa còn là chuyện xấu.

Một bóng đen trong số đối phương cúi đầu lên tiếng, giọng nói trầm thấp, khàn khàn: “Tiểu Xuân sư phụ, đại sư gia truyền lời, chỉ cần ngài hộ tống hoàng hậu Vĩnh Lạc cùng hoàng thái tử về cung, đại sư gia và gia tộc sẽ bỏ qua tất cả chuyện cũ.”

“Bỏ qua tất cả chuyện cũ?” Chương Xuân Triều cười rộ lên: “Bằng cách người cũng xứng sao? Muốn sống thì lập tức rút cho bốn tọa!”

“Hoàng hậu nương nương, mời theo bọn ta về cung!” Bóng đen ở phía sau thấy không thể đi thông đường của Chương Xuân Triều, liền ra hiệu

cho Linh Lung mở miệng. Nữ tử trẻ tuổi cắn môi, vẻ mặt chua xót lại tự trách, thấy Thượng Quan Mẫn Hoa quay sang, nàng ta không khỏi quay đầu, hai giọt lệ vương.

“Không về!” Thượng Quan Mẫn Hoa mặt không đổi sắc thốt ra hai chữ. Những bóng đen kia không thể kiên nhẫn nữa, một trong số đó liền nói thẳng: “Hoàng hậu nương nương, người nếu biết tốt xấu thì vẫn nên phân rõ giới hạn với Tiểu Xuân sư phụ cho sớm thì hơn, còn hi vọng giữ được danh tiết cùng tính mạng!”

Những kẻ khác cũng lên tiếng châm chọc Thượng Quan Mẫn Hoa có mắt không trông, không phân rõ ngay gian, nghe theo Chương Xuân Triều giật dây, tự hủy danh tiết.

Linh Lung cũng nhịn không được mà quay đầu, vạch trần bộ mặt thật của Chương Xuân Triều. Nàng ta nói Chương Xuân Triều muốn thoát ly Thượng Quan tộc. Không tiếc lấy thân ra làm bầy mưu hại muội muội của tộc trưởng, thậm chí kích động huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa nội đấu, khiến hai người trở mặt thành thù để chia rẽ Thượng Quan gia tộc để đạt được mục đích riêng của bản thân, tội không thể tha thứ.

Thượng Quan Mẫn Hoa tinh tế cân nhắc những lời này, lần đầu được kiến thức thêm về một gia tộc kì quái lại có ảnh hưởng sâu xa như Thượng Quan thị này.

Cơ nghiệp trăm năm của Thượng Quan gia tộc, tích lũy vô số tài phú, nuôi dưỡng nguồn nhân lực dồi dào, chẳng những trong việc chọn tộc trưởng phải do trưởng bối trong tộc ước thúc và khảo tra, ngay cả gia phó của tộc cũng có gia pháp riêng để quản chế. Nàng nhớ tới những ông già bí hiểm ở tổ trạch, nhớ đến vẻ uy nghiêm lạnh băng của đại từ đường nơi hai huynh muội Thượng Quan Cẩm Hoa bị đánh ngày xưa, còn nhớ đến lễ đầy tháng long trọng chọn đồ vật đoán tương lai kia của nàng hồi còn bé. Những người này cùng cái chế độ ấy đều nhằm mục đích đảm bảo gia tộc

khổng lồ này sẽ không bị hủy diệt trong tay đám con cháu bất tài, cho dù bị đế vương nghi kỵ, bỏ qua một ít thế lực cũng không khiến căn cơ của gia tộc bị tổn hại.

Đây quả thực có chút hơi hướm của hình thức quản lý ở hiện đại, Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm cân nhắc, có nên buông tha cho Chương Xuân Triều hay không.

Bởi vì tên này đã phạm vào điều kiêng kỵ của cổ nhân. Đầu tiên, hắn vi phạm chỉ lệnh cao nhất của toàn bộ gia tộc, trong đợt cung biến năm Khánh Đức thứ hai, thừa dịp Thượng Quan Cẩm Hoa phải quyết định chuyện tồn vong sinh tử của gia tộc, cố ý rời vị trí công tác, bỏ Thượng Quan Mẫn Hoa trong cảnh hiểm nguy, ý đồ mượn tội này để thoát khỏi mối ràng buộc với Thượng Quan gia. Thứ hai, lúc ám chỉ Thượng Quan Mẫn Hoa đi phân gia sản, lại cố động Thượng Quan Mẫn Hoa từ bỏ lợi ích cao nhất của gia tộc, từ bỏ ngôi vị hoàng hậu rồi mang hoàng thái tử rời cung.

Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất. Quản lý một gia sản khổng lồ cần rất nhiều người. Người muốn quản lý lại cần chế độ. Với tính cách thích làm theo ý mình một cách tự do vô tổ chức của Chương Xuân Triều, hẳn dĩ nhiên mất đi tư cách người quản lý cao nhất. Lý do rất đơn giản, tiêu chí hàng đầu để chọn người quản lý cao nhất, ấy là tinh thần ngu trung hèn mọn của cổ đại.

“Đừng nói cô tin ả nhé!” Chương Xuân Triều quét mắt sang, hàn quang hung tàn lạnh như băng chợt lóe rồi biến mất.

Thượng Quan Mẫn Hoa lắc đầu đáp: “Chân tướng, cho đến bây giờ vốn không tồn tại, bây giờ còn đi truy cứu chuyện cũ từ ba năm trước, vốn không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Một bóng đen khác thấy thế liền mắng: “Mỡ heo che mắt!” “Nếu thực sự có gian tình, bọn ta chẳng phải thành trò cười?” “Nếu không có đại công

tử dặn dò phải chờ ở đây thì ai quản cô chết sống ra sao?”

Linh Lung vừa thương tâm vừa phẫn nộ: “Tiểu thư, nô tuyệt đối không dám giấu diếm lừa gạt. Hẳn ở trong cung âm thầm trợ giúp Tả hoàng hậu Thái Như kia hại tiểu thư, cũng là hẳn nói cho Thái Như rằng hẳn có thể khiến cô phát bệnh, cũng là hẳn rải lời đồn rằng tiểu thư muốn xuất cung cùng hẳn cao chạy xa bay, chọc giận Khánh Đức đế...”

Phập một tiếng, ngân kiếm của Chương Xuân Triều đã xuyên thấu nàng ta, ngăn chặn lời nói còn dang dở. Bọt máu rỉ ra từ miệng nàng ta, cho dù ở thời khắc này, nàng ta vẫn không quên nhắc nhở: “Tiểu thư, đi mau!”

Hỗn hển mấy tiếng, trước kiếm thuật kinh thiên tung hoành thiên hạ của Chương Xuân Triều, kiếm trận mà chín bóng đen kia tạo thành chỉ có thể nói là đẹp mắt mà thôi, máu Linh Lung còn chưa chảy hết, những người đó đã đi theo nàng ta rồi.

Thượng Quan Mẫn Hoa rời mắt khỏi những gương mặt người chết lạnh băng tung tóe máu, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đờ đẫn, Chương Xuân Triều vẫn cười đến động lòng người như cũ.

“Cô muốn biết cái gì không? Cho cô biết, hiện tại tâm trạng ta vô cùng tốt, có lẽ ta sẽ nói cho cô biết nguyên nhân vì sao ta làm như vậy.”

“Không cần, ta không biết giết một đám ngu xuẩn lại là chuyện đáng để khoe như thế đâu.” Thượng Quan Mẫn Hoa giấu chặt toàn bộ sự kinh hoàng chấn động dưới đáy lòng mình, trả lời với vẻ không kiên nhẫn: “Được rồi, mau dẫn ta vào Trú Mã Than!”

Chương Xuân Triều cười to: “Đúng là tâm địa lãnh huyết! Khà khà, ta thích!” Nói xong, đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng: “Có điều, sao cô lại có thể nghĩ bốn tọa còn có hứng thú chơi với cô chứ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đổi một tay ôm con, khẽ nhú mày, quăng cho hẳn một ánh mắt khinh thường: “Xì, làm như ông biết võ thì rất giỏi à? Võ nghệ cao siêu thì sao? Còn không phải vĩnh viễn đứng dưới người khác, vĩnh viễn mang cái danh lão Nhị vạn năm kia, dù sao người là do ông đào tạo ra, được mấy đứa ngu xuẩn thế thôi, tùy ông muốn giết thế nào thì giết, coi như ta thỏa mãn nguyện vọng của ông đi.”

Nghe xong lời này, Chương Xuân Triều chỉ nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa thật sâu, thật thật sâu, vẻ mặt không đổi, tia sáng trong mắt như mặt nước tĩnh lặng, phản chiếu ánh mắt khinh thường lại cao ngạo lạnh lùng của nữ tử phía đối diện.

“Vì sao ta lại an bài tất cả những chuyện này? Là bởi vì sự an nhàn trong Vĩnh Lạc cung mài mòn ý chí chiến đấu của cô, cô phải là cốt nhục Thượng Quan gia không bao giờ chịu thua kém, cô tuyệt đối không được biến thành loại đàn bà tầm thường, ta không thể để cô làm hỏng kế hoạch của ta!”

Chương Xuân Triều thì thào tự nói, Thượng Quan Mẫn Hoa nghe xong, thân mình chao đảo một cái, cơ hồ sắp ngã khỏi lưng ngựa. Chương Xuân Triều nhanh nhạy, ôm lấy thân trên của nàng, hai mắt sắc như dao nhìn thật sâu vào đáy mắt của nữ tử. Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, nhẹ nhàng mở to mắt nhìn hẳn, Chương Xuân Triều nhào tới, hôn lên cặp môi hồng mê hoặc lòng người kia.

Nụ hôn này từ khẽ đến sâu, lại từ sâu đến dây dưa không dứt. Thượng Quan Mẫn Hoa mang vẻ mặt say mê, giống như cũng rất thích thú, có điều đây không phải sự thật. Chương Xuân Triều giữa nụ hôn sâu đột nhiên đẩy mạnh nữ tử ra, xuất chưởng nhưng vô lực, hẳn chậm rãi ngã xuống, trên nét mặt không còn lấy một tia mê loạn, trong ánh mắt đã lộ ra tia sáng nguy hiểm.

Ngón tay Thượng Quan Mẫn Hoa vuốt ve cặp môi đỏ sẫm, nhìn lướt qua hãnh, khẽ cười: “Tiểu Xuân sư phụ, lúc rảnh rỗi thì bỏ thời gian chơi đùa với nữ tử một chút đi, kỹ thuật của ông so với Chu Thừa Hi vẫn còn kém nhiều lắm... À, đây là bí dược trong cung, tên là Triền Miên, Chu Thừa Hi cho ta dùng phòng thân...”

Độc dược tên Triền Miên, còn có tên khác là “Sinh tử tướng tuyền”, không có giải dược. Kẻ trúng độc mỗi tháng phải uống máu của người hạ độc, nếu không, da thịt toàn thân sẽ héo rũ mà chết.

Chương Xuân Triều kinh ngạc, không cam lòng giãy dụa muốn động đậy, nhưng tứ chi dần dần cứng ngắt lạnh băng làm cho hãnh hiểu ra, độc dược của Thượng Quan Mẫn hoa là cực kỳ hữu hiệu.

Thượng Quan Mẫn Hoa xoay người xuống ngựa, đi đến chỗ thi thể của Linh Lung, yên lặng nhìn mà không nói. Nữ tử từ nhỏ đã canh giữ bên người nàng này, từng cẩn thận che chở ấu chủ, cũng từng phản bội ấu chủ, cuối cùng lại dùng máu để tỏ rõ lòng trung thành của nàng ta.

“Ánh mắt này, chính là ánh mắt này, giống như ánh mắt của thú dữ, cho dù mắt rừng rưng lệ vẫn quật cường như cũ, tràn ngập ý chí chiến đấu, vĩnh viễn không chịu thua, thật sự khiến cho người ta muốn quên cũng không quên được! Ba năm, suốt ba năm!”

Tên biến thái này! Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu, bước dần từng bước đến chỗ hãnh, nhắc chân đạp lên vết thương cũ của hãnh, cho đến khi mặt mũi Chương Xuân Triều không chịu nổi mà vặn vẹo đến trắng bệch.

Thượng Quan Mẫn Hoa buộc chặt đũa bé ở trước ngực mình, lên ngựa, kéo cương quay đầu nói: “Chương Xuân Triều, ngày xưa ông lừa ta mình bị độc của dòng máu Thượng Quan gia khống chế, hừ, hôm nay ông hãy ném thử mùi vị đó đi!”

Chương Xuân Triều ngẫm lại tất cả mọi giả dối ngày trước, đáp lời: “Cô chưa bao giờ tin tưởng bốn tọạ!”

“Ngay cả kịch tự biên ra cũng không tự diễn được, ai ngu thế đâu? Tiểu Xuân sư phụ, thưởng thức phong cảnh quan ngoại đi nhé, hẹn gặp lại ở Trú Mã Than!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Đế thuyết

Trú Mã Than cũng giống như Hành thành của Sử gia quân, là từ nơi trú quân phát triển mà thành. Trước kia nơi này nằm trong một khe núi gần biên giới Bắc Mạc và Đại Chu, cũng là nơi binh sĩ tắm cho ngựa, nhóm bếp, nấu cơm. Năm đó, sau khi ba đời danh tướng chống quân phía Bắc vùi xương nơi này thì nơi đây mới được đặt tên, Trấn Bắc đại tướng quân đương thời là Hùng Vạn Lý cũng đóng quân ở đây nhiều năm, sống trong trấn này thủ vững biên quan, bảo vệ gia viên.

Thượng Quan Mẫn Hoa từ nhỏ đã nghe danh Vạn Lý tướng quân, quả nhiên không hổ danh họ Hùng, tướng mạo cũng cường tráng như gấu lớn, râu ria xồm xàm, giọng vang như thanh la. Nghe nói hần cười ngựa chạy một vòng trước Trú Mã Than, đám du mục Bắc Mạc lập tức sợ đến ngã xuống đất cầu xin tha thứ, trẻ con cũng sợ đến mức khóc thét, danh tiếng thối không thể tả.

Thế mà con trai Chu Quảng Hoảng của nàng lại cực thích vị tráng hán lưng hùm vai gấu này, từ lúc định cư ở Trú Mã Than, thằng bé liền quần quýt lấy Hùng Vạn Lý bắt hần dạy bắn cung cưỡi ngựa, thường xuyên tham gia vào các cuộc đi săn trong quân đội của Hùng Vạn Lý. “Vạn Lý thúc thúc, mau, bắn đi, hồ ly ở đằng kia kìa!” Vút một tiếng, hồ ly béo đã ngã xuống đất, mũi tên xuyên qua bụng.

“Yeah!!! Bắn trúng rồi, Vạn Lý thúc thúc giỏi quá.” Toàn bộ trẻ con ở đó đều vỗ tay hoan hô, nhảy nhót, khen ngợi tài bắn cung vô địch của Hùng Vạn Lý.

Một mình Chu Quảng Hoảng ngồi trên vai hăn, khuôn mặt vui sướng đến đỏ bừng, tay nhỏ bám vào đầu Hùng Vạn Lý, kêu Hùng Vạn Lý tiếp tục tìm con mỗi khác, chiến thắng những người khác. Phía xa xa, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn thấy, nàng nhăn mày lại gọi: “Thành Thành, xuống dưới!”

“Không xuống, Vạn Lý thúc thúc, chỗ kia vẫn còn, mình sang bên kia đi.”

Dù nói như thế, nhưng khi thấy mẫu thân có vẻ tức giận, Chu Quảng Hoảng vẫn trèo xuống khỏi đầu vai Hùng Vạn Lý, miễn cưỡng trở về bên cạnh mẫu thân. Hùng Vạn Lý tay cầm trường cung, tay trái đặt trên vai đứa bé, cùng nhau bước lại gần. Hăn nói với Thượng Quan Mẫn Hoa: “Quan phu nhân, trẻ nhỏ thích chơi thì cho chúng chơi lâu một chút!”

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán cho con rồi xoa người nhẹ nhàng đáp: “Đại nhân nhiều quân vụ nặng nề, thỉnh thoảng chơi đùa một chút thì được, đứa nhỏ không hiểu chuyện, kính mong đại nhân thứ lỗi.”

“Quan phu nhân sao vẫn khách khí như thế?” Hùng Vạn Lý có phần lấp bắp, ánh mắt sáng lóe lóe: “Hùng mỗ, Hùng mỗ trước kia đã từng nói, Hùng mỗ cam nguyện chiếu cố phu nhân cùng Thành Thành, Hùng mỗ nhất định coi Thành Thành như con ruột. Không biết Quan phu nhân nghĩ thế nào?”

Thượng Quan Mẫn Hoa hơi hơi cúi, khẽ khom người nói: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, thiếp thân tàn hoa bại liễu...”

Lời này của nàng còn chưa dứt, Hùng Vạn Lý liền cắt ngang: “Quan phu nhân nói như vậy thật khiến Hùng mỗ xấu hổ, Trú Mã Than có được thành tựu như ngày hôm nay đều là nhờ công của phu nhân. Quan phu nhân không phải là không xứng với Hùng mỗ, là Hùng mỗ trèo cao.”

Không quản Mẫn Hoa đồng ý hay không đồng ý, Hùng Vạn Lý nhanh chóng dốc hết lòng mình, giống như làm thế có thể chứng minh một mảnh ái mộ của hắn tuyệt đối không phải giả. Hắn nói: “Quan phu nhân, Hùng mỗ tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ mong được chiếu cố phu nhân cùng với Thành Thành. Phu nhân xem, Thành Thành lớn rồi, nó cần một phụ thân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa âm thầm thở dài. Hùng Vạn Lý nói không sai. Biểu hiện của thằng bé đã thể hiện rõ khát vọng tình thương của cha của nó. Nàng dịu dàng đáp: “Đại nhân công cao như thác, không cần tự làm thấp mình. Chỉ là thời cơ chưa chín, tạm không lo lắng mà thôi.”

Vẻ khân trương trên mặt Hùng Vạn Lý nhất thời buông lỏng, lập tức đáp: “Được, Hùng mỗ chờ tin tốt của phu nhân.”

Thượng Quan Mẫn Hoa còn muốn hàn huyên đôi câu, lòng bàn tay đã cảm nhận được con trai đang túm kéo, nàng hơi ngạc nhiên, lập tức nói lời từ biệt với Hùng Vạn Lý, để hắn tiếp tục đi sẵn với các tướng lĩnh trong cung. Sau đó xoay người nắm tay con trai rời khỏi sơn đạo. Trên đường, thằng bé xụ mặt không nói, một bộ đang dỗi. Nàng cười rộ lên, hỏi: “Thành Thành không thích Vạn Lý tướng quân à?”

“Trước có thích, nhưng mà, ông ta muốn giành mẹ với con!” Chu Quảng Hoảng cảm giận mà đáp, tay nhỏ túm chặt lấy tay mẫu thân, mếu máo yêu cầu: “Mẹ, con không muốn ông ta làm cha con.”

Thượng Quan Mẫn Hoa lần đầu tiên thấy con mâu thuẫn như vậy, không khỏi sinh lòng trêu ghẹo: “Vì sao vậy?”

Chu Quảng Hoảng vung nắm đấm, reo lên: “Cha con phải giống như Alexandre đại đế, phải gây dựng được sự nghiệp vĩ đại nhất trong lịch sử! Mẹ, mẹ đừng chọn Vạn Lý thúc thúc, vừa xấu vừa đen, ngũ còn ngáy khò khò nữa!”

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy con trai sốt ruột thật, mỉm cười, đáp lời: “Đều nghe theo lời Thành Thành hết!”

Chu Quảng Hoảng nhìn mẫu thân với vẻ hồ nghi, miệng bĩu một cái: “Mẹ lại đùa con, mẹ vốn không thích Vạn Lý thúc thúc!”

“Hi hi, Thành Thành nhìn ra rồi nha!” Thượng Quan Mẫn Hoa cười đến hai mắt cong cong, trả lời: “Hùng Vạn Lý này tính tình ngay thẳng, có trách nhiệm lại khoan dung, thân là thần tử thì bậc quân vương dùng người cũng có thể an tâm, có điều, làm vị hôn phu thì... rất không thú vị!”

“Hừ, con không để ý đến mẹ nữa!” Trẻ nhỏ thấy vui sướng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ dỗi, buông tay mẫu thân, xách con mồi béo bước nhanh đến trước sơn đạo, đuổi theo chó săn của mình, tiếng cười đùa khanh khách lộ ra tâm trạng sung sướng của nó.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ mỉm cười, bước theo sau không nhanh không chậm, đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng sủa của chó săn, con trai nàng cũng kêu lên: “Mẹ, ở đây có người!”

“Mẹ, là Đu Đủ thúc thúc, mẹ, mau tới, là cha, bọn họ bị trọng thương.”

“Thành Thành, mau lùi lại!” Thượng Quan Mẫn Hoa hoảng hốt, không kịp nghĩ xem vì sao Lã Minh Vọng lại theo Chu Thừa Hi xuất hiện trong cái khe suối nơi thâm sơn cùng cốc này, nàng thất tha thất thểu chạy tới, sợ Chu Thừa Hi động đến thằng bé.

Sau khi chạy tới, thấy con không có việc gì, nàng cảm thấy hơi an tâm, kéo con lại, nói với vẻ nghiêm khắc: “Thành Thành, bình thường mẹ dạy con thế nào?”

Chu Quảng Hoảng cúi đầu: “Con biết con sai rồi, mẹ, con không nên động lòng thương người trước khi xác định được kẻ bị thương có vô hại hay không, đẩy mình vào cảnh nguy hiểm, làm mẹ lo lắng!”

“Ừ, gọi con Vàng về đi, về nhà nào!”

Chu Quảng Hoảng kinh ngạc, ngẩng đầu, dùng bộ dạng sắp khóc nhìn mẫu thân: “Mẹ, mẹ không cứu cha sao? Ô ô ô... Thành Thành không muốn làm đứa trẻ không cha!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không khỏi đau đầu, tức giận trả lời: “Không có nước mắt, giả khóc không qua cửa!”

Chu Quảng Hoảng “ưm” một tiếng, thu lại bộ dạng sắp khóc, cặp mắt đen lung liếng nhìn mẫu thân, nói với vẻ nghiêm túc: “Mẹ, con muốn cứu bọn họ!”

“Quyết định rồi?”

“Vâng! Mẹ, con sẽ chịu trách nhiệm chăm nuôi.” Ánh mắt Chu Quảng Hoảng rất kiên định, thân thể nhỏ bé toát lên một cỗ khí thế không chịu lùi bước, lấy túi tiền bên hông ra, giao cho mẫu thân rồi nói: “Mẹ, tiền chuyên chở, tiền thuốc men, chi phí ăn mặc ở do Thành Thành dự chi, nếu không đủ, chờ Đu Đủ thúc thúc làm nô lệ của con rồi, con sẽ để hẳn kiếm tiền trả mẹ!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Nhân quý

Thượng Quan Mẫn Hoa thầm than một tiếng, ngồi xõm xuống, nhìn vào mắt con, nhẹ giọng hỏi: “Thành Thành, nhớ phụ hoàng con lắm à?”

Chu Quảng Hoảng khẽ gật đầu, nhỏ giọng đáp: “Thành Thành muốn hỏi phụ hoàng, vì sao ông lợi hại như vậy lại không thể bảo hộ mẹ? Vì sao mẹ không thể ở cùng một chỗ với phụ hoàng? Vì sao ông không thích Thành Thành?”

Thượng Quan Mẫn Hoa xoa xoa đầu con, trả lời bất đắc dĩ: “Thành Thành muốn cứu thì cứu thôi!” Thăng bé hoan hô một tiếng, Thượng Quan Mẫn Hoa không cam lòng bổ sung thêm một câu: “Nhưng bạc vẫn phải trả đủ!”

“Vâng, mẹ, con nhất định sẽ bảo Đu Đủ thúc thúc bán mình lấy bạc trả nợ, tuyệt đối không để lỗ vốn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa bị câu này của con mình chọc cười, hòa tan một chút nỗi muộn phiền trong lòng, nhưng khi nhìn về phía Chu Thừa Hi đang được Lã Minh Vọng bảo vệ kia, không khỏi sinh lòng tức giận, chân cũng hung hăng đá tên ác nhân này mấy cái. Chu Quảng Hoảng thấy thế, vội vã tiến lên giang tay ra bảo vệ, chu miệng nhỏ, bất mãn: “Mẹ, bọn họ hiện giờ thuộc sự quản lý của con, mẹ không thể đổi ý!”

Gọi ám vệ đưa người về chỗ nghỉ, Chu Quảng Hoảng bận rộn ứng phó với chuyện chi trả phí tổn, gặp vấn đề khó, bộ dạng như ông cụ non. Nhìn tiểu viện đối diện, bóng dáng nho nhỏ của con trai vui sướng chạy tới chạy

lui, nào bưng thuốc, nào đưa khăn, quạt bếp sắc thuốc vui quên trời đất, Thượng Quan Mẫn Hoa thấy ê ẩm trong lòng, nàng không thể trách con có lòng hướng về phụ thân, đây là thiên tính cha con. Nhưng khi mắng tên Chu Thừa Hi đang ở đây thì nàng không hề kiêng dè chút nào.

Chu Quảng Hoảng hàng ngày đều chạy đến chỗ nàng báo cáo tình hình trị liệu của bệnh nhân: “Mẹ, Đu Đủ thúc thúc tỉnh rồi. Ha ha, Thành Thành lợi hại chưa?”

“Mẹ, đây là khế ước bán mình của Đu Đủ thúc thúc, hì hì, bạc nợ y quán có người trả rồi!”

“Mẹ, không biết vì sao, cha lại không chịu uống thuốc. Không uống thuốc thì miệng vết thương sẽ không khép lại được, thật khó trị!”

Tên kia chết rồi mới tốt! Thượng Quan Mẫn Hoa rất vui sướng. Buông sách trong tay, lấy khăn ra lau tay lau mặt cho con, hoảng hốt phát hiện lòng bàn tay nó bị xây xát một mảng lớn, khăn ẩm chạm phải mà thấy thẳng bé xuýt xoa. Nàng không khỏi lạnh mặt xuống, hỏi: “Sao lại thế này?”

Chu Quảng Hoảng không dám giấu diếm, nhỏ giọng nói: “Cha lúc hôn mê không cho người tới gần, không cần biết là đại phu hay Đu Đủ thúc thúc đều bị cha đánh bay. Mẹ, mẹ đừng trách cha, là Thành Thành không nghe lời Đu Đủ thúc thúc khuyên nên mới bị thương!”

“Ừ, đi bôi thuốc đi!”

“Mẹ, mẹ không đuổi cha ra ngoài chứ?”

“Trước khi khỏi sẽ không đuổi.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng người làm mẹ sao có thể bỏ qua cho kẻ làm đau con trai bảo bối của mình, cho dù là trong lúc vô ý thức.

Buổi chiều, đợi con ngủ rồi, nàng đi vào nơi người bệnh đang dưỡng thương. Đợi đến lúc nhìn thấy nàng cầm đèn đi tới, tên nam nhân chưa từng có loại biểu cảm thứ hai trên mặt kia, thế mà lại rơi lệ đầy mặt. Không để ý thân thể bị thương nặng, bò từ trên giường xuống, dập đầu nói: “Thuộc hạ tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Vết thương lành rồi thì dẫn chủ tử của anh đi, chỗ này của ta không chào đón hai người!”

Nàng nói xong liền rời đi, Lã Minh Vọng vội nhào đến quỳ gối trước mặt nàng, ngăn đường đi, đầu ép xuống cực thấp, dè xuống tiếng khóc, nhỏ giọng cầu xin: “Thuộc hạ kính xin nương nương từ bi, cứu bệ hạ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cảm thấy chán ghét, đáp lại lạnh lùng: “Ta không phải đại phu.”

Lã Minh Vọng lê gối, một lần nữa ngăn cản nữ tử rời đi, hấn dập đầu nói: “Cầu nương nương từ bi, nương nương đau lòng đại diện hạ, còn xin nương nương thương hại bệ hạ.”

Đúng là định cầu đến chết đây mà, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ có thể đồng ý. Nàng cầm đèn đi vào buồng trong. Chu Thừa Hi lẳng lặng nằm ở giường kia, hơn mười chỗ ngoại thượng đều được băng bó bằng lụa trắng, không có động tĩnh gì. Nàng đến gần hai bước, thấy rõ khuôn mặt vốn dĩ tuấn tú chói mắt như quan ngọc, giờ phút này vì bị thương nặng và mất máu nhiều lại tiêu tụy hết sức, trong ánh mắt kiêu hoành, cuồng vọng mơ hồ lộ ra một cỗ bi thương, tang tóc, rốt cuộc nhìn không ra vẻ đặc ý ngập tràn không ai bì nổi ngày nào.

Chu Thừa Hi trẻ tuổi, ngạo nghễ, hùng tâm tráng chí bừng bừng như Chu Thừa Hi đáng lẽ phải đang xuân phong đặc ý, quan lộ rộng mở, bề ngễ tung hoành chứ? Xem ra, đúng là báo ứng rồi.

Thượng Quan Mẫn Hoa muốn đi, Lã Minh Vọng lại tiến thêm một bước khẩn cầu nàng bón thuốc cho Khánh Đức để, lý do là Chu Thừa Hi nếu không uống thuốc sẽ chết. Thượng Quan Mẫn Hoa sâu sắc cảm thấy tối nay tới đây là thất sách cực kỳ, mà không bón thuốc cho hắn cũng phiền toái. Nàng vốn định gọi ám vệ cho bọn họ cứng rắn đổ vào miệng hắn, nhưng nàng còn chưa muốn bại lộ thực lực quá sớm như vậy.

Nàng vẫn muốn nhìn xem hai chủ tớ này định giỡn trò gì!

Đặt đèn lên trên bàn, lấy chén thuốc ra, múc một thìa để sát vào Chu Thừa Hi, nàng liền thấy có chướng phong đánh úp lại, Chu Thừa Hi đang hôn mê nắm chặt cổ tay nàng, trực tiếp quăng nàng ra ngoài. Loảng xoảng mấy tiếng, bàn lật, đèn tắt, bát đổ, thìa vỡ... Trong bóng đêm, Lã Minh Vọng tay mắt lanh lẹ, phi thân cứu được nàng, kéo nàng ra cách xa người trên giường mấy trượng.

Thượng Quan Mẫn Hoa chưa hết kinh hồn, đột nhiên, nam tử đã trọng thương hôn mê suốt năm ngày như có thần tiên trợ giúp, nhảy dựng lên, lẩm bẩm: “Là nàng sao? Mẫn Mẫn, cuối cùng nàng cũng chịu đến thăm thăm.”

Nam tử nghiêng ngả lão đảo nhảy từ trên giường xuống, dang tay ra, khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của nữ tử, miệng hô không ngừng: “Mẫn Mẫn, nàng ở đâu? Mau trở lại, Mẫn Mẫn.”

“Mẫn Mẫn, nàng hận thăm phải không? Vì sao mãi mà nàng không quay về gặp thăm?”

Chỉ chốc lát sau, trong phòng đã không còn gì lành lặn, trong tiếng đổ vỡ kinh thiên động địa, xen lẫn tiếng kêu gào xé cổ họng đầy chấp nhất của Chu Thừa Hi, hắn đi chân trần ra khỏi phòng, như người mù đi lại trong sân, ôm lấy cái gì đều kêu Mẫn Mẫn, nếu phát hiện không đúng thì lập tức bỏ ra, chậm rãi quờ quạng về phía cửa lớn.

“Mẫn Mẫn, nàng đừng đi một mình, mang trâm đi cùng đi!”

Lã Minh Vọng nhào đến, ngăn Chu Thừa Hi lại: “Bệ hạ, bệ hạ tỉnh lại đi, nương nương ở ngay trong này...”

“Cút ngay!” Chu Thừa Hi dồn sức vào một chưởng đánh bay Lã Minh Vọng, lụa trắng băng bó trên người hắn đã loang lổ máu đỏ, từ thái dương đến hai má đều chảy ra máu loãng, hắn vừa kích động lại điên cuồng, thần trí đắm chìm ở nơi nào đó không ai hay.

“Các người đều thấy nàng rồi, nàng vì sao còn không đến gặp trâm? Người hại nàng là trâm, nàng vì sao không đến tìm trâm đòi mạng? Mẫn Mẫn, nàng cứ hận trâm như vậy sao? Vì sao không đến tìm trâm đòi mạng, một lần cũng không, ngay cả trong mộng nàng cũng không nguyện đi vào gặp trâm!”

“Thiện đại sư, mau tìm Thiện đại sư đến đây cho trâm, Mẫn Mẫn đang ở đây rồi, mau gọi hồn nàng về đi, nếu muện nàng quên trâm mất. Mẫn Mẫn, cho dù nàng biến thành ác quỷ trâm cũng không để bọn họ mang nàng đi được, nhất định là đám đạo sĩ chết tiệt kia, dám bắt quỷ hồn của nàng, trâm sẽ giết hết bọn họ. Mẫn Mẫn, trở về, mau trở về bên trâm.”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cha con

Lã Minh Vọng đã ngã xuống đất, nhìn Khánh Đức để phát điên, người nam nhân lạnh lùng cũng phải khóc rống. Thượng Quan Mẫn Hoa xốc xốc tay áo đứng trên bậc thềm, lạnh lùng đứng nhìn hết thấy những chuyện điên cuồng này. Đột nhiên, có người khẽ giật giật góc áo của nàng, nàng cúi đầu, cặp mắt sáng ngời thơ dại của con trai ánh vào đáy mắt nàng, cậu khẽ nói: “Mẹ, cha thật đáng thương!”

Thượng Quan Mẫn Hoa sờ sờ trán con, lại lau khóe mắt cậu: “Ngoan, không khóc, ngày mai cha con sẽ khỏe lại!”

“Thật ạ?”

“Thật, Thành Thành đi ngủ trước được không?”

Chu Quảng Hoảng gật đầu, mắt lưu luyến nhìn phụ thân trong sân một lúc mới theo thị nữ về phòng nghỉ ngơi. Nhìn theo bóng con trở về phòng xong, Thượng Quan Mẫn Hoa mới xoay người, tức giận quát Lã Minh Vọng: “Đàn ông đàn ang, khóc cái gì mà khóc, kéo hăn vào!”

“Làm gì ạ?”

“Bôi thuốc!”

Chu Thừa Hi nghe được giọng nàng, chỉ trong chớp mắt, hăn đã bay đến trước mặt nàng, vẻ mê loạn, yếu ớt và đau khổ trong mắt dần biến mất không thấy, thay bằng lãnh khốc, kiêu ngạo và tàn nhẫn vốn có. Bàn tay

đầy những vết thương nắm chặt bả vai của nàng, miệng vẫn tràn ngập chấp nhất và điên cuồng như cũ, bộc lộ tình cảm khúc mắc nồng đậm.

“Đây là mùi của nàng, đây là ánh mắt của nàng, đây là khí thế của nàng, chỉ có nàng mới có! Thượng Quan Mẫn Hoa, cuối cùng cô cũng chịu trở lại! Ta phải hung hăng giáo huấn cô một trận!” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng cười, đáp lời: “Muốn giết ta lần nữa, thì đừng sống dở chết dở bò đến chỗ này của ta!”

“Ha ha, Thượng Quan Mẫn Hoa, bây giờ thì cho dù là địa ngục trăm cũng sẽ kéo cô theo, không bao giờ buông tay!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không thích hấn cuồng vọng tự tin, càng thống hận sự thật rằng mình không thể không cứu hấn. Nàng nắm chặt tay trái thành đấm, hung hăng giáng xuống vết thương của đối phương. Khuôn mặt của Chu Thừa Hi chậm rãi vặn vẹo, khuôn mặt không còn chút máu trắng bệch ra, chậm rãi ngã xuống. Thế nhưng. Cho dù hôn mê, bàn tay cầm chặt cổ tay của Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn dùng sức như thế, cho dù làm gì cũng không gỡ tay hấn ra được.

“Cứ để thế này đi, gọi người đến thay thuốc!” Thượng Quan Mẫn Hoa chịu đựng cảm giác ghê tởm ngồi bên giường bệnh gần một đêm.

Trời vừa sáng, Chu Quảng Hoảng mặc chỉnh tề đến thăm phụ thân đang bị thương nặng của cậu, thấy mẫu thân ngủ ngồi một đêm, cổ tay bị túm chặt cũng đã bầm tím rồi. Nhìn chăm chăm vào phụ thân chưa tỉnh, bất mãn: “Đúng là một bệnh nhân không phối hợp, mẹ, mẹ đợi chút, con đi lấy nến nướng cái tay kia!”

Chu Thừa Hi đột nhiên mở choàng mắt, nhe răng cười: “Tiểu tử thôi, người cũng dám!”

Chu Quảng Hoảng hét to: “Có gì mà không dám? Ông mau bỏ tay mẹ ra, ông muốn bẻ gãy tay mẹ à?”

Chu Thừa Hi cười lạnh: “Nếu mẹ người không chạy thì tất nhiên trăm sẽ không cầm!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhảy nháy thái dương đã hơi đau, cắt đứt màn đối thoại của hai cha con: “Thành Thành, con sắp muộn học rồi đấy!”

Chu Quảng Hoảng vừa nghe thấy thế, vội vã tạm biệt mẫu thân, lấy cặp sách chạy về phía học đường. Đợi con rời đi, Thượng Quan Mẫn Hoa thu hồi vẻ mặt nhu hòa, lạnh lùng nhìn Chu Thừa Hi, khẽ nâng cổ tay, hỏi với giọng mỉa mai: “Muốn lửa thiêu hay đao chém?”

Chu Thừa Hi hừ lạnh một tiếng, buông tay Thượng Quan Cẩm Hoa ra. Lã Minh Vọng lập tức dâng thuốc mỡ lên, cả căn phòng im ắng, chỉ còn mùi thuốc lãng đãng. Lúc thị nữ dâng thuốc lên, bầu không khí yên tĩnh mới bị đánh vỡ.

“Cô bón cho ta uống!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười lạnh, xoay xoay cổ tay, thấy không còn đau nữa thì thả bình thuốc xuống xoay người bỏ đi. Thấy Chu Thừa Hi muốn đập bát, nàng quay đầu cười khẩy: “Cứ đập đi, ta không ngại lấy bát cơm chó ra đựng thuốc đâu!”

Lã Minh Vọng nhanh chóng tiến lên đón lấy bát thuốc đã bị đánh bay ra ngoài, thấy Chu Thừa Hi không để ý thương thế, muốn cứng rắn bước xuống, lập tức thả bát thuốc vội vã ngăn hẳn lại, khuyên nhủ: “Bệ hạ, nương nương ở ngay trong viện đối diện!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười đắc ý, đang định ra khỏi cửa, bên ngoài sân đã thấy Chu Quảng Hoảng dẫn theo bạn cùng lớp chạy vào, bước khẽ, nhẹ giọng nói: “Đừng phát ra tiếng động, cha ta còn đang dưỡng thương.”

Bạn nhỏ líu ríu hỏi: “Cha của người thật á?”

Trả lời: “Đương nhiên rồi, hơn nữa, võ công của cha ta còn lợi hại hơn Vạn Lý thúc thúc!”

Bạn nhỏ lại hỏi: “Còn lợi hại hơn cả đại tướng quân, vậy cha người làm gì?”

Chu Quảng Hoảng ậm ừ mãi đáp không nổi, bạn nhỏ lại hỏi: “Là lão gia nhà có tiền à?”

“Ừ, ông ấy là người có nhiều tiền nhất Đại Chu. Mà không đúng, mẹ bảo cha ta ngay cả bình hoa cũng không mua nổi!”

“Vậy cha người có phải là nghèo quá không nuôi nổi mẹ người, nên mới không cần người với mẹ người không?”

“Mới không phải đâu!” Chu Quảng Hoảng lớn tiếng phản bác: “Nhà ta rất nhiều tiền, mẹ ta kể nhà ta rất nguy hiểm, cha ta vì bảo hộ ta và mẹ ta mới đưa bọn ta đến đây. Cha ta rất thương yêu ta, nói về sau gia sản đều là của ta, chờ hãn tiêu diệt hết đám người xấu này rồi sẽ đón ta với mẹ ta về nhà!”

“Cha người thực sự đối xử tốt với người thế à? Vậy sao bao nhiêu năm rồi không đến thăm người với mẹ người?” “Đúng đấy, bọn ta không tin đâu!” “Nhất định là cha người lấy tiểu thiếp khiến mẹ người tức giận bỏ đi.” “Mẹ ta toàn làm thế, bà cãi nhau với cha ta liền bỏ về nhà bà ngoại!” “Chờ cha người có đệ đệ, muội muội khác, hãn sẽ không thềm người với mẹ người nữa. Người lớn đều bảo thế!”

“Lừa các người, ta là con chó nhỏ!” Chu Quảng Hoảng nóng nảy, đẩy cửa ra, dẫn các bạn vọt vào trong, đứng trước mặt Chu Thừa Hi, lớn tiếng hỏi phụ thân cậu, mẫu thân nói có đúng không, không phải là hãn không thềm hai mẹ con cậu phải không?

Nhìn nữ tử đang ngồi đầu giường bón thuốc cho hần, Chu Thừa Hi cười đến bí hiểm, hần bảo Lã Minh Vọng đỡ hần ngồi xuống, lười biếng đáp lời: “Tiểu tử thôi, ai cho người chạy vào đây?” Trên người hần có một cỗ khí thế không giận tự uy, đám trẻ con này đều há hốc miệng, khiếp sợ nhìn về phía hần, lại nhìn sang Thượng Quan Mẫn Hoa.

“Quan thăm thăm, bọn cháu không trốn học, phu tử bảo bọn cháu đến đây.”

“Đúng rồi, hì hì, phu tử rất muốn biết cha của Thành Thành là ai, cho nên mới cho về sớm.”

Thượng Quan Mẫn Hoa trấn tĩnh mỉm cười không nói, nàng buông chén thuốc trong tay, lấy khăn lụa lau mồ hôi cho con rồi bảo: “Thành Thành, dẫn mọi người đến đại đường ăn cơm. Chỗ này không nên làm ồn, cha con phải dưỡng thương.”

“Vâng, mẹ, bọn con đi trước đây!” Chu Quảng Hoảng hùng dũng hiên ngang rời khỏi phòng cha mẹ, đám trẻ con sau khi ra ngoài, tiếng khâm phục cùng hăm mộ liên tiếp vang lên: “Thành Thành, cha người thật là lợi hại!”

“Bị thương nhiều như vậy, còn nhiều hơn cả Vạn Lý thúc thúc, lúc đánh giặc nhất định là tiên phong hàng đầu rồi!”

“Cha Thành Thành trông rất có khí thế giống như đại lão gia trong thành, nhất định là một người rất giỏi!”

“Đương nhiên rồi, ta nói rồi, cha ta kể cả chiến công hầy võ công đều là đệ nhất thiên hạ, không ai bì kịp! Giờ tin chưa?”

“Đương nhiên tin rồi, khó trách Quan thăm thăm không chọn phu tử!”
“Hì hì, phu tử ngay cả một gánh thóc còn gánh không nổi, Quan thăm thăm

xinh đẹp sao lại chọn hẳn được!” “Phu tử có học vấn!” “Chọn phu tử còn không bằng chọn Ngụy lão gia!” “Chọn Vạn Lý thúc thúc!”

Tiếng nói non nớt của đám trẻ con dần dần đi xa, trong phòng, Chu Thừa Hi cười đến xấu xa: “Giá thị trường của hoàng hậu tốt quá nhỉ?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Đế thuyết

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, đưa chén thuốc cho Lã Minh Vọng xong đứng thẳng dậy chạy lấy người. Chu Thừa Hi giữ cánh tay nàng lại, Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu, chỉ thấy nam tử ánh mắt tàn khốc, nhìn nàng, miệng âm trầm hạ chỉ với Lã Minh Vọng: “Triệu tập đại quân, huyết tẩy trấn này!”

Lã Minh Vọng không hề nhúc nhích, Chu Thừa Hi thấy lạ, Lã Minh Vọng cúi đầu đáp: “Bệ hạ, nơi này là Trú Mã Than.”

Kinh đô xa ngàn dặm, nơi này là trận địa tuyến đầu chống lại Bắc Mạc, thám tử muốn mạng của hãn không biết bao nhiêu là nhiều. Chu Thừa Hi không lên tiếng, lại không muốn thả Thượng Quan Mẫn Hoa, nữ tử gỡ từng ngón tay của hãn ra: “Anh bây giờ vẫn cứ nên thận trọng ngôn hành cử chỉ đi thì hơn!”

“Cô đi đâu?” Chu Thừa Hi hỏi, khóe miệng Thượng Quan Mẫn Hoa nhếch lên, đáp: “Liên quan gì đến anh đâu?”

Chu Thừa Hi lạnh mặt xuống, đột nhiên lại cười rộ lên: “Tốt nhất cô lúc nào cũng đứng trước mắt ta, ta không biết khi nào lại lỡ miệng, nói cho con cô khóc lên khóc xuống, biến thành thằng bé không cha đâu!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nổi giận, túm khăn tay ném thẳng vào mặt hãn, giận đùng đùng đá cửa chạy đi, phía sau truyền đến tiếng cười điên cuồng của Chu Thừa Hi.

Một lát sau, phủ viện càng thêm náo nhiệt, bà con gần đó đều đến thăm, mang theo gà vịt thịt bò, nhân sâm, hà thủ ô đến thám thính tin tức, vị “tiểu quả phụ” Quan thị nổi tiếng nhất Trú Mã Than này, trượng phu của nàng còn chưa chết, còn tìm đến tận cửa, muốn đón “cô nhi quả phụ” về nhà hưởng phúc, chuyện tàn khốc như vậy không biết đã đánh nát một mảnh chân tình của bao nhiêu binh sĩ si tình.

Thượng Quan Mẫn Hoa uyển chuyển mời từng đám từng đám trở về, lúc đóng cửa quay đầu, nhìn thấy con đứng ở hành lang cười trộm, nàng đi qua nhẹ nhàng gõ một cái: “Đồ bướng bỉnh!”

“Mẹ, con ghét mấy bà mỗi to mồm kia, từ giờ bọn họ không thể chạy đến nhà ta chực ăn chực uống nữa rồi.”

Hai mẹ con vừa đi vừa nói chuyện, lúc đi qua tiểu viện, nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Chu Thừa Hi ở bên trong, Chu Quảng Hoảng lắc đầu như ông cụ non: “Mẹ, cha cứ thích đập phá này nọ như vậy. Khó trách không có bạc mua bình hoa.”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười rộ lên, kéo tay nhỏ của con: “Đi xem sao!”

Hai mẹ con đi vào, thấy mảnh vỡ đầy đất, Lã Minh Vọng thương thế chưa lành đang cầm chén thuốc không biết phải làm sao. Thấy hai mẹ con Thượng Quan Mẫn Hoa đến rồi, hắt thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong mắt tỏa ra vẻ khẩn cầu tha thiết, hi vọng Thượng Quan Mẫn Hoa nhận lấy chén thuốc.

Chu Quảng Hoảng nhìn trái nhìn phải, thấy Lã Minh Vọng vẫn nhìn mẹ cậu thì thu lại vẻ mặt đáng yêu, khuôn mặt nhỏ bé đành lại, lộ ra một cỗ khí thế bức người: “Muốn kêu mẹ ta bón thuốc á? Hừ, các người nghĩ đây là chỗ nào, để yên cho các người giường oai đây à? Bồn thiếu gia chịu cứu, các người nên cảm tạ trời đất rồi.”

Lã Minh Vọng giật thót, Chu Thừa Hi quát: “Tiểu tử thối, lăn lại đây!”

“Tính tình nóng nảy, hết như những gì mẹ kể, thực không muốn nhận ông là cha ta!” Chu Quảng Hoảng thì thào tự nói, kéo tay mẫu thân: “Mẹ, chúng ta đi thôi. Giờ còn thấy Vạn Lý thúc thúc làm cha con cũng không tòi đâu!”

Loảng xoảng một tiếng, một quyển của Chu Thừa Hi đánh vỡ tan thành giường chính hấn đang nằm. Thăng bé quay người lại, lấy bàn tính nhỏ ra gõ đến gõ đi, sau đó ngẩng đầu, nói với Lã Minh Vọng: “Tổng cộng là bảy ngàn sáu trăm lẻ bảy lượng bạc, kẻ đáng thương, đi theo một chủ tử như vậy, người có bán mình cả đời cũng không xóa được nợ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười toe tóe, nắm tay con đi ăn cơm chiều. Sau khi ăn xong, nàng đến thư phòng xử lý công việc, đến lúc tắt đèn trở về phòng ngủ, nàng đi đến phòng con, không thấy bóng người, gọi ám vệ tới hỏi mới biết nó đến chỗ Chu Thừa Hi.

Vòng hương khác, vừa vào trong sân, trên bóng cửa sổ chiếu ra hai bóng đen một lớn một nhỏ, trong gió còn truyền đến tiếng thăng bé trầm trầm khen ngợi, nó liên tiếp hỏi: “Rồi sao nữa ạ?”

“Nói, cha con tốt hay tên Hùng Vạn Lý kia tốt?”

“Đương nhiên là cha lợi hại nhất, cha, mau kể đi, cha có bắt được tên tướng quân kia lại không?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy cửa ra, ánh nến bập bùng chiếu ra thần sắc biến ảo của đám người trong phòng, nàng nói: “Thành Thành, đến giờ đi ngủ rồi!”

“Vâng. Cha, ngủ ngon!” Nói xong, thăng bé còn lén lút nháy mắt mấy cái với Chu Thừa Hi, Thượng Quan Mẫn Hoa ôm lấy con, lúc đi ra khỏi sân, còn nghe được tiếng Chu Thừa Hi đặc ý khích lệ kế này của Lã Minh Vọng rất thâm diệu, trở về sẽ thăng quan cho hấn.

Trở về phòng ngủ, Thượng Quan Mẫn Hoa giúp con thay quần áo, rửa mặt rửa chân xong, thả con xuống giường, đắp chăn lên cho con, đang định rời đi. Chỉ nghe Chu Quảng Hoảng nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ, con gọi phụ thân, mẹ tức giận ạ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa trở lại bên giường, nhìn con hỏi: “Con cảm thấy cha tốt không?”

“Cha à? Tốt lắm ạ!” Chu Quảng Hoảng lập tức hớn ha hớn hờ, mắt sáng lấp lánh ca ngợi: “Thì ra cha còn lợi hại hơn so với chuyện xưa của tiên sinh thuyết thư, lãnh binh đánh giặc, một ngày phá ba thành. Phá Lỗ tướng quân của Kiêu quốc, Lăng quân chủ Việt quốc, Hồng Cổ nương tử quân ở đảo Thất Hải, bọn họ đều là bại tướng dưới tay cha. Còn có, còn có, cha còn đánh bãi Tề Sơn lão nhân, đại bại liên quân Tề Xuyên, quá lợi hại! Mẹ, cha nhất định sẽ vĩ đại hơn cả Thành Cát Tư Hãn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không yên lòng gật gật đầu, thẳng bé bình thường không nói gì, nhưng khi thực sự đụng đến phụ thân mình, thiên tính kia làm sao giấu diếm được. Nhưng Chu Thừa Hi nhất định thuộc về hoàng cung Đại Chu, Thành Thành của nàng nếu phải rời xa phụ thân sẽ sinh ra bao nhiêu tiếc nuối nàng đều hiểu, nàng làm sao có thể nhẫn tâm?

Lòng nàng loạn như tơ vò, trở lại phòng, cũng không biết trong phòng đã xuất hiện một người, đợi cho đối phương ho nhẹ nàng mới ngẩng đầu: “Ông đã tới chậm, còn chưa từ bỏ ý định!”

Khuôn mặt yêu diễm như hoa đào mùa xuân của Chương Xuân Triều ngày nào giờ như hoa rơi mùa thu, hốc mắt hãm sâu, làn da trắng bệch lộ rõ mạch máu xanh đen, độc tố ngấm trong cơ thể hằn lâu ngày, nếu không phải đến lúc nguy cấp nhất rồi, hãn cơ bản không thèm tìm đến nữ nhân này để cứu mạng.

Thượng Quan Mẫn Hoa cười khẽ, lật bát trà trên bàn lên, đổ nước cắt cổ tay lưu loát trôi chảy, đẩy chén máu loãng qua, để đối phương giảm bớt đau đớn khi độc Triền Miên phát tác. Chương Xuân Triều không uống ngay, hần nhẹ nhàng hỏi: “Nghe nói hần tới đây!” “Đúng vậy, tiểu Xuân sư phụ, ông có biết vì sao hần lại ở đây không?”

Quân Hắc Kỳ Đại Chu đánh bại liên quân Tề Xuyên, cao tăng Nam Lượng, Bắc Mạc cùng chấn động, hoàng đế Đại Chu là Chu Thừa Hi lại biệt tích, có người nói là do Tần Quan Nguyệt, có người lại nói là Tề Sơn lão nhân, còn có đồn đãi là hần đuổi theo một quý hồn rời khỏi quân doanh, sau đó không rõ hành tung.”

Thượng Quan Mẫn Hoa gật gật đầu, đáp: “Khả năng trình diễn của tiểu Xuân sư phụ càng ngày càng tinh tế. Ông dẫn hần đến chỗ này làm gì. Độc Triền Miên không có thuốc giải!”

Chương Xuân Triều cười đến thực quý dị, nhỏ giọng đáp: “Vốn cũng không tính sẽ giấu diếm được cô, có điều, Thượng Quan Mẫn Hoa, cô biến ta thành loại bộ dạng người không ra người, ngợm không ra ngợm thế này, chẳng lẽ không phải trả giá gì sao?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Hồng nhận

“Tiểu Xuân sư phụ, chỉ đổ thừa cho chính ông lắm miệng, có một số việc ông biết ta biết là được, sao phải nói ra chân tướng hại mình hại người?” Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi cạnh giá nến, ánh nến bập bùng chiếu lên cặp mắt bình thản không chút gợn sóng, đối với Chương Xuân Triều nàng luôn giữ thái độ dứt khoát, năm xưa, nếu không phải nàng xuống tay trước, nàng cùng con đã xuống suối vàng từ lâu rồi.

Nàng nhẹ giọng hỏi: “Hắn đến đây, ông nghĩ có thể thay đổi được cái gì?”

“Lòng cô rối loạn rồi.” Chương Xuân Triều cười quái dị, một hơi uống cạn chén thuốc giải trên bàn, trước khi rời đi hắn còn nói: “Lúc nào cũng sẽ có người tới ép chặt cô, Thượng Quan Mẫn Hoa, bốn tọa chờ nhìn kết cục của cô!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười như yên hoa xán lạn, ánh mắt như ngọc lưu ly, nhìn theo bóng lưng Chương Xuân Triều rời đi. Một đêm ngủ không ngon giấc, sáng hôm sau thấy con không ngủ nướng, sớm đã thức dậy ăn sáng, bộ dạng rất không yên.

Nàng hỏi: “Thành Thành sao vậy?”

“Mẹ, con mơ thấy cha lại không cần Thành Thành.”

Thượng Quan Mẫn Hoa căng thẳng, vội vã an ủi nó sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. Chu Quảng Hoảng tay cầm đũa, vô ý thức mà vạch tới

vạch lui: “Mẹ, con biết cha không thích Thành Thành. Con vốn cũng không thích cha, nhưng mà vẫn rất nhớ cha...”

“Vậy Thành Thành định làm thế nào?”

“Dạ. Cha không thích Thành Thành cũng không sao. Thành Thành nhất định sẽ làm tốt nhất, để cha thích con! Mẹ, con tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như thế!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hài lòng cười rộ lên, mặc kệ con hướng về Chu Thừa Hi, nói thế nào thì cách giáo dục của nàng vẫn có hiệu quả rõ ràng. Con trai của nàng, gặp chuyện sẽ không trốn tránh!

Sau khi Chu Thừa Hi đã có thể xuống giường đi lại, Chu Quảng Hoảng liền dẫn hắn đi dạo một vòng Trú Mã Than đã thay da đổi thịt, nhân tiện tuyên bố với người dân trong toàn thành rằng, cậu không phải đứa bé không có cha. Một đường đi thăm thú cảnh sắc hai bên đường, bước trên con đường rộng lát đá, hai bên là cửa hàng cửa hiệu, lầu cao, viện thấp, ngay ngắn trật tự. Người đi đường cũng đều mang vẻ tươi cười thỏa mãn, cả tòa thành nhìn không ra cảnh nghèo khổ thường thấy nơi biên cảnh, mà còn có vẻ áo cơm không lo, quốc thái dân an, giàu có trù phú. Lã Minh Vọng giật mình há hốc miệng, ngay cả Chu Thừa Hi cũng không tránh được kinh ngạc, nhìn cả tòa thành đầy lầu cao cửa rộng, đánh mắt hắn nở rộ một thứ ánh sáng mãnh liệt.

Chu Quảng Hoảng đắc ý dào dạt mà giới thiệu: “Toàn bộ đều là công lao của mẹ!

Quan thị

(1) cách đây năm dặm còn náo nhiệt hơn, chỗ đó có cửa hàng thời trang, cửa hàng kim khí của mẹ, một tháng có thể kiếm được ba vạn lượng bạc, trong cửa hàng thường có người Bắc Mạc, người Nam Lương, người hải

đảo, người Tề Xuyên tụ hội, đôi khi còn có người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đến mua tơ lụa đấy!”

“Đây là nhà hát ngoài trời miễn phí!”

“Đây là nhà tắm công cộng miễn phí, nam riêng nữ riêng!”

“Đây là bệnh viện quân y, người nhà quân nhân khám bệnh miễn phí, mua thuốc có chiết khấu, bởi vì cha không có chứng minh quân tích, nên lúc Thành Thành mua thuốc là tính nguyên giá, cực kì không có lời, ngoài thành còn có bệnh viện dã chiến, có điều bình thường nơi đó không cho người tự do ra vào.”

“Bên này là trường học, học phí và chi phí phụ đều được miễn nha, Thành Thành cũng học ở đó!”

“Hoàng hậu nương nương đúng là thần!” Lã Minh Vọng khen, Chu Quảng Hoảng bác bỏ: “Thần cái gì mà thần. Lúc đầu, cũng chẳng có ai chịu nghe lời mẹ đâu. Mẹ với Vạn Lý thúc thúc, thành chủ Thường Tĩnh chạy đôn chạy đáo suốt mấy tháng mới thuyết phục được đám chủ mỏ nơi đây bỏ vốn. Trước sau cũng ném vào đó mấy trăm vạn lượng bạc mới có được bộ dạng như ngày hôm nay ấy.”

Ánh mắt Chu Thừa Hi càng thêm nóng cháy, tham làm nhìn cả thành trấn tràn ngập những điều mới mẻ gần như trong truyện cổ tích mới có. Đi ra khỏi Trú Mã Than, bọn họ đến quan thị đa quốc gia phía trước biên cảnh, các thương nhân lái buôn thu mua sản vật hoang dã cùng các loại vật tư hàng hóa tràn ngập toàn bộ thị trường, tiếng ngựa hí dài, mùi phân súc vật hôi thối bay vào mũi người đi đường, lại đi vào bên trong nữa, quang cảnh không có gì khác biệt – nhìn đi nhìn lại toàn là đầu người đông nghìn nghịt.

Sắp tới giữa trưa, đoàn người đi qua một cửa hàng, mùi dầu mỡ chiên rán thơm sức nức, trước cửa hàng có một đội ngũ dài xếp hàng, trên tay

mỗi người mua hàng bước ra đều có một bao giấy dầu, bên trong là toàn là đồ chiên thơm phức, làm người ta ứa nước miếng.

“Kia là cái gì?”

“Cánh gà chiên bơ, còn có bánh bao kẹp thịt sườn và rau sống, đại phu bảo cha với Đu Đủ thúc thúc đều không được ăn!” Chu Quảng Hoảng còn bỏ thêm một câu: “Cửa hàng này cũng là của mẹ, hàng tháng thu vào mấy trăm lượng bạc!”

Đi đến trưa, bọn họ đi đến một con phố, có hai nhà hàng đối diện nhau, nhà hàng bên trái khách quý chật nhà, bên phải lại vắng như chùa bà đanh, có thể giăng lưới bắt chim. Ngạc nhiên hơn là hai nhà này phục vụ thực đơn y hệt nhau, nghe nói đầu bếp chính cũng là đồng môn, tài nghệ tương xứng.

Chu Thừa Hi nhìn cảnh kì quái này liền hỏi Chu Quảng Hoảng rằng nó muốn ăn ở nhà nào. Chu Quảng Hoảng thở dài một hơi: “Con ăn chỗ nào cũng được, dù sao cũng cùng một ông chủ, ngay cả mùi vị đồ ăn chế biến ra cũng giống nhau!”

“Thế vì sao bên này lại thảm đạm như thế?”

“Bởi vì hôm nay đến phiên bọn họ ca tụng công đức của hoàng đế bệ hạ. Trong thành không có ai muốn vừa ăn cơm lại phải nôn ra, nên mới chạy hết sang nhà hàng đối diện thôi, à, hôm nay đến phiên nhà bọn họ chửi hoàng đế rồi!”

Chu Quảng Hoảng thấy Chu Thừa Hi mặt không đổi sắc, sắc mặt Lã Minh Vọng lại có chút khó coi, vội hỏi: “Đừng trách móc, ngày mai hai nhà lại đổi cho nhau ấy mà, mọi người đều quen tính ngày rồi!”

Chu Thừa Hi lạnh lùng hừ một cái, đi vào nhà hàng phía bên phải, Chu Quảng Hoảng cũng theo vào, gọi mấy món đặc sản của nhà hàng. Cứ việc

bọn họ đến chiếu cố chuyện làm ăn cho người ta, nhưng mà, từ tiểu nhị đến chưởng quầy cũng không cho bọn họ khuôn mặt hòa nhã, ngay cả đồ ăn làm ra cũng là cực kì cổ quái.

Lã Minh Vọng đập bàn muốn mắng người, Chu Thừa Hi cười lạnh, đè tay hẳn lại, chờ màn diễn trọng điểm lên sân khấu. Chỉ chốc lát sau, thuyết thư tiên sinh phe phẩy quạt trắng, lúc nhìn đến Chu Quảng Hoảng còn có tí tươi cười, lại nhìn đến hai vị khách đi cùng, tí biểu cảm dư thừa cũng không có, võ kinh được mộc, bắt đầu kể: “Hoàng đế tuổi chưa quá ba mươi, thâm trầm mưu sâu, dụng binh như thần, quyết thắng ngàn dặm, diệt Tề Sơn, bình Tề Xuyên, diệt hải đảo, công này to lớn vĩ đại trước nay chưa từng có, tham quan phạm vào cấm kỵ của hoàng đế, hoặc trăm trước trận, hoặc đi đày ngàn dặm...”

Chuyện mà thuyết thư tiên sinh kể là chuyện Khánh Đức đế Bắc Chu bình định liên quân sáu nước Tề Xuyên, trận đại chiến cuối cùng ấy theo lời lão giả này, chiến sự kinh tâm động phách, oai vũ hào hùng, tái hiện lửa chiến xảy ra ở bồn địa Tề Xuyên sống động như thật.

Lã Minh Vọng cảm thấy vị thuyết thư tiên sinh này kể chuyện không tệ, lấy bạc ra thưởng cho lão. Chu Quảng Hoảng thấy hẳn đại đột như vậy, không khỏi che mặt hận không quen tên này. Lúc này, chỉ thấy thuyết thư tiên sinh được thưởng bạc giận tím mặt, nhất thời chửi ầm lên, giáo huấn hẳn một trận cực kì nhục nhã, chẳng những quăng bạc trả lại, thậm chí còn lấy ra một cọc tiền, đập cho Lã Minh Vọng mặt đầy vết đỏ.

“Tiên sinh ta thà rằng đối chết, cũng không nhận loại bạc này!” Thuyết thư tiên sinh mắng điên cuồng: “Hôm nay nếu không phải có Thành Thành ở đây, ta chắc chắn sẽ tống cổ các người ra khỏi thành! Chưởng quầy, đóng cửa!”

“Đi đi, nhà ta đóng cửa! Bạc cũng khỏi trả, tính bọn ta hôm nay không hay ho!”

=====

(1) Quan thị: Chợ biên giới, dưới sự quản lý của nhà nước.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Hòa ly

Người đời ai cũng lấy làm hổ thẹn cho kẻ phải ngồi ca tụng Khánh Đức đế, bởi vậy có thể thấy được bọn họ căm ghét hoàng đế như thế nào.

Chu Thừa Hi hừ lạnh, xốc xốc áo choàng, đi sang nhà đối diện. Vừa mới đi vào, chỉ thấy khách khứa các bàn đều chào hỏi Chu Quảng Hoảng, còn ngó ý mời ngồi cùng. Chu Quảng Hoảng lão khí hoành thu xua tay cự tuyệt, dẫn Chu Thừa Hi cùng Lã Minh Vọng đến nhã gian trên lầu ba, lại gọi một bàn đồ ăn đặc sản lên.

Thuyết thư tiên sinh nhà này cũng giống như vị ở nhà kia, áo dài, quạt xếp, mặt trắng không có râu, lão tiên sinh đúng lúc đang kể đến cao trào, lão nói: “Hoàng đế tuổi trẻ như tâm địa như lang hổ, nóng tính hiếu sát, năm xưa vụ án ở Vinh Huệ Cung xảy ra, liên lụy nhiều người, thủ đoạn tàn nhẫn, khiến người giận sôi.”

Đoạn này đang nói đến vụ án Nhậm thị của Vinh Huệ cung và Tả hậu Thái Như ở Bích Hải cung cấu kết lẫn nhau, hãm hại chính cung hoàng hậu Thượng Quan thị. Do vụ án hoàng hậu này, số người chết lên đến mấy nghìn người, vẫn không át được lời đồn trong dân gian: Thượng Quan hoàng hậu là do một tay Khánh Đức đế đặt kế giết chết, Khánh Đức đế bởi vì không thể thừa nhận chuyện ái nhân chết trong tay mình, liền giận lây người khác, bởi vậy mới phát sinh án oan ở Vinh Huệ cung, khiến người người thóa mạ.

Thuyết thư tiên sinh châm chọc hoàng đế Đại Chu tàn khốc vô tình đến mức ngay cả người thừa kế cũng không thể sống sót, không có phong phạm

hoàng gia, lại cùng mọi người trong nhà hàng thõn thức tiếc thương cho vị hoàng hậu khoan dung, lương thiện nhưng xấu số kia, thờ dài tiếc hận cho mỹ mạo, tài năng và kết cục bi thương của nàng...

Rầm một tiếng, Chu Thừa Hi biến sắc, đập tan bàn ăn. Hấn đứng lên, nhìn đám người dưới lầu, tàn khốc hỏi: “Ai bảo các người hoàng hậu đã chết? Ai cho phép các người đồn đại chuyện ở Vĩnh Lạc cung? Người đâu?”

Chu Thừa Hi nổi giận chẳng những không khiến cho đám khách khứa nơi này cảm thấy phản cảm, ngược lại bọn họ lại cho rằng hấn cũng có cùng tâm tư như bọn họ, thừa nhận sự tốt đẹp của Nguyên Thù hoàng hậu, không thể chấp nhận chuyện mỹ nhân chết sớm, không khỏi sinh lòng đồng cảm, đều mời hấn cùng mắng chửi Khánh Đức đế, lại tưởng nhớ đến sự thiện lương, nhân hậu và mỹ mạo cơ trí của Nguyên Thù hoàng hậu.

Chu Quảng Hoảng cùng Lã Minh Vọng đồng thời méo mặt, lại không ngăn được Khánh Đức đế đang tức giận. Đúng lúc này, từ gian phòng cách vách, Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn đi theo phía sau bọn họ đã lại đây, ngăn cản câu “tru di cứu tộc” mà hấn sắp phun ra: “Diên Khánh, ta giới thiệu cho anh mấy người!”

Người nghe lập tức sáng ngời hai mắt, bỏ đám thực khách, lấy một tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy tay Thượng Quan Mẫn Hoa, dùng một bộ dạng nàng nói gì cũng sẽ đồng ý, thâm tình mà gọi một tiếng: “Mẫn Mẫn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa run lên, khắc chế cảm giác kinh khủng toàn thân, nàng dẫn nam tử ở phía sau ra: “Vị này là thành chủ Trú Mã Than, Thường Tĩnh.”

Chu Thừa Hi tùy ý liếc mắt qua đối phương một cái, hàn ý trong mắt bắn ra, làm cho vị thư sinh mặt trắng mập mạp đang cười tủm tỉm kia nhin

không được phải nhú mày: Thần sắc của Chu Thừa Hi luôn cho người ta một cảm giác tàn nhẫn không coi ai ra gì.

Nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi này bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua có vẻ trẻ hơn tuổi nhiều lắm, dưới ám chỉ của Thượng Quan Mẫn Hoa, hẳn liễm đi tinh quang giỏi giang tháo vát trong mắt, ôm quyền hành lễ với Chu Thừa Hi. Lã Minh Vọng đang định hoạnh tội tên quan biên thành không chu toàn lễ nghi quan thần này, Chu Thừa Hi đã vung tay lên, bảo hẳn không cần câu nệ, Lã Minh Vọng lùi sang một bên. Chu Quảng Hoảng vẫn ngồi yên tại chỗ, chỉ thấy Chu Thừa Hi không để ý đến suy nghĩ của Thượng Quan Mẫn Hoa, kéo nàng đến bên người rồi ôm vào trong ngực, lấy một tư thế vô cùng thân thiết, nhưng lại có vẻ thất lễ trước mặt khách nhân mà ngồi xuống, còn thỉnh thoảng lại thì thầm gì đó bên tai nàng, trêu chọc nữ tử trong lòng.

Thường Tĩnh có chút không đành lòng nhìn về phía Thượng Quan Mẫn Hoa, thấy nàng thần sắc thong dong thản nhiên mới thu hồi vẻ kinh ngạc, đầu tiên là rót một chén rượu bồi tội với Chu Thừa Hi, còn nói dân chúng biên cảnh lỗ mãng, thiếu giáo dục, mong Chu Thừa Hi không cần để những lời này trong lòng, sau đó mới ngồi xuống cùng với những người khác, bắt đầu bóng gió về thân phận của Chu Thừa Hi.

Lã Minh Vọng hừ lạnh liên tục, hẳn thế nào cũng thấy khinh thường tên quan thủ thành mượn cạp váy hoàng hậu mà đòi lên. Chu Thừa Hi ôm Thượng Quan Mẫn Hoa đã không thể phản kháng, không kiên nhẫn mắng lên: “Có chuyện nói mau!”

Thường Tĩnh híp mắt, gật gật đầu, khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt hiện lên nếp nhăn nhàn nhạt, hẳn buông chén rượu nói: “Vị đại nhân này, vậy bản quan cũng không nói lời khách sáo, làm phiền đại nhân ngài ký vào tờ phán quyết này!”

Nói xong, hắn lấy trong ống tay áo ra một tờ phán quyết, đưa sang. Không đợi Chu Thừa Hi lên tiếng, Lã Minh Vọng trực tiếp nhận lấy, nhìn lướt qua một cái, lập tức run lấy bấy toàn thân. Chu Thừa Hi vừa quát một cái, hắn lập tức sợ đến mức nhảy dựng lên, tay chân lấy bấy túm lấy tờ giấy kia, ý đồ tiêu hủy chứng cứ.

Ai ngờ hấp tấp hỏng việc, tờ giấy kia vẫn rơi vào trong tay Chu Thừa Hi. Chu bỗng nhiên mở ra vừa nhìn một cái, trên giấy có hai chữ “hòa ly”, còn có phụ thê không còn tình nghĩa, tình không còn, ý đã tận, xin nguyện ly hôn. Chỗ ký tên của vợ chồng còn để trống.

Thượng Quan Mẫn Hoa kinh ngạc, tờ “hòa ly” này chính là đơn ly hôn ở hiện đại, khi hai bên không còn tình cảm thì đồng ý chia tay. Trong lòng nàng cũng suy nghĩ miên man, thú vị, cổ nhân cũng có chỗ rất có nhân tính nha!

Chu Thừa Hi nổi giận sắp phát điên, hắn giơ tay lên, tờ phán quyết đã hóa thành bột phấn. Hắn trừng mắt nhìn Thường Tĩnh, ánh mắt vô tình khiến người sợ hãi: “Người không biết không có tội, nể mặt Mẫn Mẫn, ta tha chết cho ngươi! Cút!”

Thường Tĩnh chậm rãi lấy ra một chiếc khăn lụa trắng, nhẹ nhàng lau đi nước miếng bắn tung tóe trên mặt lão, lại chậm rãi nhét khăn lụa vào ống tay áo, sau đó mới chậm rãi khuyên bảo: “Đại nhân dung mạo tuấn tú, có kích phách quyền giả một phương, tất là nhân trung tuấn kiệt, chắc chắn có được tuyệt thế giai nhân khắp nơi làm bạn, tội gì chậm chạp không về Đại Đô, lại dùng dằng với một phụ nhân đã thành lão hồng nhan? Nếu đại nhân muốn bồi thường phí tổn thất tinh thần, đại quan có thể thay Quan thị làm chủ, bao nhiêu bạc cũng được.”

Chu Thừa Hi đá một cước, cả một bàn tiệc rượu đều hất lên người Thường Tĩnh, hắn không thèm nhìn tên mập kia, trực tiếp nắm chặt bả vai

của nữ tử bên cạnh mà bảo nổi: “Cho dù không có tình cảm, trẫm cũng tuyệt đối không cho cô rời đi!”

“Thả mẹ ra, ông cái đồ xấu xa này, mau thả mẹ ra!” Chu Quảng Hoảng thấy mẫu thân sắc mặt khó coi, không để ý sức nhỏ quyền nhẹ, tiến lên đòi đánh Chu Thừa Hi. Lã Minh Vọng vội kêu tiểu chủ tử chạy lại ngăn trở, một nháo này đã lấp liếm được thân phận của Chu Thừa Hi. Thượng Quan Mẫn Hoa vất vả lắm mới thở được mấy hơi dưới tay Chu Thừa Hi đang nổi điên, nằng ngãng đầu, bảo Thường Tĩnh mau giải thích rõ ràng mọi chuyện!

Không may, Thường Tĩnh hôm nay không biết uống lộn thuốc gì, sau khi kế hòa ly không thành, lão cũng không thèm để ý một thân bản thiêu, lại lấy ra thêm một tờ giấy: “Vị đại nhân này, chỉ nhìn bộ dạng nóng nảy không phân rõ phải trái hiện tại, cũng biết ngày xưa khi Quan thị ở trong quý phủ của ngài đã phải chịu cảnh khổ sở không thấy mặt trời như thế nào, lại vứt bỏ Quan thị như thế không thèm hỏi han để mẹ con tự sinh tự diệt suốt bao nhiêu lâu, bản quan tất phải cứu Quan thị khỏi cảnh nước lửa.”

“Đi ngược luân thường, sát thê phụ mẫu coi thường kỉ cương, loạn chi đại giả, tuyệt tình tuyệt nghĩa!”

“Ngài không cần lo lắng Quan thị sau này sẽ làm hỏng đại thanh danh của ngài. Trong thành có rất nhiều nam tử đã đệ hôn thư cho bản quan, mong đợi được cùng Quan thị gắn bó suốt đời!”

“Thối lắm, trẫm tru di cả họ nhà ngươi!” Chu Thừa Hi nổi trận lôi đình, lập tức muốn tiến lên đánh chết Thường Tĩnh, hai mươi chữ phán quyết “nghĩa tuyệt” kia, đừng nói là Chu Thừa Hi không có lý trí, cho dù là Thượng Quan Mẫn Hoa cũng phải thay đổi sắc mặt, nằng ôm chặt lấy Chu Thừa Hi đang phát cuồng, quay đầu hỏi: “Thường đại nhân, ông thế này là có ý gì?”

Thường Tĩnh lúc này rất cục cựa cũng nghe rõ cái từ tự xưng đại biểu cho hoàng quyền tối cao kia, bùm một tiếng quỳ thụp xuống đất, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán rỏ tong tong xuống sàn gỗ.

“Nói! Tên không muốn sống nào phải người đến làm gian tế?” Bộ dạng hung ác đáng sợ kia của Chu Thừa Hi kia, chính là tức thời rút kiếm chém chết Thường Tĩnh ngay cũng là chuyện bình thường.

“Chuyện này không liên quan gì đến gian tế cả, anh có gì từ từ nói nào!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khuyên Khánh Đức để để hẳn ngòi xuống thả lỏng, lại bảo con rời đi. Hòa ly còn tính là vui đùa, “nghĩa tuyệt” này chính là điều luật ly hôn do quan phủ được phép cưỡng chế tiến hành, trước không nói giữa vợ chồng vẫn có cảnh rơi vào tình trạng “nghĩa tuyệt” mà vẫn không muốn hòa ly, chỉ nói đến hình huống giữa nàng với Chu Thừa Hi, Thường Tĩnh làm sao lại biết?

Chu Thừa Hi ôm chặt lấy nàng, hai mắt khóa chặt cặp thu thủy ấy, rống to: “Nàng sao phải nhẫn tâm như vậy, trăm làm tất cả còn chưa đủ sao? Nàng còn muốn trăm nhượng bộ đến thế nào nữa?”

“Ta không có! Anh còn muốn ta nói mấy lần?” Thượng Quan Mẫn Hoa cũng nhịn không được mà tức giận, nàng có muốn hại Chu Thừa Hi cũng không thềm dùng đến loại biện pháp thế này. Trong lòng tính toán cẩn thận, toàn bộ nợ nần đều tính lên đầu tên yêu nghiệt Chương Xuân Triều kia. Nàng đẩy Chu Thừa Hi ra, cẩn thận tỉ mỉ kể lại kế hoạch hôm nay.

Thường Tĩnh này cực kì có kinh nghiệm trong việc quản lý việc giao dịch các loại quân nhu như ngựa, da lông ở quan thị vùng biên cảnh, lại có nhiều quan điểm độc đáo về thuế má và quản lý trị an của quan thị. Nàng muốn giới thiệu nhân tài này cho Chu Thừa Hi, để hẳn nghe một chút quan điểm quản lý của Thường Tĩnh. Nếu người như Thường Tĩnh có thể được trọng dụng, chẳng những việc quản lý mười hai quan thị lớn của Đại Chu

đã được đảm bảo, mà vấn đề vật tư tiền của hậu phương cho Chu Thừa Hi đi chinh phạt thiên hạ cũng được củng cố không ít.

“Chỉ có như vậy thôi?” Chu Thừa Hi còn hoài nghi cực kì, hẳn không tin.

Thượng Tĩnh vùi đầu quỳ ở đằng kia không dám nói gì, chỉ có điều mồ hôi trên người càng chảy càng hăng, thoạt nhìn chính là một tên mập cực kì sợ chết, trước mặt hoàng đế cũng không có gan trả lời.

“Mau, Vạn Lý thúc thúc, Tương phu tử, Phương bá bá... Chính là chỗ này, có người xấu muốn đánh mẹ!” Giọng nói non nớt của Chu Quảng Hoảng đột nhiên vang lên, lập tức có mấy nam tử xô cửa chạy vào, chính là “tiểu đội anh hùng” đủ loại béo gầy đến cứu mỹ nhân.

“Dừng tay!” Hùng Vạn Lý quát lên đầu tiên: “Có chuyện gì cứ tìm Hùng mỗ, bắt nạt thiếu nữ tử tính gì đại trượng phu?”

Tương phu tử nhã nhặn hành lễ rồi nói: “Tương mỗ ủy thác Thường thành chủ đến nơi này làm phán quyết, vị đại nhân này, ngài có gia nghiệp lớn, chắc chắn có đủ loại cơ thiệp, hòa ly cũng vậy, “nghĩa tuyệt” cũng thế, không bằng sớm ngày ra về, mẹ con Quan thị bọn ta sẽ tận tâm chăm sóc!”

“Vị huynh đệ này, làm sao phát tài?” Phương đại tài chủ chính là một tên gian thương không hơn không kém, hẳn lấy một cái bàn tính ra gậy đến gậy đi, sau đó nói cho mọi người, chỉ cần Chu Thừa Hi chịu thả người thì bạc tuyệt đối không thành vấn đề.

Nhìn đến một đoàn người quen, trên mặt đầy vẻ căm phẫn. Thượng Quan Mẫn Hoa quả nhiên là dở khóc dở cười. Nàng không rảnh đi để ý đám người này, cả người này cơ hồ đều đặt trên người Chu Thừa Hi, ngăn chặn miệng hắn, đè chặt chân tay hắn, không cho hắn phát biểu trước mặt mọi người.

Ngay cả thực khách dưới lầu cũng bị trận nhốn nháo trên này hấp dẫn sự chú ý, đều mở miệng nói giúp đám người Hùng Vạn Lý đoạt người về.

“Vị nhân huynh này, xem người tướng mạo đường đường, tuyệt đối không thiếu nữ nhân, dù sao người cũng không cần nàng, lại còn có một đồng bạc to vào túi. Thế thì sao không sáng khoái mà làm người tốt, toại nguyện cho Vạn Lý tướng quân đi thôi.”

“Vạn Lý tướng quân suốt hai mươi năm nay luôn thủ hộ Đại Chu của chúng ta, hẳn là đại ân nhân của vương triều Đại Chu nha. Người nói đi, hẳn vất vả lắm mới nhìn trúng một quả phụ, ấy, không phải, một người bị chồng ruồng bỏ, huynh đệ, người cầm ít bạc chạy lấy người, hào phóng một chút, thành toàn vị đại anh hùng này nhà chúng ta đi thôi!”

“Đại huynh đệ, nữ nhân như quần áo, huống chi chỉ là một cái áo cũ, mất rồi thì thôi, mất rồi thì thôi...”

“Mẹ, mẹ, con nói với mẹ, Thành Thành không cần ông ta làm cha!” Một câu này của Chu Quảng Hoảng “linh” hơn bất cứ thứ gì, Chu Thừa Hi dùng sức một cái, lật ngược thế cờ ôm chặt Thượng Quan Mẫn Hoa vào trong ngực, đè xuống dưới thân. Trước mắt bao người, túm gáy Thượng Quan Mẫn Hoa một cái, sau đó là một nụ hôn sâu làm người ta mắt đỏ tim đập, lại cắn lên vành tai nàng cực kì ái muội, ngón tay ngăn chặn lưỡi nàng không cho nàng nói chuyện, sau đó quay đầu hỏi – tà khí mùi phần: “Biết là ai làm cho nàng ngoan ngoãn như vậy chưa?”

Câu tuyên thệ ngây thơ lại bá đạo cực kì này khiến cho toàn trường cứng lưỡi. Người từng trải đồng tình vỗ vỗ bả vai cứng ngắc của Hùng Vạn Lý, an ủi hẳn thiên hạ này chỗ nào chẳng có cỏ thơm, tội gì phải đơm phương hướng về một hành hoa thế này.

Phương đại tài chủ đỏ mắt lưu luyến rời đi, gáy bàn tính, đau lòng khôn xiết, vừa đi vừa than khóc: “Bằng ấy bạc trắng như tuyết nha, hết sạch rồi!”

“Ta không tin!” Bản tính thư sinh của Tương phu tử bắt đầu nổi lên, muốn thoát khỏi sự trói buộc của mọi người, trở lại gian phòng làm người ta thương tâm muốn chết kia hỏi Thượng Quan Mẫn Hoa một ngàn câu hỏi vì sao, Thường Tĩnh vung tay lên, binh lính phía sau lão liền mời người ngoan ngoãn đi xuống.

Bí mật này khó giữ lại có nhiều người biết, may mắn Thường Tĩnh mắt sắc, thừa dịp loạn lạc điều thủ vệ đến, mọi người đều bị Thường Tĩnh cảnh cáo, phụng phịu giải tán đám người Hùng Vạn Lý và thực khách, sau đó cung kính nghênh đón Đế Hậu vào phủ thành chủ nói chuyện.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Sài lang

Để tránh đêm dài lẩm mọng, Thường Tĩnh lập tức viết thư gửi đến phủ quốc sử.

Sau khi dặn dò Thường Tĩnh và Lã Minh Vọng mấy câu, Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu lại dùng ngữ khí mềm mại dàn xếp cho xong người bị thương, định dắt tay con rời đi. Chu Thừa Hi không để ý miệng vết thương đã rách ra một lần nữa, nhảy dựng lên ngăn nàng lại: “Không được đi!” Sau đó lại cẩn thận yêu cầu: “Hồi cung với trẫm.”

Lã Minh Vọng thấy cảnh ấy liền ôm Chu Quảng Hoảng đang tranh cãi ầm ĩ ra ngoài.”

“Anh đang e sợ người Bắc Mạc không biết anh ở chỗ này à? Hay là chơi nữ nhân đến mù mị đầu óc rồi?” Thượng Quan Mẫn Hoa dùng sức muốn thoát khỏi móng vuốt của Chu Thừa Hi, đối phương quyết tâm không buông tay, nàng không khỏi nói mấy câu châm chọc. Như ngày xưa, Khánh Đức để tất nhiên sẽ cảm thấy mặt mũi mất hết mà chạy đi. Có điều, xa cách mấy năm, có rất nhiều chuyện đã không còn giống như trong trí nhớ của nàng.

Chu Thừa Hi cười rộ lên, ôm lấy nàng, ở bên tai nàng thì thầm hỏi: “Hoàng hậu nương nương của ta, nàng đang ghen sao?”

Dứt lời liền bắt đầu liếm lấy vành tai nàng, kỹ thuật tốt đến mức người ta cảm thấy dục hỏa đốt người, khó có thể tự chế. Từ miệng kẻ cuồng ngạo không coi ai ra gì như Chu Thừa Hi này nghe được một chữ “ghen”, làm

cho Thượng Quan Mẫn Hoa hoàn toàn mờ mịt, hẳn uống nhầm thuốc gì rồi vậy? Cho nên, chờ đến lúc nàng tỉnh táo lại thì Chu Thừa Hi đã thuận lợi cởi sạch nàng áp xuống giường rồi.

Chu Thừa Hi nằm trên người nàng, ánh mắt “thâm tình” như đang tuần tra lãnh địa của hắn, bàn tay mang theo ngọn lửa chậm rãi vuốt ve cổ nàng, khiến cho nữ tử run rẩy từng trận, động tình phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn. Thượng Quan Mẫn Hoa híp mắt, thuận theo tâm ý của mình, hai tay ôm lấy cổ nam tử, đón nhận hết thảy.

Lúc dị vật tiến vào, nàng không thể kiềm chế mà hung hăng cào lên miệng vết thương trên lưng đối phương, cảm nhận được máu me ghê người, nàng rút tay lại. Chu Thừa Hi thấy đau, ngừng động tác lại một chút, ánh mắt hỗn độn trừng nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa vòng quanh cổ hắn, chậm rãi liếm cắn, khiến yết hầu nam tử giật giật phát ra tiếng gầm khàn khàn chưa đủ.

Hắn muốn động, Thượng Quan Mẫn Hoa lại giao hoạt thối lui, đầu ngón tay mướt mà chậm rãi vuốt ve lưng hắn, giọng nói mềm mại đáng yêu: “Nhẹ một chút!”

Ánh mắt Chu Thừa Hi đột nhiên sáng ngời, mạnh mẽ cúi đầu chặn miệng nàng, động tác không những không chậm mà còn thêm cuồng mãnh, khiến cho Thượng Quan Mẫn Hoa đang mất hồn cũng phải mắng không thôi. Ngón tay nàng bám chặt vào miệng vết thương của kẻ không nghe lời kia, khiến cho chuyện vốn dĩ tốt đẹp này lại biến thành một màn máu me. Chu Thừa Hi do mất máu quá nhiều mà ngất đi, trước lúc xỉu, còn không quên đặc ý tuyên bố: “Nàng là của trẫm!”

Nàng chưa bao giờ kiềm chế dục vọng của mình. Chu Thừa Hi tự mình đưa đến cửa nàng còn hoan nghênh; có điều mấy năm nay chỉ để ý đến con cùng với “sự nghiệp” nàng đã lâu chưa tìm người “bên ngoài”, lần hoan ái

này Thượng Quan Mẫn Hoa chẳng hề cảm nhận được chút vui thích nào, ngược lại rất thỏa mãn tư tưởng đại nam tử của Chu Thừa Hi.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, cố nén cảm giác khó chịu, đẩy tên đang ngất xỉu kia để đi, nhưng làm cách nào cũng không thoát ra được. Cũng không biết Chu Thừa Hi có phải đã luyện thứ công phu kì quái gì không, chỉ bằng cái lưng đầy những vết thương kia cộng thêm ảnh hưởng của tình hình trọng thương chưa khỏi, hẳn vẫn còn ôm chặt đường người cùng giường không thả. Thượng Quan Mẫn Hoa thầm mắng: xem như anh lợi hại!

Ngày mai biết phải giải thích thế nào với con đây? Nghĩ đến vấn đề khó khăn này, nàng chậm rãi ngủ.

Trời vừa tờ mờ sáng, đúng là lúc dân chúng ở Trú Mã Than còn đang chìm trong mộng đẹp, Thượng Quan Mẫn Hoa chợt thấy tim đập nhanh, mở choàng mắt, lắc lắc đầu, phát hiện Chu Thừa Hi đã ngồi dậy rồi, vẻ mặt tàn nhẫn, đang cầm vải trắng xử lý vết thương, khóe môi dẫn ra ý cười như có như không cực kì tàn khốc.

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ rùng mình, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, vừa bước một chân xuống giường, đã thấy Chu Thừa Hi nửa dựa vào mép giường, quần vải lên tay, chậm rãi nói: “Có một tin tức không tốt lắm, trăm hi vọng cô có thể trấn tĩnh.”

Nàng xoay người, áp chế tất cả suy nghĩ xuống đáy lòng, lạnh lùng nhìn Chu Thừa Hi không nhúc nhích. Chu Thừa Hi xử lý xong chỗ băng bó, hẳn để trần nửa người, đi đến chỗ nữ tử, ánh mắt có phần trầm trọng: “Có người bắt con cô đi rồi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ cảm thấy đất trời chao đảo, Chu Thừa Hi ôm lấy nàng, thấp giọng nói: “Lã Minh Vọng đã đuổi theo rồi!”

Vĩnh viễn đừng bao giờ khinh thường sài lang!

Thượng Quan Mẫn Hoa hít vào thật sâu, thật sâu, nàng đẩy Chu Thừa Hi ra, thân thể run rẩy một hồi, nàng ổn định trái tim đang đập loạn, giọng nàng áp lực mà khàn khàn, ngẩng đầu cười lạnh: “Anh sao lại không cười? Anh hẳn là phải vui vẻ mới đúng, cái đĩnh trong mắt anh rốt cục mất rồi!”

Chu Thừa Hi đột nhiên biến sắc mặt, lập tức bình tĩnh, hẳn là một đế vương bình tĩnh, hẳn nhìn nữ tử, thấp giọng hỏi: “Cô không tin trầm?”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngửa đầu cười to, lại đột ngột im bật, châm chọc: “Ở chỗ này, anh động được vào con ta sao?”

“Vậy cô có ý gì?” Hô hấp của Chu Thừa Hi đột nhiên biến đổi, trở nên nguy hiểm dị thường, hai bàn tay như kim sắt túm chặt lấy nữ tử, ép nàng phải nói ra căn nguyên.

Nàng quay đầu lại, cười lạnh: “Trong lòng anh tự biết rõ, buông tay!”

Chu Thừa Hi không buông, hẳn ôm lấy nữ tử, ôm chặt nàng vào trong ngực, một kẻ vốn đã giận tím mặt, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, áp chế tính tình nóng nảy của mình, dùng một loại ngữ khí trầm thấp và mỉa mai, phóng thấp tư thái, khẩn cầu nói: “Mẫn Mẫn, rốt cuộc nàng muốn trầm phải làm thế nào, nàng mới có thể tin tưởng một hai, trầm tuyệt đối không nhúng tay!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hận thấu tên này chuyên khoác cái vỏ nhu tình đi nói một đằng làm một nẻo, nàng bắt đầu so sánh hẳn hiện tại với tên nam nhân mãnh liệt tùy hứng trước kia, phát hiện mình thích hẳn trước kia hơn.

Có kẻ nào đó đã cải biến hẳn.

Nàng lập tức buông ra, trực tiếp từ chối nụ hôn tràn ngập che chở cùng xin lỗi của Chu Thừa Hi, bình thản trả lời: “Anh quay về Đại Đô đi!”

Chu Thừa Hi lập tức biến sắc mặt, hắn muốn ôm nữ nhân của mình trở lại, trong giây lát, bốn bóng đen từ trong chỗ tối hiện ra, đưa nữ tử rời xa chỗ hắn. Hắn ngăn chặn lửa giận của chính mình, đề phòng đám hộ vệ hắc y này, hai mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Mẫn Hoa hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Thượng Quan Mẫn Hoa buồn cười liếc hắn một cái, nhẹ nhàng nói: “Bê hạ, những người khác ở trong viện này sẽ hộ tống ngài về Đại Đô. Chúng ta tạm biệt ở đây thôi.”

Nàng xoay người bảo bốn hộ vệ hắc y đưa nàng đi tìm con, Chu Thừa Hi muốn đuổi theo, lại bị các hộ vệ trong phủ thành chủ ngăn lại. “Cút!” Chu Thừa Hi ra tay rất nặng với đám người này, đám hộ vệ cũng không đánh trả, chỉ tẩn trách nhiệm cầm chân hắn, không cho hắn đuổi theo ra ngoài.

“Hoàng đế bê hạ, Ngụy tướng quân Yến Môn Quan ít ngày nữa mới tới, vì an nguy của bê hạ, mời ở chỗ này nghỉ tạm.”

Ngã tư đường dần dần sáng lên, tới cửa thành, có hai hắc y nhân trọng thương ngã xuống đất, thấy mọi người đến, giữ chặt vết thương xoay người quỳ xuống. Thượng Quan Mẫn Hoa ngồi trên ngựa, tay cầm roi, mắt nhìn về tấm màn đen mờ mịt phía Bắc, lạnh lùng hỏi: “Người đến là ai?”

“Mạc tộc Bắc Mạc, tướng quân Vũ Mông Đạt!”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhíu mày, tên tướng quân Mạc tộc Bắc Mạc này cực kì có hung danh trong lòng quân dân Trú Mã Than, hắn tàn nhẫn hiếu sát, lại cực kì hung tàn với các thiếu nữ tuổi nhỏ, nghe nói là do bóng ma tâm lý thời niên thiếu. Bởi vì có một cặp mắt hai màu kì dị, thuở thơ ấu bị thảm bị mọi người bài xích, trong lòng hắn tràn ngập sự phẫn uất và thù hận đối với Nam Lương và Bắc Chu.

Nhưng mà cuộc đời hắn với lại con nàng có liên quan gì đâu?

Nàng áp chế tức giận toàn thân, hỏi lại: “Hắn có nói gì không?”

“Muốn hoàng thái tử còn sống, tam tiểu thư Thượng Quan gia phải đến Cát Mạc vương đình!”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Niều giả

Chương 140: Niều giả

Nàng cười lạnh, hộ vệ bên cạnh nàng tiến lên một bước nhận lệnh, lại hỏi: “Chủ tử, có cần điều tra Thường Tĩnh không, chuyện lần này giống như đã có mưu đồ từ trước.”

Nàng không quay đầu, đứng thẳng tắp: “Các người không tin mạng lưới phòng thủ của chính mình à?”

Tất cả im lặng cúi đầu quỳ xuống, Thượng Quan Mẫn Hoa quật roi ngựa nghe vút một cái: “Đứng dậy đi, không phải sai lầm của các người. Mời Thái tiên sinh đến đây!”

“Chủ tử, ngài chuẩn bị...?” Bọn họ kích động đứng lên, đều lộ ra vẻ mặt báo thù rửa nhục cực kỳ mãnh liệt.

Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu ngựa, vung roi, tiến về phía đại doanh trú quân. Tới đại doanh, có người đã chờ sẵn ở trước cổng, khom người nói: “Nương nương, bệ hạ ở trong trường lớn.”

Nàng thúc ngựa vọt vào, vút roi xoay người xuống ngựa, xốc lên màn vải đi vào. Chu Thừa Hi đang thương lượng với Hùng Vạn Lý xem tập hợp bao nhiêu người để bắt được đám Mạc Du kỵ binh của Bắc Mạc.

Hùng Vạn Lý đóng quân ở đây nhiều năm, được trải nghiệm triệt để về thực lực của đám du kỵ binh do Vũ Mông Đạt tự mình suất lĩnh. Hãn cũng

không tán thành hai bên lấy cứng đối cứng, nhưng thân là thần tử, cơ bản không thuyết phục nổi Khánh Đức Đế. Nhìn thấy Thượng Quan Mẫn Hoa, hần vội hành lễ, cũng ám chỉ hoàng hậu ngăn cản hoàng đế lấy con dân Bắc Chu ra hi sinh vô nghĩa.

Có điều, hần lúc này lại quên mất hoàng thái tử bị người bắt đi kia chính là mạng của Thượng Quan Mẫn Hoa.

Thượng Quan Mẫn Hoa dù có phải mất đi tất cả cũng phải cứu con trai ra, cho dù là một mình đi Cát Mạc Vương đình để đổi mạng cho con mình.

Đầu tiên, nàng tán thành việc Chu Thừa Hi dụng binh với Vũ Mông Đạt, an nguy của hoàng thái tử chính là tôn nghiêm của một quốc gia. Hùng Vạn Lý nhìn nữ tử từng cực kì thông tuệ sắc sảo trước kia, không khỏi đề cao âm lượng, nói vòng vo ngăn cản: “Bệ hạ, nếu so tốc độ với du kỵ binh của Vũ Mông Đạt, chúng ta không có ưu thế.”

Chu Thừa Hi nhìn hần một cái, lười biếng nhắc nhở một câu: “Hoàng hậu nói như vậy, tất đã nắm chắc mười phần.”

“Nương nương, hoàng thái tử đến tột cùng có bị tướng quân Vũ Mông Đạt của Mạc tộc Bắc Mạc bắt đi hay không còn cần phải điều tra chứng thực đã. Kính xin ngài thương hại tướng sĩ Đại Chu.” Hùng Vạn Lý quỳ xuống, vẻ mặt kiên nghị, can gián rằng nền hòa bình nơi biên cảnh hai nước này vốn không dễ có được, không nên dấy lên lửa chiến đột ngột như vậy; hần lại ám chỉ Thượng Quan Mẫn Hoa ở đây có bao nhiêu gia nghiệp rải cả ở Trú Mã Than lẫn quan thị, lửa chiến lan đến chỉ sợ là tổn thất thảm trọng.

“Không đánh bất ngờ, cũng không truy kích!” Thượng Quan Mẫn Hoa lại nói, nàng chỉ mượn binh, lúc trả lại cam đoan không mất một sợi tóc. Hùng Vạn Lý làm sao tin được, Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn về phía Chu Thừa Hi, chỉ thản nhiên đáp: “Ta muốn bọn chúng ngoan ngoãn đưa con ta về, một sợi tóc cũng không được thiếu!”

Một câu lạnh băng mà vô tình này, tràn ngập vẻ tàn khốc và quyết tuyệt.

Ngày xưa, Thượng Quan Mẫn Hoa ở Trú Mã Than giống như một vị tiểu thư khuê các nhận hết khổ cực tui nhục của nhân gian vẫn kiên cường độc lập. Lại còn mang ý vị diu dàng của nữ tử phương Nam, hấp dẫn không bao nhiêu binh sĩ vì nàng chung tình. Giờ phút này, lại sát phạt quyết đoán, khí thế nghiêm trang, đứng chung một chỗ với Khánh Đức Đế mà không kém hơn chút nào.

Hùng Vạn Lý rất cục á khẩu. Có lẽ hẳn đã nhớ tới lời đồn từng nghe về vị ở trong Vĩnh Lạc cung kia. Nhớ tới vị hoàng hậu do chính Khánh Đức Đế tự tay chọn này – xuất thân từ Thượng Quan thế gia.

Chu Thừa Hi thấp giọng cười rộ lên, hẳn đi đến bên Thượng Quan Mẫn Hoa, ôm lấy nữ tử vào lòng, ở bên tai nàng trêu đùa: “Xem ra Vạn Lý tướng quân còn chưa hiểu hoàng hậu đâu.”

Nội tướng nhất thời tràn ngập vẻ ái muội, Hùng Vạn Lý lau mồ hôi lạnh định lui ra ngoài. Đúng lúc này, thị vệ trưởng bước vào cúi đầu báo lại, thành chủ Thường Tĩnh cùng Thái tiên sinh đã đến. Nàng gật gật đầu, Chu Thừa Hi buông nàng ra, nửa ôm cả người nàng ngồi trên ghế chủ vị, cũng ra hiệu bảo Hùng Vạn Lý hãy lưu lại nghe sự an bài của hoàng hậu.

Thường Tĩnh dẫn người đi vào, cái vị được xưng là Thái tiên sinh này, tuổi chừng bốn mươi, thân hình quắc thước, vẻ mặt cao ngạo, một bàn tay thiếu mất ba ngón tay, trên tay còn đang cầm một vật bằng đồng. Ông ta làm như không nghe thấy những người khác ám chỉ, không hành lễ với Khánh Đức Đế, chỉ hành lễ với Thượng Quan Mẫn Hoa, kính cẩn hỏi: “Thượng Quan tiểu thư, xin ngài phân phó!”

“Bản vẽ mang đến chưa?” Thấy ông ta gật đầu, Thượng Quan Mẫn Hoa chỉ vào Hùng Vạn Lý rồi nói: “Xin tiên sinh hãy nói cho Vạn Lý tướng quân, hẳn sẽ cho mượn quân giúp tiên sinh làm việc!”

Thái tiên sinh lên tiếng đáp lời, lấy ống cuộn bản đồ vẫn mang theo ra, mở nắp hộp, một trận mùi

du đồng

(1) nồng đậm tản ra, ông ta cẩn thận trải cuộn giấy bên trong ra. Cuộn giấy trải ra chiếm toàn bộ diện tích của mặt bàn chuyên dùng để bài binh bố trận, Thái tiên sinh không mượn kẻ tay kẻ nào khác, tự mình lấy đá chặn bốn góc của bản đồ lại.

Đây là một tấm bản đồ phòng tuyến của quan thị, trên tường phòng hộ cao mười thước được lắp các vật có hình ống dài bằng thép uy hiếp phương xa. Bên ngoài quan thị là chiến hào được bố trí nghiêm ngặt dưới mặt đất, có trang bị sẵn ván trượt, xe bọc thép cùng với ống thép dài dạng lớn. Xuống một tầng nữa là một loạt quả cầu màu đen được xếp ngay ngắn.

Thái tiên sinh dùng vẻ mặt bình tĩnh, lật qua lật lại các tờ sơ đồ bố trí, nói cho mọi người trong trường rằng công trình đã tiến hành đến bước nào. Bố trí phòng tuyến ngoài biên cảnh đã mở rộng về trước năm trăm dặm; đạn dược màu đen kia đã chuẩn bị được ngàn viên; chỉ còn tường phòng hộ của quan thị là còn chưa được cải tạo mà thôi.

Thường Tĩnh rất bình tĩnh mà bổ sung, tài chính không đủ chính là nguyên nhân quan trọng nhất.

Thái tiên sinh chậm rãi lật đến trang cuối cùng, đó là sơ đồ cấu tạo và lắp ráp chi tiết của thứ vũ khí có tính công kích nào đó.

“Đây là vật gì?”

Mọi người kinh ngạc, bán tín bán nghi, bọn họ nhìn ra đây chính là vật được trang bị cho mạng lưới phòng bị dưới chiến hào quan thị. Thượng Quan Mẫn Hoa có lòng tin bức bách Mạc tộc Bắc Mạc tự động buông tha cho con tin, nguyên nhân tất là vì thứ này. Thái tiên sinh chấp tay không

đáp, người này vô cùng lễ phép với Thượng Quan Mẫn Hoa, mọi chuyện đều coi nàng là nhất, nhưng lại luôn giữ vẻ ngạo mạn làm như không thấy tướng quân trấn thủ Trú Mã Than cùng hoàng đế đương triều vậy.

Thượng Quan Mẫn Hoa gật đầu, ý bảo Thái tiên sinh thu bản đồ lại. Thái tiên sinh tiếp tục lẳng lặng cuộn tấm bản đồ thả vào trong hộp đầy mùi du đồng xong, lại gọi gã sai vặt ở ngoài cửa mang sản phẩm mẫu của loại pháo đặc chế kia vào. Mọi người cái hiểu cái không. Thượng Quan Mẫn Hoa nói với vẻ hơi buồn bã; “Vật này tên là hồng y đại pháo, pháo thường chỉ có thể làm người bị thương, còn vật này lại có thể giết người, công thành lược trận, là một loại vũ khí hạng nặng.”

Ánh mắt Hùng Vạn Lý nhìn về phía Thượng Quan Mẫn Hoa lúc này có thể dùng từ “khiếp sợ” để hình dung. Chu Thừa Hi lại thần nhiên thực sự, hẳn hỏi: “Hoàng hậu cần điều bao nhiêu người?”

Thượng Quan Mẫn Hoa cúi đầu nói với Thái tiên sinh, hai người nói nhỏ một phen, Thường Tĩnh làm một cái thủ thế, lại quay lại báo: “Hùng tướng quân, dưới chiến hào ngoài phòng tuyến trang bị ba mươi xe bọc thép. Xin phái ra ba trăm bộ binh đẩy xe, chia mỗi nhóm một xe, còn phải lấy bông gòn nút lấy lỗ tai. Sau lại cần ba ngàn trọng kỵ dàn trận, để phòng du kỵ binh đánh lén.” Hùng Vạn Lý lập tức đi huy động người, Thái tiên sinh cầm điều binh lệnh, hơi cúi người với hoàng hậu xong liền rời đi. Chu Thừa Hi nhìn theo bóng lưng ông ta rời đi, tia sáng trong đáy mắt lưu chuyển, u ám không rõ. Thượng Quan Mẫn Hoa hừ nhẹ một tiếng: “Anh đừng có ý đồ gì với hẳn.”

Chu Thừa Hi quay đầu lại, cười mà không phải cười đáp lời: “Người trong thiên hạ, vẫn là thần dân của đế vương!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đáp nhẹ một tiếng: “Theo lý thuyết thì là như vậy đấy, đáng tiếc, tiên đế đã khu trục bọn họ rồi.”

Chu Thừa Hi lại biến sắc mặt lần nữa, lúc này không phải bởi vì nhi nữ tình trường, mà là lửa giận của đến vương thực sự. Hùng Vạn Lý cùng Thường Tinh với các tướng lĩnh trong trường đột nhiên quỳ xuống, không dám động chạm đến cơn thịnh nộ của vương giả. Chu Thừa Hi khoát tay, xua hết những kẻ không liên quan ra khỏi trường, ý muốn nói chuyện riêng với hoàng hậu.

Thượng Quan Mẫn Hoa cầm truyền lệnh phù trên đài lên, nhìn qua nhìn lại, xong lại tùy ý thả xuống: “Năm xưa tiên đế hạ chỉ xóa sổ cơ quát thuật trong cảnh nội Bắc Chu, truyền nhân các phái hoặc chết hoặc mai danh ẩn tích, nhưng kẻ bị phát hiện thì bị lưu đày ngàn dặm, hầu hết là ở những nơi hoang vắng nơi biên thành phía bắc. nếu là người khác, chỉ bằng hoàng ân mệnh mệnh, rất có thể sẽ có người cho anh sử dụng.”

Đã là ý chỉ do Chính Đức Đế ban hành thì thị phi đúng sai hoàn toàn là chuyện chuyện người đời sau có thể đả động.

“Nhưng mà, người này họ Thái, là truyền nhân của

Thái Kim

(2)!” Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy, Chu Thừa Hi ngẩn ra, sắc mặt cứng ngắc bất động.

=====

(1) Du đồng: là một loại quả, ép lấy dầu.

(2) Thái Kim: Chính là người ở Sở Thiện Đường học làm ngựa sắt cùng Tần Quan Nguyệt hồi xưa. Chính là người lúc lên điện diện thánh bị Chu Thừa Hi hồi đó còn là thất hoàng tử một đao chém bay đầu.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Loạn giá

Người của gia tộc Thái thị - đứng đầu về thuật cơ quái, do ý chỉ của tiên hoàng và bị lưu đày đi biên cảnh làm khổ sai. Lúc rét đậm, hơn mười nhân hầu một nhà đứng trong lều cỏ tranh, đứa bé sinh ra đã nứt toác toàn thân, người lớn cũng chỉ có áo rách quần manh.

Nhưng tội nhân của triều đình như vậy, mấy năm trước, ở chỗ khai thác mỏ, gần ngoại ô chỗ Trú Mã Than hay quan thị đều có thể gặp được, còn bị nha dịch quát roi đánh chửi. Nay bởi vì nền chính trị mới của Trú Mã Than mà cảnh tượng đáng thương này không còn thấy nữa.

Chu Thừa Hi vốn đã rất để ý đến cách quản lý mới mẻ của Trú Mã Than, những khuôn mặt tươi cười thỏa mãn và hạnh phúc nơi đây, rồi cả bầu không khí vui vẻ hòa thuận cùng với vẻ sầm uất náo nhiệt nơi quan thị biên cảnh đã sớm khiến hấn tán thành với nữ nhân vạch ra kế hoạch quản lý biên thành này, nay lại có thêm chuyện thu phục được truyền nhân thuật cơ quái, ánh mắt hấn nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa càng ngày càng nóng bỏng, cũng càng ngày càng kích động.

Thái thị mang đến vũ khí mới cho Đại Chu, nhân tài như vậy lại chỉ trung thành với mỗi Thượng Quan Mẫn Hoa, trong khi đó người này cũng chỉ là một vị cực kì bình thường trong số những tội nhân bị lưu đày đến Trú Mã Than này. Trú Mã Than có bao nhiêu người bị trách tội và trục xuất, trong số ấy lại có bao nhiêu nhân tài hữu dụng chứ? Lực lượng tiềm tại không thể lường được này, ai cũng sẽ không chịu bỏ qua.

So với hẳn, sau khi đám người tán đi, Thượng Quan Mẫn Hoa lại im lặng. Nàng ưu sầu như vậy, làm cho Chu Thừa Hi thu hồi khuôn mặt tươi cười vì mừng thầm lại, đi đến bên cạnh nàng an ủi: “Mất rồi thì sinh thêm một đứa thôi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tức giận đến run rẩy toàn thân, ngón tay chỉ vào đối phương, phần nộ muốn rống giận, ngấm lại tính tình của đối phương, nàng lại hận hận rút tay về, không để ý đến nữa.

Chu Thừa Hi thấy kế này bất thành, lại xuất chiêu: “Đi xem mấy thứ kia có uy lực như thế nào đi!”

Không đợi nàng cự tuyệt liền ôm lấy nàng đi ra ngoài trường. Hùng Vạn Lý lập tức an bài người ngựa, hộ tống hai người Đế Hậu đi quan thị. Thượng Quan Mẫn Hoa muốn ngồi một mình một ngựa, nhưng Chu Thừa Hi lại trực tiếp ôm nàng quăng lên ngựa. Thượng Quan Mẫn Hoa liều mạng giãy dụa, cũng vung tay phản kháng, Khánh Đức Đế chỉ khoái trá cười to, mặc nàng nháo, tay giật cương ngựa chạy ra ngoài biên cảnh.

Tướng sĩ xung quanh, hai mặt nhìn mặt, làm như không nhìn thấy điều gì cả.

Mấy người cười ngựa chạy ra khỏi Trú Mã Than, cờ xí Đại Chu còn đang tung bay trên đường phố. Chu Thừa Hi giục ngựa lướt qua đội hình trọng kỵ binh, lướt qua hàng rào chướng ngại tiến vào quan thị. Trời vừa sáng, ngoài quan thị đã có người khuân hàng ra chuẩn bị một ngày buôn bán mới. Quan binh do Thường Tĩnh bố trí đang khuyên bảo bọn họ lùi về Trú Mã Than, đợi quan thị mở cửa lại đã.

Uỳnh một tiếng, phía xa đã có ánh lửa bùng lên. Chỉ chốc lát sau, tiếng kèn khai chiến đã vang vọng khắp bầu trời Trú Mã Than.

Tường phòng hộ quan thị như trên bản vẽ vẫn chưa xây dựng xong, lại chạy tiếp vài dặm, Hùng Vạn Lý dẫn đường đi đến một chỗ cao, quan sát

một chi quân đoàn dùng binh khí mới để tác chiến.

Gió thổi cuộn cuộn khắp bình nguyên, quân kỳ phần phật, đại quân mặc hắc y xốc vải bạt che đậy xe bọc thép xuống, lộ ra nòng pháo màu đen. Thượng Quan Mẫn Hoa kéo áo choàng trên người Chu Thừa Hi lại, lẳng lẳng nhìn chăm chú, Chu Thừa Hi cúi đầu nhìn nàng. “Ra ngoài đi, hít thở không khí chút!”

Nàng lắc đầu, bao mình lại thật chặt, chỉ lộ ra chân mày, mắt nhìn tiền phương. Bộ binh đuổi tới, lập tức gia nhập đội ngũ, phát động xe bọc thép, đưa hồng y đại pháo về phía trước. Trên đài cao, có người đứng bên trên phất cờ chỉ huy, hơn mười khẩu hồng y đại phóng thành thẳng lại phát ra ánh lửa, bắn những viên đạn màu đen bóng bay vút về phía trước, tạo thành thanh thế thật lớn giữa thảo nguyên.

Thứ vũ khí này cắn nuốt hết tính mạng của dân du mục giữa thảo nguyên, khi mà ngày còn chưa bắt đầu đã cho bọn họ một cú giáng nặng nề và kinh tủng. Đây là loại vũ khí kiểu mới như một cơn ác mộng, ngay trong giấc mơ của dân du mục – cướp đi thân thể máu thịt của bọn họ, hủy hoại gia viên của bọn họ, phá nát của cải của bọn họ.

Vì thế, các tướng lĩnh Đại Chu đã nhìn thấy uy lực đáng sợ của thứ gọi là hồng y đại pháo: Hủy thành chiếm đất, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Trước thứ vũ khí lợi hại chưa từng thấy này, có người hoảng sợ, có người vui mừng, cũng có kẻ trầm tư.

Chu Thừa Hi cười to ồm ồm, hân ôm nữ tử trong lòng càng chặt, trong mắt tràn ngập thứ hào quang của hùng tâm chí khí của kẻ xuất thân vương gia, hân nói: “Hoàng hậu, đây chính là lãnh địa của Đại Chu rồi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa lạnh lùng, nàng nhắm mắt lại, nàng cần nhất một vài thứ để quên đi nỗi lòng nàng bây giờ, nàng cố gắng hồi tưởng

đến khoảng thời gian tốt đẹp khi được ở cùng con, ngược lại, càng lâm vào ảo tưởng thống khổ. Nàng nắm chặt tay thề: Bọn họ nếu dám động đến Thành Thành một phần, nàng tất sẽ hóa thân thành ác quỷ trả lại bọn họ mười phần!

Giữa tiếng pháo uỳnh uỳnh cùng cảnh máu thịt quay cuồn kia, Mạc tộc Bắc Mạc nhanh chóng phái người đến Trú Mã Than, đầu tiên là nghiêm khắc khiển trách Thường Tĩnh cùng Hùng Vạn Lý đơn phương phá bỏ hiệp nghị hòa bình ở quan thị, dấy lên chiến tranh, phá hoại sự bình yên vùng quốc cảnh, sau lại nói bóng nói gió về thông tin loại vũ khí này.

Khuôn mặt tròn mập mạp của Thường Tĩnh lấm tấm mồ hôi, còn đang kinh hãi vì tiếng nổ mạnh kinh khủng kia, còn có lực sát thương đáng sợ cùng với tiếng kêu thảm thiết của dân du mục.

Hắn lấy khăn tay ra lau mồ hôi, cầm lấy loa, thực thẳng thắn và trực tiếp nói với đối phương, bởi vị tướng quân Vũ Mông Đạt của bọn họ bắt cóc hoàng thái tử Đại Chu, ác ý khiêu khích quan hệ giữa hai quốc gia mới xảy ra trận tai họa này.

Đối phương lập tức thả điều hâu nhắn tin về cho Cát Mạc Vương Đình, lại giải thích với Thường Tĩnh, rằng chuyện bắt cóc hoàng thái tử là chuyện riêng của tướng quân Vũ Mông Đạt, không liên quan gì đến Cát Mạc Vương Đình, xin Đại Chu tin tưởng sự thành tâm trong việc thông thương hòa bình của Cát Mạc Vương.

Thượng Quan Mẫn Hoa vốn còn hơi trấn định, nhưng mà, thời gian càng lâu, suy nghĩ lo lắng cho con kia dù ngăn thế nào cũng không được mà bắt đầu kích thích trái tim bất an của nàng: Thành Thành, Thành Thành của nàng sẽ bị tra tấn đến mức nào?

Lo lắng, bất an, lại chịu hai ngày gió, toàn thân nàng nóng ran, ngã bệnh, lúc mê man thỉnh thoảng lại kêu nhũ danh của con trai. Chu Thừa Hi

cầm khăn ẩm liên tục lau mồ hôi lạnh cho nàng, mặc dù động tác thì vụng về, còn nóng tính, liên tục mắng mỏ om sòm rằng y chính vô dụng, nhưng lại khiến người trong Trú Mã Than đều thấy rõ ràng, đương kim thánh thượng cùng hoàng hậu Nguyên Thù là thanh mai trúc mã, tình sâu nghĩa trọng.

Hứng chịu cơn giận của hoàng đế, Lã Minh Vọng cẩn thận bước vào trong đại trường, nín thở chờ đợi.

Khánh Đức đế không nói gì, lúc này, phía sau bình phong lại truyền đến tiếng Thượng Quan Mẫn Hoa mê sảng ní non: “Tử Hậu, Tử Hậu, đi cứu Thành Thành!”

Nàng nắm chặt tay Chu Thừa Hi, Chu Thừa Hi biến sắc, khăn ẩm trong tay bị quăng thẳng vào trong chậu đồng đựng nước, phát ra tiếng loảng xoảng. Thượng Quan Mẫn Hoa bừng tỉnh, mở mắt: “Có phải Thành Thành đã trở lại rồi không?”

Chu Thừa Hi hừ lạnh một tiếng, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt vì sốt cao kéo dài, lấy áo lông cừu ôm lấy nàng, cẩn thận kéo vào trong ngực, lại lấy chén thuốc trên bàn lên, nhỏ giọng bảo: “Uống thuốc!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng nghe lời, uống xong, nàng cố gắng chèo chống tinh thần: “Bên ngoài là Lã Minh Vọng phải không? Anh bảo hẳn hẳn với Thái tiên sinh, tiếp tục nã pháo, được không? Toàn bộ sát nghiệt nếu muốn báo ứng liền báo ứng lên một mình ta, bảo bọn họ trả Thành Thành lại cho ta.”

Chu Thừa Hi nhăn mày, lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng, cúi đầu nói: “Ngủ dậy là con cô sẽ quay trở lại.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tất nhiên là không tin, mỗi buồn lo này tích tụ quá nặng, không có tin tức của con, nàng thống khổ muốn nổi điên. Chỉ hận trận phong hàn này tới không đúng lúc, nàng vô lực nhìn nam nhân cầm đã

đầy râu, uy nghiêm vô tình, mang theo khí phách đế vương trời sinh, đây là nam nhân mà cho tới bây giờ vẫn không thể dựa vào. Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hiện giờ, chỉ có thể điều dưỡng thân thể cho thật tốt, mới có thể cứu con trở về.

Chu Thừa Hi vẫn ôm nàng, đợi cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nữ tử trong lòng kia, hắn mới nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt nàng, xuất thần mà suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng kêu Lã Minh Vọng dẫn sứ giả Mạc tộc của Bắc Mạc vào, hắn có chuyện muốn hỏi.

Trong đại trường, vẻ mặt của Chu Thừa Hi rất nghiêm trọng, hơi dăm chiêu nhìn qua nhìn lại, sứ thần của Mạc tộc Bắc Mạc đổ mồ hôi lạnh, hi vọng hắn có thể thư thả cho ít thời gian, có lẽ tin tức hồi âm ngay đang trên đường đến đây.

“Nếu chỉ có những lời này, vậy mang đầu trở về đi!”

Đối phương chỉ nhấn mạnh rằng, tướng quân Vũ Mông Đạt chưa bao giờ bắt cóc hoàng thái tử Đại Chu, xin hoàng đế Đại Chu cẩn thận tra rõ.

Chu Thừa Hi rất lãnh đạm, sự thờ ơ của hắn đối với chuyện sống chết của Chu Quảng Hoảng rất đúng với ấn tượng của mọi người. Có điều, ngoài dự đoán của mọi người là, hắn bắt đầu quan tâm đến chuyện của hoàng thái tử. hắn gọi Lã Minh Vọng đi đối chất với đám ám vệ thất trách kia, ra lệnh: “Kể lại chuyện thăng nhãi kia mất tích đêm đó một lần nữa xem nào!”

Ám vệ tự thuật, còn lại do Lã Minh Vọng bổ sung.

Ngày ấy, sau khi Lã Minh Vọng đưa Chu Quảng Hoảng rời khỏi đây, Chu Quảng Hoảng cực kì tức giận, nó không muốn ở lại phủ thành chủ, bảo hộ vệ nó muốn về nhà chờ mẫu thân. Thị nữ hầu hạ Chu Quảng Hoảng ngủ xong, hộ vệ ẩn vào chỗ tối để bảo vệ.

Giờ Dần, hộ vệ tuần tra phát hiện phòng của Chu Quảng Hoảng không có một tiếng động, bên trong chỉ còn mê dược hoa mai. Ám vệ tra ra đó là thứ của Cát Mạc Vương Đình, bọn họ lập tức truy đuổi về hướng Bắc. Trên đường, thấy đội thám báo của Vũ Mông Đạt, trên lưng ngựa của đoàn đó có một bóng đen đang giãy dụa, theo mê dược để lại mà phán đoán, ám vệ cho đó chính là Chu Quảng Hoảng bị bắt đi.

Chu Thừa Hi nghe xong, hừ lạnh một tiếng, tay búng lên cái trán còn đang nóng rán của nữ tử trong lòng, lầm bầm: “Có phải nàng đang diễn trò không?”

Lã Minh Vọng không dám thờ ạnh, Chu Thừa Hi cao giọng hỏi lại một lần nữa, Lã Minh Vọng nơm nớp lo sợ mà trả lời: “Hồi bẩm bệ hạ, nương nương đây là do ưu tư quá nặng nên mới phát bệnh.”

“Nàng lúc nào cũng nghĩ chạy khỏi trẫm.”

Lã Minh Vọng lau mồ hôi túa ra trên trán, trầm giọng đáp: “Hoàng hậu nương nương khoan dung nhân hậu, nếu không phải bị bức vào tuyệt cảnh, chắc chắn sẽ không bố trí tấn công.”

Chu Thừa Hi giật mình, nhìn nữ tử trong lòng, trầm tư: “Đúng là kì quái, cạm bẫy rõ ràng như vậy, nàng ta lại thông minh như vậy, vì sao còn nhìn không ra?”

“Quan tâm quá sẽ bị loạn!” Lã Minh Vọng nghĩ mãi mới tìm được từ ngữ thỏa đáng để hình dung sự hỗn loạn của và tâm thần kịch biến của Thượng Quan Mẫn Hoa.

“Trẫm thực không muốn tin nàng thực sự đánh mất thẳng bé kia.” Chu Thừa Hi nhẹ nhàng đặt người lên giường, bất đắc dĩ mà dặn dò: “Bảo vệ cho nàng, hoàng hậu của trẫm.”

Lã Minh Vọng cúi đầu nhận lệnh, một trận gió vụt qua, trong trường đã không còn bóng dáng Khánh Đức để, hấn hoảng hốt, lại không thể ngăn cản.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Sao giả

Hôm sau, Cát Mạc Vương áp giải Vũ Mông Đạt, tự mình đưa đến biên thành.

Lã Minh Vọng đỡ hoàng hậu ốm yếu nhưng cố chấp đi vào nơi đàm phán ngoài biên thành.

Cát Mạc Vương vẫn dáng vẻ cao gầy, phong tư lỗi lạc. Chỉ là cặp mắt khi nhìn Thượng Quan Mẫn Hoa thì đầy u buồn và thương tiếc, hăn cũng coi như bình tĩnh, chỉ nhẹ giọng nói: “Nàng gầy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đẩy Lã Minh Vọng ra, không để ý đến lời khuyên can của mọi người, nàng trực tiếp lao ra, vừa chạm mặt liền hỏi: “Con ta đâu?”

Cát Mạc Vương dùng ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, Vũ Mông Đạt bị trói chặt trên lưng ngựa lập tức rớt xuống, Vũ Mông Đạt mình đầy thương tích, xùy một tiếng khinh miệt, phun ra một búng máu, nói với vương của hăn: “Ngô vương, mặt tướng thà rằng chết trận cũng không cúi đầu trước người này!”

Cát Mạc Vương vung tay lên, roi ngựa đen bóng vút qua người Vũ Mông Đạt, để lại trên mặt đối phương một vết thương sâu thấy được xương cốt. Cát Mạc Vương chưa biến sắc mặt, thu lại roi ngựa đen, thản nhiên nói: “Trả lời câu hỏi của Thượng Quan tiểu thư.”

Vũ Mông Đạt chống tay tay bị trói, lấy bả vai chống mặt, vô cùng gian nan mà quỳ dậy, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Thượng Quan Mẫn Hoa: “Nếu sớm biết thế này, ta đã giữ tên tạp chủng kia lại tra tấn dài dài. Khà khà, con người đã xuống địa ngục từ lâu rồi!”

Thượng Quan Mẫn Hoa hít sâu một hơi, tìm lại một tia tỉnh táo: “Vũ tướng quân nói thế này, tức là chuẩn bị hi sinh hai mươi vạn dân du mục của Bắc Mạc đúng không? Người tốt nhất nên tỉnh táo mà trả lời cho rõ câu hỏi của ta!”

Ánh mắt Vũ Mông Đạt tối sầm lại, ném cho Thượng Quan Mẫn Hoa đủ loại từ ngữ độc ác, táng tận lương tâm linh tinh, mắng thì cứ mắng, nhưng đứng trước vũ lực cường đại, hăn không thể không thỏa hiệp. Hăn trả lời: “Lấy đầu trên cổ ta ra để thề, ta chưa từng gặp Chu thái tử!”

Thượng Quan Mẫn Hoa giật mình, nếu con trai của nàng không ở chỗ hăn, vậy Chương Xuân Triều bắt Thành Thành đi là có ý gì?”

Nàng hoảng hốt đến hụt hơi, Cát Mạc Vương lướt qua hàng bảo hộ, ôm lấy nàng, nhìn nàng thật sâu, giống như thời gian đã trôi qua ngài kiếp. Hăn ôn nhu an ủi, nếu nàng cần hăn hỗ trợ, hăn nhất định sẽ thay nàng làm được, muôn lần chết cũng không chối từ.

“Ta chỉ cần Thành Thành.”

“Mẹ, mẹ...”

Thượng Quan Mẫn Hoa quay đầu, nhìn thấy một bóng dáng nho nhỏ chạy về phía nàng. Nhất thời, mọi ốm đau, mê loạn đều biến mất, trong mắt nàng chỉ còn Chu Quảng Hoảng. Thế giới của nàng lại viên mãn, nàng lại là cô con gái bất khuất của Thượng Quan gia.

Nàng ôm chặt lấy thân hình bé bỏng của con, cảm tạ Phật tổ khoan dung, nước mắt trong suốt rơi xuống không ngừng.

“Thành Thành, Thành Thành...” Nàng thì thào không ngừng, Chu Quảng Hoảng vươn tay nhỏ, cẩn thận lau nước mắt trên mặt mầu thân: “Mẹ, đừng khóc, Thành Thành sau này cũng không chạy linh tinh nữa.”

Người vừa hộ tống Chu Quảng Hoảng về chậm rãi đi vào chỗ hai mẹ con, sắc mặt hần tối tăm, châm chọc: “Trước trận còn được gặp tình nhân cũ, xem ra cô hoàn toàn không lo lắng mạng con cô ra sao nhỉ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa nhanh chóng gạt nước mắt, nắm tay con đứng lên, đi đến chỗ Chu Thừa Hi. Hỏi Chu Quảng Hoảng: “Đã cảm ơn phụ hoàng con chưa?”

Chu Quảng Hoảng liên tục gật đầu, nó cũng nhu thuận, không nói thêm gì cả. Thượng Quan Mẫn Hoa nhẹ nhàng đi đến phía sau Chu Thừa Hi, nói nhỏ: “Đa tạ bệ hạ thương tình, cứu hoàng tử bình an trở về. Chuyện nơi này kính xin bệ hạ xử lý, thiếp là đàn bà con gái, xin phép cáo lui trước.”

Chu Thừa Hi nghe đến thoải mái, vẫy vẫy tay, bảo Lã Minh Vọng hộ tống hoàng hậu cùng hoàng thái tử trở về thành.

Thượng Quan Mẫn Hoa nắm tay con, đến gần cửa thành, chợt thấy gần đó, trên đường đá sạch sẽ rộng rãi, có tinh kỳ phiêu phiêu, Tần Quan Nguyệt mặc áo trắng, như sơn minh thủy tú, đáy mắt ôn hòa như vậy nhưng lại như đâm vào mắt thế nhân.

“Mẹ, công phu của thúc thúc này lợi hại lắm nha, ông ấy cùng phụ thân cùng cứu Thành Thành ra. Ông ấy nói ông ấy biết Thành Thành, mẹ, ông ấy là ai vậy ạ?”

Lúc Chu Quảng Hoảng gặp Tần Quan Nguyệt, nó còn rất nhỏ, không nhớ rõ cũng phải thôi. Nàng xoa đầu con: “Đây là quốc sư số một Đại Chu!”

“A, là để sư mà Thường Tĩnh bá bá bái phục nhất ạ? Học vấn của ông ấy cao như thế thật ạ?” Chu Quảng Hoảng nhẹ nhàng hỏi, Thượng Quan Mẫn Hoa gật đầu đồng ý.

Vừa nói chuyện, hai mẹ con đã đi đến gần Tần Quan Nguyệt, nàng hơi nghiêng người hành lễ: “Quốc sư đại nhân.”

“Nguyên Thù, đã lâu không gặp.” Tần Quan Nguyệt đáp lại, bưng bình gió xuân, phủi đi tầng bụi bặm kia.

Thượng Quan Mẫn Hoa mỉm cười, nàng cảm kích lão cùng Chu Thừa Hi cứu con nàng về, nhưng điều này không có nghĩa là đầu óc nàng bị nước vào. Nàng không muốn làm một quân cờ trong cái lam đồ to lớn kia của Tần Quan Nguyệt, nàng muốn dùng thân phận ngăn cách giữa bọn họ, cho dù nàng đã không còn hận tất cả mọi chuyện trước kia nữa.

Tầm mắt nàng lướt qua vai của Tần Quan Nguyệt, nhìn nữ tử xinh đẹp phía sau, khoe môi nàng khẽ gọi lên: “Quốc sư đại nhân, thứ cho ta đi trước.”

Không đợi Tần Quan Nguyệt ngăn trở, nàng ráo bước đi xa, thỉnh thoảng lại nhẹ giọng nói chuyện với con. Nữ tử đi theo đội ngũ đến nghênh đón quân vương kia, chậm rãi đến gần hai mẹ con, nàng ta mặc y mực màu vàng nhạt, đường nét thêu tinh xảo mượt mà, đôi hài đính đá phát ra ánh vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Nàng ta chỉ lên tiếng tiếp đón đơn giản như vậy, trong khung xương tán ra thứ kiêu ngạo tựa như Tần Quan Nguyệt vậy, không muốn hành đại lễ với nữ tử đã rời khỏi Vĩnh Lạc cung này.

Thượng Quan Mẫn Hoa ngẩng đầu, nhìn về phía nàng ta, ánh mắt đảo qua, dung mạo của nữ tử này không coi là khuynh quốc khuynh thành,

nhưng lại có một giọng nói cực nhu cực thanh của nữ tử phía Nam. Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cười, nàng không có hứng thú với nữ nhân của Chu Thừa Hi, nhưng nếu đối phương tìm đến cửa, nàng cũng không ngại trêu đùa một chút cho đỡ nhàm chán.

“Người là vị thực nghi thứ ba chuẩn bị lên ngôi vị hoàng hậu nhỉ, không biết nhà mẹ đẻ người họ gì?”

Ngoài việc ánh mắt khẽ biến thì thần sắc của nữ tử mặc cung trang này không có quá nhiều biến hóa. Thượng Quan Mẫn Hoa tự ngẫm mà cười rộ lên, đã lâu không so chiêu với người trong hậu cung, lại có vẻ bản thân mình quá mức hấp tấp mà rơi xuống hạ phong rồi. Đúng là công lực đại giảm.

“Vị di nương này, làm phiền dì tránh xa một chút được không? Hương phấn của dì có hơi nồng người.”

Thượng Quan Mẫn Hoa vỗ nhẹ bàn tay con, quay đầu tỏ vẻ xin lỗi nữ tử còn chưa biết họ này: “Lời của đứa nhỏ, đừng để trong lòng.”

“Ta gọi là Tả Khuynh Thành!” Nữ tử này ôn nhu nói, lúc báo ra tên mình, từ trong khung xương lộ ra một sự cứng cỏi khác hẳn người bình thường, nàng ta nói tiếp: “Thượng Quan hoàng hậu nếu không muốn tẩm biển trên Vĩnh Lạc cung đổi thành Phượng Nghi cung, ngại gì hồi cung một chuyến? Khuynh Thành cung nghênh phượng nghi!”

Tả Thực Nghi này tính nết thật là tốt, lời nói rõ ràng như vậy lại khiến người ta không tức giận nổi. Thượng Quan Mẫn Hoa thấp giọng khen ngợi. Mặt nàng mang ý cười đáp lời: “Tả thực nghi nếu thích Vĩnh Lạc cung, vậy hoan nghênh trường cư. Không có chuyện gì nữa, vậy bọn ta đi trước!”

“Tầm mắt của hoàng hậu Nguyên Thù quả nhiên là số một, không hề tầm thường.” Lời của Tả Khuynh Thành lập tức chuyển giọng, vẫn là âm điệu mềm mại như trước, lại tràn ngập khí thế “trong bông có kim”, nàng ta

không chút nào che giấu: “Người nếu cam nguyện ở nơi đây, bản cung cũng không khó xử với người. Nhưng con của người ngàn không nên, vạn không nên chiếm lấy vị trí hoàng thái tử, không phải Thượng Quan hoàng hậu cho là lúc nào cũng may mắn như vậy đấy chứ?”

Ý cười nhu hòa của Thượng Quan Mẫn Hoa đột nhiên liếm đi, nàng thực sự không có hứng thú đi khắc khẩu với một nữ nhân còn không biết tên giữa đường cái, nhưng là, lời uy hiếp của người trong hậu cung nhắm vào mình, nếu không diệt cỏ tận gốc thì chỉ biết sẽ tự làm tổn hại mình.

Tả Khuynh Thành có lai lịch gì, nàng còn chưa rõ ràng, nhưng có hai chuyện có thể xác định, Tả Khuynh Thành được Tần Quan Nguyệt chiếu cố, ở trong hoàng cung là cực kì được sủng ái, quan trọng nhất là Tả Khuynh Thành có liên quan đến Chương Xuân Triều.

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Mưu giả

Ngoài thành Trú Mã Than còn có thể ngửi thấy mùi khói thuốc súng, trong thành, ngã tư đường rộng mở, sạch sẽ, nhìn không ra rằng một cơn lửa giận của Thượng Quan Mẫn Hoa có thể làm cho Mạc tộc Bắc Mạc cúi đầu, ở Cát Mạc Vương Đình lấy kỵ binh du mục làm sở trường kia, ai cũng không thể tưởng được còn có một loại vũ khí có thể khiến bọn họ không cách nào đối mặt như vậy.

Cát Mạc Vương đích thân tới Trú Mã Than, nói theo kiểu nhi nữ tình trường thì đó là Vũ Cát Mạc tương tư Thượng Quan Mẫn Hoa sâu đến xương cốt, khó bỏ khó quên, nói theo kiểu quốc gia đại sự thì hẳn tới đây là vì an nguy của Cát Mạc Vương Đình, vì hơn mười vạn dân du mục của Mạc tộc Bắc Mạc. Nếu không thể đồng sở hữu loại vũ khí này, ít nhất cũng phải đạt thành hiệp nghị, Đại Chu không thể tùy ý sử dụng loại vũ khí có tính sát thương trên quy mô lớn như vậy.

Đồng thời, Cát Mạc Vương dẫn theo phụ tá của hãn đang trao đổi về vấn đề bồi thường với quân thần Đại Chu, không gì khác ngoài vàng bạc cần thiết nhất, Cát Mạc Vương còn muốn sáu phần tiền lãi từ toàn bộ quan thị hàng năm, còn có quyền quản lý quan thị nữa.

Đây là tin tức đàm phán đến từ tiền phương, Thường Tĩnh cử người đến hỏi Thượng Quan Mẫn Hoa là rốt cục một bước cũng không nhường, hay là nhả ra một chút ích lợi, đổi lấy cơ hội cực tốt.

Thượng Quan Mẫn Hoa còn chưa kịp đun nước xông xua uế khí cho con, cảm ơn thần phật khắp trời đất đã đưa Chu Quảng Hoảng về bên nàng.

Nghe xong câu hỏi của người vừa tới, nàng dừng động tác quạt lại, tựa tiểu phi tiểu liếc người nọ một cái. “Việc này do thánh thượng làm chủ.”

“Nương nương, phụ trách đàm phán lần này chính là Tả tướng của triều đình đấy!” Tả Tướng còn là huynh đệ nhà mẹ đẻ của Tả Khuynh Thành, nghe nói bởi vì Tả Khuynh Thành cực kì được sủng ái nên mới được đôn lên chức vị cao như vậy.

Người này họ Sài, cũng là tâm phúc của Thường Tĩnh, việc này cũng chỉ ra một tầng lo lắng khác của Thường Tĩnh, người này ngày xưa cũng từng có chút giao tình với Thượng Quan Mẫn Hoa, hoặc là nói trực tiếp một chút, là bắt đầu phải tranh quyền đoạt lợi, ngay từ lúc hoàng cung phái người tới Trú Mã Than này rồi. Thường Tĩnh đã được tính vào phái của Thượng Quan Mẫn Hoa, mà Thượng Quan Mẫn Hoa chung quy cũng phải về cung, hẳn là muốn tranh thủ quyền lợi cho chủ tử của mình đó thôi.

Đây là đạo lý “ngồi trên cùng một chiếc thuyền”.

“Người về đáp Thường đại nhân là, chuyện này cần ta cân nhắc chút đã.” Thượng Quan Mẫn Hoa nghĩ một lát, cho ra một cái đáp án không rõ ràng lắm như vậy.

Đợi khách đi rồi. Chu Quảng Hoảng ôm bát canh, miệng nhét đầy mì sợi. Nó mở cặp mắt đen láy nhìn mẫu thân vẫn cười nhẹ nhàng, miệng nhồm nhoàm hỏi: “Mẹ, Sài thúc thúc cũng không thích cái dì mà lúc cười mặt như bó mì đấy ạ?”

Thượng Quan Mẫn Hoa sờ sờ đầu nó, dặn dò: “Lúc miệng đang ngậm đồ ăn không được nói chuyện.”

Chu Quảng Hoảng ực ực một tiếng nuốt hết mì vào bụng, lại uống thêm một ngụm canh to, nhận lấy khăn tay từ mẫu thân lau khô miệng rồi mới nắm lấy tay mẫu thân, mắt to trừng lên: “Mẹ, con không thích cái dì mặt mì sợi đấy!”

Thượng Quan Mẫn Hoa khẽ cười, hỏi: “Kể thử nguyên nhân mẹ nghe xem nào?”

“Bà ta lấy Thành Thành ra uy hiếp mẹ, vô sỉ, làm vợ bé của cha còn đến trước mặt mẹ diễu võ dương oai, không tuân thủ bốn phận, dùng hương phấn lung tung, thiếu thãm mỹ, ở Trú Mã Than mà lại thì thà thì thầm, nhìn không rõ tình thế cho lắm, đầu óc không phát triển...”

Thượng Quan Mẫn Hoa cười đến không ngừng lại được, ôm con lên đùi, vui vẻ giáo dục con: “Chưa được nhận tin tình báo xác thực, còn chưa phân tích toàn diện, không được lấy thành kiến cá nhân ra kết luận chủ quan!”

Chu Quảng Hoảng nhăn mặt. Suy nghĩ thật lâu mới hỏi: “Mẹ, mẹ nói đúng. Có thể sống ở cái nơi như hoàng cung kia thì ai cũng không đơn giản cả, về sau con sẽ chú ý. Nhưng mà, con nghĩ mãi không ra, vì sao phụ thân lợi hại như vậy, mà tuyển vợ bé lại kém cỏi thế?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói gì, Chu Thừa Hi chọn loại nữ nhân gì, nàng nào biết chính xác đâu? Có điều là đế vương gia chưa bao giờ thiếu nữ nhân, cho dù hẳn không cần thì người dưới cũng sẽ dùng đủ loại cách đưa lên giường hẳn.

“Mẹ, phụ thân thật là lợi hại, Tiểu Xuân sư phụ an bài nhiều người như vậy, cha cứ xông thẳng vào, ngay cả trận tên cũng không sợ, mang Thành Thành đi.” Tiểu hài tử khen phụ thân võ công cao cường không dứt miệng, đáy mắt có nỗi khát vọng rất sâu, Khánh Đức đế mà đúng là phụ thân nó thì tốt lắm.

Thượng Quan Mẫn Hoa thấy lòng đau xót, ôm lấy mặt con hỏi: “Thành Thành, có muốn ở cùng một chỗ với phụ hoàng không?”

“Muốn ạ!” Chu Quảng Hoảng đáp không cần nghĩ ngợi gì, đáp án đó là ý nguyện thật sự nơi đáy lòng nó. Thượng Quan Mẫn Hoa thực đau lòng,

con luôn không thể rời phụ thân... Lại nghe thấy Chu Quảng Hoảng đổi ý: “Mẹ, con không cần cha, con chỉ cần mẹ là đủ rồi.”

Hỏi nó nguyên nhân, Chu Quảng Hoảng lại bướng bỉnh không nói lời nào. Thượng Quan Mẫn Hoa kiên nhẫn dỗ nó, thằng bé rõ ràng sùng bái phụ thân anh dũng vô địch như vậy, làm sao có thể thay đổi nhanh bất thường như vậy được?

“Con không muốn mẹ ngủ cùng phụ thân, mẹ là của một mình Thành Thành!”

Thượng Quan Mẫn Hoa ngây người, là do nàng quá thân cận với Thành Thành sao? Nhưng là, để bồi dưỡng ý thức độc lập của con, từ lúc con năm tuổi đã tách phòng rồi.

Nàng đột nhiên nghĩ đến cái đêm Chu Quảng Hoảng vô cớ mất tích kia, ám vệ đều không nghe thấy động tĩnh. Chẳng lẽ là Thành Thành tự nguyện theo kẻ địch đi? Nàng cơ bản không muốn để thằng bé nhớ lại ác mộng bị bắt cóc, cho nên không hỏi quá cận kề, nay xem ra, trong chuyện này còn có gì đó mà nàng không biết.

Nàng hỏi Chu Quảng Hoảng đêm đó rốt cuộc là ai đưa nó đi. Thằng bé hơi rúm ró lại, nhưng vẫn thành thật, nhỏ giọng kể là khi đó nó đang tức giận, Lã Minh Vọng ôm nó đi, mẫu thân lại không nói gì với nó, nó nghĩ mẫu thân mình chỉ cần phụ thân mà không hề yêu thương nó, đêm đó liền theo Tiểu Xuân sư phụ đi Yến Môn Quan chơi, để mẫu thân sốt ruột vì nó một chút.

Còn nói đến khi bọn họ chơi ở Yến Môn Quan gặp phải người của Tần Quan Nguyệt, đối phương hỏi nó rất nhiều vấn đề, đều bị nó tránh đi. Sau đó, phụ hoàng nó đến Yến Môn Quan, ngay giữa đêm, bảo nó trở về gặp mẫu thân.

Kể xong tất cả, Chu Quảng Hoảng trừng mắt đầy nước mắt, khẩn cầu mẫu thân: “Mẹ, chúng ta không cần phụ thân hung hãn kia, chúng ta vẫn giống như trước đây. Mẹ đồng ý với Thành Thành đi? Con không bao giờ cần cha nữa.”

Thì ra nguyên nhân là ở đây, lòng Thượng Quan Mẫn Hoa cũng lạnh đi một nửa. Vô luận nàng cẩn thận thế nào, đứa bé lớn lên trong gia đình không có cha vẫn thiếu đi cảm giác an toàn.

Nàng ôm con cẩn thận nghĩ đến nghĩ đi, không thể không chinh đốn lại suy nghĩ này được.

Hiện tại Chu Quảng Hoảng còn nhỏ, loại tư tưởng độc chiếm mẫu thân này vẫn còn có cơ hội sửa lại cho đúng. Ngay lập tức, trong lòng nàng đã có quyết định. Để Chu Quảng Hoảng đi xuống khỏi đầu gối nàng, sắc mặt nàng lạnh xuống hỏi: “Biết mình sai ở đâu chưa?”

Chu Quảng Hoảng thật bướng bỉnh, căn môi trềng cặp mắt to, nhưng không nói lời nào.

Thượng Quan Mẫn Hoa nhìn nó, cũng không thỏa hiệp: “Quay về phòng mình suy nghĩ, khi nào biết sai rồi thì quay lại gặp mẹ!”

Chu Quảng Hoảng thấy mẫu thân muốn phạt nó thật, khuôn mặt nhỏ nhắn đanh lại, bịch bịch chạy về phòng, cơm trưa, cơm tối cũng không ra khỏi phòng, bắt đầu dỗi mẹ. Trước kia, Thượng Quan Mẫn Hoa đều đi an ủi nó, giảng giải đạo lý này nọ; mà giờ, Thượng Quan Mẫn Hoa là mặc kệ hăn, thậm chí còn vui vẻ ở bên Chu Thừa Hi.

Lúc cơm chiều, Chu Thừa Hi buông bỏ chuyện ngoài quan thị đến chỗ Thượng Quan Mẫn Hoa, trong mắt hăn nhìn không thấy những người khác. Thấy mọi lời nói cử chỉ của Thượng Quan Mẫn Hoa đều ôn nhu nhẹ nhàng, vẻ nghi hoặc trên mặt chợt lóe rồi biến mất, liền mặt mày hớn hờ hưởng thụ sự phục vụ đầy nhu tình của đối phương.

Tối bữa, Thượng Quan Mẫn Hoa càng không ngừng mời rượu, vẻ mặt nàng cực bình tĩnh, nhưng tình ý chân thành, trong lòng nàng quả thực là cảm kích Chu Thừa Hi đi tìm con nàng về.

“Tửu lượng cao minh!” Nàng lại rót đầy một ly. Chu Thừa Hi mặt không đổi sắc uống cạn lại nói: “Trăm ngàn chén không say, hoàng hậu có việc nói thẳng đi.”

Thượng Quan Mẫn Hoa buông bầu rượu, do dự không nói. Chu Thừa Hi nghĩ nàng là do chuyện đàm phán mà lo lắng, tùy tay chọn mấy miếng thịt ăn mấy ngụm lại nói: “Quan thị biên cảnh là tâm huyết của hoàng hậu, trăm sẽ không nhượng bộ!”

Hắn còn nói, người sáng suốt đều nhìn ra toan tính của Cát Mạc Vương, mượn đường quan thị đi thăm dò tin tức tình báo.

“Hừ, đầu óc của lão tình nhân nhà cô đúng là không tốt lắm.” Chu Thừa Hi tự rót tự uống, trong miệng chê bai Cát Mạc Vương: “Đừng nói trăm không cho hắn nhúng tay vào chuyện cơ mật về hồng y đại pháo, ngay cả hoàng hậu cô cũng tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Thượng Quan Mẫn Hoa thu lại tâm tư lo lắng vì con, xốc tay áo lên nhận lấy bầu rượu trong tay Chu Thừa Hi, nghiêm mặt nói: “Nghe nói Tả tướng thúc giục bệ hạ sớm ngày về kinh?”

Lấy một cơ như vậy, Tả tướng cầm đầu đoàn đàm phán chủ lực nhả ra tiền lãi của quan thị vùng biên cảnh, cũng nhượng lại một phần tư quyền quản lý, nhanh chóng chấm dứt đàm phán bồi thường, để Khánh Đức đế hồi kinh, xóa bỏ lời đồn đãi bất lợi, ổn định cục diện chính trị. Hắn đây là trong sáng ngoài tối đều muốn tước bỏ quyền của Thượng Quan hoàng hậu, đá kích thế lực của nàng.

Sắc mặt Chu Thừa Hi không thay đổi: “Lấy đạo làm thần mà suy nghĩ thì hắn đúng mực, không sai.”

Thượng Quan Mẫn Hoa nâng chén rượu, mắt nhìn ánh nến hỏi: “Nếu ta không trở về cung, anh liền bỏ qua thành Trú Mã Than này, phải không?”

“Ha, nói chuyện với cô đúng là thống khoái!” Chu Thừa Hi rất sáng khoái mà tung điểm máu chốt của mình ra: “Đúng vậy, có Yến Môn Quan rồi, Trú Mã Than không có cũng không sao.”

Thượng Quan Mẫn Hoa tiếp lời: “Huống chi, Trú Mã Than còn không nghe hoàng mệnh, mấy kẻ cứng đầu này quăng cho Cát Mạc Vương quan tâm, đổi lấy chút vật tư quân đội, ngựa tốt, lại còn có thể cài được gián điệp, thăm dò tin tức, vừa khéo!”

Chu Thừa Hi tới gần Thượng Quan Mẫn Hoa, một tay vuốt vành tai nàng: “Trong lòng cô nếu đã rõ ràng, vậy quyết định của cô đâu? Hoàng hậu của trẫm?”

Thượng Quan Mẫn Hoa không nói, Chu Thừa Hi dựa vào càng gần, hai tay trực tiếp di động trên lưng nàng. Thượng Quan Mẫn Hoa không ngăn cản, từ sâu trong yết hầu Chu Thừa Hi phát ra tiếng cười nhẹ, đôi môi đầy mùi rượu bắt đầu hôn mơn man lên da thịt nàng.

Rầm một tiếng, cửa bị đẩy ra. Bóng dáng nhỏ bé của Chu Quảng Hoảng xuất hiện trong phòng, vẻ mặt nó cực kì tức giận, trừng mắt nhìn Chu Thừa Hi, phụ hoàng của nó ngay cả quay đầu liếc nó một cái cũng không có hứng thú, một tay chém ra, chướng phong đóng cửa lại, che tầm mắt thương tâm lại phần nộ của Chu Quảng Hoảng lại.

Sau khi cửa đóng rồi, Thượng Quan Mẫn Hoa liền đẩy Chu Thừa Hi ra, nói rằng chuyện chính sự quan trọng hơn. Chu Thừa Hi cười lạnh: “Cô định lợi dụng ta để làm gì tên tiểu tử thối kia?”

Thượng Quan Mẫn Hoa lảng tránh đề tài đáp: “Nếu ta muốn Trú Mã Than, điều kiện là gì?”

Chu Thừa Hi dẫn chén rượu xuống, toàn thân bừng lửa giận: “Cô lấy cái gì để giữ nó, thân thể của cô à?”

“Ta đang thay Hùng Vạn Lý hỏi, anh phát hỏa cái gì?” Thượng Quan Mẫn Hoa thản nhiên trả lời, nàng đã hạ quyết tâm, hiện tại liền xem trả giá có làm hai bên vừa lòng hay không thôi. Chu Thừa Hi cũng không ngu ngốc, nghe nàng nói như vậy, liền đoán ra việc nàng về cung cũng đã thành kết cục đã định.

“Chương Xuân Triều ép cô? Ha ha, trăm hãn là phải cảm ơn hãn!”

Thượng Quan Mẫn Hoa cũng không lấy làm lạ là vì sao hãn biết, chỉ nói một câu: “Bảo nữ nhân của anh an phận một chút, đừng chạy đến trước mặt con ta nói luyên thuyên!”

“Đơn giản vậy thôi?”

“Tranh đoạt giữa hoàng tử chưa bao giờ là đơn giản.” Thượng Quan Mẫn Hoa thản nhiên nhắc nhở một tiếng, Chu Thừa Hi cười ha ha, sau đó lại nhìn nàng thật sâu, nói đầy thâm ý: “Ta vẫn nghĩ cô sẽ để con cô rời xa ngôi vị hoàng đế!”

Thượng Quan Mẫn Hoa đứng dậy chỉnh lại xiêm y, nửa quay lại cười khê: “Giao quyền nắm giữ tính mạng mình vào tay người khác sao? Anh mới gặp ta ngày đầu tiên đấy à?”

ĐÔNG CUNG CHI CHỦ

Nguyệt Lâm Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Vương giả

Kẻ có hơi thở giống đực tràn ngập trong phòng kia cười vô cùng sung sướng, hẳn không khách khí chút nào mà gục Thượng Quan Mẫn Hoa, nói đêm nay phải lưu lại tiến hành trao đổi “xâm nhập” với nàng. Đúng lúc ấy, Lã Minh Vọng ở ngoài cửa kiên trì cắt ngang bọn họ, nói quốc sư đại nhân có chuyện quan trọng muốn hội báo với Khánh Đức đế.

Chu Thừa Hi nhăn mặt, đang định tức giận, Lã Minh Vọng đi vào nói mấy câu ngăn ngui thềm vào tai hoàng đế, lập tức khiến Khánh Đức đế thay đổi quyết định. Hắn quay đầu, định tìm một cái lí do nói với Thượng Quan Mẫn Hoa, nhưng bởi vì chuyện này còn chưa từng xảy ra trước mặt Thượng Quan Mẫn Hoa bao giờ, cho nên, nhân vật duy ngã độc tôn này còn không biết phải giải thích thế nào.

Sắc mặt Thượng Quan Mẫn Hoa vẫn bình thản như vậy, nói rằng chuyện mà nàng đã nhận lời rồi thì sẽ không đổi ý, để hẳn không cần lo lắng nhiều. Đến bấy giờ Chu Thừa Hi mới chạy lấy người, hẳn đi rồi, Chương Xuân Triều lập tức xuất hiện ở trong phòng nàng như quý mị, trên khuôn mặt đã khôi phục vẻ diễm lệ tràn đầy ý cười chói mắt.

Hắn cười đắc ý, còn nàng chỉ lạnh lùng chậm rãi tự rót tự uống.

Chương Xuân Triều cho là nàng đang mượn rượu giải sầu, vì nàng sắp gặp cường địch. Hắn đùa cợt: “Cô chắc chắn sẽ không thể nào tưởng tượng được, kẻ vừa rồi kêu Chu Thừa Hi đi không phải Tần Quan Nguyệt, mà là một nữ nhân. Cô hiểu chưa? Cô không còn là tồn tại độc nhất vô nhị trong lòng Chu Thừa Hi nữa, Tả Khuynh Thành chính là báo ứng của cô!”

Sợ nàng còn chưa hiểu hết được cuộc sống thâm sâu này của nàng, hãn còn cực kì hưng phấn mà bổ sung: “Con trai con gái Thượng Quan gia trước kia luôn là trung tâm của mọi sự chú ý của các thế lực, không cam lòng ở dưới kẻ khác, một kẻ giống như cô sao có thể chịu được cảnh có nam nhân không coi cô như báu vật trên tay? Tần Quan Nguyệt cũng đã tìm được kẻ đủ tư cách thay thế cô rồi, Chu Thừa Hi không còn xem cô là duy nhất, về sau cũng sẽ có nhiều người hơn nữa kêu được hãn đi khỏi giường của cô! Ha ha, Thượng Quan Mẫn Hoa, cô rồi sẽ dần dần vụn vụn trong tòa Vĩnh Lạc cung kia, biến thành một Cam hoàng hậu thứ hai!”

Thượng Quan Mẫn Hoa không hề phản ứng, hai đầu lông mày vẫn bình thản như trước, giống như nàng không phát hiện ra sự tồn tại của Chương Xuân Triều, cũng không nghe được lời hãn nói vậy.

Chương Xuân Triều đặc ý cực kì. Hãn đã dùng biện pháp hữu hiệu nhất, hoàn toàn tính kế được Thượng Quan Mẫn Hoa, hãn cười vui vẻ như vậy, tia hắc khí giữa hai đầu lông mày tựa hồ cũng vì sự hân hoan này mà tiêu tán.

Giọng hãn càng ngày càng mềm nhẹ, mỉa mai, tựa như đang toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì nàng vậy, hãn còn nói thêm: “Xem đi, tất cả chúng ta đều rõ ràng cô không muốn quay trở lại hoàng cung đến mức nào. Nhưng là tình thế trước mắt lại khiến cô không thể không quay về hoàng cung. Hồng y đại pháo uy lực cường đại như vậy, sao cô có thể đơn giản thống khoái triển lãm ra ngoài thế? Chúng vốn nên trở thành bùa bảo mệnh của cô, nhưng giờ cũng đã thành bùa đòi mạng của cô rồi, trách ai được? Ai bảo cô lại mất tinh táo như thế?”

Lúc Chương Xuân Triều điên cuồng kể lể, mĩa mai, ám vệ cầm một quyển sổ ghi chép thật dày vào, đưa cho Thượng Quan Mẫn Hoa. Ám vệ liếc Chương Xuân Triều một cái, tỏ vẻ hỏi ý Thượng Quan Mẫn Hoa xem có muốn tiễn hãn ra ngoài hay không. Thượng Quan Mẫn Hoa khoát tay, buông chén rượu, lật xem tư liệu ám vệ vừa đưa tới.

Tả Khuynh Thành, xuất thân tử Tả thế gia Mông Thành. Tổ tiên bị trách tội vào năm Thiên Bảo, gia đạo sa sút một lần, những năm Chính Đức được Thượng Quan Thành âm thầm tiếp tế, lấy quy củ thế gia chi nữ để bồi dưỡng nữ tử Tả thị, định sử dụng sau này.

Vào cung năm Khánh Đức thứ tám, người này giỏi ca múa, hiểu âm luật, lại thêm ôn hòa mềm mại, nhưng u lan trong thâm cốc, lại có thêm khí chất thanh tú mềm mại của Giang Nam, được Khánh Đức để độc sủng, dài hơn bốn năm...

Nàng này không phải là tuyệt sắc, lại bị thi nhân đương thời hình dung bằng câu: “Phong lưu lả lướt như Bảo Lâm, ôn mỹ hiền thực như Thái Nữ.” (Hai nữ tử được nhắc đến trong thơ đều là những nữ tử tuyệt lệ đã từng được Khánh Đức để ân sủng!)

Đệ đệ ruột Tả Thanh lại có dung mạo thẳng tỷ tỷ ba phần, tuấn tú như minh châu, khí độ thông dong, nhàn nhã, ra chiêu lại tàn nhẫn lão luyện, bá Chu Lôu đại sư ở Kế Châu làm thầy, có quan điểm và ý tưởng độc đáo về mặt Hình Pháp, mấy năm gần đây rất được Khánh Đức để trọng dụng.

Trong tư liệu còn đặc biệt nhấn mạnh chú thích bên dưới tên Chu Lôu đại sư ở Kế Châu. Rằng vị đại sư này cùng Khố Đẳng đại sư, Thiệp Giang Tử đại sư, Hàn Trúc đại sư và A Sài sư phụ được người đời liệt vào hàng ngũ đại danh sĩ, có kiến giải hết sức sắc bén về Hình án, Pháp điển của triều đình Đại Chu, năm người đều được ân chuẩn mở thư viện tư.

Nàng nghĩ nghĩ, ghi chú rõ như vậy là muốn để nàng biết Tả thế gia Mông Thành – xuất thân của Tả Thanh đã được các đại nhân vật của các thị tộc lớn duy trì, cực kì có thế lực sao? Lại lật thêm mấy trang, nhưng không tìm ra tin tức nào hữu dụng nữa.

Chương Xuân Triều vốn nằm ngang trên giường nhìn nàng, thấy nàng nhú mày trầm tư, trên mắt phượng mềm mại còn lóng lánh ánh nước, hẳn

kích động không thể tự kiềm chế, nhìn như đề điểm, thực ra lại là châm chọc nàng không có cách nào ứng đối cục diện như vậy.

Hắn nói, Tả thế gia ở Mông Thành, năm đó từng đứng hàng thứ ba trong hai mươi bảy thế gia của mười hai Châu phủ, nay, chỉ còn đợi Tả Khuynh Thành vinh đăng phượng vị để trọng chấn Mông Thành mà thôi.

“Cô là bông cúc tàn ngày hôm qua rồi, lấy cái gì ra so sánh với Tả Khuynh Thành đây?” Người này thoát cái dã nhu tình như nước, thoát cái lại đùng đùng nổi điên, không khỏi làm người khác nghĩ độc dược này đã phá hủy đầu óc hắn rồi: “Ta chờ suốt bốn năm, chuẩn bị suốt bốn năm, tính kế suốt bốn năm, rốt cục cũng làm cho chính cô tự tay đẩy mình vào giữa năm mồ chôn vùi tất cả quyền lực kia, ai tới kết thúc cuộc đời của nữ nhân tự cao tự đại như cô đây?”

Tả Khuynh Thành, haha, tên này đặt hay lắm. Cô trăm ngàn lần đừng có xem thường nàng ta, Tả Khuynh Thành là đối thủ ta cố ý chọn cho cô đấy. Nàng ta chính là nữ nhân duy nhất mà Chu Thừa Hi chấp nhận trong suốt bốn năm qua, nàng ta chính là kiếp số của cô! Cô có vui hay không? Nàng ta sẽ giúp cô giải thoát, haha, ta cũng vừa lòng cực kỳ!”

Thượng Quan Mẫn Hoa tùy ý liếc hắn một cái, lại cầm một tập tư liệu khác lên giở ra xem. Trong này ghi chép thế cục chìm nổi của hai mươi bảy thế gia. Trong gần ba năm, người cầm quyền các thế gia đã có đến bảy tám phần mười bị đổi chủ. Thượng Quan Mẫn Hoa lại cẩn thận xem kỹ, trên tư liệu chỉ ghi ít ỏi vài câu nhưng có thể nắm được, chuyện các thế gia phía Nam đổi gia chủ ít nhiều là do Thượng Quan Cẩm Hoa âm thầm gây nên.

Nàng thầm cười khế trong lòng, kết quả như vậy mới là thủ đoạn của Chu Thừa Hi. Vẫn nhớ Lưu Danh Thành mới khánh thành lúc trước, Chu Thừa Hi lệnh cho đám người Nhậm Phục Thu toàn lực hiệp trợ nàng, chính là để phá hủy vận mệnh của hai mươi bảy thế gia này. Giữa đường, nàng

rời đi, Chu Thừa Hi lại lấy cố lửa chiến kéo dài mà tẩy trừ dần quyền thế của các thế gia, trước sau cũng mất sáu bảy năm.

Lịch sử vốn đã chứng minh, một hồi chiến tranh thắng lợi có thể cấp cho người thắng quyền được mang đi vô số tài sản, tù binh, đất đai, lại có thể dễ bặt thêm nhiều kẻ có quân công, thế là các quý tộc mới bắt đầu sinh ra, các thế lực cũng từ đó mà hình thành. Các tập đoàn quân sự mới chính là một thanh kiếm hai lưỡi cực kì trung thành với hoàng đế, chỉ bằng lợi ích, bọn họ cùng với các thế lực cũ đã định sẵn số mệnh là không thể cùng chung sống với nhau rồi.

Nghĩ đến mấy điều này, nàng thực sự bị thuyết phục bởi mưu lược và tài cán của Chu Thừa Hi.

Chương Xuân Triều mấy năm gần đây vẫn hoạt động chủ yếu ở phía Bắc cùng với nàng, để che giấu tung tích, bọn họ cực ít can thiệp vào sự vụ phía Nam, đến bây giờ, chính nàng cũng không ngờ từng nước cờ ngầm kia đã chính đốn cho mười hai châu phủ đến bảy tám phần rồi, vậy mà hãn bây giờ còn đang đặc chí vì có thể trợ giúp Tả thế gia quật khởi.

Nàng không khỏi lắc đầu, đây chính là sự khác biệt giữa người giang hồ cùng với đế vương tâm.

Có điều, nàng đúng là đoán không ra nguyên nhân Tả Khuynh Thành được sủng ái là gì, ngay cả lí do được Tần Quan Nguyệt duy trì cũng có vẻ miễn cưỡng, phải biết rằng, Chu Thừa Hi mặc dù không trọng nữ sắc, nhưng tuyệt đối sẽ không phạm vào lỗi chuyên sủng một người kia.

Trong chuyện này nhất định là có vấn đề mà ám vệ tra không ra, nghĩ đến những lời khiêu khích của nữ tử kia hồi sáng, có lẽ... Nàng liếc Chương Xuân Triều đang bày ra vẻ mặt hết sức yêu dã, điều chỉnh biểu cảm trên mặt một chút, làm cho mình thoát trông có vẻ ẩn nhẫn không cam

lòng rồi nói: “Ta thấy Tả thực nghi kia tính tình mềm mại, ông đừng đề cao nàng ta quá...”

Chương Xuân Triều nhìn ngón tay nuột nà của mình, lười nhác đáp lời: “Số nữ nhân chết dưới tay nàng ta không đến một trăm thì cũng phải bảy tám mươi người.”

Nói xong, tâm trạng hẳn lại trở nên vô cùng tốt, làm như không thù không oán mà tán gẫu với Thượng Quan Mẫn Hoa: “Nữ nhân này ấy mà, chỉ cần có người chọc nàng ta mất hứng, liền muốn giết người để hết giận đấy. Cô xem có phải đặc biệt xứng đôi với Chu Thừa Hi không?”

Sau đó lại đổi ý lòng vòng sang chuyện khác, liếc nàng đầy oán hận, ngữ khí ai oán: “Đồ ngốc như cô sao có thể hiểu được cảm giác sung sướng khi nắm trong tay quyền sinh quyền sát đâu?”

Thượng Quan Mẫn Hoa đã quen với kiểu đổi giọng đổi thái độ bất thành lình của hẳn, khoan thai nói: “Ông nói như vậy, ta lại càng hiếu kỳ xem con trai mà nàng ta dạy dỗ ra sẽ thành cái dạng gì?”

“Nàng ta ở đâu ra con?” Chương Xuân Triều tiếp lời không nghĩ ngợi, nghe vậy, Thượng Quan Mẫn Hoa nở nụ cười, Chương Xuân Triều nhất thời đen mặt, hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân giả dối kia, thật sự là hận không thể chém nàng thành mấy mảnh để hả giận.

Thượng Quan Mẫn Hoa ý cười loạn loạn, ngồi ở đó thanh tao mà lạnh nhạt, nâng chén rượu tới gần môi mới nhỏ giọng bảo: “Không tiễn, Tiểu Xuân sư phụ!”